

MICHEL ZEVACO

hoa anh thảo

TIỂU THUYẾT
ĐƯỢC NGUYỄN ĐÌNH GIÀ
TẬP II

1997 - 1998 - 1999 - 2000 - 2001 - 2002 - 2003 - 2004 - 2005 - 2006 - 2007 - 2008 - 2009 - 2010 - 2011 - 2012 - 2013 - 2014 - 2015 - 2016 - 2017 - 2018 - 2019 - 2020 - 2021 - 2022 - 2023 - 2024 - 2025

HOA ANH THẢO (PRIMEVÈRE)

Nguyên bản tiếng Pháp: BORGIA của MICHEL ZÉVACO
Nhà sách: ARTHÈME FAYARD PARIS

Tiểu thuyết dịch từ quyển BORGIA

Tác giả: Michel Zévaco
Người dịch: Nguyễn Văn Lý
NXB Tổng hợp An Giang - 1988

Người type:

Tập 1: hcm_bluerose
Tập 2 gồm 02 người
Từ Chương XXXVI đến hết Chương LI: hcm_bluerose
Từ Chương LII đến hết Chương LXVIII: clover_201
Từ Chương LXIX đến hết Chương LXXVI: hcm_bluerose.
Làm ebook: clover_201

Tóm tắt nội dung: Hoa Anh Thảo là một tiểu thuyết lịch sử dịch từ quyển "Borgia" của Zévaco.

Câu chuyện xoay quanh gia đình Borgia: Alexandre Borgia, César Borgia và Lucerèce Borgia một phụ nữ lừng danh trên thế giới. Giáo hoàng Borgia có nhiều tham vọng thôn tính nước Ý và cả miền Địa Trung Hải. Tham vọng của Giáo hoàng bị bẻ gãy bởi tay kiếm vô địch của Hiệp sĩ Ragastens và Hoa Anh Thảo một phụ nữ kiên cường. Hoa Anh Thảo tập hợp các tiểu vương quốc chống lại mưu đồ xâm lược của Giáo hoàng. Mối tình của nàng và hiệp sĩ nảy nở trong chiến đấu, đầy đau thương và trắc trở.

Câu chuyện cũng có viết về Raphael, họa sĩ bậc thầy và Machiavel nhà văn nổi tiếng thời kỳ "Văn hóa phục hưng"

Tập một

I

HOA ANH THẢO (Primevère)

Rome! Kinh thành cổ kính của thế giới văn minh đang nặng nề yên giấc trong một cảnh thê lương quanh quẽ.

Một vẻ khủng khiếp bí mật làm giá lạnh tòa đô thị tráng lệ. Rome nín lặng Rome cầu nguyện Rome ngạt thở.

Ở tại nơi mà thuở xa xưa tiếng nói của Cicéron (1) từng vang dội trên diễn đàn của một Quốc dân hội nghị trường huyên náo, những tiếng nói ghê rợn vang lên đều đều. Ở tại nơi mà hai anh em Gracchus (2) đã tranh đấu cho quyền lợi tự do, bị đè nặng dưới chế độ chuyên chế cho Rodrigue Borgia.

Và Rodrigue Borgia chỉ là một người đáng lo ngại trong ngôi Tam bảo đang ngự trị trên thành phố chúa tể của các thành phố, bởi vì Rodrigue Borgia có một đứa con trai tiêu biểu cho sự Hung bạo, và một người con gái tượng trưng cho Mưu chước.

Đứa con trai tên César,

Đứa con gái tên Lucrece..

Chúng ta đang ở vào tháng năm năm 1501. Ngày hôm ấy, mặt trời mọc lên trong một bầu trời đỏ chói. Buổi sang trời chói lọi. Một sự vui vẻ tràn lan trong không khí.

Nhưng kinh thành Rome vẫn lạnh lùng... ảm đạm, bởi vì những giáo sĩ đang ngự trị trên trần thế... Tuy nhiên, dân chúng hiếu kỳ đang tập hợp trước cổng lớn của tòa lâu đài Saint – Ange gần bên điện Vatican.

Chân trần đi đất, quần áo tả tơi, đầu đội chiếc mũ trùm của người Phrygien họ ngăm nhìn với vẻ thán phục và kính trọng một nhóm quý tộc đang quần tụ trên quảng trường, trò chuyện ồn ào, cười cợt và không màng ném mắt nhìn xuống đám người hạ tiện từ xa đang thêm khát địa vị của họ.

Những kỵ sĩ đỏ mặc quần áo nhung lụa bên ngoài phủ những chiếc giáp sắt mịn màng, cưỡi những con ngựa đẹp đẽ, đang tụ tập gần bên cửa ra vào tòa lâu đài... Thành linh cánh cửa mở hoác ra.

Mọi người im lặng. Họ lột nón trên đầu xuống. Một người đàn ông có gương mặt ngăm ngăm đen, mặc nhung đen, xuất hiện trên một con ngựa ô đi tới về phía những nhà quý tộc trẻ lúc này đang xếp hàng chào.

Ông đưa đôi mắt lơ đãng nhìn lên trên thành phố lúc này dường như bị mắc phải một nỗi ưu phiền càng lặng lẽ hơn nữa.

Rồi ông lăm bắm nho nhỏ vài lời mà không một người nào nghe rõ.

- Mỗi tình này đang đốt cháy tim ta... Hoa Anh Thảo (Primevère)!... Chà! Cầu cho ta bị đày nơi địa ngục nếu như ngày hôm nay nàng không thuộc về ta!...

Bấy giờ, ông dùng tay ra hiệu cho những kỵ sĩ và toán người nhỏ bắt đầu đi hướng một trong những cửa thành Rome, trong lúc ở giữa đám dân chúng câu nói sau được nhắc đi nhắc lại trên những cửa miệng sợ hãi. Nó đi qua như là một cơn rùng mình ớn lạnh:

- Con trai của giáo hoàng!... Đức ông César Borgia!...

Cũng vào buổi sáng của tháng năm đó, trên con đường đi vào Florence, cách thành Rome độ chừng bảy dặm, một kỵ sĩ đơn độc cưỡi một con ngựa và đi từng bước hướng về thành phố chúa tể của các thành phố. Chàng độ chừng hai mươi bốn tuổi.

Bộ trang phục của chàng xác xơ, có hơn một miếng vá và đôi giày của chàng đã vá nhiều chỗ. Nhưng thật sự, chàng có vẻ mặt tự hào dưới mái tóc dài phủ lên vai bằng những lọn tóc quăn tự nhiên, với hàng ria mép mịn màng vênh lên, vóc người cân đối, đôi mắt tinh nhanh sang quắc, và nhất là điệu bộ vui vẻ ngây thơ hớn hở trên gương mặt.

Chàng thanh niên dường như tự thả hồn mơ mộng và đưa cặp mắt thờ ơ nhìn rảo khắp cánh đồng La Mã hoang vắng và trống trải, bị thiêu đốt dưới ánh mặt trời.

- Phải đó! Chàng nói lớn, kia là quang cảnh chẳng giống chút nào đến những vùng lân cận ở thành phố Paris than mẩn của ta, với những khu rừng nhỏ và những quán rượu ở ngoại ô, tại đó người ta uống một loại rượu thật ngon, cùng với những cô gái dễ thương của họ... Nào Capitan, chạy mau thêm một lúc, anh bạn... và hãy xem coi chúng ta có thể gặp một lữ quán nào lương thiện chẳng...

Capitan là tên con ngựa đang chạy nước kiệu.

Chưa đầy năm phút thì bỗng người kỵ sĩ trông thấy ở phía xa một đám bụi mù đang tiến đến trước mặt chàng. Vài phút sau, chàng nhận ra hai con ngựa đang phi tới.

Trên mình một con, phất phới một chiếc áo dài đen: một tu sĩ! Trên mình con ngựa kia, một chiếc áo dài trắng: một thiếu phụ!

Liền ngay đó, học đến sát bên chàng.

Chàng thanh niên người Pháp sắp sửa chào người thiếu phụ mặc áo dài trắng bỗng chàng ngạc nhiên thấy nàng dừng phắt con ngựa đang chạy hết tốc lực và đến xếp hàng bên cạnh chàng.

- Thưa ông, nàng run rẩy kêu lên, xin mau cứu giúp tôi!...

- Thưa phu nhân, chàng hăng hái nói, nếu như phu nhân hân hạnh nói cho tôi biết tôi có thể giúp đỡ phu nhân việc gì!

- Ông mau giải thoát tôi khỏi tay người đàn ông này!...

Nàng đưa ngón tay chỉ người tu sĩ vừa dừng ngựa lại.

- Một người thuộc giáo đường! người Pháp kêu lên

- Một con quý. Tôi van ông, xin làm sao cho tôi có thể đi tiếp con đường của tôi một mình...

- Này Các hạ tu sĩ, ông có nghe không?...

Người mặc trang phục đen hướng về người thiếu phụ:

- Nàng sẽ hối hận..., nhưng lúc bấy giờ đã quá muộn.

- Im đi, tu sĩ! Chàng thanh niên la lớn, im lặng! hoặc là vì Thượng đế, mày sẽ được làm quen với thanh gươm này!

- Ông dám hăm dọa một giáo sĩ sao? Viên tu sĩ hỏi

- Chính ông, ông dám dọa nạt một người phụ nữ! lui lại! hãy quày cương ngựa ngay, hoặc là ông sẽ chẳng bao giờ còn có cơ hội dọa nạt bất cứ là ai...

Cùng lúc, người Pháp rút gươm ra và đi thẳng tới người tu sĩ. Ông này ném cho chàng thanh niên một cái nhìn giận dữ, rồi quày cương, ông ta giục ngựa phi nước đại về hướng thành Rome. Trong một phút người ta có thể thấy chiếc áo khoác màu đen của ông ta bay phấp phới theo gió. Rồi ông ta biến mất.

Người kỵ sĩ trẻ tuổi bấy giờ quay sang vị phu nhân.

Đó là một thiếu nữ trẻ độ mười tám tuổi, có một sắc đẹp tuyệt trần. Những sợi tóc đẹp một màu vàng pha xám tro của người vienitien lồng một cách cân đối, một gương mặt có đôi mắt to một màu đen chiếu ngời, dạn dĩ và dịu dàng cùng một lúc. Một vẻ duyên dáng oai nghiêm toát ra từ con người nàng, từ những cử chỉ hiên ngang và uyển chuyển.

Và lúc đó gương mặt nàng đỏ lên vì tức giận lại càng làm cho nàng thêm xinh đẹp bội phần. Nàng đưa mắt theo dõi tên tu sĩ ghê tởm rồi quay sang người vừa giải thoát cho nàng.

- Tôi mang ơn Ông, nàng nói với một giọng trong trẻo và du dương, tôi hết sức mang ơn ông?...

- Hiệp sĩ De Ragastens, người kỵ sĩ đáp lại.

- Một người Pháp!

- Người Paris, thưa phu nhân...

- Thế thì... ông De Ragastens, xin cảm ơn ông về việc mà ông mới giúp tôi.

- Thưa phu nhân, tôi sẽ còn được sung sướng hơn nếu được hân hạnh tuốt gương chống lại một địch thủ quan trọng hơn, để bảo vệ cho một vị phu nhân hoàn toàn như vậy... Nhưng có thể nào cho tôi được biết vị tu sĩ đó...

- Tôi đã phạm lỗi vô ý đi lãng xa một mình mà đáng lẽ ra tôi không được làm như thế... Người đàn ông ấy đã thành linh đến gần tôi.. ông ta dùng lời xúc phạm đến tôi... tôi muốn tẩu thoát... ông ta rượt theo tôi... và... thế là hết...

Rõ ràng vị phu nhân không nói tất cả sự thật.

- Và phu nhân không biết ông ta! Chàng thanh niên nói tiếp.

Nàng do dự một lúc rồi mới nói:

- Vô phúc cho tôi... tôi biết ông ta!... Đó là một thuộc hạ hèn hạ của một người đàn ông bất tường và có thể lực...Ồ! Thưa ông, ông sẽ cho đó là một kẻ địch kém quan trọng... Tên tu sĩ, trái lại, đối với ông ngay từ lúc này, hẳn sẽ là một kẻ địch ghê gớm... Nếu như số mệnh dun dui ông giao dịch với hắn, ông đừng nên chấp nhận gì của hắn cả... Nên lo ngại, nhất là hắn sẽ làm cho ông bị quăng xuống một hầm tối nào đó ở trong lâu đài Saint-Ange... Tên tu sĩ đó tên là Dom Garconio.

- Thưa phu nhân, hiệp sĩ De Ragastens nói tiếp, tôi xin tạ ơn phu nhân về những sự lo ngại mà phu nhân đã quan tâm về vấn đề của tôi ... Nhưng tôi không sợ gì cả.

- Thưa ông, ... tôi cần xin ông giúp đỡ cho một việc khác...

- Xin phu nhân cứ nói!

- Đó là đừng nên tìm cách thấy tôi đi về hướng nào... đừng nên tìm biết tôi là ai...

Sao, thưa phu nhân!... Tôi sẽ không còn giữ một kỷ niệm nào về cuộc gặp gỡ này... Tôi sẽ chẳng biết đến cái tên nào để đặt lên gương mặt yêu kiều sẽ ám ảnh các giấc mơ của tôi!...

Chàng hiệp sĩ nói với một giọng cảm động. Nàng nhìn chàng, một nụ cười nở trên môi nàng.

- Tôi không thể nào nói cho ông biết tên tôi, nàng nói... cả đối với ông, người giải thoát cho tôi. Nhưng tôi có thể nói cho ông rõ cái biệt danh mà những người biết tôi đã tặng.

- Và cái biệt danh đó là gì? Người Pháp hỏi.

- Nhiều khi người ta gọi tôi là... Hoa Anh Thảo (Primévère)

Ra dấu từ già, người thiếu phụ áo trắng giục ngựa phi nước đại và đi sâu về hướng Florence....

Chàng hiệp sĩ ở lại, còn choáng mắt bởi sự xuất hiện đó. Đôi mắt của chàng vẫn theo dõi tà áo trắng bay phấp phới trong một đám bụi.

Chàng thấy nàng quẹo sang tay mặt và xông vào giữa đồng. Rồi nàng biến mất ở cuối một con đường trũng.

- Hoa Anh Thảo! chàng nói. Cái tên đẹp thật, Hoa Anh Thảo... mùa xuân! Quả thật nàng xinh đẹp, xinh đẹp như mùa xuân đơm bông... Nhưng mà nghĩ đến việc đó để làm gì! Nàng sẽ quên lãng ta trong một giờ đồng hồ... và dù sao đi nữa, ta có thể hy vọng được gì? Một kẻ giang hồ đáng thương, đến nước Ý để phụng sự cho một vị lãnh chúa cao quý nào đó!

Trong sự suy tư sâu muộn đó, hiệp sĩ De Ragastens tiếp tục cuộc hành trình bị gián đoạn, đi về hướng kinh thành Rome

(1) *Cicéron: nhà hùng biện tài giỏi nhất trong số những nhà diễn thuyết La Mã, sinh ở Arpinum năm 106 trước TC-giáng sinh. Ông bênh vực những người dân đảo Sicile chống lại những sự nhũng lạm của Verrès, giữ chức Tổng tài ông phá vỡ cuộc âm mưu của Catilia và cho xử tử những người tòng phạm, do đó ông được tặng biệt danh là “Người cha của tổ quốc”. Ông ủng hộ đảng phái của Pompée, rồi sau trận Pharsale (thành phố ở Thessalie) tại đây Pompée thất trận bởi César năm 48 trước TC-giáng sinh trong một trận chiến quyết định, ông gia nhập đảng phái của César. Bị đệ nhị Tam đầu chế khai trừ, ông toan tâu thoát, nhưng bị ám sát gần Formics bởi những kẻ sát nhân do Antoine và vợ là Fulvie phái đến trả thù vì đã bị ông tấn công dữ dội trong những bài diễn văn buộc tội được gọi là Philippiques (LND)*

(2) *Gracchus*: là hai Hộ dân quan và là nhà hùng biện nổi tiếng ở Rome, con trai của *Cornélie*: *Tiberius* bị giết năm 133 và *Caius* bị ám sát trong một cuộc bạo động năm 121 trước TC-giáng sinh. Bằng cách đề nghị Luật Phân điền, họ đã tìm cách thắng bớt lòng tham lam của giới quý tộc La Mã, đã chiếm đoạt phần lớn những đất đai chính phục của quân địch (LND)

II RAGASTENS

Đoàn hộ tổng huy hoàng của những nhà quý tộc trẻ tuổi đi theo César Borgia cưỡi ngựa gần hai giờ đồng hồ trên con đường Florence. Người con trai của giáo hoàng xem xét cánh đồng và thỉnh thoảng thốt ra một tiếng chửi thề.

- Cuối cùng! Bỗng thình lình ông reo lên.

Và ông vội vàng xông tới, đón đầu một kỵ sĩ đang chạy đến.

- Dom Garconio,....

- Chính tôi đây, thưa đức ông!

- Có những tin tức gì? César bỗng bật hỏi.

- Tin tức tốt và xấu... tôi có gặp nàng thiếu nữ...,

- Borgia tái mặt,

- Mà có gặp nàng! ... ông nói vừa run rẩy.

- Tôi có nói chuyện với nàng...

- Garconio!... Ta sẽ bảo cha ta cho mà y hưởng huê lợi tu viện Sainte-Marie-Mineure...

- Thưa Đức ông, ngài là một chủ nhân rộng rãi..

- Nhưng nói hết đi!... vậy là... mà có nói chuyện với nàng... Nàng đã nói gì?

- Đó là lúc những tin tức trở nên xấu... Nàng lẩn tránh... Nhưng chúng ta sẽ đạt tới đích...

- Mà có biết được tên thật của nàng không? Mà có biết nàng ẩn núp ở góc xó nào không?...

- Thưa Đức ông, tôi có đi theo nàng thiếu nữ đúng theo những chỉ thị của ngài và ngài sẽ thấy rằng nếu như tôi chưa khám phá nơi ở của nàng, thì đó

không phải là lỗi của tôi...

- Ôi địa ngục!.... Nàng thoát khỏi tay ta...

- Tôi gặp nàng ở gần khu rừng cây ôliu, và đó là một phép lạ thật sự... Ngay bấy giờ tôi bám chặt bước chân nàng... Tôi nói chuyện với nàng như đã thỏa hiệp trước.. Nàng muốn tâu thoát.. Tôi theo sát bên nàng, nàng tỏ vẻ hoảng hốt. Tôi sắp biết được sự thật thì bỗng chúng tôi gặp một tên cướp trẻ tuổi đến gây sự với tôi và cầm gươm xông đến tôi... Lúc đó, con chim đẹp đẽ màu trắng bay đi mất.

- Vận đen thật! và người đàn ông đó... hẳn ở đâu?.. Hẳn đã ra sao!... Mà cũng mất tăm tích của hẳn phải không, đồ hèn nhát?..

- Không! Tôi rình rập nó... vào lúc này thằng ranh con đang ăn ở quán trọ tại Ngã ba, cách đây hai mươi phút...

Lên đường! đưa con trai của giáo hoàng thét lớn và thúc đỉnh vàng vào hông ngựa của ông ta.

Họ ồ ạt xông tới trong một cuộc chạy đua dữ dội, chẳng bao lâu toán người đến trước quán ăn mà tên tu sĩ đã báo cáo.

Đó là một quán nhỏ thuộc loại hạ lưu, tại đây khách đi đường khát nước chỉ tìm thấy một thứ rượu dở và nước hầm để giải khát. Một ngôi vườn nằm dài sát vào ngôi nhà, dọc theo con đường quốc lộ. Trong vườn có dựng một giàn sắt xấu xí.

Hiệp sĩ De Ragastens đang ngồi ăn dưới cái giàn sắt được phủ vải bố lên trên vì thiếu tán cây che mát.

- Kia là người đàn ông! Tên tu sĩ nói.

César quan sát chàng thanh niên. Khi thấy những kỵ sĩ đến, chàng giơ tay chào hỏi và vẫn tiếp tục ngồi ăn.

Ragastens đã nhận ra tên tu sĩ và ngay lập tức, chàng chỉnh đốn lại sợi nịt da đeo gươm. Con mắt sắc sảo của chàng khi nhìn rảo khắp toán người, cũng nhận ra một người đàn ông khác. Người đàn ông đó là César Borgia!....

- Cuộc gặp gỡ thật tuyệt diệu, hiệp sĩ nói nho nhỏ. Ngôi sao tốt của ta đã giành cho ta một điều may mắn bất ngờ...

Tuy nhiên, Borgia quay về phía các vị quý tộc trẻ tuổi đang bao quanh ông và ngỏ lời cùng một người trong bọn:

- Ông thấy sao, Astorre, ông nói với một giọng chế nhạo, về vì quý tộc trứ danh đang ngồi ăn trong dinh thự này?

Chàng hiệp sĩ không bỏ qua một âm điệu nào trong câu hỏi đó và chàng hiểu rõ ý nghĩa khinh thị.

- Ta chắc rằng, chàng nghĩ, điều bất ngờ không có gì là may mắn và ngôi sao tốt của ta không liên quan gì đến...

Người quý tộc được hỏi đi tới vài bước.

Đó là một người đàn ông độ ba mươi tuổi, vóc dáng lực lưỡng, với một cần cổ to bằng cổ ngựa. Tại kinh thành Rome, ông ta nổi tiếng là một kiếm khách ghê gớm. Người ta biết rằng trong mười lăm trận đấu gươm của ông ta đều kết thúc bằng mười lăm người chết.

Gã khổng lồ xem xét hiệp sĩ và bật cười to.

- Tôi nghĩ rằng, gã nói, nên cho người lạ mặt này địa chỉ của tên thợ vá giày vá những chiếc giày của bọn đầy tớ của tôi...

Có một loạt cười lớn, Borgia giữ vẻ nghiêm trang nhưng ông ra hiệu cho Astorre nhấn mạnh thêm:

- Tôi cũng sẽ cho ông ta địa chỉ của một tên thợ may để may lại chiếc áo cho ông ta... Nhưng tôi nghĩ...

Gã bước tới nữa,

- Kìa! Thưa ông...tôi muốn giúp cho ông một việc...

- Việc gì, thưa ông? Ông có vui lòng cho tôi mượn một ít cái trí tuệ sáng suốt trong các bài diễn văn của ông?

- Không, Astorre đáp lại mà chưa kịp hiểu. Nếu như ông chịu đi qua nhà tôi, tôi tin rằng tên hầu của tôi có để dành bộ trang phục sau cùng của nó... nó sẽ tặng cho ông... vì ông thấy bộ trang phục của ông dường như ở trong tình trạng xấu.

- Chắc ông muốn ám chỉ đến những vết vá đang trang hoàng chiếc áo của tôi, thưa ông?....

- Ông đã đoán ngay ra một lần đầu!...

- Vạy thì! Những chỗ vá đó là một kiểu thời trang mới mà tôi muốn làm cho hợp phong thổ nước Ý... Cho nên, tôi khó chịu thấy chiếc áo của ông còn nguyên vẹn, và tôi có ý định thực hiện một số lát cắt bằng số mảnh vá của tôi...

- Ông làm ơn cho biết, bằng cái gì?...
- Với cái này! Hiệp sĩ trả lời, vừa rút gươm ra..

Astorre nhảy xuống ngựa và tuốt gươm.

- Thưa ông, gã nói, tôi là nam tước Astorre, vệ binh quý tộc, có lợi thế được mọi người ở kinh thành Rome biết rõ.

- Còn tôi, thưa ông, tôi sinh ra ở dưới chân ngục thất la Bastille, từ chỗ ấy cho đến điện Louvrea người ta gọi tôi là thanh kiếm hiệp sĩ... thanh kiếm của tôi và tôi, chúng tôi chỉ là một...

- Một người Pháp, César Borgia ngạc nhiên lắm lắm,

- Đồng ý với thanh kiếm, Astorre trả lời. Tôi sẽ bẻ gãy ông và đâm thủng ông cùng một lúc.

Hai người đàn ông thủ thế và những thanh gươm chạm nhau.

- Thưa nam tước Astorre, ông có con mắt tinh tường, ông có đếm được bao nhiêu mảnh vá trên chiếc áo của tôi không?

- Thưa ông thanh kiếm, tôi thấy có ba mảnh vá.

- Ông nói sai....có sáu mảnh vá...nên ông có quyền được sáu vết cắt... và đây là một!

Astorre nhảy ngược ra sau với một tiếng thét: gã vừa bị đâm trúng ngực, và một giọt máu nhuộm đỏ chiếc áo bằng hàng màu xám của gã.

- Hãy để ý, Astorre! Borgia nói.

- Bởi địa ngục! Tôi sẽ ghim chặt nó trên mặt đất...

Và gã khổng lồ xông tới, giơ cao thanh kiếm

- Hai! Ragastens đáp lại vừa bật cười to.

Từng nhát liên tiếp, hiệp sĩ đâm tới ba nhát gươm nữa. Và mỗi lần, một giọt máu xuất hiện. Gã lực lưỡng gầm thét, nhảy nhót, Ragastens không nhúc nhích.

- Thưa ông, chàng nói, ông đã nhận lãnh năm nhát – Hãy coi chừng đến nhát thứ sáu.

Astorre không trả lời, tấn công một đường gươm tinh thông, đường gươm được giành cho những đấu thủ nổi tiếng vô địch. Nhưng vào lúc gã tấn công gã thét lên một tiếng kêu đau đớn vừa buông rơi thanh gươm. Ragastens vừa đâm xuyên suốt cánh tay mặt của gã.

- Sáu, hiệp sĩ thản nhiên nói.

Và chàng quay mình lại về phía toán người đứng xem.

- Nếu có một vị nào cũng muốn theo thời trang...

Hai, ba người quý tộc trẻ tuổi nhảy xuống đất.

- Giết chết! họ kêu lớn.

- Này! Im lặng... và hòa bình!

Chính Borgia lên tiếng. Trong lòng của tên tướng cướp đó, chỉ có một sự tôn sùng: lòng tôn sùng sức mạnh và kỹ xảo. Ông ta thán phục sự mềm dẻo của hiệp sĩ, sự bình tĩnh của chàng. Và ông tự bảo rằng đây là một tuyển thủ ưu tú...

- Thưa ông, ông ta nói, trong lúc những người đi theo vội vã xúm quanh Astorre, ông tên gọi ra sao?

- Thưa Đức ông, tôi là hiệp sĩ De Ragastens...

Tại sao ông xưng hô với ta là “Đức ông”?

- Tại vì tôi biết ngài... và nếu như chưa được biết ngài, thì ai mà không đoán ra, với dáng điệu của ngài, người chiến sĩ lừng danh mà nước Pháp chiêm ngưỡng như một nhà ngoại giao khéo léo dưới cái tên quận công De Valentinois và được nước Ý chào kính như là một Tân César dưới cái tên là Borgia!

- Hỡi thượng đế! César Borgia kêu lớn, những người Pháp này cũng hết sức khéo léo trong nghệ thuật ngôn ngữ cũng như trong nghệ thuật kiếm cung...

- Tôi đến đây với hy vọng được thâm nhập vào phụng sự dưới quyền của Đức ông... Nghèo tiền nhưng giàu hy vọng, tôi nghĩ rằng vị tướng lãnh danh tiếng nhất trong thời đại của chúng ta có lẽ sẽ đánh giá được thanh gươm của tôi...

- Vậy thì lòng hy vọng của ông sẽ không bị lừa dối... Nhưng làm thế nào mà ông nói rất giỏi tiếng Ý?...

- Tôi có cư ngụ lâu ở Pise, ở Florence, từ nơi đó tôi đi đến đây... và rồi, tôi có đọc đi đọc lại Dante Alighieri... Chính tôi học bài ở trong “Tấn hài kịch thiêng liêng” (1) của ông.

Vào lúc đó, Dom Garconio bước đến gần Borgia.

- Người đàn ông nào dám động tay đến một người của Giáo đường, gã nói, và nếu không có ông ta, Hoa Anh Thảo (Primevère) đã thuộc quyền của chúng ta...

Ragastens không nghe những lời nói đó. Nhưng theo dõi sắc diện biến đổi của Borgia, chàng hiểu rằng việc của chàng sắp trở nên xấu.

- Thưa Đức ông, chàng nói, ngài không hỏi tôi đã được biết ngài ở đâu... tôi sẽ nói cho ngài biết.

- Nói đi! César nói với giọng ngẩn ngui.

Chàng hiệp sĩ tháo chiếc bao tay mặt. Ở ngón út chàng chiếu ngời một hạt kim cương nhận trong một khâu vàng.

- Ngài có nhận ra chiếc nhẫn kim cương này không thưa Đức ông?

Borgia lắc đầu.

- Đây là bùa thiêng của tôi, hiệp sĩ nói tiếp. Sau đây là lịch sử của chiếc nhẫn kim cương này. Một buổi chiều, cách đây bốn năm, tôi từ Chinon đi đến.

- Chi-non! Borgia kêu lên.

- Phải, thưa đức ông... Và tôi đến nơi vào buổi chiều cái hôm mà ngài đi vào, cho đến nay vẫn còn được người ta nhắc đến... chưa bao giờ người ta được thấy một cảnh huy hoàng như thế... Những con lừa trong đoàn tùy tùng của ngài được đóng móng bạc... những con ngựa mang đỉnh vàng ở dưới móng sắt... và những cây đinh không dính chặt vào móng thành thử ra lừa và ngựa gieo rắc vàng và bạc, và rằng dân chúng đổ xô đến để lượm những món đồ vụn vặt của sự xa hoa của ngài...

- Phải, Borgia mơ mộng nói, ta nhớ rõ tất cả việc đó.

- Buổi tối hôm đó, vào lúc nửa đêm, ngài phạm phải một sự bất cẩn lớn... Ngài ra khỏi lâu đài... một mình!... và ra khỏi cổng thành ngài đi thẳng đến một ngôi nhà sang trọng ở nơi hẻo lánh, bỗng nhiên....

- Bỗng nhiên, ta bị ba, bốn tên trộm tấn công có lẽ bọn nó muốn cướp đoạt những món nữ trang của ta....

- Thật đúng... Ngài có nhớ đoạn tiếp theo không?

- Làm sao quên được!... Ta sắp bị đè bẹp. Một người lạ mặt xuất hiện và cầm gươm đánh đuổi bọn vô lại...

- Thế là lúc đó ngài tặng cho tôi chiếc nhẫn kim cương đẹp đẽ này...

- Chính là ông!

- Vừa bảo tôi rằng sau này nó sẽ được dùng để ngài nhận ra tôi ngay khi tôi cần được bảo trợ...

- Nay chàng trai! Ngay giờ này ông đang phục vụ cho ta, và vô phúc cho kẻ nào dám toan làm hại đến ông!...

Một cái nhìn vòng quanh nhấn mạnh cho những lời nói đó.

Tất cả đoàn tùy tùng, cho đến Astorre mà cánh tay đang quấn băng, cho đến Dom Garconio, đều cúi mình chào chàng người Pháp trẻ tuổi vừa chinh phục được ân huệ của César Borgia.

- Lên đường, quý ông, ông, này ra lệnh. Chúng ta quay trở về kinh thành Rome. Về phần của ông, chàng trai, ta chờ ông tối nay, vào lúc nửa đêm. Nửa đêm, chính là giờ của ta!...

- Tôi sẽ tìm gặp ngài ở đâu, thưa Đức ông?

- Tại cung điện của em gái ta Lucrece... Hay ở Cung điện Tươi Cười.

- Ở Cung điện Tươi Cười... vào lúc nửa đêm!... Chúng tôi sẽ có mặt!... Hiệp sĩ Ragastens nghiêng mình chào.

Đến lúc chàng ngược lên, chàng thấy toán người quý tộc đi xa trong một đám bụi mù. Chàng hiệp sĩ đã kịp nhận ra hai cặp mắt thù hận giết người ném lên của nam tước Astorre và tên tu sĩ Garconio.

Ragastens nhún vai. Chàng tiếp tục ăn xong bữa ăn đạm bạc và sau khi trả tiền, leo lên mình ngựa.

(1) *La divine Comédie* là quyển thơ của Dante Alighieri có ba phần: “Địa ngục – Tình tội giới – Thiên đường”. Tác giả là thi sĩ danh tiếng nhất người Ý, sinh ở Florence. Ông giữ một vai trò chính trị ở thành phố quê hương, nhưng thuộc về đảng những người “Trắng” nên ông bị những người “Đen” lưu đày năm 1302. Ông ở một thời gian tại Véronne và sau mất ở Ravenne. Ông được nổi danh với quyển *La Divine Comédie* và được xem như người Cha của thi văn Ý (1265 – 1321). LND

III

CUNG ĐIỆN TƯƠI CƯỜI (Palais – Riant)

Lúc ấy vào độ 4 giờ chiều, hiệp sĩ De Ragastens đi vào thành phố Bất Diệt. Suối đoạn đường còn lại chàng đi từng bước để tự do suy tưởng...

Là đứa trẻ ở lề đường Paris, đến nay hiệp sĩ De Ragastens vẫn sống lang thang đây đó. Chàng không biết cha cũng như không biết mẹ là ai.

Mẹ chàng đã qua đời sau khi chàng mở mắt chào đời. Còn về phần cha chàng, một nhà quý tộc gaxcong nghèo nàn, đến Paris để lập nghiệp, đã bị chết vì cảnh

bần cùng, trong lúc hiệp sĩ còn bú sữa của bà vú nuôi.

Bà vú đó, một người buôn bán quần áo cũ dưới một mái hiên ở góc đường Saint-Antoine, gần ngang mặt của ngục thất La Bastille, đã quyến luyến đứa nhỏ mồ côi đáng thương. Bà định ninh trong trí sẽ gây dựng cho chàng thành người kế thừa của bà trong việc mua bán quần áo cũ.

Trở thành góa bụa, bà lấy một tình nhân để thay thế cho người chồng. Cậu hiệp sĩ nhỏ giờ đây đã được bảy tuổi.

Người tình nhân của bà bán quần áo cũ lại là một thông sự biết đọc, biết viết và còn biết làm toán. Tất cả kiến thức của viên thông sự được chuyển từ đầu óc ông sang đầu óc của hiệp sĩ.

Đến lúc mười bốn tuổi, chàng hiểu biết cũng gần bằng như là một tu viện trưởng. Bà mua bán đồ cũ đang mơ ước cho chàng những số phận rực rỡ, bỗng một bệnh dịch đậu mùa mang bà đi.

Chàng hiệp sĩ trẻ tuổi đi theo vừa than khóc người đã thế làm người mẹ của chàng. Rồi chàng lau khô nước mắt và chọn trong tiệm của người quá cố lấy một bộ trang phục đầy đủ mà món trang hoàng chủ yếu là một thanh gươm to bản.

Bấy giờ chàng sống bằng cách nào? Chắc chắn là chàng lui tới rất nhiều những phân đội vệ binh và ít nhiều bọn giật dọc đêm.

Đến lúc mười tám tuổi, đó là một tay kiếm cực giỏi, mỗi kinh hãi của các quán rượu, người ăn chơi đàng điếm nổi tiếng, tay uống rượu nổi danh, có phần hơi xơ xác, thanh gươm luôn luôn tuốt ra nửa vỏ, đánh đập người trung lưu, và đánh nhau với lính tuần phòng: cuối cùng, một miếng mồi thất sự cho giáo tử đài.

Đừng vội nghĩ rằng hiệp sĩ là một trong những tên khốn nạn trong thời đó, ăn xin, trộm cướp, cướp giật.

Nhất là chàng có một bản chất giang hồ mạo hiểm. Chàng chia sẻ những gì chàng có với những kẻ nghèo hơn mình. Chàng bênh vực những người yếu đuối. Chàng không phạm phải một hành động xấu xa nào. Nhưng chỉ vì được nuôi nấng một cách quấy quá, chỉ bị hướng dẫn bởi lòng ham mạo hiểm, giữa một cái giới có nền đạo đức dễ dãi, chàng sống tùy theo khả năng của mình, lấy của cải ở những nơi nào tìm thấy...

Một ngày đẹp trời, cái người được gọi là “thanh kiếm hiệp sĩ” và đã trở thành như người ta gọi vào thời kỳ của chúng ta, một “mối khủng khiếp” đột nhiên biến mất.

Có lẽ chàng đã đâm thủng ngực của một các hạ quý phái nào đó, hoặc là đã bắt cóc phu nhân của một người trung lưu nào có thế lực. Dù sao vào thời kỳ đó, chàng quyết định đi một vòng quanh nước Pháp rồi tiếp tục vòng quanh Âu Châu.

Khi chúng ta gặp lại chàng đã khôn ngoan. Những đức tính tốt thắng thế những tính xấu. Chàng hiệp sĩ đã vất bỏ những sự điên rồ thời tuổi trẻ và có thể được xem như là một nhà quý tộc hoàn toàn.

Đó là những điều mà người anh hùng của chúng ta đang suy ngẫm khi đi gần đến thành Rome. Chàng sống lại thời dĩ vãng với một mối xúc động của người thấy mở ra trước mắt mình một tương lai mới. Và tương lai đó xoay quanh một cái tên.

- Borgia.

Vào lúc đi ngang qua cửa thành Rome, chàng kết luận:

- Hiện ta có hi kẻ địch: Nhà quý tộc Astorre và tên tu sĩ Garconio. Ta đã dọa nạt một người và làm khốn đốn đến người kia. Phải, nhưng ta đã có một người bảo trợ có thế lực... Phục vụ dưới quyền của César Borgia, là con quý nếu như ta không đạt đến một địa vị dưới ánh mặt trời... Và có thể... ai biết được!

- Chàng hiệp sĩ liếc nhìn xung quanh mình với ánh mắt của người chinh phục. Tuy nhiên, trong tương lai mà chàng thấy mờ mờ, một chấm đen làm mờ chân trời. Chàng nghĩ đến người thiếu nữ xa lạ bí mật có cái tên và gương mặt thật dịu dàng, và thế là với tiếng thở dài chàng nhắc lại:

- Hoa Anh Thảo (Primevère)!... quận chúa diễm kiều... bởi vì ít ra nàng cũng là quận chúa... bao giờ ta sẽ gặp lại nàng? Nàng là ai?... Tại sao tên tu sĩ ghê gớm rượt đuổi theo nàng? Đối với nàng, ta sẽ cầu xin và sẽ nhận được dù bất cứ giá nào sự bảo trợ của người có thế lực César Borgia!...

Nếu như chàng được biết, chàng hiệp sĩ đáng thương!

Tuy nhiên, ngược đầu lên, chàng nhận thấy nhiều người nhìn chàng vẻ hiếu kỳ. Chàng đang ở trên một cây cầu.

- Cầu này là cầu gì? Chàng hỏi một đứa trẻ.

- Thưa ngài đó là cầu Quatre-Tetes...

- Và mà có biết Cung điện Tươi Cười không?

- Cung điện của lệnh bà Lucrezia! Đứa trẻ kêu lên với một vẻ khùng khấp rõ rệt.

- Phải, mà có biết nó ở đâu không?

- Ở đây! đưa bé vừa nói vừa giơ cánh tay chỉ. Rồi nó bỏ chạy như là bị quỷ rượt.

Chàng hiệp sĩ đi theo hướng chỉ, vừa suy nghĩ đến vẻ sợ hãi lạ lùng của đứa trẻ.

Chàng hỏi thăm một người đàn ông. Và người đàn ông, nghe đến tên Cung điện Tươi Cười, sa sầm nét mặt nhìn chàng rồi tiếp tục đi đường vừa lầm bầm một lời nguyền rủa.

- Lạ lùng! Lạ lùng! Chàng hiệp sĩ nói nhỏ nhỏ.

Cuối cùng chàng đi đến một quảng trường vắng vẻ. Một tòa nhà lộng lẫy đứng sừng sững ở cuối quảng trường.

Hai hàng cột bằng cẩm thạch màu hồng cấu thành một hành lang nằm ở phía trước tòa cung điện.

Ở cuối hành lang qua một cánh cửa sổ lớn mở rộng, người ta trong thấy một thang lầu vĩ đại cũng bằng cẩm thạch... Mặt tiền cung điện được trang trí những bức tượng cổ quý giá vỡ vét trong lúc đi tìm kiếm những kho tàng của thành Rome xưa.

Người hiệp sĩ tự bảo thầm rằng có lẽ đây là Cung điện Tươi Cười xứng đáng với danh gọi của nó nhớ quá nhiều pho tượng tươi cười đang trang trí, và những cây hoa ở dưới hành lang lập thành một vườn hoa hiếm có.

Hai người kỵ sĩ bất động, im lặng, đứng canh trước khu vườn hoa, tựa như hai pho tượng người cười ngựa.

- Đây có phải là Cung điện Tươi Cười không? Chàng hỏi một người trong bọn họ.

- Phải... tránh xa ra! Pho tượng trả lời giọng đe dọa.

- Quý ời! Chàng hiệp sĩ lầm bầm vừa tiếp tục con đường của mình, rõ là một cung điện được giữ gìn cẩn mật.

Quảng trường vắng vẻ. Cung điện Tươi Cười hiện ra như là cung điện của những người mắc bệnh dịch.

Đi thêm năm mươi bước xa hơn, Ragastens vào một con đường tiếp theo quảng trường, thấy mình đứng trước một lữ quán. Tại đây, đời sống dường như tái sinh lại, nhưng vẫn còn với một vẻ lo sợ và do dự.

Ragastens đặt chân xuống đất và đi vào lữ quán tên là “Quán trọ của ông Janus (1) đẹp trai”. Chàng hiệp sĩ hỏi một chỗ ở chuồng ngựa cho con Capitan và một

phòng cho mình. Chủ quán đưa Ragastens đến một gian phòng nhỏ ở tầng trệt.

- Ở đây ẩm ướt, chàng nhận xét.
- Chúng tôi không còn phòng trống nào khác.
- Ta nhận căn phòng này, vì ở đây gần Cung điện Tươi Cười.
- Ô hay!... chủ quán ngạc nhiên nói. Ngài được vừa ý, vì đứng ở cửa sổ, ngài có thể trông thấy phía hậu của Cung điện.

Chủ quán mở cánh cửa sổ, và Ragastens nhận vào mặt một hơi ẩm ướt.

- Cái đó là cái gì? Chàng hỏi.
- Cái đó? Là con sông Tibre vậy!

Quả thật, con sông chảy giữa hai dãy nhà, không có bến, không có bờ. Ragastens nhận thấy ở sau mỗi ngôi nhà và trước cửa sổ của chàng, một cầu thang có bậc đi xuống sát mặt nước.

- Đây này, chủ quán nói tiếp, ở đằng kia... ngay khúc quanh con sông, cầu thang rộng lớn... đó là của Cung điện Tươi Cười.

- Tốt! Ragastens nói vừa đi vào đóng cửa sổ lại, ta vừa ý căn phòng này mặc dù nó ướt át như thế.

- Ở đây người ta trả tiền trước, thưa ngài, chủ quán nhận xét.

Ragastens nghe theo.

Rồi, sau khi hỏi mượn chỉ và một cây kim, chàng bận rộn lo sửa sang tỉ mỉ, quần áo, chải chuốt sạch sẽ. Xong, chàng ăn tối.

Những công việc đó kéo dài đến chín giờ tối. Một giờ sau, hiệp sĩ De Ragastens mặc quần áo chỉnh tề đeo gươm vào hông, bồn chồn chờ đợi đến giờ đi đến Cung điện của Lucrece Borgia.

Tim chàng hơi đập dồn dập khi nghĩ rằng chắc chắn, chàng sẽ được thấy tận mặt gần bên người đàn bà mà sắc đẹp đã làm xoay chuyển đầu óc những kẻ khôn ngoan nhất.

Một sự im lặng hoàn toàn đè nặng lên trên thành phố đang ngủ yên. Riêng chỉ có tiếng thầm thì của con sông Tibre cất lên trong đêm tối, giọng thê lương ảo não như những lời oán thán vô tận thoảng qua. Những lời oán thán đó, hiệp sĩ lắng nghe với lòng xúc động... Chàng tự kích thích để thoát khỏi ảnh hưởng đó. Và lại, chẳng bao lâu nữa, sắp đến nửa đêm...

Hiệp sĩ thổi tắt ngọn nến và mặc vào chiếc áo choàng, chàng sắp sửa đi ra. Vào lúc đó, một tiếng rên rỉ nào lòng văng lên từ dưới sông. Ragastens giật nảy mình.

- Lần này, chàng lắm bầm, không phải là một ảo giác... một giọng nói con người đã thật sự thốt ra lời rên rỉ đó.

Thêm một tiếng kêu cấp cứu vang lên, dường như vang dội khắp gian phòng. Ragastens run lên... lần thứ ba tiếng rên rỉ cất lên, nghẹn ngào...

- Việc ấy đến từ con sông Tibre! Ragastens kêu lên.

Chàng chạy vụt tới, mở cửa sổ. Đêm tối dày đặc... sông Tibre cuốn dòng nước đen kịt chảy ở khoảng giữa chật hẹp các ngôi nhà. Chàng hiệp sĩ đi xuống bốn bậc thang, cúi xuống thò tay.

Bàn tay chàng sờ đụng mảnh vải lụa trên thân thể một người đàn ông. Người đàn ông thở hắt ra, Ragastens chụp lấy vai ông ta.

- Ông là ai? Người lạ hỏi.

- Ông đừng lo ngại gì cả... Một người ngoại quốc... một người bạn.

- Không có những người bạn... Ồ! Ta sắp chết. Hãy nghe ta nói!...

Ragastens muốn kéo ông ta ra khỏi mặt nước...

- Không! Người đàn ông nói trong một cái nấc hấp hối... vô ích... ta sắp... chết... nhưng ta muốn... trả thù. Hãy nghe ta nói....

- Tôi nghe! Ragastens đáp, tóc chàng dựng đứng.

- Bá tước Alma... báo cho ngài biết... báo cho con gái ngài... hẳn muốn bắt cóc nàng... không thể được...

- Ai là bá tước Alma? Ai là con gái ngài...

- Con gái ngài!... Beatrix... Hoa Anh Thảo (Primevère)

Ragastens bị kích thích bởi một cái rùng mình khủng khiếp.

- Ông nói rằng, chàng hỏi, hẳn muốn bắt cóc nàng... Hẳn là ai?....

- Kẻ vừa mới giết tôi...

Vào lúc đó, người đàn ông bị chấn động bởi một cái co giật chết cuối cùng... ông ta trăn mình... hai bàn tay buông rời bậc đá, thân mình lặn xuống nước... và mất tăm trong một cơn xoáy của dòng nước đen kịt.

Đôi mắt của Ragastens lục lọi trong bóng đêm. Nhưng hoài công!

Bây giờ chàng đi trở vào phòng, lau gương mặt ướt đẫm mồ hôi vì sợ hãi.

- Ô! Chàng nói, điều bí mật ghê gớm đó là thế nào!... Nàng tên là Béatrix... là con gái của bá tước Alma... và một kẻ nào đó muốn bắt cóc nàng... Nhưng là ai? Ai?

Vào lúc đó, một giờ điếm ở Saint-Pierre.

Nửa đêm, hiệp sĩ nói, lòng chàng bối rối.

Và chàng xông ra bên ngoài, chạy thẳng đến Cung điện Tươi Cười, tại đây người bảo trợ danh tiếng của chàng. César Borgia đang chờ đợi.

(1) *Janus, nhân vật truyền kỳ, nhà vua xưa nhất xứ Latinh. Nhân tiếp rước tử tế thần Saturne khi ông bị đuổi ra khỏi cõi trời, vị thần biết ơn phú cho Janus một sự sáng suốt phi thường biết rõ cả quá khứ, tương lai. Hai năng lực đó khiến ông được tiêu biểu với hai gương mặt. Tại Rome đền thờ Janus chỉ đóng cửa khi nào nước Cộng hòa ở vào thời bình. Việc đó chỉ xảy ra có chín lần trong suốt một nghìn năm.*

IV

NHỮNG ĐÊM Ở KINH THÀNH ROME

Gần như vào lúc mà hiệp sĩ De Ragastens bận kết lại vài dải ren vào chiếc áo của chàng, vào khoảng chín giờ tối, César Borgia được bốn chàng trai trẻ hộ vệ, đi vào Cung điện Tươi Cười.

Cung điện chia làm hai phần rất riêng biệt. Phần thứ nhất gồm có những căn phòng chính thức và bao hàm mười hai gian rộng lớn, nhìn ra quảng trường, được trang bị bàn ghế với một vẻ mỹ lệ phi thường.

César và đoàn tùy tùng đi ngang qua các phòng khách đó. Họ đi đến một cánh cửa bằng đồng do hai tên Nubiens (1), đen như đêm tối, câm như sự im lặng, canh giữ.

César ra dấu. Một trong hai tên Nubiens đưa tay nhận một cái nút và cánh cửa bằng đồng mở ra.

... Tại đây bắt đầu phần mật thất của cung điện. Ngay sau khi César và bốn người bạn bước ra khỏi, cánh cửa khép lại. Bây giờ họ đang ở trong một loại tiền đình, có vách cao vọi bằng vân thạch.

Một quả cầu tròn mờ từ trên trần nhà rơi xuống một ánh sáng màu hồng mờ ảo để cho gian phòng ở trong một ánh sáng lơ mơ tranh tối tranh sáng.

Xung quanh gian tiền đình có đặt những pho tượng bằng cẩm thạch trắng mà sự trần trụi dâm dăng phô bày ra trước mắt những bộ điệu dâm dục sành sỏi.

Ở ngay trung tâm, một bể nước có những vòi nước phun lên duy trì một làn khí mát mẻ trong tiền đình. Từ bồn nước nhô lên một pho tượng diễn tả thần Ái tình vượn mình trong một sự co giật gân cuối cùng, một vị thần Ái tình, vị nữ thần Dâm dục hoàn mỹ và kích thích, tác phẩm của một nhà điêu khắc trẻ tuổi được Lucrece bảo trợ tên là Michel-Angie-Buonarotti (2).

Đối diện với lối vào là một cánh cửa bằng cây hồng, cần bạc tinh xảo.

Lần này, là hai người phụ nữ trần trụi giữ cửa, hai người phụ nữ ngồi ngả nghiêng trên những chiếc gối dựa...

Cánh cửa mở ra một cách bí mật. César cùng với đoàn tùy tùng đi vào một gian phòng nhỏ hơn, nhưng với một sự xa hoa tế nhị và tinh vi hơn.

Những chiếc chân đèn bằng vàng đựng những cây đuốc bằng sáp màu hồng thoảng bay ra một mùi hương pha thuốc tráng dương.

Một bản nhạc êm dịu cất lên như ở xa xôi. Và âm nhạc hòa lẫn với những giọng hét phụ nữ ca ngợi vinh quang và ái tình.

Không có bàn ghế, trong gian phòng này, ngoại trừ một cái bệ đựng bát đĩa và một cái bàn rộng lớn, nhưng ở đây đó, rất nhiều những chiếc gối dựa lớn êm ái, những tấm thảm dày.

Ở trên bàn, những chiếc đĩa quý giá vô cùng đựng trái cây ướp lạnh, những món mứt ngoại lai, những chiếc bánh ngọt thơm ngon mà chỉ riêng Lucrece mới có công thức...

Đã có nhiều người đàn ông ở xung quanh chiếc bàn. Họ không ngồi, nhưng dựa ngửa trên một loại giường, theo kiểu của những người cổ La Mã.

Ở giữa bọn họ, có một người thiếu phụ: vị nữ chủ nhân tòa cung điện, nàng phù thủy ngự trị trên những giác quan của những người đàn ông, em gái của César, con gái của giáo hoàng, nàng Lucrece Borgia!

Thấy César bước vào, nàng xòe bàn tay mà trên mỗi ngón chói ngời đá quý, chứa đựng cả một gia tài.

- Làm sao anh đến trễ như thế, anh của em!

- Xin tha lỗi cho chúng tôi, em Lucrece thân mến, César trả lời, chúng tôi vừa trở về lúc tối, sau một cuộc đi dạo xa...

- Anh được tha lỗi... nhưng sao anh không nói gì với em trai của anh?

César quay sang một người đàn ông ngồi gần bên Lucrece, ông đã giật mình lo ngại khi thấy César đi vào. Đó là Francois Borgia, quận công De Gandie, thứ nam của giáo hoàng, em trai của César và anh của Lucrece.

Hai anh em bắt tay nhau với một nụ cười. Nhưng mỗi người trong bọn họ giám sát cử động của người kia.

Vào lúc đó, Lucrece bỗng nghiêng mình về phía Francois và ôm hôn mãnh liệt trên miệng ông ta.

- Kia là tình yêu... anh em, César cười khẩy, hoặc là ta không hiểu điều đó... Tuy nhiên ta rất thành thạo về vấn đề...

- Em thương Francois... Lucrece nói... đó là người tốt nhất trong bọn chúng ta.

- Em gái của anh tặng anh quá nhiều, quận công De Gandie nói với vẻ lo ngại... em quên rằng nếu như gia đình chúng ta được vẻ vang, và nếu như ngôi vị của cha chúng ta không bị lay chuyển, là chúng ta nhờ ở thanh gươm của anh César thân mến của chúng ta....

- Thật đúng, César nói tiếp. Ta sử dụng thanh gươm khá giỏi.. Võ khí trắng, đó là phần việc của ta... hoặc gươm là dao găm.

- Vừa thốt ra những lời nói đó, ông rút lưỡi dao găm của mình cắm chặt xuống bàn bằng một cử chỉ hung bạo. Một sự run rẩy đi qua những người khách. Francois tái mặt. Lucrece bật cười to.

- Chúng ta hãy nhập tiệc! nàng nói vui vẻ.

Nàng lạnh lẽo nhìn lên một màn cửa bằng gấm đang lay động nhẹ nhàng.

Ngay lập tức, những nàng tớ gái bắt đầu rót vào ly rượu Syracuse (*) và rượu Chio (**), rượu Alicante (***) thơm ngát, rượu Lacryma Cixti (****) đỏ màu hồng ngọc. Những nàng tớ gái đều trần truồng. Có chín người khách và chín nàng tớ gái.

Lucrece Borgia mặc đồ chỉ vừa đủ để xuất hiện trước các người khách, càng khôu gợi hơn nữa. Một tấm the mỏng che thân hình trần truồng, sắc đẹp hơi đầy đà của nàng – những hình dáng dường như được đẽ gọt ở giữa một khối cẩm thạch. Và sự lỏa thể đó hiện ra lồ lộ trong mỗi cử động của nàng.

Thình thoảng, nàng liếc mắt về phía tấm màn cửa, bấy giờ liền rung động. Nhưng dù cho tấm màn có rung rinh nhẹ cách mấy nhưng cũng đủ để Lucrece hiểu rằng có một kẻ nào đó đang nhìn và lắng tai nghe nàng nói.

- Người ta nói gì ở trong kinh thành Rome? Nàng hỏi.
- Phải rồi, thưa lệnh bà, người ta kể một chuyện quái lạ...
- Và người ta kể thế nào, quận công De Rienzi?
- Quận công! Francois ngắt lời với một giọng gần như cầu khẩn. Nhưng các ly rượu nồng đã bắt đầu tác động lên đầu óc.
- Đó là một câu chuyện tình! Quận công nói tiếp.
- Nào hãy xem câu chuyện ra sao?... Lucrece nói... Tình yêu... việc xứng đáng duy nhất cho người ta sống và chết!...

Cùng lúc, nàng ôm chặt người anh Francois...

- Hãy kể ra, quận công! Nàng ra lệnh với một giọng ngây ngất.
- Phải, phải! những người khách kêu lớn. Cho tình yêu.

Tiếng nhạc xa xăm đưa đến những điệu hòa hợp càng êm dịu, càng bút rứt. Những nàng tở gái trở thành những vị thầy lỗi lạc về ái tình. Một vài nàng ngồi lên đầu gối những nhà quý tộc, thẳng tay ôm siết họ...

- Ô! Đó là một câu chuyện tình yêu trong sạch và trinh bạch, quận công De Rienzi nói. Tôi xấu hổ phải nói lên ở đây....
- Hãy nói đi, César bảo với một giọng ngăn ngại
- Bởi vì chính đức ông ra lệnh... Người ta nói rằng một vị tướng lãnh danh tiếng đang si tình...

Những cặp mắt hướng về César.

Nhưng mà, quận công nói tiếp, ông ta si tình như chưa bao giờ bị mắc phải. Ông ta có một quả tim rắn như đồng, bây giờ hóa thành ra một quả tim của chim câu... ông ta than thở, ông ta rên rỉ... Đối tượng của ngọn lửa ái tình là một nàng man rợ mà không một ai có thể đến gần... Và cuối cùng, đến lúc câu chuyện trở thành khó tin, bởi vì nàng man rợ thay vì chấp nhận với lòng biết ơn những đề nghị của vị tướng lãnh danh tiếng nọ, lại cự tuyệt và tỏ ra khinh thường!...

- Và tên của kẻ si tình dễ thương? Lucrece hỏi

- Hãy tìm xem! Quận công De Rienzi đã say hẳn, ấp úng... ông ta đang ở giữa chúng ta...

- Đừng tìm kiếm vô ích! César Borgia gầm lên. Chính là ta!... và vô phúc cho kẻ nào còn nói đi nói lại!...

- Thừa đức ông!... xin ngài tin rằng...

- Còn về nàng man rợ, như ông vừa mới nói thật đúng, chẳng bao lâu, nàng sẽ thôi không dám khinh thường ta nữa!...

Lucrece bật cười lớn.

- Thế ra, anh César than mến, nàng nói, anh đã phản bội em?...

- Không phải! César vội trả lời. Ông cảm thấy đầu óc bị rối loạn trong một cơn say sưa đang tràn ngập, say vì men rượu, say vì dục vọng... và vì tính kiêu căng bất khuất.

Và ông ấp úng nói tiếp:

- Không, Lucrece, ta không phản bội em, em là của ta! Cũng như nàng sẽ thuộc về ta, nàng cũng vậy! Cũng như vợ của mày, Rienzi, đã thuộc về ta?... Cũng như tất cả phải thuộc về một mình ta!...

Ông ta thở hổn hển, dưới một cơn điên loạn... Chính vào lúc đó Lucrece đứng lên ôm chặt Francois quận công De Gandie trong hai cánh tay, thì thầm với một giọng nồng nàn:

- May mắn thay, anh còn lại với em, anh Francois của anh, người anh trung thành của em... anh chính là người được em dành cho cảnh thiên đường trong vòng tay ân ái của em...

Francois chịu đựng cái hôn đó với một vẻ tái xanh càng lúc càng nhợt nhạt thêm.

- Hỡi địa ngục! César Borgia gầm lớn, ông xô chiếc bàn dang ra với một cái đẩy điên cuồng.

Cùng lúc, ông chụp dây dao găm còn cắm chặt trước mắt ông và đi tới trước mặt người em trai Francois...

- Chà! Ông ta nói với một giọng bị bể vì cơn thịnh nộ, lòng dâm dục và cơn say sưa, chỉ riêng một mình mày biết được sự khoái lạc trong vòng tay ân ái của Lucrece sao!... Vậy thì mày nên mang sự bí mật của mày đến với quý Satan!...

Cánh tay ông giơ lên rồi hạ xuống. Món vũ khí cắm sâu vào ngực của quận công De Gandie, ông này té ngựa xuống.

- Ta chết! ông thốt ra, trong lúc miệng ông trào ra một dòng máu.

Những người chứng kiến nhìn thấy cảnh tượng đó đều sững sờ như bị hóa đá. Lucrece bước lùi lại và một nụ cười lạ thường đến vờ vẫn trên đôi môi nàng đã không chút phai lợt...

- Cứu ta, quận công De Gandie bắt hạnh rên rỉ... Cứu ta!... cứu ta!... ôi!... ta đang khát... Cho nước!... Xin thương xót!... Một chút nước!...

- Chà, mà muốn có nước, César nói với một nụ cười khẩy độc ác. Chờ đó, em trai của ta, ta sẽ cho mà uống nước!...

César liền nắm lấy chân của người em trai và kéo lôi chiếc thân vừa đi vừa thét lớn.

- Cho em trai Francois của ta nước! Cho nhân tình của Lucrece nước!... Tất cả nước của con sông Tibre!...

César đi như thế ngang qua một dãy phòng và cuối cùng đến một cái cửa. Ông tự tay mở cửa ra... Sông Tibre ở đó đang chảy trong đêm tối. César nhắc cao cái thân và bằng một cái đẩy mãnh liệt, ông vất nó xuống sông.

Những kẻ chứng kiến cảnh tượng đó xanh mặt và khủng khiếp, bỏ chạy trốn cả... Bấy giờ, Lucrece Borgia giở tấm màn cửa bằng gấm và đi vào một căn phòng nhỏ.

Tại đây, một ông già có nét mặt gay gắt, in sâu một vẻ tinh quái khó tả, đang ngồi trên một chiếc ghế bành...

Ông lão đã nghe, đã thấy tất cả!...

Và đó chính là cha của Francois, quận công De Gandie, của César, quận công Valentinois, của Lucrece, nữ quận công De Bisaglia, đó chính là Rodrigue Borgia... Đó chính là giáo hoàng Alexandre VI...

- Cha đã hài lòng chưa, thưa cha! Lucrece hỏi.

- Này con, con đã đi hơi quá xa.. Tội nghiệp thằng Francois!... Dù sao cũng là người trong gia đình chúng ta! Rốt lại, ta sẽ tự mình làm một buổi lễ Mi-xa cho linh hồn nó được an nghỉ!... Thật đáng tiếc!... Thằng Francois là một người sống dễ dãi... nhưng mà... nhưng mà quận công De Gandie làm trở ngại cho những dự định của ta... Thôi đi, già từ, con gái của cha... ta ban phép lành của giáo hoàng cho con.

Đến lúc Lucrece đứng lên, cha nàng đã biến mất.

(1) Dân xứ Mubie (xứ vàng) ở Phi Châu, lớn bằng phân nửa miền bắc Soudan thuộc Anh – Ai cập, 3 triệu dân.

(2) Michel-Ange-Buonarotti, họa sĩ điêu khắc gia, kiến trúc sư và thi sĩ người Ý, sinh ở Caprese (Toscane). Không một ai sánh bằng ông về sự siêu việt, tính cách đặc sắc, sức mạnh về khái niệm của ông và những tác phẩm của ông làm ngạc nhiên về tính chất vĩ đại và cao siêu. Công trình của ông gồm có: cái vòm ở Vương Cung Thánh đường Saint-Pierre de Rome. Ngôi mộ của Jules II, Thiên chúa vắc cây thập tự, Moise (điều khắc), và những bức vẽ ở Tiểu giáo đường Sixtine trong số có bức hình họa đẹp đẽ cảnh Phán xét cuối cùng (1475 – 1564)

(*) Syracuse, một thành phố ở đảo Sicile, quê hương của Archimède, Moschos và Théorite. Archimède đã dùng thiên tài của ông vào việc bảo vệ thành phố quê hương của Marcellus bao vây (212 trước TC. Giáng sinh)

(**) Chio, một hòn đảo Hy Lạp thuộc quần đảo Archipel nổi tiếng về rượu ngon, bị tàn phá bởi một cuộc động đất vào năm 1881. Đào tranh chấp lấy danh dự đã sinh ra Homère, tác giả quyển Anh hùng thi Illiade và Odyssée.

(***) Alicante, rượu mùi sản xuất trên lãnh thổ Alicante.

(****) Lucryma-Christi (giọt lệ của Chúa), rượu nho xạ mùa vị thơm ngon, trồng ở chân núi Vésuve (Ý)

V

NHỮNG TÍNH BẤT THƯỜNG CỦA LUCRÈCE

Lucrece Borgia trở lại gian phòng yến tiệc và nhận ra gian phòng đã trống rỗng.

- Bọn hèn nhát, nàng lắm bầm. Họ đã chạy trốn... Chà! Không có người đàn ông sao!... Trước kia cha ta là một... nhưng bây giờ là một ông già... Ta, ta cảm thấy đói lòng để nuốt trọn cả một thế giới...

Nàng thở dài, ngáp và tiếp tục.

Ta buồn phiền... Nỗi buồn bức cầu xé ta... Ta hoài công sáng tạo vô ích, mỗi ngày ta bày đặt ra thú tiêu khiển mới, ta hoài công làm Rome choáng mắt bởi

những cuộc lễ huy hoàng của ta... Lòng ta trống trải... Từ từ sự buồn phiền làm hao mòn trí não của ta.

Một bóng người bỗng nhiên trở dậy bên cạnh nàng.

- Chính anh, phải không? Nàng nói vừa đưa bàn tay.

Quả thật, đó chính là César Borgia.

Ông ta vừa đi vào, và ai trông thấy ông ta sẽ chẳng bao giờ có thể thừa nhận rằng người đàn ông này vừa giết chết em trai mình.

Ông ta lộ ra một gương mặt vui tươi với người em gái. Về phía của nàng, nàng tươi cười nhìn ông ta.

- Độc ác! Lucrece nói, tại sao anh làm hại đến anh Francois tội nghiệp đó?... Vậy là anh ghen tuông phải không?...

- Thật ra là đúng, em Lucrece ạ - Trước mặt các bạn hữu, anh không thích thấy rằng anh không phải là người đứng đầu... Trừ việc đó ra, anh không phải là người ngu ngốc theo em tưởng, như cho anh là một người ghen tuông tầm thường... Dù cho em có thuộc về những kẻ khác, điều đó đối với anh không quan hệ, miễn là tấm thân của em thuộc riêng về anh ngay sau khi anh xuất hiện!...

Lucrece lắc đầu và trở nên trầm ngâm.

- Thực ra, nàng đột nhiên nói, nhưng mà anh thừa kế, anh César của em. Cái "tai nạn" khiến cho anh trở thành quận công De Gandie...

- Thật đúng, em gái nhỏ... nhưng mà em sẽ có phần của em trong di sản... Một triệu đồng duy-ca vàng... em bằng lòng chưa?...

- Bằng lòng, Lucrece nói tiếp. Đúng vào lúc em muốn xây một đền thờ... những đồng duy-ca sẽ được dùng vào việc ấy.

- Một đền thờ, César ngạc nhiên kêu lên.

- Phải... một đền thờ dành cho Venus... cho Venus Tà dâm... Em muốn lập lại việc thờ phụng bà trong kinh thành Rome... Em muốn rằng đền thờ sẽ được dựng lên giữa Saint-Pierre (1) và điện Vatican (2)... Và trong lúc cha chúng ta hành lễ Mi-xa ở trong đền thờ công giáo, thì em, em muốn hành lễ của em tại giáo đường ngoại giáo, và chúng ta thấy ai sẽ có nhiều tín đồ hơn.

(1) Đại giáo đường Saint-Pierre de Rome cất trên bờ sông mặt sông Tibre, bên cạnh điện Vatican. Vương cung Thánh đường cất năm 326 bởi Constantin

được cất lại năm 1450 theo họa đồ của Rossellino, Bramante, Raphael, Michel-Ange, Carlo Madorno và Le Bernin. Cái vòm cao 138m và rộng 46m

(2) Vatican, cung điện các giáo hoàng, gồm có cung điện và các giáo đường, những phòng Triển lãm Hội họa, Điêu khắc, Khảo cổ học. Thư viện có 2.400 bản viết tay và 50.000 quyển sách in

Tòa thánh Vatican mà chủ quyền của giáo hoàng được nhìn nhận năm 1929 bởi Hiệp ước Latran: 525 mẫu gồm có cung điện, các vườn hoa, và Vương cung Thánh đường Saint-Pierre (L.N.D)

- Lucrèce, César kêu lên, ý nghĩ của em thật tuyệt vời.
- Còn kém hơn ý nghĩ của anh định chinh phục nước Ý và làm thành một vương quốc mà anh sẽ là vị quốc vương, anh César của em.
- Với hai người chúng ta, Lucrèce, khi nào anh thực hiện được kế hoạch của anh, chúng ta sẽ thống trị cả thế giới.

Vào lúc đó, một tiếng kêu la nổi lên gần bên họ. Cả hai lắng tai nghe. Tiếng la hét từ dãy phòng trong cung điện đưa đến.

- Việc này là gì? César hỏi.
- Chúng ta sẽ thấy!...

Lucrèce phủ một chiếc áo choàng lên đôi vai trắng như cẩm thạch của nàng và theo sau César chạy xông đến tiền đình, rồi mở cánh cửa bằng đồng. Tại đây, cả hai dừng lại nơi ngưỡng cửa.

Hai tên Nubiens da đen, hoạt động và im lặng, vẫn đứng yên tại vị trí của chúng, tay cầm thanh gươm Thổ Nhĩ Kỳ. Nhưng ở cuối gian phòng, một cảnh tượng lạ lùng đập vào mắt họ.

Khoảng ba chục tên đầy tớ la hét, gào thét, bao vây hay đúng hơn là đang cố bao vây một người đàn ông, một người ngoại quốc đang đối đầu lại với nguyên cả một lũ người hung hăng.

- Tên hỗn lão đó là ai?... Lucrèce kêu lên.

Nàng sắp sửa chạy xông tới, César nắm cườm tay nàng giữ lại.

- Ừa! Ông kêu lên, đó là gã người Pháp nhỏ của anh... Anh đã hẹn gã vào nửa đêm tại đây... Con người mạnh mẽ làm sao! Những nhát đánh tài làm sao! Păn! Bên mặt! Păn bên trái! Tốt! Tốt! kia là hai gã té xuống đất... Tốt! kia là hai gã nhổ răng của họ ra! Dạn dĩ lên! Dạn dĩ lên!

César vỗ tay cuồng loạn.

Người đàn ông đang đấu với tất cả bọn đầy tớ trước sự thán phục của César, quả thật là hiệp sĩ De Ragastens.

Nghe giờ điểm nửa đêm, chàng vội vã rời quán trọ “Janus đẹp trai” chạy đến.

- Ô! Quang cảnh ghê tởm thật! Chàng vừa nghĩ vừa chạy. Người đàn ông trên sông Tibre! ... kẻ bất hạnh mà người ta vừa giết chết... Ôi! Cái thân thể biến mất trong dòng nước đen kịt đó... và những lời nói bí mật. Người ta muốn bắt cóc Hoa Anh Thảo (Primevère)!... Và kẻ muốn bắt cóc nàng chính là kẻ sát nhân! Nhưng ai là kẻ sát nhân đó? Biết tìm hẩn ở đâu?... Làm thế nào báo cho bá tước Alma?... Ta cần phải kể lại biến cố lạ lùng đó với vị tướng lãnh danh tiếng đang chờ đợi ta... Chỉ riêng một mình ngài có đầy đủ thể lực để xét thấu sự thật!...

Vừa đọc thoại một mình như vậy, chàng hiệp sĩ đi đến cung điện của Lucrece. Chàng muốn xông vào dưới hàng cột. Nhưng hai tên vệ binh cưỡi ngựa xông đến trước mặt chàng.

- Tránh ra xa! Họ ra lệnh.

- Anh thật ương ngạnh, anh bạn!... Ta bảo anh rằng ta đang được chờ đợi... bởi ngài César Borgia!... Tránh ra!....

Không những người kỵ sĩ không tuân lời, mà có thêm một chục tên đầy tớ xông vào mình hiệp sĩ.

- Ô! Ô hay! Ragastens kêu lên, dường như bọn đầy tớ đều hóa điên dại cả trong cái xứ đẹp đẽ này!... chết chưa!... Bộ chúng nó dám động tay đến ta chắc, lui lại, bọn đầy tớ!

Vẻ mặt của người hiệp sĩ trở nên quá ghê gớm khiến cho bọn đầy tớ đều lui lại. Riêng tên lính túc vệ hẩn cưỡi ngựa nhảy xổ tới mình chàng thanh niên.

Ragastens hiểu rằng sự đắc thắng của chàng ngăn ngừa và chàng sắp bị vây nếu như chàng không làm một cái gương.

Chàng nhảy vọt đến cạnh tên lính túc vệ và đeo vào chân gã, tìm cách lay động mạnh cho gã mất thăng bằng.

Cái lay động thứ nhất, tên túc vệ gằm thét và bám vào bờm con ngựa của mình.

Đến cái thứ nhì, gã giơ cao cán gươm lên để đập ngã kẻ địch hung hãn, nhưng gã không kịp có thời giờ thực hiện ý đồ.

Một cái lay mạnh thứ ba vừa xảy ra, dữ dội hơn hai cái trước. Gã kỵ sĩ mở miệng sẵn sàng tuôn ra một tiếng chửi thề thật đậm đà nhưng gã sừng sốt há

miệng không thốt nên lời. Về phía của chàng, Ragastens lùi lại vài bước và suýt té...

Việc gì đã xảy ra?... Nguyên nhân thật giản dị là quá dùng sức nắm kéo mạnh chân của gã khổng lồ, Ragastens đã giật sút chiếc giày ống to tướng của gã kỵ sĩ và kẻ này bàng hoàng vẫn ngồi chặt trên mình ngựa với một chân bị lột mất chiếc giày, trong lúc chàng hiệp sĩ bị mất đà, bước lùi lại, hai tay vẫn còn nắm chặt một chiếc giày ống vĩ đại...

Liền có một cuộc tháo chạy toán loạn ở giữa bọn đây đó. Nhưng những kẻ đột kích nhận thêm viện binh. Giờ đây họ có độ chừng ba mươi người, trang bị bằng gậy gộc.

Ragastens thấy mình bị bao vây tứ phía. Bấy giờ một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu óc phong phú của chàng.

- Chà! Lũ thô lậu, chàng hét vang, chà! Lũ ô hợp ử rử kia! Ta sẽ dùng chiếc giày đập xua đuổi lũ bay...

Chàng cầm lấy đế giày dùng thân giày như là một quả chùy, chàng quay tròn mạnh mẽ xung quanh mình. Cùng lúc chàng đi thẳng đến cầu thang vừa bị lũ người la hét vang rền đuổi theo.

Đến mút cầu thang, Ragastens thấy mình ở trong một gian phòng rộng rãi... Chàng lui vào một góc phòng và thế là một cuộc chiến đấu hùng dũng diễn ra.

Ragastens hươi động thân chiếc giày như là lực sĩ Samson (1) phải bắt buộc hươi động miếng xương hàm con lừa để đập ngã bọn người phi-lix-tanh (1)

(1) Sam son, quan tòa của người Hébreux, nổi tiếng về sức mạnh. Rất nhiều trường hợp trong đời ông được nói đến, đây là những trường hợp quan trọng:

1 – Ông dùng xương quai hàm lừa đập ngã một ngàn người Philistins

2 – Mái tóc của ông có dự trữ sức mạnh của ông

3 – Tình yêu của ông ta đối với nàng Dalila, bị nàng phản bội, lén cắt tóc của ông khiến ông mất hết sức mạnh và giao nộp ông cho người Philistins

4 – Bị giam giữ nơi người Philistins, ông xô ngã những cây cột chống trong đền thờ Dago trong một buổi lễ tôn giáo và cùng bị chôn vùi dưới đồng gạch gạch vụn hoang tàn (L.N.D)

Cứ mỗi lúc, thân giày đập lên một cái đầu, vào gò má, lên trên lưng... Bấy giờ những tiếng kêu đau đớn, những lời dọa nạt khó hiểu vang lên. Việc đó kéo dài cho đến lúc có chừng một chục tên đây đó bị loại khỏi vòng chiến, những tên khác chạy lùi và kêu gọi tiếp cứu...

Ragastens làm chủ trận chiến không bị một vết trầy. Chàng liền bật ra một tiếng cười dữ dội và kêu lớn:

- Thôi đi, lũ đầy tớ! Mau đi báo cho chủ nhân hay rằng hiệp sĩ De Ragastens đang chờ lệnh của ngài.

- Ta đã được báo trước đầy đủ, một giọng nói thốt ra, ông đã tự thông báo cho mình, thưa ông...

Ragastens quay lại và thấy mình đang đứng trước César và Lucrece. Trong một giây, chàng bị choáng mắt bởi sắc đẹp oan nghiệt của người con gái giáo hoàng. Lucrece mỉm cười. Nhưng chàng hiệp sĩ đã nghiêng mình trả lời:

- Thưa Đức ông và thưa lệnh bà, xin vui lòng thứ lỗi cho tôi đã quật ngã những tên đầy tớ... Tôi không còn cách tự vệ nào để trình bày hơn là lệnh của Đức ông truyền cho tôi có mặt ở đây vào lúc nửa đêm... Vì thế, để tuân đúng lệnh, tôi còn có thể phải đi ngang qua một đàn quỷ...

- Xin đi theo ta, César nói, chính ta là người có lỗi đã không thông báo trước cho bọn ngu ngốc đó rằng ta đang chờ đợi ông.

Ragastens đi theo hai anh em, trong lúc bọn đầy tớ tỏ vẻ ngạc nhiên, rập mình sát đất.

Hai tên Nubiens đứng trước cánh cửa bằng đồng không nhúc nhích. Chúng nó có một cánh cửa để giữ chúng giữ cửa.

Còn các người, Lucrece hỏi, các người sẽ làm gì nếu như người ta muốn đi ngang qua cánh cửa này.

Hai tên da đen toét miệng cười, phô bày hàm răng sáng ngời. Chàng dùng đầu ngón tay rờ cạnh bén ngọt của lưỡi kiếm rồi chỉ vào cổ của Hiệp sĩ.

- Thật rõ ràng! Chàng nói. Chúng nó sẽ chặt đứt cổ tôi. Nhưng được có hạnh phúc chiêm ngưỡng lệnh bà, tôi thề sẽ tình nguyện đương đầu với nỗi nguy hiểm đó...

- Lucrece mỉm cười lần nữa. Rồi sau khi vỗ vào má những tên Nubiens, nàng đi qua, theo sau là César và chàng hiệp sĩ.

Nàng đưa cả hai đến một khuê phòng được Ragastens ngạc nhiên ca tụng về mỹ lệ tế nhị.

Này em, César bây giờ mới nói, ông đây là hiệp sĩ De Ragastens, một người Pháp. Danh nghĩa đó đã đi giới thiệu với lòng tử tế của em, em gái than yêu nhưng chưa phải là hết: nhân dịp chuyến hành trình của anh đến Chinon, ông hiệp sĩ đã cứu mạng ông...

- Ô! Thưa Đức ông, ngài quá tốt để nhắc lại việc không đáng kể đó, hiệp sĩ nói.

- Ta mến những người Pháp đến lượt Lucrece nói và ta sẽ đặc biệt yêu mến ông hiệp sĩ, đối với tình yêu của anh, anh trai của em... Chúng tôi sẽ nâng đỡ ông, thừa hiệp sĩ!

- Chà! Thừa lệnh bà, tôi lấy làm ngại ngùng và đặc ân của lệnh bà.

- Ông xứng đáng được hưởng. Lucrece vui vẻ nói. Nhưng mà ta vừa nghĩ đến. Ông cần được uống rượu giải khát, sau trận chiến dữ dội đó... Đi theo ta, hiệp sĩ.

Nàng cầm lấy bàn tay chàng hiệp sĩ lôi đi. Chàng rùng mình. Bàn tay ấm áp, tình tứ đã siết chặt bàn tay nàng. Có phải đó là một sự tình cờ hoặc là do một sự hữu ý?....

Kẻ giang hồ nhắm mắt một giây, cổ họng se thắt bởi sự lo âu vì những khoái cảm khó tả.

- Mặc kệ! chàng nghĩ, có lẽ ta liều lĩnh nhiều, nhưng mà ván bài đáng giá không bỏ công.

Và bàn tay chàng mạnh mẽ, gần như thô bạo đáp lại cái siết tay tình tứ Lucrece. lát sau, họ ở trong gian phòng yến tiệc.

Ragastens bị kích thích, ngỡ là mình được đưa đi đến một thiên đường hồi giáo nào đó... Chính tay của Lucrece đặt ở trước mặt chàng những quả thanh yên, những miếng dưa hấu ướp lạnh, rồi nàng rót vào ly chàng một loại rượu nổi bọt...

- Uống đi, nàng bảo với một ánh mắt hoàn toàn làm cho chàng hiệp sĩ xúc động... Đó là rượu của xứ sở ông... nhưng được ta điều chế với một cách thức riêng biệt.

- Em gái của ta, César nói, qua thời gian bằng cách nghĩ ra những sự hoàn thiện điêu luyện... Nàng là một người háu ăn.

- Phải, em là một người háu ăn, Lucrece nói với một nụ cười lạ thường. Sự háu ăn là một thú vui của các vị thần... Hãy uống ly rượu, thừa hiệp sĩ... đó là rượu tiên... Hãy ném thử những miếng mít này, đó là thuốc trường sinh.

Hiệp sĩ uống cạn ly rượu. Huyết mạch của chàng bừng cháy.

Chàng ném những miếng mít. Thái dương chàng nhảy mạnh trong lúc trí tưởng tượng mở rộng đón những ảo giác cuồng nhiệt.

- Thừa lệnh bà, chàng kêu lên, tôi uống, tôi ăn, tôi nghe, tôi thấy... và tôi tự hỏi rằng có phải tôi đang trải qua một giấc mơ huy hoàng ở nơi chỗ ở của một bà tiên đang sùng bái không!...

- Than ôi! Ông đang ở nơi nhà của Lucrece Borgia đáng thương, đang tìm cách giải khuây mà ít khi nào đạt đến đích.

- Sao! Thừa lệnh bà, có lẽ nào lệnh bà lại bị bất hạnh! Lệnh bà hãy nói rõ lệnh bà đã bày tỏ nguyện vọng nào.... Ước vọng nào cả lệnh bà chưa thỏa mãn... Dù có phải chết, tôi cũng khuấy động cả thế giới, dù có phải như người khổng lồ Titans (1) tôi cũng nguyện leo lên đỉnh núi Olympe (2) để cầu xin sự bí mật của niềm hạnh phúc...

(1) *Titans, những người khổng lồ con của Trời và Đất, nổi loạn chống lại các vị thần. Họ toan chông chất những hòn núi lên nhau để lên Trời, nhưng bị Thiên Vương Jupiter dùng sấm đánh chết (LND)*

(2) *Olympe, tên gọi của vài ngọn núi ở cổ Hy Lạp. Ngọn nổi tiếng nhất ở gần xứ Macédoine và Thessallie cao 2.885 m. Theo truyền thuyết, thiên giới Olympe là nơi cư trú của các vị thần tiên (LND)*

- Hoan hô! Hiệp sĩ! César kêu lớn. Và nếu còn chưa đủ, chúng ta sẽ leo lên Trời để cầu xin Thượng đế dạy phương thức làm mất lý tưởng dành cho Lucrece.

- Tôi chỉ là một nhà quý tộc không có tài sản. Ragastens đáp lời và lấy lại bình tĩnh. Nhưng tôi có một quả tim biết rung động, một cánh tay không biết run và một thanh gươm. Thừa lệnh bà, tôi xin đặt tất cả dưới sự ái mộ của lệnh bà.

- Ta chấp nhận, Lucrece nói với vẻ uy nghiêm.

- Và bây giờ ông là người cận thuộc của nữ quận công De Bisaglia, César nói tiếp, chúng ta hãy tìm cho ông một vị trí chính thức... Ta có thể xin cha ta một cái bằng vệ binh quý tộc cho ông.

- Thừa đức ông, chàng hiệp sĩ nói, trở về hiện thực, tôi thú nhận là tôi thích việc khác hơn.

- Hỡi ôi! Ông thật khó tính, ông bạn thân ạ! Những vệ binh quý tộc cần phải chứng minh sáu đời quý tộc... Dù sao, ông nói tiếp với vẻ cục súc, ta cũng chưa biết ông là ai.

Ragastens đứng lên và tỏ vẻ ngạo nghễ:

- Thừa đức ông, chàng nói với một giọng chua chát, ở Chinon ngài không đòi hỏi tôi xuất trình cấp bằng.

- Ái da! Ta bị trúng đòn! César nói.
- Còn về tư cách quý tộc của tôi, nó được viết trên mặt tôi... và những tư cách đó, tôi sẵn sàng áp ký ở đầu mũi gươm của tôi.
- Hoan hô! Trả lời rất khéo!....
- Tại vì ngài nghĩ rằng tôi đến nước Ý để canh gác trong các giáo đường, xin giã từ, thưa đức ông!...
- Ô kìa! Ông lại điên cuồng như thế sao? Ta biết là ông xứng đáng hơn nhiều! Cho nên ta đã mở lời đề nghị là để thử thách ông. Ta ưa thích ông như thế như hiện giờ.. Cái cách thức của ông đã sửa trị Astorre từng mệnh danh là vô địch, những câu trả lời, dáng điệu của ông, cho đến loạt đòn ngạo nghễ mà ông đã thường cho bọn xỏ lá đó lúc nãy... Chà! Nhất là chuyện đó... ta vẫn còn tức cười...

César ngả ngửa ra, cười ngặt nghẽo. Rồi ông nói:

- Vậy thì, ông muốn vào phụng sự cho ta?....
- Tôi đã nói rồi, thưa đức ông!
- Thế là đã xong xuôi, thưa ông! – Trong thời gian gần đây, ta sẽ bắt đầu lại chiến dịch chống lại một vài vị thân vương kém thế mà họ cứ ngỡ là được phép làm tất cả... Vào lúc đó, ta sẽ trông cậy đến ông, hiệp sĩ. Một ít việc ta được thấy đã bảo đảm cho ông... Hiệp sĩ De Ragastens, ông sẽ cầm đầu một đại đội tham dự chiến dịch, dưới quyền của ta.
- Chà! Thưa đức ông, Ragastens nói vừa nhảy vọt lên, ... ngài vừa nói gì? Chắc chắn là ngài muốn chế nhạo tôi...
- Ngày mốt, tại lâu đài Saint Ange, ông đến nhận lãnh cấp bằng... Say sưa vì vui mừng, vượt quá các giấc mơ, chàng hiệp sĩ nghiêng mình, cầm lấy bàn tay của César đưa lên môi.
- Thêm một lời nữa. Sáng nay, lúc gây nổi kinh hoàng lớn cho gã Garconio, ông đã gặp... một vị phu nhân trẻ tuổi mặc y phục màu trắng và cười một con ngựa bạch?...

Những lời nói này bỗng nhiên gợi lại trước mặt Ragastens cảnh tượng khủng khiếp trên sông Tibre. Nó nhắc lại chàng hình ảnh dịu dàng của người thiếu nữ lạ mặt tự xưng là Hoa Anh Thảo (Primevère)... Chàng nghĩ đến những lời tiết lộ của người bị thương trên sông Tibre... Đã đến lúc nói tất cả với César Borgia và cầu xin sự bảo trợ của ngài cho người thiếu nữ trẻ đó.

- Quả đúng, chàng trả lời, giọng biến đổi... và...

Chàng lựa những lời nói sao có thể bảo đảm cho Hoa Anh Thảo những ân huệ của César... Bỗng nhiên những lời nói tắc nghẹn trong cổ họng...

Lúc chàng nghiêng mình, Ragastens có liếc mắt nhìn xuống bức cẩm thạch khảm cấu thành nền gian phòng. Và chàng nhận thấy một vết máu rộng lớn!....

Tại sao sự trông thấy đã ngăn lại những lời nói khó thể vẫn hồi mà chàng sắp sửa thốt ra!.... Trực giác nào bỗng nhiên đã thức tỉnh lòng thận trọng đang ngủ yên trong tâm trí mình mẫn linh động cùng với những sự ngờ vực? Chàng thấy sự tương quan bí mật nào hoặc là chàng đã liên tưởng giữa vết máu và cảnh tượng trên sông Tibre?

Run run chàng nín lặng...

- Thế nào, thưa ông, César nói, ông sắp sửa nói...

- Rằng tôi có gặp vị phu nhân mà đức ông đề cập và tôi hối tiếc đã cắt ngang câu chuyện của vị tu sĩ ấy, khi tôi được biết rằng ông ta là thuộc hạ của đức ông!

- Té ra, Borgia buồn rầu nói tiếp, ông không quen biết nàng?....

- Làm thế nào tôi có thể biết được nàng?... Tôi không biết tên nàng, tôi cũng không biết nàng đã biến mất ở con đường nào?...

- Tốt, thưa ông... ông có thể rút lui. Ngày mốt ở lâu đài Saint Ange... Chớ nên quên!

- Muốn quên, tôi cần phải mất hết trí tuệ!

Và Ragastens cúi chào sâu và duyên dáng Lucrece với vẻ hết sức tự nhiên trong đời. Nàng đưa tay cho chàng hôn. Rồi chàng đi ra, dành riêng sự suy nghĩ cho mình.

Bây giờ chàng tự hỏi xem cuộc phiêu lưu này sẽ dẫn đến một cạm bẫy nào không. Với một cái rùng mình, chàng nhớ lại lời cảnh báo của Hoa Anh Thảo. Vào lúc đó một bàn tay nắm lấy bàn tay chàng và một giọng nói thoảng qua:

- Theo tôi và đừng gây nên tiếng động...

Ragastens rất dững cảm. Giọng nói không có gì là ghê gớm, mà ngược lại... Và tuy nhiên, chàng bị mắc phải một sự khó chịu. Nhưng chàng trấn tĩnh mau lẹ và đi theo người phụ nữ dẫn đường.

Bỗng chàng nhận thấy mình đang ở trong gian phòng yến tiệc. Gian phòng rộng rãi giờ đây được soi sáng yếu ớt bởi một cây đuốc... Tim của Ragastens đập

mạnh.

- Đừng có nhúc nhích, đừng có động đậy, người dẫn đường nói nhỏ, và nên ở đây chờ đợi... cho đến lúc người ta đến tìm ông.

Rồi người tớ gái dẫn chàng hiệp sĩ biến mất.

Cặp mắt của Ragastens lập tức tự động bị hấp dẫn về phía vệt máu... và vệt máu vẫn còn ở đó... Chàng ở vệt máu... Nó chưa hoàn toàn đông đặc...

Một vệt máu khác xuất hiện ... rồi những vết khác... Cả một con đường đầm máu! Thở hổn hển, chàng đi theo con đường từng bước một...

Chàng đi đến một cánh cửa và mở ra.

Ngoài kia, con đường máu tiếp tục.

Nhờ con đường hướng dẫn, Ragastens đi qua nhiều gian phòng và cuối cùng đến một cái cửa chốt được chàng mở ra. Bấy giờ chàng kịp dập tắt một tiếng kêu sừng sốt. Chàng đang đứng trên bờ sông Tibre!

Ồ! Chàng nói thầm, có thể vậy chăng! Phải! việc đó đúng như thế!... Những trường hợp phù hợp quá rõ ràng!... Sự thật khủng khiếp đã làm cho ta mù quáng.. Người đàn ông chết chính tại đây ông ta đã bị xô xuống! Chính ở đây người ta đã ám sát ông ta!... Chà! Giờ đây ta hiểu rõ nỗi khủng khiếp đang bao quanh tòa cung điện này! Ở đây người ta giết người! Và nàng tiên nữ, thế ra chỉ là một con cạp cái khát máu!... Có ai biết rằng nàng chẳng cho theo rình rập ta!

Một lúc, chàng có ý nghĩ tuột xuống sông Tibre, để chạy trốn... Nhưng ý nghĩ tẩu thoát làm chàng công phẫn.

Chàng sửa chặt thanh gươm, đóng cửa và đi trở lại gian phòng yến tiệc. Giờ phút trôi qua.

Cuối cùng, nàng tớ gái ban nãy hiện ra. Như vừa rồi, nàng cầm tay chàng dẫn đi ngang qua bốn năm gian phòng. Nàng dừng lại trước một cánh cửa và bảo chàng.

- Ông có thể đi vào.

- Ragastens do dự, rồi chàng nhún vai, đi vào.

Chàng đứng trước ngưỡng cửa một gian phòng nhỏ bé được soi sáng một cách bí mật, như là những nhà thờ nhỏ trong lúc ban đêm.

Ở cuối gian phòng, trên một đồng da beo, một người đàn bà!... Một người đàn bà khóa thân đang mỉm cười duyên dáng với chàng: hai tay giang thẳng... Đó là Lucrece!... Và nàng lẩm bẩm:

- Lại đây, chàng hiệp sĩ của ta! Ta yêu chàng, chàng thuộc về của ta!...

VI

MỐI TÌNH NGÀY THƠ SAU CUỘC TRUY HOAN

Lúc đó độ ba giờ sáng, khi Ragastens đi trở về từ quán “ông Janus đẹp trai”, chàng buông mình lên giường, kiệt lực và ngủ một giấc ngủ mê man. Chàng ngủ cho đến tám giờ và bị chủ quán đánh thức dậy.

Gã La Mã đứng đắn đến hỏi chàng giá tiền cái ngày vừa mới bắt đầu. Đó là luật lệ: người ta trả tiền trước.

Chàng hiệp sĩ thờ dài, liếc nhìn chiếc nhẫn kim cương của mình và yêu cầu chủ quán đi tìm cho một người làm nghề kim hoàn. Chủ quán bắt gặp cái liếc mắt và hiểu.

- Xóm Do Thái ở cách đây hai bước, trong năm phút tôi sẽ đưa đến cho ngài một người Do Thái mua bán đá quý.

- Cũng nên đưa tới một người khác buôn bán quần áo cũ.

- Đó cũng là một người! chủ quán trả lời.

- Vài phút sau, ông ta trở lại dẫn theo một ông già có bộ râu oai vệ nhưng dơ dáy, người này luôn vái chào và để lên giường một số quần áo. Ragastens trao cho ông chiếc nhẫn kim cương.

Người Do Thái lấy trong túi ra một cái cân, cân hạt kim cương mỹ lệ, xét nghiệm qua kính hiển vi.

Ông ta bắt đầu đề nghị một phần tư giá trị hạt kim cương. Nhưng ông ta sớm nhận thấy có việc với người thông thạo nên đành phải chịu hưởng lợi một phần ba của giá trị thực sự.

Ragastens chọn lựa một bộ đồ trang trí hoàn toàn mới và lần lượt mặc vào sau khi lựa những món trang phục khác nhau mà mỗi món đều phải bàn cãi giá cả.

Cuối cùng chàng trang bị xong, bóng loáng, hớn hờ... Nhưng trả tiền xong tất cả, và chủ quán nhận trước ba ngày tiền, chàng chỉ còn lại vài đồng ê-cuy.

Chàng sắp sửa đi ra, bỗng chủ quán đưa vào phòng chàng một nhân vật kỳ quái yêu cầu được gặp chàng.

Đó là một ông già nhỏ thó, gầy mảnh khảnh, với một gương mặt giống như quỷ Méphistophélès, (1) dường như đã nhịn ăn một thời gian quá lâu.

(1) *Méphistophélès – Tiếng bình dân gọi con quỷ trong quyển “Faust” (tên một nhà phù thủy bán linh hồn cho quỷ Méphistophélès để đánh đổi của cải ở trần gian) của Goothe nhà đại văn hào người Đức (LND)*

Ông già đi vào phòng thực hiện một loạt cúi chào. Chủ quán đưa ông ta vào vừa biểu lộ một sự kính trọng lẫn lộn khủng khiếp đối với ông. Và vị chủ quán tỏ lòng hiếu kỳ muốn ở lại, Ragastens ra lệnh cho ông ta đi ra với một cử chỉ hách dịch.

Chủ quán đi ra nhưng ông ta không ngớt nhìn qua lỗ khóa theo dõi cuộc hội kiến. Sau khi còn riêng mình họ, Ragastens lấy mắt hỏi người khách.

- Ông Giacomo! Ông già nhỏ người tự giới thiệu.
- Ông Giacomo, có việc gì cho tôi được hân hạnh?...
- Tôi được giao phó trao cho ngài vật này, chỉ thế thôi!

Ông Giacomo hé mở chiếc áo choàng và để lên bàn một túi nhỏ vang lên tiếng kêu kim khí.

- Ở đây có một trăm đồng pix-tôn, Giacomo nói tiếp vừa tặng thêm những cúi chào..., nếu như ngài vui lòng đếm..

- Hả! Ragastens kêu lên, đó là cho tôi!...
- Ngài đúng là ngài hiệp sĩ De Ragastens?...
- Bằng da, bằng thịt, nhưng đang nghi ngờ xem đang mê hay đang thức...
- Trong trường hợp đó, một trăm đồng pix-tôn quả thực là của ngài...
- Ai gởi cho tôi số tiền đó?... Tôi muốn bị treo cổ nếu..
- Im lặng!... đếm đi, thưa ngài...

Ragastens mở chiếc túi, trong lúc một nụ cười xẻ một vết dài trên gương mặt của Giacomo. Đúng số tiền một trăm pix-tôn.

Và tuy hết sức kinh ngạc, Ragastens dồn hết số tiền vào chiếc dây nịt da chàng đeo ngang hông... Làm xong, chàng sửa soạn chất vấn người khách lạ nhưng người này đã biến mất...

Chàng gọi chủ quán.

- Ông Giacomo đã đi đâu?
- Ông vừa mới đi ra, chủ quán trả lời vừa cúi gập mình làm đôi.

Lòng tôn kính thành linh làm cho Ragastens sửng sốt.

- Ô! Ô! Chàng nói, mày đã nhìn thấy tất cả phải không?...

- Thưa đức ông, xin ngài vui lòng tha thứ cho một tên chủ quán đáng thương không biết là nó được danh dự cho một vị quý tộc có thể lực như ngài trú ngụ... Tôi chỉ là một tên xỏ lá đã đòi ngài phải trả tiền trọ trước, tôi sẽ hoàn trả số tiền cho ngài. Xin ngài hãy ở lại, tha hồ ăn uống, nghỉ ngơi... Nguyện cho phần ở thiên đường của tôi sẽ mất đi nếu như tôi còn dám đòi hỏi ngài một đồng tiền nhỏ...

- Chà coi kìa! Ragastens choáng váng ngắt lời, mày có chịu nói cho tao biết việc đó có nghĩa gì?....

- Việc đó có nghĩa là tôi được biết những gì tôi đã không biết... rằng tôi đang cho trú ngụ một người thân thích... một người bạn..., có lẽ một người bà con của vị lãnh chúa danh tiếng nhất ở kinh thành Rome... Và tôi biết những điều đó, bởi vì ông Giacomo vừa ở đây đi ra.

- Sao! Ông Giacomo thế nào?...

- Là người tin cẩn của lệnh bà Lucrece Borgia... người quản gia của Cung điện Tươi Cười.

Những lời nói đó được thốt ra với một cái rùng mình kinh hãi, rồi chủ quán đi thụt lùi ra, vừa cúi chào sát đất!...

Ragastens mơ mộng trong một phút.

Rồi chàng đi đến tàu ngựa, thẳng yên cương cho Capitan, nhẹ nhàng nhảy lên mình ngựa rồi chàng đi từng bước theo con đường đi ra cửa Florence, do cửa đó chàng đã đi vào Thành phố Bất Diệt.

Ảo ảnh quyến rũ nào đã lôi cuốn chàng trên con đường đi Florence? Hy vọng mơ hồ nào đã khiến cho chàng đi thẳng đến cái điểm mà chàng đã gặp gỡ người phu nhân duyên dáng, mặc áo trắng?

Tự chàng cũng không biết rõ. Nhưng việc trong thấy Hoa Anh Thảo đã nảy sinh ở chàng một trong những cảm xúc chỉ làm cái việc là xác định và đào sâu thêm hình bóng lờ mờ theo thời gian trôi qua.

Chàng tự cho mình một cái cơ rằng chàng cần phải nhất thiết báo cho nàng biết trước về những gì đang âm mưu chống lại nàng.

- Thế mà cho đến đây đã bắt đầu khá tốt đẹp, chàng độc thoại khi thấy mình đang ở giữa những đồng trống. Trận đấu gươm với tay gươm tài giỏi nhất ở kinh

thành Rome, sự ưu đãi của vị tướng lãnh danh tiếng mà ta chỉ mới dám có chút hy vọng đến gần... và cuộc phiêu lưu lạ lùng đêm rồi... hai giờ yêu đương say đắm mà ta đã giữ lâu dài kỷ niệm nóng bỏng... Lucrece! Trở thành trong một đêm tình nhân của ta! Và sự ưu ái của nàng được tỏ bày bằng việc hiến cho cho những đồng pix-tôn đó! Phải, tất cả việc đó đâu có tệ... Giờ đây ta là đại úy trong một đại đội... Ngày mai, đức ông Borgia sẽ trao cấp bằng cho ta... Chưa bao giờ một kẻ giang hồ lại khởi đầu những điềm tốt như thế... Vậy mà ta cũng không ngăn được sự bứt rứt từ đâu đến?

Quả thật, Ragastens cảm thấy ở tận đáy lòng một sự lo ngại ngấm ngấm. Chàng không sợ hãi gì cho mình cả. Thế là vì người đẹp lạ mặt mà chàng kinh sợ cho tương lai.

Cảnh tượng ở con sông Tibre đã đập dữ dội vào trí tưởng tượng của chàng. Có thể chàng sẽ quên lãng Hoa Anh Thảo (Primevère) chỉ trong một vài ngày, nếu như người bị thương bí mật không tiết lộ với chàng rằng nàng đang trải qua một nỗi nguy cơ lớn. Những lời nói ghê gớm thoát ra từ miệng kẻ hấp hối đang thì thầm bên tai chàng.

Chàng dùng gối thúc vào hông con Capitan.

Chàng đi đến nơi gặp Hoa Anh Thảo bị tên tu sĩ Garconio rượt theo, đã van nài chàng cứu giúp.

Chàng đi xa hơn và rẽ về bên tay mặt, xuyên ngang qua những cánh đồng, đến đúng nơi mà chàng đã trông thấy Hoa Anh Thảo quanh qua rồi khuất bóng.

Chẳng mấy lúc chàng đến bìa một khu rừng cây ôliu và chàng bắt buộc phải đi từng bước, vì nền đất lờm chờm những rễ cây mọc nhô lên khỏi mặt đất. Khu rừng ban đầu thưa thớt, dần dần rậm rạp và khít khao. Chàng đặt chân xuống đất.

Ragastens đi đến bờ một con suối nhỏ chảy dưới khu rừng. Cảnh vật nơi này thật đẹp đẽ.

Chàng hiệp sĩ không phải là một trong những người có bản tính thơ mộng có khuynh hướng ưa thưởng ngoạn cảnh êm đềm. Nhưng phong cảnh đối với chàng dường như rất thích thú cho sự nghỉ ngơi mà chàng tự đề nghị.

Cho nên chàng dừng ngựa, tháo dây cương cho Capitan và cho nó uống nước. Sau đó con vật chỉ cần giương cổ ra để có một bữa ăn ở giữa những cây cỏ và những mầm non. Bấy giờ, chàng mới nghĩ đến bản thân mình và lấy ở túi yên ra

một ổ bánh mì, một miếng thịt nguội và một chai rượu chát trắng. Chàng để chai rượu vào trong suối để lấy hơi mát và tấn công miếng thịt.

- Khu rừng thật đẹp đẽ! Chàng nói gần như lớn tiếng. Và đây là một dòng suối đẹp đẽ! Thấy vẻ mát mẻ đó ta dường như đọc lại một bài thơ của Francois Villon mà ông thông sự bắt ta học thuộc.. Chỉ còn thiếu có nàng nữ thần.

- Là vì ông không trông thấy nàng đó thôi! Bởi vì nàng có mặt ở đây, đang chứng kiến bữa ăn của ông, một giọng nói trong trẻo đáp lại

Chàng hiệp sĩ nhảy một cái đứng lên, kinh hãi... chàng tỏ ra hết sức luống cuống khi thấy ở phía bên kia suối, từ một bụi cây xanh tươi, bước ra người mà chàng hoài công tìm kiếm, người thiếu nữ mặc áo trắng... Hoa Anh Thảo.

Trong khung cảnh đó, nàng dường như càng xứng đáng hơn bao giờ hết với biệt danh nên thơ của nàng. Nàng thật sự là nàng tiên nữ của muôn hoa.

- Thế mà! Nàng nói tiếp, dường như vị nữ thần ở dòng suối nhỏ làm cho ông kinh sợ, phải không hiệp sĩ?

- Thưa phu nhân, Ragastens đáp lại, không hiểu rõ chàng nói gì, tôi chỉ kính sợ có một điều... rằng sự xuất hiện bay mất... rằng ảo ảnh dụ dăng tan biến...

Và ánh mắt chàng dạn dĩ hơn ngăm nhìn nàng thiếu nữ. Một bóng mờ sần muện phủ lên gương mặt của Hoa Anh Thảo.

- Ông đang làm gì ở chốn này? Nàng nói tiếp.

- Tôi đi tìm phu nhân! Còn về phần bà, thưa phu nhân?

- Tôi đang chờ đợi ông, nàng đáp lại.

Ragastens kêu lên một tiếng vui mừng nho nhỏ nhảy một cái qua khỏi con suối đang chia cắt hai người và sắp sửa quì xuống chân nàng thiếu nữ, bỗng nàng khoát tay ngăn chàng lại.

- Tôi chờ đợi ông, thưa hiệp sĩ, nàng nói tiếp với một giọng biến đổi, bởi vì trong buổi gặp gỡ đầu tiên, tôi nhận ra ông là một trong những người không ngần ngại phụng sự cho những kẻ bị áp bức và tấn công những người đi áp chế, bởi vì tôi thấy ông muốn tìm hiểu về người thiếu nữ lạ mặt đã được ông bảo vệ ngày hôm qua, cuối cùng bởi vì có một cái gì đó bảo với tôi rằng tôi có thể hoàn toàn tin cậy nơi ông... Tôi có làm không?...

-Ồ không, thưa phu nhân, chàng hiệp sĩ nói, bà không có lỗi đã tín nhiệm ở một người đàn ông từ khi được trông thấy bà, chỉ nghĩ đến việc sống và chết để

phụng sự cho bà, mà không hy vọng được thưởng gì khác hơn là nỗi vui mừng được hy sinh để bảo vệ cho bà...

- Quả thật, tôi đang cần được bảo vệ, hỡi ôi!...

- Tôi biết được điều đó, thưa phu nhân! Nhưng tôi còn biết được việc khác và việc đó khiến cho tôi nói với bà tại sao tôi đi tìm kiếm bà...

- Thế ông được biết những gì? Thiếu nữ kêu lên

- Trước hết là tên của phu nhân!... tôi biết rằng bà được gọi là Béatrix... và rằng bà là ái nữ của bá tước Alma...

Nàng tái mặt khi nghe những lời nói đó, vừa sợ hãi liếc nhìn xung quanh mình. Một vẻ nghi ngờ thình lình hiện ra trong đôi mắt của nàng.

- Ô! Xin phu nhân yên lòng, Ragastens nồng nhiệt nói, cái tên đó không bao giờ thoát ra khỏi cửa miệng tôi, nếu như bà thấy có ích lợi phải giấu diếm, và tôi sẽ không bao giờ quên cái tên đó, dù ở cả trong những giấc mộng quý báu nhất của tôi, để chỉ còn nhớ đến cái biệt danh Hoa Anh Thảo đáng tôn sùng mà bà đã cho tôi được cái danh dự to lớn nói cho tôi biết.

Nàng chìa tay ra và được chàng hiệp sĩ đưa tay lên môi.

- Xin thứ lỗi cho tôi, thưa ông. Tôi bị những cạm bẫy và những kẻ địch bao vây... Quả thật, cái tên ấy là một sự bí mật, và tôi kinh sợ vì thấy có người biết được, dù cho người ấy có là người quý tộc chân thành như là ông!...

- Một sự tình cờ chỉ cho riêng một mình tôi biết được sự bí mật đó... Và lại, tôi xin thú nhận là sự tình cờ đó khá rùng rợn...

- Ông muốn nói gì?...

Ragastens liền thuật lại tình trạng mà chàng đã chứng kiến và chàng nhắc lại những lời của người bị thương trên sông Tibre.

Nghe chàng nói, lần lần một vẻ tái xanh xám chiếm gương mặt của Hoa Anh Thảo. Đôi mắt nàng mờ đi và vài giọt lệ chảy dài giữa những sợi long mi.

- Tôi bị tuyệt vọng!... Cuối cùng nàng lẩm bẩm.

- Tôi xin thề với bà, Ragastens nói, rằng mạng sống của tên khốn nạn đã làm cho bà than khóc để sắp hết, nếu như bà vui lòng tiết lộ danh tính của nó...

Hoa Anh Thảo lắc đầu và bị một cái rùng mình lay chuyển thân mình nàng.

- Phải vậy thì ông sẽ biết tất cả, nàng đột nhiên nói!... Nhưng không phải vào hôm nay!... Không phải ở tại đây!... Chúng ta hiện đang vào ngày thứ hai... Ngày

thứ sáu đúng một giờ đêm, hẹn gặp lại ông trên con đường Appiene... Ông đếm bên tay trái hai mươi hai ngôi mộ... đến ngôi thứ hai mươi ba, ông dừng lại, đi đến gần và đối với người nói: Roma! Ông sẽ đáp lại: Amor... Lúc bấy giờ, ông sẽ biết những ai là kẻ địch của tôi, sự nghiệp nào mà sự nghiệp của tôi và tôi đang trải qua những nỗi nguy hiểm nào... những nỗi nguy hiểm mà kẻ nào đến gần tôi đều đang trải qua!... Nhưng từ đây đến đó, thưa hiệp sĩ, ông đừng nên đặt một bước chân lên con đường đi Florence này ở nơi ông đã gặp tôi! Không một lời nói nào có thể làm cho người ta nghĩ rằng ông quen biết tôi... Ông sẽ tuân theo tôi, nếu như đối với tôi, ông có... một chút tình bạn mà tôi ngỡ đọc thấy trong mắt của ông..

Chàng hiệp sĩ đặt tay lên tim mình đang đập rộn rã, muốn vỡ lồng ngực, và muốn trả lời. Nhưng Hoa Anh Thảo đã nhẹ nhàng và duyên dáng đi sâu vào đám lá rậm rạp...

Trước khi Ragastens kịp trấn tĩnh khỏi sự bối rối gây ra bởi những lời nói cuối cùng của nàng thiếu nữ, chàng nghe ở cách đó năm mươi bước, tiếng chân ngựa sải đi ngày càng xa.

Chàng hiệp sĩ trầm ngâm đóng yên cương cho con Capitan dắt ra khỏi khu rừng và nhảy lên yên. Rồi chàng theo con đường đi về kinh thành Rome. Nhưng chàng tỏ ra thận trọng đánh một vòng lớn và đến tối, chàng đi vào thành phố bằng một cửa thành khác cửa thành lúc chàng đi ra.

VII

ALEXANDRE BORGIA

Ngày hôm sau, rục rờ trong bộ trang phục, Ragastens sửa soạn đi đến lâu đài Saint-Ange. Lúc chàng sắp đi ra, bỗng thấy một đám đông dân chúng vui vẻ tươi cười đi thẳng về một hướng.

- Tất cả những người đó đi về đâu? Chàng hiệp sĩ hỏi chủ quán. Ông ta đang đứng kính cẩn vịn bàn đập cho chàng.

Thưa ngài, họ đi đến Saint-Pierre

- Đến Saint-Pierre! Vậy có một cuộc lễ tôn giáo sao?

- Không! Chỉ liên quan đến đám tang của đức ông Francois Borgia, quận công De Gandie, chết vì bị ám sát một cách hèn nhát...

- Bị ám sát!...
- Người ta tìm thấy thi thể của ngài bị đâm một nhát dao găm!
- Và người ta tìm thấy ngài ở đâu? Ragastens hỏi
- Ở trên sông Tibre... Cách đây chưa được ba trăm bước. Bọn cường đạo ám sát chết ngài lãnh chúa thân mến đáng thương còn chưa vừa lòng, bọn nó còn quăng thi thể ngài xuống nước, có lẽ với hy vọng là nó sẽ bị lôi cuốn ra đến biển... Nhưng mà chiếc thuyền dừng lại trong một tấm lưới do những người thợ câu giăng ngang.

- Vậy ra người ta tìm thấy thi thể trong sông Tibre! Ragastens ngắt lời, vừa nghĩ đến người bị thương mà chàng đã thoáng gặp, nhất là nghĩ đến con đường đẫm máu dắt chàng đi ngang qua các phòng ở Cung điện Tươi Cười.

- Cũng như tôi hẳn hạnh được nói với ngài, ở cách đây ba trăm bước!... xác chết được khám phá ra ngày hôm qua.

- Người ta có nghi ngờ ai là kẻ giết ngài chăng?...

- Người ta bắt độ một chục người có tiếng tăm xấu... Chắc chắn là người ta sẽ tìm ra bọn sát nhân vì chính đức ông César đích thân hướng dẫn những cuộc truy tìm.

- Cám ơn lời kể của ông, Bartholoméo

Chủ quán “ông Janus đẹp trai” tên là Bartholoméo. Rất sung sướng gọi được sự chú ý của hiệp sĩ, ông chủ quán đứng dẫn đột nhiên nói thêm, với một vẻ bí mật:

- Ngài có biết rằng một vài người thì thầm thế nào không?...

- Người ta nói thế này...

Nhưng Bartholoméo chột ngưỡng bật. Ông ta vừa nhớ đến rằng ngày hôm trước, chàng hiệp sĩ đã tiếp cuộc viếng thăm của Giacomo, người quản gia của Cung điện Tươi Cười, và xét theo mọi vẻ bên ngoài, chàng là bạn hữu của gia đình Borgia...

- Không có gì cả! ông ta ấp úng, người ta không nói gì cả...

- Ta sẽ bảo cho ông biết lời người ta nói! Chàng hiệp sĩ nói tiếp. Người ta nói rằng Cung điện Tươi Cười ở rất gần sông Tibre nơi người ta tìm gặp quận công De Gandie... có phải không?

- Mặt Bartholoméo đỏ sẫm, rồi trở nên tái ngắt vì khủng khiếp.

- Tôi không biết gì cả, thưa ngài... Tôi xin thề không biết gì cả! tôi không nói gì cả, tôi không thừa nhận gì cả.

Hiệp sĩ cho ngựa đi từng bước thẳng đến lâu đài Saint-Ange và đi ngang qua Saint-Pierre. Những người đàn ông từ các ngã đường tràn ra, đổ xô đến đây.

Tin tức về cái chết của Francois Borgia đã gây ra một sự xúc động sâu xa. Người ta biết rằng ngài là kẻ địch của César, người đối đầu lại, nên người ta đã hy vọng mơ hồ rằng cuộc tranh chấp âm thầm dằng dai giữa hai anh em sẽ kết thúc bằng sự thất bại và có thể bằng cái chết của đứa con trai trưởng của giáo hoàng. Vì César Borgia, kẻ thẳng trận ở La Romagne, nỗi khủng khiếp của kinh thành Rome, sống trong một bầu không khí căm hờn...

Ragastens từ từ đi xuyên qua và quan sát đám đông. Những tiếng lao xao âm ỉ làm giật mình đám đông và chạy dài trên mặt như là những luồng gió của một cơn giông bão thổi mạnh trên mặt biển. Ở trong nhiều nhóm người, họ không do dự nói rằng cần phải báo thù cho cái chết củ Francois. Và những đôi mắt quay về hướng tòa lâu đài Saint-Ange, những đôi mắt đó dọa nạt César.

Vậy là người ta nghi ngờ ông ta chẳng.

Bận lo nghĩ, Ragastens không để ý đến một người đàn ông... một tu sĩ!... đang đi rảo khắp các nhóm người, rí một tiếng vào lỗ tai của những người này, làm những dấu hiệu bí mật cho những người khác. Người tu sĩ đó, chính là Dom Garconio.

Ông ta đang giao phó công việc gì?

Đó là điều mà hiệp sĩ sẽ tự hỏi nếu như chàng trông thấy tên tu sĩ. Nhưng chàng chỉ cố thu thập những cảm tưởng của đám đông, vừa nghĩ đến cuộc hội kiến lạ lùng ngày hôm trước với Béatrix. Cuối cùng rồi hình ảnh của nàng thiếu nữ hoàn toàn thu hút chàng.

Khi chàng đến trước cửa tòa lâu đài Saint-Ange một sự thay đổi bất thường đã tác động đến thái độ của đám đông. Ragastens tất sẽ run rẩy nếu như vào lúc đó chàng thấy những cặp mắt sáng ngời đang nhắm thẳng vào chàng, và những nụ cười độc ác kèm theo. Nhưng chàng không thấy gì cả và đi vào trong sân tòa lâu đài, đang đầy rẫy những nhà quý tộc và những người lính.

Quả vậy, nhà vua nước Pháp cũng không được châu chực bởi những vệ binh và những cận thần đông như là đứa con trai của giáo hoàng.

Ragastens bỏ chân xuống đất và lúng túng nhìn xung quanh chàng, bỗng một giọng trầm vang lên:

- Nay! Các người không thấy ngài hiệp sĩ De Ragastens đưa dây cương của ngài sao?

Bọn gia nhân được gọi nắm lấy Capitan dẫn vào một chuồng ngựa trong lâu đài. Ragastens quay sang kẻ vừa giúp chàng ra khỏi cơn bối rối.

- Nam tước Astorre! Chàng rất đỗi ngạc nhiên kêu lên.

- Chính là tôi, gã khổng lồ trả lời, hân hạnh được đặt dưới quyền sai khiến của ngài, để hướng dẫn ngài đi ngang qua cái thành phố rậm rạp là lâu đài Saint-Ange.

- Thật ra, ngài nam tước thân mến, tôi thật sự biết ơn về đề nghị của ngài... Nhưng xin phép cho tôi được hỏi thăm sức khỏe của ngài. Dù rằng cánh tay ngài đang đeo băng, tôi mong rằng tôi không gây quá tổn hại cho ngài...

- Ngài thấy đó, tôi không có vẻ một người sắp chết, lưỡi gươm đưa tôi đi theo tổ tiên chưa được rên... Nhưng theo tôi... tôi sẽ đưa ngài đến tận phòng của đức ông César, ngài đang họp với cha ngài... Cha của tất cả chúng ta thay mặt chúa Jésus - Christ.

Nam tước làm dấu thánh giá. Ragastens tưởng nên bắt chước theo do sự lễ phép và đi theo người hướng dẫn của mình.

Nam tước đưa chàng đi lên một cầu thang lộng lẫy bằng đá hoa cương màu hồng, bên trên bắt đầu một dãy phòng trang hoàng với một sự xa hoa thanh đạm hơn là ở Cung điện TƯƠI CƯỜI. Họ đi như thế đến một phòng ăn rộng lớn, tại đây lúc nhúc những vị quý tộc, những vệ binh, những cận thần đang trò chuyện huyên thuyên không chút giữ gìn.

- Quý ông, Astorre nói, xin phép cho tôi giới thiệu với quý ông, ngài hiệp sĩ De Ragastens, quý tộc người Pháp, đến nước Ý để chỉ cho chúng ta xem người ta sử dụng kiếm thuật như thế nào và đã khởi đầu tặng cho tôi một bài học, được, tôi sẽ nhớ rất lâu!

Những đôi mắt cùng hướng về người hiệp sĩ. Ragastens giật mình, vì chàng cảm thấy phân biệt trong giọng nói của Astorre có những âm điệu mỉa mai nào đó và đó là những cặp mắt chế nhạo quay về phía chàng.

Quả thật César Borgia đang ở chỗ giáo hoàng.

Vào thời kỳ đó, Alexandre VI là một ông già bảy mươi tuổi. Tướng mạo của ngài “hay thay đổi và bất nhất” mang những dấu vết của một sự khôn ngoan tinh tế.

Trong con mắt màu đen của ngài, thỉnh thoảng có một sự linh động dị thường chiếu ngời ngọn lửa của một sự xảo trá tàn bạo. Những nét dữ tợn nổi bật trên gương mặt không có chút chi nhọt nhạt thường có của những ông già, nhưng trái lại như được nung dưới ánh mặt trời.

Alexandre có một vóc người hơi cao hơn trung bình, ngài đứng thật thẳng mặc dù thỉnh thoảng ngài giả bộ cúi đầu như dưới sức nặng trĩu của những sự suy tư. Với một vẻ trắng kiêu lả lùng, và nguồn gốc của người Tây Ban Nha của ngài được biểu lộ trong con mắt nghiêm khắc và cao ngạo, trong cái miệng mím chặt, trong cặp chân mày rậm.

Giáo hoàng ở trong một loại phòng cầu nguyện trang bị bàn ghế khắc khổ. Ngài ngồi trong một chiếc ghế rộng, lưng ghế cao có chạm trổ, trên những chiếc gối dựa bằng nhung.

Một thanh niên trẻ dường như vừa mới qua tuổi hai mươi, đứng trước mặt ngài và giáo hoàng vừa kết thúc xong một cuộc chuyện trò bắt đầu từ nửa giờ trước. Đôi mắt ngài nhìn sững lên một tấm tranh được người ta treo trên tường. Chàng thanh niên theo dõi cái nhìn đó với vẻ lo âu.

- Tuyệt diệu! giáo hoàng nói. Hiếm có! Raphael (1), con trẻ thân yêu, con sẽ trở thành hội họa đại tài.

(1) Raphael Sanzio tự Santi, họa sĩ, điêu khắc gia và kiến trúc sư của trường phái La Mã, sinh ở Urbino. Học trò của danh sư Pérugin, chàng làm việc ở Pérouse, Florenco, Rome. Ở triều đình của các giáo hoàng Jules II và Léon X, chàng có một địa vị đặc biệt, cộng tác cho sự trang trí điện Vatican và được chôn cất ở đài Panthéon. Thiên tài của chàng được thể hiện qua sự quân bình của tất cả mọi đức tính: nét vẽ hoàn toàn, linh động, sự chính xác của những chuyển động, sự hài hòa tuyệt diệu của những đường nét, nghệ thuật tinh xảo vô cùng. Không ai có thể bắt chước chàng được trong những bức tranh vẽ hình Thánh mẫu, vẻ thanh xuân rất rạng rỡ, tươi tắn, đầy mẫu tính trinh khiết. Mặc dù chết trẻ, chàng đã để lại rất nhiều tác phẩm: Gia đình thánh thiện, nàng làm vườn đẹp đẽ, Thánh Michel quật ngã con quỷ, sự tranh giành Thánh Thế, Ngôi trường ở

Athènes, Le Paranasse (Thi sơn – Cô Hy Lạp), những bích họa trong các phòng và gian phòng riêng ở điện Vatican (1483 – 1520). LND

- Đức thánh – Cha vừa ý bức tranh Thánh Mẫu này?

- Tuyệt diệu, Sanzio! Ta không tìm ra danh từ nào khác... Ngài dụ dàng... và rất giản dị trên chiếc ghế ngồi bình dân... và lòng mẹ rất đổi âu yếm trong sự nâng niu của những bàn tay! Và đứa trẻ Jésus! Có thể nào mơ ước một đứa trẻ quý phái hơn và thiêng liêng hơn? Đi, đi Raphael, con ghé qua người thủ quỹ của ta với cái phiếu mà ta vừa trao cho con... Nhưng tất cả tiền bạc trong các tủ sắc của ta cũng không bao giờ trả hết thiên tài của con... vì ta rất nghèo!

Người thanh niên còn ngây thơ với vàng trán tinh khiết, với đôi mắt mơ mộng, nghe những lời tán dương đó với một vẻ bình dị. Chàng sắp sửa lui ra, bỗng giáo hoàng ra hiệu giữ chàng lại.

- Và bức tranh “biến hóa” đó, ngài nói, có tiến bộ không?

Raphael Sanzio trở nên tư lự và thốt lên một tiếng thở dài.

- Cái tác phẩm đó làm cho con tuyệt vọng, chàng nói. Có ai biết bao giờ bàn tay của con sẽ đạt được hết việc diễn tả tư tưởng của con.

- Can đảm lên!... Chà! Một lời nữa, Raphael hiền hòa của ta, con lấy những người mẫu ở đâu, những sắc đẹp hoàn hảo đó... bởi vì trong bức tranh “Thánh Mẫu” có vẻ quý phái lạ thường trong cử chỉ.

- Câu xin Đức Thánh – Cha vui lòng tha lỗi cho con, Raphael đáp lại. Không phải ở trong số những vị đại phu nhân mà con có thể tìm ra sự dụ dàng trong đường nét, và những phản ánh cả vẻ quý phái thâm thúy đến những tâm hồn tinh khiết...

- Và từ ở đâu thế?...

- Trong giữa đám dân chúng biết yêu thương, biết đau khổ ... và suy tưởng....

- Thế vị Thánh Mẫu của con?

- Là một người con gái trong dân chúng, một nàng Fornarina (2) tầm thường.

(2) *Fornarina*: cô gái đốt bánh mì vào lò, sống và làm việc ở lò bánh mì.

- Giáo hoàng nhắm mắt. Rồi ngài nói thật giản dị.

- Nay, Raphael, ta muốn được biết nàng!... Đi đi.

Và người thanh niên lui ra. Về phía giáo hoàng, đôi mắt ngài nhìn sững “Nữ thánh đồng trinh” ngồi trên ghế, ngài lẩm bẩm:

- Phải... biết được đứa trẻ trong sạch đó!... Đánh thức vài tia lửa trong đồng tro tàn ở trong quả tim già nua của ta!... Yêu thêm một lần nữa!... Ôi! Dù chỉ là trong một giờ thôi, sống lại ái tình và khoái lạc!... Nếu như bản sao mang lại cho ta những cảm giác mà ta ngỡ rằng đã chết, thì người mẫu sống sẽ đem lại cho ta đến thế nào!... Một cô gái làm bánh mì?... Được! Ta sẽ tạo cho nàng một lãnh địa công tước, một tước vị... và bây giờ nàng sẽ xứng đáng chia sẻ giường nằm của một người Borgia!...

Alexandre VI liền quay sang về phía cánh cửa và nói:

- Hãy đi vào!

Cánh cửa liền mở ra, César xuất hiện.

Một vẻ biến đổi lạ lùng vừa xảy ra trên gương mặt của giáo hoàng. Dường như ngài đau đớn khủng khiếp. Nhưng khó có thể nói rằng sự đau đớn của ngài thuộc về thể chất hay về tinh thần. Ngài ra dấu cho César ngồi xuống.

Quận công De Valentino mặc áo giáp, mang giày rận, nét mặt gay gắt, mắt cảnh giác, khóe miệng xếp gập bởi một nụ cười trơ trẽn vô liêm sỉ, làm thành một sự tương phản dữ dội với người cha. Đó là người tính chiến khôn khéo trước mặt một nhà ngoại giao.

Người này hé mắt lên nhìn ông ta, César lấy chiếc giày gỗ nhẹ lên thăm thẳm và chờ đợi.

- Thế nào, con trai của ta, cuối cùng giáo hoàng nói, nỗi đau đớn lớn lao được giành cho chúng ta... Thế là vào lúc cuối đời của ta, ta phải cam chịu thấy một trong những đứa con của ta bị ngã gục dưới lưỡi dao của một tên thích khách khốn nạn. Đứa con ngoan ngoãn nhất trong số con cái của ta. Có lẽ đứa tốt nhất!... Ôi! Ta là người cha thật vô phúc!

Giáo hoàng lau đôi mắt ráo hoảnh không có một giọt lệ nào cả.

- Nhưng sự trả thù của ta sẽ công khai, ngài nói tiếp. Con có biết hình phạt nào dành cho kẻ giết người thế nào không, César?

César giật mình và một bóng mờ thoáng qua trên trán ông. Nhưng ông ta nín lặng. Alexandre chụp lấy bàn tay ông.

- Ta muốn rằng phải thật là ghê gớm. Kẻ giết người, dù là ai đi nữa, thuộc về dân chúng hay thuộc về quý tộc, dù cho có phải là một vị lãnh chúa hùng mạnh nào, dù cho có phải là một người trong gia đình của ta, kẻ giết người sẽ chịu hình phạt mà ta vừa mới đọc cho viết huấn lệnh hồi lúc nãy: hấn sẽ chịu nhổ móng tay, móng chân, cái lưỡi, đâm mù hai mắt, và bị phơi bày như thế ở cây cột ô nhục... cho đến lúc chết. Bấy giờ, người ta sẽ móc quả tim và lá gan liệng cho chó ăn, còn thi hài sẽ bị hỏa thiêu và tro tàn quăng xuống sông Tibre... Con thấy bao nhiêu đó đủ chưa, César?...

César giữ im lặng. Ông xanh mặt. Giáo hoàng nói tiếp.

- Ôi! Francois đáng thương của cha! Khi ta nghĩ đến đêm hôm nọ, nó đến tìm ta, đầy nhựa sống và vui vẻ... Ta khuyên nhủ nó nên đến chơi đêm ở nhà em gái Lucrece của con... chắc chắn là lúc ở Cung điện của Lucrece đi ra nó mới bị giết... tội nghiệp thằng Francois! Quả tim của ta rướm máu... Nhưng sao con không khóc, César?....

Hai cha con nhìn nhau, César trả lời:

- Thưa cha, con chờ để nói với cha nhiều chuyện quan trọng, đợi cho cha kết thúc xong vai trò trong màn hài kịch...

- Có nghĩa là!...

- Việc đó có nghĩa là cái chết của Francois làm cha vui thích, nếu không, con không còn hiểu nữa!

- Chà!... khốn nạn chưa! Sao con có thể nghĩ đến những điều ghê tởm như thế! Con xúc phạm đến mỗi đau đớn của cha!

- Francois làm trở ngại cho cha, César nói tiếp vừa cất cao giọng. Xảo quyệt, hèn nhát, kẻ thù bí mật của sự vinh quang của cha, của anh trai nó, kẻ âm mưu, không biết thương hoặc không biết ghét, nó làm ô nhục danh giá của chúng ta! Cái chết của nó là đến kịp thời!

- Kẻ âm mưu?... Con nói là nó âm mưu?...

- Cha cũng biết rõ điều đó như con, thưa cha!

- Không hề gì! Tội ác rất tàn bạo và phải được trừng phạt! Con nghe không, César?... Mặc dù thằng Francois đáng thương có làm điều gì đó chống lại

chúng ta đi nữa, cũng không thể tha thứ cho bất cứ một ai ở trên đời dám động tay đến một người trong dòng họ Borgia!

- Con đồng ý với cha, César lạnh lùng nói. Cho nên, kẻ sát nhân sẽ được tìm ra: chính con sẽ lo việc đó!

- Vậy thì, ta bắt đầu được an lòng, César... Nếu như sau khi đánh bại giới quý tộc và bịt miệng dân chúng, chúng ta để cho ám sát, thì không cần phải khó nhọc làm những gì chúng ta đã làm!.... Riêng, chỉ có một người Borgia mới có thể động tới một người Borgia!

César liếc nhìn với một ánh mắt sâu sắc. Và một nụ cười vô liêm sỉ chói sáng trên gương mặt ông ta. Ông ta đã hiểu!....

- Thưa cha, ông nói, sự khôn ngoan của cha thật vô biên! Và con nghiêng mình trước nó. Francois đã phản bội chúng ta...

- Thượng đế đã trừng phạt nó với một sự nghiêm khắc làm cho ta đau xót tẩm lòng phụ tử của ta...

Có một phút im lặng.. Mỗi người trong hai người đàn ông đó bắt đầu mơ mộng. Rồi Borgia tiếp nốt câu chuyện:

- Bây giờ chúng ta đã giải quyết xong những sự trả thù thích đáng...

- Con sẽ tìm ra kẻ sát nhân, phải không César?

Con xin thề... và cha biết rằng những lời thề của một người Borgia có giá trị đến thế nào... khi có liên quan đến quyền lợi của mình!... Bây giờ, con muốn biết một chi tiết mà con chưa hiểu...

- Nói đi, César.

- Cha có nói rằng Francois âm mưu, và cái chết của nó giải thoát cho cha một sự nguy hiểm....

- Đây! Chính con đã nói việc đó!

- Phải, nhưng mà cha đã nghĩ đến.

- Phải... Chúng ta nên thừa nhận. Rồi sao nữa?...

- Vậy thì cha nên nói hết cho con biết tường tận, Francois âm mưu cùng với ai. Thật là quan trọng con cần phải biết rõ...

- Con trai của ta, quả thật là thằng Francois đáng thương của ta đã liên kết với những kẻ thù tệt hại của chúng ta...

- Xin cha nói tên họ ra.

Vào lúc đó, vẻ mặt của César trở nên hết sức thù hận khiến cho giáo hoàng nghĩ rằng: “kẻ này đúng là con trai của ta!”

Rồi ngài trở về những ý nghĩ đang làm ngài bận trí:

- Nói tên họ cho con! Ngài kêu lên. Con đi quá mau! Nếu như cha có thể nói tên họ của họ ra, thì việc làm sẽ quá dễ! Cha chỉ biết rằng người ta đang âm mưu, thế là hết!... Ta biết rằng bọn phản nghịch đặt tín nhiệm ở em con... Cầu cho thượng đế thiêng liêng thương xót đến linh hồn của nó...

- Chúng ta nên nghĩ đến ta, thưa cha!

- Đúng!.... Và vừa đúng lúc, ta có một ý nghĩ.

- Chúng ta hãy xem ý nghĩ đó như thế nào, César nói với vẻ lo lắng.

Những ý nghĩ của giáo hoàng thường gây nguy hại cho những người được ngài giao phó. César không phải không biết điều đó.

- Ta nghĩ đến việc cưới vợ cho con! Ông già Borgia thành linh nói.

César vững lòng, bật cười.

- Con có làm điều gì hại cho cha đâu, thưa cha? Ông kêu lên.

- Đừng có giấu cợt, César... Ta biết rằng cuộc hôn nhân gây cho con sự ghê tởm... Cho nên ta nói với con cuộc hôn nhân có thể được, là vì ta thấy phương tiện để củng cố mãi mãi uy quyền của chúng ta.

- Con xin nghe cha nói, thưa cha! César đáp, chú ý nghe.

- Nghe đây, César... Thịnh thoảng ta thường nhớ đến tất cả những gì ta đã làm để đưa gia đình chúng ta đến sự vinh quang và giàu có. Lúc ấy, ta thấy dường như những con ma bắt đầu đi lảng vảng xung quanh mình ta!... Những vị thân vương, những bá tước, những vị giám mục, những đức hồng y... Tất cả nhunững cái đầu luân phiên dọa nạt ta... tất cả nhunững kẻ đã ngã gục xung quanh mình chúng ta, bởi sắt thép hay bởi thuốc độc.... Những người Malalesta, những người Manfredi, những người Vitelli, những người Storza... Tất cả bọn họ nói với ta rằng: “Này Rodrighe Borgia kẻ nào đã giết sẽ bị giết! Borgia, mày sẽ chết bởi thuốc độc!...”

- Cha!... Cha hãy xua đuổi những chuyênj tưởng tượng thuộc về trẻ con đó.

- César! César! Giáo hoàng lẩm bẩm... Ta có sự linh cảm ghê gớm đó: sắp tới đây ta sẽ chết... và do bởi thuốc độc... Hãy để cho ta nói hết! Dù cho ta có chết, điều đó không đáng gì cả! Nhưng còn con!

- Thế con cũng bị đe dọa sao?...
- Giáo hoàng thấy rằng mối sợ hãi bắt đầu khởi sự làm suy đồi tâm trí của César.
- Con hãy tưởng tượng xem, ngài kêu lên, có phải người ta muốn làm hại một mình ta đâu? Nào hãy xem! Nếu chỉ mình ta, tất người ta sẽ để cho ta chết già. Nhưng còn con! Con!... Người thừa kế uy quyền của ta!... Con người đã chinh phục miền Romagne! Con, người mộng tưởng đến việc khôi phục lại đế quốc của Néren (3)! Con, con trai của ta, chính con là người mà người ta muốn làm tổn hại, và muốn chắc chắn tiêu diệt được con thì ta là người đầu tiên cần phải biến mất...

(3) Néren, hoàng đế La Mã (từ 54 đến 68) nổi danh là bạo chúa, sinh ở Antium năm 37, con của Domitius Ahenobarbus và Agrippine. Được hoàng đế Claude nhận làm con, đã kế nghiệp ông. Ban đầu cai trị rất hiền lành theo lời sư phó là nhà hiền triết Sénèques. Nhưng chẳng bao lâu ông giết chết Britannicus (con trai của hoàng đế Claude), mẹ ruột là Agrippine, vợ là Octavie và tự làm ô nhục thanh danh bởi những sự ác độc của mình (LND)

- Hỡi địa ngục! César gầm thét mà đôi mắt đỏ ngầu, trước khi họ động đến một sợi tóc trên đầu của cha, thưa cha, con sẽ thiêu hủy hết cả nước Ý.
- Còn có việc khác tốt hơn để làm, César! Giáo hoàng nói tiếp.
- Cha hãy nói đi... Con sẵn sàng tất cả!
- Vậy thì.. César... cuộc hôn nhân này... sẽ thu xếp mọi việc!
- Tên của người vợ sẽ mang lại cho chúng ta của hồi môn bằng việc bình định nước Ý và tính cách xác thực của uy quyền chúng ta được củng cố? Đó là con gái của bá tước Alma.. Béatrix.
- Con gái của bá tước Alma!... César ngạc nhiên nói.
- Con biết nàng không?
- Con còn không biết rằng bá tước còn có một đứa con gái!... Nhưng thưa cha, làm thế nào mà cha có thể cho rằng một sự liên kết có thể có được giữa dòng họ Borgia và dòng họ Alma sao?... Cha nói rằng con đã chinh phục miền Romagne... Quả đúng thật, nhưng con chưa có làm cho thành trì Monteforte quy

hàng! Bá tước Alma, lãnh chúa Monteforte còn đứng vững, xác láo, ngạo nghễ, như là một sự đe dọa vĩnh viễn...

- Kìa! Con đặt ngón tay lên vết thương... Monteforte đã trở thành nơi hò hẹn của tất cả những kẻ bất mãn... Là kẻ mưu đồ, tích cực, can đảm, bá tước Alma đã tập trung xung quanh mình ông ta những mối căm thù tận mắt... Con thấy rõ chẳng quyền lợi mà chúng ta có để cho Béatrix trở thành vợ của con?

- Không bao giờ bá tước sẽ bằng lòng việc đó...
- Con sẽ bắt buộc ông ta.
- Bằng cách nào?
- Trước hết, bằng cách bắt cóc con gái ông ta.

César lo ngại, tìm những lý lẽ để khỏi có cái hành vi đang cười với ông một cách không hấp dẫn. Không phải ông đang có trong tim một tình yêu khác sao?

- Tiến tới Monteforte, giáo hoàng nói tiếp, với những lực lượng đầy đủ, chiếm đoạt cái thành lũy cuối cùng đó, bắt giữ bá tước thuộc quyền, và bấy giờ đề nghị kết hôn với con gái ông ta: đó là một miếng đòn đẹp đẽ, hùng tráng... Đó là một cuộc bại trận của những kẻ địch của chúng ta kể từ nay lâm vào tuyệt vọng.

César giận dữ cắn hàng ria mép của mình.

Alexandre VI, lén quan sát ông, ngài tiếp:

- Đưa con gái đẹp đẽ, xinh xắn có thể làm cho một vị giáo hoàng đầy ải vào địa ngục!...

César nhún vai. Giáo hoàng đứng lên.

- Ta thấy rằng việc đó không thích hợp với con...

César lặng thinh, bướng bỉnh.

- Được! ông già Borgia nói tiếp vừa nhìn chòng chọc vào César với một vẻ tinh quái khó tả. Ta từ bỏ ý định đó.. Ta sẽ tìm cách bảo vệ chúng ta mà khỏi bắt buộc con làm một cuộc hôn nhân bất đắc dĩ với con nhỏ Hoa Anh Thảo (Primevère)...

César nhảy dựng, mặt ông tái xanh.

- Cha vừa nói sao? Ông hỏi với một giọng khàn.
- Ta nói: Hoa Anh Thảo... Một biệt danh tặng cho Béatrix...
- Cha bảo rằng Hoa Anh Thảo là con gái của bá tước Alma?

- Ta đã nói! Có việc gì khiến cho con động lòng?

César quay sang về phía giáo hoàng:

- Thưa cha, chừng nào cần tiến quân về Moteforte?...

- Từ đây đến bốn ngày, cha sẽ nói việc đó với con... Thế là con chấp nhận?

- Phải, César nghiêng rặng nói.

- Tốt! Hãy đi lo tang lễ cho Francois. Về vấn đề này, có một cơn sốt nào đó ở trong đám dân chúng.

César đi ra vừa nhún vai với vẻ khinh bỉ. Giáo hoàng lắng tai nghe một lúc đình thục ngựa vang dội trên nền đá lát đi xa dần. Rồi ngài lẩm bẩm:

- Đồ ngốc!...

Về phần của César, ông ta đi xuống một cầu thang rồi một cầu thang khác... rồi ông đứng ở trong một cái hầm của điện Vatican. Không một người nào đi theo ông.

Đến cuối hầm, ông ta mở một cái nắp, đi xuống nữa và đến một cái hầm tròn nhỏ.

Ông để tay lên một viên gạch trông không khác biệt với các viên khác... và bức tượng hé ra đủ chỗ cho một người đàn ông lách qua. Một loại hầm quanh co chật hẹp tối đen bắt đầu từ đó. César đi vào không cần ánh sáng.

Cái hầm quanh co đó, là hầm bí mật ở dưới đất nối liền điện Vatican với lâu đài Saint-Ange. Vào thời kỳ đó, chỉ có ba người được biết sự hiện hữu của hầm ngầm bí mật đó.

Ấy là giáo hoàng, César và Lucrece.

VIII GÃ TU SĨ HÀNH ĐỘNG

Chúng tôi để hiệp sĩ De Ragastens đang đi vào phòng danh dự ở phía trước những phòng riêng của César Borgia tại lâu đài Saint-Ange. Sau cuộc giới thiệu mỉa mai của nam tước Astorre, bọn cận thần quay sang hướng người vừa mới đến.

- Các ngài, chàng nói với một sự khiêm nhường gần như là một sự ngạo mạn. Ngài nam tước Astorre rất tốt để nhắc lại với quý ngài cái ưu thế mà tôi đã có dịp chạm trúng ngài sáu lần liên tiếp.

Astorre tái mặt. Hiển nhiên là trên phạm vi những lời bóng gió, ông ta không đủ sức đương đầu với hiệp sĩ. Một thanh niên đi tới và chào Ragastens.

- Vậy ra ngài hiệp sĩ đến đây... Ngài vừa nói sao Astorre? Để dạy kiếm thuật cho chúng ta?

- Xin đặt dưới quyền sử dụng của ngài, Ragastens nói.

- Hãy để ý, ngài Rinaldo thân mến, Astorre nói. Ngài đây mang một cái tên ghê gớm: ngài tên là Thanh kiếm Hiệp sĩ.

Có những tiếng cười rộ ở xung quanh Ragastens.

- Thật ra! Rinaldo kêu lên, tôi sắp được hân hạnh thấy cái tên đó được chứng thực đến điểm nào...

- Việc đó sẽ rất khó khăn, thưa ngài, Ragastens đáp lại.

- Xin ngài vui lòng cho biết vì sao?

- Tại vì tôi không muốn đánh bại ngài...

- Hãy nên nói rằng ngài không muốn bị đánh bại.

- Ngài chưa hiểu... tôi không muốn gì hơn là cho ngài một bài học nhỏ mà ngài đang cần đến...

Có một sự im lặng lớn. Hiệp sĩ nói tiếp:

- Rủi ro thay, ngày hôm qua tôi có một lời hứa...

- Là giữ không liêu rủi ro nữa?

- Vì thấy rằng rất dễ chạm trúng các ngài là những người La Mã...

Nhiều tiếng xì xào hăm dọa cất lên.

- Tôi động lòng thương hại, Ragastens tiếp tục.

- Và sao? Rinaldo tái mét và giận dữ kêu lên.

- Cho nên tôi quyết định không chấp nhận đấu gươm tại kinh thành Rome nữa, trừ ra có hai đối thủ... các ngài nghe rõ... cho thanh gươm của tôi, cần phải có – ít nhất – hai thanh kiếm!

- Chúa Jésus và Thánh Mẫu!... Sừng của quỷ ơ!

Những tiếng kêu khác nhau phát ra từ nhiều cửa miệng khác nhau. Ba thanh gươm chiếu ngời, trong đó có thanh gươm của Rinaldo.

- Tôi đòi hỏi hai, người ta hiến cho tôi ba... Tôi chấp nhận hết, bởi vì người ta hiến cả ba cho tôi!

Chàng rút kiếm ra và thủ thế, ngạo nghễ và táo bạo.

Cả ba người cùng một lượt tấn công. Những thanh gươm bay lượn, thanh kiếm của Ragastens chiếu ra những ánh chớp...

- Quý ngài, chàng cười khẩy, đối với ngày hôm nay sẽ là một bài học tầm thường... Các ngài sẽ thấy người ta làm thế nào khiến cho ba lưỡi gươm, vẽ những đường cong trên không... Coi chừng... một!...

Một trong ba tay kiếm khách thốt ra một tiếng kêu giận dữ: Thanh gươm của ông ta vừa văng ra khỏi bàn tay.

- Hai! Thành linh hiệp sĩ nói tiếp.

Đó là thanh gươm của Rinaldo vừa văng đi.

- Thanh gươm của ta! Thanh gươm của ta! Rinaldo kêu lớn!

Và ông ta chạy theo món vũ khí. Thanh gươm đã bị cong veo...

Vừa lúc đó, một tu sĩ đứng trong một góc tối, để ý đến thế kiếm đó, hé mở chiếc áo choàng và đưa một thanh kiếm tuốt trần cho Rinaldo:

- Đây là một thanh gươm sẽ không veo đâu, gã nói. Vì danh dự kinh thành Rome, vì an ninh của chúng ta, hãy chạm trúng tên xác láo đó...

Rinaldo không nghe nữa. Ông ta chụp món vũ khí và xông về phía chàng hiệp sĩ, ông hươi gươm tấn công vào lúc chàng kêu lớn;

- Ba!

Người đối thủ thứ ba vừa bị tước khí giới.

- Chà! Chà! Ragastens nói vừa quay sang kẻ đột kích, một bài học chưa đủ cho ngài sao... Này! Ngài có một thanh kiếm mới! Tôi ngờ đã đánh veo thanh gươm của ngài...

Rinaldo không trả lời, chỉ lạnh lùng hươi kiếm.

- Tôi thấy rằng ngài chưa hiểu rõ, Ragastens nói tiếp, Hãy nhìn cho kỹ... Tôi bắt đầu khóa tay của ngài bằng những cái gạt này... Rồi bằng một loạt nhị bội bên tả và bên hữu, tôi buộc dính thanh gươm của ngài... và ... việc đó làm thành bốn!

Thanh kiếm vừa rời khỏi tay... Nó vẽ một đường cong và bay đến rớt ở những người khán giả... Người ta nghe một tiếng kêu: món vũ khí vừa làm trầy bàn tay một tên gia nhân vừa đi ngang qua.

- Không đáng gì cả! gã tu sĩ nói vừa xông về phía tên gia nhân. Im đi và đi theo ta. Ta sẽ trị lành cho mày.

Tên gia nhân ngạc nhiên và đi theo gã tu sĩ, vì vết thương trầy vừa đủ thấy, không có gì là nghiêm trọng.

Một sự chuyển động vừa xảy ra ở trong vòng những người cận thần đang vây quanh. Họ giở nón chào, César Borgia vừa xuất hiện.

- Lên ngựa, ông nói, để tham dự tang lễ. Nhưng trong vài ngày tới, sẽ lên ngựa để ra chiến trường.

Một tiếng hoan hô vang dội, và đám đông bao vây César.

- Phải, quý ông, ông này nói tiếp, chẳng bao lâu nữa chúng ta xuất chinh. Mỗi người nên sẵn sàng sớm nhất cho một chiến dịch sẽ rất vất vả... Trong lúc chờ đợi, chúng ta đi chôn cất Francois, người em rất thương yêu của ta... Ông hiệp sĩ De Ragastens, ông nói thêm khi trông thấy chàng hiệp sĩ, ông sẽ ở bên cạnh ta. Quý ông, ta xin giới thiệu ông hiệp sĩ De Ragastens, người bạn của ta... một trong những người bạn tốt!

César lập tức đi thẳng đến cầu thang lớn danh dự dẫn đến sân lâu đài. Đám đông những người cận thần đi theo ông trong một tiếng kêu vang rân của đỉnh thúc ngựa..

Nhiều bàn tay đưa thẳng về phía Ragastens. Những kẻ này vô vàng chào nơi chàng một người được chủ nhân yêu chuộng. Những kẻ khác chỉ tỏ vẻ vui mừng được chứng minh một cảm tình với lòng dũng cảm của chàng!

Dom – Garconio – gã tu sĩ đã trao một thanh gươm mới vào tay Rinaldo khi ông bị tước khí giới – đã lôi đi tên gia nhân vừa bị thanh gươm làm trầy da. Nhưng chưa nhận được hai mươi bước, người đàn ông đứng lại, dường như bị phải một cơn chóng mặt. Hắn trở nên tái xanh. Hắn muốn nói. Nhưng cổ họng chỉ thoát ra một thứ hồi âm. Rồi hắn ngã xuống.

Garconio chăm chỉ theo dõi những giai đoạn hấp hối.

Người đàn ông trằn mình trong một cái co giật. Một cái chấn động cuối cùng lay động hắn và hắn nằm im lặng, như bị sét đánh. Hắn đã chết.

- Tốt, Dom Garconio lầm bầm.. Theo như những dự liệu của ta, thuốc độc làm tê liệt cái lưỡi ngay sau khi những tác dụng của nó bắt đầu gây ra. Cho nên không có bép xép vào lúc hấp hối... Nhưng sự hấp hối đến quá mau... ta đã tính toán cho nó xảy ra ít nữa hai giờ sau khi bị thương... Cần phải thay đổi lượng thuốc...

Rồi Garconio chậm chạp bỏ đi, đầu gục xuống, bận rộn bởi những sự tính toán thông thái.

.....

Tang lễ của Francois Borgia, quận công De Gandie đã diễn ra trong một sự huy hoàng lớn. Sau lễ Mi-xa long trọng ở Saint – Pierre, thi thể được đưa đi dạo khắp

cả thành phố.

Lúc đó vào khoảng năm giờ. Khi đã đi vòng hết thành phố, quan tài được đưa về Saint – Pierre. Tại đây, nắp quan tài được đóng kín và đặt trong một hầm mộ ở trong nhà thờ.

Đọc theo suốt đoạn đường, những đám đông dân chúng tụ họp đã thì thầm khi César Borgia đi ngang qua, nhưng ông ta chỉ chú ý một cách lơ là.

Nhưng nhiều tiếng kêu la vang dậy. Nghe những tiếng kêu la đó, cho đến đây dường như đang bận suy nghĩ, César mới ngược đầu lên.

- Ô! Ô! Ông nói, những người La Mã của chúng ta ngày hôm nay rất can đảm! Họ dám ngang nhiên nhìn mặt ta!...

Nhưng lập tức ông nhận thấy không phải hàng ngàn lời hăm dọa tung ra từ đám đông hướng về mình.

- Thế họ đang nhắm vào ai?

Ở phía tay mặt gần bên ông, là hiệp sĩ De Ragastens. Ở phía sau, đến Astorre, kẻ được yêu chuộng nay bị truất phế, rồi đến Rinaldo, quận công De Rienzi và độ một trăm nhà quý tộc khác.

César liếc nhìn một cái về phía sau lưng ông. Việc lạ lùng, những vị cận thân trong hai mươi trường hợp tương tự đã đến tập trung quanh mình ông, giờ không nhúc nhích vào lúc đó. Và ông còn nhìn thấy có những dấu hiệu trao đổi giữa vài người quý tộc với đám đông.

César xanh mặt, ông đã bị phản bội sao? Nhưng ông an tâm ngay. Những tiếng kêu la nổ bùng, hung bạo và có ý nghĩa:

- Giết chết tên sát nhân của đức ông Francois!...

- Quăng xuống Tibre, tên người Pháp khốn nạn!...

- Công lý! Giao tên giết người cho đao phủ!...

Và những nắm tay hướng về Ragastens.

- Này, Borgia nói, hiệp sĩ có nghe không?

- Tôi nghe, thưa đức ông, nhưng tôi không hiểu gì cả.

- Nhưng cuối cùng, ông đã làm gì họ?

- Con quỷ cũng sẽ quên mất tiếng latin của nó ở đây, thưa đức ông... Này... họ bị điên dại... Coi chừng Capitan!...

Tình thế trở nên hiểm nghèo.

Thật vậy, trong luồng nước triều dân lên và hạ xuống đó của đám đông, trong sự khuyến khích không sợ bị trừng trị. Ragastens bỗng thành linh bị bao vây trong

một cơn lốc và bị tách rời ra khỏi Borgia một cách mãnh liệt.

Hiệp sĩ nắm chặt dây cương ngựa của mình.

Borgia muốn quay trở lại và ra lệnh xung phong, nhưng Rinaldo nắm lấy cương ngựa của ông vừa kêu lớn:

- Về lâu đài! Chúng ta sẽ trở ra với lực lượng dẹp cuộc phiến loạn này.. Giờ đây chúng ta sẽ bị đè bẹp.

Ragastens ở lại một mình. Chàng không tự hỏi tại sao quần chúng buộc tội chàng ám sát quận công De Gandie. Chàng không trông thấy Garconio ăn mặc quần áo thường dân chạy từ nhóm này sang nhóm khác. Nhưng chàng thấy mình bị bao quanh.

Và chàng quyết bán mất sinh mạng của mình.

Vào lúc cuối cùng đó, ảo ảnh về Hoa Anh Thảo (Primevère) phấp phới một lúc trước mắt chàng. Chàng có một tiếng thở dài tiếc rẻ.

- Ô hay! Chàng lắm bẫm, không đáng kể! chúng ta hãy tỏ ra cho bọn xác láo không ra gì đó thấy một người giang hồ đáng thương chỉ có số vốn là cây dao găm và lòng coi rẻ cái chết sẽ biết chết ra sao?

Và chàng thúc mạnh đinh vào hông con Capitan.

Chưa từng quen thuộc với cách đối xử như thế, con ngựa lồng lên dữ dội, nhảy chồm và tung ra một chục cái đá hậu ghê gớm. Trong một nháy mắt, nó phá một vòng tròn trống và rộng.

Những tiếng la hét nổi lên, hòa lẫn với những tiếng rên rỉ của những kẻ đột kích vừa bị Capitan đá vỡ hàm.

Ragastens đáp lại những tiếng kêu la đó bằng một tràng cười.

Chàng khinh bỉ không thèm tuốt kiếm ra mà thật ra vào lúc đó cũng chẳng giúp ích được bao nhiêu. Ngồi vững vàng trên yên, thân mình cao, chàng hiện ra như là một Hercule (1) đang chỉ có một mình, táo bạo xô đuổi cả một dân tộc của Cacus (1).

(1) *Hercule, vị bán thần trong thần thoại La Mã, con trai của Thiên vương Jupiter và Alcmène. Thiên hậu Junon ghen tuông, sai hai con rắn thần đến ăn thịt chàng ở trong nôi nhưng bị đứa bé đã lực lưỡng dùng tay bóp chết. Lớn lên chàng nổi tiếng vì vóc dáng và sức khỏe phi thường. Bị người em là vua Eurysthée bắt buộc thi hành mười hai việc làm nguy hiểm được biết dưới cái tên: mười hai đại công tác của Hercule:*

- 1- Ông bóp chết con sư tử ở rừng Némée
- 2- Ông giết chết con giao long ba đầu ở hồ Lerne.
- 3- Ông bắt sống con heo rừng ở khu rừng Erymanthe.
- 4- Ông chạy đua bắt được con nai có chân bằng hoàng đồng.
- 5- Ông dùng tên giết chết đàn chim ở hồ Stympale
- 6- Ông bắt sống con bò rừng ở đảo Crète do Hải Vương thần Neptune sai chống vua Minos.
- 7- Ông giết Diomède, vua xứ Tharace nuôi đàn ngựa bằng thịt người.
- 8- Ông chiến thắng những nữ chiến sĩ Amazone.
- 9- Ông đưa dòng sông Alphée chảy vào rửa sạch chuồng bò của vua Augias.
- 10- Ông giết chết Géryon chiếm đoạt đàn ngựa.
- 11- Ông hái trái bom vàng trong vườn của những nàng Hespérides.
- 12- Ông giải thoát Thésée khỏi địa ngục. Ngoài ra ông còn thực hiện nhiều kỳ công khác – Ông bóp chết trong cánh tay người khổng lồ Antée, con của Trái đất – Giết chết tên cướp Cacus – Giải thoát nàng Hésione khỏi con quái vật sắp sửa ăn thịt nàng – Tách rời những hòn núi Calpé và Abyla (từ đó được gọi là những cột trụ Hercule) – Mở lối cho Prométhée bị xiềng vào ngọn núi Caucase – chiến thắng Gian thần Achélous, và cuối cùng giết chết nhân mã Nessus muốn bắt cóc vợ ông là Déjanire. Nhưng trước khi chết, người nhân mã trao cho Déjanire chiếc áo có nhuộm máu độc nói rằng nó là lá bùa trung thành đối với nàng. Déjanire thấy mình bị bỏ rơi vì nàng thiếu nữ Iole, gởi vị anh hùng món tặng vật oan nghiệt. Hercule vừa mặc áo vào liền cảm thấy bị dày xéo bởi những sự đau đớn ghê gớm nên tự thiêu mình trên ngọn núi Oela, để lại cho Philoctète, người bạn hữu những mũi tên nhúng trong máu con giao long ở hồ Lerne gây nên những vết thương không bao giờ lành. (LND)

Capitan dậm đạp điên cuồng, sùi bọt mép, thở mạnh phì phì.

Thình lình, Ragastens nói lỏng cương ngựa.

Con ngựa nhảy dựng, đá hậu lung tung, những móng sắt đập vào không khí...

- Tránh ra! Tránh ra! Bọn phu khuân vác, bọn ăn mày! Ragastens hét vang...

- Giết chết kẻ sát nhân! Đám đông trả lời trong một tiếng la hét.

Những phát súng hỏa mai nổ vang. Nhưng không một viên đạn trúng chàng hiệp sĩ đang chạy quanh tránh né, không thể bắt được, lần lần chàng chạy thoát về

phía quảng trường của lâu đài. Nhưng ở giữa quảng trường chàng gặp phải một chục hàng người dựng một hàng rào không thể vượt qua.

Tuy nhiên Ragastens vẫn đi tới... Bỗng thành linh chàng thấy một người đến gần, tay cầm một con dao phay to bản.

Người đàn ông sắp sửa cắt nhượng chân con Capitan!...

Ragastens thấy mình sắp lâm nguy.

Chàng hiệp sĩ cảm thấy sức mạnh của mình tăng gấp trăm lần. Đúng vào lúc người đàn ông cầm dao phay nhảy vọt tới con Capitan, chàng lẹ làng cúi xuống nắm ngang lưng người đàn ông giờ bỗng lên để nắm ngang trên yên...

Người đàn ông đó là Garconio! Nhưng Ragastens không nhận ra gã. Chàng không nhìn đến gã... thúc ngựa thẳng vào hàng rào người đang giận dữ la hét chuyển động đi đến chàng...

Bây giờ Ragastens buông lỏng cương ngựa con Capitan, hai tay nắm lấy người đàn ông đang vùng vẫy... Chàng giở bỗng gã lên cao khỏi đầu đứng dựng lên trên bàn đạp và với một cái lay động phi thường, chàng lấy đà ném mạnh gã lên trên bọn người đột kích như là một trái đạn máy bắn đá!...

Càng lúc, chàng nắm lại dây cương và nâng con Capitan lên trong một cái nhảy vọt như giông bão. Con ngựa thực hiện một cái nhảy vọt lên phi thường và nhảy ngang qua khỏi trên đầu nhiều hàng người, rớt xuống phía bên kia hàng rào người sống.

Gã tu sĩ té lăn dài, lôi theo trong đà ngã ba, bốn người đứng gần nhất nhưng gã không đứng dậy nổi.

- Đó là quỷ Satan, hấn lăm bẫm, trong lúc đám đông bàng hoàng vì kinh ngạc, thấy Ragastens thoát khỏi tay mình, giờ đây đang phi ngựa về phía chiếc cổng lớn của tòa lâu đài.

IX BÀ PHÙ THỦY MAGA

Lúc ấy, ở kinh thành Rome có một khu vực đặc biệt được người ta gọi là khu Ghetto, xóm quần thúc người Do Thái. Đó là những con đường phố nhỏ hẹp chằng chịt, ở giữa đường có những vũng nước ứ đọng đầy rác rưởi mục nát và cặn bã hôi thối.

Trên lề đường lúc nhúc một thế giới trẻ con, một nửa trần truồng, những bà già ngồi chồm hổm, những con chó, những con mèo....

Tất cả các ngôn ngữ trên đời được biết vang lừng trong cái hỗn độn lạ lùng đó. Mỗi một cánh cửa mở ra trước một hiệu tiệm.

Và mỗi tiệm là một mảnh đất tứ chiếng trên đó bán những vật lụng cùng nhất, kỳ quái nhất.

Cái khu vực đó mà dân chúng bị hạn chế việc ra vào, cái khu ghetto bị quản thúc đó mà những người công giáo xa lánh với vẻ khủng khiếp và ghê tởm được dành cho những kẻ dị giáo, những người vô tín ngưỡng.

Tại đây sống riêng biệt những người Ai Cập bán phép trừ yểm, những người Bohemiens lang bạt làm nghề thầy bói những người Do Thái buôn bán đá quý và vải vóc, những người Maures (1) sản xuất khí giới và áo giáp sắt.

(1) Maures, dân xứ Mauritanie, mảnh đất xưa bao gồm xứ Tunisie, Algérie và Maroc ở Phi Châu. Khi người dân thành Carthage đến cư trú ở miền Bắc Phi Châu, họ đặt tên cho người thổ dân Berbère là Maures. Vào thời trung cổ được gọi lan rộng đến cho người Ả rập đi chinh phục ở Maghret và ở Tây Ban Nha. Cũng là từ áp dụng cho nhiều bộ lạc ở rải rác trên bờ sông mặt của sông Sénégal (LND)

Chính ở trong khu vực đó, vào ngày mà giáo hoàng có một câu chuyện trò thật lạ lùng với César, sau cuộc hội kiến của ngài với Raphael Sanzio, vào ngày cử hành tang lễ của Francois mà Ragastens và con ngựa Capitan thực hiện thành tích của họ, đồng hồ vừa điểm một giờ đêm, một người đàn ông đi vào trong một con

đường chật hẹp hôi thối. Ông ta được bốn người đầy tớ đi theo, một tên cầm đèn lồng đi trước, ba tên khác đi sau lưng, trang bị súng lục và dao găm.

Người đàn ông được hộ tống như thế vượt qua sợi dây xích cản ngang đường rồi ông đi sâu vào trong khu Ghetto, thỉnh thoảng nói một tiếng ngắn để chỉ đường phải đi theo.

Cuối cùng người khách dừng lại trước một ngôi nhà thấp, đổ nát, trông càng ghê rợn hơn những ngôi nhà bên cạnh.

Ông khoát tay ra lệnh cho đoàn hộ tống chờ đợi ở bên ngoài, rồi ông theo lối đi lên một cầu thang bằng cây và dừng trước một cánh cửa được ông mở ra.

Ông đi vào đóng cửa lại. Bấy giờ ông đang ở trong một căn phòng được rọi sáng bằng một cây đuốc nhựa thông. Ở cuối phòng, một người đàn bà đang ngồi chồm hồm, cắm tựa lên đầu gối. Bà dường như quá già do gương mặt đầy vết nhăn, nhưng đối với một người quan sát, tất sẽ cho bà độ sáu mươi tuổi, dựa theo đôi mắt linh hoạt của bà.

Lúc người khách bước vào, một cái giật nảy mình lay động bà, dường như thấy người đàn ông đã làm bùng lên trong lòng bà một nỗi đau đớn thầm kín.

- Mi chờ đợi ta, Maga, người đàn ông nói, tốt lắm...

- Được báo trước cuộc thăm viếng của ngài, tôi đã chuẩn bị những lời thần chú để trả lời ngài. Tôi sẵn sàng...

Người đàn ông liền tháo móc chiếc áo choàng và hạ cái chụp đầu xuống. Mặt ông đeo một chiếc mặt nạ che kín...

Những bao tay phủ kín bàn tay ông và mái tóc được che khuất dưới một chiếc mũ trùm cho đến tận gáy. Một cái rùng mình chấn động bà già.

Người khách bí mật thả đôi mắt nghĩ ngợi lơ đãng lên căn phòng. Căn phòng thật dị thường.

Trong một góc, một bộ xương người được giữ đứng bởi những cái móc, cau có trông gớm ghiếc. Trên xương vai đậu một con gà trống có bộ lông đen, thỉnh thoảng vỗ cánh và há mỏ với một vẻ đe dọa. Dưới chân bà già, hai con rắn ngóc đầu lên huýt gió. Trên trần nhà treo những con rắn mỗi độn rơm và trên cánh cửa có ghim một con chim cú. Một cái bàn rộng đựng những lọ miêng rộng, những ve cổ cong, một nồi chưng và trong lò sưởi, trên những thanh củi cháy, một cái vạc lớn trong đựng nhiều thứ cỏ thuốc hòa hợp đang sôi sùng sục.

Bà phù thủy mặc quần áo thêu kim tuyến sắc sỡ. Không một ai được biết bà là ai, tên bà là gì?

Bà ở đây từ rất lâu, người ta đến tham khảo những ý kiến của bà, người ta kính sợ bà về quyền lực quý quái mà người ta gán cho bà và gọi bà là Maga (1)

(1) *Maga: Bà phù thủy*

Người ta tin bà là người Ai Cập: nhưng nếu có một người quan sát phân tích gương mặt bà, ông ta sẽ chẳng thấy một đặc tính nào phân biệt những người Ai Cập và có thể ông ta sẽ khám phá ra trên gương mặt bà những đặc điểm chung của người phụ nữ Tây Ban Nha...

- Mi có biết ta là ai không? Người khách hỏi.

Bà già giữ im lặng.

- Ta là Lozenro Vicini, một người trung lưu giàu có chẳng màng đến giá cả của việc tham khảo. Người ta có nói với ta về khoa học của mi... Và mặc dù linh hồn người công giáo bài xích những tội phạm thánh của mi, ta vẫn đến nhờ mi giúp lần đầu tiên, và ta hy vọng rằng cũng là lần cuối cùng trong đời ta...

Bà phù thủy có một nụ cười kín đáo.

- Thế có nghĩa là gì?... Bộ mi không tin ta sao?...

Vào lúc đó, con gà đen vỗ cánh ồn ào.

- Yên, Altar! Bà già ra lệnh.

Rồi bà thản nhiên nói tiếp:

- Đây là lần thứ ba ngài đến đây, thưa chủ nhân!

Người đàn ông giật mình kinh hãi.

- Lần thứ nhất!... Ồ! Đã rất lâu!... ngài đến hỏi tôi cách thức giết người mà không một ai có thể nghi ngờ rằng ngài đã giết... Tôi điều chế cho ngài chất nước giết người được ngài sử dụng... Người đàn ông nào uống loại nước đó, dù chỉ là vài giọt pha lẫn một chất nước khác, sẽ đi đứng mạnh khỏe bình thường: chất nước không có một màu sắc nào đặc biệt, không có một mùi vị tố cáo nào... Tám ngày sau, người đàn ông lên cơn run... Những y sĩ nhận ra một cuộc động não. Họ trích máu bệnh nhân... nhưng quá muộn: người đàn ông chết trong một cơn điên loạn, bị giết từ xa bởi chất nước không tha thứ, không được giết mình... ông ta bị giết bởi chất thuốc độc tinh tế mà tôi đã điều chế cho ngài... Aqua-toffana.

Người khách ngồi trên chiếc ghế bành, không nói một lời.

- Lần thứ hai, thưa chủ nhân, ngài đến yêu cầu tôi cứu ngài thoát khỏi một bệnh suy nhược từ từ đưa ngài xuống mộ... Ngài đã kêu gọi đến các vị y sĩ và

không một ai có thể hoàn trả sinh lực mà ngài đã kiệt quệ. Tôi trao cho ngài một chai thuốc nước được tôi thức trắng nhiều đêm để điều chế cho ngài...

Một tháng sau, ngài khỏe mạnh như là thời kỳ ngài còn trẻ... Việc đó đã có mười năm, thưa chủ nhân!

- Nhưng mà mi thật sự là một nữ phù thủy! người khách kêu lên.

Bà già nói tiếp vừa cúi xuống trên người đàn ông:

- Lần đầu, thưa chủ nhân, ngài tên là Stéfano, lần thứ nhì, là Julio de Faenzo, hôm nay Lorenzo Vicini. Tôi sẽ nói cho ngài biết cái tên ngài mang... rất đỗi ghê gớm đến nỗi nó còn làm cho chính ngài phải kinh hãi!

Bà cúi xuống gần hơn nữa và thì thầm tên đó vào tai người khách. Ông này rùng mình...

- Bởi Thượng đế, mi biết quá nhiều... Mi sắp chết...

Ông đặt tay lên chiếc dao găm. Nhưng bà già giương cánh tay ra:

- Tôi sẽ không chết đâu, bà nói... tại vì giờ của tôi chưa đến... tại vì số mệnh của tôi cũng như số mệnh của ngài chưa thành tựu... Mà sẽ không giết ta, bởi vì ta không phản bội mà... và rằng mà vẫn còn cần đến ta!...

Cơn rối loạn của người khách dịu xuống.

- Mi có lý, nữ phù thủy ạ, mi có thể phản bội ta, thế mà mi đã không làm... ta tín nhiệm ở mi! Nhưng cái tên đó... cái tên mà khoa học quỷ quái của mi đã tiết lộ cùng mi...

- Thưa chủ nhân, bà phù thủy ngắt lời, cái tên đó ở yên trong tim tôi còn hơn cả ở trong chính tâm trí của ngài...

- Ta tin mi!

- Vậy thì, bà phù thủy nói tiếp, lần viếng thăm thứ nhất là để yêu cầu cái chết lần thứ hai để yêu cầu sự sống... vậy bây giờ ngài đến yêu cầu tôi điều gì?...

- Xin tình yêu!... người đàn ông chậm rãi trả lời.

Bà già bị chấn động bởi một cái rùng mình. Ánh mắt mãnh liệt của bà chiếu ngời một ngọn lửa lạ lùng. Và một nỗi đau đón mệnh mông làm xáo trộn trong vài giây trên gương mặt đã bị tàn phá rồi từ từ trở lại vẻ bất động của nó. Người đàn ông nói tiếp:

- Mi đã cho ta năng lực để giết người mi đã cho ta năng lực để sống, ôi nữ phù thủy, nữ phù thủy, hãy cho ta năng lực để yêu!... Hãy điều chế cho ta bùa yêu của thần linh chẳng những sẽ làm cho ta được người mà ta thích yêu, mà còn ném vào trong huyết quản của ta một dòng thác đục tình... Mi nên biết rằng ta đã già, nữ

phù thủy! Máu của ta đã từ từ lạnh giá, nhưng ta vẫn còn khao khát yêu đương và tình yêu... Ta muốn yêu... dù chỉ là một đêm, dù chỉ là một giờ. Một đêm tình ái, nữ phù thủy, và đó là một kho tàng sẽ được ta vất bỏ dưới chân của mi....

Bà phù thủy lắc đầu.

- Mi từ chối? người đàn ông xẵng giọng hỏi.

- Đó là tôi từ chối những kho tàng của ngài! Về việc bùa yêu mà ngài vừa hỏi, ngày mai nước thuốc hoàn trả tuổi thanh xuân lại cho ngài trong một vài giờ, sẽ sẵn sàng...

- Nhưng mi nên nghĩ đến, người khách nói tiếp, bùa mê của mi cũng còn phải làm cho người được ta lựa chọn, có được năng lực quên rằng ta đã già... năng lực yêu của ta!

- Tôi cần phải biết rõ nàng là ai? Bà già nói.

- Nàng là ai! Chính ta cũng chưa biết rõ! Ta có trông thấy nàng một lần, một lần duy nhất ngày hôm nay! Sáng nay, ta vẫn còn chưa biết rằng nàng hiện hữu... Nhưng chân dung của nàng đã tạo cho ta dự vọng mãnh liệt được thấy mặt nàng... Nhưng bức chân dung nào có thắm gì nếu so sánh với vẻ đẹp không thể tả của người mẫu sống bằng da, bằng thịt!... Ta trông thấy nàng vào buổi chiều nay... Núp trong căn phòng riêng của ta ở Saint-Pierre, ta có thể ngắm nàng thỏa thích. Chưa bao giờ, trong cuộc đời dài của ta, ta chưa bao giờ cảm thấy mỗi cảm xúc tương tự.

- Chưa bao giờ sao? Bà phù thủy ngắt lời với một âm điệu buồn thảm.

- Không, chưa bao giờ!...

- Và người ta gọi nàng ra sao?

- Đó là... một nàng fornarina làm công ở lò bánh... không có tên, không có gia đình..

Bà già giật nảy mình, đưa tay lên quả tim mình, để đè nén những nhịp đập.

- Và ai đã vẽ chân dung? Bà hỏi.

- Một họa sĩ trẻ tuổi... tên Raphael Sanzio... nhưng nào đáng kể!... Mi sẽ làm cái việc của ta yêu cầu?

- Tôi sẽ làm!

- Mi cần bao nhiêu thời gian?

- Một tháng.

- Một tháng! Nhưng ít ra mi sẽ thành công?

- Tôi sẽ thành công.

- Vậy thì được, trong một tháng, mi sẽ gặp lại ta.
- Tôi sẽ sẵn sàng...

Bấy giờ người khách đứng lên và đi ra cửa. Rồi ông ta xuống cầu thang, gặp lại đoàn tùy tùng và đi về hướng lâu đài Saint – Ange!

Đến quảng trường, ông cho mỗi người một đồng tiền và họ bỏ đi. Người lạ đợi một lúc chờ họ biến mất, lúc bấy giờ ông mới đi đến lâu đài, vào cửa không một chút khó khăn.

Vài phút sau, nếu một kẻ nào đó theo rình rập, tất sẽ thấy ông đi mất hút trong bóng tối vào đường hầm quanh co chật hẹp mà César Borgia đi theo ngược chiều cũng vào buổi sáng hôm đó. Bắt đầu từ dưới hầm của tòa lâu đài Saint – Ange, do một cánh cửa bí mật, ông đi đến một cái phòng ngủ trong điện Vatican, tại đây ông gỡ chiếc mặt nạ ra... Và tại đây ông lên nằm trên một cái giường mang huy hiệu một cái mũ miện của giáo hoàng với hai cái chìa khóa. Ngay lập tức ông gõ lên một cái chuông bằng bạc.

- Nước thuốc sắc của ta! Ông ra lệnh cho tên hầu phòng vừa chạy đến.

Tên đây tớ vội vã thi hành lệnh.

- Bây giờ, gọi người đọc sách đến cho ta...

Tên hầu biến mất, thay thế bởi một tu viện trưởng trẻ tuổi.

- Angelo, con trẻ, ta đã trần trọc suốt hai giờ trên giường... Con hãy đọc cho ta nghe một đoạn sách nào... Này! Cầm lấy quyển Énéide!... (1)

- Ngay lập tức, thưa Đức Thánh – Cha, tu viện trưởng đáp lời.

(1) *Quyển Anh hùng thi của đại văn hào Virgile (Thế kỷ I trước TC.giáng sinh) trong đó có đoạn tả cảnh Du địa ngục và Chiếm cứ và tàn phá thành Troie, bắt chước theo Iliade và Odyssée của Homère (LND)*

X

THÁNH NỮ ĐỒNG TRINH NGỒI TRÊN GHẾ (2)

Trước khi đi theo người hùng của chúng ta, hiệp sĩ De Ragastens, chúng ta hãy trở lại cạnh bà phù thủy ở khu Ghetto... bà Maga.

Sau khi người khách đi rồi, bà vẫn còn ngồi chồm hồm trong góc nhà của bà, gần bên các con rắn. Một sự mơ mộng sâu xa làm cho bà mở trừng trừng đôi mắt.

Đôi mắt của bà dường như không được tạo ra để khóc, nhưng một dòng suối lệ tuôn tràn ra từng giọt trên đôi má nóng bỏng vì sốt của bà... Phải, bà Maga đang khóc!...

- Kia là trời sắp sáng!... Bà lẩm bẩm, vừa lúc con gà trống cất tiếng gáy chào mừng ánh bình minh.

Bà đứng lên, lần mò đi đến mở chiếc tủ cũ. Bà nhận nút lò xo, một hộp tủ bật ra. Ở đáy tủ, tay bà nắm lấy một cái tráp nhỏ bằng cây phong, chạm trổ khảm vàng quý giá...

Trong tráp chỉ có hai vật:

Một con dao găm lưỡi bén ngọt, hiển nhiên là do người Maures sản xuất. Con dao để sơ sai trong một cái bao bọc nhung đỏ thắm đã bạc màu.

Vật kia là tấm ảnh nhỏ lồng vào một cái khung bằng vàng, trang hoàng kim cương và hồng ngọc. Chỉ nội cái khung cũng đủ làm giàu cho bà Maga.

Tấm ảnh nhỏ hình dung một thanh niên trẻ tuổi mặc bộ trang phục thông dụng trong giới sinh viên Tây Ban Nha của thế kỷ XV. Cái đầu đầy tình cảm mang đặc tính của một tính tình cương quyết cao ngạo với đôi mắt đen, cặp chân mày rậm, một cái miệng châm biếm, và một vẻ táo bạo lạ lùng, một vẻ bướng bỉnh mãnh liệt.

Nhưng tất cả những gì trong chân dung đó, có thể tách ra khỏi vẻ nghiêm khắc gần như là độc ác, sự thuần hậu hơn trong vẻ hờn hờ của tuổi thanh xuân. Bà Maga nhìn tấm ảnh với vẻ đau đớn cùng tột.

- Ôi mối tình của ta!... ôi tuổi thanh xuân của ta! Bà lẩm bẩm. Hiện giờ mi ở đâu!... Trong cái tráp này mà ta không dám mở ra từ mười năm nay... kể từ lần viếng thăm cuối cùng... quả tim ta nằm yên nghỉ!... Ôi! quả tim khốn nạn... tại sao ta không có can đảm rút đứt mày... Khi mà...

Thình lình, bà té quy xuống và bật khóc nức nở... miệng bà gấn chặt lên tấm ảnh nhỏ...

- Mẹ ơi!... Mẹ khốn khổ?... Mẹ vẫn còn khóc nữa sao...

Một giọng nói, với một vẻ âu yếm khó tả, vừa thốt ra những lời nói đó. Bà Maga vội vã đẩy cái tráp, cái hộp tủ, cái tủ và quay về phía cánh cửa trở qua một gian phòng bên cạnh.

- Mẹ đang ở đâu?... giọng nói tiến... Con nghe tiếng mẹ...

Bà Maga đốt lên một ngọn đuốc. Và trong khung cửa, xuất hiện một cô gái khoảng chừng mười sáu tuổi.

Tất cả những gì tâm hồn của một thi sĩ có thể thoáng thấy vẻ hờn hờ tỏa ra trên trán nàng. Đôi mắt của nàng là cả một sự ngây thơ trong trắng, miệng nàng là một vòng hoa âu yếm, một đài hoa tình ái.

Đó không phải là một trinh nữ. Nàng chính là sự trinh bạch.

Ken ngọn đuốc được thắp lên, nàng thiếu nữ chỉ mặc quần áo sơ sài, chân trần, tiến đến về hướng bà già, quàng đôi cánh tay một màu trắng chói lọi quanh chiếc cổ khô héo của bà và để cho chiếc đầu dễ thương tựa lên bộ ngực gầy gò của bà.

- Rosita, nguồn an ủi duy nhất của ta! Bà Maga nói.

- Trái tim của mẹ đập mau quá, mẹ Rosa khốn khổ!...

Thiếu nữ được bà vừa gọi với cái tên Rosita (3) ngược mắt lên nhìn bà phù thủy với vẻ âu yếm.

(2) *Bức tranh của Raphael Sanzio được biết dưới cái tên “Thánh nữ đồng trinh ngồi trên ghế” (La vierge à la chaise) hiện ở Florence trong bộ sưu tập Pilti. Về Raphael, hãy nói rằng ông tên là Raffaello Santi hoặc là Santo. Có nhiều lúc ông ký tên là Sanctius (có nói tiểu sử ở đoạn trước)*

(3) *Tên Rosita gọi theo âm điệu Tây Ban Nha, âm điệu người Ý gọi là: Rosina.*

- Mẹ khóc, hờ mẹ, nàng nói tiếp... Mẹ có một mối ưu phiền, và mẹ không chịu tỏ... với đứa con gái duy nhất của ta!...

- Con gái của ta!... Phải, con gái của ta... con gái duy nhất của ta!...

Và âm thầm, bà tự nói trong lòng:

- Cầu cho người đàn bà đó đáng bị nguyên rủa vì đã nhẫn tâm làm tan nát cõi lòng mẹ của ta, cũng như “chàng” đã làm tan nát cõi lòng người nhân tình của ta!

Bà nói tiếp:

- Thật đúng, Rosita của mẹ: mẹ có một nỗi ưu phiền từ từ giết chết mẹ... Nhưng nỗi ưu phiền đó, mẹ không được nói với con bởi vì cần phải kể lại cho

con nghe cuộc đời của mẹ! Và nó sẽ ném lên trên sự ngây thơ của con một tấm màn mỏng ô uế, có thể làm vẩn đục sự trong trắng của con.

- Thừa mẹ, con thương mẹ với tất cả tấm lòng, con đau khổ vì thấy mẹ đau khổ, và con muốn được biết những nỗi đau đớn của mẹ để chia sẻ... để an ủi mẹ...

- Chỉ còn có Rosita của mẹ, sự có mặt của con là một nguồn an ủi vô biên... Chỉ một cái vuốt ve của con đủ để cho mẹ quên đi trong giây lát sự khổ sở ghê gớm đang làm hao mòn tâm hồn của mẹ... Đây này, con xem, ta không còn khóc nữa... Chúng ta hãy trò chuyện một chút... Mẹ có nhiều chuyện để nói với con... Đã đến lúc...

Trời sáng rọi vào căn nhà tồi tàn.

- Mẹ muốn nói gì? Thiếu nữ hỏi.

Bà già không trả lời, ngắm nhìn đứa trẻ.

- Hỡi ôi! Tại sao ta không phải là mẹ ruột của con!

- Mẹ đang là mẹ ruột của con!... Mẹ là người mẹ duy nhất của con... bởi vì người mẹ thật sự của con... đã... ruồng bỏ con..

- Phải! và chính về vì.

ệc đó mà ta muốn bày tỏ cùng con.

- Để làm gì, hờ mẹ... Tại sao lại gợi dậy các kỷ niệm đó?...

- Cần phải làm việc đó! Hôm nay con có phải đi đến xưởng vẽ của Raphael không?...

Nghe đến tên đó, Rosita thốt lên một tiếng kêu vui vẻ.

- Raphael, nàng lẩm bẩm.

Bà già cầm lấy tay nàng.

- Con thương nó lắm sao?...

- Phải! mẹ Rosita ạ! Con thương chàng hết cả tâm hồn, cũng như chàng thương con... chàng rất đẹp trai... rất tốt...

- Thật đúng, đó là một bản chất tốt đẹp của thi sĩ và của nghệ sĩ.

- Chúng con đã ấn định ngày hôn lễ của chúng con!.. Còn chờ sự ưng thuận của mẹ! Raphael ngày mai phải đến nói chuyện với mẹ về việc đó!...

- Ngày tháng có gì đáng kể!... Con được hạnh phúc, đó là việc đáng kể đối với mẹ... Nhưng ngày hôm nay con có cần gặp nó không?

- Không, thưa mẹ: Chàng đã kết thúc nét vẽ cuối cùng cho bức tranh “Thánh nữ đồng trinh” rất là đẹp đẽ... mà con đã ngồi mẩu. Chúng con sẽ gặp lại nhau ở đây ngày mai... Chắc chàng đã mang bức tranh của chàng đến cho Đức Thánh Cha của chúng ta.

- Đến cho giáo hoàng! Bà Maga trầm giọng thốt lên.

- Phải, mẹ ạ! Và bức tranh của Raphael của con rất xứng đáng được có mặt ở giữa những tác phẩm của điện Vatican...

Im lặng trong vài phút.

Rồi nàng thiếu nữ được bà già gọi là Rosita, và được những người láng giềng gọi giản dị là Flornarina vì không biết tên nào khác của nàng, có một nụ cười ngây ngất.

- Khi con nghĩ đến sự hạnh phúc của con, nàng nói, con tự hỏi xem con có sắp phải chịu đền tội bằng một tai ương nào đó...

Bà Maga giật nảy mình.

- Con muốn nói gì?... Bà hỏi với một sự lo sợ.

- Ô! Chỉ là những ý nghĩ điên rồ, mẹ ạ... Nhưng thật sự con hết sức là hạnh phúc... từ sáu năm nay, con được ở với mẹ... Mẹ nhớ không, trước kia con đã chịu đau đớn biết bao nhiêu...

Bà Maga rùng mình đau khổ.

- Do lỗi của ta! Bà nói nho nhỏ.

- Lúc đó con được mười tuổi, Rosita nói tiếp. Càng lần lên xa hơn trong những ký ức của con, con thấy con bị hắt hủi, bị đánh đập... Những người này khác thề rằng con vẫn chưa được rửa tội... Người đàn bà giữ con ở nhà bà, đánh đập con... Cứ mỗi một lỗi nhỏ, bà dùng một cây gậy nặng đập lên vai con...

Bà già chăm chú lắng tai nghe kể lại câu chuyện mà bà đã hơn một lần nghe kể.

- Người đàn bà đó rất đỗi độc ác nên được người ta gọi là La Stryga (4). Con không được biết bà có tên nào khác nữa, và bà nói rằng chính con cũng không có tên họ... Vì thế nên người ta có thói quen gọi là nàng “Fornarina”... và cái tên đó còn sót lại, đến nỗi chính Raphael cũng thường gọi con như thế... ôi! Thời kỳ buồn thảm trong cuộc đời của con làm sao?... Mặc những quần rách rưới, đi chân trần, con phải đi đến lò làm việc suốt cả ngày. Bà Stryga chỉ cho con vừa đủ ăn... Một hôm, con ngỡ rằng giờ chết của con đã đến... Con thấy ở trong lò của bà

Stryga những ổ bánh mì làm cho con thèm thường... Con đói... con chờ đến ban đêm... và con lấy trộm một ổ bánh mì... Vào lúc con sắp sửa chạy trốn vào trong cái ổ ngủ của con, bà Stryga chặn trước mặt con! Bà đã trông thấy! Bà xô con ngã xuống đất... rồi bà dẫm đạp lên mình con... và cuối cùng, bà cúi xuống, cắn con mạnh đến nỗi máu vọt ra!... lạnh mình vì khủng khiếp làm con bất tỉnh... Đến khi tỉnh dậy, con đã ở đây, trong cánh tay của mẹ, mẹ Rosa... và mẹ khóc nức nở... đây này... như là bây giờ!... tại sao mẹ khóc, hở mẹ?... Những việc đó đã qua...

(4) *La Stryga: con ma cà rồng. Con dơi hút máu (La Vam Pytre)*

- Những việc đó đã qua, nhưng kỷ niệm của nó đốt cháy chúng ta như một mảnh sắt nóng...

- Mẹ Rosa tốt! thiếu nữ kêu lên. Con khá đại dột để nói với mẹ những chuyện mà đáng lẽ không nên cho mẹ biết... nếu như con không thuật cho mẹ nghe câu chuyện đó.. nhưng mà... đã kết thúc...

- Việc chưa kết thúc, chính là sự hối hận, bà già nói.

- Sự hối hận! nàng Fornarina kêu lên.

- Phải!... Con sẽ biết được việc mà con chưa được biết...

-Ồ! Mẹ làm cho con sợ hãi, mẹ ơi...

- Dù cho mẹ có làm cho con khủng khiếp! Đó sẽ là sự trừng phạt của ta!

- Mẹ! mẹ! nàng Fornarina ấp úng, mẹ làm cho con bị choáng váng! Những lời nói của mẹ làm cho con kinh sợ...

- Và tuy nhiên, con cần phải biết! bà Maga nói vừa vắn vẹo hai cánh tay. Việc đó là công bình. Nghe đây, nếu như con đã bị hành hạ, nếu như con đã chịu cực khổ, nếu như tuổi thơ ngây của con chỉ là một chuỗi dài đau khổ, là chính mẹ đã muốn... như thế...

Bà Maga quì xuống. Trán bà đập sát đất.

- Con hãy nguyên rửa ta, Rosita!... Bởi chính ta là người đao phủ của con..

- Nguyên rửa mẹ, mẹ, trong lúc mẹ đã cứu vớt con, trong lúc nhờ ở mẹ mà con biết được sự êm ái, được yêu thương!...

- Con nghe đây... chính mẹ đã giao con cho mẹ Stryga!...

- Đây là một giấc mơ ghê gớm! nàng Fornarina lắp bắp.

- Không những mẹ đã giao cho con quỹ đó, mà ta còn cho nó tiền để nó thù ghét con, để làm cho con đau đớn.

- Ô! Mẹ Rosa! Mẹ hãy đứng lên... Con van mẹ...

- Chừng nào con chưa được biết hết tất cả! Ta theo dõi những sự đau đớn của con, mà ta không chán. Những giọt nước mắt của con làm mát dịu quả tim bị lở loét của ta. Và mọi việc đó kéo dài cho đến cái đêm mà ta thấy con phập phồng, hấp hối dưới hàm răng của mụ Stryga. Bấy giờ một sự biến đổi xúc động nổi dậy trong lòng ta... Ta đem con đi... Và ta sẵn sàng đổi lấy đời ta để cho con quên đi sự đày ải của con... nhưng con chưa quên... Ôi! Những giờ ghê gớm mà ta đã trải qua khi con thuật lại những cảnh khổ đã qua... Sự hối hận đó làm cho ta nghẹn ngào... bây giờ con đã biết... Con hãy nguyên rủa ta!

Nàng Fornarina thét lên một tiếng. Nàng cúi xuống gần như ãm bà già lên, ôm chặt trong hai cánh tay.

- Mẹ! nàng nói với một giọng run rẩy, mẹ, con thương mẹ... và mẹ... mẹ không còn thương đứa con gái của mẹ sao?..

Bà Maga có một tiếng gầm thét...

- Chúa ơi! Chúa ơi! Bà kêu lên. Nó tha thứ cho ta!... Nó không xô đuổi ta... nó vẫn gọi ta là mẹ nó!

Trong vòng vài phút, căn nhà khốn khổ vang lên những lời than vãn của những kẻ đáng thương mà cơ hội vui mừng làm cho lo sợ như là một sự đau đớn cuối cùng!...

Bà già Rosa gạt nước mắt và nói tiếp:

- Bây giờ, con gái của ta, con cần phải biết tất cả...

- Mẹ, đã đến lúc con đi đến lò bánh Nuneia.

- Ngày hôm nay, con sẽ không đi, con ạ...

- Tuy nhiên, mẹ sẽ hụt mất giá tiền công trong ngày của con.

- Rosita!... mẹ nói rằng con sẽ biết tất cả, bà Maga nóng nảy trả lời. Số tiền công đáng thương của con! Này, con nhìn xem!

Bà kéo thiếu nữ đến trước cái tủ, mở một hộc tủ. Hộc tủ đó chứa đầy những đồng tiền vàng và những đồng tiền bạc.

- Con không hiểu sao, bà phù thủy kêu lên, là nếu ta để cho con đi làm những công việc tầm thường đó, là vì ta không muốn cho người ta nghi ngờ... Hôm nay, con gái của ta, con sẽ không đi đến lò,, cả ngày mai và những ngày tiếp theo...

Bà già ngừng lại.

Ồ! Bà hỗn hển... Nó đã đến... Nó kia kìa! Kia kìa...

Rồi trở lại nàng Fornarina, bà rùng mình nói tiếp:

- Nghe đây Rosita! Con sắp biết tại sao con là một đứa con gái không có tên họ và không có gia đình... Con sắp biết tại sao ta gọi con là “Rosita” còn ta tên là “Rosa”... Con sắp biết tại sao ta thù ghét con đến điên cuồng. Con sắp biết tất cả, bởi vì việc nguy hiểm đang hăm dọa con, con của ta, vượt quá ghê gớm tất cả những gì tuổi thơ khốn khổ của con đã chịu đau khổ... Bởi vì chính mẹ Stryga đối với con sẽ còn dịu dàng hơn bên cạnh con cọp đang rình rập con trong bóng tối....

XI

CÂY THÁNH GIÁ CỦA GIÁO HOÀNG

Câu chuyện lôi cuốn chúng ta đến một vũ đài hành động khác.

Và lại cảnh tượng tiếp theo đây không phải chỉ bắt buộc cho chúng tôi theo thứ tự thời gian. Giữa cảnh tượng đó và ảnh hưởng mà chúng tôi vừa viết ra, có lẽ có nhiều sự tương quan bí mật mà chúng tôi có bốn phận phải giải tỏa.

Lúc đó độ chừng mười giờ sáng.

Một chiếc xe thư ngừng lại gần cửa Florentine dưới bóng mát một đám cây sồi. Một thiếu phụ mặc bộ đồ đen từ trên xe bước xuống và đi bộ vào thành Rome, bà lệ làng đi về hướng điện Vatican. Nhưng bà không đi đến mặt tiền. Ở phía sau, một ngôi vườn rộng rãi có tường bao bọc trải dài. Để đi vào cái phần đó của điện Vatican, chỉ có một cái cửa nhỏ lâu nay không dùng đến.

Người thiếu phụ, gương mặt che một tấm voan dày, đi đến cái cửa nhỏ, tra một chìa khóa vào ổ đã rỉ sét vụn mảnh, cuối cùng ổ khóa bật ra.

Người khách ngừng lại để đè nén những nhịp đập cuồng loạn của con tim, rồi đi thẳng đến một ngôi nhà nhỏ thanh nhã ẩn trong một lùm cây.

Vừa đến cửa ngôi nhà nhỏ, một người đầy tớ già đang đi dạo, vừa trông thấy người thiếu phụ lạ mặt ông ta giận dữ quát tháo.

- Thưa bà, bà đi vào bằng lối nào!... Đi ra... mau.

Không trả lời, thiếu phụ lấy từ trong ngực ra một cây thánh giá bằng vàng, đưa cho tên đầy tớ. Bỗng nhiên ông ta cúi gập mình chào.

- Xin cho... đưa cây thánh giá này... đến chỗ nào ông biết... người thiếu phụ nói với giọng nghẹn ngào.

- Tôi biết, thưa phu nhân! Tên đầy tớ lắm bẫm vừa mỉm cười.

Ông ta cầm cây thánh giá, tránh ra để cho bà khách đi vào ngôi nhà nhỏ và chạy về phía cung điện.

Vị phu nhân đi vào một gian phòng hẻo lánh và ngồi xuống chờ đợi, lắng tai nghe... quả tim đập mạnh.

Hơn một giờ trôi qua. Cuối cùng một tiếng bước chân trên cát trong vườn vang lên. Một người đàn ông liền xuất hiện trên khung cửa và ném lên người khách đàn bà một cái nhìn hiếu kỳ và lo sợ cùng một lúc.

Vị phu nhân đứng lên. Bà để lộ gương mặt...

- Bá tước phu nhân Alma! Người đàn ông trầm giọng kêu lên.

- Trước kia, Rodrigue, ông gọi tôi là Honorata, người thiếu phụ trả lời yếu ớt.

- Thưa phu nhân, người đàn ông nói tiếp, ở đây chỉ có nữ bá tước Alma... người đàn bà thù nghịch của Giáo đường chúng tôi... và ta chỉ là một kẻ tội lỗi đáng thương đang trải qua những ngày lầm lỗi với Thượng đế... Nhưng xin mời phu nhân ngồi...

Người thiếu phụ vâng lời. Những giọt nước mắt rướm ướt đôi mắt. Người đàn ông quan sát bà với cái nhìn sắc bén.

- Mười bảy năm! Phu nhân lắm bẫm. Lần cuối cùng, cách đây mười bảy năm, tôi đi vào nơi đây... Ông nói đến những tội lỗi của ông... Nhưng ai sẽ tha thứ cho tội lỗi của tôi!...

- Chúa vĩ đại, thưa phu nhân...

Và đầu gục xuống, hai tay chắp lại, người đàn ông chờ đợi.

- Phải! phu nhân nói tiếp, tôi đau khổ từ những thời kỳ xa xôi đó, tôi đã phản bội những bổn phận của tôi... một phút khát vọng đã xô tôi vào vòng tay của ông... Ôi! Tôi đã bị trừng phạt một cách độc ác! Đứa trẻ... mà tôi ruồng bỏ trên ngưỡng cửa một giáo đường... biết bao lần tôi nghĩ đến nó!... biết bao lần tôi tự

nói rằng những điều bất hạnh đã giáng xuống gia đình chúng tôi chỉ là một sự trừng phạt công bình!...

- Thượng đế chí công, thưa phu nhân...

- Có phải là ông vừa nói với tôi câu nói đó! Bá tước phu nhân kêu lên trong một cơn phẫn uất... ông là người đã khuyên nhủ tôi bỏ rơi đứa trẻ! Ông cũng là người mà dòng họ Alma phải chịu đau khổ cũng như là tất cả các gia đình quý tộc ở nước Ý!

- Giáo hoàng không có trách nhiệm về những lầm lỗi của người tình nhân...

- Phải, bá tước phu nhân chua chát trả lời, phải, thưa Đức Thánh-Cha, quả thật ngài không còn phải là Rodrigue, và tôi không còn phải là Henorata... Chính tôi đang ngỏ lời cùng Đức Thánh-Cha... Chính là Đức Thánh-Cha mà tôi gửi đến lời cầu nguyện hèn mọn của tôi...

- Hãy nói đi... và nếu như lời cầu nguyện đó thuộc thẩm quyền của ta để an ủi cho phu nhân...

- Thưa Đức Thánh-Cha, bá tước phu nhân nói tiếp, nếu như chỉ liên quan đến tôi, tôi đã sớm làm cái việc từ bỏ thế giới này... Một tu viện sẽ khép kín sự nhục nhã của tôi và chôn vùi những kỷ niệm của tôi...

- Đó là một quyết định tốt đẹp, giáo hoàng vội vã nói.

- Nhưng tôi không có quyền thực hiện việc đó!... Nếu chỉ liên quan đến bá tước Alma, sự nhu nhược về tinh thần của ngài sẽ mau lẹ thích ứng với những gì Đức Thánh-Cha có thể đề nghị trao đổi về thành trì Monteforte.

- Bá tước Alma chắc chắn có thể tìm được ở Rome, nay cả ở Vatican, một địa vị chói lọi khi nào ngài bằng lòng rời bỏ cái tổ chim ưng của ngài. Ta cho phép phu nhân nói với ngài điều đó.

- Tôi không cần phải thông báo cho ngài biết... bá tước biết tất cả những gì ngài có được nếu bá tước chịu thần phục... và ngài nghĩ đến việc đó!...

- Ai ngăn cản ngài?... Ta sẽ mở rộng vòng tay đón ngài...

- Ai ngăn cản Moteforte quy hàng? Đó là con gái của tôi... Béatrix.

- Một đứa trẻ! Ta sẽ cấp của hồi môn cho nó một cách huy hoàng. Ta sẽ sáng lập cho nó thành quận chúa... Ta sẽ tìm cho nó một tấm chồng. Và người mà ta giành cho nó có lẽ tự mình sẽ lên ngôi vương vị... Thế là con gái của phu nhân sẽ trở thành hoàng hậu! Phu nhân có nghe không, hỡi Honorata!...

- Đức Thánh-Cha vừa gọi tôi là "Honorata"!

- Ta đã vô tình thốt ra, Jésus hiền lành ôi!...

- Và người chồng đó là ai? Bá tước phu nhân Alma nói tiếp.
Giáo hoàng bày tỏ với một vẻ long trọng.

- Người ấy tên là César Borgia, quận công De Valentinois...

- Con trai của ngài!...

- Chính nó! Chà! Bá tước phu nhân, bà nên tin rằng ngày hôm nay ta cho bà một bằng cứ về lòng yêu mến đặt giữa tất cả...

- Ngài chưa biết rõ Béatrix... Dòng máu của người Sforce mà tôi đã quên lãng, chảy mạnh mẽ trong huyết quản của nó... Thưa Đức Thánh-Cha, chắc chắn ngài tin rằng bá tước Alma đã bảo vệ Monteforte, thành lũy duy nhất dám chống lại César Borgia. Tất cả mọi người đều tin như vậy... Vậy mà chính là Béatrix đã phẫn khích cả quân đội trú phòng, nó đã sửa soạn cho công cuộc thất bại của con trai ngài... Và ngày nay nữa, nó sẵn sàng chiến đấu. Chà! Thưa Đức Thánh-Cha, bá tước phu nhân nói tiếp và quỳ xuống, đó là những chuyện mà tôi muốn đàm luận cùng ngài... Chính vì đứa trẻ đó mà tôi đến đây cầu nguyện xin ngài dung thứ... Con trai của ngài đang chuẩn bị một cuộc viễn chinh mới chống lại Monteforte... Nhân danh Đức Chúa lòng lành, Đức Thánh-Cha, ... xin ngài hãy cứu đứa trẻ còn lại của tôi... Hãy ngăn cản con trai của ngài không cho thực hiện dự định của nó. Đó sẽ là một bông hoa trang trí đáng thương được thêm vào vương miện của ngài như là cái hầu quốc bất hạnh Monteforte... Hãy chữa cho chúng tôi nơi ẩn dật đó... Hãy để cho tôi qua kiếp sống thừa tàn tạ ở đó... Hãy để cho bá tước yên sống tại đó đời sống người thợ săn... Và bù lại, tôi xin thề rằng, tôi còn sống, không một mưu toan nào sẽ được Monteforte chuẩn bị để chống lại uy quyền của dòng họ Borgia!...

Do thói quen hay dùng mưu mô, giáo hoàng trả lời cho người đàn bà bất hạnh bằng một câu hỏi:

- Thế là phu nhân từ chối việc kết hôn đó của César?....

Bá tước phu nhân ngạc nhiên ngược đầu lên.

- Tôi không có từ chối... Cuộc hôn nhân không thể có được... Béatrix có một mối oán thù thừa kế của dòng họ Sforce đối với tất cả các vị...

- Cầu cho ý chí của Chúa được thực hiện!

- Thưa Đức Thánh-Cha, tôi chờ đợi quyết định của ngài. Giờ đây tôi quay trở về Monteforte, tôi sẽ mang về câu trả lời thế nào?

Hỡi ôi! César đã thoát khỏi ảnh hưởng của ta... Các trận chiến tranh của nó, nó tự ý gây ra ngoài ý muốn của ta... không một uy quyền nào trên thế giới có thể

ngăn cản nó tiến quân đánh Monteforte...

Bá tước phu nhân đứng lên với một cái nhìn tuyệt vọng cuối cùng.

- Giã biệt, Rodrigue! Bà nói.

- Cầu chúa phò hộ cho con! Giáo hoàng trả lời.

Honorata, nữ bá tước Alma, đi ra với bước chân lão đạo. Bà vừa mới rời khỏi thì giáo hoàng đứng thẳng lên.

- Thật là bóng ma! Ngài lẩm bẩm. Kia là một cuộc viếng thăm mà ta không ngờ đến chút nào. Cái nàng Honorata hiền lành đó!... Ta đã gần như quên lãng nào!...

Ông già đẩy một tấm màn cửa và đi vào gian phòng bên cạnh. Tại đây, một người đàn ông ngồi trong bóng sáng lờ mờ.

Đó là César Borgia được giáo hoàng đưa vào lúc người ta trao cho ngài cây thánh giá của bá tước phu nhân.

- Thế nào, con có nghe rõ không? Ông già Borgia hỏi.

- Tất cả!... con sẽ triệt hạ cái lều lụp xụp Monteforte đó.

- Ít ra là nữ chiến sĩ Béatrix.

- Hoa Anh Thảo (Primevère), César nói vừa tái mặt.

- Con có nghe những mối cảm tình nào được nàng dành cho con không?

- Con sẽ bắt buộc nàng thay đổi! César nói với một giọng ủ rũ.

- Trong lúc chờ đợi, chúng ta có thêm một nữ địch thủ. Nàng bá tước Alma đó, ... mà trong lòng ta, ta định nhờ để san bằng khó khăn, thay vì trở thành một người liên kết của chúng ta, bà ta sắp đổi những mối ác cảm của Béatrix thành lòng căm thù đối với con!...

- Việc đó sẽ xảy ra... nếu như bà về đến Monteforte... Còn về phần con gái của bà, có lẽ bà sẽ không gặp nàng ngay đâu.

- Con muốn nói gì?

- Rằng người ta trông thấy Béatrix ở vùng lân cận kinh thành Rome.

- Ở vùng lân cận kinh thành Rome! Giáo hoàng run run kêu lên. Chà! Những người Sforce đó là những người tranh đấu ghê gớm... Đi đi con trai của ta... Ta sẽ cầu nguyện cho con... Cầu xin Trời run rủi đừng cho hai mẹ con gặp nhau nữa!...

- Con xin đảm nhận việc đó! César lẩm bẩm trong miệng.

- Tiện đây, bá tước phu nhân có bỏ quên ở đây một món nữ trang nhỏ... Đây này... cây thánh giá bằng vàng... Con có thể đi theo phu nhân trả lại cho bà món

vật tượng trưng mà có lẽ bà rất quý. Và lại, nếu đó không phải là cây thánh giá của bà, thì đây là một cây giống hệt của bà... Chỉ có một sự khác biệt nhỏ... Con nhìn xem. Đức chúa không có vòng gai trên cây thánh giá của bá tước phu nhân... Trong lúc cây thánh giá này, đầu của ngài có đội vòng gai nhọn... mà đây là một mũi gai rất nhọn... chắc nó sẽ chích vào tay...

- Cha hãy đưa cho con! César nói với một giọng khan.

Ông ta cầm lấy cây thánh giá, chạy vụt ra bên ngoài.

Nữ bá tước Alma mau lẹ rời khỏi, bà gặp lại chiếc xe thư đang chờ bà ở cửa thành Florentine. Chiếc xe chuyển bánh.

Nó chưa đi được năm trăm bước thì có một người kỵ sĩ chạy theo và ra hiệu cho người đánh xe ngừng lại.

Bấy giờ người kỵ sĩ nghiêng mình xuống cánh cửa xe và trang trọng chào. Bá tước phu nhân đã nhận ra người đàn ông đó.

- César Borgia! Bà lấm bầm vừa xanh mặt.

- Chính tôi đây, thưa phu nhân... Mặc dù hai nhà chúng ta thù địch, tôi vẫn muốn đến trình diện lên phu nhân tấm lòng thành kính của tôi... Khi cha tôi muốn phái một tên gia nhân trao lại một món đồ nữ trang của phu nhân để quên, tôi muốn tự mình làm người gia nhân đó!...

- Một món đồ do ta bỏ quên? Bá tước phu nhân hỏi.

- Cây thánh giá vàng... Cha tôi xác nhận với tôi rằng phu nhân sẽ tiếc rẻ sự mất mát... Tôi muốn tránh cho phu nhân sự ưu phiền đó.

Bá tước phu nhân nở một nụ cười buồn rầu.

- Ta xin cảm ơn ngài, bà nói vừa đỏ mặt.

Bà đưa tay định cầm cây thánh giá vàng. Vừa lúc đó, bà thốt lên một tiếng kêu nhỏ.

Một chỗ lồi lõm trên cây thánh giá vừa làm trầy lòng bàn tay bà, với một vết trầy nhẹ vừa đủ thấy.

- Thật là vụng về! César kêu lên. Tôi có làm cho phu nhân đau không?

- Không hề gì..

- Thế thì xin giã từ phu nhân.. Vì sứ mạng của tôi đã hoàn thành... xin cho tôi nói thêm rằng, mặc cho những nhu cầu chiến tranh thế nào đi nữa. Tôi sẽ giữ một mối cảm tình nồng hậu về phu nhân và gia đình của phu nhân..

César quày ngựa đi về phía kinh thành Rome. Trước khi đi sâu vào thành phố, ông ta dừng lại và ngắm nhìn chiếc xe đang dần dần biến mất.

Chiếc xe không phải đi về Monteforte. Nó cũng ngừng lại tại “Quán trọ ở Ngã ba” nơi mà chúng ta đã trông thấy hiệp sĩ De Ragastens làm quen với César Borgia.

Bá tước phu nhân Alma ở luôn trong một căn phòng và chỉ đi ra vào lúc trời chạng vạng. Bấy giờ bà leo lên ngựa và tiếp tục đi một mình.

Chẳng bao lâu bà rời khỏi con đường Florentine và sau hai giờ đi từng bước, cuối cùng bà đến một khe núi chật hẹp nằm giữa các tảng đá. Ở cuối khe đứng sừng sững một biệt thự khá tầm thường.

Vào lúc ngôi nhà hiện ra trước mắt của bá tước phu nhân, một bóng trắng đột ngột hiện ra giữa những tảng đá phủ đầy những cây nhũ hương, đứng ở trên đường.

- Béatrix, bá tước phu nhân reo lên.

- Thật lo ngại biết bao!... Sao mẹ về muộn như vậy!... Hoa Anh Thảo trả lời vừa đưa cánh tay ra ôm chặt mẹ.

Hai người thiếu phụ vội vã đi vào nhà và một gia nhân vội trang đóng cửa lại.

- Thế nào, thưa mẹ... mẹ có thành công không? Béatrix hỏi. Mẹ có gặp được nhân vật mà mẹ mong tìm không?

- Những nhân vật đó không có ở kinh thành Rome! Bá tước phu nhân trầm giọng trả lời...

- Ôi! Mẹ ôi... mẹ thấy con hoàn toàn vui vẻ... Hôm qua khi mẹ báo cho con biết mẹ quyết định đạt cho được một sự giảng hòa giữa chúng ta với những người Borgia, con không thể ngăn được con tim quặn thắt... Không thể nào có được hòa bình ở nước Ý, nếu mà những con quái vật đó còn thấy ánh sáng ban ngày...

- Béatrix, con hãy yên lòng, chiến tranh không thể nào tránh khỏi.

- Can đảm lên, mẹ!... Con đã nhất quyết chống đến cùng... Nhưng mẹ có chắc rằng nơi ẩn dật của chúng ta sẽ không bị khám phá, người ta không có theo dõi, rình rập mẹ?...

- Chắc chắn! Mẹ đã theo đúng kế hoạch của con. Chiếc xe thư còn ở lại “Quán trọ ở Ngã ba”

- Tốt. Và lại việc lưu đày của chúng ta sắp chấm dứt... Tối mai tại Rome, là cuộc họp cuối cùng... Và rạng sáng ngày mốt, chúng ta rời bỏ nơi ẩn dật này mà chúng ta đã ở từ một tháng nay để về Monteforte...

- Chà! Con có một tâm hồn anh kiệt, Béatrix...

- Cần phải có khi những người đàn ông có quả tim của đàn bà.

- Con định ám chỉ đến cha con...

- Phải! Nhưng mẹ sao thế, thưa mẹ?... mẹ tái xanh...

- Không hề gì... Mẹ muốn cầm lấy ly nước này... bởi vì mẹ khát ghê gớm... và... bàn tay của mẹ... không thể cầm ly nước...

- Uống đi, mẹ, nàng thiếu nữ nói vừa đưa ly nước cho bá tước phu nhân.

Bà này mới cầm ly nước, nhưng những ngón tay cứng ngắt của bà buông rơi cái ly rớt xuống gạch bể nát...

- Mẹ không biết... tại sao... bàn tay của mẹ như bị tê liệt...

- Quả thật, thưa mẹ, Hoa Anh Thảo kêu lên, bàn tay của mẹ trắng bệch những ngón tay của mẹ co rúm... Mẹ tại sao thế?...

- Cánh tay của mẹ tê cứng!... một hơi lạnh cực độ xông lên... cho đến tận cùi chỏ... Đầu của mẹ quay cuồng... Ôi! Ta đã đoán ra!

Lời cảm than đó, bá tước phu nhân ném ra trong một tiếng kêu khủng khiếp. Hoa Anh Thảo ôm mẹ vào lòng như để che chở bà chống lại một nguy hiểm.

- Làm thế nào? Làm thế nào? Nàng luống cuống lấm bầm.

- Không làm được gì cả, bá tước phu nhân trả lời. Chất thuốc độc đang di chuyển trong huyết quản của mẹ là một chất thuốc độc không có gì giải được.

- Thuốc độc! Hoa Anh Thảo kinh hãi kêu lên.

- Thuốc độc của dòng họ Borgia!...

Nàng thiếu nữ sững sốt, kinh hoàng... Nhưng bá tước phu nhân nói với một giọng đã hỗn hển.

- Hãy lục trong lồng ngực của mẹ, bởi vì những bàn tay của mẹ đã chết.

Hoa Anh Thảo vội vàng vâng lời.

- Cây thánh giá!... Cầm nó lên...

- Nó đây, thưa mẹ.

- Nó không phải là cây thánh giá của mẹ... Nó đã bị đánh tráo... Thuốc độc ở đó... trong cái vòng gai...

- Ôi! Đây là một giấc mộng ác liệt! nàng thiếu nữ ấp úng.

- Đây là một sự thật khủng khiếp, Béatrix... Mẹ sắp chết.

- Không! Ôi! Không...

- Mẹ sắp chết, mẹ bảo con... Trong một giờ nữa, ta sẽ không còn nữa... Hãy nghe mẹ nói đừng ngắt lời...

Béatrix quì xuống, ôm thân mình của mẹ vào trong vòng tay và bắt đầu khóc nức nở nho nhỏ.

- Béatrix, bá tước phu nhân nói tiếp, con còn trẻ... nhưng con dũng cảm và là trong số những người đàn bà có thể nghe hết tất cả...

- Ôi! Ta sắp biết được những gì!...

- Để nói với con những việc đó, mẹ cần phải có một sự can đảm mà chỉ riêng có cái chết mới có xúy được mẹ... việc chắc chắn là không còn thấy mặt con nữa... để không phải hổ thẹn ở trước mặt con...

- Hổ thẹn!... Mẹ... Mẹ của con!... Một người Sforce!...

- Béatrix, mẹ là một người đàn bà tội lỗi! Con nghe đây, một người đàn ông đến... Cha con đi vắng tám ngày... Một buổi tối, mẹ cảm thấy bị xâm chiếm bởi một cơn điên loạn lạ lùng... người đàn ông quyến rũ mẹ... mẹ xiêu lòng...

Một tiếng nức nở ác liệt xé nát cổ họng của Hoa Anh Thảo.

- Người đàn ông, ta gặp lại... ở Rome... trong cung điện của ông ta... sự liên lạc có một kết quả mà con cần phải biết... ta trở thành mẹ... một đứa con gái ra đời..

Vừa thốt những lời đó, bá tước phu nhân ném một cái nhìn mãnh liệt lên Hoa Anh Thảo, nàng đang che mặt.

Nàng lắng nghe, rưng rờ vì kinh khủng.

- Nếu như mẹ đã là một người vợ tội lỗi, bá tước phu nhân nói, ta lại trở thành một người mẹ thương luân bại lý... Đứa trẻ đó bị mẹ bỏ rơi. Theo lời khuyên của người đàn ông! Ta đem nó bỏ ở nơi ngưỡng cửa một tiểu giáo đường ngay lối ra vào khu Ghetto, Giáo đường những vị Thiên Thần (Eglise des Anges)!... Kể từ đó, bị giày xéo bởi lòng hối hận, mẹ hoài công tìm kiếm đứa trẻ.. Đây là một trọng tội thật sự của mẹ Béatrix... do cái trọng tội đó mà ngày hôm nay mẹ phải đền tội... Không phải bởi cái chết... nhưng bởi những sự hối tiếc bóp nghẹt quả tim ta... Đứa trẻ đó, Béatrix... em gái của con... nó còn sống... mẹ cảm thấy như vậy... Và có lẽ, nó đang khổ sở!... Vậy thì, những gì ta không thể làm được... Béatrix... người mẹ hấp hối của con van nài con làm việc đó... Hãy tìm kiếm! tìm cho ra... làm sao cho em gái con không còn khổ sở và không nguyên rủa người mẹ xa lạ của nó! Ôi Béatrix... con gái của mẹ... mẹ chờ đợi con...

Hoa Anh Thảo ngược đôi mắt bối rối lên nhìn mẹ.

- Em gái của con! Nàng ấp úng.

- Phải, em gái của con!... Con sẽ làm theo lời mẹ yêu cầu?...

- Con sẽ làm, thưa mẹ!... Béatrix nói trong một tiếng thì thầm bị xúc động làm cho ghen ngào trên đôi môi. Người em gái đó... con sẽ tìm ra nó... Con sẽ

thương yêu nó, thừa mẹ!...

Một ánh sáng vui mừng lóe lên trong đôi mắt của bá tước phu nhân.

- Ôi! Bà vẫn còn nói được, vừa tìm những lời nói, bởi vì lưỡi của bà đã bị cứng, ta chết được tha thứ.

- Được thương yêu, mẹ ôi! Cũng như từ bao lâu nay mẹ được thương yêu.

Và Hoa Anh Thảo đặt một nụ hôn trinh bạch lên trán của bà mẹ ngoại tình, một nụ hôn hiếu thảo.

- Mẹ đừng nên nghĩ gì đến dĩ vãng nữa, nàng van nài.

- Ta cần phải... nói cho con biết... cái tên!...

- Cái tên!...

Phải... con cần phải biết tên người cha của đứa em gái con: Đó là người đàn ông đã làm đẫm máu nước Ý... Người đã sai con trai đầu độc mẹ... Đó là Borgia... đó là giáo hoàng!...

Một tiếng kêu khủng khiếp thoát ra từ người thiếu nữ.

- Ôi! Con có nghe lầm chẳng... xin mẹ nói lại... Có thể như thế không?...

Nhưng bá tước phu nhân Alma đã nằm im và nín lặng mãi mãi. Bà vừa thở hơi cuối cùng trong một cái chấn động rùng rợn... Hoa Anh Thảo ngã quỵ xuống.

XII

RAPHAEL SANZIO

Bây giờ chúng ta hãy đi vào một ngôi nhà đẹp đẽ trên triền đồi Pincio – một trong những ngọn đồi ở Rome.

Ở lâu nhất, là một gian phòng rộng rãi, nơi đó được ánh sáng chiếu vào sáng sủa. Đó là phòng vẽ của Raphael Sanzio.

Với sự trợ giúp của một thanh niên vào cỡ tuổi chàng, nhà họa sĩ đang bận tháo gỡ những bức tranh treo trên tường phòng vẽ. Có bức tranh tháo xuống lần lần được hai chàng trai trẻ cột vào một sợi dây và trên bao lơn thòng xuống một chiếc xe cây đậu trước ngưỡng cửa, được một người thợ xếp trên xe. Việc đó giống như những việc sửa soạn cho một cuộc chạy trốn.

Vừa làm việc, hai chàng trai vừa trò chuyện.

- Thế là, người bạn của Raphael nói, tôi sẽ gửi hết đồ vật này đến Florence cho anh!

- Phải, anh Machiavel thân mến! Tại đó, tôi hy vọng tìm được sự giúp đỡ của ông thầy đáng kính La Pérugin của tôi!...

- Trẻ lắm là trong vòng mười lăm ngày, tất cả kho tàng của anh sẽ có mặt ở Florence, tôi xin bảo đảm với anh, Sazio.

- Cám ơn, Machiavel. Tôi biết có thể trông cậy ở tình bạn của anh. Nhưng tại sao không tự tay mang đến? Anh nên đi theo tôi... Florence là đầu não của nước Ý...

Machiavel lắc đầu.

- Một ngày kia, tôi sẽ đến nơi đó để sắp xếp lại thứ tự những điều ghi chép của tôi và bắt đầu viết quyển sách đang ám ảnh tôi... Nhưng tại đây, tôi tìm ra những tài liệu mà tôi không tìm ra ở bất cứ một nơi nào khác.

- Anh muốn nói gì?

- Rằng để viết quyển sách của tôi, tôi không mong được điển hình nào tốt hơn là Borgia... kẻ sát nhân nào lộng lẫy hơn! Mẫu người chuyên chế đáng tôn sùng xiết bao, để gieo rắc cho dân chúng sự khủng khiếp của chế độ chuyên chế!... Chà! Tôi sung sướng biết bao nhiêu là đã không thi hành kế hoạch đâm chết Borgia của tôi! Tôi muốn rằng quyển sách của tôi sẽ là chiếc dao găm đâm vào những tên bạo chúa. Tôi muốn vẽ chân dung cho một kẻ chuyên chế làm sao để cho nhân loại thề sẽ tống khứ mãi mãi những vị thân vương và những vị vua của họ... Anh hiểu chưa, Raphael, rằng tại sao tôi muốn ở lại kinh thành Rome, gần những hành vi của con quái vật tên là Borgia?...

Machiavel đưa bàn tay lên vuốt chiếc trán nóng bỏng và bỗng nhớ lại Raphael đang ngấm nhìn chàng:

- Xin thứ lỗi cho tôi đã bị lôi cuốn trong lúc mà những sự nguy hiểm trầm trọng đang bao quanh anh... Anh nghĩ đến việc gì thế?...

Raphael Sazio bị chấn động bởi một cái giật mình.

- Rosita! Chàng lắm bẫm, thành linh bị mắc phải một cơn lo sợ.

- Nàng Fornarina của anh! Machiavel nói tiếp. Nhân dịp, anh cần phải nói cho tôi nghe những nguyên nhân của việc chạy trốn này.

- Anh Machiavel... những giây phút rất quý báu.. một ngày kia, khi nào anh đến với chúng tôi, anh sẽ hiểu rõ tất cả. Ngày hôm nay, anh chỉ nên biết rằng Rosita bị một sự nguy hiểm ghê gớm hăm dọa... Những gì bà Maga ở khu Ghetto

thuật cho tôi nghe ngày hôm qua đã khiến cho tôi rụng rời... Rạng đông ngày mai, nàng Fornarina và tôi, chúng tôi sẽ rời xa khỏi thành Rome. Nhưng trước lúc khởi hành, sự kết hợp của chúng tôi phải được hoàn thành... Lễ kết hôn vào ban đêm chỉ riêng có những người chứng tham dự.

- Được... và lễ cưới sẽ cử hành?

- Vào đêm nay, trong ngôi tiểu giáo đường những vị thiên thần, ở lối đi vào khu Ghetto... Chính ở nơi đây mà thuở xưa nàng Fornarina của tôi được bà Maga tìm gặp... do một sự mê tín cảm động mà Rosita muốn trở thành vợ của tôi ở chính nơi đó...

- Vào giờ nào?...

- Buổi lễ Mi-xa đầu tiên... hai giờ sáng... Sau đó chúng tôi sẽ đi bộ rời khỏi thành Rome và đến gặp chiếc xe thư lại mà anh sẽ chỉ định cho tôi...

- Anh nên yên lòng, tất cả sẽ sẵn sàng. Nhân tiện, tôi có khoảng năm chục đồng đuy-ca ở trong một hộp tủ... anh có muốn không?

- Không, tôi khá giàu có. Tôi vừa lãnh ở chỗ người thủ quỹ của đức giáo hoàng số tiền về bức tranh “Thánh nữ ngồi trên ghế” của tôi.

Việc thu dọn những bức tranh đã xong xuôi.

Hai người bạn hẹn nhau tái ngộ vào lúc cử hành hôn lễ ở Giáo đường những vị Thiên thần. Họ thỏa thuận rằng Machiavel sẽ là người chứng cho nàng Fornarina.

Raphael liền đi đến Giáo đường những vị Thiên thần và đi vào nhà thờ. Nhà họa sĩ sắp sửa đi về phía kho đồ thánh bỗng chàng thấy từ đó đi ra một tu sĩ, mũ trùm lên đến mắt. Raphael bước đến gần ông ta.

- Thưa cha, chàng nói, xin cha vui lòng cho con biết Cha quản trị giáo đường có mặt ở đây vào hôm nay không?...

Người tu sĩ liếc mắt nhìn nhanh chàng thanh niên và có một cử chỉ ngạc nhiên được ông che đậy ngay.

- Cha giáo sĩ đang bệnh, ông trả lời, được ta tạm thay thế... Có lẽ ông cần đến sự giúp đỡ của đạo giáo chúng ta chăng?...

- Thưa cha, họa sĩ nói tiếp, đây là cho một vụ kết hôn...

- Tốt, con trẻ của ta... và rồi sao?...

- Một vụ kết hôn... không phô trương.. không tằm tiếng... Người hôn thê... muốn rằng buổi lễ được thành tựu vào ban đêm...

- Chính ông là người hôn phu?...

- Phải, thưa cha

- Và ai là người hôn thê?...
- Cha sẽ được biết tên họ vào lúc cần thiết...
- Tốt, tốt... con trẻ của ta... Và ông muốn rằng cuộc hôn lễ được cử hành vào ban đêm?... Có lẽ ông muốn nó được giữ bí mật? Ông có thể kể hết cho ta nghe, con trẻ của ta.
- Vâng, thưa cha... việc kết hôn cần phải giữ bí mật.
- “Tốt, tốt” chúng ta có một lễ Mi-xa vào một giờ đêm... một lễ khác vào hai giờ...
- Giờ này thích đáng với con.
- Tốt lắm... và vào lúc nào.
- Đêm nay, thưa cha!
- Vậy con phải có mặt đêm nay, vào lúc hai giờ cùng với người hôn thê của con và các người chứng và ta sẽ kết hôn cho hai con.

Raphael cảm ơn người tu sĩ và chạy ra ngoài. Về phần người tu sĩ, ông ta chờ cho chàng thanh niên đi xa rồi lẹ làng đi đến kho thánh. Tại đây một vị giáo sĩ đang xếp đặt ngăn nắp một cái tủ.

- Sư huynh Domenico, người tu sĩ nói, ông hãy trở về nhà.
- Vị giáo sĩ ngạc nhiên, nhìn người tu sĩ.
- ... Bởi vì sư huynh đang bệnh, người này nói tiếp.
 - Tôi đang đau, Dom Garcôni?...
 - Phải, cho đến ngày mai! Huynh có nghe ta nói không?
- Vị giáo sĩ nghiêng mình chào một cách kính cẩn..
- Nguyện cho ý định của ngài được thực hiện, Dom Garconio!
 - Ngay sáng mai, huynh có thể trở lại giáo đường. Từ đây cho đến lúc đó, nên nghe theo ta, huynh nên nằm nghỉ.

Vị giáo sĩ trao cho tu sĩ chiếc chìa khóa của giáo đường và đi ra. Đến lượt người tu sĩ khóa cửa giáo đường và vội vã đi đến điện Vatican.

.....

Đã một giờ đêm... Hãy ngủ yên lành!...

Người tuần đêm vừa báo lên ở đường đi vào khu Ghetto...

Trong ngôi nhà mờ tối của bà Maga, Raphael Sanzio và Rosita, nàng Fornarina trẻ tuổi, vị hôn thê của chàng, đang từ giã bà già phù thủy. Bà Maga đỡ dành nàng Fornarina đang khóc lóc ở trong vòng tay bà...

- Mẹ, nàng van nài, xin mẹ hãy đến ở với chúng con...

- Ta cần phải ở lại! bà phù thủy trả lời với giọng cương quyết. Sau này, có thể ta sẽ đi theo các con! Nhưng nhiệm vụ công lý của ta chưa xong...

Những lời nói đó chứa đựng một ý nghĩa đầy hăm dọa...

Những lời hăm dọa đó hướng về ai?... Raphael tự đặt câu hỏi đó trong một lúc. Rồi chàng trở lại thực tế.

- Bà sẽ làm theo ý định của bà, Maga, chàng nói với giọng xúc động. Hạnh phúc của Rosita sẽ bị vấy một bóng mờ chừng nào bà chưa có mặt ở bên cạnh nàng...Lúc ấy chúng tôi sẽ làm cho bà hưởng thụ một tuổi già vui vẻ...

- Làm thế nào con sống được ở xa mẹ? nàng Fornarina nói tiếp.

Bà Maga thở dài. Gương mặt bà sa sầm.

- Hãy đi đi, các con! Bà nói. Đã đến giờ!...

- Một lời chót! Raphael nói. Đừng quên rằng bà có hứa với con rằng bà sẽ cho biết những kẻ thù nào đang hăm dọa Rosita... và ai là cha nàng.

- Ai là cha của Rosita!... Con sẽ được biết... khi nào đến lúc... Tạm thời, nên nghĩ đến việc các con thương yêu nhau... Và nên sớm tránh xa kinh thành Rome...

- Trong một vài hôm, chúng con sẽ ở lại Florence...

- Chỉ đến lúc ấy ta mới thở được nhẹ nhàng. Các con hãy đi đi.

Bà Maga xúc động ôm chặt Rosita. Rồi bà hối hả rút lui vào gian phòng bên cạnh – gian phòng nhỏ của nàng Fornarina – nước mắt đầm đìa.

Còn lại một mình, bà Maga ngồi chồm hổm, tựa đầu lên gối: một nỗi đau đớn lớn lao làm thay đổi gương mặt của bà.

- Bây giờ, hết rồi, bà lẩm bẩm. Niềm lạc thú của ta đã bay đi, tất cả những gì còn sót lại trong sạch và vui tươi ở cuộc đời tăm tối của ta tan biến và phai mờ... và giờ báo thù của ta đã điểm...

Sắp đến hai giờ khi Raphael và Rosita đến Giáo đường những vị Thiên thần.

Ở cuối gian chánh điện, một bàn thờ ở bên hông chiếu sáng yếu ớt bởi hai cây đèn cầy. Những người chứng, những người bạn trẻ của Machiavel và của Sanzio đang chờ. Một giáo sĩ cùng với một đứa trẻ sinh từ kho đồ thánh đi ra.

Một sự im lặng lạnh lùng, đè nặng lên quang cảnh đó.

Lễ Mi-xa được cử hành. Những chiếc nhẫn cưới được trao đổi. Khi tất cả xong xuôi, Machiavel bước đến gần Sanzio:

- Chiếc xe chờ anh ở gần cửa Florentine, bên ngoài vách thành... tôi chạy đi bảo họ mở cửa... Anh nên gấp đi...

Chàng thanh niên biến mất. Sanzio và Rosita đi ra khỏi giáo đường. Ba người chứng khác đến gần chào cô dâu mới rồi bước đi.

Raphael và nàng Fornarina còn lại một mình. Rồi cả hai đi vào một con đường chật hẹp và quanh co.

Bỗng nhiên, phía trước, phía sau họ xuất hiện chừng mười lăm bóng người bao vây. Sanzio rút lưỡi dao găm của chàng. Rosita hét lên một tiếng kêu khủng khiếp.

Không một lời, Raphael đưa một tay ấm vợ lên, tay kia giơ cao lưỡi dao nhảy xổ vào nhóm người đang ngăn cản trước mặt chàng. Chàng chưa đi được hai bước đã ngã lăn ra lề đường: một nhát đánh mạnh vừa trúng vào đầu chàng...

Chàng thanh niên nghe như có một tiếng kêu cầu cứu hốt hoảng... Rồi liền sau đó chàng bất tỉnh.

.....

Đến lúc Raphael tỉnh lại, trời vẫn còn tối. Chàng thấy những vì sao chiếu sáng ở giữa khoảng trống của các mái nhà.

- Rosita! Chàng gọi lớn với giọng lo lắng.

Hai bàn tay chàng sờ soạng trong bóng tối. Cảm giác ghê gớm đang tràn ngập kích thích những sức lực của chàng. Chàng gắng gượng ngồi lên... nhìn lơ lảo.

- Rosita! Chàng gọi lần nữa.

Nhưng chàng không thấy gì cả, và không một ai trả lời.

Bấy giờ sự thật ghê sợ mới thể hiện trong óc của chàng thanh niên. Rosita đã bị bắt mất.

Một hy vọng còn sót lại cho chàng: báo tin ngay cho bà Maga!

Bà phù thủy biết rất nhiều việc. Chắc chắn bà biết những ai có quyền lợi để bắt giữ nàng Fornarina, bởi vì bà đã cho chàng biết rằng nàng thiếu nữ nếu còn ở lại kinh thành Rome sẽ tự gánh lấy một sự nguy hiểm trầm trọng và bà khuyên bảo họ nên chạy trốn đến Florence.

Vẫn còn choáng váng bởi cán gươm đánh lên đầu, Raphael lao đảo đi trên đường đến khu Ghetto và chạy vội về phía ngôi nhà của bà phù thủy.

Chàng đi vào nhà. Một ngọn nến cháy le lói sắp tàn. Raphael thấy cửa mở rộng, những học tử bị đảo lộn.

- Maga! Maga! Chàng kêu với giọng khàn vì lo sợ.

Chàng xông vào trong gian phòng nhỏ của Rosita. Gian phòng trống trải. Bà Maga đã biến mất.

XIII

CON ĐƯỜNG APPIENNE (1)

Cũng trong đêm đó, hiệp sĩ De Ragastens vừa rời khỏi lữ quán “Ông Janus đẹp trai” mà chàng vẫn còn trú ngụ.

Sau một cuộc xung đột mà hiệp sĩ suýt bị đám đông xé xác, César Borgia đã đề nghị cho chàng một chỗ ở trong lâu đài Saint – Ange, nhưng Ragastens đã từ chối.

- Thưa Đức ông, chàng nói, tôi sẽ bị ngạt trong cái chuồng đẹp đẽ do ngài đề nghị, tôi vẫn là một kẻ giang hồ ăn đêm.. tôi muốn đi về lúc nào tôi thích.. khi đó thì những cánh cửa ở lâu đài đóng vào lúc chín giờ.

César Borgia không khẩn khoản, và thán phục sự vô tư lự của hiệp sĩ, cũng như ông đã thán phục sự can trường của chàng.

Chàng hiệp sĩ đi lang thang trên những con đường đầy bóng tối và im lặng, cuối cùng chàng đi đến lối vào con đường Appienne. Con đường tối đen được viền hai bên bởi những ngôi mộ cổ được ánh trăng rọi lên thành những mảng màu trắng đục.

- Nàng có bảo ta: ngôi mộ thứ hai mươi ba ở bên tay trái, chàng hiệp sĩ lầm bầm. Còn về ám hiệu, ta sẽ phải thốt ra chữ hoán tự thú vị của Roma!

Và chàng vừa đi vừa đếm các ngôi mộ lúc thì nằm san sát bên nhau, lúc thì nằm cách những khoảng rộng đầy cây me và những cây nhũ hương.

Ragastens nghĩ rằng, chàng sắp sửa gặp lại nàng thiếu nữ lạ lùng lần thứ ba mà số phận vẫn còn là một điều bí ẩn và tâm trí của chàng không xao lãng được. Và khi đến trước ngôi mộ thứ hai mươi ba, tim chàng đập rộn rã trong lồng ngực.

Chàng vòng quanh ngôi mộ không thấy một ai cả.

- Có lẽ nào ta đến quá sớm! hoặc là quá muộn? chàng nghĩ thầm.

Vào lúc đó một giọng thì thầm ở bên cạnh chàng.

- “Roma!”

- “Amor” (2) hiệp sĩ giật mình đáp lại.

(1) Con đường đẹp đẽ đi từ Rome đến Brindes được khởi công xây cất bởi Claudius Appius năm 312 trước TC. Giáng sinh. Hai bên đường có nhiều ngôi cổ mộ tráng lệ (LND)

(2) Phép hoán tự: AMOR (Tình yêu) – ROMA (Rome tiếng Ý)

Một người đàn ông hiện ra từ một chòm cây con. Ông ta đẩy cánh cổng bùng đồng khép kín cửa vào ngôi mộ, rồi tránh ra để nhường cho Ragastens đi qua.

Hiệp sĩ đã đi vào và thấy mình đứng trong một gian phòng chật hẹp được một ngọn đuốc chiếu ánh sáng yếu ớt. Nền lát những phiến đá lớn. Một phiến được dời đi khỏi chỗ để lộ ra một khoảng rộng tối đen...

Ragastens nghiêng mình xuống thấy một bậc thang bằng đá ăn sâu vào lòng đất. Chàng đi xuống.

Dưới hành lang đó là một gian phòng khá rộng lớn bên trong chia ra nhiều đường hầm quanh co.

- Những hầm mộ! Chàng lẩm bẫm.

Chàng đang đứng tại một gian phòng hình tròn. Ở xung quanh có những chiếc ghế thông dụng đầy đủ tiện nghi được bố trí dọc theo tường. Độ hai chục cái ghế, mỗi ghế có một người đàn ông ngồi. Một trong những người đó lấy tay chỉ một cái ghế trống: Ragastens ngồi xuống và chờ đợi.

Mười lăm phút trôi qua... Ragastens lợi dụng thời gian đó để quan sát tướng mạo của những người xung quanh chàng.

Phần đông họ đều còn trẻ. Gương mặt đẹp đẽ theo mẫu của người Ý trong cái vẻ nghiêm khắc pha với sự dịu dàng. Cùng với vẻ trang trọng in lên những vẻ mặt khác nhau nhưng thể hiện một tính chất chung là một ý chí cương quyết.

“Kia là những người đàn ông!...Dường như họ là những kẻ mưu đồ, ta thấy thương hại cho kẻ nào hoặc là người nào mà họ muốn làm hại.. và “nàng”? ...nàng ở đâu?... Nàng đóng vai trò nào trong vở kịch ghê gớm mà ta thoáng thấy mờ mờ trên các gương mặt đó?... Nàng giành cho ta vai trò nào?... Một kẻ hiệp sĩ không có đồng xu nhỏ nào nên có thể mong ước được gì?”

Vào lúc đó, tiếng áo dài kêu soàn soạt, những bước chân nhẹ vang lên trong hành lang mà Ragatens vừa đi qua. Tất cả những cái đầu đều quay nhìn về hướng đó.

Với một cái liếc mắt mau lẹ, hiệp sĩ quan sát một lần cuối cùng những nhân vật bí mật đang tụ tập trong hầm mộ đó. Và chàng buông ra một tiếng thở dài!

Tất cả thể hiện sự nóng nảy. Nhưng ba, bốn người để lộ ra tình cảm mà không thể nào làm lẫn được: đó là Tình yêu!

Một người đàn bà xuất hiện. Ragastens đoán chắc là Hoa Anh Thảo (Primevère)! Gương mặt nàng được dấu kín dưới một tấm voan. Nàng đang mặc một bộ đồ đen.

Hình ảnh đó biểu hiện một cái tang vừa đến với nàng. Có tiếng ào ào trong hội nghị, tất cả những người đàn ông đó đứng lên và bao quanh nàng thiếu nữ. Nàng bộc lộ một sự đau đớn mà nàng không tài nào kiềm chế nổi. Một trong những người âm mưu, một ông già râu xám cầm lấy tay nàng:

Béatrix thân mến, ông nói, bộ quần áo tang này có nghĩa là gì? Hãy nói đi... tai biến nào đã đến với nàng?...

Bấy giờ Hoa Anh Thảo giờ tấm mạng của nàng lên.

- Một tai biến! nàng trả lời, ngài đã dùng đúng lời nói, thân vương Manfredi! Một tai biến đã làm tổn hại đến tình yêu thương nhất của tôi.. và tấm lòng hiếu thảo của tôi suýt bị chìm đắm ở trong ấy, than ôi! Mẹ tôi đã chết!

- Chết! Nữ bá tước Alma đã chết!

- Chết vì bị ám sát!... vì bị đầu độc!... Như thế đủ chưa! Hỡi quý vị, lãnh chúa đã bị tước đoạt, quý vị thân vương, quý vị nam tước và quý vị bá tước đã bị chiếm đoạt, cần phải có những tội ác mới nữa sao?... Sau bao nhiêu người trong dân chúng... sau bao nhiêu nhà quý tộc.. giờ đây đến lượt mẹ tôi bị chết... Và có lẽ duy nhất chỉ vì bà là mẹ của tôi... và tất cả đều do một bàn tay sát hại... do một người chuyên lo việc giết người, là giáo hoàng!... Và người đàn ông hãm hại những nạn nhân được chỉ định... đó là con trai của giáo hoàng... César Borgia!...

César Borgia! Hiệp sĩ De Ragastens trầm giọng kêu lên! Người bảo trợ của ta! Người đã cho ta một đại đội! Với ông ta sẽ cùng đi vào chiến dịch!...

Một sự rung động đã lay động những người âm mưu. Một cảm giác thù hận hằn học hiện lên trên gương mặt của họ.

Béatrix, thân vương Manfredi nói tiếp... con gái của ta! Hãy để cho ta gọi con như thế này, bởi vì cha con không ở vào vị trí mà đáng lẽ ra là chỗ của ngài... ta hoài công tìm những lời nói có thể an ủi được nỗi đau đớn của con... Sao! Những người Borgia dám động đến bá tước Alma! Đó là một việc bất hạnh ghê gớm, con

trẻ ạ... Nhưng có một việc nào có thể an ủi con, đó chắc chắn là một cuộc báo thù sắp tới... Các bạn hữu của chúng ta mà nàng chỉ định có mặt ở buổi gặp gỡ cuối cùng này đã mang đến cho chúng ta nhiều tin tức tốt đẹp.. Miền Bomagne đang biến động... Florence đang lo ngại uy quyền của dòng họ Borgia... Bologne và Plombino sắp nổi loạn... Forbi, Pesaro, Imola, Rimini đang gọi lính... Chỉ cần một tia lửa đủ khơi lên đám lửa đang cháy âm ỉ...

Trên gương mặt yêu kiều của Béatrix thể hiện lên vẻ cương quyết đầy nghị lực dũng cảm.

- Quý ngài lãnh chúa thân mến, nàng nói, mặc dù nhát đòn đánh tôi rất đổi ghê gớm, nó cũng không loại bỏ được quyết định của tôi... Một lần thứ nhất, Monteforte đã chống cự lại César... lần này chính từ Monteforte sẽ phát ra hiệu lệnh giải phóng... César đang chuẩn bị tiến quân đến pháo đài của dòng họ Alma, thành lũy tự do cuối cùng của chúng ta.. Cho nên chính ở Monteforte là nơi chúng ta phải tập trung tất cả lực lượng kháng chiến của chúng ta...

- Tại Monteforte!

Đồng loạt thoát ra từ cửa miệng của mọi người.

- Chúng ta sẽ chia tay, Béatrix nói tiếp, nhưng tôi muốn làm tròn bổn phận đối với tất cả quý vị bằng cách giới thiệu người bạn mới đang ở giữa chúng ta.

Những đôi mắt đều hướng về Ragastens với đầy vẻ cảm tình.

- Thật vậy, thân vương Manfredi nói, hồi nãy chúng ta có thấy ngài đây đi vào... Nhưng riêng chỉ có Béatrix mới có thể cho mặt hiệu, nên không một ai tỏ ra kinh ngạc...

Hoa Anh Thảo nắm bàn tay của hiệp sĩ.

- Thưa lãnh chúa, nàng nói, đây là hiệp sĩ De Ragastens, một thanh gươm hùng dũng, một tấm lòng hào hiệp, đã không do dự cứu thoát tôi, để gây sự thù oán với Borgia!...

Thân vương Manfredi chìa tay cho Ragastens.

- Hiệp sĩ, ngài nói, chúng tôi rất hân hoan có ngài bên cạnh chúng tôi.

Nhưng trước sự ngạc nhiên của mọi người, Ragastens không cầm lấy bàn tay đưa ra. Chàng cúi đầu xuống: Một vẻ buồn rầu, xúc động thể hiện trên gương mặt chàng.

Một sự im lặng đầy dọa nạt và nghi ngờ xảy ra trong hầm mộ, Hoa Anh Thảo bước lui ra sau... nàng tái mặt!

Hiệp sĩ ngược đầu lên. Chàng dạn dĩ nhìn vòng quanh hội nghị và đến bên Hoa Anh Thảo.

- Thưa phu nhân, chàng nói, tôi không thích giấu diếm sự thật... Mặc dù những hậu quả về lòng thành thật của tôi có thể nào đi nữa, tôi cũng cần phải nói với phu nhân rằng tôi thuộc về đức ông César Borgia từ lúc tôi đến kinh thành Rome...!

- Phản bội! thân vương Manfredi kêu lớn.

- Không, không phải phản bội, thưa ngài! Điều hiểu lầm mà tôi không phải là người có trách nhiệm!... Trong những trường hợp khác, ngài sẽ mang tính mạng mà đền cho lời nói ngài vừa thốt ra... Nhưng đối với tuổi già của ngài, đối với những nỗi lo sợ của ngài, và vì những ý nghĩ mà tôi không tiện giải thích... tôi tha thứ cho ngài!

- Ngài tha thứ cho ta! Ông lão kêu lớn. Đây là lần thứ nhất mà người ta dám nói như thế với một vị thân vương Manfredi!

- Phải, thưa ngài... vì tôi có quyền để nói lên như thế, bởi vì ngài đã lắng nhục tôi do một lời buộc tội sai lầm. Dù cho ngài có là hoàng đế, tôi vẫn còn vĩ đại hơn cả ngài, vì tôi tự ngăn cấm không sử dụng quyền báo phục...

Ragastens thốt ra những lời nói đó với một sự dịu dàng lạ thường. Một vẻ hết sức quý phái và một sự cao thượng thật sự làm cho tất cả những người đàn ông đó hết lòng thán phục chàng.

Hoa Anh Thảo đứng riêng biệt, tham dự cảnh tượng nặng nề mà khó có thể đoán được những cảm tưởng của nàng.

Thân vương Manfredi cắn chặt môi.

- Xin ngài hãy giải thích, ngài nói với giọng ngăn ngủi.

Hiệp sĩ quay sang phía Hoa Anh Thảo (Primevère)

- Thưa phu nhân, chàng nói, khi tôi được hạnh phúc gặp gỡ phu nhân và tôi đã xen vào việc của bà và tên tu sĩ đó, tôi chưa hiểu rõ những mối tình bạn hữu hoặc những mối thù hận của phu nhân ra sao!... Nên khi hoàn thành một nghĩa vụ, tôi vẫn chưa được biết tôi sẽ gặp phải sự thù oán của ngài thân vương Borgia... Dù cho tôi có biết trước được việc đó, tất tôi sẽ xem là một danh dự lớn để liều mình vì phu nhân... Nhưng tôi vẫn chưa biết rõ về điều đó, kết quả tôi không xứng đáng chút nào với những lời khen tặng mà phu nhân đã hạ cố thừa nhận cho tôi

lúc này... Tôi xin nói thêm rằng, nghèo nàn, tôi đến nước Ý chỉ để đem mình vào phụng sự cho đức ông César Borgia...

- Nay! Thưa ngài, thân vương Manfredi vội vã nói, nếu như ngài chưa có hứa lời...

- Tôi đã hứa! Ragastens ngắt lời. Tôi đã gặp thân vương Borgia. Sự tiếp của ngài đã vượt quá những sự mong ước của tôi... Lòng hào hiệp của ngài đối với tôi đến nỗi lòng biết ơn tầm thường nhất cũng ngăn cấm không cho tôi xét đoán ngài trước khi chính mắt tôi được thấy ngài hành sự...

- Thành thử ra khi đi đến đây!

- Tôi chưa biết là sẽ gặp những kẻ thù của Borgia...

Bấy giờ Hoa Anh Thảo mới bước tới:

- Ngài De Ragastens nói phải, nàng nói, ngài có mặt ở đây do một sự hiểu lầm mà tôi là người có trách nhiệm... Ngài De Ragastens, ngài được tự do... Lời hứa của ngài là không tiết lộ những gì ngài được thấy hoặc nghe là đủ cho chúng tôi...

Ragastens có một cảm giác ghê gớm rằng một hố sâu vừa đào giữa chàng và người được chàng tôn sùng, mà giờ đây có lẽ chàng vẫn chưa ý thức được. Chàng trả lời với một giọng biến đổi.

- Đối với phu nhân cũng thế, tôi tha thứ cho phu nhân... Bà yêu cầu tôi cho lời hứa là không tiết lộ gì cả... việc đó có nghĩa là bà tin rằng tôi có thể phạm đến một việc phản bội... Nhưng vì bà yêu cầu tôi nên bà có lời hứa của tôi.

Những người âm mưu ngạc nhiên với sự cao thượng biểu lộ trong lời nói và thái độ của hiệp sĩ, họ nghiêng mình chào.

Ragastens đưa tay chào hết mọi người rồi chàng bước ra hành lang đi lên ngôi mộ.

Hoa Anh Thảo, lạnh giá, trông theo chàng đi xa. Nàng thấy dường như nỗi đau đớn về cái chết của mẹ nàng đang xâu xé quả tim nàng càng ác liệt hơn... và nàng sẽ rất sung sướng được úp mặt vào lòng người quá cố để khóc cho thỏa thích.

XIV

TÂM HỒN ĐAU KHỔ

Khi Ragastens lên đến mặt đất, chàng tái mét. Có cái gì đó mới lạ và thắm thía vừa đi vào đời sống của chàng. Đó là một cảm giác tuyệt vọng đau đớn xót xa và cũng là một sự tự hào vui vẻ. Chàng tự cảm thấy có khả năng thực hành những công cuộc phi thường và cùng một lúc tính xác thực của một nỗi cô đơn vô phương cứu chữa, chàng rùng mình ớn lạnh.

Chàng đi từng bước chậm chạp, vừa tìm hiểu việc gì đang xảy ra trong lòng. Và ý nghĩ của chàng tuôn trào:

- Xưa kia, khi xảy ra: ta cảm thấy tim đập mạnh mỗi khi thấy bóng dáng một người đàn bà, nhiều lần ta tự bảo rằng mình đã yêu... Rồi một cuộc gây gỗ, một trận đấu gươm, làm cho ta quên phắt đi người đàn bà yêu mến... Lúc bấy giờ ta được tự do... Nỗi say sưa thú vị biết bao trong tiếng nói!... Không có gì có thể ràng buộc được mình... Tự do để đi rảo khắp cả vũ trụ, với nỗi vui sướng được ở khắp nơi như ở nhà mình!...

Chàng ngừng lại lấy tay áo quạt mồ hôi trán. Rồi chàng lẩm bẩm:

- Tự do!... Và một mình!... Một mình!... Thế ra việc đó làm cho ta sợ hãi?... Tự do!... Một mình!... ngày hôm nay có phải như ngày hôm qua không? Không phải là được tự do sao?... Ai ngăn cản ta nói lời giả từ với gã Borgia đó, nói lời giả từ với nước Ý?... Ngay ngày mai ai sẽ ngăn cản ta đóng yên cương cho Capitan và trở lại cuộc sống tốt đẹp lên đèo xuống ải? Phải! ai có thể ngăn cản được ta?...

Một hình ảnh phấp phới trước mắt chàng. Chàng thấy lại nàng, rất đổi xinh đẹp dưới chiếc voan đen, với một sự thương hại mạnh mẽ cho những giọt lệ trong đôi mắt nàng mà chàng tự nguyện sẽ cho một ly máu của mình để đánh đổi mỗi giọt lệ đó của nàng. Và lúc ấy chàng cảm thấy hình ảnh đó sẽ không rời chàng nữa!...

- Hoa Anh Thảo! chàng lẩm bẩm.

Và bàn tay co rúm của chàng đặt lên đôi mắt nóng bỏng vì cơn sốt, chàng cảm thấy bàn tay mình ướt đầm nước mắt...

Phải!... Ragastens khóc!...

- Chết nỗi! Chàng chửi thề, quả ta bị bối rối như thế sao? Ồ! Ồ! Ta đã đi quá giới hạn... Ta yêu! Phải! Đó là điều vô phúc... Ta đã yêu... ta không còn nghi ngờ gì nữa... Bởi tất cả lũ quý, nhưng có phương thuốc cứu chữa! Trước hết, ta còn hy vọng được những gì?... Ta vừa mới thấy nàng được các nhà đại quý tộc bao quanh. Trong số họ có những người trẻ, đẹp,.. can đảm... nàng được yêu... ta thấy việc đó khó thể chối cãi được... Thế thì! Chàng nói tiếp với một tiếng nấc,

mày hãy tiếp tục con đường của mày, hiệp sĩ! Ngay ngày mai, đi đến tỏ lời từ giả với ngài thân vương Borgia...

Chàng giật mình. Một ý nghĩ mới đến trong trí.

- Rời khỏi Borgia! Chàng nói tiếp. Rời khỏi người đàn ông đó trong lúc mà sự giàu sang của ta được bảo đảm ở bên cạnh ông ta!... Ông ta phong cho ta chức đại úy... ông ta cho ta phương tiện để chuẩn bị cho một tương lai vinh quang mà ta đã mơ ước... và, trong lúc ta đạt đến đích, ta lại từ bỏ tất cả những gì mà ta chỉ mới dám thoáng thấy... Tại sao?... phải... tại sao?

Và câu trả lời đến với chàng trong một nguồn vui vẻ chua chát”

- Vì nàng!... Vì nàng, từ bỏ cái chức vụ đại úy của ta! Vì nàng, từ chối sự giàu sang và có thể cả sự vinh quang! Rời khỏi Borgia, bởi Borgia là kẻ thù của dòng họ Alma... bởi vì ông ta dám động đến người mẹ của Hoa Anh Thảo... phải, làm việc đó... và biết rằng “nàng” chẳng bao giờ biết được việc ta làm... Đó là do nơi đâu ta có thể trốn chạy! Hãy tỏ ra khoáng đạt. Ragastens! Mày hãy đi nơi khác đánh liều với cảnh khốn khổ, bởi vì mày đã điên rồ để cho lòng mày cảm động!...

XV SỰ LIÊN KẾT

Ragastens đi trở vào thành Rome. Chàng đi thẳng đến lữ quán “Ông Janus đẹp trai”. Chàng đang đi dọc theo một con đường dẫn đến lữ quán, bỗng chân chàng vấp phải một cái gì trên thềm lộ.

- Cái gì đó là cái gì? Chàng lăm bẫm vừa cúi xuống. Một người đàn ông!... Một người say rượu?... Hay là một người bị thương?...

Hiệp sĩ lay người đàn ông, ông ta không nhúc nhích.

- Kẻ đáng thương ở trong một tình trạng quá tệ, chàng nghĩ. Người này không bị thương... nếu không tay ta đã rờ nhằm máu...

Dưới ánh sáng lờ mờ ban ngày, Ragastens nhận thấy kẻ lạ mặt là một chàng thanh niên có mái tóc dợn sóng một màu đỏ hung đậm, chiếc trán rộng và gồ, nét mặt đầy tình cảm, chàng thanh niên chỉ bất tỉnh thôi vì hiệp sĩ cảm thấy nhịp tim còn đập.

Chàng đỡ người lạ lên, vác lên vai mang đi.

Thầy Bartholoméo bị đánh thức bởi những cái đá rầm rầm vào cánh cửa, vội vã ra mở cửa và giúp Ragastens khiêng chàng thanh niên vẫn còn bất tỉnh đến căn phòng của hiệp sĩ.

Tại đây người lạ được đặt lên giường, Ragastens và chủ quán bắt đầu chà xát, vả vào hai bàn tay và dùng nước mát vỗ vào hai bên thái dương.

- Có lẽ nào ông ta chết chẳng? Bartholoméo nói... Nhưng, ông nói tiếp, tôi biết cậu ta!... Thịnh thoảng cậu ta có đi đến đây uống một chai rượu và ăn một con cá với một người bạn... Đó là một họa sĩ... Cậu ta tên là Raphael Sanzio...

Cái tên đó không giúp cho hiệp sĩ biết được gì. Cho nên chàng tiếp tục công việc của mình mà không trả lời người chủ quán.

- Cuối cùng, chàng lẩm bẫm.

Chàng thanh niên mở mắt, chàng đã hồi tỉnh.

- Ông đã khỏe chưa, thưa ông? Ragastens hỏi.

- Cảm ơn... Phải, khỏe rồi... ông là ai, xin cho tôi biết?

- Tôi là hiệp sĩ De Ragastens.

- Còn tôi, Raphael Sanzio, họa sĩ... Tôi xin cảm ơn ông về những sự chăm sóc, thưa ông... Nhưng ai đã đem tôi đến đây?

- Chính tôi... Tôi gặp ông nằm bất tỉnh ở ngoài đường... cách đây độ hai mươi bước...

- Phải... tôi đang đi đến con đường Quatre-fontaines.

Raphael đưa tay vuốt mặt.

- Giấc mơ thật ghê gớm! chàng lẩm bẫm.

Ragastens nhìn chàng với một cảm tình nồng hậu. Tất cả trong thái độ của chàng thanh niên chứng tỏ có một sự đau đớn mãnh liệt, làm chàng xúc động.

- Thưa ông, chàng nói với Raphael, tôi thấy trên nét mặt ông một sự khổ tâm tột độ nào đó là nguyên nhân gây ra tình trạng mà tôi đã tìm gặp ông... Có thể tôi còn giúp ông được... ít nữa trong vài giờ đồng hồ... một thế lực nào đó... Nếu như có một kẻ nào đó có thể giúp đỡ được ông, tôi sẽ lấy làm sung sướng. Thái độ của ông gây cho tôi một cảm tình đặc biệt...

Raphael nhìn người đang nói với một vẻ ân cần nồng nhiệt và dưới tác dụng của mối cảm tình đó, chàng cảm thấy những nỗi lo sợ của mình được nói giãn ra.

- Phải, chàng nói, sau một phút quan sát, tôi thấy rằng tôi có thể tin tưởng ông. Tôi cảm thấy ở ông một người bạn...

Hai người đàn ông cùng đưa tay cho nhau.

- Thưa ông, Ragastens kêu lên, vì ông vui lòng xem tôi là người bạn, chúng ta sẽ sẵn sàng giúp đỡ nhau.

Raphael tìm thấy một người an ủi để kể nỗi bất hạnh của mình.

- Ông thấy tôi là người đàn ông đau khổ nhất...

Ragastens mỉm cười chua chát. Thế ra còn có một người đau khổ hơn cả chàng chăng?... Có thể như thế sao?

- Chắc ông gặp phải sự vô phúc yêu người mà không được yêu lại? chàng hỏi tự nhiên.

Raphael lắc đầu.

- Tôi yêu và tôi được yêu, chàng đáp lại... Nên điều vô phúc của tôi vì thế còn lớn hơn nữa. Còn ông, thưa ông, nghe âm điệu của ông, tôi thấy rằng lòng ông đang đau khổ...

- Ôi! Chúng ta đừng nên nói đến tôi. Là người bần cùng khốn nạn trên đời này chỉ có thanh gươm và lòng háo hức sự vinh quang, tôi đã làm việc điên dại đi yêu một người đàn bà có địa vị cao sang. Đúng thật, tôi yêu... và tôi không được yêu lại!...

- Chà! Thưa ông, Raphael kêu lên vừa chấp hai tay, tôi hết lòng ái ngại cho ông...

Và thật là lý thú, hai chàng trai trẻ đó mỗi người quên đi sự đau khổ của mình để tìm cách an ủi người kia. Tuy nhiên Ragastens có một nụ cười buồn bã.

- Câu chuyện rất buồn cười, chàng nói... Chính ông đang đau khổ... chính ông đang cần sự trợ giúp và chính tôi lại than vãn, lại tự mình làm cho mình được an ủi!... Chúng ta đừng nên nói đến tôi... Và lại trong vòng mười lăm ngày, đến lúc tôi sống trở lại cuộc đời phiêu bạt dưới ánh mặt trời, tôi sẽ không còn nghĩ đến việc đó nữa...

- Vậy ra ông sắp rời khỏi kinh thành Rome?...

- Càng sớm càng tốt! hiệp sĩ trả lời không do dự... Trừ ra tôi không thật sự có ích lợi cho ông...

Ragastens đã nhất quyết chạy trốn. Và nếu như chàng không thú nhận rằng chàng sẽ rất sung sướng được bám víu vào một hy vọng mơ hồ nào nữa, là vì cái

ý nghĩ đó chưa nảy sinh trong tâm trí của chàng.

Raphael trầm giọng nói tiếp:

- Thưa ông, tôi thật sự tin là sự giúp đỡ của ông đối với tôi rất quý báu... Để chống lại những kẻ thù mà tôi chưa được biết, chắc chắn là rất hùng mạnh, tôi chỉ có một mình... với một người bạn... mà tôi đang đi đến nhà...

- Xin ông tin chắc rằng sự trợ giúp của tôi sẽ không khiếm khuyết.

- Ánh sáng ban ngày đã từ từ soi sáng gian phòng nhỏ của Ragastens. Tuổi thanh niên nghiêm trang của người bạn họa sĩ hiện rõ giữa ánh sáng làm cho hiệp sĩ cảm thấy tăng thêm mối cảm tình với người lạ mặt.

- Thưa hiệp sĩ, Raphael nói, cách đây độ một năm, tôi đến Rome với những lá thư giới thiệu của ông thầy dạy tôi môn nghệ thuật, ngài Pérugin danh tiếng... Tôi đi từ Urbain, thành phố quê hương, sau một thời gian ngắn ở Florence, tôi tự đề nghị nghiên cứu những tấm tranh hiện ở trong các cung điện tại Rome, và nhất là ở điện Vatican... Tôi bắt tay vào việc rất hăng hái, và tôi tin chắc rằng môn hội họa sẽ là mục đích duy nhất của đời tôi, bỗng một hôm, trong một khu vực nghèo nàn, tôi trông thấy từ một ngôi nhà đi ra một thiếu nữ có tất cả sắc đẹp huy hoàng của nàng...

- Đó là nàng quận chúa của ông? Ragastens hỏi.

- Đó là nàng thiếu nữ mà tôi sẽ yêu... tôn sùng đến độ mà nếu không có nàng, tôi không còn tìm thấy một nguồn hạnh phúc nào nữa.. Tôi đi theo cô gái... Nàng đi đến trong khu vực Ghetto và tôi cùng vào với nàng trong ngôi nhà nàng đang ở... với một bà già phù thủy tên là Maga. Ban đầu, tôi thất vọng nhưng chẳng bao lâu bà phù thủy hiện ra với tôi là người xứng đáng với lòng kính trọng... và nàng Fornarina trong khung cảnh đó, đối với tôi dường như càng đẹp hơn...

- Nàng Fornarina?

- Phải... người tôi yêu thương... đó là một đứa trẻ tìm được do bà Maga nuôi nấng và nàng đi làm trong các lò bánh mì... Tôi hỏi xem nàng có chịu đến ngồi làm mẫu ở xưởng vẽ của tôi không... Sau vài cuộc thăm viếng, bà Maga chấp nhận vì hiểu rõ mối tình của tôi và lòng kính trọng của tôi đối với sự ngây thơ của cô gái trẻ...

- Về phía nàng, chẳng bao lâu nàng bắt đầu yêu ông?

- Thật đúng, thưa hiệp sĩ! Mối tình yêu hỗ tương giữa chúng tôi ngày càng lớn thêm... Chúng tôi quyết định làm lễ cưới... Rosita... Rosita yêu tôi với một mối

tình giản dị như là quả tim trinh nữ của nàng... Về phần tôi, lòng say mê của tôi càng lớn lên... Cuối cùng, cách đây vài ngày, chúng tôi ấn định ngày kết hoa, bỗng bà Maga van nài tôi làm sớm hơn ngày đã định... Bà nói thêm rằng cuộc hôn nhân của chúng tôi cần phải giữ bí mật... Và lập tức ngay sau đó, chúng tôi phải xa rời kinh thành Rome... Một sự nguy hiểm đó là thế nào? Tôi không thể nào đoán được sự bí mật ở bà Maga... Nhưng bà tỏ ra quá xúc động khiến cho tôi quyết định đi tìm Rosita dẫn nàng đến Giáo đường những vị thiên thần, tại đây một giáo sĩ kết hợp cho chúng tôi... Chính bấy giờ mới xảy ra biến cố khủng khiếp.

Raphael tái xanh vã mồ hôi ướt đẫm trán chàng.

- Can đảm! Ragastens bảo

- Chúng tôi ra khỏi giáo đường, vừa mới hơn hai giờ. Chúng tôi hối hả đi về hướng cửa Florentine nơi chúng ta sẽ tìm thấy chiếc xe, thì bỗng thành linh bị tấn công... Tôi nhận một cú đánh mãnh liệt trên đầu và tôi bất tỉnh... Đến lúc tôi tỉnh lại, Rosita đã biến mất... Tôi chạy đến nhà bà Maga... Bà không còn ở đó nữa!...

- Và ông thiết tưởng như thế nào?...

- Làm sao tôi biết! Raphael kêu lên, Rosita đã bị bắt cóc... Tôi nghĩ rằng đó chính là sự nguy hiểm mà bà Maga đã nói với tôi...! Tôi nghĩ rằng chính bà Maga cũng có thể bị bắt cóc.. Nhưng do ai?... Đó là vấn đề mà tôi xoay trở trong đầu tôi... Và từ nhà bà Maga đi ra, tôi đi tìm người bạn đã lo liệu chiếc xe cho tôi... Nhưng nỗi đau đớn đã vượt quá sức chịu đựng của tôi... Tôi ngã quy xuống, tôi có cảm giác là tôi sắp chết trên lề đường... và chắc có lẽ tôi sẽ chết nếu như không có ông... Đó là tất cả câu chuyện của tôi...

Sanzio đã thốt lên những tiếng cuối cùng với một giọng nói vô cùng đau đớn.

Ragastens cầm lấy bàn tay chàng.

- Can đảm lên! Chàng nhắc lại. Chuyện bất ngờ của ông đáng buồn, nhưng không có gì là tuyệt vọng... Ông không có một ý nghĩ nào về những kẻ thù mà bà Maga đã nói sao?

- Hỡi ôi! Không có... Ôi! Phải chi là tôi biết được!...

- Thì ông sẽ làm sao?

- Tôi sẽ áp chế họ ngay ở nơi ẩn núp và một khi đứng trước mặt kẻ bắt cóc, số phận của tôi sẽ mau được giải quyết: tôi sẽ không còn đau đớn nữa... vì tôi sẽ bị giết chết, hoặc là Rosita sẽ thuộc về tôi...

- Nhưng còn cần phải biết được người bắt cóc đó... ông có biết những kẻ thù nào của ông không?

- Những kẻ thù?... không...

- Một người tình địch, có thể có?

Raphael bị lay động bởi một cơn run rẩy.

- Chính việc đó làm cho tôi tuyệt vọng! chàng kêu lên. Chính cái ý nghĩ đó làm vỡ cái đầu của tôi. Có một kẻ nào đó yêu thương Rosita... Bà Maga được biết... Bà báo cho tôi biết... quá muộn!

Chàng họa sĩ trẻ tuổi vịn vẹo hai cánh tay.

- Hãy tin ở tôi, ông sẽ chỉ đắc thắng bằng sức mạnh và với sự bình tĩnh. Với sự bình tĩnh, ông sẽ nhìn thấy sáng suốt. Chúng ta hãy cho rằng nàng Rosita bị một kẻ tình địch bắt cóc... nàng thương yêu ông?

- Ít nhất, về việc đó, tôi chắc chắn!...

- Một người đàn bà yêu đương thường mạnh mẽ! Vì vậy ông sẽ không tưởng tượng rằng Rosita sẽ chấp nhận tình trạng của nàng.. Chắc chắn là nàng sẽ bị canh chừng... nhưng ngay bây giờ, nàng đang tìm cách báo tin cho ông biết...

- Ông hoàn trả lại đời sống cho tôi!... Tôi không nghĩ đến việc đó!...

- Mặt khác, cũng như tôi đã nói với ông, tôi có thể sử dụng đến một vài thế lực... Một vị đại lãnh chúa ở kinh thành Rome muốn điều tốt lành cho tôi... Tôi sắp sửa rời khỏi ông ta, nhưng tôi tin rằng ông ta sẽ cho mở cuộc tìm kiếm ráo riết.

Raphael đứng lên và nhảy vào vòng tay Ragastens.

- Ông cứu sống tôi! Chàng kêu lớn. Ông cứu sống tôi hai lần!... Và khi tôi nghĩ đến cách đây một giờ ông có thể đi ngang qua bên cạnh mà không thấy tôi. Khi tôi xem xét sự ngẫu hợp đã làm cho ông trở thành một người bạn quý giá nhất, tôi cảm thấy tôi được hồi sinh.

Ragastens mỉm cười. Nỗi vui mừng tràn trề đó là tác phẩm của chàng. Xoa dịu một ít sự khổ tâm của chính chàng.

- Hãy đi đi, chàng nói tiếp, và nên giữ mình yên tĩnh cho đến lúc tôi gặp lại ông.

- Khi nào tôi sẽ gặp lại ông? Raphael hỏi.

- Trẻ nhất trong vòng hai giờ đồng hồ... Tôi sẽ tìm ông ở đâu?

- Ở nhà người bạn mà tôi đã nói với ông. Anh ta tên là Machiavel và ở trong con đường Quatre-fontaines ngay mặt đài kỷ niệm mang tên đó.

- Ông hãy chờ tôi ở nhà ông ta. Và ông nên có hy vọng tốt...

Raphael chạy vụt ra ngoài, được khích lệ và đầy hy vọng. Về phần của Ragastens, chàng thốt ra một tiếng thở dài lẩm bẩm:

- Chàng rất sung sướng, chàng... bởi vì chàng được yêu!

XVI NỮ GIÁO HOÀNG

Ragastens vừa trải qua một đêm thức trắng. Tuy nhiên, chàng cảm thấy không cần một sự nghỉ ngơi nào. Bị kích thích quá độ bởi những biến cố trong đêm và những ý nghĩ đang quay cuồng trong đầu, chàng không thể nhắm mắt.

Chàng đi bộ thẳng đến lâu đài Saint – Ange. Giờ còn sáng sớm. Nhưng Ragastens biết rằng thân vương Borgia thức dậy sớm.

Lúc hiệp sĩ đi vào những gian tiền đình trước các gian phòng của César, chàng thấy nơi này còn vắng bóng các cận thần và các sĩ quan.. Một người quản gia đến trước mặt chàng.

- Đức ông vào lúc này đang ở nơi điện Vatican, ông ta nói, tôi đảm nhận việc thông báo cho ngài hiệp sĩ.

- Ở điện Vatican?...

- Phải, sáng nay có cuộc tiếp kiến của Đức Thánh-Cha.

- Và ông nói rằng ngài thân vương giao cho ông thông báo cho tôi?

- Đức ông giao phó cho tôi nói thêm rằng ngài chờ đợi ngài Hiệp sĩ trong phòng nghi lễ của Đức Giáo hoàng...

Ragastens đi ra. Vài phút sau chàng đi vào điện Vatican và đi đến những phòng khách chính thức.

Tại đây một đám đông đang xì xào bàn tán trong lúc chờ đợi, mắt quay nhìn về hướng một cánh cửa đồ sộ.

Thình thoảng cánh cửa mở ra. Một người tiến dẫn được hai truyền lệnh sứ tháp tùng mặc áo xa tanh trắng, bước tới vài bước. Người tiến dẫn đọc một cái tên và một trong hai truyền lệnh sứ lớn tiếng nhắc lại.

Lập tức một vị Hồng y hoặc một sĩ quan, hay là một toán nghị viên đi vào cửa cùng người tiến dẫn.

Bây giờ sự im lặng hoàn toàn được thay thế bằng những tiếng ào ào của các câu chuyện.

Đó là những vị Hồng y, những vị giám mục ngồi trong những chiếc ghế bành rộng lớn đó, là những sĩ quan vệ binh quý tộc, đó là những tu viện trưởng xúc dầu thơm phức, cuối cùng đó là những cận thần đang rình rập vị Chúa tể đi ra để tranh giành một nụ cười.

Ragastens nghĩ rằng nhiều gian tiền sảnh của hoàng gia có bộ mặt nghèo nàn hơn, so sánh với những gian tiền sảnh của giáo hoàng. Và ý nghĩ gợi lên hình ảnh của Béatrix, nàng Hoa Anh Thảo can trường hầu như là đơn độc một mình ở giữa nước Ý bị khuất phục, dám cả gan đương đầu với những người khổng lồ.

Một tên gia nhân đụng vào tay chàng. Ragastens giật mình.

- Xin ngài Hiệp sĩ tha lỗi cho tôi, tên gia nhân nói.

- Ông muốn gì?

- Nếu như ngài Hiệp sĩ vui lòng đi theo tôi.

- Ông dẫn tôi đi đâu?...

- Đến phòng tiếp kiến, tôi có lệnh đưa ngài vào đó.

- Và tại nơi đó ta sẽ gặp ngài thân vương Borgia?

- Đức ông đang chờ ngài.

Ragastens không cần suy nghĩ, đi theo tên gia nhân len lỏi giữa những nhóm người. Tuy nhiên trước những đôi mắt ganh ghét cùng hướng về phía mình, chàng mới hiểu rằng một đặc ân phi thường vừa được ban cho chàng.

Chàng nghĩ rằng cái đặc ân sắp sửa trở thành vô ích đối với chàng. Quả thật, chàng đã nhất quyết từ chối César. Cái ý nghĩ duy nhất chống cự lại Hoa Anh Thảo làm chàng ghê tởm. Và mặt khác, sự nghênh tiếp của César đặt chàng vào cái thế không thể quay lại chống ông ta.. Nhưng chàng có thể lợi dụng ở tình bằng hữu của ông ta để mang đến cho anh bạn Raphael một sự giúp đỡ hữu hiệu.

Vừa lo lắng với các ý nghĩ khác nhau đó, chàng vừa đi vào phòng tiếp kiến bởi một cái cửa quen thuộc người ta có thể nói, được giành cho sự đi lại của những người thân thích – đặc ân cuối cùng gây ra giữa những người cận thần một tiếng xì xào thực sự thán phục.

Người tiến dẫn đứng im gần bên cửa, bao quanh bởi hai truyền lệnh sứ. Gần bên một cửa sổ cao, mười hai tu viện trưởng làm nhiệm vụ thư ký, đang sốt sắng

ghi chép. Ở xung quanh gian phòng, những vệ binh quý tộc cầm gươm đứng thẳng cứng, không một cử động.

Sau rồi, một người đàn bà ngồi cạnh một cái bàn ở giữa phòng, đang xé những bức thư chất đống trước mặt nàng. Ở cách đó vài bước, một người đàn ông mặc giáp sắt ngồi dựa ngựa trong một chiếc ghế bành, hai chân treo lên nhau, đang đu đưa.

Người đàn ông, ấy là César.

Người đàn bà, ấy là Lucrece Borgia.

- Chà! César kêu lên, kia là ông Ragastens trung hậu, giống như người chiến hũu Bayard (1), người ta có thể tặng cho danh hiệu “Hiệp sĩ không sợ hãi và không khước tỵ”

- Thưa đức ông, Ragastens bối rối ngắt lời.

- Này em, César nói tiếp, em chưa được thấy Hiệp sĩ chộp lấy một người và sử dụng như là một máy bắn đá... Em chưa được thấy Hiệp sĩ cho con ngựa nhảy ngang qua khỏi đầu bao nhiêu hàng người hạ tiện mang khí giới...

(1) *Pierre Du Terrail, lãnh chúa Bayard, tướng lĩnh danh tiếng người Pháp, sinh ở Grenoble năm 1473. Ông đạt nhiều chiến thắng vinh quang trong các trận chiến tranh của vua Charles VIII, vua Louis XII và vua Francois Ier. Sự can đảm của ông được tặng danh hiệu “Hiệp sĩ không sợ hãi và không khước tỵ” (Chevalier sans peur et sans reproche). Buổi chiều xảy ra trận chiến ở Marignan, vua Francois Ier muốn được chính tay ông phong cho nhà vua tước vị Hiệp sĩ. Người ta thấy ông một mình giữ chiếc cầu Garigliano chống lại 200 kỵ sĩ Tây Ban Nha. Ông bị chết bởi một phát súng hỏa mai ở Abbiategrasso năm 1524. Trước khi tắt thở, ông nghiêm khắc trách cứ thống tướng De Bourbon vì sự phản bội đê tiện của ông này. Ông này tỏ lòng thương hại thấy ông ở trong tình trạng sắp chết, Bayard trả lời: “Tôi không đáng được thương hại vì tôi sắp chết như người đứng đắn, nhưng tôi thương hại ngài, vì ngài đánh trả lại quốc vương của ngài, tổ quốc của ngài và phản bội lời thề của ngài” (LND)*

- Anh có thuật cho em nghe tất cả chuyện đó, anh của em, Lucrece nói. Mời hiệp sĩ ngồi... Chúng ta sẽ trò chuyện.

Ragastens nghiêng mình trước người thiếu phụ và một sự khêu gợi mau lẹ những sự huy hoàng lộng lẫy của Cung điện Tươi Cười thoáng qua trước mắt

chàng.

- Nào! Lucrece nói tiếp và đọc qua một bức thư, đây là đức Hồng y Vicenti phản đối chống lại số tiền mà chúng ta đòi hỏi phải nộp trên mỗi đám kết hôn và mai tang... Hãy viết thư cho ông ta, nàng nói thêm vừa quay sang các vị tu viện trưởng thư ký, rằng ông ta chỉ cần tham khảo những điều khoản minh bạch của sắc lệnh “Esto matrimonium” sau cùng của chúng ta... Hãy giúp ta, hiệp sĩ... tháo gói này ra.

Ragastens vâng lời, chàng bị choáng váng, sững sốt.

Lucrece hành động cũng như nàng là giáo hoàng! Đó không phải là nàng Lucrece của Cung điện Tươi Cười. Đó là một bà hoàng hậu có đôi mắt nghiêm khắc, có cử chỉ hách dịch, một nhà chính khách, một bộ trưởng đang làm việc quốc sự!...

- Chà! Chà! César kêu lên vừa mỉm cười, ông ngạc nhiên, hờ hiệp sĩ. Ông sẽ thấy nhiều việc khác nữa... Nàng Lucrece của chúng ta, ông thấy không, là cái đầu dũng cảm ở trong số chúng ta.

- Thưa đức ông! Ragastens nói, tôi thán phục mà không ngạc nhiên, về tinh thần hoạt động của lệnh bà bá tước.

- Một bức thư của phái viên của chúng ta ở Pesaro! Lucrece nói. Ông ta báo rằng những người dân hiền lành ở Pesaro náo động... Hai ngàn người trang bị vũ khí... Phần anh, César!...

- Tốt! chúng ta sẽ giải quyết việc đó một lượt!

- Hãy viết cho sứ thần Tây Ban Nha rằng việc ông ta yêu cầu không thể được, Lucrece hỏi tiếp. Quốc vương xứ Tây Ban Nha quá ngoan đạo để không thể không hiểu được việc ấy... Và nếu cần, người ta sẽ giúp cho ngài hiểu...

- Quý ơ! Em giận sao? César cười khẩy. Có gì thế?..

- Không có gì... một sự bực mình.

Ragastens tham dự với vẻ sững sờ cái cảnh tượng mà Lucrece vừa biểu lộ. Nàng là vị nữ Giáo Hoàng!...

Và một thứ ngao ngán chán nản đến trước sự lộ liễu, táo bạo vô liêm sỉ. Ở trong một góc sáng lờ mờ chàng nhìn thấy tất cả, chàng nghe tất cả...

- Hãy viết, vào lúc đó Lucrece bảo một người thư ký, hãy viết cho đức Hồng y Orsini rằng Đức Thánh-Cha mời ngài ăn trưa, tại tòa biệt thự ở Belvédère...

- Vậy là vị hồng y đáng thương Orsini đó sẽ ăn trưa với chúng ta ngày mai? César hỏi nho nhỏ.

- Việc đó sẽ tập cho ông ta, Lucrece trả lời, mở những cuộc điều tra về cái chết của anh Francois thân mến đáng thương của chúng ta...

Ragastens rùng mình. Chàng đã ngờ phỏng đoán ra cái ý nghĩa rùng rợn của việc mời ăn trưa.

- Nhân tiện, Lucrece nói lớn, và kẻ sát nhân của người anh thân mến của chúng ta có tìm ra được chưa?

- Anh có cho bắt độ hai mươi tên vô lại, César thản nhiên trả lời, một chục người trong số bọn họ đã chịu một ít tra tấn, nhưng không một tên nào chịu thừa nhận... Cần phải tìm cho ra tên gian ác... một tội ác như thế không thể để cho không bị trừng phạt.

- Đó cũng là ý kiến của em, Lucrece lạnh lùng nói.

Ragastens tự hỏi xem chàng có nằm mơ không... Tuy chàng chưa đích xác, nhưng ít nữa chàng cũng có sự xác tín rằng quận công De Gandie đã bị ám sát ở Cung điện Tươi Cười. Và chàng nghe César nói đến sự tra khảo áp dụng cho những kẻ vô phúc mà còn phải làm cho họ thú nhận các tội trạng mà họ không phạm...

Chúng sắp sửa nói ngay với César là chàng đến đây để từ giã. Ý nghĩ về Raphael Sanzio giữ chàng lại. Và chàng quyết định chờ đợi.

Chàng sắp bước đến gần chiếc bàn của Lucrece đang ngồi, bỗng một cánh cửa nhỏ mở ra. Một tu sĩ đi vào. Ragastens nhận ra Dom Garconio.

Người này không trông thấy hiệp sĩ. Hẩn ngừng lại gần chiếc bàn, quay lưng về phía Ragastens.

- Thế nào? Lucrece hỏi tên tu sĩ.

- Thưa quận chúa, đã làm xong.

- Tốt! việc ấy sẽ làm cho cha ta thích thú.

- Chúng tôi đập gần chết tên họa sĩ...

- Ta mong rằng không đến nỗi giết chết!... Cha ta quan tâm đặc biệt để cho nó hoàn thành tấm tranh “Biến hóa”...

- Không có! Thưa quận chúa... Nó sẽ tinh lại. Về phần đứa con gái nhỏ, chúng tôi đã tóm gọn nàng và đưa nàng đến Tivoli theo lệnh của lệnh bà.

- Hoàn toàn! Thầy có thể lui ra, thầy Garconio. Ông tiếp dẫn, nàng nói lớn, xin vui lòng thông báo rằng buổi tiếp kiến đã chấm dứt...

Viên tu sĩ lui ra. Ragastens tái xanh, cắn môi đến bật máu để khỏi phải kêu lên...

XVII

MỘT Ý KIẾN TỐT CỦA GIÁO HOÀNG

Thế ra là Garconio đã bắt cóc Rosita... Thế ra là do lệnh của Borgia mà việc bắt cóc đã được thi hành... Và chính ở Tivoli mà nàng thiếu phụ trẻ tuổi đã được đưa đến. Ba điểm đó được xác định trong tâm trí của Ragastens trong lúc chàng sừng sốt bàng hoàng, tự hỏi cái gia đình của những người Borgia đã gồm toàn những tên tướng cướp ghê gớm như thế nào.

Nhưng cuộc bắt cóc đó nằm ở trong một mưu toan nào? Và tuy nhiên, cái tiếng Tivoli tình cờ nghe được, gần như là một tia sáng... Chàng nhớ lại tất cả những gì được nghe về ngôi nhà thôn dã của giáo hoàng... Chàng gọi lại những câu chuyện truy hoan được người ta thì thầm kể lại...

Chàng run rẩy nghĩ đến mối tình bằng hữu nhiệt thành mà Raphael đã gây cho chàng. Trước hết cần phải báo tin cho chàng biết.

Ragastens tìm chỗ để lánh mặt mà không làm ai chú ý, bồng một bàn tay êm dịu nắm lấy bàn tay chàng.

- Ông nghĩ đến việc gì thế, chàng hiệp sĩ đẹp trai?

Lucrece đứng trước mặt chàng.

Ragastens làm một cái cố gắng để vượt qua cái rùng mình ghê tởm mà chàng cảm thấy. Chàng thành công mỉm cười.

- Các người âm mưu chuyện gì đó? Từ xa César hỏi lớn.

- Tối nay, vào lúc mười giờ, ở Cung điện Tươi Cười, Lucrece nói nhỏ. Em để ông hiệp sĩ lại cho anh, nàng lớn tiếng nói tiếp. Chốc nữa, thưa ông...

- Em gái ta thật sự là một người đàn bà dũng cảm, có phải không? César nói, vừa cặp tay Ragastens.

- Một vị bộ trưởng tuyệt diệu, thưa đức ông...

- Phải! chính nàng giải quyết những công việc thường ngày (1)... cha ta bắt đầu mỗi mệ... Nhưng ông lại đây, ta muốn giới thiệu ông cho ngài... Chính vì việc đó mà ta chờ đợi ông...

(1) Lịch sử

Thưa đức ông... Ragastens biện bác... Xin ngài để cho về sau này... tôi chưa được chuẩn bị cho cái danh dự đó.

-Ồ hay! César ngắt lời và kéo chàng đi, ta đã nói chuyện về ông với giáo hoàng, ngài muốn gặp ông... lại đây..

Ragastens đi theo, bắt buộc phải nín.

Lúc sau, chàng ở trong một gian phòng chỉ ngăn cách với phòng tiếp kiến bởi một tấm màn vải. Từ nơi đó Alexandre VI nghe rõ tất cả những lời nói.

César đi ngang qua gian phòng đến phòng cầu nguyện. Giáo hoàng đang ngồi ở đây, trong chiếc ghế bành lớn của ngài.

Ngài liếc nhanh một cái, tìm cách xét đoán Ragastens. Hiệp sĩ cúi chào. Nhưng giáo hoàng đã nắm lấy bàn tay chàng.

- Ngồi xuống con, ngài nói với vẻ dịu dàng, không phải là vị giáo hoàng tiếp con, mà là người cha của César và Lucrece. Ta nghe các con ta nói rất tốt về con khiến cho ta muốn gặp mặt con...

- Thưa Đức Thánh-Cha, Ragastens ập úng, ngài trông thấy con đang bối rối vì danh dự và nhân từ thái quá của Đấng chí tôn đã vui lòng chứng từ cho con.

Ragastens đã tìm ra đúng chữ: chàng bị bối rối.

Tất cả những gì chàng biết được từ ngày hôm trước đã góp phần cho chàng một ý nghĩ ghê sợ về giáo hoàng trong đó lẫn lộn sự khủng khiếp và sự ghê tởm. Và kia, chàng đang đứng trước một ông già hiền lành có những vẻ sâu muộn, nụ cười thanh cao, những cử chỉ nhã nhặn quyến rũ...

Alexandre hoàn toàn thấy rõ ảnh hưởng của ngài gây ra và một nụ cười hài lòng thoáng qua trên môi ngài.

- Con nên yên lòng, ngài nói, tăng thêm vẻ dịu dàng, và hãy gác một bên mọi nghi thức... Con sẽ tự do nói chuyện với ta như là một đứa con trai đứng trước mặt người cha của mình.

- Con sẽ cố vâng lời thưa Đức Thánh-Cha, hiệp sĩ trả lời vừa ngồi vào một chiếc ghế bành.

- Vậy ra, Borgia nói tiếp, con đến nước Ý để phụng sự bên cạnh con trait a?

- Thưa Đức Thánh-Cha, quả thật con có ý định đó...

- Và con được quyền có những ý định khác nữa... Con thuộc về những người đàn ông dũng cảm, nếu được hướng dẫn, có thể hoàn thành những việc lớn lao...

- Chà! Thưa cha, César nói lớn, nếu như cha được thấy vào ngày tang lễ của Francois!...

- Tội nghiệp thằng Francois! Giáo hoàng lẩm bẩm vừa đưa tay lau mắt. Nhưng hỡi ôi! Ta không có quyền tự biến mình cho những tình cảm đau đớn của người cha...Nỗi lo lắng cho Quốc gia phải đứng trên cả việc buồn thảm của ta.

Giáo hoàng càng nói, Ragastens càng cảm thấy lòng mình nở rộng ra... Người này sẽ thông cảm mỗi tình của mình và sẽ không lôi cuốn mình trong một cuộc tranh đấu chống lại Hoa Anh Thảo... Có thể chàng sẽ thành công làm cho ngài xúc động mà thương hại người thiếu nữ... Một mối hy vọng điên dại đi vào trong trí của chàng.

- Thưa Đức Thánh-Cha, chàng cảm động nói, con van xin Đức Chí tôn tin rằng con hết lòng tận tụy cùng ngài...

- Ta biết, hiệp sĩ... con có một tấm lòng cao thượng và tâm hồn của con chứa đựng những kho tàng tận tụy... Chính sự tận tụy đó mà ta muốn kêu gọi đến bởi vì con đã nguyện hiến dâng cho ta với một sự hồn nhiên rất cảm động...

Ragastens giật mình. Thế ra là có vấn đề về một sứ mạng được giao phó cho chàng! Đích thân đức giáo hoàng chịu hạ mình thảo luận với chàng!

Bù lại, có thể nào chàng xin cho chiến dịch dự định chống lại Monteforte được hủy bỏ chăng?

Nhất định vận may đang tươi cười với chàng! Một sự ngẫu nhiên may mắn cho phép chàng phụng sự cho ông già hiền lành đó và cứu thoát người chàng đang tôn sùng.

Alexandre theo dõi trên gương mặt của hiệp sĩ những ý tưởng đang phát sinh trong lòng chàng. Chắc chắn nhận được những gì ngài muốn, ngài trầm tư trong vài phút.

- Hiệp sĩ, bấy giờ ngài nói, ta có nhiều kẻ thù... và đó là một nỗi đau lòng sâu xa cho ta, những tư tưởng của ta không được nhìn nhận, những ý muốn của ta bị xuyên tạc...Suốt cả cuộc đời ta, ta cố gắng tranh đấu lại những kẻ quyền quý để gần gũi với những người tầm thường... Ta muốn chế ngự lực lượng của các vị thân vương để giành phần tốt đẹp cho những người hèn mọn. Tuy nhiên, chính sự áp dụng những ý kiến đó đã tạo cho ta biết bao nhiêu kẻ thù hùng mạnh... Họ dùng món khí giới vu khống để chống lại ta... Họ loan truyền trong cuộc đời ta nhiều tin tức đồn đại khiến cho ta xấu hổ để nhắc lại...

Ragastens tìm nhớ lại tính cách của những lời đồn đại đó như thế nào... Người ta thường buộc cho giáo hoàng những sự trác táng khả ố... Người ta nói rằng một lời mời ăn tối ở nơi dinh ngài tương đương với một bản án tử hình....

Chàng run rẩy nhớ đến việc bắt cóc Rosita... Cuộc nói chuyện giữa Lucrece và Graconio hiện ra trong trí chàng.

Làm sao tin rằng ông già có gương mặt oai nghiêm đó thật sự là con quái vật mà chàng đã giả thiết?

Alexandre VI nói tiếp:

- Nay con, Chúa đã cho phép ta khắc phục phần đông những kẻ độc ác... Nhưng mà họ vẫn còn cường ngạnh...

- Thừa cha, César kêu lên, chúng con sẽ chết vì cha nếu như cha cần đến... Con có những thói xấu, con hung dữ và còn tàn bạo nữa... nhưng con có quả tim đang đập trong lồng ngực của con!

Lời cảm thán của César còn có sức tác động để thuyết phục hiệp sĩ nhiều hơn là tài ngoại giao khôn khéo của giáo hoàng.

- Thừa đức ông, Ragastens nồng nhiệt nói, cái ngày mà ngài bị chết vì Đức Chí tôn, chúng ta sẽ là hai người!....

- Nay hiệp sĩ, Alexandre VI vội vã tiếp, việc mà ta sắp yêu cầu con dễ hơn nhiều...

- Con xin nghe, thưa Đức Thánh-Cha...

- Thế này: trong số những kẻ thù của ta, có một người không chịu bãi binh với bất cứ giá nào...

Ragastens ngỡ là sắp nói vấn đề Hoa Anh Thảo, song chàng thở ra nhẹ nhõm khi nghe giáo hoàng nói tiếp:

- Đó là một người đàn ông bị lòng kiêu căng hướng dẫn... Nếu người đó biến mất, nền hòa bình ở nước Ý sẽ được bảo đảm... Một trận chiến tranh mà César con trai của ta bắt buộc gây ra sẽ được tránh khỏi... Một đứa con gái khốn nạn được ta thương yêu như một người cha đã tự để cho mình bị lôi cuốn trong một cuộc nổi loạn, sẽ trở về với hạnh phúc êm đềm hơn...

Thế thì có một người đàn ông mà số phận ràng buộc với số phận của Béatrix! Người đàn ông đó thương yêu nàng... Chàng tự nhiên thù ghét người đàn ông đó...

- Phải, giáo hoàng nói tiếp, giả sử như kẻ thù đó biến mất, ta tin chắc rằng tất cả sẽ trở vào vòng trật tự....

- Ông ta sắp đề nghị với ta ám sát người đàn ông đó chẳng? Ragastens tự hỏi.
Làm tất cả trừ ra việc đó!...

Dường như giáo hoàng đọc rõ trong trí của chàng, ngài nói tiếp:

- Ta không muốn cho máu đổ... Chỉ giản dị là bắt cóc ông ta... đưa về đây...

- Bắt cóc! Ragastens kêu lên.

- Ta vội vã nói thêm, là việc bắt cóc đó sẽ không gặp những khó khăn lớn nào về phần người đó dù cho có phải đưa ông ta về kinh thành Rome... Người đàn ông đó, chẳng ao ước gì hơn là chịu thần phục... nhưng ông ta là người tù của những người bạn hữu của mình...

- Con hiểu, thưa Đức Thánh-Cha. Ông ta là kẻ thù của ngài nhưng chỉ muốn trở thành người bạn của ngài...

- Vậy thì... con có ưng thuận với việc ta yêu cầu không?....

- Con thấy dường như cái chiến dịch đó không có tạo ra những nỗi nguy hiểm lớn... Con thích có một cơ hội mạo hiểm hơn...

- Con nên an tâm, hiệp sĩ... Cuộc viễn chinh đó có nhiều nguy hiểm... Nó đòi hỏi sự bình tĩnh cũng như là lòng gan dạ... Nó cần có sự bí mật tuyệt đối nhất... Người đàn ông nào thực hiện nó phải hành động một mình... Cần phải có sự kết hợp thận trọng của một nhà ngoại giao với lòng dũng cảm mù quáng của một chiến sĩ... Con có đủ những đức tính cần thiết, hiệp sĩ... Con có thể làm thành công việc làm đó... Nên nghĩ là cần phải một mình đi vào một thành lũy được phòng vệ cẩn mật, hoạt động giữa những kẻ địch ghê gớm, kết quả đoạt được do sức mạnh hoặc là do người khuyến dụ người đồn trưởng, đưa ông ta về đây...

Ragastens mỉm cười. Người ta đề nghị chàng chiến đấu.

Chàng phỏng đoán một trong những cuộc mạo hiểm phi thường mà sự táo bạo của chàng sẽ tô điểm cho cái thi vị đặc biệt của sự nguy hiểm.

- Cần phải đi lúc nào? Chàng hỏi

- Ngay lập tức!... César tập hợp quân đội của nó, và Monteforte thiếu mất người chỉ huy, sẽ đầu hàng chúng ta...

- Monteforte! Ragastens tái xanh nhắc lại...

- Phải! Con sẽ đi đến nơi đó. Người đàn ông sẽ bị bắt cóc là bá tước Alma!

- Thân phụ của Béatrix! Hiệp sĩ lẩm bẩm.

Những giấc mộng của chàng sụp đổ. Cơ ác mộng của chàng xuất hiện trở lại.

- Hiệp sĩ có việc gì thế? César kêu lên.

- Bá tước Alma! Thành trì Monteforte!...

- Phải! César nói. Có việc gì ở đó làm ông ngạc nhiên?
- Không bao giờ!... không bao giờ!...
- Ông nói sao?
- Tôi nói rằng không bao giờ tôi quyết định bất cứ việc gì chống bá tước Alma và thành trì Monteforte...
- Lý do? César hỏi với một giọng khàn.
Ragastens không nhận thấy giọng nói đó có vẻ hăm dọa.
- Thưa Đức Thánh-Cha và ngài, thưa Đức ông, chàng nói lớn trong cơn tuyệt vọng, xin hãy nghe tôi nói!... Hãy sai tôi một mình đi chiến đấu chống lại những kẻ thù của các ngài... Tôi sẵn sàng... Nhưng chống lại Alma, chống lại Monteforte!... việc đó không thể làm được!...
- Lý do! César nhắc lại, trong lúc giáo hoàng giở một tấm màn cửa và làm một dấu hiệu bí mật.
- Lý do! Chàng thanh niên khổ sở mà lý trí đã bị mê loạn kêu lớn lên, là vì tôi đang yêu như một người điên... yêu đến sống chết... thà thích một cái chết ghê rợn mà xứng đáng hơn nhận lãnh sự khinh bỉ hoặc là lòng thù ghét của nàng...
- Mà yêu! Ai... Nhưng là ai?
- Con gái của bá tước Alma!... Béatrix... Hoa Anh Thảo.
- César gầm lên một tiếng. Ông giật cây dao găm của mình, xông vào mình chàng hiệp sĩ.
Nhưng Alexandre đã nhảy đến bên mình đưa con trai.
Ông lão nắm chặt cườm tay của César như ở trong một cái kẹp.
- Con điên sao? Ngài thốt ra bằng tiếng Tây Ban Nha. Để cho ta...
César Borgia lùi lại
- Này hiệp sĩ, giáo hoàng nói với một giọng dịu dàng lạ thường, xin thứ lỗi cho con trai của ta. Nó rất hung bạo. Nhưng nó đã hối tiếc cái hành động giận dữ mà nó vừa bộc lộ.
- Đức ông được tự do về các hành động của ngài, Ragastens nói, tất cả lý trí của ngài khắc phục trước sự nguy hiểm.
- Và con, hiệp sĩ, con được tự do về các hành động của con. Duy có điều chúng ta không thể giữ ở bên cạnh mình một kẻ nào quá tận tụy với những quyền lợi của kẻ địch chúng ta, nhất là khi kẻ ấy là một người có giá trị như con... Ta chỉ yêu cầu con rời khỏi kinh thành Rome ngay sau khi con có thể làm được.Ồ! Con

đừng quá vội vàng... ta để cho con một tháng... trong niềm hy vọng rằng sự suy nghĩ sẽ đưa con quay trở lại với chúng ta...

- Con xin cảm ơn Đức Thánh-Cha, Ragastens lật đật nói. Con sẽ lợi dụng đến sự cho phép của ngài.

Và trong lòng chàng tự nói thầm:

- Ta sẽ rời khỏi kinh thành Rome ngay chiều nay.

- Cho nên ta không nói lời từ giã với con, giáo hoàng nói tiếp với vẻ dịu dàng... Ta mong rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau... Con nên đi bình yên...

Hiệp sĩ chào César Borgia, nghiêng mình thật thấp trước giáo hoàng, và bước ngang qua cánh cửa được Alexandre VI vén màn cửa cho chàng đi qua.

- Cha làm gì vậy, thưa cha? César kêu lên. Người đàn ông này là kẻ tử thù nhất đời của con... một nhát dao găm...

- Còn có tốt hơn... Còn có tên đao thủ!

- Tên đao thủ!...

- Phải. Con vẫn chưa tìm ra kẻ sát nhân của quận công De Gandie phải không? Thế thì ta, ta đã tìm ra!... Ngay ngày mai bản án của nó sẽ bắt đầu... Trong vòng tám ngày, đầu nó sẽ bị rơi!... Và tên sát nhân đó... chính là người đàn ông vừa ra khỏi nơi đây... Nay, hãy lắng tai nghe... Vào lúc này, người ta đang bắt giữ nó!

Quả thật, người ta nghe tiếng xung đột dữ dội. Rồi tất cả êm lặng. Một người đàn ông liền xuất hiện ra ở khung cửa... Đó là Dom Garconio...

- Thế nào? Giáo hoàng hỏi

- Đã xong xuôi, thưa Đức Thánh-Cha. Người đàn ông đã bị giam vào ngục tối, với một sợi dây xiềng chắc chắn ở cổ tay và cổ chân. Sự việc đã rất vất vả... Có năm người chết và ba người bị thương...

- Cho đem những người chết đi và cho phân phát giữa những người sống sót năm chục đuy-ca vàng, giáo hoàng nói.

- Thế nào, thưa đức ông, bấy giờ Garconio hơn hờ nói, tôi đã có lý không khi nói với ngài rằng phải để ý cảnh giác.

- Mà có lý, César trả lời. Nhân tiện, thưa cha, con có hứa cho nó hưởng huê lợi của tu viện Sainte-Marie-Mineure...

- Cho nó hưởng! giáo hoàng nói.

Garconio cúi chào sát đất và biến mất.

- Thế nào, con? Alexandre hỏi, con có tin rằng nhát dao găm của con có làm cho chúng ta tìm ra được kẻ sát nhân Francois không và chúng ta cho đám dân

chúng hiền lành ở kinh thành Rome thấy rằng những người Borgia chúng ta biết thi hành mau lẹ và đúng đắn nên công lý?

- Thưa cha, con thán phục cha... Sự khôn ngoan của cha thật vô biên...

- Ta biết... Trong lúc chờ đợi, chúng ta tuyệt đối cần phải có một người nào đó có thể đưa Alma về với chúng ta...

- Thưa cha, chúng ta sẽ dùng đến Astorre... con có phần bạc đãi nó từ lúc gã Ragastens đáng nguyên rủa đó đến đây...

- Được! Hãy sử dụng Astorre!... và bây giờ, con nên để yên cho cha, César, cha cần nói chuyện với em gái Lucrece của con...

XVIII

CÁI VÒNG THỨ NĂM

Ragastens vội vàng bước đi để mau xa lánh gã César Borgia mà mới hôm qua đây chàng còn tự hào đi vào chiến dịch dưới quyền của ông ta. Bỗng nhiên chàng cảm thấy hai cánh tay bị siết chặt cứng, cùng lúc đầu chàng bị một cái mũ dày chụp kín và một sợi dây thắt chặt cổ chàng.

Gần như bị mảnh vải làm ngạt thở, Ragastens không thốt lên một tiếng kêu. Chàng tập trung hết sức lực, căng cứng bắp thịt và với một cái lay động bất ngờ, chàng vùng thoát khỏi vòng tay đang kèm chặt hai bàn tay của mình.

- Chúng ta bắt được nó! Garconio cất tiếng nói.

- Chưa được đâu! Ragastens trả lời.

Hai tay giang thẳng, chàng nhảy vọt vào núp ở một góc. Chàng định rút thanh gươm ra nhưng vào lúc chàng sắp sửa nắm thì tên tu sĩ đã lẹ tay giựt mất, hấn bật cười lớn:

- Cái nanh con heo rừng đã bị nhổ! Gã cười khẩy.

- Và còn cái này! Ragastens bác lại, vừa rút ở thắt lưng ra một cây dao găm ngắn có lưỡi chắc chắn.

Chàng đâm mạnh đại tới trước mặt... Nhát dao hệt vào khoảng không. Và Ragastens thở hỗn hèn, cánh tay mặt ngưng lại chờ đợi, trong lúc bàn tay trái chàng hoài công sờ soạng để lột bỏ cái mũ chụp.

Garconio giận đến xanh mặt, hấn sắp xếp người của mình đứng thành hình bán nguyệt xung quanh Ragastens, đang bị tấn vào góc của chàng.

Hai người trong bọn họ cầm những sợi dây.

Thình lình tên tu sĩ ra hiệu. Những kẻ đột kích ồ ạt xông vào. Thật là khủng khiếp.

Cuộc xung đột điên cuồng hăm hở, chỉ bị ngắt đoạn bởi những hơi thở hỗn hển, kéo dài được một phút. Và mỗi lúc, cánh tay của Ragastens giơ lên cao.

Và con dao găm hạ xuống, đâm sâu vào một bộ ngực, vào một cái vai, vào một cánh tay, không cần lựa chọn... Chàng đâm túi bụi vào khối dòng người đang quay cuồng xung quanh mình...

Đột nhiên chàng ngã xuống. Garconio nhanh chóng quấn một sợi dây quanh chân chàng. Thế là xong cả.

Một lúc sau, Ragastens bị trói chặt, mang đi.

Đầu chàng vẫn còn bị cái mũ trùm che kín, chàng cảm thấy người ta đem chàng xuống những bậc thang, rồi người ta đi dọc theo nhiều hành lang, đi xuống nữa, rồi đi xuống nữa... Cuối cùng chàng nghe người ta mở một cánh cửa. Có tiếng sắt va chạm nhau. Một hơi lạnh giá buốt rơi xuống vai chàng hiệp sĩ, rồi chàng được đặt nằm xuống sàn nhà. Chàng cảm thấy cườm tay và cườm chân của mình bị xiềng chặt vào những khe sắt. Chàng nghe thấy tiếng chìa khóa kêu lách cách ở cạnh tay chân mình, rồi cũng một giọng nói vang lên:

- Hãy giở cái chụp lên cho nó.

Một lúc bị chói mắt bởi ánh sáng một cây đuốc đang cháy bên cạnh, Ragastens thấy mình đang ở trong một hầm nhỏ chật hẹp. Chàng nhận thấy mình bị xiềng vào bốn sợi dây xích một đầu đóng chặt vào tường còn đầu kia dính vào những khoen sắt bởi những ống khóa chắc chắn.

Cái hầm có trần rất cao. Những bức tường đen kịt được phủ đầy những lớp hỏa tiêu... Những con nhện to lớn đang chạy dài theo những tảng đá dè.

Nền bằng đất nện. Từ những vũng nước ứ đọng thoát lên những mùi xú uế khó chịu. Ở đây không có ghế dài để ngồi, cũng không có ổ rơm để nằm.

Những sợi dây xiềng chân chỉ đủ dài để cho người tù nhân đi tới được hai bước, những sợi dây xiềng tay chỉ chừa đủ cho hai cánh tay cử động, khoanh lại và sử dụng hai bàn tay.

Một cái hũ có nắp đậy bằng mây đựng nước uống để bên cạnh chàng. Trên nắp hũ có để một ổ bánh mì (1)

(1) Những chi tiết này và những chi tiết tiếp theo đều đúng sự thật, nhất là kể về cái hầm có chứa rắn độc được người ta tìm thấy trong hầu hết các ngục thất

vào thời kỳ đó và là một cái hầm ghê gớm nhất.

Thuở đó ở lâu đài Saint-Ange, có sáu dãy phòng giam nằm chồng chất lên nhau: một ở lầu một, một ở tầng trệt và bốn ở tầng dưới đất.

Mỗi một dãy gồm có một số phòng giam từ từ được giảm bớt. Trong khi ở lầu một có mười hai phòng thì đến dãy cuối cùng ở dưới đất chỉ còn có một phòng. Thành ra những phòng giam chồng chất lên nhau lập thành một cái hình tháp nằm lộn ngược mà đỉnh tháp nằm sâu dưới lòng đất.

César Borgia gọi cái đó là sáu cái vòng của địa ngục.

Những phòng giam ở lầu một được giành cho những sĩ quan ở lâu đài bị phạt cấm túc, hoặc là cho những vị quý tộc La Mã phạm phải một tội nhẹ nào đó.

Đó là cái vòng thứ nhất.

Cái vòng thứ hai là ở tầng trệt: nó gồm có những khám giam binh sĩ ở đồn trú trong lâu đài.

Kể từ đó, người ta đi sâu xuống tầng dưới mặt đất. Ban đầu người ta thấy một dãy phòng giam được rọi sáng và thoáng khí bởi những cửa sổ nhỏ có những chấn song sắt: đó là cái vòng tròn thứ ba, giành cho những tên trộm và những tên sát nhân.

Đi xuống một tầng và đến cái vòng thứ tư: năm hay sáu phòng giam không có xiềng xích, với một cái ghế dài và ổ rơm. Ở đây người ta giam những tử tội.

Thêm một tầng lầu nữa đến cái vòng thứ năm: ba phòng giam giống như ngục tối mà chúng tôi đã miêu tả. Nơi đó để nhốt những bị cáo nguy hiểm mà người ta sắp sửa đem ra xử về một tội trạng ghê gớm nào đó.

Cuối cùng, cái vòng chót gồm có một ngục tối duy nhất. Nằm bên dưới bốn tầng lầu ở dưới tầng trệt, nó lập thành một cái giếng tối om có vài bước chu vi.

Kẻ bất hạnh được người ta đưa xuống cái hố sâu đó bằng một sợi dây, không thể đứng cũng như không thể nằm, vì thiếu chỗ. Và lại người đó cũng khó thể làm việc đó vì trong giếng có nước. Người tội nhân có nước đến nửa ống chân, một thứ nước hôi thối, độc hại, nơi đó người ta thả xuống những con cóc, con rắn, con chuột.

Lúc người bị kết án được thông xuống giếng – những con cóc, con rắn và nhất là những con chuột đói xông vào mình kẻ khốn nạn.

Ragastens bị xiềng ở một trong ba phòng giam tối của vòng thứ năm, sau khi được đưa từ điện Vatican cho đến tòa lâu đài Saint-Ange bởi đường hầm ngầm

dưới đất rộng lớn hơn là đường hầm quanh co chỉ có giáo hoàng, Lucrece và César biết được.

Khi người ta gỡ chiếc mũ trùm của chàng lên, chàng lạnh lẽo liếc nhìn xung quanh mình, Garconio để cho mọi người ra hết và đến lượt gã đi sau khi ném lên kẻ bị giam một cái nhìn thù hận.

- Kẻ địch đã bỏ chạy! Ragastens lăm bắm khi chàng còn ở lại một mình. Ta tin chắc rằng phen này ta hết hy vọng...

Tuy nhiên chàng còn trẻ, đầy sức sống dồi dào. Chàng thấy khó có thể thoát khỏi sự trả thù của những người Borgia. Mặc dù tình thế của chàng bây giờ rất khủng khiếp nhưng chàng còn ít tuyệt vọng hơn lúc chàng đi ra khỏi ngôi mộ ở con đường Appienne với sự tin tưởng rằng chàng đã bị đi xa rời mãi mãi Hoa Anh Thảo.

Chàng thấy mình được giải thoát khỏi Borgia!

Nếu tự do, chàng sẽ không bao giờ có thể trở thành kẻ địch của người đàn ông chỉ cho chàng toàn những sự biệt đãi.

Nhưng đã cho bắt giam chàng một cách vô duyên cớ, César đã giải trừ cho chàng. Việc giam cầm này trở thành một phóng thích. Bây giờ nếu như chàng có thể khôi phục lại sự tự do, chàng có thể, không ngần ngại, đặt mạng sống của mình phụng sự cho Hoa Anh Thảo.

Tuy nhiên, những giờ khắc trôi qua... Ragastens cố cạy cái móc sắt được đóng chặt vào đá. Nhưng chẳng mấy lúc chàng cũng cần phải nhiều ngày mới thành công gỡ được ra một móc sắt.

Chàng toan đập gãy những ống khóa ở cổ tay mình bằng cách đập hai cái vào nhau, như vậy chàng chỉ tự làm trầy tay mà thôi.

Cuối cùng chàng đứng xống lưng trên những sợi xích, trong niềm hy vọng rằng một mắt xích nào đó bị mòn sẽ gãy... Nhưng tất cả cố gắng đều vô ích. Chàng ngồi xuống ăn một miếng bánh mì. Rồi lần lần sự mệt mỏi đã thắng thế lòng lo ngại, chàng ngủ thiếp đi.

Bỗng nhiên chàng bị đánh thức bởi tiếng chìa khóa mở cửa. Gian ngục tối sáng rực. Hai tên vệ binh đi vào, mỗi người cầm một cây đuốc. Sau lưng họ, bốn người lính mang súng hỏa mai đi vào phòng giam. Rồi, sau hết, ba người đàn ông đầu đội mũ trùm kín mặt đến đứng trước mặt chàng. Ragastens thoáng nhìn ở trong hành lang, nhiều người lính mang dáo và những cây kích.

Một trong ba người bịt mặt bước tới.

- Ông là hiệp sĩ De Ragastens? Ông ta hỏi.

- Phải, thưa ông... còn ông?

- Ta là quan tòa của tòa án tối cao, nghị án không cho thưởng tở, nhân danh nền công lý giáo hoàng và nền công lý thiêng liêng. Ông đến nước Ý để khêu gợi sự phản nghịch chống lại Đức Thánh-Cha và gia quyến của ngài.

- Tôi đến nước Ý để đặt một thanh gươm đẹp nhất phụng sự cho thân vương Borgia, Ragastens trả lời.

- Những nhân chứng chứng minh rằng những ý định của ông khác xa với mục đích mà ông vừa thú nhận... Nhưng chúng ta chỉ giữ lại cáo trạng về tội trầm trọng ám sát...

- Tội ám sát? Ragastens hỏi, chàng ngạc nhiên hơn là bị xúc động.

- Ông đã đâm chết Francois Borgia, quận công De Gandie...

Ragastens, một lúc choáng váng, nhún hai vai.

- Hãy trả lời cho lời buộc tội... ông nín thinh...

- Tôi nín lại vì lời buộc tội đó thật vô lý... Kẻ sát nhân... Có lẽ ông còn biết rõ hơn cả tôi. Cho đến nay tôi vẫn tỏ ra nghi ngờ những gì tôi đã ngỡ trông thấy... Giờ đây tôi thấy rằng tôi không lầm lẫn. Hãy nói với đức ông César rằng nhát dao găm ở lần sau nên để ý lau kỹ những vết máu.

Người đàn ông đứng bên trái quan tòa giật nảy mình một cái.

- Ông cố gắng đánh lạc hướng nền công lý một cách vô ích, vị quan tòa vội vàng nói tiếp. Ông có thể chứng minh được rằng ông đã không có đâm chết Francois quận công De Gandie không?

Ragastens bắt đầu huýt gió một điệu nhạc sấn.

- Hãy viết rằng bị cáo thú nhận! quan tòa kêu lên.

- Hãy viết thêm rằng quan tòa của tòa án tối cao nói láo, Ragastens trả lời.

Không đáp lại, quan tòa cầm một tờ giấy và vội vàng đọc lên. Ông kết luận những lời sau:

- Nay phạm nhân, phán quyết sẽ được thi hành trong vòng ba ngày... ba ngày để cầu xin lòng khoan dung của đấng thiêng liêng...

- Còn ông, ông có cả một cuộc đời để lương tâm của ông cố ăn năn về trọng tội đã phạm phải.

Vài giây đồng hồ sau, Ragastens còn lại một mình. Tấn trò buồn cười bắt chước việc xử án đã diễn ra một cách mau lẹ khiến cho chàng tự hỏi xem mình có phải nằm mơ chẳng.

Nhưng chẳng bao lâu, chàng có thể vạch lại một cách rõ ràng tất cả các lớp lang trong quang cảnh vừa xảy ra. Chính những danh từ của bản án bây giờ còn vang dội bên tai chàng.

- Chịu kết án bị quăng vào ngục tối cuối cùng ở tại nơi đó hai lần mười hai giờ đồng hồ để cho sự ăn năn có thể thấm vào tâm hồn bị đòi truy... Rồi từ nơi đó, được kéo lên, còn sống hoặc chết, để bị chịu chặt đứt hai cườm tay ở nơi công cộng... Tiếp đến người đao thủ hữu thế sẽ chặt cổ ở trên thớt gỗ công lý bằng lưỡi búa hoặc là đoản đao... Cuối cùng bị phơi thây nơi đài bêu trong vòng hai ngày tiếp theo việc hành hình...

Cái “ngục tối cuối cùng” đã nói đó là cái gì? Ragastens không biết việc đó. Nhưng, trái lại chàng hoàn toàn hiểu rõ rằng chàng sắp phải chịu chặt cổ bởi tên đao thủ, tư tưởng của chàng lại quay về César Borgia...

- Một vị chủ nhân đẹp đẽ mà ta lựa chọn đó! Chàng lắm bẫm, thay vì những bài học vinh quang... lại là những bài học giết người mà ông ta đã dạy cho ta. Ta may mắn thoát khỏi tay ông ta!

XIX **ROSA**

Độc giả nên nhớ lại rằng Raphael Sanzio, sau vụ người vợ trẻ của chàng bị bắt cóc, đã chạy đến khu Ghetto để báo tin cho bà Maga biết về việc vừa xảy ra và chàng đã không tìm gặp người mẹ nuôi của Rosita.

... Khi Raphael đã đưa nàng Fornarina đi rồi, bà già Rosa có một cơn tuyệt vọng.

- Bây giờ chỉ còn lại một mình!...một mình ở trên đời!... một mình với những ý nghĩ của người đàn bà khốn nạn... cùng với sự báo thù của ta...

Nhưng chẳng bao lâu, dường như bà tìm lại được yên tĩnh.

Bà đi trở vào cái chòi dơ dáy nơi bà đã tiếp giáo hoàng. Rồi bà mở chiếc tủ cũ, lấp cái tráp ra và bà chất hết vàng và đá quý vào trong một sợi dây nịt.

Khi đã làm xong xuôi, bà nói lớn tiếng:

- Đã hết rồi... Bây giờ, nó sẽ không còn gọi ta là “mẹ nó” nữa.. Bây giờ, ta không còn phải là người mẹ, người vợ, người tình nhân nữa, bây giờ ta là hiện thân của sự báo thù đi trong đêm tối.

Rồi bà đi ra... Mười phút sau, bà ở trước Cung điện Tươi Cười.

Bà đánh một vòng cho đến cái điểm mà kiến trúc đụng dòng nước sông Tibre, bà ngừng lại trước một cánh cửa được bà dùng chiếc chìa khóa nhỏ mở ra.

Chắc chắn rằng bà già Rosa không phải sử dụng chiếc chìa khóa một lần đầu tiên. Quả thật, bà không do dự đi ngang qua một cái sân nhỏ và đi vào một hành lang. Đến cuối hành lang bà đi lên một cầu thang chật hẹp.

Đến lầu hai, bà Maga định hướng một cách chính xác trong những hành lang quanh co rối rít. Bà bước đi lạng lẽ. Cuối cùng, bà dùng móng tay khê cào vào một cánh cửa.

Chờ đợi vài giây, bà lại cào nữa, nhưng lần này với một cách đặc biệt. Một phút sau, cánh cửa hé mở và một giọng nói thì thầm:

- Có phải lệnh bà không?... Thánh mẫu ơi! Bàn tay của bà lạnh giá... Xin mời lệnh bà ngồi, tôi đốt một cây đuốc...

Bà Maga để cho cầm bàn tay dẫn đi và bà ngồi xuống không thốt một lời. Người đàn ông vừa nói chuyện đốt lên một ngọn đuốc. Dưới ánh sáng xuất hiện một ông già có gương mặt giống như quý, cũng là người mà độc giả đã thoáng thấy ở lữ quán “ông Jenus đẹp trai” trong lúc ông ta mang đến cho Ragastens một túi đồng pix-tôn, người quản gia của Cung điện Tươi Cười, ông Giacomo.

- Chiếc khăn lên này lên vai lệnh bà, ông già nhỏ thó nói tiếp, cái gối này dưới chân lệnh bà... Lệnh bà thấy được em chưa?

Người quản gia đứng lên trong một bộ điệu kính cẩn và gần như tôn kính trước mặt bà già đang ngồi.

- Nay Giacomo, bà Maga nói, ta muốn gặp nó...

Ông già giật nảy mình, chắp hai tay.

- Lệnh bà vừa nói gì! Ông kêu lên.

- Ta nói là ta muốn gặp Lucrece...
- Nghĩa là thế nào! Lệnh bà muốn tôi đánh thức bà ấy dậy... ta chỉ muốn đi vào phòng của nó, có thể thôi...
- Trong lúc bà ấy ngủ?...
- Phải!
- Bà ấy sẽ thức dậy... sẽ giết lệnh bà... đó là một con cọp cái.
- Giacomo, mi nói trong lúc cần phải tuân lệnh... Có phải rằng ta không còn có thể trông cậy ở mi nữa chẳng?... Có thể mới là có thứ tự, người ta thề thốt tuân lệnh, người ta xác nhận là sẵn sàng chết trước một hiệu lệnh đầu tiên, và rồi người ta lẩn tránh.

Giacomo vội quì xuống. Vẻ chua chát hiểm độc trong nụ cười của ông đã biến mất. Một vẻ buồn rầu đau đớn tràn lan trên gương mặt đầy vết nhăn của ông.

- Thừa chủ mẫu, ông trầm giọng nói, chủ mẫu thân yêu và quý phái, tôi vẫn còn sẵn sàng chết vì lệnh bà...

- Nhưng mà không chịu đưa ta vào phòng của Lucrece, phải không? Nghe đây Giacomo, một người đàn ông từ Tây Ban Nha đi đến...ông ta đi theo dấu người đàn ông mà ông ta thề thốt sẽ giết chết... có phải đúng không?...

- Người đàn ông đó, người quản gia nói, đã đầu độc cuộc đời của tôi... Ở Javita, tôi có một người vợ yêu thương tôi và được tôi sủng ái... người đàn ông đó lôi cuốn nàng vào trong một cuộc mai phục... Suốt trong tám ngày, điên cuồng vì tuyệt vọng, tôi tìm kiếm nàng.... Một buổi tối, nàng trở về nhà... Với một giọng cương quyết, nàng kể với tôi sự thật khủng khiếp... người đàn ông đó đã cưỡng hiếp nàng... rồi... thỏa thích, đã thả nàng đi... Khi nàng nói xong, vợ tôi dùng vậy, tất tôi cũng đã làm!... Trước khi thi hài của nàng, tôi thề sẽ báo thù cho nàng... và tôi đi theo người đàn ông, rình rập ông ta chờ cơ hội... Ông ta đến kinh thành Rome... trở thành Hồng y... rồi Giáo Hoàng. Ông ta có rất nhiều quyền lực đến nỗi tôi chỉ mới dám có ý niệm hy vọng làm tổn hại đến ông ta... Chính vào lúc đó tôi gặp lệnh bà... Mặc dù những bộ quần áo nghèo nàn của lệnh bà, tôi nhận ra lệnh bà là vị phu nhân quyền quý mà tôi có trông thấy nhiều lần ở Jativa trong chiếc xe của bà...

- Thật đúng, Giacomo. Lúc đó mi buồn rầu, ta an ủi mi. Mi nghèo khổ, ta cho mi tiền bạc. Mi yếu đuối, ta hứa sẽ giúp đỡ cho mi, và ta đã giữ đúng lời...

- Quả vậy!... bởi vì lệnh bà đã bảo toàn cho cái kho tàng còn sót lại của tôi... Từ Javita, tôi có đem theo con gái tôi... con Nina, rất xinh đẹp đến nỗi chỉ nhìn

nó, tôi quên đi rằng mẹ nó đã mất...

- Nói hết đi, Giacomo. Hãy chứng minh cho ta thấy cái sức mạnh của trí nhớ của mi...

- Và xin lệnh bà tin rằng không phải riêng trí nhớ của tôi là mạnh mẽ... Tôi đến ở Rome rất lâu năm... Theo những lời chỉ bảo của lệnh bà và chắc chắn là do thể lực của lệnh bà, tôi được vào làm ở đây với tư cách là đệ nhị của quản gia... Tôi chuyên chú chinh phục lòng tín nhiệm của lệnh bà Lucrece và tôi đạt đến địa vị đệ nhất quản gia. Một buổi tối, - Nina lúc đó được mười bốn tuổi – bà đến gặp tôi... cũng với những lời chỉ bảo của lệnh bà, tôi có thể thuê một ngôi nhà để cho con Nina của tôi sống cùng với một tên đầy tớ, nó chỉ đi ra ngoài vào lúc ban đêm... buổi tối hôm đó, thưa lệnh bà, lệnh bà đã cứu thoát mối tình thương cuối cùng của tôi... Một kẻ nào đó trông thấy Nina... Kẻ đó chính là César, con trai của Giáo Hoàng!... Và cũng giống như người cha cường hiếp vợ tôi, đứa con trai cũng muốn cưỡng hiếp con Nina của tôi!...Lệnh bà đến tìm tôi.. hai chúng ta cùng đi đến cạnh ngôi nhà của tôi thuê cho Nina.. Bà không nói gì cả với tôi... Chúng ta ẩn núp, rình rập ở xung quanh... Tôi không hiểu gì cả... Bỗng thành linh, hơn một chục người đàn ông đi đến, đi vào ngôi nhà... Tôi muốn chạy xông đến...

- Nina của tôi! Tội nghiệp con Nina của tôi! Tôi kêu lên.

- Nó được an toàn... mi hãy im đi!

Lệnh bà đã biết trước việc gì sắp xảy ra... Và không cần báo trước cho tôi, lệnh bà đã đưa đứa trẻ của tôi đi nơi khác...Những người đàn ông đi trở qua trước mặt chúng ta... và chửi thề. Đi đâu bọn họ, tôi nhận ra César... Từ đó, thưa lệnh bà, tôi thề thốt hết sức biết ơn lệnh bà cũng như tôi thề thốt hết sức căm thù những tên Borgia....

- Và mi chứng tỏ sự biết ơn bằng cách từ chối với ta...

- Không có gì cả, thưa lệnh bà! Tôi không từ chối gì cả với lệnh bà!... Lệnh bà hãy đòi hỏi mạng sống của tôi... nó thuộc về của lệnh bà... Nếu như tôi đã tỏ ra sợ hãi cho việc bà muốn làm... đó chỉ là sợ cho lệnh bà mà thôi...

- Cho ta?... Nào hãy xem, Giacomo, mi muốn báo thù cho mi không?...

- Tôi rất muốn! Tôi chỉ sống để làm cái việc đó... Lệnh bà xem nếu như cần cho lòng căm thù của tôi được mạnh mẽ hơn, bởi vì trong suốt nhiều năm, tôi đã buộc cho nó phải chịu đựng sự khổ hình của lòng kiên nhẫn...

- Vậy thì, Giacomo, mi không hiểu rằng, ta cũng vậy, ta có một mối thù để thỏa mãn? Mi không hiểu rằng lòng căm thù của ta cũng theo đuổi một mục đích như

mi?... ít ra mi nên hiểu là có lẽ đã đến giờ!...

Bà phù thủy thốt ra những lời nói đó với một nghị lực lạ lùng và nghiêm nghị. Nét mặt của bà căng thẳng, trong giây lát lấy một vẻ thanh xuân.

- Ôi! Giacomo kêu lên, dường như tôi thấy bà trẻ lại như thuở xa xưa!...

- Đó là lòng căm thù làm cho ta trẻ lại!

- Phải!... lệnh bà giống gần như là lúc ở Javita, tại Tây Ban Nha!...

- Tây Ban Nha! Javita!...Dường như quá xa xôi!... Xa xôi!...

Bà nói chậm rãi và Giacomo không nghe rõ...

- Hạnh phúc!... Chà! Phải... quả thật thuở đó ta rất hạnh phúc! Giàu sang, là nguồn vui của gia đình quyền quý của dòng họ Vanozzo, được những vị lãnh chúa quý tộc theo đuổi, xinh đẹp với mười tám tuổi xuân của ta... ta chỉ nghĩ đến nỗi sung sướng được sống... Cha mẹ ta cũng quý ta... Những thị hiếu của ta làm thành luật lệ trong tòa lâu đài Vanozzo. Những người đàn ông trẻ tuổi tranh giành ân huệ những nụ cười của ta... Nhưng mà ta không thương yêu một người nào cả... Nhưng mà một hôm chàng đến!... Gia đình họ Vanozzo lấy làm danh dự được cho ẩn trú dưới nhà mình Rodrigue Borgia, người hậu duệ của các vị vua xứ Aragon, người cháu của giáo hoàng Caliste III, dâng cho chàng một sự tiếp đãi như các Đại công hầu nước Tây Ban Nha từng biết đến hiến dâng cho những vị thân vương...

- Rodrigue Borgia! Chính ông ta! Giacomo kêu lớn với một âm điệu căm thù ghê gớm. Chính ông ta! Tên quyến rũ những người đàn bà!...

Bà Maga vẫn nói tiếp không trả lời.

- Ngay sau khi ta trông thấy chàng, ta biết thế nào là ý nghĩa của ái tình...

“Chàng đẹp trai, một màu sẫm đậm, một vẻ đẹp oan nghiệt... đôi mắt nồng nàn làm ta xúc động... Ta chỉ còn thoáng thấy có hạnh phúc ở trong niềm vui khó tả được thuộc về chàng mãi mãi. Khi chàng rời đi, chàng chỉ cần ra một dấu hiệu cho ta... Ta đi theo chàng, bỏ cả cha, cả mẹ, nhà cửa, gia đình. Ta lấy làm sung sướng để trở thành người nô lệ cho chàng... mà không cần biết tại sao... duy nhất chỉ vì chàng đã nói với ta “Hãy đến đây!”

Bà Maga đang ở trong những phút bị cơn khủng hoảng khiến cho những sự bí mật nằm yên nghỉ dưới đáy lòng trào dâng lên cửa miệng.

Bà say sưa nói, có lẽ quên rằng người ta đang lắng nghe bà.

- Kể từ ngày đó, bà nói tiếp, sự thống khổ của ta bắt đầu... Khi ta nhắc Rodrigue là chàng đã thề thốt làm thừa nhận việc kết hôn của chúng ta, chàng bật

cười lớn... Và ta nhận được sự tin tưởng ác liệt rằng tình yêu ở trong đôi mắt của chàng chỉ là ảo tưởng mà thôi... Nhiều năm trôi qua... Cha ta và mẹ ta qua đời vì sự phiền muộn... Ta có những đứa con, ta cố bấu víu đời sống của ta vào mỗi tình mẫu tử... Một hôm, Rodrigue nói rằng ta làm trở ngại cho chàng... Ngày hôm sau, Rodrigue biến mất, để lại cho ta một mảnh giấy chứa đựng một câu duy nhất này: “Bởi vì nàng không chịu bỏ đi, chính ta phải bỏ đi”. Ta chạy vội vào phòng những đứa trẻ, chúng nó cũng biến mất. Làm sao mà ta chưa trở thành điên cuồng!... Làm sao mà ta chưa chết!... Đến khi ta hết bệnh, ta bỗng nhận thấy rằng ta vẫn còn yêu thương Rodrigue...

Người đàn bà trước kia là Rosa Vanozzo nói tiếp:

- Hỡi ôi! Khốn nạn và khiếp nhược thay cho ta!... Ta vẫn yêu chàng suốt nhiều năm trường... Ta yêu thương chàng từ xa.. Ta theo dõi chàng đến kinh thành Rome... Ta trải qua cuộc đời để ghi nhận những mối tình của chàng... và lần lần, ta cảm thấy trong lòng ta càng vững chắc thêm sự cần thiết phải trả thù... Tình yêu và hận thù đã câu xé tâm hồn của ta... sự hận thù đã đắc thắng...

- Úi chao! Lệnh bà đã đau khổ biết bao nhiêu! Nhưng còn những đứa con của lệnh bà...

- Khi chúng nó lớn khôn, ta muốn tỏ cho chúng nó biết sự thật... César muốn giết ta... Francois muốn bắt giam ta như là một mụ điên... Lucrece sai quăng ta ra đường..

- Thừa lệnh bà... những kỷ niệm khốc liệt đó làm cho bà đau đớn..

- Nó làm lợi ích cho ta, Giacomo... Khi ta lục soát như thế những vết thương ở trong lòng ta, ta thấy dường như nỗi đau đớn giảm bớt... và sự đau đớn, chính là tình yêu... Hãy nghe đây... Trong số những người đàn bà được Rodrigue yêu thương, có một người mà ta ghét hơn tất cả những người khác... Người đàn bà đó được Rodrigue thật sự yêu thương... Cuối cùng ta thấy rằng “nàng” thụ thai... Đứa nhỏ ra đời... Đó là một đứa con gái nhỏ... Ta hết mực thù ghét nàng và ta vui mừng ghê gớm xiết bao khi ta nhận ra người mẹ hèn nhát, cũng như là người cha độc ác, bỏ rơi đứa con của mình!..

- Lệnh bà làm tôi kinh hãi, thừa lệnh bà!...

Người mẹ, chính là nữ bá tước phu nhân Alma... Đứa trẻ bị bỏ trên bậc thềm của Giáo đường những vị Thiên thần... Ta chụp lấy đứa trẻ!... Tất cả những sự thù oán của ta đổ lên đầu đứa trẻ vô tội... Ta trao nó cho một mụ đàn bà hung dữ để hành hạ nó... Cho đến cái ngày mà bỗng nhiên ta thấy lòng ta rướm máu vì

những sự thống khổ đáng ghê gớm mà đứa nhỏ phải gánh chịu bấy lâu nay... Nó được mười tuổi... Cả thân mình ta bị run rẩy vì thấy nó bị ngược đãi, ta mang đứa bé về nhà... Và thế là như có một tia sáng mặt trời rọi vào cõi địa ngục. Ta gọi nó là Rosita...Nó lớn lên, trở thành tuyệt sắc...Và ta, mẹ phù thủy, lúc bấy giờ ta cảm thấy những sự vui vẻ thật êm đềm đến nỗi ta đi đến việc quên lãng đi ký ức cũ.. Một ông già... bỗng đâm ra si mê con Rosita của ta... và ông già đang si mê Rosita, đang muốn cưỡng hiếp con Rosita của ta, mi biết là ai không, Giacomo? Chính là giáo hoàng, chính là Rodrigue Borgia, người cha của những đứa con của ta, người tình nhân của nữ bá tước Alma, người cha ruột của Rosita...

- Kẻ sát nhân vợ tôi... Giacomo khủng khiếp, kết thúc.

- Cũng như ta đã cứu thoát đứa con gái Nina của mi, ta vừa cứu thoát Rosita. Ngay đêm nay, nó rời khỏi kinh thành Rome... Vào giờ này, có lẽ nó đã được an toàn... Vậy thì, Giacomo, mi nên hiểu rằng đã đến giờ để cho ta báo thù và cũng báo thù luôn cả cho mi? Ta đã do dự khi mà Rosita còn ở bên cạnh ta, bây giờ ta chỉ còn việc gây đau khổ cho những ai đã gây cho ta niềm đau khổ?

- Và tôi sẽ tận lực giúp đỡ cho lệnh bà...

- Tốt! Cần phải cho Rodrigue Borgia biết ta ở đâu mà tìm...

- Lệnh bà tin chắc ông ta sẽ muốn gặp mặt lệnh bà?

- Ta tin chắc!... ông ta sẽ muốn biết rằng Maga đã trở thành ra sao... mi có nhận báo cho ông ta rõ không?...

- Việc sẽ rất dễ dàng, thưa lệnh bà...

Mi biết ngôi đền thờ nữ vu Sibylle (1) không?

- Ở Tivoli... gần ngôi biệt thự... tôi có đến đó với bà Lucrece...

(1) Đền thờ nữ vu Erythéc là người lập ra quyển sách bói toán liên quan đến vận mạng của Cổ La Mã. Người ta trang trọng bói toán mỗi khi có một thiên tai đặc biệt cần phải có một sự chuộc tội công khai. Quyển sách bói được nữ vu bán cho Tarquin Le Superbe, nhà vu thứ bảy và cuối cùng ở Rome, trị vì từ 534 đến 580 trước TC.giáng sinh, theo truyền thuyết đã bị hỏa thiêu năm 671 của lịch Rome. Sau quyển sách được thay thế và những quyển sách mới còn tồn tại cho đến năm 389 sau TC. Giáng sinh (LND)

- Ta có nhiều lý do vững chắc để tin rằng giáo hoàng đi đến nơi đó ở vài ngày... Chính là nơi hang động ăn chơi trác táng của ông ta. Ta sẽ đi đến nơi đó. Cách đền thờ Sibylle hai mươi bước, ở trên vực thẳm có một cái hang thiên nhiên... Ta đã từng đến ở đó... Rodrigue sẽ tìm gặp ta ở trong hang đó... Và chẳng bao lâu, ông ta sẽ cần đến gặp ta... Cần phải cho ông ta biết.

- Tôi sẽ lo việc đó, thưa lệnh bà.

- Mi là một người tớ trung thành... Và bây giờ mi biết ta là mẹ ruột của Lucrece, hãy dẫn ta đến bên cạnh nó...

- Thưa lệnh bà! Lệnh bà! Hãy coi chừng!... Nàng sẽ giết lệnh bà!

- Không, Giacomo... nó sẽ chẳng giết ta đâu... Và rồi, ta thích sự liều lĩnh. Trước khi nói lời vĩnh biệt với dĩ vãng của ta, ta muốn thấy mặt con gái ta...

- Xin lệnh bà đi theo tôi! Tôi tuân lệnh, ông già trả lời.

Ông thối tắt ngọn nến và nắm tay bà Maga.

Hai người đi dọc theo những hành lang, đi xuống nhiều thang lầu ngang qua nhiều gian phòng rồi đi vào một căn buồng chật hẹp.

- Chính ở đó, ông già nói nhỏ. Không một ai được vào buồng đó. Cánh cửa mà chúng ta vừa đi qua không bao giờ được mở ra... Chỉ một mình bà Lucrece có chìa khóa... nhưng theo lệnh của lệnh bà, tôi có làm một chiếc... Phòng ngủ ở đó... cái giường nằm ở ngang mặt... Những nàng thị nữ ngủ ở gian phòng bên cạnh...

- Hãy chờ ta ở đây! Bà Maga trả lời. Bà hết sức cẩn thận mở một cánh cửa nhỏ căn buồng thông qua phòng ngủ.

Người mẹ của Lucrece sau khi bước qua, để cửa hé mở và bà dừng lại một lúc.

“Ôi! Bà nói.. Nó đang ở đó!... Chính là con gái của ta!... Chính nó đã sai đuổi ta ra đường!... Chính nó đã không tỏ ra thương xót cho những giọt nước mắt của ta!... Và ta, ta sẽ không tỏ lòng thương xót cho tuổi thanh xuân của nó, cũng như cho sắc đẹp của nó... Đó là con quái vật đáng ghê tởm... cũng như những anh trai của nó... cũng như người cha của nó.. sẽ đến lượt chúng nó... Nhưng còn nó, nó phải chịu chết đầu tiên!...”

Bà lục trong ngực lấy ra một chai nhỏ, bà từ từ mở nút.

Bà đi tới, lướt nhẹ hơn là bước đi...

“Một giọt... chỉ một giọt thôi trên môi nó... và thế là xong cuộc đời của Lucrece... cơn hấp hối sẽ kinh khủng... Ngày mai, lão già Borgia sẽ chịu đựng nhát đánh đầu tiên của sự báo thù của ta...”

Dưới ánh sáng ngọn đèn chong, Lucrece xuất hiện trước mắt bà. Nàng đang ngủ. Một nụ cười vờ vẫn trên môi...

Một cánh tay của nàng thông ra ngoài giường, trong lúc đầu nàng gối lên cánh tay kia. Như thế trông nàng đẹp lộng lẫy.

Bà già đứng yên lặng ngắm nhìn Lucrece. Người thiếu phụ trẻ tuổi làm một cử động, thở dài, thốt lên vài lời nho nhỏ và nụ cười của nàng trở lên dịu dàng hơn....

Đến lúc Lucrece đã nằm im trong giấc ngủ say sưa, bà già bước đến cạnh giường nàng...

“Nó đang mơ... bà nghĩ. Nó đang mơ, sung sướng... bởi vì nụ cười của nó yên tĩnh... Xưa kia... cũng như bây giờ, ta nghiêng mình lên chiếc nôi của nó ... Và bây giờ, ta sắp giết chết nó!...”

Một cái thở hắt ra làm tức nghẹn lồng ngực bà già.

“Thuở đó con thương mẹ biết bao nhiêu!...Ngay khi trông thấy mẹ, con mỉm cười... Ban ngày, trong các cuộc đi dạo xa của chúng ta...ta nắm lấy bàn tay con...ta dìu dắt bước chân lảo đảo của con...con lôi kéo ta...con dẫn người mẹ bé bỏng của con đi đến nơi nào con muốn!...”

Bà phù thủy cúi xuống sát gần đưng gương mặt của Lucrece. Một ảo giác lạ lùng xâm chiếm lòng bà.

Bà nhìn thấy lại Lucrece... đứa con gái của bà...còn bé nhỏ...như là lúc bà đang ru nàng trong đôi cánh tay... Sức mạnh vui tươi của tạo vật huyền bí và dịu dàng!

“Là vì thuở đó con rất háu ăn, khi con còn bú sữa mẹ...bà lấm bầm. Một hôm, gấp bú, con cắn vú mẹ mạnh đến rướm máu... Những cái răng sữa của con thật bén!...”

Và bà già đáng thương, giờ đây khóc mùi mẫn. Tự nhiên bà đập nút chai lại và giắt trở vào dây nịt...Và không phải là một giọt thuốc độc nhỏ lên đôi môi của Lucrece mà là một giọt nước mắt... một giọt nước mắt nóng hổi, một giọt nước mắt cao cả chứa đựng cái kho tàng vô giá được gọi là tấm lòng mẫu tử...

Vừa tiếp xúc với giọt nóng hổi có vị mặn, Lucrece bị một chấn động...Trong một giây, nàng cưỡng lại giấc ngủ. Rồi tỉnh hẳn, nàng đưa tay lên môi.

- Ai ở đó? Nàng kinh hãi kêu lên vừa nhảy xuống giường.

Một lúc sau, những nàng thị nữ thức dậy hơi hãi cầm đuốc chạy đến... Và Lucrece giận dữ ra lệnh.

- Phải lục soát khắp nơi! Ta cảm thấy ở đây...trên miệng của ta...như là một nụ hôn của ma quỷ!...

Người ta tìm tòi khắp nơi. Người ta không tìm ra gì cả.

Trong lúc đó, Giacomo đã dẫn bà Maga ra đến cửa nơi bà phù thủy đã đi vào cung điện.

- Lệnh bà có hài lòng chưa? Ông hỏi vào lúc bà sắp rời khỏi... Lệnh bà có trông thấy bà Lucrece không...

- Không! Bà già trả lời... Nhưng ta đã trông thấy đứa con gái của ta...

- Và bà đi lẫn vào trong bóng tối, về hướng một cửa thành Rome. Tại đây bà chờ trời sáng. Cửa thành mở, bà đi sâu vào cánh đồng quê.

XX

NHỮNG ẢO ẢNH CỦA CHÚNG THÁC LOẠN THẦN KINH.

Hai ngày sau khi bắt giam Ragastens. Chúng ta đang ở điện Vatican.

Thư viện riêng, nơi giáo hoàng Alexandre VI thích ẩn dật là một gian phòng xinh xắn đầy thơ mộng.

Lúc đó vào khoảng tám giờ tối. Gần bên một cánh cửa sổ mở rộng, giáo hoàng, César và Lucrece đang thảo luận nho nhỏ.

“Hội nghị gia đình! Những vị Chủ giáo ở rải rác đó đây trong điện thì thầm. Từ đó sẽ đưa ra những gì? Sắc lệnh nào? Trận chiến tranh nào?...”

Alexandre ngồi trong chiếc ghế bành.

César nằm dài trên những chiếc gối dựa.

Lucrece nằm sấp trên một tấm thảm, đưa đôi mắt thờ ơ nhìn xuống kinh thành Rome.

- Astorre đã đi chưa? Giáo hoàng hỏi.

- Sáng nay César trả lời. Con có cho Giacomo đi theo trợ giúp, theo như lời cha bảo, vào giờ này cả hai đã lên đường... Nhưng tất cả việc đó thấy quá lâu.

- Kiên nhẫn...Con có cả một cuộc đời ở trước mặt...Con sẽ nói thế nào, nếu như cha, chỉ còn sống vài tháng?

- Những chiếc sừng của địa ngục! Con sẽ còn gấp rút hơn nữa...Con suy mòn vì thiếu hoạt động...Con mơ ước những cuộc chạy ngựa khổng lồ, con thấy những khối người bị con cùng đoàn kỵ sĩ xông vào như là một cái chốt bằng sắt đóng vào da thịt con người...Đó là một bản nhạc đẹp đẽ, thừa cha như là một trận

hỗn chiến huyên náo. Sắt thép đâm sâu vào một bộ ngực hoặc vào một cái lưng... Một bộ óc bị vỡ bắn tung tóe... Con mơ tất cả việc đó, con buồn bực vì không được tàn sát...

César trông càng đáng ghê gớm hơn nữa vì ông ta nói lên những việc đó với một giọng nhỏ nhỏ, không vang tiếng.

Người cha ngắm nhìn ông với một vẻ tò mò thán phục.

“Con cộp đẹp để biết bao” ngài nghĩ thầm.

Lucrece không nói gì cả. Nàng tiếp tục nhìn vào khoảng trống không các sự việc mà chỉ riêng có một mình nàng trông thấy.

- Thành ra, thưa cha, César nói tiếp, phải kết thúc cho mau lẹ. Bằng không, chúng ta sẽ bị đe dọa có cả nước Ý ở trên tay... Phải... càng sớm nhất!... Phải chiếm đoạt cho được Monteforte.

- Ngay sau khi ta có những tin tức về bá tước Alma, giáo hoàng nói, thì sẽ đến lúc... Và lại, ta sẽ có mặt ở đó để canh chừng Rome và Monteforte, bên cạnh con, lo đánh giặc, và bên cạnh Lucrece sẽ làm nhiệm vụ ngoại giao... Nay Lucrece, nhân tiện con cần phải báo cho mẹ Maga hay rằng sẽ có một người sắp đến thăm viếng mẹ ta... là người mà mẹ ta có hứa cung cấp cho một thứ bùa yêu...

- Bà Maga không còn ở kinh thành nữa, Lucrece nói.

Giáo hoàng giật nảy mình và nhăn mày.

- Bà đang ở Tivoli, Lucrece nói tiếp.

- Ở Tivoli, Borgia gần như khủng khiếp kêu lên, mẹ phù thủy quỷ quái đó đoán trúng những tư tưởng của ta...ta đã muốn bảo mẹ đi đến nơi ấy. Thế mẹ ta đi đến nơi ấy để làm gì?....

- Lòng ngưỡng mộ đối với bà phù thủy thuở xưa... Bà ở trong một cái hang nằm sát với đền của bà vu Sibylle.

- Ta biết cái hang đó... Mọi việc êm xuôi cả, các con...

- Đối với cả hai người... Lucrece nhận xét với một cái bĩu môi. César đi đánh giặc ở Monteforte, chắc chắn việc đó sẽ xứng với tình yêu của nàng Béatrix trẻ tuổi và ngây thơ, được vô số kẻ tình nhân của nàng gọi là Hoa Anh Thảo...

César giận dữ tái mặt dưới các nhát kim châm chích.

- Dù cho nàng có thương yêu ta hay không, ông ta gầm lớn, nàng cũng sẽ thuộc về ta!

- Còn cha, thưa cha. Lucrece nói tiếp, Cha sẽ đi đến với nơi lạc thú được người ta gọi là Tivoli...Cha sẽ có thể thưởng thức những cảnh đồng áng bao quát trải rộng ra dưới mắt cha, và lòng chiêm ngưỡng của cha còn tươi sáng hơn nữa vì có một kẻ nào đó sẽ giúp cho am hiểu cảnh thiên nhiên đẹp đẽ. Con muốn nói đến nàng Fornarina trinh bạch đang chờ cha ở nơi đấy!

Giáo hoàng rung mình một cái, cũng như là César đã giật nảy mình khi nghe nhắc đến tên của Hoa Anh Thảo. Lucrece tiếp tục:

- Còn một mình trơ trọi ở đây, tôi sẽ buồn bực một cách lạ thường.

- Ô hay! Em sẽ chơi trò lừa phỉnh với chồng em, César nói.

- Quận công De Bisaglia!

- Tên ti tiện đáng thương!... Một con số không!...

- Em sẽ bày ra những trò giải trí.

- Nhân tiện nói đến trò giải trí, giáo hoàng nói tiếp, những người dân La Mã của chúng tôi sắp có được một trò giải trí mà theo ta nghĩ, bọn họ sẽ không than phiền đâu...

- Phải, việc xử tử ông De Ragastens, César nói.

Và thế là đến lượt Lucrece tự cảm thấy rung mình.

- Chừng nào người ta chặt đầu ông ta? Nàng hỏi.

- Ngày mốt, lúc mặt trời mọc. Em sẽ đến coi không?

- Chắc chắn.

- Cái gã hiệp sĩ trung hậu đó!...Cái việc làm cho ta thú nhất, là được thấy gã ở trong hầm xử tử, ông ta gọi hầm thả rắn độc như thế.

- Người ta sẽ thòng Ông ta xuống sáng mai, và ta muốn có mặt ở đó để không tiếc lời cho anh bạn xứng đáng đó những lời an ủi nồng nhiệt nhất! Ta sẽ tự mình trông chừng cho anh bạn có nhiều bạn tốt ở trong cái lỗ của anh. Hôm nay những người thợ săn đang đi rảo khắp đồng nội, ta sẽ có một bộ sưu tập đẹp gồm những con rắn nước, cóc, rắn lục...Dường như ta thấy được trước việc đó...

César mỉm cười chế nhạo. Bỗng nhiên trán ông ta hiện một vết nhăn.

“Gã yêu thương Hoa Anh Thảo! ông ta nghĩ thâm. Và biết đâu nàng không yêu thương lại gã! Nếu như cả hai chưa trao đổi nụ hôn tình yêu thuộc về của ta... Phải! nếu việc đó xảy ra, ta muốn... bày ra một hình phạt nào xa lạ...Chao ôi! Chúng ta sẽ thấy...!”

Ông sùi bọt mép. Ông ta sẽ khiến cho Lucrece, cả giáo hoàng đều ghê sợ, nếu như hai người nhìn đến ông ta. Nhưng mà họ không trông thấy.

Ông già Borgia mơ hiện mình đang ở Tivoli... Ngài đi vợ vẫn dưới các làng cây, ẵm trên tay nàng trinh nữ được ngài giành cho những sự âu yếm trong lúc tuổi già. Và Lucrece đang mơ màng.

“Ôi sự khoái lạc chưa từng có! Đi xuống địa ngục nơi giam giữ gã tù nhân vào giờ mà linh hồn của gã đang hấp hối dưới cơn khủng khiếp!...Hiến thân cho gã ở giữa đồng xiềng xích... Chịu bầm dập dưới những nụ hôn và những sợi dây xiềng của gã...”

Và việc đó, vào ngay giây phút mà gã sắp bị vất xuống hầm sâu! Làm cho tiếng thét kinh hoàng mà gã thốt ra hòa lẫn với tiếng thét say mê mà nụ hôn của ta cướp đoạt trong cơn thỏa thích của gã... Ôi sự khoái lạc đó...phải...ta cần phải chiếm được!...

Cả ba người thở hổn hển, chịu đựng vết cắn đau của những sự hoan lạc phát sinh bởi tội độ những ảo ảnh của họ gây ra.

Một giờ im lặng trôi qua như thế.

Khi đã tỉnh mộng, họ nhìn nhau.

- Giã từ các con, ta sắp đi nghỉ, giáo hoàng nói.

- Con, con đi trừ tính đến kế hoạch hành quân của con, César nói.

- Và con, lo tìm kiếm một trò giải trí. Lucrece kết thúc.

Vài phút sau, Lucrece đã ở trong phòng riêng của nàng tại Cung điện Tươi Cười. Nàng đi tắm và vào giường nằm, ra lệnh cho người ta để nàng ở một mình.

Nằm vùi đầu vào bức ren thêu của chiếc gối, bấy giờ nàng mới xây dựng nên quyết định và cách thức làm thế nào để thực hiện.

Nàng muốn gặp lại Ragastens. Nàng nhất quyết đi tìm chàng vào đúng giờ mà kẻ bất hạnh sắp bị thả xuống hầm rắn độc.

Không một lúc nào nàng có ý nghĩ cứu thoát chàng hiệp sĩ. Việc đang kích thích cái dục vọng bệnh hoạn của nàng, chính là sự ân ái với người đàn ông mà người này biết rằng không có gì có thể cứu mình thoát chết...

Vào khoảng ba giờ sáng, Lucrece đứng lên mặc quần áo sơ sài, không cần đến sự giúp đỡ của các nàng thị nữ.

Nàng khoác vào mình một cái áo choàng rộng rãi và đi bộ lẻ làng về hướng tòa lâu đài Saint-Ange. Kinh thành Rome ngủ yên. Một sự im lặng bao phủ lên trên Thành phố Bất Diệt.

Lucrece, đôi mắt đắm đuối trong vẻ tình tứ, đi từng bước chậm rãi giữa cảnh êm đềm, hướng về những sự khoái lạc mà nàng đi tìm ở tận nơi ngưỡng cửa của

thần chết.

XXI CÉSAR BORGIA

Bây giờ chúng ta trở lại César Borgia.

Trở về đến phòng ngủ của mình, César quăng mình lên một chiếc ghế bành. Tất cả tư tưởng khổ sở của ông tóm tắt trong những tiếng nói lẩm bẫm:

- Gã yêu thương Hoa Anh Thảo....Nàng có yêu lại hẳn không?

César là một giống mãnh thú. Ông đã từng yêu đương, nhưng theo kiểu của những con mãnh thú. Chưa bao giờ sự ghen tuông đến khuấy rầy giác quan đang ngủ yên trong lòng của ông ta.

Nên, đối với lần đầu tiên, một cảm giác của “con người” nảy sinh và phát triển trong các nhận thức của con mãnh thú. Đối với lần đầu tiên, ông ta lo sợ về những quá khứ và về tình cảm của người được mình yêu thương.

Việc khám phá đó ban đầu làm cho ông ta ngạc nhiên, lần lần được thay thế bằng một cơn giận dữ mãnh liệt. Ông đứng lên, đi rảo khắp phòng từng bước lớn, miệng sùi bọt mép, luôn miệng thốt ra lời chửi rủa. Cuối cùng ông để nguyên quần áo ngã lên giường và bắt đầu suy nghĩ lại.

- Nàng thương yêu gã, không còn chối cãi được. Cả hai đã gặp mặt nhau. Gã đã nói dối khi gã nói với ta rằng gã không quen biết nàng...Nhưng nàng có hiến thân cho gã hay chưa? Ôi! Ông ta găm lớn, không được biết việc đó!...

Ông nhảy xuống giường và bắt đầu đi tới đi lui với dáng điệu một con mãnh thú đang găm thét khi nghĩ đến một miếng mồi.

- Có quan hệ gì đến ta! Ta có thể làm gì nếu như nàng đã thuộc về gã?...Có bao giờ ta tỏ ra lo ngại đối với việc đó? Nàng đã thuộc về gã?...Thế thì, rồi sao? Nàng sẽ thuộc về ta... Thế là xong!...

Nhưng dù cho ông có làm thế nào, cũng một câu hỏi được đưa đến mãi. Một câu trả lời tự nó được đưa ra:

- Đi xuống ngục tối của gã...Hỏi ngay gã?

Nhưng ông vội gạt bỏ nó với một cơn xúc động dữ dội

- Ta, César Borgia, lại đi hỏi ông hiệp sĩ De Ragastens xem người tình nhân tương lai của ta có còn trong trắng không!

Trong gần suốt đêm, ông tự tranh luận với mình, lúc thì mệt lả trong một sự chán nản bệnh hoạn, lúc thì bị làm mồi cho một cơn cuồng loạn. Cuối cùng mệt mỏi bởi cuộc đấu tranh đó, ông kết thúc quyết định bằng một kế hoạch có vẻ dung hòa những ý kiến đang xung đột trong tư tưởng của ông.

- Vậy thì, ta nên đi đến đó, ông nói. Ta cần phải biết...Đây là trời sắp sáng... Ragastens bị chìm sâu trong cái ngục tối cuối cùng thì không bao giờ ta có thể biết được nữa...Gã sẽ nói ra! Nếu cần ta sẽ đề nghị sự tự do với gã để đánh đổi lấy sự thật! Gã sẽ không đến đổi quá ngu dại để từ chối!

Và với một nụ cười, ông nói tiếp:

- Còn về việc trả lại tự do cho gã...Ồ! Ta sẽ giữ lời hứa...ta sẽ mở cửa cho gã...nhưng một nhát dao thật chính xác từ phía sau lưng...khi gã đã nói ra...

Ông đảm bảo rằng con dao găm của mình còn nằm yên ở thắt lưng.

Ông đi xuống đồn canh, cầm lấy chìa khóa phòng ngục của Ragastens, luôn chiếc chìa khóa mở dây xiềng và đi lên vào những tầng hầm bên dưới...

XXII

ĐÊM CỦA NGƯỜI TỬ TỘI

Trong lúc Lucrece và César sửa soạn đi xuống ngục tối của hiệp sĩ De Ragastens và tìm kiếm những sự khoái lạc hoặc là những sự độc ác điêu luyện, chàng hiệp sĩ đang ngủ.

Chàng đứng dựa vào tường và tìm thế đứng nào ít khó chịu nhất. Thế đứng đó thật khốc liệt. Nhưng Ragastens nghĩ rất đúng là, trong sự khó có thể cải thiện, tốt hơn là nên dừng cảm chấp nhận nó.

Bây giờ Ragastens đã biết rõ về cái “ngục tối cuối cùng” nổi tiếng mà vị quan tòa tối cao đã đưa ra dọa nạt chàng. Garconio đã cẩn thận nói cho chàng biết.

Quả thật, khi gã tu sĩ xứng đáng được thông báo rằng gã phải đi theo nam tước Astorre trong chuyến hành trình của ông ta đến Monteforte, gã đã phật ý vì sự ra đi đó.

Không được tham dự cuộc hành hình! Ôi đau lòng biết bao nhiêu!

Gã quyết định ít nhất là báo trước cho hiệp sĩ biết.

Ít ra đó cũng là một khắc đồng hồ được dễ chịu: không thể tham dự tấn bi kịch, gã cảm thấy hoàn toàn sung sướng để giải thích trước cho người tử tội hiểu rõ bối cảnh. Gã không chừa sót một chi tiết nào. Ragastens chỉ bằng lòng trả lời:

- Miễn là người ta đừng thông mày xuống giếng cùng với ta, đó là điều thiết yếu. Nhìn thấy và đụng chạm những con cóc và những con chuột mới chỉ là ghê gớm mà thôi. Trong khi mà sự chung đụng với mày, mới thật là quá ghê tởm.

Kể từ cuộc thăm viếng của gã tu sĩ, Ragastens không thấy một người nào cả, nếu không phải là một tên ngục tốt mang bánh mì và nước uống đến cho chàng.

Cho nên Ragastens đang ngủ.

Bỗng thành linh chàng bị thức giấc bởi một ánh sáng rọi vào trong ngục. Chàng mở mắt ra và thấy César Borgia.

- Đã đến lúc, chàng nghĩ, người ta sẽ quăng ta...giã biệt cuộc đời...giã biệt, Hoa Anh Thảo?...

Song chàng ngó thẳng vào mặt César và không để lộ một sự bối rối nào. Trước sự hài lòng lớn của chàng, chàng nhận thấy Borgia không đem theo một người vệ binh nào cả. Chàng liếc nhìn ra hành lang và thấy hoang vắng.

- Ta đã làm...Chưa phải đến lúc...Nhưng mà ông ta đến để làm gì?...Chà! phải rồi, ta hiểu...Cũng như gã Garconio trung thành của ông ta, ông ta đến để tận hưởng sự trả thù của mình.

Chàng liền đứng thẳng lên và với một giọng mỉa mai.

- Chà đức ông...xin tha lỗi cho tôi không có ghế để mời ngài ngồi...người ta quên không có ghế nơi này.

César đã cầm cây đuốc mang theo xuống đất. Ông quay sang Ragastens không nói một lời.

- Ngài đến thường thức cái tác phẩm của ngài? Ragastens nói tiếp. Tôi lấy làm tiếc là không có thể hiến dâng cho ngài cái bộ mặt mà ngài sẽ có nếu ở vào địa vị của tôi...là chỗ của ngài.

César khoanh hai tay.

- Vì cuối cùng, thưa đức ông, hiệp sĩ nói tiếp sau một lúc im lặng, tôi ở vào chỗ của ngài...Chính ngài đã giết người và chính tôi là người bị xiềng xích thế...Việc đó đối với tôi là thiếu hợp lý...Nhân tiện, đức thân phụ của ngài mạnh giỏi thế nào? Đó là một người đàn ông khôn khéo, và tôi có một lòng tôn trọng đối với sự khôn khéo đó...Tôi ít có khi thấy một người đàn ông lương thiện nào khoác lấy gương mặt múa rối vô liêm sỉ và xảo quyệt một cách dễ dàng như vậy...Cho đến nỗi mà cuối cùng tôi phải tự thuyết phục lấy mình rằng đức ngài có lẽ không phải là sát nhân, kẻ chuyên thuốc người như là lời người ta đồn đãi. Tôi xin ngài hãy yêu cầu Đức ngài tha lỗi cho tôi...

César giữ im lặng. Ông nhìn sững Ragastens với một con mắt u ám.

Ragastens bật cười. Tiếng cười vang lên lạ lùng.

- Ngài hỏi tại sao tôi cười, thưa đức ông? Là vì chính tôi, tôi không tin rằng người ta không thể thúc đẩy sự khờ dại quá xa như tôi đã đi quá trớn. Ngài nên hình dung rằng ban đầu tôi đã xem ngài như là một tướng lĩnh danh tiếng: ngài chỉ là một tên ăn mày chuyên nghiệp...Tôi trông thấy trong tay ngài một thanh gươm sáng chói: thanh gươm chỉ là một cây dao găm nhỏ. Nhưng sau hết như tôi đã tưởng tượng về ngài cách đây một giờ, ngài còn có dáng điệu. Trước mắt tôi lúc đó ngài vẫn còn là người sử dụng dao găm. Và kia là tôi phải hạ bệ ngài xuống khỏi chiếc bệ rất thích hợp với ngài. Ngài xuống thấp, thưa đức ông, ngài xuống thấp vừa đúng tầm của gã Garconio dê tiện của ngài. Gã cũng vậy, gã đến đây coi tôi chết như thế nào...Và ngài, thưa đức ông César? Ngài đến coi trên gương mặt tử tội của tôi có nét xanh xám nào không để sẽ mang đến cho ngài một sự phục thù nào không? Hãy nói đi, ngài đến đây để làm gì?

- Ta đến để dâng cho ông một sự tự do, César nói

- Sự tự do...

- Phải! ông bị kết án...ông không giết Francois... Chính ta đâm chết nó... Nhưng mà ông chịu bị kết án...Nếu như ông muốn, trong vòng một phút, ta sẽ mở khóa xiềng xích cho ông và ông được tự do...

- Tôi không hiểu lời ngài nói...

- Thế thì ta sẽ giải thích, César nói tiếp với một giọng hỗn hển. Người thiếu nữ đó...Béatrix...ông thương yêu nàng?...

- Tôi thương yêu nàng!...

Bàn tay của César co rúm trên cây dao găm.

- Và nàng...hãy trả lời...nàng!...

- Ngài muốn nói gì?

- Muốn biết coi nàng có yêu ông không...Coi nàng đã yêu thương ông chưa?

- Ái chà, thưa đức ông, Ragastens kêu lên, trong mắt chàng thoáng một ánh chớp, việc đó đối với ngài để làm gì?...

César bước tới một bước. Ông cảm thấy găm thét trong lòng một trong những cơn cuồng bạo làm ông xúc động.

- Mày sẽ phải nói, ông găm lớn, quên cả sự khôn khéo mà ông đã xếp đặt trước ở trong đầu, mày sẽ phải nói!...

Ragastens thu mình lại trong một nỗ lực ghê gớm nào đó. Một ý nghĩ vừa đột ngột gieo vào lòng chàng một hy vọng điên cuồng.

- Thừa đức ông, chàng nói, ngài đã lầm...Ngài sẽ chẳng được biết gì cả...Sự thật chói lọi, tôi muốn mang sự bí mật đó theo vào trong giếng mà ngài sắp sửa quăng tôi vào đấy!

- Ta đã đoán ra! César gầm lớn. Nàng đã thuộc về mày!...Mày chết!...

Vào cùng lúc, ông lặn xả vào, giơ cao cây dao găm...

Ragastens đang chờ đợi sự chuyển động đó, được chàng mong muốn, được chàng hy vọng...Ragastens thấy nhát dao đâm xuống. Trong một cử động chớp nhoáng, chàng đứng dựng lên và nắm chặt cườm tay của César.

Những sợi dây xiềng dường như không còn nặng nề đối với chàng nữa.

César tìm cách tự giải thoát với một cái giật mạnh mãnh liệt. Nhưng bàn tay của Ragastens đã hạ xuống cổ ông. Ông cảm thấy những ngón tay cứng như sắt từ từ siết chặt cổ họng mình.

- Ta chụp được mày! Ragastens thốt lên với một giọng khàn.

Có một cuộc vật lộn trong vài phút. Ragastens một tay vịn cườm tay của César, bóp chặt, trong lúc tay kia chàng làm cho những bắp thịt trên cổ ông ta kêu lên răng rắc, César buông rớt cây dao găm, rồi ông té quỵ xuống.

Bàn tay vẫn tiếp tục siết chặt. Có một hơi thở hắt ra. Rồi, César nằm dài trên nền nhà, mềm nhũn, ông không còn tỏ dấu hiệu nào còn sống.

Ragastens nóng nảy lục soát khắp mình ông.

- Ôi! Nếu như nó đã nói láo, nếu như không có chiếc chìa khóa!...

Chàng kịp ngừng một tiếng thét vui mừng, bàn tay chàng vừa rờ đụng trong sợi dây nịt của César, một chiếc chìa khóa bằng sắt...

Chàng đút vào ổ khóa đang khóa chặt tay trái chàng vào sợi dây xiềng. Chỉ vài giây đồng hồ, cả bốn ổ khóa đều được mở. Bấy giờ Ragastens mới cúi xuống mình César.

- Ông ta sẽ tỉnh lại, chàng lẩm bẩm...Nếu như ta có tâm địa của một người Borgia, cơ hội sẽ tốt đẹp...Có thể ta sẽ giúp ích cho nhân loại biết bao nhiêu!...Ô hay!...Đó nào phải là phần việc của ta.

Ragastens tháo sợi dây nịt của César và đeo vào mình. Rồi chàng đội chiếc mũ bằng nhung đen lên đầu, cái nón thường dùng của đứa con trai giáo hoàng. Sau cùng, chàng chụp lấy chiếc áo khoác choàng lên mình.

- Ta thấy dường như ta coi khá giống một tên César, chàng nói.

Chàng ném lên César còn bất tỉnh, một cái nhìn cuối cùng và đi ra cửa. Vào lúc sắp vượt qua ngưỡng cửa, bỗng nhiên chàng quay trở lại.

Trong một phút chàng cúi xuống làm một công việc lạ thường nghe có tiếng xiềng xích khua động. Xong, Ragastens đứng lên, bật cười to.

Thật giản dị, chàng vừa dùng các ống khóa khóa chặt tay chân của César đang còn bất tỉnh vào các sợi dây xiềng. César bị xích đúng vào tình trạng của Ragastens trước đây mười lăm phút!...

Ragastens ra khỏi ngục tối... Ở phía tay mặt hành lang chỉ dài có vài bước chân được ngọn đuốc sắp tàn ở trong ngục soi sáng một cách yếu ớt.

Ragastens nhận thấy ở dưới chân bức tường chắn ngang hành lang ở phía này có một lỗ tròn. Chàng đi đến gần.

- Chà! Chà! Chàng run run nói, đây là cái giếng được đề cập tới! Ngài César Borgia không thiếu óc sáng kiến... Chết rục ở trong đó! Tởm thật!...

Chàng bước đi với một cử chỉ khùng khiếm và ghê tởm.

Ở bên trái, hành lang kéo dài thêm mười lăm bước cho đến chân một cầu thang bằng đá. Ragastens lẹ làng đi đến nơi và bắt đầu đi lên thang.

Thình lình một ánh sáng xuất hiện. Một tên ngục tối cầm một cây đèn lồng đứng ở trên đầu cầu thang.

Ragastens trùm kín trong chiếc áo choàng, tay áo co rúm lên đuôi dao, bước xấn đến trước mặt người đàn ông.

- Đức ông có muốn cho tôi soi sáng ngài không? Người đàn ông hỏi.

Ragastens không trả lời, bước lên cầu thang thứ nhì. Người đàn ông định ninh rằng đức ông muốn có riêng một mình, nên đứng lại tại chỗ không động dậy.

Không có một người nào ở đầu cầu thang thứ hai. Ragastens thở phào nhẹ nhõm. Thêm một cầu thang nữa, và là sự tự do...

Ragastens đi lên... Nhưng chưa được ba nấc thang chàng đứng dừng lại. Một người nào đó đang đi xuống thang lầu.

Chúng ta nên nói rằng cầu thang xoay hình khu ốc, khá chật hẹp.

Ragastens đứng im, chờ đợi. Bản tính chàng không thích giết người... nhưng ở đây quan hệ đến mạng sống của chàng... Nếu như kẻ đang đi xuống nhận ra chàng, thì đó là một người sẽ chết...

Chẳng bao lâu, Ragastens nhận thấy ánh sáng một cây đèn lồng rọi lên tường đi đến trước mặt chàng. Liền ngay đó người khách lạ xuất hiện. Hiệp sĩ kéo chiếc mũ sụp xuống và kéo chiếc áo lên che kín tới mũi.

- Anh của ta! Một giọng nói âm trầm kêu lên.

Ragastens ngược mắt lên..

- Một người đàn bà! Chàng nói nhỏ...Lệnh bà Lucrèce.

Cử động của chàng làm lộ một phần gương mặt. Lucrèce nhận ra chàng. Với một nụ cười tinh quái, nàng nói...

- Tôi chắc đúng là ông hiệp sĩ De Ragastens?

- Chính tôi, thưa lệnh bà...

Cùng lúc, Ragastens rút dao găm ra khỏi vỏ và sắp sửa chết bằng cách giết nhiều kẻ địch càng tốt trong trường hợp nữ quận công tri hô mọi người.

- Ông tẩu thoát, thưa ông thân mến? Lucrèce nói tiếp.

- Thưa lệnh bà, tôi buồn bực ở trong cái nhà dơ dáy của đức thân phụ lệnh bà cho tôi ở...

- Và ông cảm thấy cần thiết phải đi thở không khí ở bên ngoài?..

- Đúng, thưa lệnh bà!...và rồi, tôi có một cuộc thăm viếng cần phải làm.

- Một cuộc thăm viếng? Thăm ai?...Trên đường đi đến nước Pháp?...

- Không, thưa lệnh bà, cuộc đi thăm lệnh bà!

- Thăm ta?...

- Tôi nghĩ rằng chắc lệnh bà chưa quên cuộc hẹn ước mà lệnh bà đã hân hạnh ước hẹn muốn gặp tôi ở Cung điện Tươi Cười...Nhìn vầng trán nghiêm khắc của lệnh bà, tôi thấy rằng lệnh bà có ý trách móc tôi sao không đúng hẹn vào buổi tối hôm đó...Xin thứ lỗi cho tôi. Ngài thân phụ của lệnh bà đã tìm cho tôi một việc làm thật sự đã ngăn cản tôi.

- Và ông định đi đến nhà ta? Lucrèce ngạc nhiên hỏi.

- Tôi đã nói với lệnh bà.

- Lucrèce suy nghĩ vài giây.

- Vậy thì ông đi theo ta, thành linh nàng bảo.

- Tôi theo sau lệnh bà.

- Ta cần phải báo cho hiệp sĩ biết rằng ở cuối thang lầu này có một đồn canh gồm một sĩ quan và hai mươi người. Qua khỏi đồn canh có cái sân danh dự tại đây ông rủi ro gặp những kẻ hiếu kỳ. Qua khỏi sân danh dự, có một cánh cửa khóa cần phải mở ra...Một mình ông không thể đi mười bước mà không bị nhận ra và bị bắt...Sau cùng, một khi ra khỏi lâu đài, nếu như tình cờ có một việc khẩn cấp nào có buộc ông phải dời lại cuộc viếng thăm...

- Ô! Thừa lệnh bà, hiệp sĩ nghiêm ngắt lời, lúc mà lệnh bà cho tôi được danh dự là chấp nhận sự hộ vệ của tôi cho đến Cung điện của lệnh bà, thì không có một việc bận rộn nào có thể khiến cho tôi lỗi hẹn với lệnh bà, dù cho có phải là sự cần thiết thoát khỏi tình bạn hữu chết chóc của những người Borgia!...

- Kẻ này đúng là một đàn ông! Lucrece nghĩ. Ông the ta!

Đúng như lời quận công phu nhân đã nói, ở bên trên cầu thang, có một đồn canh. Nàng mở cửa đi vào vừa vịn vào cánh tay của Ragastens. Viên sĩ quan hô lệnh chỉ huy, hai mươi tên lính vội xếp hai hàng thẳng.

- Chà! Này anh, Lucrece nói lớn, em rất vui mừng được gặp anh...Nhất định là các đường hầm đó làm cho em kinh sợ...Em từ bỏ cuộc thăm viếng vào lúc ban đêm.

Viên sĩ quan mở cửa. Một lúc sau, Lucrece và Ragastens có mặt ngoài sân.

Họ ra đến cổng lớn tòa lâu đài.

Ở đây cũng có một sĩ quan và một đồn canh. Tuy nhiên, quân số ở đây đông gấp đôi. Vừa trông thấy Lucrece và người mà họ ngỡ là César, cũng một nghi thức như vậy được diễn ra. Cuối cùng họ đi lọt ra bên ngoài.

- Tạ ân Thượng đế! Ragastens thốt lên với một hơi thở dài khoan khoái.

XXIII

CON CỌP CÁI ĐA TÌNH

- Đoạn đường đi từ lâu đài Saint-Ange đến Cung điện Tươi Cười khá ngắn. Lucrece làm thỉnh vịn vào cánh tay của hiệp sĩ, đi lẫn vào những con đường phố hẹp quanh co.

Hơn một lần, Ragastens tự hỏi xem chàng có nên tốt hơn biến mất ở một khúc quanh nào đó.

Một tư tưởng phách lối và thách đố, lòng tin tưởng của chàng nơi sức mạnh lạ thường của bắp thịt của mình, ở nơi lại khéo léo và kiếm thuật, và ở nơi tài nguyên phong phú những sáng kiến của mình khiến cho chàng ngang tàng đi theo nữ công tước De Bisaglia và cùng nàng đi vào Cung điện Tươi Cười.

Tất cả ngủ yên trong ngôi nhà đồ sộ và lộng lẫy.

Nàng đưa Ragastens vào trong khuê phòng mà trước đây nàng đã tiếp rước chàng vào một buổi tối.

- Mời hiệp sĩ ngồi, nàng nói, em ra ngay.

Nàng biến mất.

- Nàng muốn gì ta kia? Ragastens tự hỏi. Đã đến lúc đi thở không khí ở bên ngoài kinh thành Rome. César chắc có lẽ đã hồi tỉnh...coi chừng giờ thức dậy!

Sau vài phút, Lucrece đi vào, mang trên tay một mâm bạc đựng trọn một bữa ăn tối. Trên mâm chỉ có một cái ly.

- Đây là để cho ông quên đi bánh mì và nước uống của lâu đài Saint-Ange, Lucrece nói vừa mỉm cười.

- Thừa lệnh bà, lệnh bà làm gì thế? Ragastens kêu lên.

- Này..em phục dịch cho ông!...

- Ô! Thừa lệnh bà, bà muốn làm cho tôi trở nên kiêu căng sao?...Được phục dịch bởi lệnh bà Lucrece danh tiếng...Thật quá nhiều, thừa lệnh bà, đối với một chiến sĩ đáng thương gặp tình cờ...

- Giáo hoàng được phục dịch do những bàn tay này. Không một nhà quý tộc khác có thể khoe khoang rằng được Lucrece rót rượu cho mình uống như là hiện nay em đang rót cho hiệp sĩ...

Công tước phu nhân rót rượu đầy vào cái ly duy nhất. Ragastens muốn đoán xem cái chất rượu bọt đẹp để chứa đựng cái gì đời sống? hay là cái chết?...

- Thừa lệnh bà, những lời bà nói làm cho tôi thất vọng...

- Tại sao như thế, hiệp sĩ?

- Phải! cái phút khó quên này sẽ in sâu vào lòng tôi, quá lâu “hoặc là quá ngắn ngủi” chừng nào tôi còn sống...Nhưng hãy xem sự thất sủng của tôi...Tôi không đói, cũng như không khát...

- Cuối cùng! Lucrece kêu lên vừa vỗ tay cười. Thế ra còn có một người nào đó có thể làm cho ông Ragastens dừng cảm phải sợ!...Và người đó, chính là em!...

- Sợ à, thừa lệnh bà?...

- Phải đó, hiệp sĩ...Ly rượu này làm cho ông sợ...

- Úi chà, thừa lệnh bà. Ragastens vừa nói vừa chụp lấy ly rượu, bà đã lầm rồi. Không một ai có thể nói rằng tôi biết sợ...Đây là bằng cứ.

Chàng uống một hơi cạn nửa ly rượu.

- Đến lượt của em, Lucrece nói.

Và nàng thân nhiên uống cạn ly rượu vừa cố ý đặt môi đúng vào nơi Ragastens đã đặt môi của chàng.

- Ông thấy chưa, nàng nói, nếu như ông bị trúng thuốc độc, thì ông sẽ có bạn tốt cùng chết chung...

- Người đàn bà thật lạ thường! Ragastens nghĩ thầm.

- Chưa bao giờ em được vui đùa như vậy! Lucrece nói. Thế ra, ông tin rằng em có thể dùng thuốc độc giết người sao?

- Thưa lệnh bà, tôi tin rằng bà có khả năng làm nhiều việc trọng đại, thế là hết. Cho nên tôi nghĩ rằng nếu như có một chướng ngại vật dựng đứng trên đường đi của bà, dù rằng cái chướng ngại vật có là một sinh mạng con người, bà thuộc về những trí tuệ cũng giống như những vãn thạch, đốt cháy tất cả những gì ở trên đường đi ngang qua... Và dù rằng cái chướng ngại vật đã bị lên án chỉ do sự cố của nó đã gặp gỡ với vãn thạch...

Giọng nói của Ragastens rung động lạ thường. Lucrece giật mình và hiểu rằng chàng hiệp sĩ cũng không chịu đầu hàng trên lĩnh vực đó cũng như ở trên những lĩnh vực khác.

Sự thật là Ragastens bảo thẳng với nàng rằng chàng xem nàng như là người đầu độc. Và nàng chấp nhận lời buộc tội như là một lời khen ngợi.

- Nào hãy xem, nàng nói, ông hãy giải thích cho em nghe làm thế nào ông ra khỏi được ngục tối và làm thế nào mà em gặp ông bỏ đi với cái mũ, chiếc áo choàng và thanh gươm của anh em...

Ragastens muốn hành động bằng những lời nói dữ dội mất lòng.

Rất giản dị, thưa lệnh bà, chàng trả lời. Đức ông anh của lệnh bà tìm đến tôi để nghị một việc đê tiện: ngài hiến dâng cho tôi sự tự do để tôi sẽ tiết lộ cho ngài biết ý nghĩ thầm kín của một người đàn bà, trong trường hợp mà tôi biết được các ý nghĩ đó.

- Người đàn bà đó là ai?

- Tiểu thư Béatrix, ái nữ của bá tước phu nhân Alma, vừa mới bị giết chết.

- Chà!...và rồi sao?...

- Thế rồi, thưa lệnh bà, tôi chờ đến lúc đức ông César quá xúc động vì giận dữ bởi những câu trả lời của tôi, ngài xông vào để giết tôi...Tôi chụp lấy đức ông anh của lệnh bà, tôi bóp ngài gần ngạt thở để loại ngài khỏi tình trạng chống cự, tôi xiềng ngài thế vào chỗ của tôi, và tôi đi ra.

- Ông đã xiềng người anh của em?...và ông dám nói với em điều đó.

Tại vì bà hỏi tôi, thưa lệnh bà!

Lucrece hơi tái mặt. Mắt của nàng dường như ngời sáng hơn. Nàng đứng lên và bước đi vài bước.

- Chúng ta nên giữ mình cho cẩn thận...Ragastens nghĩ. Nàng sắp kêu gọi và sai đâm chết ta, cũng như là Francois anh trai của nàng...

Lucrece bước đến gần chàng.

- Thật là phi thường những gì ông đã làm đó!

- Lệnh bà quá khen tặng...

- Không, em thán phục ông...

Vì liên quan đến đời sống của tôi! Tôi lấy làm bức tức...Nhưng ở trong trường hợp đó người ta làm theo khả năng của mình...

- Ai quở trách ông?...Em nói rằng em thán phục ông...

Ragastens liếc nhìn Lucrece. Chàng hiểu!...

- Quý dịch ơi! Chàng tự nghĩ. Người đàn bà đầu độc trở thành người đàn bà đâm dăng. Nếu như ta để cho bị ru ngủ, tất ta sẽ bị hại. Mossaline (1) xuất hiện trước mắt ta còn ghê gớm hơn cả Locuste (2)

(1) *Massaline, người hôn phối thứ nhất của hoàng đế La Mã Claude Ier, nổi tiếng về những sự đâm dăng, là mẹ của Britannicus và Octavie, bị giết năm 48 (LND)*

(2) *Locuste, người đàn bà La Mã chuyên đánh thuốc độc, là dụng cụ của Agrippine để chống lại hoàng đế Claude, và của hoàng đế Néron để chống lại Britannicus. Galba bắt đem xử tử bà năm 68 (LND)*

Lucrece nói tiếp với một giọng nói bắt đầu run rẩy.

- Người thiếu nữ đó, hiệp sĩ, ông có thương yêu nàng không?...

- Đây này, thưa lệnh bà, chúng ta đừng nên nói đến việc đó.

- Ông thương yêu nàng...anh em có bảo em...và em thấy điều đó!...Mặc kệ...

Nếu như ông muốn lấy nàng, em, em sẽ giao nàng cho ông!...

Và, vì Ragastens để lộ một cử động:

- Ông muốn lấy người đàn bà đó!...em sẽ giao nàng cho ông em bảo ông! Ông không nghĩ rằng em có khả năng đến thế nào, đối với hạnh phúc của người em yêu...Mà em yêu ông, Ragastens...Cho nên ông hãy yêu thương nàng, nhưng cũng nên yêu thương em với!...Hãy yêu em đi!...Sau hai giờ trôi qua ở bên cạnh em, ông thuộc về em một phần...và em thuộc về em một phần...và em thuộc nguyên vẹn về ông...

- Thưa lệnh bà...

- Hãy yêu em đi, Ragastens. Ôi! Hãy yêu em đi... Em sẽ là những gì ông muốn...ông muốn đi trốn chẳng?...Ở tại hòn đảo Gasrera của em, em có một tòa lâu đài được em xây đắp thành lũy kiên cố...không một ai dám đến đó tìm ông... Nàng Béatrix của ông, em sẽ cho mang đến nơi ấy cho ông...và ông sẽ yêu thương nàng, miễn là ông chịu yêu thương em...

- Thưa lệnh bà, tôi xin thề rằng bà làm cho tôi ghê tởm...

- Phải! em biết việc đó...Nhưng càng làm cho em yêu ông nhiều hơn... Ragastens, em khao khát lòng khinh bỉ của ông...ông hãy nhổ vào mặt em nếu như ông muốn, nhưng, ông nên yêu em...Ông không muốn chạy trốn?...Ông muốn trở thành một người César khác, vĩ đại hơn, mạnh mẽ hơn, uy quyền hơn. Em đi ngay vào trong các đường hầm lâu đài Saint-Ange và em giết chết anh trai của em trước khi người ta đến giải thoát cho anh...Cha em...sẽ vâng lời, em... Nếu như ông không vâng lời, em sẽ giết ông và em đưa ông lên thay thế ngôi vị giáo hoàng...

Ragastens đứng dậy. Lucrece ôm chặt chàng, một bàn tay nàng xé rách những tấm voan mỏng đang che tấm thân trần truồng của nàng, bàn tay kia nàng cố ghì vào mình nàng chiếc đầu của Ragastens.

- Hãy yêu em đi! Nàng tiếp tục thở hổn hển, hãy yêu em đi!

- Thưa lệnh bà...Chất thuốc độc mãnh liệt nhất của bà...Cây dao găm bén nhất của bà...tất cả những gì bà muốn!...nhưng không có cuộc tiếp cận thân mật của bà!...Hãy buông tôi ra! Hãy buông tôi ra, đồ dâm dăng! Mi toát ra mùi máu giết người...mi nhỏ ra sự ghê tởm?...

- Hãy yêu em đi! Hãy yêu em đi!...

- Nguyện cho cái lưỡi của ta được quăng cho chó ăn nếu như bao giờ ta dám sỉ nhục một người đàn bà!...Nhưng mà mi, mi không phải là một người đàn bà...Mi là một con ma cà rồng hút máu người...Ta có quyền sỉ nhục mi.

Chàng vùng mạnh một cái sút khỏi vòng tay của nàng. Hai cánh tay của Lucrece sút ra...nàng bước lùi lại, tái ngắt.

- Mà không muốn yêu ta! Nàng gầm lớn.

- Thưa lệnh bà, tôi xin lấy tên tôi ra thề rằng những lời nói lúc nãy của bà suýt chút nữa đã đưa bà vào cõi chết!...

- Hèn nhát!

- Quả thật là hèn nhát, bởi vì tôi không dám vất bỏ sự hiện hữu của bà ra khỏi vũ trụ! Bởi vì tôi không giết chết con quái vật dám đề nghị với tôi sự đê tiện và

tội ác... Những tội ác nào?... Việc ám sát anh ruột của bà... và cha ruột của bà!...

- Hèn nhát, nàgng nghiêng rãng, ta đã xem mà y như một người đàn ông... mà y chỉ là một tên đầy tớ của đàn bà... Mà y không muốn tình yêu... Mà y thích chất thuốc độc tinh vi nhất của ta, cây dao găm bén nhất... Mà y nên hài lòng! Đây là cả hai thứ!...

Nàng lãn xả vào, tay vung một cây dao găm mà nàng vừa chụp ở trên bàn. Lưỡi dao có tẩm thuốc độc. Vết chích không đáng kể cũng gây ra cái chết chớp nhoáng.

Ragastens nhảy vọt đi, đứng sau cái bàn.

- Ô! Chàng tức giận lắm bấm, phải chi là một người đàn ông!... Giết nàng! Không được... Ô! Không! Ta không thể làm...

Lucrece xô ngã cái bàn và nhảy xổ vào mình Ragastens.

Người này đứng yên chờ đợi. Hai cánh tay chàng giương ra, hai bàn tay chàng chụp lấy hai cổ tay của Lucrece.

- Mà y sẽ chết! nàng găm thét.

- Thừa lệnh bà, nên coi chừng bà bị thương bằng cách buông rơi món đồ chơi tẩm thuốc độc mà bà đang cầm trên tay...

Những ngón tay của chàng vãn những cườm tay của Lucrece. Nàng thét lên một tiếng kêu đau đớn. Cây dao găm sút khỏi tay nàng, rớt xuống và cắm sâu trên sàn nhà, còn rung rinh.

Vào lúc đó Lucrece ngã ngửa ra, lãn tròn.

Ragastens quì gối ôm chặt nàng đè xuống. Chàng chụp cây dao găm Lucrece biến sắc...

- Ta bị chết! Nàng ấp úng.

- Tôi tha chết cho lệnh bà, chàng lạnh lùng nói. Lúc này, tôi đã tha chết cho anh trai của bà... Nhưng bây giờ là hết cả... đừng bao giờ để rơi trở lại vào tay tôi, người này lãn người kia... tôi sẽ bóp nát các người như là những con rắn độc...

Chàng lập tức đứng lên và cầm cây dao găm, chàng xông vào gian phòng bên cạnh.

Lucrece cũng vậy, nàng đứng lên, tái mét, găm thét. Nàng đập những nhát điên cuồng lên một cái chuông và thét lớn:

- Cứu ta, vệ binh! Cứu ta! Có một tên sát nhân ở đây!...

Những người đàn ông mang vũ khí, nhưng nàng thị nữ hoảng hốt xuất hiện.

- Nó còn ở trong cung điện! Nên cho giữ chặt hết các ngõ ra! Chính là tên sát nhân của quận công De Gandie...nó muốn đâm chết ta!...

Cùng lúc, nàng chạy theo vết chân của Ragastens, theo sau là hơn một chục lính vệ binh và cũng chùng đó tên gia nhân trong lúc những người khác vội vã chạy đến những cửa ngõ và nạp đạn vào súng hỏa mai của họ.

Ragastens đã vượt qua ba hay bốn căn phòng. Bỗng nhiên chàng thấy mình ở trong gian phòng yến tiệc rộng rãi.

Chàng nghe tiếng kêu gọi, một tiếng bước chân đi đến...Chàng nghe giọng nói của Lucrece.

- Ta sẽ chịu chết ở đây chăng? Chàng nghĩ.

Đôi mắt sắc bén của chàng nhìn khắp gian phòng.

Ồ! Chàng lẩm bẫm, con đường máu đỏ! Con đường máu!...Con đường của tội ác trở thành con đường của tự do!

Chàng vừa nhớ lại rằng những dấu vết do chàng đi theo lúc trước, đưa chàng đến con sông Tibre. Chàng chạy xô về phía ấy.

Vào lúc chàng vừa biến mất do cánh cửa ở cuối phòng, Lucrece xuất hiện ở đầu kia gian phòng.

- Nó ở đây! Chúng ta bắt được nó! Nàng hỗn hển kêu lớn.

Chỉ nhảy vài cái, nàng đã vượt qua gian phòng yến tiệc. Thế là một cuộc rượt đuổi ghê gớm xảy ra. Nàng chạy đến gian phòng cuối cùng vào lúc Ragastens dùng vai ấn mạnh một cái, xô vỡ cánh cửa sổ thông qua sông Tibre.

- Nó bị bắt! hãy chụp lấy nó! Nàng gào thét.

Ragastens bật cười lớn. Những tên vệ binh ngừng lại, kinh hoàng. Lucrece buông ra một lời nguyện rửa diên cuồng tuyệt vọng và ngã ngửa ra, bất tỉnh.

Ragastens đã cắm đầu phóng xuống sông và biến mất trong dòng nước màu vàng của con sông Tibre.

XXIV

CON CAPITAN BỊ ĐEM BÁN

Rạng đông vừa ló, bỗng có một người đàn ông – một người Do Thái – đến gõ cửa lữ quán “ông Janus đẹp trai”. Thầy Bartholoméo đưa mũi ra cửa sổ, nhận ra người khách thăm viếng vào sáng sớm.

- Tốt lắm, tôi xuống! ông nói.

Ông mở cánh cửa nhà để xe, người Do Thái len lén đi vào sân.

- Chào ông Ephraim trung hậu. Thật đúng hẹn.

- Đúng. Nhưng tại sao kêu tôi đến vào giờ mà những người lương thiện vẫn còn ngủ?...

- Suyt!...Chính là để không một ai có thể tham dự vào cuộc mua bán mà tôi muốn làm với ông...

- Ồ! Chắc là về một con lừa con nào đó, vào loại mà ông đã bán cho tôi, đúng là sự bí mật...

- Bartholoméo dẫn người Do Thái đến một cây cột đang chống một cái hiên. Trên cột dán một tờ cáo thị viết tay.

- Đọc đi, thầy Ephraim, chủ quán bảo.

Người Do Thái bật cười. Đó là một tờ cáo thị thông báo rằng cuộc hành hình Ragastens sẽ được thi hành ngay ngày hôm nay.

Đọc xong, người Do Thái ngó người chủ quán.

- Tôi mời ông đến để bán những quần áo cũ và một con ngựa có đủ yên cương.

- Thế tại sao đưa cho tôi đọc tờ cáo thị đó, bởi vì cũng như tất cả mọi người, tôi đã biết cuộc hành hình được thông báo.

- Ông không hiểu sao? Những quần áo cũ...Con ngựa...là đồ vật của tên cướp đó...Con ngựa là của Ragastens! Bây giờ ông hiểu tại sao phải cần đến buổi sáng sớm. Nếu như người ta nghi ngờ rằng tôi đã cho tên Ragastens trú ngụ, việc này có thể làm phương hại đến tiếng tăm ngôi lữ quán của tôi.

- Thật vậy, người Do Thái nói vừa gật đầu.

- Còn ông, ông có thể bán lại với số lời lớn những quần áo cũ và con ngựa đó. Vì đã thuộc về của một tên tướng cướp nguy hiểm, đồ đạc và con ngựa có thể tăng trị giá gấp ba do nơi lòng hiếu kỳ tự nhiên có dính líu đến một tên cướp.

- Xin chào! Tôi không muốn việc mua bán của tôi lôi cuốn các ngài cảnh sát. Ông sẽ tự tay bán quần áo cũ và con ngựa. Do sự hiếu kỳ danh tiếng đó, ông sẽ thu được một mối lợi lớn..

- Phải! nhưng tôi sợ! Bartholoméo nói với một vẻ khổ sở.

- Sợ cho ông, mà không sợ cho tôi!

- Ít ra ông cũng nên bằng lòng xem qua những quần áo cũ và con ngựa đó. Chúng ta sẽ thảo luận về giá cả.

- Tốt, ông tỏ ra hiểu biết. Tôi rất muốn xem tất cả các món. Nhưng những món đó từ đâu đến, con ngựa của ai, tôi không muốn biết đến. Tôi sẽ trả đúng giá cả

cho ông và chúng ta sẽ không nói đến nữa.

- Ông theo tôi...Chúng ta bắt đầu bằng những quần áo cũ.

Một lúc sau, Bartholoméo và người Do Thái tranh luận ráo riết việc mua bán ở trong phòng của Ragastens. Cuối cùng họ đi đến đồng ý.

- Ông mang tất cả đồ đó đi, chúng ta đi coi con ngựa, chủ quán nói.

- Không...hãy để lại. Nếu như tôi không vừa ý con vật, thì việc mua bán không thành, cho nên không cần đem đồ đi.

Cả hai đi xuống chuồng ngựa.

Capitan đang ở đó, dậm chân, hí vang. Con vật đáng thương đang chờ người chủ của nó, nó bắt đầu nóng nảy vì sự nghi ngờ bất thường ở trong chuồng.

Ephraim ngăm nhìn ra vẻ thành thạo con ngựa và mỹ lệ.

Cuối cùng, hai kẻ đồng mưu thỏa thuận xong một giá cả. Ephraim nhớ đến những quần áo cũ và cùng đi với Bartholoméo vào phòng của Ragastens.

Tại đây, họ kêu lên một tiếng kinh ngạc. Những đồ đạc đã biến mất.

- Việc này có nghĩa lý gì? Người Do Thái nói có vẻ nghi ngờ.

- Tôi không hiểu gì cả! Bartholoméo run rẩy trả lời.

- Một tên trộm vừa đi ngang qua nơi đây...

- Chưa có một ai thức giấc ở trong quán.

- Vậy thì ông nghĩ sao?

- Tôi nghĩ rằng ở đây có ma thuật.

- Ma thuật hay là trộm cắp mặc kệ, ông sẽ hoàn lại tôi số tiền đã trả để mua quần áo, và ông chỉ giữ lại số tiền bán con ngựa.

Nói xong, Ephraim sinh nghi, Bartholoméo chơi cho mình một vở, nên đi thẳng đến chuồng ngựa, theo sau là chủ quán đang rưng rờ vì sự biến mất đó. Cả hai đi vào...và ngừng lại, sửng sốt. Con ngựa cũng biến mất...

Hai người đồng mưu kinh hãi nhìn nhau.

Nhưng sự nghi ngờ của người Do Thái tiêu tan. Nếu cho rằng chủ quán đã cho lấy những quần áo cũ, việc đó có thể được, nhưng còn con ngựa!

- Tôi không thể hiểu gì cả, ông ta lắm bẫy.

- Và tôi, cũng thế! Bartholoméo nói vừa khiếp sợ.

- Tôi chắc rằng có một tên trộm nào đó đã khéo đánh cắp con ngựa. Vì ông đã để cửa chuồng ngựa mở hoác...Ông hãy tự xem lấy...

- Tôi tin chắc rằng tôi đã đóng kín cửa, và ở bên ngoài không mở ra được...

- Quả thật tất cả những việc đó thật mập mờ, người Do Thái nói. Dù sao, tôi cũng tiếc là đã bị phí công vô ích... Ông chỉ còn việc trả lại số tiền mà tôi trao hồi nãy về giá của con ngựa và quần áo cũ...

- Vậy tôi phải trả lại cho ông sao?...

- Này, này! Đừng có nói giỡn! Trả tiền lại đây hoặc là tôi sẽ đến thuật lại tất cả cho quan tòa ở trong khu vực.

- Không! Không! Người chủ quán sợ hãi kêu lên.

Thế là chủ quán phải đau khổ hoàn trả lại những đồng đuy-ca được lợi một cách lương thiện do việc bán một con ngựa và những món quần áo cũ không thuộc về ông ta.

Và trong khi Ephraim đi ra, Bratholoméo đi vào trong quán vừa hỗn hển”

- Lũ quán của ta có ma!...

Đó là làm sao con Capitan bị đem bán mà không có bán, và không thể bị bán trong lúc nó đã bị bán.

XXV

TIẾNG CHUÔNG CẤP BÁO

Vừa phóng xuống dòng nước sông màu vàng lợt, hiệp sĩ đã có ý nghĩ đầu tiên là cặp vào những bậc thang ở quán trọ “ông Janus đẹp trai”. Chàng bắt đầu vừa lặn, vừa lội ở dưới mặt nước.

Đến khi chàng nổi lên mặt nước, chàng đã đi xa. Chàng hít vào một hơi không khí và lặn trở xuống. Một lần nữa chàng nổi lên mặt nước và thấy mình ở gần những bậc thang của lũ quán. Chỉ vài sai tay, chàng đã đứng trên những bậc thang, chàng giữ quần áo ướt sũng nước trông giống như một con chó lông xù Tây Ban Nha.

- Cầu cho một cơn sốt nguy hiểm làm ngạt thở cả hai anh em nó! Chàng lấm bầm. Có ai bao giờ gặp những kẻ hung hăng như thế. Kẻ này muốn chặt cổ ta, kẻ kia lại muốn đâm chết ta với con dao găm nhọn mà ta đã làm mất trên sông Tibre. Ta tin rằng không khí ở kinh thành Rome trở thành độc hại đối với ta...

Vừa đọc thoại một mình, Ragastens không chậm trễ một giây đi vào trong phòng. Chàng thấy trải sẵn trên giường những vật dụng của chàng nguyên một bộ đồ trang bị chiến trận mà chàng vừa mua trước ngày bị bắt. Trong nháy mắt chàng cởi xong bộ đồ ướt và thay vào những món đồ khô dường như đang chờ sẵn chàng.

- Được lắm! chàng mỉm cười, cái ông tốt bụng Barthloméo đó không muốn cho ta thất công lực lợi trong rương quần áo!

Mặc xong quần áo, luôn cả chiếc giáp bằng da thú, chàng đeo vào mình sợi dây nịt lấy được của César Borgia có treo sẵn một thanh gươm tuyệt hảo.

- Ôi thanh kiếm đáng thương của ta! Chàng thờ dài, nó bị bỏ lại trong tay của cái kỳ quan xấu xí tên là Dom Garconio đó! Mặc kệ! Cây này không phải là xấu. Ta không bị mất mát gì trong cuộc trao đổi..

Ragastens còn ít thiệt thòi trong cuộc trao đổi hơn nữa là vì thanh kiếm của chàng, chỉ xứng đáng là một thanh kiếm của chàng, chỉ xứng đáng là một thanh kiếm chắc chắn mà thôi, trong khi thanh gươm của César mà chàng đoạt được có một chiếc cán lõng lẩy trên đó Ragastens nhận thấy dính một viên kim cương tuyệt đẹp và vài viên hồng ngọc.

- Chúng ta nên chuồn mau! Hiệp sĩ nói, và không để lại dấu vết...

Trong giây lát, chàng đã gói xong một gói gồm quần áo, đôi giày, cái mũ ướt sũng nước được chàng liệng cả xuống sông Tibre. Làm xong, chàng len lén nhón gót đi ra khỏi phòng, ra đến sân, lẹ làng theo dọc các bức tường, đi vào chuồng ngựa.

Ragastens bước đến để đóng yên cương cho con Capitan.

- Ủa! đã làm xong! Chàng lăm bẫm và gần như không tỏ vẻ ngạc nhiên, bởi mọi việc đã xảy đến cho chàng một cách lạ lùng. Chào Capitan! Mà có vui mừng được gặp lại ta chẳng, hử?...

Capitan vui thích hí vang và dậm chân lên nền đất. Ragastens vỗ về nó, rồi chàng nắm cương dắt nó đi về phía cái sân.

- Không có một người! Chàng nói nhỏ. Chúng ta mau tránh xa!...

Chàng hiệp sĩ lẹ làng dắt con ngựa ra đến cửa nhà xe, mở cửa, dắt ngựa ra ngoài. Rồi chàng nhảy lên yên và thúc chạy mau.

- Người ta sẽ đi tìm ta ở hướng Bắc, chàng nghĩ thầm, về phía Florence... Chúng ta hãy đi về hướng Nam, về phía Naples.

Cho nên chàng đi về phía cửa thành nam vừa được mở, vì mặt trời vừa xuất hiện ở chân trời.

Ragastens cho ngựa đi từng bước, chàng không muốn ra vẻ một người gấp rút.

Vào lúc chàng hiệp sĩ vừa cho ngựa chạy, đổi lại đi từng bước, chàng chăm chú nhìn trần tráo cánh cửa thành biểu hiện cho sự tự do, thì một kỵ sĩ từ một đường

phổ xuất hiện, làm một cử chỉ ngạc nhiên và tìm cách đến gần Ragastens lễ độ chào chàng.

Đó là một người đàn ông vào khoảng ba mươi tuổi, gầy ốm, khô khan, với một gương mặt ngăm ngăm đen, hàng râu mép đen và đôi mắt sáng ngời như là những viên ngọc thạch lựu.

Mặc dù cưỡi một con ngựa tuyệt đẹp, người đó ăn mặc như một người nghèo khổ và choàng một chiếc áo xấu. Y muốn khiêu gợi sự chú ý của Ragastens và y lẩm bẩm với một giọng kính cẩn:

- Thưa đức ông...kẻ đây tớ của ngài...để phụng sự ngài!...

Nhưng Ragastens không nghe y nói, và chàng cũng không đồng ý.

Thật vậy, vào ngay lúc đó, tiếng chuông lớn ở Giáo đường Saint-Jean kêu lên vang dội và được tiếng chuông của hơn ba trăm giáo đường ở kinh thành Rome đáp lại. Những cánh cửa sổ mở ra, những cái đầu hoàng hốt xuất hiện, một tiếng ồn ào khó tả từ thành phố nổi lên.

- Tiếng chuông cấp báo! Ragastens hét lớn. Chính là vì ta! Người ta sắp đóng hết các cửa thành! Tiến lên, Capitan.

Ragastens buông lỏng dây cương. Con Capitan nhảy vọt tới, với một tiếng hí và chạy thẳng đến cửa thành, bốn vó làm văng tung tóe những hòn đá nhỏ.

- Đứng lại! không được đi qua nữa! bọn lính đang đóng cửa kêu lớn, dường như là tiếng chuông cấp báo đã truyền lệnh cho chúng nó.

Capitan còn cách cửa thành đến hai mươi bước. Ragastens thúc một lượt cả hai gót chân vào hông con ngựa mạnh đến máu chảy vọt ra.

- Ngừng lại! không được đi qua nữa! viên sĩ quan vệ binh hét lớn.

- Ta cũng vẫn qua! Ragastens gầm thét.

Một sự va chạm dữ dội, viên sĩ quan bị ngã lộn nhào...Ba, bốn người lính lăn dài trên đất, con Capitan phóng ngang qua như một vòi nước, một viên đạn súng thần công.

Ragastens đã thoát khỏi!...

Ý nghĩ đầu tiên của chàng là về con ngựa. Chàng vỗ về nó, lấy tay xoa cổ ngựa, trong lúc đó con ngựa xé không gian.

- Cám ơn, Capitan của ta, cám ơn, anh bạn tốt!...Ta làm cho mày đau đớn, hả?...Cần phải làm như vậy, mày thấy không...

Chàng quay đầu nhìn về phía thành phố và thấy rằng bọn lính vừa đóng xong cánh cửa thành.

Ở nơi xa, tiếng chuông cấp báo vẫn vang dội mãi.

- Hét vang lên đi, César! Ragastens say sưa la lớn, hét vang lên đi, César! Hét vang lên đi, Lucrece! Hãy hét vang lên, những người Borgia đàn ông và đàn bà! Chính những cái miệng bằng đồng của các người làm lễ ăn mừng cho sự tự do của ta!

Thật vậy, chỉ riêng người Borgia mới có thể ra lệnh cho giật chuông cấp báo. Và tiếng chuông đó không có mục đích nào khác hơn là làm chú ý đến chàng và bắt giữ chàng!

Ragastens quay đầu lại lần nữa. Nhưng lúc bấy giờ chàng nhận thấy mình bị đuổi theo. Một kỵ sĩ chạy theo sau lưng chàng.

Nhận thấy chỉ có một địch thủ thôi, Ragastens nhún vai và mỉm cười. Vừa đến gần một dòng suối, chàng dừng ngựa lại, nhảy xuống đất và dùng lòng bàn tay đựng nước đem đến rửa những vết thương đã bị đinh thúc ngựa của chàng làm trầy hồng con Capitan.

XXVI SPADACAPPA

Tuy nhiên, Ragastens liếc mắt canh chừng kẻ địch đang chạy mau đến gần. Chẳng bao lâu, người kỵ sĩ đến gần Ragastens. Đó là người đàn ông đã kính cẩn chào chàng hiệp sĩ vào lúc tiếng chuông cấp báo bắt đầu vang dội

Ragastens để ý đề phòng, tay đặt lên cán gươm. Nhưng người đàn ông đã đặt chân xuống đất và đi đến gần, vừa cúi chào sâu vào mỗi bước chân đi. Người đàn ông không đeo gươm.

- Này ông bạn! chàng nói, có phải ông bạn muốn gặp ta chăng?...
- Thưa đức ông...đây tớ của ngài...để phụng sự cho ngài!...
- Ông bạn muốn gì? Ragastens hỏi.
- Một cuộc nói chuyện...nếu như Đức ngài chịu chấp thuận...
- Ông có chuyện gì để nói với ta?
- Một đề nghị đưa ra cho Đức ông...
- Trước hết, ông bạn trung hậu, nên làm cho ta thích thú bằng cách để qua một bên những tiếng Ngài, Đức ngài, Đức ông của anh.
- Thưa ông Hiệp sĩ...tôi gọi ông như thế là để tuân lệnh ông...
- Làm sao anh biết ta là hiệp sĩ? Ragastens hỏi.

- Thật là giản dị. Tôi còn biết cả tên của ông nữa. Tôi biết ông. Ai ở trong kinh thành Rome mà không biết đến ông?...Ở đó người ta chỉ bàn tán đến cách thức mà ông đã sửa trị ngài Astorre danh tiếng và lúc ông đi vào Cung điện Tươi Cười. Những tên gia nhân đã bép xép! Và rồi, cái ngày mà chúng tôi có bốn phận phải giết ông...

- Chà! Chà! Đây là lòng thành thật!

- Chúa ơi! Thưa ông hiệp sĩ...Chính tôi được Dom Garconio trả tiền để mượn chúng tôi kêu lên ông là kẻ sát nhân của đức ông Francois De Gandie...và để giết ông bằng một nhát dao găm thật chính xác vào giữa hai xương vai...

- Dịch ơi! Anh bạn trung hậu! Anh là một người bạn vui tính!...

- Phải! nhưng mà hãy đi chơi với quý ở địa ngục đi! Kia là ông chụp cổ gã Garconio và ông quăng vào mặt chúng tôi như là một trái ô mai thối. Tôi là một trong những kẻ bị đê bẹp cái ngã của gã tu sĩ..Tóm lại, khi tôi thấy cảnh đó, tôi vốn là người ưa thích những nhát đánh đẹp, khi tôi thấy ông nhảy ngang qua những lưỡi dao găm của chúng tôi, tôi mang một tấm lòng chiêm ngưỡng đối với ông...

- Thật sự anh tâm bốc tôi quá, thầy thích khách!

- Một sự chiêm ngưỡng hăng say. Và lúc bấy giờ, tôi tự hỏi rằng nếu như tôi có thể xin vào phụng sự cho một vị quý tộc như ông, thì đó sẽ là một danh dự và một quý báu đối với tôi...

- Anh tên là gì, anh bạn trung hậu!

- Các bạn hữu gọi tôi là Spadacappa.

- Gươm và áo tơ choàng? Một tiếng chửi thề. Đó không phải là một cái tên!...

- Như thế đó, là cái tên duy nhất của tôi!

- Thôi cứ cho là Spadacappe đi (Ragastens gọi theo người Pháp). Thế nào, Spadacappe, anh bạn, anh thấy con đường này không?...Ta, ta đi về phía này, về hướng Nam. Còn anh, anh sẽ đi về hướng này, về hướng Bắc, và càng sớm nếu như anh không muốn làm quen với ngọn roi mà ta sẽ bẻ ở trên cây này để làm vế vang cho cái xương sống của anh...

Spadacappa – hay là Spadacappe, như là Ragastens gọi bằng cách pháp hóa cái tên – kêu lên:

- Ông hiệp sĩ xô đuổi tôi! Tôi sẽ trở thành ra sao! Thưa ông Hiệp sĩ, tôi van ông, nên lắng nghe tôi nói. Cuộc sống của tôi cho đến nay làm tôi công phẫn. Ôi! Được sống yên lành, không nghĩ đến việc ác, việc đó chắc tốt đẹp lắm! Có thể

ngủ yên mà không phải thức dậy, lơ lảo, tóc trên đầu dựng đứng vì sợ hãi! Để có thể tự nhủ rằng những người đi ngang qua ngó mình mà không ghê tởm!...

- Ái chà! Anh lựa chọn ta để dạy cho anh đức hạnh, thật tốt lắm. Nhưng tại sao là ta?

- Tôi nghĩ đến ông tại vì không những tôi thấy ông là người mạnh mẽ và dũng cảm...mà tôi còn thấy trong đôi mắt của ông sự nhân từ...

- Thăng quỹ đáng thương! Ragastens lắm bầm.

- Tôi xin thề với ông rằng tôi đã quá chán nản! và gã Garconio, tên tu sĩ đã len lỏi vào giữa bọn chúng tôi để chỉ ra những nạn nhân, cuối cùng tôi ghê tởm gã!...Thành ra, thưa ông, khi người ta biết được rằng ông bị bắt giam, khi những tấm bảng nhỏ được đóng lên trên cửa của tất cả các giáo đường thông báo rằng ông sẽ bị chặt tay và chặt cổ, tôi đã khóc...phải,tôi, Spacadappe, kẻ thích khách không biết thương xót, tên ăn xin chuyên nghiệp không sợ luật pháp, tôi đã khóc...

- Thật là tử tế...nhưng cuối cùng, đó không phải là một lý do....

- Bây giờ, Spadacappe ngắt lời, tôi muốn cứu thoát ông! Tôi yêu cầu các bạn hữu giúp đỡ tôi...lũ hèn nhát đã từ chối!...Tôi liền quyết định rời khỏi kinh thành Rome, để đi đến Naples làm người hạ tiện, hơn là làm cái nghề đáng ghét đó... Tôi tự kiếm lấy một con ngựa.

- Anh tự kiếm lấy?...

- Đó là một việc làm bậy cuối cùng của tôi...cần phải như thế! Tôi thấy con ngựa này ở cửa một lữ quán...Tôi mở dây...Sợi dây cột lỏng lẻo...Con ngựa chỉ muốn bỏ đi.

- Phải, anh chỉ cần ra hiệu cho nó, phải không?

- Sáng nay, anh ta nói tiếp, tôi đang thản nhiên đi về hướng cửa thành Naples...Bỗng thành linh, tôi trông thấy ông... Ông hãy xét đến nỗi vui mừng của tôi...Tôi sắp sửa tiếp cận ông. Nhưng kia là tiếng chuông cấp báo vang lên. Ông bay bổng... tôi chạy theo sau ông...Ông vượt qua cửa thành như là một trận cuồng phong...tôi vượt theo sau lưng ông...Ông dừng lại và tôi cũng ở đây! Chà! Thưa ông hiệp sĩ, xin ông hãy cứu vớt tôi khỏi đời sống địa ngục mà tôi đang sống!...

Spadacappe tỏ ra thành thật. Ragastens có trực giác như vậy.

- Ai đã bắt buộc anh làm kẻ cướp, chàng nói tiếp bởi vì anh đã có một khuynh hướng để trở thành người lương thiện?

- Làm sao tôi biết? Cái gương mẫu, sự huấn luyện, sự cần thiết... Đây này, thưa ông hiệp sĩ, lúc này ông hỏi tên họ tôi? Tôi không có tên họ! Cha tôi! Tôi không biết! Mẹ tôi: cũng là người xa lạ! trẻ, tôi đi ăn xin, lớn lên, tôi ăn trộm để có ăn. Tôi là một người bần cùng đáng thương, thế là hết. Và tôi cũng vậy, tôi rất muốn tìm một bàn tay cứu vớt cho sự khốn khổ của tôi.

Ragastens hết sức bối rối! Chàng không đòi hỏi gì hơn là có một tên đầy tớ am hiểu mình. Tên Spadacappe đó đúng là người chàng đang tìm.

Song, hiện giờ, có một sự khó khăn nghiêm trọng đối với hiệp sĩ là, muốn có một tên đầy tớ, cần phải có tiền trả công. Nhưng Ragastens rất nghèo, - nghèo như là ông Job (1)

(1) Job, nhân vật trong thánh kinh, tộc trưởng nổi tiếng do lòng tín ngưỡng và sự nhẫn nại. Đó là một trong những người giàu có nhất và uy quyền nhất ở xứ Hus, tại Idumée và Chúa lấy làm tự hào về người thủ hạ của mình. Quỷ Satan được phép của Thượng Đế để thử thách đức hạnh đó, và chẳng bao lâu Job thấy mình bị hành hạ bởi những việc rủi ro, những nỗi đau đớn và mất hết cả của cải. Ngồi trên đống phân bón, bị người vợ quấy rầy, bị bạn bè chế nhạo, ông vẫn tiếp tục cầu phúc lành cho bàn tay đánh đập ông (LND).

Người ta đã lấy mất thanh gươm của chàng và sợi dây nịt đựng tiền. Có đúng thật thanh gươm của lấy của César có gắn những viên hồng ngọc và một hạt kim cương. Nhưng mà đến chừng nào chàng mới có dịp bán được.

- Nghe đây, chàng nói với anh, ta tin rằng anh nói sự thật với ta. Mặt khác ta thú nhận rằng anh không làm ta phật ý... Ta lấy làm tiếc đã ngược đãi anh lúc này...

- Ông hiệp sĩ rất tốt...

- Dù sao, chúng ta cũng sắp chia tay, vì ta không đủ giàu có để vương vীu thêm một người đầy tớ.

- Chỉ có vậy thôi sao?...

- Ta thấy dường như lý do cũng đủ...

- Không, thưa ông hiệp sĩ. Hãy để cho tôi phụng sự ông! Giờ ông không thể trả tiền cho tôi? Ông sẽ trả tiền cho tôi khi nào ông làm nên sự nghiệp!...

- Nay anh bạn trẻ, anh nói một cách nồng nhiệt, làm ta thích thú... Vậy thì, tại vì anh tha thiết! nên ta tuyển dụng anh. Kể từ lúc này, anh là thành phần trong gia

đình của ta!

Spadacappe tung chiếc mũ lên trời.

- Hoan hô mặt trời và niềm vui! Anh kêu lên. Giã từ, kinh thành Rome và những cạm bẫy của mày. Hoan hô ông hiệp sĩ, chủ nhân của tôi! Hoan hô!

- Thằng quỷ đáng thương! Ragastens cảm động nhắc lại.

Lòng tin tưởng của tuổi thanh xuân, hào hiệp và rung động, chàng cũng không tự hỏi xem tên thích khách này có phải là một tên gián điệp không.

Chúng tôi vội vã nói thêm rằng sự nghi ngờ sẽ rất oan ức Spadacappe rất thành thật và câu chuyện của anh đúng.

Ragastens đã leo lên ngựa. Chàng cho phi nước đại trên con đường đi Naples. Spadacappe theo sau cách mười lăm bước, như anh đã thấy những dũng sĩ tháp tùng của những vị đại lãnh chúa làm như vậy. Ragastens gọi anh đến gần.

- Anh có biết con đường tắt nào để ta có thể gặp con đường đi Florence?

- Thưa ông hiệp sĩ, ông có thấy chòm cây sồi, điên điên ở trước mặt chúng ta độ một ngàn bước không? Xa hơn nữa, là một tiểu giáo đường bỏ hoang. Cách tiểu giáo đường hai mươi bước, ở bên tay mặt có một con đường mòn thuận tiện cho ý định của ông. Nhưng mà ông hiệp sĩ không đi đến Naples sao?

- Anh chất vấn ta, ông Spadacappe?

- Ồ! Xin lỗi...cái thói quen cũ.

- Phải...thói quen hay chất vấn...để hỏi một việc nào đó, dù cho là túi tiền hay là mạng sống...

- Chà! Thưa ông, ông không rộng lượng! Kẻ thích khách cũ kêu lên với một vẻ buồn bã khiến cho Ragastens cảm động.

- Thôi đi, thôi đi, chàng nói. Anh có cái tốt. Lòng công phần của anh làm cho ta thích thú, và đến lượt ta, ta xin lỗi anh.

- Lần này, ông hiệp sĩ tỏ ra quá độ lượng.

Vào lúc đó, họ đi đến bìa chòm cây sồi đã nói. Ragastens dừng lại, nghe ngóng và quan sát con đường.

Ở xa, thật xa, nổi lên một đám bụi mù.

- Ta bị đuổi theo! Ragastens nói.

Cánh đồng quê là một cánh đồng quanh quẽ, tại đây một kỵ sĩ có thể nhìn xa đến mút tầm mắt...Riêng, chỉ có một chòm cây sồi là nơi trú ẩn tạm thời.

- Chạy trốn?...Bên mặt, bên trái, phía trước, Ragastens sẽ bị trông thấy. Ngay lúc này, chỉ còn một vấn đề là chạy đua...

- Hãy theo ta nếu anh có thể! Chàng bảo Spadacappe.

Nhưng vào lúc chàng sắp sửa chạy vọt đi, người này ngăn chàng lại.

- Không nên chạy trốn. Chắc chắn ông sẽ bị bắt. Những người đó sẽ rượt theo dấu của ông trong vòng ba phút.

- Rồi sao? Không thể ẩn núp trong chòm cây đó...

- Theo tôi, thưa ông, theo tôi!...

Chỉ vài sai ngựa, họ vượt qua khỏi khu rừng nhỏ... Ở nơi đó, nổi lên một tiểu giáo đường gần như là bị đổ nát. Spadacappe nhảy xuống đất và dùng mũi dao cạy chốt cửa, cánh cửa mở ra.

- May mắn là tôi biết được cách thức, anh nói.

- Ý kiến rất tốt... Chúng ta hãy đi vào! Anh bước vào trước đi...

- Không, ông vào một mình...Ồ! Xin ông nên tin cậy, thưa ông!

Sau khi nhìn lại Spadacappe được anh ra dấu phản đối, hiệp sĩ đặt chân xuống đất và đi vào giáo đường, dắt Capitan theo sau. Về phần Spadacappe, anh đóng chặt cửa và leo lên mình ngựa.

Do một khe cửa, Ragastens có thể trông thấy và nghe được những gì xảy ra trên đường. Một bàn tay chàng đặt lên mũi Capitan, chàng bấu vào để ngăn không cho nó hí. Chàng chờ đợi với lòng dửng dưng, sắp đặt sẵn trong đầu sự bố trí một trận chiến đấu cuối cùng.

- Nếu như người này là một kẻ phản bội, chàng tự nghĩ, ta ắt bị hại... Ta không còn cách lựa chọn nào khác!... Kia là những người của chúng ta!...

Một toán người vừa băng qua chòm cây sồi điên điên vừa xuất hiện, khoảng độ năm mươi kỵ sĩ dẫn đầu là một sĩ quan.

Spadacappe thản nhiên đi từng bước, tiến đến trước mặt họ vừa đi theo cạnh bên dưới đường.

- Dừng lại! viên sĩ quan ra lệnh. Này! Anh từ đâu đến đây?

- Từ Naples, thưa Đức ngài... Và tôi đi đến kinh thành Rome để thực hiện một lời cầu nguyện và để thấy mặt Đức Thánh-Cha của chúng tôi.

- Anh có gặp một người kỵ sĩ có dáng điệu như chạy trốn?...

- Một người kỵ sĩ? Quả có. Tôi còn có nói chuyện với ông ta.

- Chà! Chà!...ông ta nói gì?

- Ông ta hỏi tôi có phải ông ta đi đúng con đường Naples không, và khi tôi trả lời đúng, thì ông ta giục ngựa chạy đi như là bị quỷ rượt theo...

- Chúng ta nắm được nó!...ông ta đi trước chúng ta được bao lâu?

- Độ chừng gần một tiếng đồng hồ...Nhưng nếu như ngài vui lòng tin tôi, thì một giờ đó sẽ được giảm bớt rất nhiều...

- Cần phải làm sao để được như vậy? Hãy nói đi và bù lại, ta sẽ lo cho anh có được một cuộc yết kiến...

- Thế này, khi ngài cỡi ngựa được chừng nửa giờ, ngài sẽ tìm thấy hai con đường. Con đường bên tay mặt đánh một vòng lớn...đó là con đường do kẻ bị ngài đuổi theo đã đi, con đường kia, bên tay trái, là con đường tắt...Ngài nên đi theo và ngài sẽ lợi hơn nửa giờ đồng hồ.

- Tiến lên! Viên sĩ quan hét lớn. Nó ở trong tay chúng ta!...Này người đàn ông trung hậu, sáng mai anh đến lâu đài Saint-Ange tìm ta, tại đây nhằm phiên gác của ta, và anh sẽ được ban thưởng..

Nhóm người chạy vụt đi trong một nước phi điên cuồng. Sau vài phút đồng hồ, đám bụi mịt mù do họ làm nổi dậy tan mất. Spadacappe mở cửa tiểu giáo đường. Ragastens nhảy lên yên.

- Thế nào, thưa ông, chắc ông có thấy? Chắc ông có nghe...

- Không!...Ta bận trò chuyện với Thánh Pancrace, vị chủ tế của ngôi giáo đường, Ragastens nói với một nụ cười.

- Úi chà! Spadacappe nói...Và ngài trả lời cho ông ra sao?...

- Phải. Ngài bảo xá tội cho anh về những tội lỗi đã qua.

XXVII

QUÁN TRỢ Ở NGÃ BA ĐƯỜNG

Ragastens đi sâu vào trong con đường do Spadacappe chỉ. Chàng cho ngựa chạy nước kiệu trong hai giờ.

Đến mười hai giờ trưa, họ ở vào phía bắc Thành phố Bất Diệt, sau khi đã đi ra do phía nam. Ragastens bắt đầu cảm thấy đói. Chàng gọi Spadacappe.

- Anh làm thế nào để ăn trưa, chàng hỏi, khi nào anh không có gì để ăn và trong túi không có tiền?

Chàng dừng sĩ tháp từng giờ cánh tay chỉ về phía vài cây to giương những nhánh phủ đầy lá có răng cưa.

- Những cây vả! anh nói giản dị

- Những trái vả! Những gì để giải khát và thỏa mãn cơn đói!

- Chỉ có điều là nó chưa chín tới..

- Chà! Sá gì...Chúng ta nên chạy đến đó...

Spadacappe sắp sửa leo lên một cây vả.

- Hãy để đó! Ragastens nói. Việc này làm ta nhớ lại thời kỳ mà ta đi bắt ồ chim ác là trong các khu rừng ở Montrouge, và những con chim sáo ở những khu rừng Montmartre..

Nhảy xuống đất, chàng bắt đầu nhẹ nhàng leo lên. Nhưng lên đến những nhánh cao, chàng nhăn mặt: những trái vả chưa chín.

- Bữa ăn trưa đáng buồn! chàng lẩm bẩm. Ta tiếc rẻ bánh mì và nước của đức ông César đã cấp cho ta.

Tuy vậy Ragastens cũng bẻ những trái vả. Chàng liệng xuống cho Spadacappe. Bỗng thình lình người này thét lên một tiếng.

- Những trái vả! người dũng sĩ tháp tùng kêu lên với một gương mặt bị xúc động và ngạc nhiên gần như sợ hãi.

- Thế nào, sao? Những trái vả sao!...

- Này! Nó bằng vàng!...

- Kìa! Anh trở thành điên rồi sao?...

- Tự ông hãy xem coi trái vả sau cùng mà ông vừa quăng xuống cho tôi?

Và Spadacappe đưa cánh tay ra, chỉ cho hiệp sĩ một đồng đuy-ca vàng đẹp để chói ngời dưới ánh mặt trời.

- Lạ kỳ! lạ kỳ! Ragastens kêu lớn.

- Thêm một đồng nữa! ...và thêm một đồng nữa! Cả một đám mưa! Spadacappe vừa giải thích, vừa nhảy xuống ngựa, anh bắt đầu lượm một chục đồng đuy-ca vàng từ trên cây rớt xuống.

Ragastens sửng sốt, liếc mắt nhìn xung quanh, bỗng ánh mắt của chàng cuối cùng nhìn xuống dây nịt của mình.

Một nhánh cây nhọn máng vào dây nịt chọc thủng một lỗ rách. Và từ chỗ rách rơi xuống một đám mưa vàng kỳ lạ.

- Sợi dây nịt của César Borgia! Chàng cười ầm lên.

Chàng lẹ làng tuột xuống, tháo sợi dây nịt và mở ra: nó chứa đựng đầy vàng! César Borgia không bao giờ đi ra mà không có ở trong mình một số tiền lớn. Theo thói quen, ông ta để tiền trong những túi nhỏ may dài theo sợi dây nịt đeo gươm của ông ta.

Và lại khi Ragastens đi ra khỏi ngục tối ở lâu đài Saint-Ange, chàng có đeo vào lưng sợi dây nịt của César để có được thanh gươm của ông ta.

Ở đây có hơn một trăm đồng duy-ca vàng, chưa kể một năm lớn đồng pix-ton và vài đồng ê-cuy, cả một gia tài!...

- Thú thật, chàng vui vẻ nói, đức ông César làm rất tốt mọi sự việc khi ngài nhúng tay vào...Cảm ơn, César!...Thành ra, những trái và đó không ăn được – nhất là bây giờ. Anh có biết có một ngôi quán nào ở gần đây không?

- Trên đường đi Florence, thưa hiệp sĩ, cách đây độ một giờ đường, có ngôi quán ở Ngã ba đường, tại đó ông sẽ được an toàn, như là ở cách thành Rome và những người Borgia đến hai trăm dặm. Tôi quen biết chủ quán. Đó là một trong những người bạn của tôi. Ông ta giúp đỡ chúng tôi và trữ trong hầm của ông nhiều thứ hàng hóa của chúng tôi cho đến lúc chúng tôi tiêu thụ được.

- Phải, một người chủ quán lương thiện...Được đến ngôi quán ở Ngã ba. Ngoài ra nó cũng không lạ đối với ta.

Ragastens nghĩ đến lần gặp gỡ đầu tiên với César Borgia và trận đấu gươm với người ghê gớm Astorre.

Gần một giờ trưa họ mới đến Ngã ba, trên con đường đi Florence. Trong lúc Spadacappe dẫn ngựa vào chuồng, Ragastens đi vào một gian phòng thấy tại đây treo những tấm vải thấm ướt nước ở cửa sổ để giữ hơi mát trong quán...

Việc đầu tiên của chàng là gọi một bữa ăn trưa thịnh soạn với đĩa tó gái. Đứa con gái đang lúi húi dọn bàn thì ông chủ quán đi vào nói nhỏ với Ragastens:

- Ngài là người trong bọn chúng tôi, người đây tó của ngài vừa bảo với tôi?

- Người trong bọn các ông?...Chà!...

- Phải, chủ quán nói tiếp vừa nheo mắt. Xin ngài đừng lo nghĩ gì cả...Nếu như ngài vui lòng đi theo, tôi sẽ đưa ngài đến một nơi an toàn và tôi sẽ ở bên cạnh để phục vụ cho ngài.

- Cuộc phiêu lưu tuyệt vời, Ragastens tự nghĩ. Ta có danh dự được chấp nhận đứng trong hàng ngũ bọn ăn xin chuyên nghiệp của kinh thành Rome.

Chủ quán dẫn chàng đến một căn phòng ở lầu một mà đường đi lên thang lầu nằm ở trong một cái sân, được một thùng rượu lớn che khuất.

- Không một ai có thể nghĩ đến việc đi tìm ngài ở đây, chủ quán nói. Ngài có thể ở đây nhiều ngày mà không sợ nguy hiểm.

- Cám ơn, ông bạn trung hậu. Xin dọn giùm bữa ăn trưa cho tôi.

- Gian phòng nhỏ, được sửa sang đủ tiện nghi cho một sự cư trú khá lâu dài. Có một cái giường, một ghế trường kỷ, một ghế bành, một cái bàn, nhiều cây

đuốc bằng sáp và cả những quyển sách để đọc giải trí. Một cái cửa sổ có những tấm sáo che kín trông ra đường.

Chủ quán trở lại với một giỏ đầy thức ăn.

- Và Spadacappe! Hiệp sĩ vừa hỏi vừa bắt đầu ăn ngẫu nhiên một miếng chả lươn dồi ngon lành.

- Người đầy tớ của ngài ăn ở dưới nhà bếp.

- Ông bảo nó đến gặp ta khi đã ăn xong.

Ragastens vừa ăn vừa suy nghĩ.

- Việc lạ lùng, chàng nghĩ. Ta sát cánh với những vị đại lãnh chúa ở kinh thành Rome, và ta chỉ thoáng thấy toàn là những vụ giết người ghê gớm. Ta gặp một tên thích khách: nó cứu thoát ta! Ta đi đến nhà một chủ quán tẩm thường: ông ta che chở cho ta. Vậy ra muốn tìm thấy tấm lòng cao quý thì cần phải đi tìm ở xa giới quý tộc có tước vị sao?...

Những suy nghĩ bị gián đoạn bởi Spadacappe vừa đi đến.

- Anh ăn trưa chưa? Hiệp sĩ hỏi.

- Như là tôi chưa từng được ăn từ mười năm, thưa ông! Tôi ăn ngon lành vì biết rằng miếng bánh mì, mình ăn không có vấy máu người!...

- Tốt! Anh nghĩ khỏe chưa?...

- Sẵn sàng chạy ngựa cho đến trời tối, nếu như cần đến.

- Thật là tuyệt diệu. Anh sẽ quay trở lại kinh thành Rome.

- Trở lại kinh thành Rome! Spadacappe kinh hãi kêu lên. Bộ ông hiệp sĩ đã chán tôi rồi sao?...

- Không! Anh nên an tâm...Anh sẽ đi thật mau về Rome. Anh biết con đường Quatre-Fontaines không?

- Tôi biết rõ. Tôi thường đến uống nước ở máy nước có bốn vòi để thế cho món rượu chất Asti..

- Đến đó, anh sẽ gõ cửa một ngôi nhà ở ngang mặt máy nước, Ragastens ngắt lời. Anh xin nói chuyện với ngài quý tocojj Machiavel. Khi gặp được ngài anh sẽ nhờ ngài báo tin cho người bạn là Raphael Sanzio rằng ta đang ở đây và ta sẽ chờ cho đến ngày mai. Rồi, anh sẽ quay trở về đây.

- Chừng nào phải đi.

- Ngay lập tức.

Spadacappe chạy vụt đi. Ba phút sau, Ragastens nghe tiếng ngựa chạy xa dần.

- Bây giờ ta có nhiều giờ rồi rỗi. Nên nghỉ để lấy lại sức.

Nói xong, Ragastens nằm dài lên chiếc ghế trường kỷ và chẳng bao lâu sau, chàng ngủ say sưa.

Chúng tôi trở lại César Borgia bị xiềng xích ở trong ngục tối của Ragastens.

Thế chất mạnh mẽ của César vượt qua khỏi chứng máu xâm do những ngón tay cứng như sắt của chàng hiệp sĩ. Lần lần ông hồi tỉnh lại và chúng ta khó có thể thấy có một ý nghĩ đích xác về sự kinh ngạc ban đầu làm cho ông tê liệt khi thấy mình bị xiềng ở trong ngục tối.

Sự kinh ngạc đó nhường chỗ cho một cơn giận dữ.

Sau cơn giận dữ, đến cơn sợ khủng khiếp. Bởi không một ai nghe được tiếng gầm thét của ông ta! Không một ai đến giải thoát cho ông. Và ông tự hỏi xem người ta có quên lãng ông ở đó không?

Thình lình tiếng những bước chân dồn dập lọt vào tai ông. Sự kinh hãi đang làm tái mặt ông biến mất và chỉ còn lại trong đôi mắt ông một ánh giận điên cuồng. Ông làm thình, nghĩ đi nghĩ lại những cuộc báo thù ghê gớm.

Và đến lúc gian ngục tối bị một đám đông sĩ quan, vệ binh và ngục tốt tràn vào, ông mới hài lòng bảo:

- Cho đập gãy những ống khóa này...

- Chà! Thừa Đức ông! Đức ông! Những kẻ bất hạnh ập úng, run sợ trước cơn giận dữ của César.

Năm phút sau, César được tự do.

Đôi mắt có vằn màu đỏ rảo khắp những tên ngục tốt vừa chạy đến. Một sự im lặng đè nặng lên trên toán người khủng khiếp.

- Ai là ngục tốt có nhiệm vụ ở vòng thứ tư? César hỏi.

- Tôi, thưa Đức ông! Một tên khổng lồ có bàn tay to lớn cúi đầu bước tới, mặt tái xanh vì sợ hãi.

- Mà không nghe những tiếng kêu của ta sao?

- Không thưa đức ông...

- Chà! Mà không nghe gì cả! Mà ngủ, phải không?...Chờ đó, ta sẽ làm cho mà ngủ mãi mãi..

Ông chụp cánh tay của gã khổng lồ và đẩy đi tới trước. Gã khổng lồ bị đẩy đi như một đứa trẻ, César đẩy gã vào hành lang bên tay mặt...trước cái lỗ tròn đen kịt...trước cái giếng có rãnh độc...

- Nhảy xuống! César lạnh lùng bảo.

Tên khổng lồ quì xuống dưới chân của César, chấp hai bàn tay.

- Xin dung thứ, thưa Đức ông!...

- Nhảy xuống, súc vật!

- Xin dung thứ vì vợ và các con tôi!...Xin dung thứ!...

Gã không nói thêm được nữa, César dùng chân đạp mạnh một cái, xô gã rớt xuống giếng. Gã khốn nạn rớt xuống với một tiếng thét ghê gớm và sợ hãi. Người ta nghe tiếng nước đập âm âm rồi lập tức từ đáy giếng đưa lên những tiếng càu nhàu, những tiếng ăng ăng điên dại! Đó là tên ngục tốt bắt đầu trong đêm tối một trận chiến ghê tởm chống lại những con chuột đói...

César quay lại.

- Ai chỉ huy đồn canh ở trên kia? Ông hỏi.

- Tôi, thưa đức ông, một sĩ quan trả lời.

Với một cử động thô bạo, César giựt cây dao găm nhọn của một người vệ binh đứng gần bên và chỉ một nhát dao, đâm sâu vào vai của người đàn ông. Viên sĩ quan ngã xuống, chết tốt.

César nhìn lại những sĩ quan, những vệ binh và ngục tốt khác. Ông ta run rẩy dưới cơn giận dữ cuồng loạn.

Ông đếm tất cả ở đây có hai mươi ba người: những sĩ quan đã từng hơn hai mươi lần vào sinh ra tử, những tên ngục tốt lực lưỡng có thể dùng một thoi đê bẹp ông, thế mà không một người nào dám nhúc nhích. Họ xanh mặt, chờ đợi.

- Tất cả mọi người...Thình lình César nói.

Ông đang tìm. Vài giây chờ đợi

- Tất cả mọi người, ông ta nói tiếp, vào hết đây!...

Ông chỉ gian ngục tối nơi ông đã bị Ragastens xiềng. Không một lời nói, không một cử động, họ riu rít đi vào. César đóng cửa lại. Bấy giờ ông ta thốt ra một tiếng thở dài khàn khàn.

- Cho chúng nó chết đói, chết khát cả! Ông ta lẩm bẩm.

Mười lăm năm sau, một ngày kia, người tìm thấy trong gian ngục tối đó, hai mươi ba bộ xương người chồng chất lên nhau trong những bộ điệu gớm ghiếc với một vẻ lạ lùng dị thường: người ta cho rằng đó là những bộ xương của một đàn thú dữ chết vì đã toan xâu xé lẫn nhau...

César đi vào hành lang theo con đường Ragastens đã đi. Dưới chân cầu thang, một bóng người đứng lên.

- Còn mày! César găm thét, mày là ai?...

Một tràng cười đáp lại. Bóng người hé mở chiếc áo choàng để lộ cái lồng đèn nàng đang giấu trong áo.

- Lucrèce! César kêu lớn.

- Chính em đấy! Chính em đã sai giải thoát cho anh...

- Em!...Làm thế nào em biết được?...

- Đi theo em!...em sắp nói với anh...chính Ragastens đã tỏ ra vô liêm sỉ để kể rõ tất cả với em...Gã còn muốn đâm chết em...

Vài phút sau, César truyền hết lệnh này đến những lệnh khác, phái những người đưa thư này đến những người đưa thư kia, tiếng chuông cấp báo vang dội khắp ba trăm lầu chuông ở kinh thành Rome và tất cả những người truyền rao tin ở thành phố đi rao khắp các đường phố truyền rao tin ở thành phố truyền rao cho dân chúng những lời dự ước làm cho hơn một khối óc phải suy nghĩ:

“Đối với bất cứ người nào, quý tộc hoặc là người quê mùa, trung lưu hoặc là võ biên, giáo sĩ hoặc là ngoài tôn giáo, người La Mã hoặc là người ngoại quốc, được Đức Thánh- Cha của chúng ta, hứa hẹn và long trọng tuyên thệ:

Xá tội và ân xá hoàn toàn những lỗi lầm, hoặc là bất cứ trọng tội nào, khoan hồng trọn vẹn suốt cả đời nếu như bắt được tên Ragastens ghê gớm và hung hăng.

Cộng thêm một ngàn đồng duy-ca vàng nếu như mang nộp cho các sĩ quan của nền công lý giáo hoàng cái đầu của tên tướng cướp Ragastens, tự thú nhận về tội phản nghịch, tội phản bội, tội bội giáo, và tội giết người!

Cộng thêm ba ngàn đồng duy-ca vàng nếu như mang giao nộp được tên tướng cướp Ragastens nói trên còn sống cho nền công lý giáo hoàng”

XXVIII

MỘT CHIẾC KIỆU ĐI QUA

Chúng ta để Ragastens vào lúc chàng nằm ngủ yên tĩnh với sự vô tư lự của tuổi thanh xuân.

Mặt trời xế bóng khi tiếng chân đi lên cầu thang bằng cây đánh thức chàng dậy. Chàng lập tức đứng lên, Spadacappe đi vào, theo sau là Raphael Sanzio và Machiavel.

- Là ông! Hiệp sĩ nói vừa đưa tay cho chàng họa sĩ.

- Ông bạn thân mến! người này nói. Việc gì xảy đến cho ông thế?...Tôi nghe tin ông bị bắt...Tôi được biết người ta sắp đem xử tử ông...Rồi, sáng nay, kia là tiếng chuông cấp báo kêu vang...những người truyền rao tin thông báo rằng cái đầu của ông được treo giải thưởng...

- Chúng ta nên làm việc cho có phương pháp, Ragastens nói. Chàng hơi làm lạ khi thấy Raphael mỉm cười. Trước hết xin vui lòng giới thiệu tôi với ngài đây...

- Ông bạn Machiavel của tôi, một tư tưởng gia, thừa hiệp sĩ, và một ngày kia sẽ làm cho cả thế giới ngạc nhiên.

- Trong lúc chờ đợi, Machiavel nói vừa đưa tay cho Ragastens, ngài hiệp sĩ De Ragastens làm ngạc nhiên cả thành phố BấtDiệt. Người ta chỉ bàn tán về ông ở trong kinh thành Rome...nhất là từ lúc những người Borgia treo giá chiếc đầu của ông cho đến ba ngàn duy-ca vàng. Dịch ời! Xin nhận những lời khen ngợi của tôi, thưa ông!

- Này! Ragastens nói vừa mỉm cười, họ không bao giờ đánh giá cao bằng chính tôi...Như vậy, họ đã treo giải thưởng cái đầu của tôi?...Và anh biết rõ điều đó, anh? Chàng nói tiếp vừa quay sang phía Spadacappe.

- Việc đầu tiên mà tôi trông thấy ở kinh thành Rome, là cái bảng nhỏ bằng cây, được người ta đóng vào cửa một giáo đường, và tôi có đọc sắc lệnh của giáo hoàng được đức ông César phó thụ.

- Và anh đã nghĩ sao?

- Rằng tôi tự hào được phụng sự cho một vị chủ nhân được đánh giá cao như thế!

- Hoan hô! Hãy đi tìm vài chai rượu Chianti!

Spadacappe chạy đi.

- Thưa hai ông, bấy giờ Ragastens mới nói, người đàn ông mà các ông vừa thấy, hai ngày trước đây còn hành nghề ăn trộm. Tôi chỉ mới biết anh ta vào sáng nay. Tôi sai anh đi đến kinh thành Rome và tại nơi đây anh ta được biết có thể giao nộp tôi để lãnh thưởng ba ngàn đồng duy-ca vàng. Và anh ta đã không chịu giao nộp tôi!

- Việc làm vô ý thức làm sao để ông đem sinh mạng giao phó cho người bạn cùng đó! Sanzio kêu lên. Số tiền lớn lao, thưa hiệp sĩ.

- Phải, Machiavel nói. Nhưng trong lúc cho tên thích khách một bằng cố về lòng tín nhiệm vô biên như vậy, hiệp sĩ đã ràng buộc anh ta mãi mãi với mình.

Vào lúc đó, Spadacappe xuất hiện, tay ôm chai lủ khủ.

- Giờ đây, chúng ta hãy trò chuyện, hiệp sĩ nói tiếp, khi chàng ngồi vào bàn cùng với hai người bạn. Có việc xảy đến cho tôi thật là giản dị....

Và chàng thuật lại tất cả chi tiết những gì xảy ra từ lúc chàng bảo Raphael chờ đợi chàng ở tại nhà Machiavel, và chàng đi đến lâu đài Saint-Ange, vừa để có lời từ giã với César Borgia vừa để kêu gọi sự giúp đỡ của ông ta đến việc Rosita bị bắt cóc bí mật.

Nhưng chàng không kể lại cuộc hội kiến mau lẹ mà chàng bắt gặp giữa tên tu sĩ Dom Garconio và Lucrece, và đúng là liên quan đến việc bắt cóc đó.

- Giờ đến lượt của ông, chàng nói. Hãy nói cho tôi biết tại sao lúc tôi rời khỏi ông tỏ ra tuyệt vọng, mà bây giờ tôi gặp lại ông, tôi thấy ông gần như được an ủi. Bộ ông đã tìm lại được người mà ông đã bị mất hay sao?....

- Không! Raphael nói, nhưng sự việc đang được tốt lành...

- Hừ! Machiavel thận trọng ngắt lời. Nên thú nhận rằng những gì ông hiệp sĩ vừa thuật lại cho chúng ta nghe đúng ra là để chứng tỏ lòng nghi ngờ của tôi đối với người đàn ông đó...đối với con quái vật đó, đáng lý ra tôi phải nói như thế!

- Thật đúng! Raphael nói, chàng trở nên mơ mộng. Tuy nhiên, những lời hứa quá chắc chắn như thế...có lẽ nào như vậy?....

- Thưa các ông, tôi không hiểu gì cả về những lời nói của các ông, Ragastens ngắt lời...

- Rồi ông sẽ hiểu...Trong lúc rời ông, tôi đến nhà Machiavel được anh hoài công an ủi tôi...Tôi có thuật cho Machiavel được biết tất cả những gì ông muốn làm để cứu vớt tình yêu của tôi...Và chúng tôi nóng nảy chờ đợi ông...

- Thật lạ lùng, Ragastens nghĩ thầm. Tuy nhiên ông ta vẫn còn tỏ vẻ yêu đương say đắm...

- Thời giờ trôi qua, Raphael nói tiếp. Không thấy ông trở lại, chúng tôi đi ra để đến lễ quán “ông Janus đẹp trai”, trong niềm hy vọng có được những tin tức về ông. Bartholoméo thuật cho chúng tôi nghe tất cả những gì mọi người ở kinh thành Rome đều biết nghĩa là chuyện ông bị bắt và lời buộc tội ghê gớm đang đè nặng lên ông...Vô ích để nói với ông rằng không một giây nào, tôi có thể nghĩ rằng ông lại có thể là một tên giết người khốn nạn. Riêng, Machiavel tìm cách dung hòa sự có thể về cái chết của Francois Borgia với những gì tôi đã nói về tính tình của ông...

- Này! Machiavel nói, giết chết một người Borgia là không phải một kẻ giết người!...Chỉ là một kẻ hành xử quyền công lý.

- Dù sao đi nữa, Raphael nói tiếp, tôi tỏ ra tuyệt vọng về việc đã xảy ra cho ông, ông bạn thân ạ. Trong sự đau đớn của tôi có pha trộn chút ít lòng ích kỷ... Ông đã gieo cho tôi một sự tin tưởng vô bờ bến. Với ông tôi tin chắc sẽ tìm ra Rosita. Không có ông tôi tưởng chừng như bị thất bại...Tuy nhiên tôi vẫn còn hy vọng ở nơi ông. Tôi tự nói rằng có lẽ có sự hiểu lầm, vì rằng người ta chẳng bao lâu sẽ thả ông ra... Hỡi ôi! Chúng tôi được biết rằng ông bị xử và kết án.

- Bản án thật đẹp đẽ! Sự việc được làm xong trong mười phút.

- Rốt lại sáng nay, bị tuyệt vọng, tôi có một ý nghĩ...

Ý nghĩ bị tôi đã phá, Machiavel nói.

- Chúng tôi hãy xem thử ý kiến ra sao! Ragastens nói.

- Thế này! Tôi nghĩ đến việc ngỏ lời với đức giáo hoàng...

- Với đức giáo hoàng! Ragastens giật nảy mình kêu lớn lên.

- Phải! mặc dù bị người ta gán cho nhiều tội xấu, ở trước mặt tôi, ông lão đó có một đức tính quý báu, ngài yêu mến những môn nghệ thuật. Đã nhiều lần, ngài chứng tỏ một sự nhân từ làm cho tôi cảm động. Tôi nghĩ rằng ngài sẽ không thể từ chối không can thiệp đến việc bất hạnh của tôi!...

- Với đức giáo hoàng! Ragastens choáng váng nhắc lại.

- Cho nên sáng nay, tôi đi đến điện Vatican, Raphael nói tiếp. Một sự vui mừng đầu tiên được dành cho tôi, là tôi nghe được việc ông vượt ngục và tẩu thoát đó là đầu đề của tất cả các câu trò chuyện. Đến Vatican, tôi được đưa ngay vào phòng cầu nguyện của giáo hoàng, và việc đó mà không cần đến thư cho phép yết kiến. Tôi cảm ơn ngài, ngài trả lời tôi rằng vừa đúng lúc ngài muốn nhân tiện bàn với tôi về bức tranh “Biến hóa” mà ngài đã xem bản phác họa. Lúc bấy giờ tôi nói với ngài rằng tôi không thể làm việc được và tôi thuật lại tóm tắt cho ngài nghe về việc Rosita bị bắt cóc. Ngài an ủi tôi, khích lệ tôi và cho mời đến ngay ngài hầu tước De Rocasanta, chỉ huy tối cao sở cảnh sát của ngài. Do lệnh của giáo hoàng, tôi kể lại câu chuyện của tôi. Ngài hầu tước đáp lại rằng ngài có nghe nói đến việc bắt cóc đó. Trước mặt tôi, đức giáo hoàng ra lệnh cho ngài bắt đầu ngay những sự tìm kiếm ráo riết nhất. Ngài hầu tước thề rằng sẽ hoàn toàn làm hài lòng Đức Thánh-Cha, rồi ngài rút lui. Tôi không biết làm thế nào cảm ơn ông lão danh tiếng. Bấy giờ ngài bảo tôi rằng ngài phải đi nội trong ngày đến Tivoli để nghỉ ngơi một thời gian theo như thông lệ hàng năm, ngài cho tôi ra về từ tế bưng cách căn dặn tôi nên yên lòng vì mặc dù đi vắng, ngài cũng sẽ lo lắng cho vụ bắt

cóc đó có kết quả tốt có lợi cho tôi. Ngài yêu cầu tôi nên hăng hái làm việc, được tôi hứa hẹn với ngài...Ông bạn thân mến, đó là việc đã khiến cho tôi yên tâm.

- Ragastens chăm chú nghe lời kể lại. Raphael lấy mắt hỏi chàng, dường như muốn biết được ý kiến của chàng.

- Thưa ông Machiavel, Ông nghĩ gì về tất cả việc đó, hiệp sĩ bây giờ mới nói.

- Tôi nghĩ rằng giáo hoàng Alexandre VI là một trong những mẫu người có đầy đủ nhất tính ích kỷ độc ác. Lòng nhân từ của ông ta chỉ làm cho tôi thêm đề phòng đối với ông ta.

- Nhưng mà, Ragastens mở miệng nói tiếp, có phải ông nói với tôi rằng ngày hôm nay ông ta phải đi đến Tivoli chăng?

- Ngài đang trên đường đi, Raphael nói. Chúng tôi đã vượt qua mặt đoàn tùy tùng của ngài, do một con đường tắt. Chẳng bao lâu nữa ngài sẽ đi ngang qua ngôi quán này. Và đây này...ông có nghe gì không?...

Tiếng huyên náo ầm ĩ của một toán đông kỵ sĩ đang đi đến gần. Ragastens bước đến cửa sổ.

Còn cách ngôi quán độ năm trăm bước, chàng thấy một chiếc kiệu lớn có màn phủ kín, trên đó nổi bật những huy hiệu đỏ chói của giáo hoàng, do mười hai con lừa kéo. Chiếc kiệu được những vị quý tộc cưỡi ngựa hộ tống, những vị hồng y được phân biệt bởi những chiếc nón đỏ. Một phân đội vệ binh quý tộc đông đảo đi đằng trước và một phân đội đi hộ tống phía sau.

Ở phía bên mặt, gần các tấm màn, César Borgia, trầm ngâm và ủ rũ, nổi bật trong bộ nhung phục đen.

Chiếc kiệu đi đến gần. Những vệ binh hộ tống đã vượt qua khỏi ngôi quán.

- Nếu như César Borgia biết được ông đang ở đây! Raphael lăm lăm vừa chụp lấy bàn tay của Ragastens.

Người này nhìn không chớp mắt chiếc kiệu. Một ngọn gió nhẹ thoảng qua làm lật tung một lát những tấm màn và giáo hoàng xuất hiện ngồi dựa ngựa đang đọc một quyển sách. Đó là một ảo ảnh mau lẹ thoáng qua.

- Ông có thấy không? Ragastens hỏi.

- Đức giáo hoàng?...

- Ông muốn biết giá trị của tình bằng hữu của Alexandre không?...Ông muốn biết những lời hứa hẹn của ông ta nặng như thế nào?...ông muốn biết ông già đó đi đâu, ông ta đã hứa sẽ cho tìm ra người đàn bà được ông thương yêu?...

- Hãy nói đi! Sanzio nói nhỏ nhỏ vừa biến sắc.

- Tôi biết rõ người đã cho bắt cóc Rosita!

- Ông mau nói ra! Raphael nói với một giọng run rẩy...

- Hãy tỏ ra can đảm! Bởi vì kẻ địch mà ông sắp sửa chống lại được võ trang một quyền lực rộng lớn và không có gì ngăn cản được ông ta trong việc thỏa mãn những sự đam mê của ông ta. Kẻ cướp đoạt người ban đêm, chính là kẻ mà ông vừa mới thấy đi qua, là kẻ nhạo báng ông bằng cách hứa hẹn sẽ hoàn trả cho ông người đàn bà mà ông đang than khóc.

- Đức giáo hoàng! Ôi! Không thể có như vậy!...

- Thế mà có!...ông già đó đã liếc mắt nhìn tuổi thanh xuân chói lọi của Rosita. Ông ta thích thịt tươi...Tính chính xác của sự việc thật quá rõ ràng. Chính tai tôi đã nghe, chính mắt tôi đã trông thấy....

Sanzio ngã xuống một chiếc ghế, chán nản.

- Ôi! Chàng nói, tôi nhớ lại rồi!...Phải...Chắc ông nói đúng!...Khi tôi mang đến cho ngài bức tranh “Thánh mẫu đồng trinh ngồi ở trên ghế” ngài ném lên bức tranh những cái nhìn lạ lùng...Ngài hỏi thăm tôi về người mẫu...ngài nói rằng ngài muốn thấy người mẫu...Tôi hiểu rõ tất cả!...Thật là đê tiện!...

- Phải! Machiavel nói, thật xứng đáng với một người Borgia...

- Giáo hoàng đi đến Tivoli phải không? Ragastens nói tiếp. Thế thì chính là ở Tivoli, ông ta đã cho đưa Rosita đến...Này, này! Ông chạy đi đâu?....

- Tên khốn nạn! Tôi muốn rượt theo ông ta!

- Xem kìa, một ít kiên nhẫn chớ! Hoặc là tất cả sẽ thất bại! Trước khi ông thốt ra được một lời, làm một cử động, ông sẽ ngã xuống...Không phải cái chết của ông sẽ cứu thoát được Rosita.

- Thật đúng! Raphael lăm bắm. Làm thế nào?

- Trước hết, phải tự tránh khỏi sự tuyệt vọng. Borgia rất thế lực. Nỗi nguy hiểm mà Rosita đang gặp phải rất cấp bách. Nhưng nếu chúng ta đem trí thông minh chống lại sức mạnh và đem lòng quả cảm chống lại sự uy hiếp, tất chúng ta sẽ thắng. Ông nên giữ cho mình tất cả sự bình tĩnh. Kìa! Tôi biết rằng tình trạng không phải là vui vẻ. Nhưng ông nên nhớ rằng mới cách đây vài giờ đồng hồ tôi đã bị kết án chặt đầu và giờ đây, tôi đang sẵn sàng thực hiện tất cả để thu xếp cho ông. Ông thấy rõ rằng không có một tình trạng tệ hại nào mà người ta không thể ra khỏi một cách thắng lợi!...

Ragastens nói với một sự nhiệt tình đến nỗi Machiavel, tuy tỏ ra lạnh lùng, cũng chụp lấy bàn tay chàng.

- Thật ông là con người rất có nghị lực! ông ta kêu lên.

Về phía chàng, Raphael cảm thấy luôn luôn phấn khởi.

- Ông bạn thân mến, chàng nói, ông cứu thoát thêm lần nữa sự tuyệt vọng của tôi. Xin cảm tạ cái giờ đã xui khiến cho ông được gặp tôi!

- Tốt, chúng ta nên xem xét đến kế hoạch hoạt động.

- Nói đi, ông bạn. Cần phải làm sao?

- Trước hết là ăn tối! Trong lúc đó, người ta thường có những ý nghĩ không sáng suốt, thực hiện sẽ không có kết quả. Này, thầy Spadacappe!...

Spadacappe chạy đến. Ragastens ra thực đơn. Chẳng mấy lúc, cả ba người ngồi vào bàn ăn.

Ragastens kể lại trong cái ngày chàng bị bắt, chàng có nghe Garconio báo với Lucrece về việc bắt cóc Rosita.

- Tôi biết tên tu sĩ đó, Machiavel nói. Tôi tranh thủ được cảm tình của gã. Và do nơi gã, có nhiều lúc tôi nhận được nhiều chi tiết quý báu, tôi trả cho gã bằng những lời ngợi khen. Bởi vì gã vô lại có những kỳ vọng làm chính trị.

- Tốt!...việc đó có thể có lợi ích cho chúng ta.

Khi ăn xong, trời đêm đã tối...bữa ăn khá buồn tẻ, mặc dù những cố gắng của Ragastens. Họ thỏa thuận rằng cả ba người sẽ đi đến Tivoli và tại đây tùy những cảnh ngộ gợi hứng.

Sáng hôm sau, vừa rạng đông, Ragastens, Machiavel và Sanzio lên đường, dẫn theo Spadacappe. Ragastens suy nghĩ đề ra một kế hoạch tấn công, Ragastens có những ý nghĩ phiến muộn. Machiavel tìm cách hình dung lại họa đồ ngôi biệt thự của giáo hoàng mà chàng đã có dịp thăm viếng.

Chẳng bao lâu, mặt trời lên, Ragastens tự tâm tình:

- Chán chửa! Chàng nói, chúng ta có vẻ như đi đưa một người chết. Tuy nhiên chính là đời sống mà chúng ta sắp đi chinh phục...đời sống, tuổi thanh xuân và tình yêu!...Khi tôi nghĩ đến rằng vào sáng hôm nay tôi sẽ bị chặt đầu và chặt cụt hai bàn tay...và tôi nhớ đến gã đao phủ đáng thương ở kinh thành Rome. Chắc gã không có mang hình ảnh của tôi ở trong lòng, vì đã bị giật khỏi tay gã mỗi lợi bất ngờ của những bàn tay và cái thủ cấp...Thiếu sự tinh nhả làm sao! Thật đáng chán cho cái nghề đi chặt đầu người...

Machiavel và Raphael không ngăn được tiếng cười.

- Chúng ta còn lại việc làm cho ngài Rodrigue Borgia chán chê cái nghề đi cướp đoạt người...Ragastens nói tiếp. Còn chúng ta có thực sự đi đúng đường

không?

- Chúng ta không bao giờ đi lệch đường, Machiavel nói.

- Cám ơn các bạn, Sanzio nói. Các bạn đã tự đặt mình giúp đỡ cho một người si tình đáng thương mà các bạn vừa mới quen biết...Làm thế nào cám ơn cho xiết?...

- Ô hay! Ông sẽ vẽ chân dung của tôi vào một trong những bức tranh của ông. Tôi sẽ giúp cho ông được hạnh phúc và ông sẽ cho tôi sự bất hủ!...Chính tôi mới là người thọ ân ông.

Lời ca ngợi tế nhị đó và sự tin tưởng của Ragastens đã tác động mạnh mẽ tinh thần của Raphael.

- Giữa chúng ta từ đây sống chết có nhau, chàng kêu lên!

- Họ đã rời con đường đi Florence sau hai giờ đồng hồ và theo lời chỉ dẫn của Machiavel, họ đi hướng về một dãy núi mà hình bóng in nổi trên nền trời xanh nhạt.

- Tivoli! Thành linh Machiavel nói.

Chàng giơ cánh tay chỉ một đám nhà màu trắng nằm trong đám cây cỏ xanh tươi và những khu vườn trùm lên trên những vực thẳm mà dưới đáy vực những dòng thác bọt trắng xóa lẫn lộn trong tiếng huyên náo dữ dội.

Raphael xúc động ngẩng nhìn ngôi làng nơi mà người vợ trẻ của mình bị lôi cuốn như là bị đưa vào một tổ chim ưng.

- Rosita! Chàng lâm bẫm! cổ họng bị thắt nghẹn vì nỗi lo sợ.

- Hãy nhìn xem! Machiavel nói. Anh có thấy ở đó, bên tay trái của chúng ta, cái khe sâu hình thành một cái vực thẳm!...Anh thấy đó...con sông Anio mất hút vào trong đó những tiếng gầm thét mà chúng ta nghe được từ chỗ này...Trên bờ vực thẳm, anh có trông thấy những cây trụ bị dây trường xuân bám chặt?...Đó là những gì còn sót lại của đền thờ nữ vu Sibylle...

- Tôi thấy...rồi sao nữa?...hãy nói đi!...

- Thế thì ở về phía trái của đền thờ, cách vực thẳm độ một ngàn bước, những kiến trúc có những khu vườn được những bức tượng cao hơn bao bọc xung quanh...Đó là ngôi biệt thự thôn dã của Alexandre Borgia!

- Rosita của ta! Raphael trầm giọng nhắc lại vừa giương cánh tay chỉ thẳng về hướng ngôi biệt thự thanh nhã đầy hoa nở rộ, hơn hờ vui tươi.

Xúc động vì lòng thương cảm, Ragastens và Machiavel lôi chàng thanh niên đau khổ đi. Một giờ sau, tất cả ba người đi vào thành phố nhỏ Tivoli và ở trong

một lỗ quán hẻo lánh...

XXIX TUỔI GIÀ CỦA BORGIA

Ngôi biệt thự mà Raphael Sanzio vừa giương tay chỉ là một ngôi nhà nghỉ mát, tại đây tất cả được trù tính cho sự nghỉ ngơi của tinh thần và cho niềm thích thú của đôi mắt.

Trong ngôi vườn, dưới một chùm cây lựu, ở cuối chùm một pho tượng Thần Ái tình bằng cẩm thạch đang đùa giỡn với Dương thần có những cái chân chẻ hai một thiếu nữ đang ngồi trên một cái ghế dài bằng đá hoa cương màu hồng. Đôi mắt đẹp của nàng thỉnh thoảng rưng rưng nước mắt. Đó là Rosita.

Cách đó không xa, một người đàn bà độ chừng bốn mươi tuổi, một mũ trùm vóc dáng to lớn, canh chừng các cử động của nàng. Và, ở sau lưng mũ trùm, hai người đàn ông đang ẩn núp trong chòm lá, rình rập sẵn sàng chạy đến.

Nàng thiếu nữ đã bị nhốt trong ngôi biệt thự ở Tivoli từ bốn ngày nay. Nàng hoài công tìm cách hiểu việc gì đã xảy ra. Tại sao người ta lại đưa nàng đến đây?

Người đàn bà đó luôn luôn ở bên cạnh nàng, không bao giờ rời xa. Ngay cả ban đêm, bà trùm chờ đợi cho nàng nhắm mắt xong rồi mũ mới nằm xuống một chiếc ghế trường kỷ...

Raphael ra sao?

Câu hỏi đó quấy rầy nàng và làm cho nàng phiền muộn.

Tuy nhiên, không một lúc nào, nàng có ý nghĩ hỏi thăm người đàn bà đang canh chừng nàng bất cứ việc gì. Người đàn bà đó làm cho nàng sợ hãi.

Một buổi sáng, Rosita hiểu rằng ở xung quanh nàng đang có những sự hoạt động khác thường. Nàng nghe tiếng một hoặc vài chiếc xe đi đến, những việc đi lại trong các hành lang...Sau một giờ đồng hồ, tất cả trở lại im lặng. Lúc bấy giờ Rosita đang ở trong phòng mình.

Chẳng bao lâu, một người đàn bà đi vào nói nhỏ vài tiếng với mũ ngực tốt, rồi ngồi lại trong một chiếc ghế bành.

Rosita nghĩ đã thay đổi người canh giữ.

Trong lúc đó, mũ ngực tốt vội vã đi ra ngoài. Mũ đi đến gian phòng của giáo hoàng. Một tu viện trưởng trẻ tuổi đưa mũ vào một gian phòng rộng rãi nơi Đức

Thánh-Cha nằm nghỉ trong sự cô đơn.

- Thế nào, bà Piérina! Giáo hoàng hỏi.

- Thưa Đức Thánh Cha...mụ trùm quì xuống ấp úng.

- Bà Piérina, ông già nói, ở đây không có liên quan đến những cái quỳ lạy. Bà nên nhớ rằng ta là bá tước Faenza...Rodrigue Faenza! Đó...bà hiểu chưa?...

- Tôi hiểu, mụ đàn bà nói vừa đứng lên.

- Báo vắn tắt cho ta biết công việc của bà.

- Chuyển hành trình của chúng tôi bình yên, thưa ngài bá tước, và cô gái, sau khi kêu la một chút, dường như thích ứng với đời sống mới của nàng.

- Tốt! nàng sẽ thuận tính. Nàng có nói gì không?

- Không nói gì cả.

- Quý ời! Điều đó trầm trọng. Bà không thể nào làm cho nàng nói một ít chuyện được sao? Dù chỉ là để cho nàng xao lãng?

- Chà! Cũng tỷ như làm cho tượng đá ở trong vườn nói chuyện.

Giáo hoàng làm thỉnh mơ mộng một lúc, đầu cúi gục xuống.

- Bà Piérina...ông già ngược lên nói tiếp...

- Thưa ngài bá tước?...

- Cần phải...mụ hiểu rõ ta...Cần phải sắp đặt cho ta một cuộc hội kiến với nàng thiếu nữ đó...Ta có nhiều chuyện để nói với nàng...riêng một mình bà hiểu chưa?...Những sự bí mật...về dòng dõi và gia đình của nàng...

- Ngài bá tước là vị chủ tế...xin ngài ra lệnh.

- Phải, thật vậy, ta là người chủ tể, Borgia nói. Nhưng đứa trẻ đó, đã bị bắt cóc một cách thô bạo, mà không hiểu rằng là vị lợi ích của nàng...nàng có thể hình dung rằng...người ta muốn giam hãm nàng...trong khi chỉ liên quan đến việc hồi phục nàng trong các quyền lực, chức tước, đặc quyền của nàng...Chỉ liên quan đến việc đó và không có việc nào khác, bà có nghe không, bà Piérina?

- Tôi nghe, thưa bá tước...phải chuẩn bị cho nàng thiếu nữ tiếp ngài, nghe lời ngài...

- Như là một người cha!...không...không phải như vậy...nên nói là: như một người bạn quan tâm đến hạnh phúc của nàng...Đi đi.

Mụ Piérina nở một nụ cười gớm ghiếc và biến mất.

Ngày hôm sau, Borgia có một cuộc thảo luận về một việc khác. Cũng ở trong gian phòng đó.

Giáo hoàng ngồi trong một chiếc ghế bành, trùm trong một chiếc áo khoác bằng vải che kín thân ngài. Bên cạnh ngài, trên một bàn nhỏ để những chai lọ nhỏ, những que sắt để uốn tóc, những kem xức mượt da và tóc, cả một bộ dụng cụ trang điểm.

Người tu viện trưởng được mền chuộng, Angelo, đang đọc sách lớn tiếng. Xung quanh chiếc ghế bành, một người đàn ông đi đi lại lại, chụp lấy một chai nhỏ, hoặc một que sắt. Những ngón tay của ông ta chạy thoăn thoắt trên gương mặt của ông lão.

Thình thoảng ông ta đưa cho ngài một tấm gương Venise để giáo hoàng có một lời nói vừa ý hoặc là không vừa ý việc làm.

- Tốt lắm, ngài nói, ông thật sự là một nhà nghệ sĩ.

- Chà! Nếu ngài bá tước cho phép tôi. Trong chốc lát tôi có thể làm cho ngài trẻ lại hai mươi tuổi, chỉ với cái chai này để lên mái tóc của ngài...

- Không! Ta thích để mái tóc bạc hơn. Chỉ cần che đậy được những nếp nhăn quấy rầy ấy là đủ...Được rồi...

Người “nghệ sĩ” chào và lui ra.

Vị tu viện trưởng chăm chú xem xét ông lão.

- Con thấy ngài có một vẻ đẹp nghiêm nghị và oai vệ

Angelo không nói dối.

Thật khó nhận ra nơi Rodrigue Borgia, một ông lão bảy mươi tuổi. Con mắt đen nhánh của ngài chiếu ngời một ngọn lửa âm u dưới cặp chân mày rậm. Tóc

ngài bạc trắng tạo cho gương mặt của ngài một vẻ buồn xa xăm làm dịu nét khắc nghiệt.

Bấy giờ tên hầu phòng đi vào và bắt đầu mặc cho giáo hoàng một bộ trang phục kỵ sĩ bằng nhung tím, bên trên choàng thêm một chiếc áo ngắn thanh lịch và nhẹ bằng tơ màu tím. Borgia đeo vào thắt lưng một sợi dây nịt bằng tơ đeo một thanh gươm thao diễn có chiếc cán lộng lẫy. Sau rốt, ngài đội lên đầu một chiếc mũ, tóc ở xung quanh phủ xuống với một sự duyên dáng nghiêm nghị trên một cổ áo rộng bằng ren.

Angelo thốt lên một tiếng kêu ca tụng thành thật. Ở nơi Borgia, ý chí đã thắng thế trên tuổi già. Ngài trở thành một người đàn ông đáng chú ý đối với bất cứ người phụ nữ nào được thấy ngài.

Ngài mỉm cười, làm một dấu hiệu từ giã, đi ra.

Trong lúc đi đến gặp Rosita, Borgia chẳng nghi ngờ chút nào đến kết quả của cuộc gặp gỡ của mình. Nàng thiếu nữ sẽ chịu xiêu lòng nếu không vào ngay ngày hôm nay thì ít ra cũng ở trong một thời gian ngắn.

Ngài đi vào phòng của thiếu nữ và dừng lại ở ngưỡng cửa chào nàng.

- Đây là ngài bá tước De Faenza đến thăm viếng nàng, mục trùm nói rồi chuồn đi.

Borgia đóng cửa lại và tiến tới về phía người thiếu nữ.

- Nay con trẻ, ngài nói, nàng có cho phép ta đến thảo luận về nhiều việc chắc chắn có liên quan đến nàng...

Rosita lùi lại, mở to đôi mắt với một vẻ ngạc nhiên, không trả lời, và nàng lẩm bẩm:

- Đức giáo hoàng!...Đức giáo hoàng!...

Borgia bị chấn động bởi một cái giật nảy mình. Kế hoạch của ngài trù tính sụp đổ. Rosita nhận ra ngài!

- Nàng lẩm rồi, ngài áp úng. Ta chỉ là bá tước De Faenza.

Thiếu nữ quỳ xuống.

- Không, con không có lầm, thưa Đức Thánh – Cha!...Con thấy được Đức Chí tôn trong đám rước Chúa Nhân đức, trong buổi lễ Mi-xa trọng thể ngày Phục sinh, ở Saint-Pierre. Ngài đúng là vị Chúa tể cực kỳ quyền thế ở kinh thành Rome và ở trên thế giới, và con sẽ được cứu thoát bởi vì ngài có mặt ở đây!...

- Ta quả quyết với con, con trẻ...Con hãy đứng lên!...

- Thưa Đức Thánh-Cha, nàng thiếu nữ sôi nổi ngắt lời, con là nạn nhân của một tội trạng bất cớ...Người ta bắt cóc con...Người ta cướp đoạt con từ trong cánh tay của người chồng trẻ của con..Và con bị đưa đến nơi đây...Thưa Đức Thánh-Cha, con đòi hỏi công lý! Hoặc đúng ra, con chỉ đòi hỏi có một việc: là người ta mở những cánh cửa của ngôi nhà này, là ngài đem con đi khỏi sự canh giữ của người đàn bà ghê tởm này và ngài cho phép con đi tìm lại chồng con, chàng Raphael thương yêu của con...Thưa Đức Thánh-Cha, ngài biết rõ chàng... người đã thể hiện lòng nhân đức đối với chàng...Cũng vừa mới đây, chàng lấy làm sung sướng được mang cho ngài bức tranh Thánh Mẫu đẹp đẽ...Con đã tuyệt vọng...và giờ đây sắp được cứu thoát, bởi vì ngài đang có mặt ở đây!...

Rosita khóc nức nở. Borgia không nghe một lời nào của nàng nói cả. Nhưng ngài nhìn nàng chòng chọc và trong trí tưởng tượng của ngài, ngài lột hết quần áo đang che thân nàng thiếu nữ, để nàng trần truồng trước mặt ngài. Ngài cảm thấy mình mất bình tĩnh. Ngài chụp lấy bàn tay của Rosita.

- Con hãy đứng lên! Ngài nói với giọng run rẩy..Ta không đành lòng thấy con quỳ ở dưới chân ta.

Bàn tay khi đụng bàn tay của nàng Fornarina, bị xao xuyến bởi một sự chấn động. Vẻ sững sốt của nàng thiếu nữ thật khó tả. Nàng không hiểu gì cả về thái độ của giáo hoàng. Nàng rút bàn tay về và lão đảo ngời xuống, vừa nói:

- Xin tha lỗi cho con, thưa Đức Thánh-Cha...Con đã quá đau khổ...

- Con trẻ, nếu như con muốn, con sẽ chẳng đau khổ nữa...

- Ôi! Có phải thế không?...Ngài sắp để cho con đi?...

- Phải, đúng vậy...ta xin hứa với con...

Rosita thét lên một tiếng điên cuồng. Đến lượt nàng, nàng nắm lấy bàn tay của giáo hoàng đưa lên môi hôn.

- Ô! Ngài thật tốt! Con biết trước rằng ngài sẽ cứu thoát con! Con sẽ đi ngay, có phải không?

- Không, con trẻ ạ, không đi ngay bây giờ...Con cần phải ở lại đây thêm hai hay ba hôm nữa.

Rosita bước lùi lại, mặt nàng trắng bệch. Một ý nghĩ ghê gớm, mà ban đầu nàng đã bác bỏ, bắt buộc nàng phải thừa nhận.

- Ôi! Chính là ngài đã cho bắt cóc tôi!...Ngài!...Đức giáo hoàng!...

Borgia run run, ngài rối trí. Thành linh, ngài đi thẳng đến Rosita và chụp lấy hai cườm tay nàng.

- Phải, chính ta! Ngài nói nhỏ nhỏ. Chính ta đã cho bắt nàng. Phải, ta là giáo hoàng. Nàng dám cả gan chống lại những mạng lệnh của giáo hoàng sao?

Rosita không trả lời. Nàng cong mình lại, tìm cách thoát khỏi nụ hôn mà nàng cảm thấy sắp gần bên.

- Hãy nói với ta, ông già Borgia nói ập úng, điên cuồng vì giờ đây đã bị sự say đắm làm cho kích động, hãy nói với ta...Chỉ cần nói ta rằng ta không có làm cho nàng ghê tởm. Hãy để cho ta chỉ dùng đầu môi hôn nhẹ lên mái tóc của nàng!...

- Đê tiện! nàng thiếu nữ thờ hống nói.

- Nàng có muốn trở thành nữ công tước...quận chúa?...

- Một cuộc vật lộn ngắn ngủi. Borgia, đôi mắt đỏ ngầu, đầu óc quẩn trí, vừa làm một nỗ lực cuối vừa nói lấp bắp:

- Nàng thuộc về ta...Ta cầm giữ được nàng...

Thình lình ngài ngừng nói, kinh hãi, lặng thinh Rosita, trở thành dững cảm trong sự tuyệt vọng, vừa vượt khỏi hai cánh tay của ngài. Vừa nhảy ngược ra sau, nàng rút thanh gươm thao diễn mà ngài đã dùng trang trí cho bộ trang phục kỳ sĩ.

- Thừa Đức Thánh-Cha, thiếu nữ nói lạnh lùng, nếu ngài bước tới một bước nữa, tôi sẽ giết ngài...

Vẻ bình tĩnh trong lúc nàng thốt ra những lời nói đó chứng tỏ cho giáo hoàng thấy đứa trẻ đó đã đi tới điểm tột cùng của sự kích thích. Cơ sốt của ngài đột ngột tan biến.

- Đừng lo ngại gì cả, ngài nói.

- Tôi không lo ngại nữa, nàng nói vừa cầm thanh gươm vào giữa hai bàn tay như là một thành lũy yếu đuối bằng thép.

- Giã biệt, Borgia nói. Chúng ta sẽ tiếp tục lại câu chuyện này, nàng yêu dấu của ta.

Nàng thấy ngài đi ra, mà không dám liều lĩnh một cử động nào nữa.

Khi nàng còn lại một mình, cũng với sự bình tĩnh dữ dội, nàng bẻ gãy thanh gươm ở cách mũi gươm độ chừng vài đốt ngón tay cái. Đoạn gươm gãy đó được dùng làm một thanh dao găm nhọn. Bấy giờ, nàng mới bắt đầu khóc lóc...

Giáo hoàng vuốt lại quần áo bị xốc xếch, đi trở về phòng vừa ngẫm nghĩ.

- Ta đã thành già yếu, ngài nghĩ. Ta làm phương hại tất cả vì quá vội vàng... Và rồi, ta đã bị sợ hãi, ta đã tháo lui...Chà! Thuở xưa, không phải là một thanh gươm do một bàn tay đẹp đẽ hoa lên ngăn cản ta được...Mặc kệ! Nhát đầu đã đánh...Nàng sẽ suy nghĩ.

Ngài về phòng và tu viện trưởng Angelo vội vã đi đến đón ngài:

- Nhân tiện, ngài nói, con có biết vực thăm ở sông Anio không?

- Biết, thưa Đức Thánh... ngài bá tước.

- Giờ đây con có thể gọi ta bằng ngôi vị! Không còn gì bất tiện nữa. Này, Angelo, ở trên bờ vực thăm có một cái hang hoang vu. Lát nữa, con sẽ đi dạo quanh đó. Và xem thử nơi hang đó có một bà già ở hay không, bà được biết ở Rome dưới cái tên là Maga....

- Và nếu có bà già ở đó, thưa Đức Thánh-Cha?...

- Con sẽ bảo rằng đêm nay bà ta sẽ tiếp một cuộc thăm viếng....

XXX

LÒNG PHÂN VÂN CỦA MỘT ÔNG LÃO LÀM VƯỜN

Ragastens và hai người bạn đến trú ngụ ở trong một ngôi quán bẽ ngoài có vẻ nghèo nàn, mang bảng hiệu “Cái giỏ đầy hoa nở”, tầm thường và ở nơi hẻo lánh, đương nhiên lôi cuốn sự chú ý của Ragastens. Sau khi cả ba ăn quấy quá xong, Ragastens đi ra một mình, đi bộ.

Một giờ sau chàng trở lại, ôm trong tay một giỏ quần áo. Chàng biến mất ngay trong phòng của chàng.

Trong lúc đó, Machiavel lo vẽ lên một tờ giấy sơ đồ ngôi biệt thự của giáo hoàng. Chàng có đến viếng vào năm trước và trong trí chàng còn nhớ đến sự bố trí đại cương ở bên trong ngôi biệt thự.

Đến lúc Ragastens hiện ra, chàng đã thay đổi gần như khó nhận ra. Chàng có dáng điệu của một trong những sinh viên người Đức đến nước Ý, để thu thập tại nơi nguồn gốc, nền khoa học của những người xưa.

- Bây giờ tôi có thể đi tới gần vị trí, chàng nói.

- Chúng tôi đi theo ông, Raphael kêu lên.

- Không, ông bạn... Ngày hôm nay chỉ có việc đi tìm những tin tức. Đừng có lo sợ gì cả, khi nào cần chiến đấu, ông sẽ có mặt tham dự.

- Nhưng, ngay bây giờ tôi không thể trợ giúp cho ông được sao?

- Hãy để cho ông hiệp sĩ làm, Machiavel can thiệp.

- May lắm! và trong lúc chờ đợi, hai ông có thể được cho việc làm rất là vất vả...

- Thế ra ông đã có một kế hoạch để bắt cóc Rosita?
- Không...chính ra là cần phải bắt cóc một người khác...
- Một người khác!...Ai đó...
- Giáo hoàng!

Và chàng đi ra, để lại cho hai người bạn sự sửng sốt.

- Ông ta có lý, cuối cùng Machiavel nói. Con vật chết, thì nọc cũng chết. Ai hãm dọa Rosita? Đó là lão già Borgia. Cho nên chính ông ta là người mà chúng ta phải nhắm trước tiên. Và nếu như chúng ta thành công bắt được ông ta, Rosita được cứu thoát ngay cùng lúc. Chà! Ragastens, hiệp sĩ thật sự là một người quý báu. Can đảm, trung tín, hào hiệp và có một trí tuệ tuyệt vời.

Trong vụ này, Ragastens có lẽ còn đáng được khen ngợi hơn là cả Machiavel thừa nhận. Thật vậy, chàng cũng đang yêu! Chàng cũng cảm thấy tư tưởng của mình bay bổng đến bên cạnh nàng Hoa Anh Thảo quý mến. Và tuy nhiên, chàng không nói gì cả.

Chàng giữ kín những sự lo ngại trong tâm trí và những sự đau đớn trong lòng. Duy chàng chỉ chọn lựa cho mình một sắp xếp đường như hòa giải tất cả.

- Tivoli, chàng tự nói, ở trên con đường đi Monteferte. Đạo quân của César Borgia nhất thiết phải đi ngang qua đây. Đến khi ta thấy những khẩu thần công diễu hành qua, bấy giờ ta sẽ xem.

Trong lúc chờ đợi, Ragastens đi xuống về phía biệt thự của giáo hoàng, chàng đi lảng vảng ở xung quanh suốt cả ngày. Lúc trở về, buổi tối ở quán “Cái giỏ đầy hoa nở” chàng bảo các bạn hữu:

- Đây là những tin tức sơ khởi. Giờ đây chúng ta biết rõ lực lượng của kẻ địch: ở trong ngôi biệt thự và những ngôi nhà phụ thuộc, có năm mươi vệ binh võ trang, độ ba chục tên gia nhân đủ loại, và độ hai chục thư ký, giáo sĩ, và quý tộc.

Ngày hôm sau, chàng lại lên đường. Bữa trước chàng có gây chuyện với một tên đầy tớ. Chàng hy vọng lần này được tốt hơn.

Ẩn núp sau một đồng đá, được che khuất giữa những cây dương xỉ, chàng canh chừng ngôi biệt thự và vùng lân cận. Và vì chàng ở trên cao, trên con đường Tivoli, chàng có thể nhìn xuống thấy một phần những khu vườn ở bên trong.

Ragastens đã ở vị trí đó hơn một giờ đồng hồ bỗng chàng thấy một ông già đang chậm chạp đi về phía mình vừa lau mồ hôi trán. Người đàn ông vừa từ ngôi biệt thự đi ra do một cửa nhỏ ở khu vườn mở thẳng ra con đường Tivoli.

Chàng lập tức đi ra khỏi nơi quan sát của mình và đi đến đón đầu. Ông già mặt bộ quần áo nửa trung lưu nửa quê mùa. Chàng chào ông ta rất lễ độ và với một nụ cười đến nỗi ông ta ngạc nhiên dừng lại.

- Guten marnen (Chào), Ragastens nói.

Đó là tất cả những gì chàng biết về tiếng Đức.

- Non capisco, signor! (Tôi không hiểu, thưa ông!)

- Trong trường hợp đó, tôi sẽ dùng tiếng Ý, Ragastens nói tiếp vừa cố gắng làm chói tai cái ngôn ngữ của Dante.

- Ông là người ngoại quốc?....

- Người Đức, tôi đang đi đến kinh thành Rome có nhiều công việc và nhất là để cố thấy mặc dù là ở xa, Đức Thánh-Cha Alexandre Borgia danh tiếng, cầu chúa ưu đãi cho ngài!

Chàng lột chiếc nón xuống. Người đàn ông chất phác cũng làm như vậy và nói:

- Amen! (1)

(1) *Amen: Xin được như nguyện*

Rồi ông ta liền nói tiếp:

Nhưng mà chàng trai, ông rui ro nhiều, không làm hài lòng được lòng ao ước, bởi vì Đức Thánh-Cha hiện không có ở kinh thành Rome...

- Vô phúc làm sao!...Tôi từ ở xa đến...bằng chân!

- Đức Thánh-Cha đang ở đây, trong ngôi biệt thự của ngài, mà không bao giờ ngài đi ra ngoài.

- Làm thế nào mà ông biết điều đó?...Có phải ông được hân hạnh và danh dự là người thân tín của ngài không?

Ông già đứng thẳng lên:

- Ta là người cai quản các khu vườn trong biệt thự ở Tivoli của ngài. Và ta gặp ngài gần như hằng ngày ở trong các khu vườn.

- Người làm vườn! Ragastens kêu lớn. Xin bắt tay ông! Đó cũng là một nghệ thuật mà tôi đang nghiên cứu...Chà! Nghề làm vườn...

- Thế nào, chàng trai, ông già thích chí, ông cũng vậy, ông cũng trau dồi khoa học trồng bông và trồng cây sao?....

- Nghĩa là tôi chưa bao giờ khát vọng nào khác và tôi còn thú nhận với ông rằng ngoài ý muốn được trông thấy Đức Thánh-Cha danh tiếng, việc thúc đẩy tôi

đi đến nước Ý nhất là cái ý muốn nghiên cứu những khu vườn mỹ lệ mà danh tiếng đền đài đến tận nước Đức, trong số có những khu vườn ở Tivoli!...

- Sao! Tại nước Đức người ta nói đến những khu vườn ở Tivoli à?

- Thưa ông, người ta còn nói khắp trong cả thế giới nữa!

Ông già chất phác ngược mắt lên nhìn trời: ông say sưa biết được sự vinh quang. Tin chắc rằng những khu vườn mà danh tiếng được phổ biến cùng khắp chỉ có thể là những khu vườn của giáo hoàng – nghĩa là những khu vườn của ông – ông ta có một nụ cười ngây ngất. Ông nói tiếp:

- Thành ra, chàng trai, ông muốn trở thành người làm vườn?

- Ấy là khát vọng của tôi.

- Ông có biết tháp, ghép cành non không?

-Ồ! Việc tháp, ghép cây không còn là sự bí ẩn đối với tôi nữa. Tôi đã làm cho những cây lê thành cây táo, tôi còn thành công làm cho một cây chanh cho những trái cam...

- Dịch ơi! Và những cây hoa, chàng trai?....

- Đó là nghề chuyên môn của tôi. Tôi biết đến hai ngàn loại hoa hồng, ba trăm giống cây phong lữ thảo, tôi có thể nói với ông tuổi của một cây mộc tê, một cây sả, một cây hoa cẩm chướng, những giống huệ khác nhau, và những loại cây thuốc phiện...

- Còn những trái cây, những trái cây!...

-Ồ! Những trái cây, những trái cây!...

- Có lẽ nào ông bỏ qua cái ngành rất quan trọng...

- Tôi à!...Ồ!...Những trái cây...Cái vòng hoa quý báu nhất trong nghệ thuật của chúng tôi...ông có muốn cho tôi nói rằng...

Ragastens nắm lấy cánh tay của ông lão.

- Nói đi, ông già nói với vẻ xúc động.

- Như vậy!...Tôi có tìm ra...Ông nên giữ điều bí mật?

- Ta xin thề bởi Thánh Boniface và Thánh Pétronille.

- Tôi có tìm ra một giống đào mà không có một nơi nào có cả!...

- Có thể nào được như thế sao? Ông làm vườn mặt mày tái xanh, kêu lớn.

Ông già chất phác ngồi xuống một tảng đá, ở dưới bóng những cây dương mai. Ragastens ngồi xuống cạnh ông.

- Thưa thầy, chàng nói, thầy có vui lòng chỉ cho tôi những khu vườn của Đức Thánh-Cha mà tôi từ xa muốn đến xem?...

- Ông làm vườn giật mình vừa khoan khoái, vừa phiền muộn.

Khoan khoái, bởi vì lần thứ nhất trong cuộc đời dài của ông, ông gặp được một người hiểu được tâm hồn làm vườn của mình, được một người gọi ông là thầy! Phiền muộn, bởi vì lời yêu cầu bất ngờ của Ragastens làm cho ông linh cảm rằng ông sắp bị nộp mình cho con quỷ cám dỗ.

- Nay chàng trai, ông nói, người ta gọi ông là gì?

- Pétrus Meiningbaumkirscher.

- Amen! Ông làm vườn kinh hoàng nói. Ta, ta tên là Boniface Bonifazi... Ông thấy tôi là một người đang tuyệt vọng.

- Thật vậy, khi tôi được hân hạnh gặp ông, tôi có thấy vẻ buồn bã của ông... Tôi có thể biết được chăng?

- Với một người đồng nghiệp như ông, tôi không muốn giấu diếm gì cả... Thật lạ lùng, ông giao cho tôi một sự tin tưởng khó hiểu.

- Sự tin tưởng được chia xẻ, thưa thầy... thầy nói rằng...

Bonaface Bonifazi thường thức danh từ thầy được người ta ban cho. Rồi ông nói tiếp, thật sự cảm động:

- Thế này! Ông Pétrus... không bao giờ tôi nhớ nổi cái tên của ông... ông nên biết rằng những quả đào là món ăn thích nhất của Đức Thánh-Cha chúng ta...

- Tôi cũng vậy, tôi luôn luôn ưa thích quả đào hơn là trái cây nào khác.

- Được cắt ra từng mảnh, rưới lên trên rượu porto hoặc là rượu mâcon trong cái ly được rắc nhẹ trước một ít đường, thật ngon lành. Đó là một công thức của lệnh bà Lucrece và chính Đức Thánh-Cha chỉ ăn như vậy. Nhưng mà trái đào phải thật chín và nhất là nó đừng bị chích... hai vấn đề gần như nan giải. Nếu như ta hái quả đào trước khi nó bị chích, thì nó chưa đến độ chín, và nếu như ta chờ đợi nó chín, thì vết chích nảy ra... Năm nay... thật là kinh khủng!... Ta chỉ còn có những trái đào bị chích... ta chỉ cứu thoát được một hàng cây trồng áp vào tường khỏi sự truyền nhiễm... ta có thể giữ cho nó đến cuối được hay không? Ông có biết việc gì sẽ xảy ra không, nếu như ta không có những quả đào?

- Nói đi, thầy!...

- Ta sẽ bị treo cổ!

- Thầy làm tôi kinh hãi!... Treo cổ!... Vì những quả đào!...

- Là như vậy đó! Năm rồi, khi ta báo với Đức Thánh-Cha rằng một trong những cây đào của ta bị chết, ngài đã trả lời ta: “Tự mi sắp xếp lấy. Cái ngày mà

ta thiếu đào ăn, ta sẽ cho treo cổ mi ở nơi cây đào bị bệnh nhiều nhất...Điều đó có lẽ sẽ trị cho nó lành bệnh”.

- Tôi thấy rằng Đức Thánh-Cha thích đùa giỡn...nhưng tôi sẽ cứu thoát thầy, thưa thầy! Đừng lo ngại gì nữa! Tôi có một bí quyết công hiệu để bảo vệ cho trái đào...

- Chà! Ông làm vườn kêu lên, chính là trời đã thương hại đến ta bằng cách đưa ông đến cứu trợ cho ta! Hãy mau nói cái bí quyết của ông...

- Không thể được, Tôi cần phải chính tay tôi thực hiện.

- Nhưng mà, ông làm vườn ấp úng, để cho ông có thể thực hành, thì ông cần phải đi vào trong vườn!

- Tôi thấy việc đó rất cần thiết.

- Nhưng vào lúc đó ta cũng sẽ bị treo cổ! Hoặc là còn tệ hại hơn nữa!

- Sao vậy?

- Chỉ một mình ta có thể đi vào trong vườn riêng của Đức Thánh-Cha. Chỉ một mình ta canh chừng những người phụ việc. Đức Thánh-Cha có biết bao nhiêu là kẻ thù...Ông hiểu chưa?...

Ragastens hết sức ngây thơ trả lời: Tôi không hiểu.

- Ông không nghĩ đến điều ác, ông. Nhưng có nhiều người độc ác có thể đầu độc những trái cây mà Đức Thánh-Cha sẽ ăn.

- Thật là khủng khiếp.

- Phải...Và Đức Thánh-Cha để ý đề phòng. Ngài đã đặt hết sự tín nhiệm ở ta. Ngài có báo trước với ta rằng nếu bao giờ có một người lạ đi vào trong vườn, ta sẽ bị lột da sống, hoặc là ít ra là bị treo cổ...

Quý ơi!...Bị treo cổ vì để cho những trái đào bị chích, bị treo cổ vì đưa vào vườn cái người mà chỉ riêng anh ta mới có thể cứu vãn những trái đào...Sự lựa chọn thật là tàn nhẫn.

- Than ôi! Ông nói với ai, bao giờ!...

- Thưa thầy, thôi đừng nhắc đến nữa!...Có thể thầy sẽ thành công bảo vệ hàng cây cuối cùng của thầy mà không cần đến sự trợ giúp của tôi...

- Hừ!...Ta không tin lắm..

- Sự thật là chỉ có một mình thầy là biết có tôi vào và Đức Thánh-Cha không bao giờ biết đến sự vi phạm đó...

- Này chàng trai, ông cảm ơn ta!...

- Sự thật là tôi muốn tránh cho thầy khỏi bị treo cổ bằng cách cứu vãn những trái đào bị hãm dọa, và làm cho thầy nổi tiếng mãi mãi bằng cách chỉ cho thầy biết cách thức tháp, ghép cây của tôi...

- Chà! Ông Pétrus, ông hãy im đi, ông hãy im đi!...

- Sự thật cuối cùng là ông có thể trở thành người sở hữu của những bí quyết vô giá, nhưng bởi vì không thể làm được, chúng ta đừng nên nói đến nữa!

- Này chàng trai! Ta quyết định: ông sẽ đi vào!

- Để cho ông rủi ro và bị guở trách có ích lợi gì? Vì tôi không tin là Đức Thánh-Cha có thể treo cổ ông...

- Bởi vì không có ai biết được!

- Thật đúng! Tôi sẽ ấn nút thật kỹ!...Nhưng còn lương tâm của ông? Ông không tự khiến trách về sự thiếu sót bốn phận sao?...

- Chúa ơi! Ông thật quá ngây thơ! Ông đừng lo ngại đến lương tâm của ta... Ông cần phải đi vào!

- Bởi vì ông muốn!...Đó là để vâng theo lệnh của ông...

- Ông nghe đây, ta ở trong một ngôi nhà nhỏ ở trong vườn...Buổi tối vào lúc tám giờ, những người phụ của ta đi hết, chúng nó ở chung với nhau. Bấy giờ ta đóng hết các cửa vườn và không một ai đi vào nữa, ngoại trừ Đức Thánh-Cha thỉnh thoảng đi đến. Tối nay vào lúc mười giờ, ông đến cái cửa nằm ở đằng kia... Ta sẽ đưa vào và ông sẽ làm việc suốt đêm. Ban ngày, cần phải ấn nút trong nhà của ta...

- Tôi nhận lời để giúp cho thầy, thưa thầy!

- Bù lại, ta sẽ đưa ông thăm viếng các khu vườn, và ta sẽ sắp đặt cho ông một cơ hội để nhìn thấy Đức Thánh Cha...

- Chà! Thầy làm đầy đủ hết các nguyện vọng của tôi! Ragastens kêu lớn. Còn nhiều hơn là tôi dám mong ước.

- Vậy là tối nay, ở nơi cửa nhỏ?

Xong, ông già chất phác bắt tay nồng nhiệt Ragastens và bắt đầu đi xuống ngôi biệt thự của giáo hoàng, trong khi chàng hiệp sĩ đi ngược trở về hướng Tivoli.

- Chúng ta nắm được Borgia! Chàng nói lúc về đến quán “Cái giỏ đầy hoa nở”. Chính tối nay chúng ta đi vào chiến dịch...

XXXI

VỰC THĂM Ở SÔNG ANIO

Không xa những cảnh hoang tàn mà vào thuở đó và ngay cả ngày nay ở trong xứ, người ta vẫn còn gọi là đền thờ của bà nữ vu Sibylle, con sông Anio chảy dồn dập vào trong một vực sâu. Hai bên bờ vực dốc đứng. Đó là những khối đá to chồng chất lên nhau có những bụi cây dại mọc ở trong các khe nứt.

Ở dưới đáy vực, người ta nghe tiếng gầm thét ầm ĩ của con sông vỡ tan trên những tảng đá màu lục nhạt, làm thành một cái đầm nhỏ, rồi dòng sông tiếp tục chảy thành những khuỷu sông, quanh co bất thường giữa những khối đá hoa cương. Đó là vực thăm của sông Anio.

Ở bên trên vực, ngay ở cái đầm do dòng thác nước của sông Anio, những tảng đá hình thành một cái hang mang những tiếng đồn lạ thường. Đối với phần đông người thì đó là một trong những cửa đi vào địa ngục. Và bằng chứng tốt nhất là những luồng khói có một mùi vị đặc biệt từ trong đó thoát ra.

Kể ra, nơi đó hoàn toàn đáng khả nghi và không một người nào có đầy đủ lý trí mà dám mạo hiểm đi đến vào lúc chạng vạng tối. Khi chúng ta đến gần hang, lúc đó đã mười hai giờ đêm.

Một ngọn đuốc cháy ở cuối hang rọi những luồng ánh sáng ma quái lên bên trong hang. Trong một góc hang có một đồng lá khô dùng làm giường nằm cho một bà già đang bận làm một công việc kỳ lạ.

Bà già đó, là bà Maga, hay đúng hơn là Rosa Vanozzo. Bà vừa đẩy một tảng đá hoa cương vào một loại hầm sâu nằm ở dưới đáy hang.

- Cửa vẫn hoạt động...bà nói, việc chạy trốn của ta được bảo đảm...

Bên trên tảng đá bà rải những lá cây, những năm đất. Hải lòng về việc làm, bà đi ra, vòng qua con đường mòn chật hẹp ngăn cách cái vực với cửa vào hang, và đi đến một miếng đất bằng phẳng nhỏ nằm cao hơn các vùng xung quanh, bà có một ánh mắt sắc sảo và lắng tai nghe.

- Ông ta sắp đến, bà nói chậm rãi, ông ta đi đến...Trong vài phút nữa, kẻ mà trước kia là tình yêu của ta sẽ là một tử thi được dòng nước chảy xiết của sông Anio lôi xuống vực thăm...Ông ta đi đến, lòng đầy tín nhiệm, và ông ta không biết rằng chính ta đang chờ đợi! Ông ta đến tìm tình yêu, mà chính là sự báo thù mà ông ta sẽ gặp phải...Ôi! Lần này lòng ta sẽ không yếu mềm nữa...Rosita đã đi rồi...Vào giờ này, nó được an toàn...cả hai có lẽ đã đến Florence...Nào, đây

đúng là hồi chung cuộc...Rodrigue ngày hôm nay...rồi César...rồi đến bản thân ta...

Bà cúi xuống, lắng nghe một bước chân xa xôi.

- Kia là ông ta!...Trong vài phút nữa, ông ta sẽ biết ta là ai!...Một cái đẩy mạnh!...Rồi không còn gì nữa người mà trước kia là tình nhân của ta!...

Suy tư, không chút vội vàng, bấy giờ bà mới đi vào hang và ngồi chồm hồm gần bên cây đuốc.

Bà Maga quả đã không lầm. Có một người đi đến. Và người đó, là ông già Borgia. Chẳng bao lâu, ngài đi vòng qua các tảng đá, liếc nhìn đáy vực thăm và đến trước cửa vào hang.

Ngài đi vào mà bà Maga cũng không ngẩng đầu lên và ngồi trên một trong hai tảng đá lớn dùng làm ghế trong chỗ ở này.

- Thế nào, Maga, giáo hoàng nói, mi đã rời khỏi kinh thành Rome sao?

- Tôi đi đến đây để chờ đợi ngài...

- Làm thế nào mi biết trước rằng ta sẽ đi đến đây? Borgia giật mình hỏi. Mi có được tài tiên tri sao?

Bà Maga nhún vai.

- Không phải năm nào ngài cũng đến Tivoli sao? Không phải là thời kỳ mà ngài đến nghỉ ngơi vài tuần lễ sao?

- Thật đúng. Phép phù thủy của mi cũng chỉ là tài quan sát. Tuy nhiên mi biết nhiều việc mà những người khác không biết...

- Tôi có nghiên cứu những năng lực của những cây cỏ, chỉ có bấy nhiêu.

- Ở tại đâu? Ở Ai Cập?...

- Không, ở Tây Ban Nha.

- Ở Tây Ban Nha! Mi có ở Tây Ban Nha?

- Phải...Nhưng nhất là ở nước Ý, ở chính ngay tại Tivoli mà tôi đã nghiên cứu..Tôi quen những cây cỏ, tôi biết lọc ra những tinh túy trị lành bệnh, và những thứ giết người, những thứ mang đến cái chết, và những thứ mang đến tình yêu...

- Tình yêu!...

- Tình yêu..cái chết: hai việc giá trị bằng nhau...

- Mi nói gay gắt quá!

- Vì tôi đã đau khổ nhiều.

- Và bây giờ?

- Chẳng bao lâu, tôi sẽ không còn đau khổ nữa...

- Nhưng tại sao mi nghiên cứu nhiều như thế để làm chi?...ý nghĩ nào đã hướng mi về những môn khoa học bị lên án?

Một ý nghĩ đã giúp cho tôi sống cho đến bây giờ: sự báo thù!

Thêm một lần nữa, giáo hoàng giật nẩy mình. Ngài bắt đầu thoáng thấy lờ mờ ở con người của bà Maga không biết một nhân vật ghê gớm nào. Nhưng chẳng bao lâu, ngài lắc đầu.

- Maga, ngài nói tiếp, mi có nhớ đến lời hứa cùng ta ở kinh thành Rome không? Mi sẽ điều chế cho ta một loại bùa mê, có thể làm cho người uống thuốc sẽ yêu thương ta...Mi có yêu cầu ta thời hạn một tháng...

- Bùa yêu đã sẵn sàng! Bà già đáp lại để nói lên một cái gì, để có thời giờ suy nghĩ.

Và việc mà bà đang suy nghĩ thật là ghê gớm. Bà đã phối hợp cái chết của Rodrigue Borgia, người tình cũ của bà, người cha của những đứa con của bà, của cái người mà vì đó bà phải chịu đau đớn bằng ngàn lần cái chết...Vào lúc Borgia sẽ lúi lại đến cửa vào hang, với một cái đẩy mạnh, bà sẽ xô ngài vào trong vực thẳm...

Phải...Bà sắp sửa đứng thẳng lên trước mặt ngài, bà sắp sửa ném ra cái tên của bà như là một tiếng chuông cáo phó bi ai, cái tên của Rosa Vanozzo khiến cho Rodrigue phải gục đầu dưới cái tên đó.

Đó là những gì bà Rosa đang suy nghĩ. Và để tranh thủ thời gian, bà nói thêm, vì giáo hoàng vừa thốt lên một tiếng kêu vui mừng:

- Ngài sắp sửa quay trở về kinh thành Rome?

- Về kinh thành Rome? Tại sao? Giáo hoàng ngạc nhiên hỏi.

- Không phải ngài bảo tôi rằng bùa mê được dùng cho một thiếu nữ được ngài trông thấy, mà người họa sĩ đã vẽ chân dung...một nàng Fornarina..ngài đã nói như thế...

- Phải ...Như vậy! giáo hoàng nói, ta không cần đi tìm nàng ở Rome...Nàng Fornarina đang ở đây.

Một sự sững sờ, sự ngỡ ngàng, và sự khủng khiếp của một sinh vật trông thấy sét đánh ngay xuống ngay chân mình. Sự chấn động đó, xúc động đó, bà Maga cảm nhận hết.

Nhưng sự tự chủ của bà lớn đến nỗi bà không thốt lên một tiếng kêu, không nói ra một lời nói. Tất cả ý nghĩ của bà, tất cả ý chí của bà giương thẳng, mạnh

mẽ vào một điều duy nhất, không biết bà có thể cướp đoạt được Rosita khỏi tay của con quái vật không? Và bà sẽ phải làm thế nào để cướp đoạt...

Tuy nhiên bà đứng dựng thẳng lên...Bà run lập cập do nỗ lực của bà để không tự tiết lộ, rằng bà đánh lớp cốp và đôi mắt bà trợn trừng tỏa ra những tia sáng của ác thú. Borgia cũng đứng lên, tay đặt lên cán dao găm nhọn.

- Mi bị cái gì thế, mụ già điên? Ngài găm lớn

Bà Maga có đủ sức mạnh và can đảm để thốt ra.

- Đừng nên bận tâm đến...một cơn kích thích thần kinh...nhiều lúc xảy đến bất ngờ cho tôi...việc đó sẽ qua đi..đừng lo ngại gì cả...

Lời giải thích rất tự nhiên của bà già hơi điên cuồng đó, nên Borgia an lòng ngồi xuống! Và ngài kiên nhẫn chờ đợi cho qua hết cơn.

Rosa nghĩ thầm:

- Nếu như ta giết chết Rodrigue, Rosita có thể bị hại...Nó đang ở trong tay của César và Lucèrece...Đấy là điều chắc chắn. Lucèrece có tâm hồn của một con quỷ...Nó biết rằng Rodrigue đang ở đây...Nó sẽ đoán ra tất cả, nếu nó không thấy ông ta trở lại...Phải, nếu như ta giết chết Rodrigue, Rosita sẽ bị giết chết...

Những ý nghĩ đó kế tiếp trong trí của bà như là bao nhiêu ánh chớp chạy chằng chịt làm tái mét một bầu trời trong cơn giông tố.

Và bà để cho Borgia thoát chết, có thể là bà sẽ gác lại mãi mãi cơ hội báo thù và giao nộp Rosita cho con quái vật. Nếu như bà giết Borgia, Lucrèce và César hiện đang có mặt ở ngôi biệt thự của giáo hoàng, như thế là sẽ giết nàng thiếu nữ còn chắc chắn hơn nữa...

Đột nhiên, một nụ cười chói sáng gương mặt bị dày xé của bà. Bà ngồi xuống và với một giọng bình tĩnh phi thường, bà nói:

- Thế là, nàng thiếu nữ đang ở Tivoli sao?...tốt...tốt...tốt lắm...việc đó thu xếp hết mọi việc...

- Mi nói đúng, Maga. Hơn nữa nếu như ta để nàng ở lại kinh thành Rome, lúc ta trở về sẽ không gặp lại nàng...Suýt chút nữa nàng đã thoát khỏi tay ta...Nhưng bà mê đó, mà mi đã hứa với ta...mi nói rằng nó đã sẵn sàng?...

- Nó đã sẵn, thưa chủ nhân.

- Vậy thì, trao cho ta! Borgia sôi nổi nói.

Bà Maga lục trong một cái ngăn ở trong thắt lưng, bà xem xét một cái chai nhỏ vừa lấy ra.

- Nó đây!

Borgia cầm lấy cái chai với một tiếng thét vui mừng ngẩn:

- Cho uống cách nào?
- Trong nước hoặc là trong rượu.
- Tất cả?
- Không, Ba giọt. Bốn giọt giết chết.
- Ba. Tốt
- Tôi nói ba.
- Và những hiệu quả?
- Ngài sẽ thấy!...

Một lúc im lặng. Borgia trùm chiếc áo choàng. Ngài buông rơi xuống đất một chiếc túi đầy tiền mà bà Maga không màng ngó đến. Rồi không một lời nói, ngài đi ra. Bà Maga lắng nghe một lúc bước chân của ngài mau lẹ bị tiếng gầm thét ở con sông Anio xóa lấp mất, và lúc bấy giờ bà ngã ngựa ra, bất tỉnh.

XXXII

MỘT TIẾNG CHUÔNG BÁO TANG TRONG ĐÊM TỐI

Ông lão Boniface Bonifazi, cai quản các khu vườn trong biệt thự ở Tivoli, là một kiểu nhân vật được Alexandre VI quý chuộng, có được tình bằng hữu của Lucrece.

Boniface nhận được những mệnh lệnh gắt gao nhất.

Để được an toàn hơn, Alexandre VI cho Bonifazi tự tay mang đến trước những bữa ăn, những trái cây mà ngài sẽ dùng vào cuối bữa ăn. Giáo hoàng lựa đại hai ba trái dưa cho Boniface cầm ăn trước mặt ngài và khi đến cuối một giờ, đến lúc ăn trái cây, giáo hoàng mới tương đối an lòng ăn, vì Boniface không trúng thuốc độc chết. Ông già Borgia cũng dùng cách thức như vậy đối với người trông coi lương thực và người đầu bếp của ngài.

Boniface Bonifazi được trọng vọng, được quý chuộng, có dưới tay ông một đạo binh phụ làm vườn, phụ trách những công việc nặng nhọc. Ông ở trong một ngôi nhà hẻo lánh, trong khu vườn đặc biệt của giáo hoàng: chỉ có một mình ông được đi vào. Ban đêm những người phụ làm vườn rút lui hết.

Ông già chất phác đó có một tình yêu mến say mê đối với trái cây và bông hoa ở trong vườn.

Mặc dù hy vọng cứu vãn được những trái đào bị chích và biết được loại đào mới do Ragastens khám phá ra, không phải là không có những nỗi lo sợ ghê gớm khi ông lén đưa hiệp sĩ vào khu vườn của giáo hoàng, bữa tối cái ngày gặp gỡ. Và Ragastens đang bí mật ở trong nhà của ông già làm vườn.

Ở bên ngoài, Machiavel và Raphael chờ đợi, kín đáo ẩn núp trong bóng tối của mấy cây trắc bá, ở một trăm bước cách cánh cửa nhỏ. Spadacappe có nhiệm vụ đi lại giữa quán “Cái giỏ đầy hoa nở” và những cây trắc bá, để mang đến thức ăn cần dùng cho tất cả mọi người. Những con ngựa được cột ở đó, sẵn sàng được cỡi. Đến đêm tối mịt, Ragastens đến trình diện ở cửa nhỏ và được Boniface dẫn vào vườn. Đi đến gần ngôi nhà chàng nhìn thấy nét mặt xúc động của ông già, chàng hiểu ngay mức độ hy sinh của ông.

Chàng vội vàng an ủi “người tình đáng thương của thảo vật”

- Đây này! Thưa thầy, chàng kêu lên, tôi lấy làm sung sướng được ở đây, cho nên tôi quyết định báo cho thầy biết tất cả những bí quyết của tôi...

- Cả giống đào mà chưa có một ai được biết?

- Cả giống đó!

- Chà! Boniface kêu lên, ta mang ơn ông còn hơn cả mạng sống của ta.

Trong lúc đó chàng hiệp sĩ canh chừng khu vườn.

- Và phương thức chữa những quả đào của ta? Boniface nói tiếp.

- Ngày mai tôi sẽ đưa đến cho thầy một bảng kê những cây mà tôi cần dùng để chế biến ra chất bột ngựa. Không có một con sâu bọ hoặc côn trùng nào có thể chống lại nổi.

- Đành để ngày mai...

- Nhưng mà, ông nói nghe, có phải thỉnh thoảng Đức Thánh-Cha đi dạo trong vườn không?

- Phải, ban đêm, gần như vào tất cả các buổi tối. Đức Thánh-Cha đi vợ vẫn một mình, gần những luống hoa của ta. Nhưng hôm nay, đức giáo hoàng nghỉ...

- Tốt!...Tôi lại hy vọng được thoáng thấy dung nghi của đức giáo hoàng!

- Đành chờ đến ngày mai. Từ cửa sổ này, ông sẽ trông thấy ngài.

- Vì cuộc đi dạo của Đức Thánh-Cha không xảy ra đêm nay, vậy chúng ta thừa dịp này để đi thăm những cây đào bị bệnh?...Như thế, ngày mai tôi có thể hành động mau lẹ hơn, vì đã biết rõ đường lối.

- Ông có lý...Đi theo ta...

Tắt đèn xong, cả hai đi vào trong vườn.

Quả thật cảnh vườn xứng đáng với những lời khen ngợi của Ragastens ngẫu nhiên tặng cho. Những cây đào có bệnh được kiểm soát và Ragastens tuyên bố rằng chàng thừa sức chữa trị.

Họ đi trở về, cả hai đều hoan hỉ.

Trời đêm yên tĩnh.

Suốt cả ngày hôm sau, Ragastens ẩn núp trong ngôi nhà, tại đây chàng bận rộn chọn những cái cây được Boniface mang đến. Ông này ghi chép tất cả việc làm của Pétrus. Không cần phải nói rằng giờ đây Ragastens biết rõ từ đầu đến cuối khu vườn. Chàng để riêng ra một nơi hai cuộn dây thừng và hai miếng giẻ để trám miệng.

- Một cho thầy Boniface, một cho Đức Thánh-Cha danh tiếng, chàng lẩm bẩm.

Một việc duy nhất còn phải băn khoăn là chàng không làm sao tìm ra nơi ông làm vườn giấu chìa khóa chiếc cửa nhỏ.

Ban ngày chậm chạp trôi qua. Bị gặm nhấm bởi lòng bồn chồn, Ragastens buộc phải tiếp tục nói về bông và trái và trả lời hàng ngàn câu hỏi của Boniface. Cuối cùng, đêm xuống. Ông làm vườn buông kỹ lưỡng những tấm sáo ở ngôi nhà và đốt một ngọn nến.

- Có thể đêm nay Đức Thánh-Cha sẽ đến! ông nói.

- Đức Thánh-Cha có thói quen đi xuống vào giờ nào?

- Vào khoảng chín giờ. Ngài đi dạo độ chừng nửa tiếng. Đến mười giờ, tất cả ngủ yên trong biệt thự...

Ragastens nóng nảy và ngồi không yên chỗ, chín giờ vừa gõ...Chàng đến ngồi sau tấm sáo.

- Kia là mười giờ! Thành linh Boniface nói...Đức Thánh-Cha không đi xuống...Có thể chắc chắn ngày mai. Bởi vì ít khi nào mà ngài trải qua hai ngày mà không thở khí trời trong sạch trong cảnh vắng lặng.

Ragastens giấu một cử động bồn chồn.

Tuy nhiên đêm càng khuya.

- Đã đến lúc chúng ta đi nghỉ, Boniface nói.

Lúc ấy vào khoảng mười một giờ rưỡi. Bỗng thành linh tiếng chuông sâu thẳm vang lên. Boniface lật chiếc mũ trùm xuống.

- Cái đó là cái gì? Ragastens hỏi vừa giật mình.

- Đó là cái chuông trong tiểu giáo đường được rung lên để báo tang. Có một người nào đó chết ở trong biệt thự...và người đó phải có vai vế đáng kể...Nếu

không, người ta sẽ không rung chuông vào giữa đêm....

Một cái gì đó như là một linh cảm xuyên qua Ragastens. Ông làm vườn bước đến gần cửa sổ. Cái chuông vẫn tiếp tục ném ra những tiếng kêu gở của nó.

- Đó là cho một người đàn bà! Ông già nói tiếp.

- Một người đàn bà! Ragastens kêu lên trong một tiếng thét.

- Phải, nếu là cho một người đàn ông, tiếng chuông sẽ là tiếng đôi...Hãy lắng nghe! Chà! Ông đột nhiên nói lớn....

- Ông có gì thế?....

- Đức giáo hoàng!...

Ragastens nhảy đến cửa sổ. Boniface dùng ngón tay chỉ một bóng đen đang đi dạo với vẻ rối loạn...

- Thế việc gì đã xảy ra? Ông già làm vườn lẩm bẩm. Để khiến cho Đức Thánh-Cha phải thức giấc, thật sự cần phải...

Boniface không đủ thời giờ chấm dứt câu nói...Một miếng giẻ trám vừa được mạnh bạo chụp vào miệng ông và cột ngay quanh đầu ông. Ông lão đảo và té ngửa xuống, xanh mặt vì kinh hãi...

Bấy giờ, ông thấy Ragastens nhanh nhẹn cột hai chân ông. Trong một nháy mắt, Boniface bị trói chặt cứng.

- Nếu như mày nhúc nhích, mày sẽ chết!...Ragastens nói. Chìa khóa cửa nhỏ ở vườn đâu?...Lẹ lên!...Chỉ dùng mắt ra dấu đủ rồi...

Boniface anh dừng nhắm kín mắt để chứng tỏ rằng ông sẽ không trả lời. Ragastens rút dao găm ra.

- Mau lên! Chàng lạnh lùng nói.

Boniface ném lên chàng một cái nhìn đầy trách móc, rồi hạ cặp mắt xuống ngực mình.

Ragastens vội vàng lục soát. Những ngón tay của chàng đụng mảnh sắt: đó là chìa khóa...Chàng nhét nó vào dây nịt...Bấy giờ chàng lượm miếng giẻ thứ hai và cuộn dây thừng mà chàng đã ném lên bàn vào lúc nhảy lên mình ông làm vườn, chàng nhẹ nhàng đi ra ngoài...

Trời đêm tối mịt, mặc dù hàng triệu ngôi sao tỏa sáng một ánh sáng lờ mờ... Ragastens bò hơn là đi, đến con đường trồng cây nơi giáo hoàng đang đi dạo.

Hai hàng cây bồ đề ném lên trên con đường một bóng tối dày đặc. Song Ragastens nhận ra Borgia: ngài đi với một bước chân không đều, hai tay chấp sau lưng, đầu gục xuống, và miệng ngài thốt ra những lời nói lộn xộn...

Thình lình, Ragastens nhảy tới vật ngài ngã xuống. Trong một giây, Borgia mở miệng không ra lời: giây phút đó đủ cho chàng hiệp sĩ. Đến khi ngài muốn hét lên một tiếng kêu, thì ngài đã bị bịt chặt miệng.

Chỉ trong nháy mắt, Ragastens đã trói xong giáo hoàng cũng như chàng đã làm với Boniface. Bấy giờ chàng giơ bổng ngài lên, vác lên vai, đi trở lại ngôi nhà của ông làm vườn và đặt ông già Borgia lên một cái giường. Đôi mắt của giáo hoàng rục rủa.

Vừa để gánh nặng xuống, chàng đi trở ra vườn, chạy riết đến mở cánh cửa nhỏ. Raphael và Machiavel đang túc trực ở đó. Spadacappe giữ ngựa ở dưới những cây trắc bá.

- Lẹ lên! Ragastens lắm bẫm. Chúng ta bắt được ông ta...

Cả ba người chạy mau đến ngôi nhà.

Raphael cảm thấy tim chàng đập muốn bể lồng ngực. Machiavel tỏ ra quả quyết và lạnh lùng theo thói quen của chàng. Ragastens, chàng, cảm thấy lòng kiêu căng được nắm giữ trong tay vận mệnh của một trong những vị chúa tể trên thế giới.

Và vị chúa tể nào! Vị chúa tể hùng mạnh nhất... tuyệt đối nhất.

Vào trong lúc họ đi lướt qua trong vườn như thế, tiếng chuông báo tang ở tiểu giáo đường vẫn tiếp tục buông rơi từng phút từng phút những tiếng rền của nó làm chấn động sự im lặng trong đêm tối.

XXXIII

THUỐC BÙA YÊU

Sau cuộc hội kiến đêm với bà Maga, Rodrigue Borgia trở về ngôi biệt thự. Không một ai trông thấy ngài.

Ở Tivoli cũng như ở điện Vatican, có những lối ra bí mật mà chỉ có một mình ngài biết.

Về đến phòng, ngài xem xét cái chai nhỏ vừa được bà phù thủy trao cho.

- Ngài mai! Ngài lắm bẫm. Ngày mai, nàng sẽ thuộc về ta... Chưa bao giờ dục vọng lại kích thích ta quá mãnh liệt như vậy... Nếu như nàng thiếu nữ đó chống cự lại ta, ta không biết sự điên cuồng nào...

Ánh mắt của ngài phóng ra những tia sáng âm u. Nhưng ngài bình tĩnh trở lại.

- Với cái này, ta nắm giữ nàng!...

Môn khoa học về thuốc kích thích tình dục vẫn còn sống vào thời của Borgia. Đã hơn một lần, ngài cầu cứu đến nó.

Cho nên ngài tin chắc rằng nhờ chai thuốc nhỏ, nàng trinh nữ mà bấy lâu nay ngài thèm khát sẽ trở thành một người con gái của ái tình cuồng loạn.

Trong suốt đêm còn lại, ông già Borgia mơ tưởng đến những việc đó và tập tưởng tượng những sự điều luyện trong đó dục tình tiếp giáp với sự tàn bạo. Ban ngày tiếp theo trôi qua chậm chạp. Ngài ra lệnh cho người ta để ngài yên tĩnh một mình.

Đến buổi tối, ngài cho gọi mục trùm Piérina.

- Bà Piérina, ngài hỏi, đứa trẻ ở đâu?

- Ở ngoài vườn.

- Có phải sắp đến lúc nàng đi trở lên không?

- Trong một chút nữa...

- Nói ta nghe, nàng có thói quen uống nước ban đêm không?

- Nàng uống nhiều, có lẽ do cơn sốt.

- Nàng uống gì?

- Nước lã. Nước đựng trong một cái bầu. Cái bầu đó để ở trên một cái bàn, gần giường ngủ.

Mục trùm vừa nói vừa nhìn sững giáo hoàng.

Người này mơ mộng một lúc, mắt nhắm kín. Thành linh ngài làm một cố gắng để nối lại câu chuyện. Piérina đã biến mất.

Ngài cầm cây búa lên để gõ vào chuông gọi, nhưng vào lúc đó Piérina đi vào.

Mục cầm trên tay một bầu nước.

Ông già Borgia mỉm cười. Và trong nụ cười có một thứ tự hào đã có những người đầy tớ khéo dạy bảo.

- Con nghĩ rằng, Piérina nói, cần phải đem bầu nước lên cho ngài. Con đã lấy lên. Bầu nước còn đây phân nửa.

Mục để bầu nước lên bàn, mà Borgia không có một cử chỉ chấp thuận hoặc phản đối. Ngài nói:

- Piérina, hãy đi bảo tu viện trưởng Angelo rằng đêm nay ta không cần đến ông ta nữa. Ta buồn ngủ. Rồi, trở lại đây.

Mục trùm biến mất. Borgia lẹ làng đến cạnh bầu nước. Với một bàn tay không run rẩy, ngài nhỏ vào trong nước ba giọt thuốc đựng trong chai. Nước không đổi

màu.

Đến lúc mù tràm xuất hiện, ánh mắt đầu tiên của mù là nhìn đến bầu nước. Mù im lặng chờ đợi, biết chắc việc gì phải làm.

- Bà có thể lui ra, bà Piérina, giáo hoàng thân nhiên bảo. Nhân tiện hãy mang bầu nước trở lại nơi bà đã lấy. Bà muốn ta dùng nó để làm gì?...

Mù tràm cầm lấy bầu nước, dùng vạt áo dài che khuất không giấu diếm như để tỏ ý muốn che giấu. Rồi mù đi ra.

Giáo hoàng trở về suy tư đến việc sắp xảy ra, chờ đợi cái phút mà ngài tự ấn định.

Đến chín giờ rưỡi, ngài ra khỏi phòng và đi thẳng đến căn phòng của Rosita. Trong một hành lang tối tăm, bỗng nhiên Piérina đứng dựng trước mặt ngài.

- Nàng đã uống, mù lẩm bẩm, rồi nàng nằm ngủ. Con khóa cửa. Đây là chìa khóa...

Borgia cầm chìa khóa. Mù tràm tránh qua và biến đi như là một con ma tan biến.

Giáo hoàng đi đến trước cửa. Ngài mở từ từ, mặt hơi tái, với một cơn run nhẹ. Ngài đi vào.

Một ánh sáng yếu ớt rọi sáng gian phòng.

Chiếc giường để ở bên tay trái, được phủ bằng những tấm màn lớn bằng tơ thêu. Cạnh đầu giường, một bàn nhỏ thanh nhã đựng một cái mâm bằng pha lê. Trên cái mâm, bầu nước oan nghiệt. Và một cái ly còn đựng chút nước. Dưới chân giường, một cái bàn khác đưa ra ngoài tấm màn với một cây đèn bằng sáp tỏa ra một ánh sáng dịu dịu. Như thế, nàng thiếu nữ nằm ngủ ở trong bóng tối.

Borgia nhìn thấy nàng mờ mờ. Ngài đoán ra hơn là nhìn thấy mái tóc bao phủ lấy gương mặt của nàng, thân mình nàng nằm nghiêng dưới chiếc mền, một cánh tay trần đặt lên trên chiếc mền, một cánh tay có một màu trắng sáng chói trong bóng tối. Ngài run rẩy...

Bấy giờ ngài bước lại đóng cánh cửa và bước đến gần nàng thiếu nữ, ngài cúi xuống...

Làm thế nào đánh thức nàng dậy, nếu không phải là một cái hôn nồng cháy khiến cho nàng trỗi dậy lên, toàn thân phập phồng trong sự khoái cảm của nước bùa yêu đã rót vào lòng nàng?...Rồi thì ngài tìm cái miệng của thiếu nữ và bàn tay ngài đặt lên cánh tay trắng ngần...

Nhưng ngài đứng thẳng dậy, ngơ ngác, rút mạnh bàn tay, đôi mắt in đầy một nét kinh hoàng khó tả.

Cánh tay đó lạnh – một cái lạnh giá của những tử thi. Không một hơi thở nào thoát ra từ chiếc miệng xinh xắn đó.

Ngài lùi lại và nhìn. Vẻ bất động của thiếu nữ là tuyệt đối. Những hình dáng của thân mình lộ ra có một vẻ cứng đờ không thể nào làm lẫn được...

Sửng sốt và kinh hoàng, ngài chụp lấy cây đuốc. Nhưng ngài không dám rọi lên gương mặt...

Ngài đợi một phút...cuối cùng, để chắc ý, ngài bước tới. Ánh sáng rọi lên gương mặt của nàng Fornarina...

Borgia đập tắt một tiếng hét kinh hoàng dâng lên cổ họng: nàng thiếu nữ đã chết!

Đôi mắt hé mở đã mờ đục: một nét xanh nhạt màu sáp ong đã làm trắng bệch thịt da, và đôi môi hơi vênh lên bởi cái nhếch mép của cái chết.

Bấy giờ, bỗng nhiên dường như ngài sợ bị bắt gặp trong một vụ giết người, Borgia tắt ngọn đuốc. Nhưng liền sau đó, những khoảng tối tăm làm cho ngài bị tràn ngập khủng khiếp...Bàn tay của ngài buông rơi cây đuốc. Ngài lui ra cho đến cửa, hơi thở mệt nhọc...chỉ đến lúc vượt qua khỏi ngưỡng cửa ngài mới lấy lại được sự bình tĩnh của mình...

Trong vòng vài phút, ngài đứng đó, tựa vào cửa, nhất là bị sự ngạc nhiên đè bẹp...

Cuối cùng, ngài khép cửa lại và bỏ chìa khóa vào túi. Rồi ngài bước đi, cố gắng lý luận: chính ta đã giết chết nàng...chắc ta đã mạnh tay...mụ già có nói với ta là ba giọt...nàng đã chết!...có thể như vậy không?...ai biết được nếu có thứ thuốc giải độc...Nếu như có một thứ thuốc giải độc, một mình mụ Maga có thể biết...

Năm phút sau, ngài chạy đến vực thăm ở sông Anio. Gió bên ngoài làm ngài hơi tỉnh lại.

Có thể bà Maga đang chờ đợi ngài. Bởi vì bà đứng ở cửa hang, nhìn sững vào đêm tối.

- Nay Maga, ông già Borgia nói ngay, đã xảy ra một việc trầm trọng. Có lẽ người ta đã rót nhiều hơn là mi chỉ dẫn...có lẽ là chính mi, mi đã làm lẫn...dù thế nào, nàng thiếu nữ cũng đang bệnh, bệnh thật nặng...chắc mi phải có một thứ thuốc giải độc?...

- Chà! Nàng bị bệnh?...nàng có đau đớn nhiều không?...
- Ta không biết, nàng sắp chết...mi có thuốc giải độc không?...
- Nàng sắp chết, chỉ có vậy thôi sao?

- Maga? Thuốc giải độc cho bùa mê quái của mi!

- Thường thường những bùa mê đó chơi xỏ một vố xấu lại người sử dụng nó. Người ta siết chặt trong vòng tay người đàn bà yêu quý và người ta chợt nhận ra là đang ôm một tử thi.

- Maga! Ông già Borgia găm lớn vừa lay động cánh tay của bà phù thủy lạ lùng đang giữ một vẻ thần nhiên kỳ quái, tao bảo với mi rằng ta đang để nàng ở lại sắp chết!...Mi có thuốc giải độc cho bùa mê của mi không?

- Vậy thì đừng nên nói rằng nàng đang hấp hối, mà phải nói rằng nàng đã chết!...

- Và thuốc giải độc đâu?...

- Ngài có xem đôi mắt của nàng không? Nó ra sao?

- Mờ đục...không có ánh mắt nữa.

- Và miệng nàng? Ngài có nhận thấy miệng nàng không?

- Vênh lên...đôi môi tái mét, xoắn lại...

- Thêm một câu hỏi...những bàn tay?...những móng tay?

- Những móng tay bầm xanh...Thuốc giải độc, Maga! Ta chắc chắn rằng vẫn còn kịp thời để cứu sống nàng.

Bà già gật đầu và nói rõ ràng:

- Phải.

- Chà! Và còn thuốc giải độc? Mi có, phải không?

- Phải.

Ông già Borgia thở dài nhẹ nhõm.

- Mau! Đưa đây!...

- Không! Bà Maga trả lời.

Giáo hoàng đứng một lúc không thốt ra lời. Ngài không hiểu gì cả. Nàng thiếu nữ đang nằm chết: Tốt! nhưng bà già có thuốc giải độc. Ngài hỏi bà. Và bà nói không!...

- Nào hãy xem, Maga, ngài nghĩ rằng đã tìm ra lời giải thích, mi hãy hồi tỉnh. Mi đang ở trong một cơn điên cuồng...

- Bà lắc đầu và nói:

- Này Borgia, chưa bao giờ ta ít điên cuồng hơn bây giờ!

Giáo hoàng rung mình. Đây là lần đầu tiên mà bà Maga gọi tên tộc của ngài. Ngài có cảm giác là một việc bất hạnh sắp sửa giáng xuống ngài.

- Tại sao mi không chịu trao cho ta thuốc giải độc?...

- Tại vì ta muốn cho mày phải chịu đau khổ, Rodrigue!...

Lần này, Borgia bị kinh hãi. Giọng nói của bà Maga biến đổi...Giọng nói đó, dường như ngài quen thuộc...Ở đâu!...Ngài đã nghe giọng nói đó lúc nào?...

- Mi không muốn cứu sống đứa trẻ khốn nạn đó sao? Ngài hỏi.

- Không, bà Maga trả lời. Bà đã lùi lại về phía đáy hang, khiến cho gần như không còn trông thấy bà nữa. Không!...bởi vì ta biết rõ mày!

- Mi biết rõ ta! Ngài nhắc lại, ngớ ngẩn.

- Và ta biết rõ nàng, cả nàng nữa!...Nghe đây, Rodrigue! Cách đây mười sáu năm, thiếu nữ đó được bày bỏ trên những bậc thang của Giáo đường những vị Thiên Thần...Mẹ của nó, hèn nhát và phạm trọng tội...Làm thế nào mà không phạm trọng tội được, vì nàng thuộc về mày!...Mẹ nó đã bỏ rơi đứa trẻ...mi nghe rõ không!

- Ngồi giáo đường những vị Thiên thần! giáo hoàng ấp úng...Ồ! Ta nhớ lại rồi...! ta nhớ lại rồi!...Người mẹ...Chính là...

- Người mẹ chính là nữ bá tước Alma, người tình nhân của mi...và đứa trẻ bị bày bỏ, được ta thu nạp...đứa trẻ mà lòng dục vọng của mi sắp làm cho hoen ố... mà mi đã giết chết, chính là đứa con gái của mi!...

Giáo hoàng lão đảo...đôi chân ngài mồi quy dưới thân ngài...

- Con gái của ta!...ngài lẩm bẫm.

- Và bây giờ, mi muốn biết không, Rodrigue, tại sao ta có thể cứu sống nó, ta lại không chịu cứu sống nó?...

Nhưng Borgia không còn nghe nữa...Điên cuồng và kinh hãi khủng khiếp, ngài đã luồn nhẹ ra ngoài hang và bỏ chạy trốn, nhắc đi nhắc lại mãi với một sự bướng bỉnh của cơn điên loạn cái tiếng đã đập mạnh vào tâm trí của ngài:

- Con gái ta!...Con gái ta!...

- Đó là bước khởi đầu của hình phạt! Rosa Vanozzo kêu lên.

XXXIV

NGƯỜI CHA

Rodrigue Borgia đi lang thang gần một giờ trong núi, mình mẩy trầy xước ở các bụi cây lúc ngài bước ngang qua những tảng đá...

Cuộc chạy trốn trong đêm tối lần lần làm dịu cơn bối rối của ngài.

Sự lý luận và sự trù tính chẳng bao lâu thay thế trong tâm trí của ngài những sự kích thích quá độ mà ngài đã chịu đựng. Ngài không phải là người để than vãn lâu. Từ những sự xúc động đã gần như quật ngã ngài, chẳng bao lâu chỉ còn sót lại có một thứ trạng thái ngây ngất bệnh hoạn.

- Chúng ta đừng nghĩ đến nó nữa! ngài lẩm bẩm.

Tuy nhiên, ngài vẫn nghĩ đến, ngoài ý muốn: Sự chấn động đã quá mạnh mẽ. Cái ý nghĩ rằng vào lúc đó hai tên thợ thám của mình đang đưa bá tước Alma về cho ngài lại đến, được bổ sung bởi ý nghĩ rằng lúc đó César đang tập trung một đạo binh để tiến đánh Monteforte de Béatrix chống giữ...người chị của đứa trẻ chết! người con gái khác của nữ bá tước Alma!

- Định mệnh! Định mệnh!...khiến cho hai gia đình đối diện nhau!...

Khi ngài trở về đến biệt thự, lần này không cần giấu diếm, từ những biến cố đã chỉ còn sót lại cho ngài một sự xao động mà ngài cố trấn tĩnh nhưng không hoàn toàn thành công. Ngài vẫn còn những sự hồi tưởng hãi hùng.

Ngài đi thẳng đến căn phòng nơi thiếu nữ an nghỉ giấc ngủ ngàn thu. Ngài muốn thấy coi “Con gái” của ngài ra sao, nhìn nàng với đôi mắt của người cha. Nhưng ngài quay trở lại, bỗng nhiên bị mắc phải một nỗi khủng khiếp dị đoan, rất hiếm có ở ngài. Ngài nhất quyết phải gặp mặt một người nào đó, được trò chuyện với một người sống...

Ngài đi ngang qua gian phòng của tu viện trưởng Angelo và gõ cửa. Viên tu viện trưởng vội mở cửa ra và thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc.

- Đức Thánh-Cha...Đức Thánh-Cha có phải ngài bị bệnh không?

- Không, không, Angelo...

- Thức vào giờ này...gần nửa đêm...

- Ta muốn gặp con, giáo hoàng nói ấp úng..Phải, đây là việc ta muốn...Con sẽ đi rung chuông báo tang...

- Chuông báo tang...Vào giữa đêm khuya!...

- Ta muốn....

- Vậy người chết là ai, thưa Đức Thánh-Cha! Tu viện trưởng kêu lên.

- Đứa trẻ đó...được bà Piérina đưa đến...Cho người ta rung chuông báo tang cho linh hồn đáng thương đó...

- Con vâng lệnh, thưa Đức Thánh-Cha!...Chà! việc bất hạnh biết bao!...Còn quá trẻ...có cần trở lại gặp Đức Thánh-Cha không?...

- Không, Angelo...ta sắp đi nghỉ...ta đang cần dùng.

Angelo chạy thẳng về phía tiểu giáo đường. Borgia đứng lại tại chỗ. Tiếng chuông báo tang đầu tiên làm ngài nhảy dựng.

Bấy giờ, ngài không dám đi vào phòng của ngài...Tiếng chuông báo tang mà ngài vừa ra lệnh rung còn làm cho ngài gặp phải sự kinh hãi dị đoan...Ngài đi lướt xuống vườn...mà không bị một tên đầy tớ nào trông thấy.

Tại đây, ngài thở khoan khoái và cảm thấy người trấn tĩnh lại.

Thành linh, ngài cảm thấy bị người ta bắt trong bóng tối...Một miếng giẻ chụp lên miệng ngài. Cùng lúc ngài ngã xuống.

Trong giây lát, ngài cảm thấy mình bị trói.

Người ta thấy, Ragastens đã đặt Rodrigue Borgia lên một cái giường, rồi chàng chạy đến cửa nhỏ ở vườn mở ra và đưa hai người bạn vào trong vị trí. Một khi tự hợp trước mặt của giáo hoàng, họ ngồi lên những chiếc ghế đầu.

Raphael cảm xúc mãnh liệt. Ragastens rất lạnh lùng. Về phía Machiavel, dường như chàng tham dự như người bàng quang vào quang cảnh kỳ lạ đó. Ragastens nói đầu tiên:

- Ngài hãy coi chừng, thưa Đức Thánh-Cha. Tôi sẽ mở giẻ bịt miệng cho ngài. Tôi xin thề rằng sẽ không có làm gì hại đến ngài cả. Chúng tôi ở đây là ba người đàn ông nhất quyết phải nhận được sự công lý, nhưng chúng tôi không phải là những kẻ giết người. Tuy nhiên, tôi xin báo trước với ngài rằng chỉ một tiếng kêu đầu tiên mà ngài thốt ra, tôi sẽ tặng cho ngài ba vết dao vào trong cổ họng.

Giáo hoàng ra hiệu là ngài sẽ tuân lời.

Ragastens mở miếng giẻ cho ngài và đặt ngài ngồi lên thoải mái.

Ông già Borgia lăm bắm vững tâm. Và cần phải nói rằng sự có mặt của Raphael không góp ít phần cho ngài một vài can đảm.

- Ta cũng vậy, Boniface đáng thương của ta, ngài nói khi nhận thấy ông làm vườn vẫn còn nằm dài y tại chỗ và bị nhét giẻ bịt mồm. Nên tự an ủi lấy mình, người trung hậu của chúng ta, các ngài đây quá ngoan đạo để muốn lạm dụng đến tình thế này...Dù sao, ta mong rằng cơn giận dữ của họ chỉ sẽ trút lên đầu ta mà thôi.

Sự thật, ngài tìm cách để hiểu cái phần của ông làm vườn khốn khổ đã tham dự vào cuộc mạo hiểm này, Ragastens quyết định tiếp cứu cho người đáng thương

đó.

- Thật ra, thưa Đức Thánh-Cha, chàng nói, không chắc rằng tôi sẽ dung thứ cho con chó ghẻ già giữ nhà đó...Cái gã mới hung hăng làm sao! Suýt chút nữa nó đã báo động bởi sự chống cự tuyệt vọng của nó...Nó muốn cắn tôi và chết vì Đấng Chí tôn. Nhưng tên vô lại sẽ có chuyện với tôi!

- Boniface, giáo hoàng nói, ta hứa với mi rằng nếu ta thoát nạn, ta sẽ tặng thêm tiền công của mi một trăm ê-cuy vàng một năm, và trong lúc chờ đợi, ta ban phúc lành cho mi. Bây giờ, thưa các ông, ta chờ đợi các ông nói xem muốn gì đến ta... Ta sẽ không tri hô lên. Nhưng nếu các ông muốn giết ta, thì cứ giết.

- Thưa Đức Thánh-Cha, Ragastens nói, tôi đã nói với ngài rằng các ông đây cũng như tôi, chúng tôi không muốn lấy mạng sống của ngài...

- Thế các ông muốn gì?

- Công lý! Raphael nói. Công lý, thưa Đức Thánh-Cha!...

- Này con trẻ, ta chỉ đòi hỏi thực hiện công lý...

- Hãy để tôi nói, ông Raphael thân mến, Ragastens vội vàng nói, và cho phép tôi nghi ngờ đến lòng tốt của ngài...Chúng tôi quyết định nhận cho được công lý về một trọng tội.

- Ai là kẻ phạm trọng tội? giáo hoàng hỏi.

- Ngài, thưa Đức Thánh-Cha.

- Ông nhục mạ giáo hoàng, thưa ông!

- Xin lỗi. Ngài không còn phải là giáo hoàng. Chúng tôi truất phế ngài!

Borgia tái mặt và mới bắt đầu lo sợ cho một lối thoát bất hạnh cho ngài, trong cái biển cổ này.

- Phải, Ragastens nói tiếp, vào giờ này, ngài chỉ là một tên tù binh sau một trận chiến...

- Ba người đàn ông chống lại một ông già bảy mươi tuổi!

- Ngài nói sai: Ba người đàn ông chống lại một vị Chúa tể được bao bọc xung quanh mình bởi những người vệ binh, những quân nhân võ trang, những tôi tớ và làm run sợ cả thế giới.

- Nhưng cuối cùng...trọng tội của ta là gì? Coi chừng đừng nên đưa ra một lời cáo buộc liều lĩnh...

- Ngài sẽ thấy...Tôi có thể khiển trách ngài về cái chết của nữ bá tước Alma, vừa mới bị đầu độc chết.

Ta không dính dáng gì cả trong cái chết của con người bạt mạng đó... Những người Alma, có những kẻ thù tàn nhẫn, ở kinh thành Rome...

- Tôi có thể, Ragastens nói tiếp, khiến trách ngài về việc bắt giam tôi và bản án bất công mà tôi là đối tượng.

- Việc bắt giam ông!...ông là ai, thưa ông? Giáo hoàng nói với một sự ngạc nhiên được Machiavel thán phục.

Quả thật, ngài hoàn toàn nhận ra Ragastens.

- Tôi là hiệp sĩ De Ragastens, chàng nói, mà ngài đã tổ chức một cuộc mai phục thật sự chống lại tôi...Ngài cho những tên cảnh binh của ngài rình bắt tôi ở trên con đường mà ngài đã chỉ cho tôi đi...

- Chà! Con trẻ! Ta hết sức phàn nàn sự sốt sắng vụng về của gã tu sĩ đã nhận trách nhiệm bắt ông!...Ta không biết gì cả, ta không hay gì cả, cả đến vụ kết án đánh vào ông...Ta chỉ được báo tin những việc xảy ra vào lúc mà đầu của ông đã được treo giải mà không có lệnh của ta...Và lúc bấy giờ ta vội rút lại các hành vi bất công đó...ông có thể xem lại thực hư...

Ragastens sững sốt. Ông già Borgia có đủ lý lẽ trả lời.

- Nếu như ông ta nói thật, chàng hiệp sĩ nghĩ, ta thật hết sức bị làm lỗi về vấn đề của ông ta. Còn nếu như ông ta nói láo, thì là người đóng kịch tài giỏi biết bao!...

Quả thật, giáo hoàng đưa ra một gương mặt buồn rầu, quả đúng thật, nhưng với một vẻ bình tĩnh lạ lùng. Có một vẻ dịu dàng đau khổ trong nét nhìn của ngài... sự nhẫn nại của một người đàn ông đáng tôn kính mà những ý muốn không được nhìn nhận.

- Chúng ta hãy bỏ qua, bấy giờ Ragastens nói. Tôi còn lại để nói với ngài về sự việc đặc biệt do đó, chúng tôi có mặt ở đây...Một thiếu phụ trẻ bị bắt cóc ở Rome vào một đêm và bị cưỡng ép đưa đến đây. Việc bắt cóc được thi hành do lệnh của ngài, thưa Đức Thánh-Cha, tôi có bằng cứ không thể bác bỏ được...

- Ông muốn nói, giáo hoàng thản nhiên nói, đến nàng thiếu nữ đã bị bắt cóc sau khi nàng vừa kết hôn với anh bạn Raphael của ta, hiện có mặt ở đây?...

- Phải, thưa Đức Thánh-Cha, Raphael thờ hỗn hển kêu lên...và chính nàng mà con đòi hỏi do nơi quyền hạn làm chồng của con...

- Than ôi! Than ôi! Giáo hoàng lẩm bẩm.

Và một giọt lệ chảy từ đôi mắt của ngài.

- Ngài có chối việc bắt cóc đó không? Ragastens sáng giọng hỏi.

- Ta không chối... Ta tuyên bố việc đó.
- Việc đó vượt quá mọi giới hạn. Người thiếu nữ, thưa ngài, ngài đã áp bức nàng..Trong ý đồ đê tiện nào?
- Ông nói ý đồ đê tiện! Chà! Thưa ông, mong rằng ông sẽ hối tiếc một cách cay đắng những ý nghĩ xấu xa do đó ông làm ô nhục một đứa trẻ trong trắng!...
- Thật quá sức!...Tại sao ngài đã cho bắt cóc nàng?...
- Tại vì đó là quyền hạn của ta!...
- Ngài có thể tùy nghi sử dụng đến quyền sống và quyền chết hay sao?...
- Quyền hạn của ta! Quyền hạn làm cha của ta, bởi vì ông ép buộc ta phải xưng ra!...Đứa trẻ đó, chính là con gái của ta!...

XXXV

NGƯỜI CON GÁI ĐÃ CHẾT

Ragastens, Machiavel và Sanzio cùng nhìn nhau.

- Con gái của ngài!...

Tiếng kêu sừng sốt thoát ra khỏi miệng họ, trong lúc giáo hoàng lén xem xét họ, với một cái nhìn tinh quái.

Raphael là người bị bối rối nhất trong ba người. Lời nói gián dị của giáo hoàng vừa làm cho chàng xúc động. Chàng cảm thấy một cảm giác mới vừa đi vào lòng chàng.

Người đàn ông mà chàng muốn trừng trị, chính là cha của nàng Rosita!...

Chà! Đường như tất cả được giải thích!...Một sự kính trọng xúc động thay thế cho cơn giận ở trong lòng chàng.

- Thưa Đức Thánh-Cha, chàng ấp úng, ngài trở thành thiêng liêng gấp hai lần đối với con, nếu như ngài là người cha của người được con quý chuộng.

Với một cử động tự nhiên, chàng đứng lên và mở dây trói cho ông già Borgia. Ragastens nhún vai và bước lui lại. Machavel lạnh lùng chờ đợi sự kết thúc.

- Này con, giáo hoàng dịu dàng nói, con trẻ thân mến...ta được biết mối tình của con đối với con gái của ta...và tim ta đã rướm máu về phương tiện mà ta bắt buộc phải làm...

- Ngài sắp sửa dẫn con đến gặp nàng, phải không thưa Đức Thánh-Cha!...Ngài sẽ không từ chối hạnh phúc của nàng và của con!

- Đưa con đến bên cạnh nó!...giáo hoàng kêu lên. Hỡi ôi! Nay các ông hãy bước lại gần đây...Các ông có quyền được biết tất cả!...Lời hứa của các ông sẽ không tiết lộ gì cả. Bước lại gần đây, ông hiệp sĩ...

- Đức Thánh-Cha có thể nói ra. Ở đây tôi nghe rất rõ! Ragastens nói.

Giáo hoàng đã đứng lên sau lúc được Raphael mở trói. Ngài lạnh lẽo nhìn để tìm cách làm thế nào có thể xích lại gần cánh cửa. Nhưng Ragastens đứng tựa lên cánh cửa đó lưng áp lên ổ khóa cửa, hai tay khoanh lại, và cùng lúc, chàng canh chừng cửa sổ. Giáo hoàng vừa bước qua bên cạnh một bước, hiệp sĩ vội bảo ngài:

- Thưa Đức Thánh-Cha, xin ngài ở yên tại chỗ, tôi van ngài!...Gần bên cửa sổ, ngài sẽ rủi ro trúng phải sương đêm...

Giáo hoàng đưa mắt ngó lên trời, và ngài ngồi xuống.

- Thưa cha, Raphael lẩm bầm...xin ngài cho phép con gọi ngài với cái tên đó...xin ngài nói về Rosita cho con nghe...

- Nó tên là Rosita! Giáo hoàng đau đớn nói. Cái tên được người đàn bà tiếp nhận nó đặt cho nó.

- Bà Maga?

- Bà Maga đáng thương phải không?...Phải, ta biết...Người đàn bà khốn khổ, rất nhân đức và rất tốt!...Đã nhiều lần ta muốn đưa bà ra khỏi đời sống khốn nạn!...Những hỡi ôi! Cái lý trí đã bị lung lay của bà làm cho bà thấy toàn là kẻ thù ở khắp nơi.

Những lời nói cuối cùng đó thuyết phục được Raphael.

- Nay quý ông, ông già Borgia nói tiếp, việc thú tội mà ta sắp làm với các ông thật quá đau đớn đối với ta...

- Thưa Đức Thánh-Cha, Raphael nói, chúng tôi thật không xứng đáng để toan khiến cho ngài phải chịu gục đầu dưới sức nặng của những kỷ niệm mà chúng tôi không có quyền phán xét..

- Hãy nhường lời nói cho Đức Thánh-Cha, Ragastens ngắt lời.

- Vả lại, giáo hoàng nói tiếp, giờ đây, các ông có quyền hạn trên...con gái ta... Mặt khác, việc mà ta sẽ nói với các ông rất là ghê gớm đến nỗi các ông sẽ từ chối không tin ở ta, nếu như ta thông báo cho các ông biết tất cả sự thật!

- Quá ghê gớm?...Ngài có gì để thông báo với chúng tôi...Con run sợ...ô! Tiếng chuông báo tang đó! Tiếng chuông báo tang đó!...Sanzio chấm dứt trong một tiếng thét.

Giáo hoàng đứng lên. Gương mặt của ngài được phủ quanh bởi những sợi tóc bạc lúc ấy dường như thật sự là oai vệ. Lời nói rung động của ngài khiến cho chính Machiavel cũng rùng mình.

Raphael, ngài trang trọng nói, con trai thân mến, con biết rõ ta thương yêu con biết bao nhiêu... Bao giờ con có một vài tình thương nào đối với ta, ta kêu gọi đến tấm lòng của con. Hãy nghe ta nói với sự trầm tĩnh của một người công giáo, của một người đàn ông cứng cỏi...

- Ngài hãy nói đi, Sanzio lắng bầm với một giọng nói đau đớn.

- Ta cần phải nhắc lại những sự việc từ hồi đầu... Phải, thưa quý ông, ta là người có tội... Phải, con quỷ xác thịt một hôm đem ta ra thử thách. Sau đó ta đã đem bao nhiêu nước mắt và lời cầu nguyện để chuộc lỗi lầm của mình!... Khi bà nữ công tước Alma trở thành người mẹ, việc bất hạnh đè nặng lên người bạc phước đó, chồng bà được báo cho biết việc ngoại tình... Bấy giờ, bà thất kinh nên ruồng bỏ đứa trẻ!... Lúc đó ta đau đớn biết bao!... Ôi! ta không muốn lặp lại những giây phút tương tự... Từ xa ta trông nom đứa trẻ được bà Maga tiếp nhận... Than ôi! Một người khác cũng canh chừng và suy ngẫm một cuộc báo thù ghê gớm, đó là bá tước Alma! Tất cả lòng oán thù đối với ta tập trung lên đầu đứa trẻ vô tội... Nhưng bá tước không biết đứa nhỏ ở đâu... Để từ nay tránh khỏi cho nó mọi cuộc trả thù, ta quyết định để cho bà Maga nuôi dưỡng nó, như là một đứa con gái nghèo trong dân chúng. Trong suốt nhiều năm, ta giữ được hy vọng là nó sẽ được cứu thoát...

- Rosita yêu dấu của ta! Sanzio lắng bầm với lòng nhiệt tình.

- Một ngày kia – ngày vui vẻ và hạnh phúc – ta được biết rằng nó được thương yêu... quý chuộng bởi một thanh niên xứng đáng được yêu. Người thanh niên đó, ta chứng tỏ với chàng mối tình thân thiết nồng nhiệt của ta được ta đặt trên tình yêu những bức tranh đẹp đẽ... Có đúng không, Raphael Sanzio?

- Thật đúng, thưa Đức Thánh-Cha.

- Thời gian trôi qua... Và ta hy vọng rằng bá tước Alma quên lãng mối hận thù... Bỗng nhiên, một luồng sét đánh trúng ta... Bá tước đã tìm ra dấu vết của đứa trẻ... Ta lập tức báo tin cho bà Maga...

- Con hiếu! Raphael kêu lên. Chính là lúc bà yêu cầu con nên gấp rút làm hôn lễ và chạy trốn đến Florence...

- Phải! giáo hoàng nói, ngài nhắm mắt để không làm tiết lộ nỗi vui mừng của ngài. Chính ta đã cho đưa lời khuyên đến bà... lời khẩn cầu... Than ôi! Than

ôi!...Trong buổi tối cử hành hôn lễ, ta được biết rằng bá tước đã cho đặt người rình rập để bắt cóc đứa trẻ khốn nạn...Từ lúc đó, ta quyết định hành động...Điều bí mật lớn nhất rất cần thiết...Ta không thể báo trước cho Sanzio mà không khỏi bắt buộc phải thú nhận tội lỗi của mình...Ta cho bắt cóc đứa trẻ! Ý định của ta là đưa nó đến đây...rồi cho hộ tống nó cho đến Florence và cuối cùng sẽ thông báo cho con, Raphael...Và con nên nhớ lại rằng, lúc con đến gặp ta, hầu tước De Rocasanta có hứa với con sẽ tìm ra người vợ trẻ của con?

- Thật đúng, thưa Đức Thánh-Cha!....

- Khi ấy ngài biết rõ tất cả! Với một vị chỉ huy cảnh sát, người ta có thể giao phó những sự bí mật như thế...Rocasanta đã trù hoạch cuộc bắt cóc, và cho đưa đứa trẻ đến đây dưới sự trông nom của một người đàn bà đáng kính Rocasanta sẽ báo cho con biết ngay khi đứa trẻ đáng thương có mặt ở Florence...Đến đây ta cần đến tất cả lòng can đảm của ta để nói tiếp...

- Ôi! Ngài làm cho con run sợ...con sợ, thưa Đức Thánh-Cha...

- Ta vội vàng lên đường đi Tivoli, giáo hoàng nói tiếp vừa thở dài. Ta đến nơi...và ta cố gắng làm an lòng con gái ta, mà không dám nói hết sự thật với nó...Việc kinh khủng xiết bao!..Ta thấy nó tái xanh và suy yếu từng giờ...Việc gì đã xảy ra? Một việc bất hạnh đáng ghê sợ, con trẻ!...Hoặc là đúng hơn là một tội ác ghê tởm!

Raphael trở thành trắng bạch như là một người chết.

- Rosita!...Rosita!...chàng kêu lên.

Chàng không thể nói nhiều hơn nữa. Chàng ngã ngửa ra sau, bất tỉnh Machiavel đỡ chàng trên tay, trong lúc Ragastens cố gắng làm chàng hồi tỉnh bằng cách thấm nước vào hai bên thái dương.

- Thưa ngài! Chàng nói, ngài hành hạ đứa trẻ này!

- Ta sẽ không nói gì nữa, nếu xét ra cần thiết, giáo hoàng lắm bẫm về chán nản.

Raphael tỉnh lại. Những tiếng nức nở của chàng vang dội.

- Ôi! Chàng thanh niên bị hoạn nạn rên rỉ, con muốn được biết tất cả...xin thương xót, thưa Đức Thánh-Cha, tất cả sự thật!

- Con muốn biết!...vậy thì!...vài giờ trước cuộc hôn lễ của con, người ta cho con gái ta uống thuốc độc!...

- Một người đàn bà...một con quái vật...lãnh tiền của bá tước Alma! Chính Rosita nói tất cả với những vị y sĩ!...Nó nhớ lại tất cả, con bé xấu số!...đã quá

muộn!...Tất cả các phương thuốc đều vô hiệu!...đã quá muộn, ta bảo con!...ôi!...con gái của ta! Con gái của ta!...

Và giáo hoàng ngã lên giường, hai tay ôm đầu nức nở, dường như sự đau đớn của ngài quá lớn.

Raphael không còn khóc nữa...đôi mắt của chàng hết nhìn giáo hoàng đến nhìn Machiavel. Duy chàng chỉ lẩm bẩm:

- Tiếng chuông báo tang ghê rợn đang rung!...Đó là cho Rosita!...

Thình lình, chàng đứng lên và nói với một giọng điên loạn.

- Tôi muốn thấy nàng, chàng nói.

Borgia đứng lên, cầm lấy bàn tay của Sanzio:

Chúng ta sẽ cùng than khóc nó...các ông cũng vậy xin theo ta...

Và ngài kéo Raphael, đi thẳng về phía cửa.

- Một lúc, Ragastens nói vừa đứng chặn ngang cửa.

- Ông muốn gì, thưa ông!...ông muốn ngăn cản đứa trẻ này thấy mặt một lần chót người con gái đẹp nó yêu thương sao?...

- Tôi muốn, Ragastens nói, tôi chỉ muốn gián dị là không quay trở lại những ngục tối của lâu đài Saint-Ange nữa! và ngăn cản đứa trẻ này, như là ngài nói, đi đến chốn ấy.

- Tôi cũng đồng ý với ông, Machiavel nói tiếp.

- Những sự nghi ngờ của ông...sau những lời thú nhận đau đớn đó...

- Đây không phải là sự nghi ngờ: chỉ là những sự đề phòng thôi!...

- Các bạn! Sanzio lẩm bẩm...Đây là người cha của Rosita!...xin tha thứ cho ngài!...vì tôi!

Ragastens xoa râu. Chàng ra dấu cho Machiavel, được trả lời bởi một sự tán thành ngấm ngấm.

- Raphael, bấy giờ Ragastens lên tiếng, chúng tôi trân trọng sự đau đớn lớn của ông, chúng tôi chia xẻ nỗi đau đớn đó...chúng tôi xem những gì Đức Thánh-Cha vừa nói ra đều là sự thật...nhưng chúng tôi tin rằng Đức giáo hoàng cũng không quên trả thù. Chúng ta đến đây để bắt buộc Đức Thánh-Cha phải hoàn trả lại Rosita cho chúng ta...lại xảy ra việc Rosita là con gái của ngài! Lại xảy ra việc chúng ta đã bị lằm lẩn về những ý định của Đức Thánh-Cha. Cuối cùng lại xảy ra việc can thiệp của chúng ta trở thành vô ích...bởi vì...việc bất hạnh ghê tởm đã xảy ra. Nhưng có điều chắc chắn là chúng ta đã xâm phạm nghiêm trọng đến Đức

Thánh-Cha, nên trong vòng năm phút, cả ba người chúng ta sẽ ở trong đây một cái hầm cạn...cho nên tôi đề phòng...thôi đi, Machiavel!...

Machiavel nắm cánh tay của Sanzio:

- Theo tôi, anh bạn!...

- Ôi! Hãy để tôi ở lại đây...đi đi nếu như anh muốn! chàng họa sĩ áp úng.

- Raphael! Anh muốn giết chúng tôi sao?...

Sanzio ném những con mắt lơ lảo lên Ragastens và Machiavel, với một ý nghĩ duy nhất: trông thấy lại Rosita.

Những lời nói cuối cùng của Machiavel làm chàng giật nảy mình dữ dội: chàng buông bàn tay của ông già Borgia. Machiavel thừa dịp lúc do dự đó. Chàng hé mở cửa và lẹ làng kéo người bạn đi theo ra ngoài. Bấy giờ Ragastens mới quay sang đức giáo hoàng:

- Thưa ngài, chàng nói, xin ngài để cho chúng tôi làm...

- Thưa ông, Borgia nói, khi nào ông đã ra khỏi nơi đây, đừng bao giờ để rơi vào trong tay của ta! Hoặc là ông sẽ chết!

- Chà! Chà! Tôi thích được thấy ngài như thế hơn!

Ragastens cột lại sợi dây thừng ở xung quanh hai cánh tay của giáo hoàng, ngài “để cho làm” như hiệp sĩ đã nói.

- Xin giã từ ngài! Chàng nói. Tôi sẽ lợi dụng đến lời khuyên của ngài. Tôi không bịt kín miệng ngài...hãy la lên! Hãy la lên!...chẳng mấy lúc người ta sẽ nghe tiếng la của ngài....

Ragastens nhảy vọt vào trong vườn. Chàng chưa ra đến bên ngoài đã nghe những tiếng kêu la cầu cứu của Borgia.

Mười phút trước khi người nghe tiếng la cầu cứu của ngài, chàng vừa chạy lồm bồm, năm phút để tìm ra ngài, bằng chừng ấy để đóng yên cương cho ngựa. Chàng đã đi xa!...

Vào lúc đó, chàng bắt kịp Machiavel và Sanzio:

- Chúng ta mau chạy đến Spadacappe và tẩu thoát mau! Trong vòng mười lăm phút, chúng ta sẽ bị tất cả những kỵ sĩ ở xung quanh giáo hoàng rượt đuổi theo... nhưng mà đêm quá khuya..chúng ta hãy mau tẩu thoát”

- Các ông chạy đi! Raphael nói với một vẻ bình tĩnh dữ tợn.

Ragastens giơ hai tay lên trời rồi buông thõng xuống.

- Nào chúng ta đi! Chàng nói.

Machiavel nhìn chàng như ra vẻ muốn nói:

- Ông muốn gì nào! Không làm gì được cả...

- Các ông hãy chạy đi! Raphael nói tiếp. Sự nguy hiểm chỉ là đối với các ông. Tôi xin thề với các bạn rằng, đức giáo hoàng sẽ không động chạm gì đến tôi...các ông hãy chạy đi...coi, các ông hãy chạy đi...để cho tôi được nhìn thấy nàng một lần cuối, việc đó có nghĩa gì đối với các ông? Và rồi, nếu người ta giết tôi thì càng tốt!

- Thực ra, Ragastens nói, chết ở đây hay là chết ở nơi khác!...

Và chàng ngồi xuống một tảng đá.

- Các ông hãy chạy đi! Raphael nói vừa vịn hai bàn tay...

- Nghe đây! Machiavel thành lình nói, hãy đi theo chúng tôi...Tảng sáng ngày mai, anh sẽ đi đến biệt thự...tôi xin thề với anh rằng chúng tôi sẽ không rời xa anh...bây giờ anh chỉ đi theo...đến cách đây năm mươi bước...tôi biết một nơi để chúng ta có thể ẩn núp trong đêm nay...sáng mai, anh sẽ làm theo ý thích của anh!...

- Anh thề với tôi?...

- Tôi xin thề với anh!

Cả ba người lẹ làng lên đường.

- Thật là đúng lúc! Ragastens nói vừa chỉ ngôi biệt thự, tại đây người ta thấy nhiều ánh đèn di chuyển lao xao.

- Ôi Rosita của ta! Raphael âm thầm nức nở.

- Chính là ở đây! Bỗng nhiên Machiavel nói. Nơi này rất tốt..

Họ đang ở trong cái hang của bà Maga. Machiavel biết rõ cái động đó vì chàng từng có đi viếng như là khách hiếu kỳ.

- Tôi không tin rằng người ta nghĩ đến việc đi tìm chúng ta ở đây, nếu như người ta đuổi theo chúng ta. Cái động này được một con rồng bảo vệ, trước mặt nó những kẻ can đảm nhất buộc phải dừng lại...

- Con rồng đó tên là gì? Ragastens hỏi.

- Lòng mê tín!...trong khắp xứ, người ta tin rằng ma quỷ đi ra vào cái hang thiên nhiên này.

Và lúc đó những tiếng động ồn ào vang lên ở phía xa...Ragastens đi ra, leo lên một tảng đá quan sát cánh đồng một lúc, rồi trở vào nói:

- Ông bạn thân mến, con rồng của ông không đáng gì cả. Người ta đi thẳng đến đây, và theo sự phán đoán do con số những cây đuốc, chúng ta sắp bị một đạo binh nhỏ vây hãm...

Ragastens vừa chấm dứt câu nói thì một bóng đen lặng lẽ đứng lên ở cuối hang. Cái bóng đen đi tới về phía ba người đàn ông. Ở bên ngoài tiếng động ồn ào càng lúc càng đi đến gần.

- Cần phải chạy trốn! Machiavel kêu lớn.

- Chạy trốn!...Nhưng chỗ nào? Chúng ta bị bao vây...Chúng ta nên nghĩ đến việc chống cự...Raphael! Báo động Raphael!...

Chàng đặt hai bàn tay lên vai của Sanzio.

- Raphael! Bóng đen bí mật lắm lắm.

Cái bóng nhảy vọt tới, chụp lấy cánh tay của chàng họa sĩ trẻ, dựng chàng đứng lên và nhìn chàng mãnh liệt...Và bóng đen kêu lên một tiếng vui mừng.

- Chính con!...Phải chính con không, Raphael?...

- Bà Maga! Raphael nói mà không tỏ vẻ ngạc nhiên, dường như không còn có gì ở trên đời khiến cho chàng phải ngạc nhiên.

- Bắt nó! Bắt nó! Nhiều giọng nói hét lớn trong đêm tối. Chúng ta hãy bắt sống chúng nó!...Bắt lấy mũ phù thủy và những con ma quỷ của nó!...

- Ồ!...Và không có cả khí giới!...

- Theo ta! Bà Maga kêu lớn, bà chỉ hiểu có một việc là Raphael bị đuổi theo và cần phải cứu thoát chàng...

Bà kéo Sanzio đến cuối hang. Tại đây bà vạch những bụi cây. Một lỗ tròn to lớn hiện ra.

- Mau! Mau đi xuống!...Bà Maga bảo Machiavel và Ragastens mà không cần lo sợ những người lạ đó là ai...những người bạn, bởi vì họ cùng đi với Raphael!...

Tảng đá che kín lỗ hổng đó, được búng ra khỏi lỗ, còn nằm ở trên miệng được hai cây gậy chống đỡ. Việc đó thành ra một cái cửa sập thô sơ.

Người ta thấy rằng lúc giáo hoàng đến thăm giếng bà Maga đang lo che giấu cái lỗ với những lá cây khô.

Được cứu thoát! Ragastens kêu lên. Chỉ một cái liếc mắt, chàng hiểu rõ bộ máy thô sơ của cái cửa sập.

Machiavel đã mất hút sau miệng lỗ, kéo chàng Sanzio, tiếp theo là bà Maga. Đến lượt Ragastens, đi sâu xuống lỗ do một cái dốc đứng.

- Những cây gậy! bà Maga nói.

Chàng kéo hai chân gậy về phía chàng, tảng đá sập xuống đập kín miệng lỗ.

- Bắt nó! Bắt nó!...Các người hãy đầu hàng!...

Những tiếng huyền não đột nhiên vang dội trong hang, bị một nhóm người xâm chiếm...Ragastens nghe những tiếng kêu thất vọng... Bấy giờ chàng mới đi xuống.

Chàng đi theo cái hang quanh co chật hẹp sâu vào trong lòng núi do những bậc thang thiên nhiên bị đào ở bên trong. Trước mặt chàng, cách vài bước, thành lình chàng thấy một ánh sáng: đó là cây đuốc vừa được bà Maga đốt lên.

Bà Maga đi trước, cầm cây đuốc giơ cao khỏi đầu. Bậc thang đi xuống dừng lại, cái hang chật hẹp trở thành một hành lang được bà Maga đi theo.

Vào lúc đó, Ragastens nghe một tiếng gầm thét ầm ĩ ở trên đỉnh đầu, chàng hiểu rằng họ đang đi bên dưới lòng sông Anio...Đi được một trăm bước, cái hành lang đi lên dốc nhẹ và đưa đến một cái động to lớn không thấy lối ra. Bà Maga đứng lại.

- Chúng ta đang ở phía bên kia vực thẳm, bà nói, và ở dưới đáy khe. Bởi cái chỗ nứt này được những bụi cây che giấu bên ngoài, một người đàn ông có thể lách mình đi qua...Các người có thể tẩu thoát do nơi đó, và sau đó đi xuống theo dòng sông Anio...

- Tốt lắm, Machiavel nói, nhưng còn bà?...

- Ta, ta ở lại...đừng nên hỏi đến ta...

- Đi theo tôi, Raphael! Bấy giờ Machiavel nói tiếp.

- Raphael ở lại, bà già vội vàng nói.

- Vậy thì chúng tôi ở lại cả!

Bà già nắm lấy bàn tay của Sanzio.

- Raphael, bà già hỏi, những người đàn ông này là ai?

- Những người bạn thân thiết...tất cả những ai của con còn sót lại ở trên đời.

Bà Maga rùng mình. Bà chú ý đến vẻ chán nản của Raphael mà trước giờ bà chưa nhận thấy.

- Tất cả những gì thân yêu của con ở trên đời, chàng thanh niên nói tiếp. Tất cả!...Còn bà, Rosa hiền lành! Bà...mà nàng gọi là mẹ!...ôi...Bà không biết được!...Thật là ghê rợn...Con sẽ chết vì việc đó...

Cơn khủng hoảng bị kích động dữ dội. Những tiếng nức nở làm chàng tức tưởi, lay động chàng như là những sự run rẩy của một cơn sốt chết người. Chàng buông mình ngã vào cánh tay của bà già...

- Lạy thượng đế! Bà già kêu lên, kinh hãi trước nỗi buồn phiền lớn lao. Hãy nói cho ta nghe việc gì đã làm cho con đau đớn, Raphael của ta, con trẻ của

ta!...Hãy nói với bà già Rosa hiền lành của con...

- Ôi! Nếu như bà được biết...Nàng đã chết! Chết!...

- Chết! Bà Rosa kêu lớn và nhảy dựng. Ai?...Nhưng là ai? Có phải con muốn nói Rosita phải không?

Sanzio gật đầu. Bà Maga kêu lên một tiếng!

- Ôi định mệnh!...Đã khiến cho Raphael phải đau khổ vì bước đường cùng đó! Lại đây, con trẻ...Này các ngài, hãy ở yên nơi chỗ của các ngài...

Bà kéo Sanzio đến cuối hang và ngồi xuống một tảng đá, trong lúc Raphael cúi đầu xuống úp mặt lên trên đầu gối của bà già.

Từ xa, Ragastens và Machiavel theo dõi, xúc động về sự buồn thảm mà họ bất lực để xoa dịu...Nhưng đột nhiên cảnh tượng đó thay đổi một cách lạ lùng....

Họ thấy bà Maga cúi xuống gần bên đầu của Raphael...Và kia là những lời than vãn của chàng thanh niên ngừng lại. Chàng ngược đầu lên! Dường như chàng còn nghi ngại nên hỏi lại bà già...và bà trả lời khẳng định bằng những dấu hiệu cương quyết lập đi lập lại...

Bấy giờ Raphael đứng lên chạy về phía các người bạn của mình, nhảy vào vòng tay của họ với một tiếng kêu la thống thiết:

- Nàng còn sống! Các ông nghe không!...Nàng còn sống!...

Chàng nhắc lại lời nói với một vẻ cuồng loạn đến nỗi Ragastens và Machiavel nhìn nhau lắc đầu:

- Không các bạn ạ, tôi không điên, nỗi vui mừng không làm cho tôi điên đâu!...Tôi nói với các ông là Rosita vẫn còn sống!...

Và lúc đó, bà Maga đi đến gần.

- Mẹ Rosa, Sanzio kêu lên, hãy nói với họ rằng con gái của mẹ còn sống. Mẹ hãy nhắc lại những gì mẹ vừa nói với con.

- Bởi vì đây là những người bạn...ta có thể bày tỏ với họ...Phải, quý ngài, Rosita còn sống...

- Vậy ra giáo hoàng vẫn còn nói láo nữa sao! Tiếng chuông báo tang không phải rung cho nàng sao! Ragastens kêu lớn.

- Giáo hoàng cũng không nói láo...ít nữa ở trên điểm đó!..ông ta cũng “tin” rằng đứa trẻ đã chết!...

- Bà hãy kể lại! hãy kể lại tất cả! Raphael kêu lên.

- Được! bà Maga nói sau một lúc do dự ngắn.

Đây là những gì lúc ấy bà Rosa thuật lại cho hai người bạn của Sanzio nghe.

Nước bùa yêu mà bà đã trao cho ông già Borgia là một thứ thuốc mê cực mạnh làm cho kẻ nào uống phải đều có những vết chết ở bên ngoài. Đó là một cái chết với sự cải chính là một liều thuốc phản ứng được cho uống kịp thời “có thể” đem trả lại đời sống cho cái thân ma.

Bà Rosa đã sử dụng đến cái quyết định cuối cùng và khốc liệt đó để chơi với tử thần một ván bài ghê gớm...

Giờ đây, Rosita cứng đờ, chỉ còn là một tử thi. Và vấn đề được đặt ra trong tâm trí của bà Maga là đi vào trong ngôi mộ của người con gái đã chết... đến cho kịp lúc để làm hồi sinh lại cái tử thi...

TẬP HAI

XXXVI

NHỮNG NGHI THỨC TANG LỄ DANH DỰ

Khi Rosa Vanozzo chấm dứt câu chuyện, trong hang hoàn toàn im lặng.

Ragastens chột tỉnh lại trước và tóm tắt tình hình.

- Chỉ còn việc, chàng kết luận, cướp đoạt nàng thiếu phụ trẻ tuổi của ông bạn chúng ta và cuối cùng làm cho nàng sống lại. Đó là kết thúc tác phẩm táo bạo của bà đây. Thuốc mê có tác dụng trong bao nhiêu lâu mà không gặp nguy hiểm?...Bà có thể xác định được không?

- Khoảng trên dưới hai ngày và hai đêm.

- Tốt!...Có rộng thời giờ hơn để chúng ta giải quyết...Quả thật, đám tang lễ sẽ cử hành vào ngày mai...Can đảm lên, Raphael...

Nghe tiếng “đám tang”, Sanzio run rẩy và lão đảo.

- Nói tiếp đi, ông bạn, chàng nói vừa lấy lại sự bình tĩnh. Những gì chúng ta đang nói vào lúc này thật là ghê gớm...nhưng mà chúng ta cần phải...

- Ngay lúc này, hiệp sĩ nói tiếp, mọi việc sẽ trở thành dễ dàng...Chờ đến ban đêm, chúng ta đi vào trong nghĩa trang nhỏ ở Tivoli, và chỉ trong vài phút, chúng ta làm hồi sinh người đẹp đang nằm ngủ...

- Ta cũng quyết định như thế, đến lượt bà Maga nói. Ta chắc chắn sẽ thành công với sự trợ giúp của các ngài!....

- Thế là xong! Ragastens nói tiếp. Này các bạn, ta sẽ dồn tất cả sức lực vào ngày mai, vậy chúng ta hãy đi ngủ, trong lúc những tên bộ hạ của Borgia đi lang thang khắp nơi tìm kiếm chúng ta...Hay đứng ra các ông hãy đi ngủ...bởi vì tôi còn phải dặn dò thẳng Spadacappe đáng thương đang chờ đợi chúng ta với những con ngựa.

- Lời khuyên của hiệp sĩ rất đúng, Machiavel nói.

Bà Maga và hai người đàn ông dựa vào vách đá để qua hết đêm. Còn Ragastens, chàng lách mình qua kẽ đá được bà Maga chỉ để đi ra bên ngoài.

Lúc bấy giờ chàng ở mé bên dưới cái khe, gần nơi chỗ con sông Anio đổ xuống ồn ào, đào sâu một cái đầm nước nhỏ hẹp, trước khi chảy xuống đáy vực, về phía cánh đồng bằng. Phía đối diện, bên kia cái khe và ở tận trên cao, là cái hang vừa rồi đã bị nhóm người của giáo hoàng lục soát.

Ragastens ngược mắt nhìn lên phía đó...Tất cả quang cảnh đều im lặng và yên tĩnh trong đêm tối. Chàng bắt đầu leo lên sườn khe dốc đứng cho đến đỉnh và xem xét kỹ lưỡng cánh đồng quê. Chàng không trông thấy gì khác lạ.

Chắc chắn rằng bọn người rượt đuổi theo bọn chàng giờ đã đi rất xa...nếu như họ chưa trở về ngôi biệt thự. Trong cả hai trường hợp, những vùng ở xung quanh ngôi biệt thự sẽ không bị canh chừng.

Ragastens chạy về hướng cánh cửa nhỏ và từ đó chàng đi vào trong vườn. Chẳng bao lâu chàng đi đến khu rừng nhỏ nơi Spadacappe nhận lệnh ở giữ ngựa, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc đào tẩu.

- Miễn là họ không tìm ra nó! Chàng nghĩ.

Chàng đi chưa tới bỗng nghe có tiếng ngựa hí ở gần bên.

- Con Capitan! Chàng lăm bằm. Nó không cần thấy để nhận rat a...

Một lúc sau, Ragastens gặp Spadacappe.

- Phải ông đó không, thưa ông hiệp sĩ? Người này nói. Cách đây hai phút tôi đã nghi ngờ ông đang ở trong khu rừng...Con Capitan nhất định muốn thoát khỏi tay tôi...

- Anh có thấy gì không? Ragastens hỏi.

- Tôi thoáng thấy những cây đuốc đang chạy ở phía xa, tôi nghe thấy những tiếng la hét...Và dường như tôi có nghe một toán kỵ sĩ từ biệt thự đi ra và đi

xuống núi. Tôi hiểu, họ rượt theo ông...Chà! Tưởng rằng tôi không còn gặp lại ông nữa!...

- Phần đông những người kỵ sĩ đi xuống núi?...

- Tôi chắc chắn như thế...Không có một người nào đi lên phía Tivoli...

- Thế là họ cho rằng chúng ta đã tìm cách đi theo con đường Florence. Trong trường hợp này, Tivoli không được canh chừng. Mọi việc thật là tuyệt diệu...Anh dẫn những con ngựa đi về quán “Cái giỏ đầy hoa nở”...anh đợi ở đó, và nói rằng chúng ta còn đi bộ thăm những di tích ở trên núi...Nếu như lệnh cảnh giác được ban ra ở trong Tivoli, thì anh sẽ đợi ta ở đây để báo cho ta biết.

- Tôi hiểu.

- Rồi, ngay khi trời vừa rạng sáng, anh sẽ đi kiếm một chiếc xe chắc chắn, bắt kè hai con ngựa chạy nước kiệu giỏi... Đây là tiền...Chiếc xe cần phải chạy thật mau trên tất cả các con đường, và anh chú ý bắt kè sẵn trong suốt cả ngày...anh sẽ tạo ra một lý do nào đó để giải thích sự việc. Cuối cùng anh để sẵn cho ta một bộ quần áo như của người dân quê ở Tivoli...Đi đi, sáng mai, trong vòng ba bốn giờ đồng hồ nữa anh sẽ gặp lại ta...Anh hiểu rõ chưa?

Spadacappe đánh ngựa đi.

Tin tưởng ở tài mưu trí của gã thích khách cũ. Ragastens trở lại hang, tại đây chàng nằm trên đồng lá khô và ngủ say sưa.

Những tia sáng mặt trời xuyên qua các bụi gai che kín khe đá nứt, nơi mà chàng đi ra vào, đánh thức các chàng dậy. Raphael và Machiavel đang trò chuyện với bà Maga.

- Chào tất cả! chàng nói. Chúng ta có gì ăn sáng không?

- Ta có dự tính đến trường hợp buộc ta phải ở lại nhiều ngày nơi đây, bà Maga trả lời. Ta có rượu và bánh mì khô cùng với thịt hong khói.

Chỉ mình Ragastens và Machiavel ăn mà thôi. Hiệp sĩ báo cáo về những sự bố trí do chàng sắp đặt và thông báo rằng chàng sắp đi ra ngoài hoạt động.

- Ông có muốn tôi đi theo không? Machiavel hỏi.

- Không, tốt hơn là chỉ một mình tôi thôi. Có hai người, chúng ta rủi ro bị người ta để ý. Đến cuối ngày, tôi sẽ đến báo cho ông biết giờ hành động.

- Nếu không có ông, không biết tôi sẽ ra sao? Sanzio kêu lớn.

- Cầu mong cho một ngày kia ông sẽ được hạnh phúc và những sự mong ước của ông được thành tựu! bà Maga trân trọng nói. Ông xứng đáng được hưởng hạnh phúc.

- Do đâu mà bà thấy rằng tôi đang mong ước một việc gì? Ragastens hỏi.

- Con trẻ!...Ta đã già và ta đau khổ quá nhiều...Ta học được cách đọc trên gương mặt của những người đàn ông. Ta thấy rằng ông giấu một nỗi khổ tâm ở tận đáy lòng...Và ta cầu chúc cho ông được yêu thương như là ông xứng đáng được yêu.

Ragastens đi ra bên ngoài, chàng trầm ngâm.

Chàng đi theo con đường mòn vòng quanh những tảng đá cao. Lên đến bên trên cái kho, chàng nhận thấy không có gì bất thường xảy ra trong núi. Riêng chỉ có vài người chăn dê xuất hiện trong ánh nắng ban mai...Ngôi biệt thự của giáo hoàng vẫn câm lặng như mọi khi. Chỉ có cái chuông ở tiểu giáo đường nhịp vào không gian những âm điệu ưu sầu...

Ragastens thấy rõ ràng những cuộc truy tìm đã ở nơi xa hơn. Chàng quả không lầm.

Sau hi Sanzio, Machiavel và Ragastens đi rồi, Rodrigue Borgia bắt đầu kêu la cầu cứu. Cuối cùng, người ta nghe được và đến giải thoát cho ngài. Giáo hoàng cho rằng ba người đđềên ông có quen biết với bà Maga nên chắc họ biết rõ bà đang ở nơi nào, và chắc chắn họ đã đi thẳng đến cái hang của bà. Cho nên ngài phái vệ binh của ngài đi đến nơi đó. Ngài muốn sẵn dịp bắt luôn bà Maga. Cái hang tìm thấy trống trơn...

Lúc ấy Borgia cho rằng tất cả bốn người, từ Ragastens cho đến bà Maga, đều tẩu thoát cả. Muốn tẩu thoát họ phải đi theo con đường đi Florence...Và chính ở trên con đường đó mà những kỵ sĩ của ngài vẫn còn đang lục soát trong lúc Ragastens đi vào Tivoli. Chàng tìm gặp Spadacappe đang chờ đợi chàng.

- Người ta nói gì ở Tivoli. Chàng hỏi.

- Không có gì cả, nếu không phải là có một người chết đêm rồi, trong ngôi biệt thự của giáo hoàng và người ta sẽ đem mai táng trong hôm nay.

- Tốt lắm. Còn chiếc xe?

- Sẵn sàng...Bộ quần áo nông dân cũng sẵn sàng.

- Spadacappe, anh là một người đàn ông tháo vát lanh lợi.

- Tôi đã có nói với ông mà, Spadacappe trả lời.

Cả hai cùng đi về quán trọ “Cái giỏ đầy hoa nở”, tại đây họ đi vào cửa sau. Năm phút sau, Ragastens trở ra mà không một ai trông thấy, ăn mặc như một người nông dân, vai vác thuổng.

Suốt cả ngày, chàng đi lang thang ở xung quanh ngôi biệt thự. Cuối cùng, mặt trời lặn dưới chân trời.

Chàng bắt đầu nghi rằng tang lễ có thể dời lại đến ngày hôm sau. Bỗng chàng nghe những cái chuông ở tiểu giáo đường đổ lên dữ dội.

Chẳng bao lâu cửa chánh tòa biệt thự được mở rộng. Vài vị giáo sĩ xuất hiện, đi sau lưng một người cầm hoa và đọc kinh cầu nguyện cho người chết. Rồi đến lượt chiếc quan tài được phủ lên trên một tấm vải trắng và được tẩm tên đầy tớ khiêng trên vai.

Ragastens cảm thấy tim mình đập mạnh khi nghĩ đến nàng thiếu nữ nằm dài trong quan tài... Đó là một người sống, trong chiếc quan tài mang đến mộ chôn. Chàng run rẩy cả thân mình.

Độ chừng hai chục người lính đi hộ tống quan tài, rồi cuối cùng đến những người ở trong ngôi biệt thự.

Chàng bắt đầu đi theo ở xa xa. Khi đám tang đi vào trong Tivoli, một số đông dân chúng nhập vào đoàn, Ragastens thừa dịp đi lẫn vào trong đám đông...

Người ta đi đến giáo đường, Ragastens theo vào.

Những bài kinh cầu nguyện được hát lên. Rồi, im lặng, vị giáo sĩ đi vòng quanh quan tài, và theo đúng nghi thức, rảy nước thánh lên quan tài. Quan tài được đặt ở chính giữa ngôi giáo đường. Bốn người lính gươm tuốt trần cầm tay, đứng im ở bốn góc, bên cạnh những cây đèn sáp... Cuối cùng, vị giáo sĩ biến mất ở trong kho đồ thánh, cùng với đoàn nghi thức hộ lễ.

Buổi lễ đã chấm dứt. Đám đông bắt đầu đi ra... Chỉ trong vài phút sau, giáo đường đã trống trải... Ở bên cạnh Ragastens chỉ còn một bà già sắp sửa rời chỗ đứng của bà để đi ra...

- Thế nào, thưa bà! Ragastens buột miệng hỏi, sao người ta không đem quan tài ra nghĩa trang chôn?...

- Làm sao! Bà già kêu lên, lòng thích thú có một tin tức để loan báo, ông không biết việc đó sao?

- Không! Tôi không biết! Ragastens lẩm bầm.

- Đức Thánh-Cha rất yêu thương nàng thiếu nữ, cho nên Đức Thánh-Cha quyết định rằng thi thể sẽ được đem về chôn ở kinh thành Rome... và sẽ được một chiếc xe ngựa chở đi ngày mai.

Ragastens cảm thấy bị choáng váng...

- Người ta sắp chở quan tài đi đến kinh thành Rome? Chàng lắp bắp.

- Phải! ông không được biết sao?...Và để làm vinh dự cho cô bé đáng thương. Đức Thánh-Cha quyết định rằng một toán lính danh dự sẽ canh gác suốt đêm ở bên cạnh quan tài...Đây này, ông thấy những người lính đang đứng gác, bất động như là những pho tượng?...Chà! quả thật là đẹp đẽ!....

Ragastens lão đảo đi ra khỏi giáo đường. Chàng sải bước đi trên đường, trong trí quay cuồng câu hỏi ghê gớm:

- Làm thế nào mở được chiếc quan tài đang được canh gác?

Chàng thấy một cái trại nằm dựa vào một ngôi quán ở cách giáo đường năm mươi bước: đoàn tùy tùng mà chàng vừa trông thấy đi qua đã dừng lại ở trong trại. Những người lính bắt đầu gác võ khí xuống và lột những chiếc áo choàng lễ của họ. Hai ba người trong bọn họ ngáp dài.

Ragastens hiểu ngay. Cái trại đó sẽ được dùng làm nơi đồn trú cho đoàn tùy tùng cung cấp toán lính danh dự trong lúc quan tài còn quàng ở giáo đường. Có tất cả mười sáu người lính mang kích.

Và tính luôn bốn người đang canh gác quan tài, tất cả là hai mươi người.

Ở trong quán, viên sĩ quan chỉ huy phân đội đã ngồi vào bàn ăn, và đang chọc ghẹo một nàng tớ gái xinh đẹp vừa mang rượu đến cho ông ta.

- Làm thế nào mở được quan tài?

Câu hỏi trở đi trở lại trong đầu chàng, trong lúc chàng đang chăm chú xem xét những người lính, như là một người vô công rồi việc.

- Bốn người! chàng nghĩ. Phiên gác được thay đổi sau hai giờ đồng hồ...Bốn người!...Thật nhiều, nhưng không quá sức lực của ta. Điều cốt yếu là phải hành động mà không gây ra tiếng động...

Hành động!...Hiệp sĩ muốn làm gì? Chàng cũng chưa được biết. Chàng đang vạch phương kế mà chưa tìm một giải pháp nào cả.

Trở về đến quán trọ “Cái giỏ đầy hoa nở”, chàng vội vã trút bỏ bộ quần áo nông dân để mặc vào bộ trang phục kỵ sĩ của mình, lúc này chàng mới nhận thấy mình quá đói.

Quả thật, chàng chưa ăn gì cả từ buổi sáng.

- Hãy cho mang đến bữa ăn tối của ta, chàng bảo Spadacappe.

Nhưng Ragastens bỗng gọi anh trở lại.

- Không, chàng nói, vô ích. Ta đã thay đổi ý kiến.

- Ông hiệp sĩ có vẻ lo lắng....Trái lại, một bữa ăn tối ngon, sẽ chẳng làm hại gì cả...

- Thật ra ta không từ bỏ bữa ăn tối. Ta chỉ ăn ở nơi khác, có thể thôi!...
- Ông đi ra ngoài, thưa ông?
- Phải, còn anh, nên canh chừng và chờ đợi ở đây.
- Và chiếc xe? Phải giữ lại không?
- Hơn bao giờ hết. Nhân tiện, này Spadacappe, đến lúc cần thiết, anh có thể dùng một thoi đập bất tỉnh một người đàn ông được không? Làm thế nào cho ông ta ngã mà không la lên?
- Hừm!...việc đó đã từng xảy ra với tôi, thưa ông...
- Và nếu như cần phải đánh ngã hai người đàn ông...
- Ta có thể bất thành linh thử với hai người đàn ông...nhưng nếu cú đấm không thành công?

Ragastens giật mình. Ý nghĩ giết chết bốn người lính đến với chàng lần đầu tiên. Và ý nghĩ đó gây cho chàng một sự ghê tởm khó thể vượt qua. Tuy nhiên!...

- Làm thế nào? Làm thế nào? Chàng nghĩ mà mặt mày tái xanh.

Và chàng bỏ đi không trả lời câu hỏi ghê gớm của gã thích khách cũ. Chàng đi thẳng đến quán rượu, ung dung đi vào gian phòng chung.

Viên sĩ quan vẫn còn ở đó, Ragastens bắt đầu kêu gọi lớn tiếng để gọi sự chú ý của viên sĩ quan.

- May lắm! viên sĩ quan kêu lên, ông ta đang ngồi ở trong một góc, trước bữa ăn tối vừa được người ta dọn ra.

- Nếu viên sĩ quan này từ kinh thành Rome đến, và ông ta đã thấy mình ở đó, tất ông ta sẽ nhận ra mình. Ragastens nghĩ thầm. Nào hãy xem.

Và chàng gọi tiếp vừa dùng cán gươm đập ầm ầm lên bàn. Hai, ba nàng tớ gái kinh hoàng chạy đến.

- Phải dọn những gì cho ngài kỵ sĩ?
- Bữa ăn tối! Mau hơn thế nữa! Ta đã bực bội vì phải ăn tối có một mình...Mà còn phải chờ đợi!...

Viên sĩ quan đứng lên đi thẳng đến trước mặt Ragastens.

- Hãy chú ý! Chàng tự nhủ thầm.
- Thưa ngài, viên sĩ quan nói vừa chào, tôi thấy rằng ngài thuộc giới kiếm cung...
- Quả thật, thưa ngài...
- Ngài phiền muộn vì ăn tối có một mình?

- Việc đó làm cho tôi khó chịu, thưa ngài! Ở Naples nơi tôi đến, chúng tôi có thói quen sống một cuộc đời không quá buồn bã...Chúng tôi gồm có vài người thích ăn uống say sưa cũng như thường biểu diễn những nhát gươm...Cho nên ngài hiểu cho sự buồn phiền của tôi...

- Vậy thì, thưa ngài, viên sĩ quan tươi tỉnh kêu lên, ngài thử hình dung xem tôi đang ở vào một tình trạng tương tự!...Ngài có vui lòng kết hợp những sự phiền muộn của chúng ta và chia xẻ bữa tối với tôi không?...

- Thật ra, thưa ngài, đây là một lời mời làm tôi cảm động!...Tôi hoàn toàn tuân theo lời ngài!...Nhưng với một điều kiện...

- Như thế nào, thưa ngài?

- Là được ngài cho phép tôi đối xử như một người bạn, nghĩa là tôi muốn được trả tiền chi phí!

- Tôi không thấy có điều gì bất tiện, nếu như ngài cho phép tôi đảm nhận món rượu uống, viên sĩ quan nói. Mời ngài ngồi luôn vào.

- Ông ta không nhận ra ta, Ragastens tự nghĩ thầm.

Chàng nói lớn lên vừa ngồi xuống:

- Ngài có thể nào giải thích cho tôi nghe làm thế nào tôi tìm thấy một vị sĩ quan đạo quân chấp kích của đức giáo hoàng ở một ngôi quán ở trong làng? Có lẽ ngài từ kinh thành Rome đến đây?

- Rome! Viên sĩ quan nhắc lại vừa thờ dãi. Có đến sáu tháng nay tôi chưa đặt chân tới. Ngày thấy tôi đang là một người bị lưu đày...

- Lưu đày!...Bộ ngài đã chuốc lấy một sự thất sủng nào đó sao?...

- Không phải, đây chỉ là một lối nói chuyện. Đức Thánh-Cha cử tôi chỉ huy đội quân chấp kích của ngài ở ngôi biệt thự...Và ngài nghĩ xem, tôi phiền muộn như thế nào, khi tôi nghĩ rằng từ sáu tháng nay tôi chỉ chơi có một ván bài trictrac (1).

(1) *Trictrac*: trò chơi với những cờ đam và những hạt súc sắc trên một bàn cờ chia làm hai ô.

- Chúng ta sẽ chơi một ván, nếu như ngài thích.

- Ngài quả là một kỵ sĩ dễ thương.

- Lúc này ngài bảo rằng ngài thuộc phân đội ở Tivoli?

- Phải...và Đức Thánh Cha vừa mới đến. Tôi rất hy vọng được trở về kinh thành Rome cùng với Đức ngài. Thưa ngài, tôi uống chúc sức khỏe cho ngài.

- Chúc ngài sức khỏe! Nhưng tại sao Đức Thánh-Cha đang ở trong ngôi biệt thự, mà ngài lại ở đây?

- Đêm rồi có xảy ra nhiều biến cố lạ lùng ở ngôi biệt thự...

- Ô hay! Ngài hãy kể cho tôi nghe đi.

- Trước hết, Đức Thánh-Cha suýt bị bắt cóc...

- Bị bắt cóc! Đức Thánh-Cha!...

- Bờm một nhóm cướp muốn bắt người để chuộc mạng.

- Thật rất đổi lạ lùng.

- Chính Đức Thánh-Cha nói với chúng tôi...khi chúng tôi chạy đến tiếp cứu ngài...Và chúng tôi tìm thấy ngài ở nhà ông làm vườn, tay chân bị trói chặt... Ngài đã giải thích cho chúng tôi nghe làm thế nào bọn cướp đã bắt ngài...

- Và bọn nó hiện ra sao?

- Bọn nó biến mất như được quý mang đi...Khi tôi nói là quý, đó không phải là một sự mê tín hão huyền...

Vào lúc đó, một tên lính chấp kích đi vào phòng. Viên sĩ quan ngưng câu chuyện kể, quay sang tên lính càu nhàu:

- Mà muốn gì, mà?...Người ta không thể uống rượu yên ổn sao?...

- Thừa trung úy, đã đến giờ đổi phiên gác danh dự. Ngài có ra lệnh cho tôi...

- Thôi được!...chuồn đi.

Tên lính chấp kích biến mất.

- Đây là những thú vui của việc khổ dịch! Suốt cả đêm, tôi sẽ bị quấy rầy mãi!...Nhưng tôi đã nói đến đâu rồi?

- Đến cái hang có tiếng tăm xấu...

- À phải! chính bọn cường đạo đã ẩn núp nơi đó, cùng với một bà già phù thủy, kẻ đồng lõa của họ...Cho nên chúng tôi đi đến hang động: không có một ai!...

- Thật là mầu nhiệm!

- Đúng như lời ngài nói, thưa ngài thân mến. Khắp cả xứ bị lục soát, hang động bị bao vây. Nên phải tin rằng quý đã mang họ đi hết. Đó là những gì mọi người tin tưởng!

- Đây thật là những biến cố lạ lùng, Ragastens nói.

-Ồ! Chưa phải là hết! Viên sĩ quan nói tiếp với giọng say nhừ nhưa....Đây này, ngài muốn cùng đi với tôi không? Ngài sẽ trông thấy một việc còn lạ lùng hơn...

- Ngài có đi xa không? Ragastens hỏi.

Chàng giật mình và vui mừng. Nhưng sự vui mừng đó được che giấu dưới một vẻ lãnh đạm.

- Ở sát bên cạnh, viên sĩ quan nói...Ở giáo đường!...
- Không phải đi dự lễ Misa, hoặc là giờ đọc kinh văn khóa!...Ragastens nói vừa mỉm cười.
- Không, nhưng đi theo tôi, ngài sẽ thấy...
- Vậy thì được! Để có bạn với ngài...
- Lúc trở về, chúng ta sẽ chơi một ván cờ trictrac.

XXVII

ĐỨNG TRƯỚC MỘT QUAN TÀI

Viên sĩ quan dẫn theo Ragastens đi ra khỏi quán. Bốn người lính đang chờ ở trước nhà trại. Toán người lên đường. Đêm đã xuống.

Ragastens giả bộ đi sát bên cạnh viên sĩ quan để cho bọn lính thấy vẻ thân mật đó.

Đến giáo đường, bọn lính mới thay thế cho bọn lính mẫn phiên, viên sĩ quan vội vã đưa bọn lính chấp kích mẫn phiên gác về quán rượu để mau bắt đầu ván cờ trictrac.

- Ngài có thấy chằng? Ông ta hỏi Ragastens, khi họ ngồi xong xuôi, tay cầm cái hộp đồ súc sắc.

- Thật vậy. Quả thật rùng rợn, chiếc quan tài với những người lính chấp kích đang rình rập dường như là người chết sắp tẩu thoát đến nơi.

Viên sĩ quan bật cười to với một giọng cười cục nịch.

- Không nguy hiểm! Nhưng kẻ chết là một người thiếu nữ...và chính để làm vinh dự cho nàng mà lính của tôi phải canh gác...

- Một người thiếu nữ chết, theo lời ngài nói?

- Suyt!...Dường như đó là một người bà con của Đức Thánh-Cha...rất gần..như là con gái của ngài!

- Này! Này! Người ta nói rằng đức giáo hoàng, vào thời tuổi trẻ của ngài...

- Đúng thế..Và bây giờ cũng vậy!

- Thành thử ra cô gái chết?...

- Là kết quả của một trong những mối tình nhất thời của ngài...Đứa trẻ thật đáng thương! Vừa đầy mười tám tuổi!

- Ngài có trông thấy nàng không?...

- Có. Tôi bắt đầu si mê nàng!...

- Trong những điều kiện đó, tôi hiểu rõ việc canh gác vinh dự. Nhưng lúc này ngài nói rằng đó là một việc khổ dịch đối với ngài!...

- Bởi vì việc đó bắt buộc tôi phải bị quấy rầy cứ hai giờ đồng hồ lại đổi phiên gác, chưa nói đến việc nó làm tôi phải lỡ mất một cơ hội tốt đẹp...

- Cơ hội nào? Ngài hãy kể cho tôi nghe...

- Ngài trông thấy con hầu nhỏ đó, với đôi chân quý phái của một bà hầu tước, chiếc váy ngắn, và đôi mắt nồng nàn rực lửa?...

- Tôi thấy, và tôi chiêm ngưỡng nàng.

- Nàng say đắm tôi...nhưng mà mệnh lệnh trước hết! Tôi để hai con lục và tôi thắng ván bài! Viên sĩ quan nói.

Ông ta quơ hết tiền đặt ván bài.

- Tôi phải phục thù! Ragastens kêu lên với một vẻ cău giận.

- Ngài nên cố giữ mình! Tôi khó thể bị đánh bại trong trò chơi trictrac.

- Quý ơ! Thế mà tôi tin chắc đánh bại ngài!

- Ngài sẽ chẳng bao giờ thành công!

- Chúng ta sẽ thấy...Ngũ và nhị...đến lượt ngài!

Ragastens chuốc rượu cho viên sĩ quan khiến lúc bấy giờ ông ta đánh loạn xạ, việc đó cũng không ngăn cản ông ta thắng hết ván này đến ván khác.

- Chà! Ông ta thờ dài vừa liếc nhìn nàng tứ gái nếu như không có sự khổ dịch đáng nguyên rủa này!...

- Ai ngăn cản ngài trộn lẫn sự khổ dịch và ái tình?

Viên sĩ quan nhìn chàng với một vẻ ngây ngô.

- Ngài muốn nói gì? Ông ta ấp úng.

- Ủa! Quý ác chưa! Giữa bạn bè phải có nghĩa vụ với nhau chứ!...Tôi sẽ thay thế cho ngài!...

- Ngài!

- Tôi! Tại sao không?...Tôi cũng ở trong nghề.

- Còn mệnh lệnh! Viên sĩ quan nói với vẻ mệt nhọc. Tôi không thể..dù sao ngài cũng thật dễ thương...

- Hãy gởi mệnh lệnh đi theo ma quý!...Đứa con gái đang nhìn ngài với một ánh mắt say đắm...Cần phải có sự can đảm...

Sự can đảm?...Phải...tôi sẽ có đủ...Cho thêm rượu...

Ragastens ra hiệu cho con hầu gái, nó vội vã đến rót rượu. Không còn một ai ở trong quán nữa. Chủ nhân đã đi ngủ. Cánh cửa lớn đóng kín. Ragastens đứng lên và ôm hôn nàng đây tớ xinh đẹp.

- Khoái thật! Thật là mát mẻ, thật là mịn màng! Chà! Anh bạn, tôi thế vào vị trí của ngài, tại vì ngài giữ đúng theo mệnh lệnh.

Đứa tớ gái chỉ chống cự lấy lệ. Ragastens đẩy nàng ngồi lên đùi của viên sĩ quan.

- Chà! Con nhỏ láu lỉnh, chàng nói, nó không chịu tôi...

- Phải, nàng thương tôi...

- Hãy đi ngủ đi...tôi sẽ ở lại đây để thi hành mệnh lệnh!

Viên sĩ quan đứng lên và vịn vào cánh tay của Ragastens.

- Anh quả là một người bạn thật sự...Anh tên là gì??

- Không can gì, anh bạn thân ạ!...Nên thừa cơ hội...

- Không!...Tôi sẽ bị thất sủng!...Có thể còn tệ hơn nữa!

- Hãy đi đi! Tôi sẽ đánh thức anh dậy vào mỗi đầu hai giờ!

- Chà! Lần này, thật là một ý nghĩ hay...

- Anh thấy rõ không!...Đi, đi.. Chà! Con người thật sung sướng!

Ragastens run rẩy khi nói như thế.

- Này! Hãy nghe đây, viên sĩ quan nói. Mật khẩu là...Tibre và Tivoli...Những gã của tôi sẽ làm tất cả cho anh cũng như là cho chính tôi vậy!...Nhưng mà...cứ mỗi hai giờ...

- Cứ mỗi hai giờ, tôi sẽ đi thay phiên gác, và nếu xảy ra một việc gì, tôi sẽ gọi anh thức dậy!...

- Hãy hôn tôi đi, anh bạn!...

Ragastens choàng cổ ôm hôn viên sĩ quan và dẫn ông ta đến thang lầu trong lúc nàng tớ gái xinh đẹp đã leo lên trước. Giây lát sau, chàng nghe tiếng cánh cửa đóng lại.

- Trong năm phút, ông ta sẽ ngáy vang, chàng nghĩ...và ông ta thảng giấc cho đến ngày mai!...

Chàng liền đi ngay qua nhà trại.

Những người lính chấp kích có trông thấy chàng ăn tối với thượng cấp của họ, họ đều tin chắc rằng Ragastens là một người bạn thân của sĩ quan của họ, đến để bầu bạn với ông ta. Việc xác định càng vững chắc thêm khi Ragastens gọi người trung sĩ đến trao cho ông ta mật khẩu và ra lệnh cho ông ta chỉ định những người lính đến phiên gác.

Viên trung sĩ tuân lệnh và chào Ragastens.

Giờ đổi phiên đến, Ragastens thực hiện nghi lễ theo như chàng đã thấy viên sĩ quan làm. Chàng còn làm thái quá hình thức quân sự và giọng nói hách dịch của chàng tạo cho những người lính chấp kích một ý niệm cao về những khả năng của chàng. Chàng đi trở lại nhà trại, kiểm soát điểm canh.

- Mọi người nên đi ngủ, chàng nói vừa tăng thêm vẻ nghiêm khắc. Trung sĩ, ông sẽ chịu trách nhiệm đối với ta về kỷ luật của binh sĩ dưới quyền.

Xong, chàng đi ra như là một người quyết định thực hiện mệnh lệnh một cách câu nệ.

Ở ngoài đường một bóng người đứng lên bên cạnh chàng. Đó là Spadacappe. Ragastens kéo anh đến một góc kín đáo.

- Thưa ông, Spadacappe nói, hai người bạn của ông đang có mặt ở quán “Cái giỏ đầy hoa nở” cùng với một người đàn bà. Họ đang lo ngại ghê gớm...Họ sai tôi đến cố tìm gặp ông...

- Tốt! Vậy thì anh đến nói với họ là mọi việc đều tốt đẹp.

- Tôi chạy về quán...Tôi có cần thông báo là ông sẽ trở về không?

- Không. Nghe đây. Anh có thể đưa chiếc xe đến quảng trường nhỏ ở giáo đường mà không gây tiếng động được không?

- Được. Bằng cách dùng rơm quấn chân ngựa và bánh xe, tôi đảm bảo cho sự im lặng...

- Anh có thể đến tại vị trí trong vòng mười lăm phút không?

- Được, nhưng chỉ vừa đủ giờ...

- Vậy thì anh nên có mặt tại vị trí trong vòng hai mươi phút. Những người bạn của ta và người đàn bà phải có mặt trên xe...Họ đừng nên động đậy trước khi gặp lại ta.

Spadacappe chạy vụt về quán “Cái giỏ đầy hoa nở” và Ragastens đi vội đến giáo đường.

Ragastens chỉ muốn có một mình.

Về sau này chàng thú nhận rằng khi đi vào giáo đường, chàng đã rùng mình ớn lạnh như gặp tiết trời đang lạnh lẽo. Bởi vì tình thế, quả thật, rất ghê gớm.

Chỉ cần một trong những người lính đem lòng nghi ngờ, là tất cả sẽ thất bại...Cần phải đập một nhát duy nhất, và rằng nhát đập phải mang lại kết quả...

Chàng thấy mờ mờ bốn người lính chấp kích trong cảnh tranh tối tranh sáng. Những cử chỉ uể oải của họ chứng tỏ họ đang bị cơn buồn ngủ xâm chiếm. Một người trong bọn họ còn ngủ gục hẳn hoi. Anh ta đứng ngủ, dựa vào cây kích của mình. Đứng ở phía cuối giáo đường. Ragastens xem xét một lúc tình thế, đôi mày nhíu lại suy nghĩ.

Thình lình, chàng bước đi: chàng đã tìm ra! Chàng đi thẳng đến người lính đang ngủ say và để bàn tay lên vai anh ta. Người đàn ông giật mình nhảy nhồm. Những người lính khác vội đứng thẳng cứng đờ như những pho tượng.

- Thế nào, anh bạn. Ragastens nói, đừng như anh ngủ gục!...Trong lúc canh gác!...Trường hợp nghiêm trọng...

- Thưa ngài sĩ quan, người lính ngủ gục ập úng...sự mệt mỏi...

- Không có sự mệt mỏi nào đối với một người lính tốt...Người đàn ông cúi đầu, ngượng nghịu...

- Trong đại đội của ta, ngủ gục trong lúc phận sự, là hai tháng ở ngục tối! ..Và trong cơ lính chấp kích?...

Tên lính tái mặt...

- Ta sẽ báo cáo sự việc cho sĩ quan của anh mà ta đang thay thế...Ta nghĩ rằng trong những trường hợp đặc biệt hôm nay, hai tháng ngục tối có thể được tăng lên.

- Thưa ngài sĩ quan...tôi xin hứa với ngài...

- Nhưng mà mày đang buồn ngủ...Mày không thể hứa gì được cả!...Và ba người kia cũng vậy...Thôi đi, ta cũng không đến nỗi xấu xa...Hãy đi về đồn ngủ đi, bọn xỏ lá!...

Ragastens chờ đợi với một nỗi lo âu cực độ kết quả của những lời nói cuối cùng. Ai có thể đoán được tư tưởng của chàng vào lúc này và so sánh với nụ cười rộng rãi của đứa trẻ hiền lành đang nở trên môi chàng, tất sẽ không ngăn được lòng thán phục cho sức mạnh tâm hồn của chàng hiệp sĩ. Bốn lính có ánh mắt nghi ngại của những đứa trẻ được người ta đề nghị cho một món đồ chơi quá đẹp đẽ.

- Hãy đi ngủ cả, ta bảo các người! Ta không muốn rằng việc ta đi ngang qua đây giữa phân đội chấp kích của Đức Thánh-Cha để lại một kỷ niệm xấu cho những người trung hậu như các người...Ta thay thế cho các người!...người con gái chết sẽ được một trung úy cơ binh hỏa mai canh gác: việc đó xứng đáng bằng bốn người lính chấp kích...

Cả bốn người lính còn do dự.

- Hãy đi ngủ cả...bằng không ta sẽ nổi giận! Chàng càu nhàu.

- Cám ơn, ngài sĩ quan! Người ngủ gục đột nhiên nói, anh ta liền đi ngay ra cửa. Ba người kia đi theo anh ta, vừa nhắc lại:

- Cám ơn, ngài sĩ quan!

Ragastens vội rút thanh gươm của mình ra đường như chàng sửa soạn canh gác.

Bốn người lính biến mất...Ragastens chạy ra cửa giáo đường...chàng thấy họ đi xa trong đêm tối...

Bấy giờ, chàng chờ đợi thêm vài phút, lòng bị dày vò bởi sự bồn chồn, tim chàng đập mạnh muốn vỡ lồng ngực..Cuối cùng, chàng thấy hiển nhiên rằng không có việc gì có thể đến khuấy rầy chàng trong việc hoàn thành công việc của mình...Vào lúc đó, một tiếng vang trầm nổi lên không xa ở gần chàng...Chàng đứng yên tại chỗ, tay lăm lăm cây dao găm! Đó chỉ là chiếc xe vừa xuất hiện!...Lúc bấy giờ, chàng mới đi vào và chạy đến cạnh quan tài. Chỉ trong một giây, chàng đã vất bỏ tấm vải tang: chiếc hòm hiện ra...

Chàng dứt mũi dao vào kẽ giữa nắp và phần dưới quan tài, khẽ cạy hở nắp quan tài lên, tiếp tục cạy cây đinh kế, rồi từ từ cạy xa hơn. Một cái nhấn mạnh cuối cùng giờ hé nắp quan tài lên vừa đủ cho chàng lùa hai bàn tay vào kẽ hở...

Ragastens quỳ xuống...Chàng dứt hai bàn tay vào kẽ hở rộng rãi...Chàng nghe thấy tiếng đinh bật mạnh ra.

Thình lình nắp quan tài sút ra.

Người thiếu nữ chết xuất hiện trước mặt chàng, trắng bệch, đến nỗi một sự nghi ngờ khủng khiếp tràn ngập tâm hồn của chàng. Nhưng chàng tự kích thích mình, trở về thực tại bởi sự nguy hiểm ở gần kề.

Chàng cúi xuống định ôm xốc người thiếu phụ trẻ lên để mang đi. Vào lúc đó, một bàn tay đặt lên vai chàng.

XXXVIII

NỖI CÔ ĐƠN CỦA RAGASTENS

Sau khi Ragastens đi rồi, ở trong hang của bà Maga, mọi người sốt ruột chờ đợi đầy nỗi lo âu.

Không thấy Ragastens trở lại!

Buổi chiều đến và ba người vẫn chờ đợi mỗi mòn.

Trời tối. Sự lo lắng của Machiavel từng phút càng lớn thêm. Ragastens có bị bắt không?

Raphael không còn kiên nhẫn nữa. Cuối cùng chàng không chịu đựng nổi...

- Chúng ta đi! Chàng nói giọng ngăn ngủi.

- Chúng ta nên chờ đợi thêm!...

- Tôi không thể chờ được nữa.

Machiavel hiểu rằng Sanzio đã đuối sức.

- Chúng ta đi! Chàng nói...Nhưng nên đi qua quán “Cái giỏ đầy hoa nở”. Có lẽ chúng ta sẽ có được tin tức chẳng.

- Tất cả những gì anh muốn, nhưng chúng ta đi!... Có phải không, mẹ Maga?...Có phải mẹ, mẹ cũng nghi ngại một tai biến ghê gớm nào đó? Mẹ cũng không muốn ở lại đây?

- Phải, bà Maga buồn bã trả lời.

Nửa giờ sau, họ có mặt ở quán trọ.

- Spadacappe! Machiavel chỉ một người đàn ông dường như đang đứng đợi ở ngoài sân.

Chàng vội vàng đến gặp anh và chẳng bao lâu Spadacappe thuật hết cho chàng nghe tất cả những gì Ragastens đã nói.

- Nhưng hiện giờ ông hiệp sĩ ở đâu?

- Chắc chắn là ông đang lẫn quẩn ở trong Tivoli, và tôi tin sẽ tìm gặp ông. Tôi đã chuẩn bị mọi việc xong xuôi theo chỉ thị của ông.

- Này Spadacappe! Machiavel lo ngại nói, cần phải tìm cho ra ông hiệp sĩ và nói chúng ta đang ở đây...

- Tôi xin lo liệu việc đó!

Spadacappe liền đi ngay. Người ta thấy kết quả việc tìm kiếm của anh như thế nào. Đến lúc Spadacappe trở lại, trời đã tối mịt.

- Ông hiệp sĩ? Machiavel sốt ruột hỏi.

- Ông đợi ngài ở nơi quảng trường...Hãy mau giúp đỡ tôi!...

Spadacappe chạy vội đến bên cạnh chiếc xe và bắt đầu lấy rơm cột vào bánh xe. Sanzio và Machiavel cũng hăng hái bắt tay vào việc.

- Ragastens cần đến chiếc xe, Machiavel lăm bắm. Thế là mọi việc đã sẵn sàng.

Một niềm hy vọng khó tả trở lại với họ...Trong vài phút đồng hồ, những bánh xe, móng ngựa đã được bao bọc kỹ...Người ta đưa bà Maga lên xe.

- Khởi hành! Raphael ra lệnh.

Chiếc xe đi ra khỏi quán trọ. Machiavel và Sanzio hồi hải. Họ đi đến quảng trường nhỏ.

Họ rút dao ra cầm nơi tay và đẩy cửa giáo đường, cùng đi vào. Giáo đường dường như vắng vẻ...

Chỉ vài bước chân, họ đi đến trung bộ của giáo đường. Machiavel nắm lấy bàn tay của Sanzio và chỉ cho chàng xem, trong ánh sáng vàng vọt của những cây đèn sáp, bóng dáng ma quái của Ragastens đang chật vật với chiếc quan tài... Raphael nhảy tới và, vào đúng lúc chàng, đang cúi xuống để bông xốc Rosita lên, chàng để bàn tay lên vai chàng hiệp sĩ...

Ragastens ngẩng đầu lên với một tiếng sư tử gầm thét và buông rơi nàng thiếu nữ trẻ tuổi, chụp lấy cây dao găm của mình... Nhưng chàng kịp nhận ra Raphael và một nụ cười nở chói ngời trên gương mặt của chàng.

- Ông bạn thân mến, ông đến vừa kịp lúc!...Hãy bông nàng lên!...Thực ra, chính ông mới là người chồng!...

Ban đầu Raphael có một cái nhìn ngây ngất đối với Rosita. Nghe những lời nói cuối cùng của Ragastens, chàng bước lùi lại một bước, giở nón xuống, rồi chỉ nàng thiếu nữ cho chàng...

Ragastens hiểu rõ tư tưởng cao thượng của nhà nghệ sĩ. Sanzio nhường cho chàng danh dự mang người vợ của mình đi và hoàn thành một mình việc mà chàng đã đơn thân khởi sự!...

Ragastens ôm lấy nàng thiếu nữ đi ra đến xe và đặt nàng vào lòng của bà Maga...

Raphael muốn mở miệng, muốn nói lời tri ân... Một tiếng nức nở diễn tả cả một thế giới tư tưởng đang làm chàng xúc động. Rồi, Ragastens ra lệnh:

- Spadacappe, con ngựa của ta, và con ngựa của anh! Bỏ các con ngựa của các ngài đó ở lại chuồng. Machiavel, lên ngồi trên ghế. Tôi nghĩ rằng ông biết cách điều khiển phải không?

- Phải, thưa tướng lãnh! Machiavel nói vừa mỉm cười.

Về phía của Raphael, chàng đã ngồi vào trong xe, cúi xuống gương mặt trắng bệch của Rosita, chờ đợi tác dụng của liều thuốc hồi sinh vừa được bà Maga cho nàng thiếu nữ uống...

Spadacappe xuất hiện, Ragastens nhảy lên yên. Chiếc xe đi từng bước ngang qua Tivoli, rồi phi nước đại....

Chiếc xe chạy mau như điên cuồng suốt một giờ trong đêm tối. Người ta tránh không tiếp giáp thẳng với con đường Florence. Ragastens và Spadacappe giục ngựa chạy bên cạnh chiếc xe.

Đến cuối một giờ đồng hồ, Raphael biểu ngừng lại. Machiavel tuân lời. Bấy giờ, Sanzio bước xuống xe.

- Các bạn!...Sanzio áp úng, say sưa vì vui mừng.

Chàng giương thẳng hai cánh tay về phía chiếc xe...Rosita xuất hiện, vẫn còn trắng bệch, đôi mắt rối loạn...

- Rosita, Raphael bảo nàng với một sự xúc động mãnh liệt, đây là ông hiệp sĩ De Ragastens và đây là Machiavel, hai người bạn thân thiết mà anh đã kể cho em nghe tấm lòng tận tụy...

- Xin cảm tạ quý ông đã giao trả tôi lại cho anh Raphael của tôi, nàng nói với một nụ cười hết sức dịu dàng. Tôi được hạnh phúc nhờ ở quý ông...Không bao giờ tôi quên đến hai người anh trai của tôi...

- Anh trai! Raphael kêu lên. Em đã tìm đúng lời nói!...

- Trong trường hợp đó, Ragastens nghiêm trang nói, tôi xin phép được ôm hôn theo như danh nghĩa đó ban cho tôi quyền hạn!....

Rosita chìa má cho hiệp sĩ ôm hôn.

- Chúc em gái nhỏ được hạnh phúc! Chàng nói êm ái.

Rồi đến lượt của Machiavel. Trong đêm tối thơm ngát, có một chút hạnh phúc hoàn toàn khó quên ở giữa những con người tựa hợp dưới bầu trời đầy sao.

Đến lúc Rosita và Raphael bước trở lên xe, cả hai thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc: bà Maga đã biến mất.

- Hỡi ôi! Sanzio lẩm bẫm, thật khó lòng lay chuyển quyết định của bà. Những giọt nước mắt của Rosita không thể giữ bà lại được...Ở kinh thành Rome, chúng tôi đã hoài công thử lôi cuốn bà...

Rosita khóc than lặng lẽ.

- Thôi đi! Machiavel nói, cần phải ra đi!...

- Chúng ta đi! Sanzio trả lời với một tiếng thờ dãi.

Chiếc xe lại chuyển bánh. Bấy giờ, bà Maga ẩn núp từ một bụi rậm chui ra. Đôi mắt của bà ướt đẫm nước mắt, bà nhìn sững theo chiếc xe đang đi xa.

Cuối cùng, bà quay trở lại và bắt đầu đi mau về hướng Tivoli...Và lần này, một ý chí dữ tợn chói ngời trong đôi mắt của bà.

Trời hừng sáng, chiếc xe đã đánh một vòng lớn, và tiếp giáp con đường đi Florence. Ragastens cho xe ngừng lại.

- Nay các bạn, chàng nói, con đường đã trống trải...Các bạn đi thẳng đến Florence, còn tôi, tôi có công việc cần phải làm ở nơi này...

- Chúng ta chia tay sao? Machiavel và Sanzio cùng kêu lên.

Những lời van nài của họ, những lý lẽ của họ, những lời khẩn khoản của Rosita, tất cả đều không lay chuyển được quyết định của Ragastens.

Thế là họ từ giã nhau trong một cơn xúc động mãnh liệt. Và những kẻ trốn chạy chỉ khởi hành sau khi Ragastens thề thốt với họ rằng một ngày gần đây chàng sẽ đi đến Florence.

Machiavel điều khiển chiếc xe lên đường, Rosita và Raphael nghiêng mình ra cửa xe, còn tiếp tục trao đổi những dấu hiệu thân ái với hiệp sĩ. Xe chạy qua một khúc quanh, Ragastens thấy mình còn ở lại trơ trọi.

Bấy giờ, chàng quay sang Spadacappe.

- Này Spadacappe, chàng bảo anh, cái chiến dịch mà ta sắp bắt đầu sẽ rất giàu những sự nguy hiểm cam go...

- Với ông, thưa ông hiệp sĩ, tôi không lo ngại gì cả... Nhưng mà thưa ông, ông sắp sửa đánh nhau phải không?...

- Phải, Spadacappe. Việc đó thích hợp với anh không?

- Phải. Ông có vui lòng cho tôi đặt một câu hỏi không?

- Ta cho phép anh hỏi...

- Cho đến bây giờ, ông chỉ làm cái việc chiến đấu chống lại bọn cảnh binh, những vị lãnh chúa hùng mạnh, cả những vị giáo hoàng!... Lần này ông sẽ chiến đấu chống lại ai?

- Chống lại một đạo quân! Ragastens trả lời giản dị.

XXXIX

DƯỚI MỘT VÒM CÂY BÊN CẠNH MỘT CỬA SỔ

Trong suốt mấy hôm, Ragastens đi vờ vẫn trong núi, chưa quyết định, lúc thì định quay về nước Pháp, lúc thì muốn chạy đến Florence...

Tuy nhiên, định mệnh muốn cho chàng càng lúc càng đi đến gần thành phố Monteforte.

Nếu như có một người nào đó báo cho Ragastens biết rằng chàng vô tình và từ từ đi đến Monteforte tất người đó sẽ làm cho chàng ngạc nhiên vô cùng. Thật tình ra, chàng hiệp sĩ nghĩ là mình đang ở xa Monteforte. Nhưng có một lực nam châm nào đó thu hút chàng đi về phía thành phố mà tự chàng không nhận biết.

Chiều thứ năm trong cuộc hành trình của chàng, Ragastens bỗng nhận thấy chàng chỉ còn cách Monteforte có hai ngày đường.

Chàng ở một ngôi quán nghèo nàn độc nhất trong một ngôi làng khốn khổ mà chàng vừa mới đến chưa được hai tiếng đồng hồ. Chàng đang ngồi trước một chai rượu chất xám.

Ragastens đang ngồi đối diện với một chai rượu chất xám dưới một vòm cây rậm rạp, dày mịn và đơm bông trong một ngôi vườn gần như nằm tựa lưng vào ngôi quán, thành ra giữa vòm cây và bức tường của ngôi quán, có một lối đi chật hẹp vừa đủ.

Bức tường nói trên có một cửa sổ ở tầng trệt. Có thể đoán rằng cái cửa sổ đó là của một căn phòng nhỏ được chính vòm cây che khỏi ánh nắng mặt trời và tránh khỏi mọi cặp mắt tò mò. Cuối cùng, hình như có nhiều người tụ họp trong căn phòng đang trò chuyện cùng nhau, mà những lời nói đó không lọt qua khỏi tai của Ragastens.

Vài lời nói lớn tiếng khiến cho chàng lắng tai nghe. Kể từ lúc đó, chàng không còn để mất một lời trao đổi nào trong căn phòng nhỏ. Và chàng rón rén đi lần đến tấm màn bằng lá cây, chú ý lắng nghe.

Cuối cùng, đến lúc câu chuyện, chàng bắt chột nghe, sắp đi đến chỗ kết thúc, Ragastens nhẹ nhàng cúi xuống và ra hiệu cho một người đang chùi rửa dây cương ngựa ở trong sân. Người đàn ông chạy đến.

- Spadacappe, Ragastens nói nhỏ vào tai, anh thấy căn phòng này phải không? Cánh cửa hướng ra hành lang đi ngang qua ngôi quán. Anh đi đến đứng trước cửa và đừng nên động đậy nữa. Anh sẽ cầm dao găm ở tay. Nếu như người ta mở cửa, và có một kẻ nào muốn đi ra...

- Thì ông ta sẽ đụng vào lưỡi nhọn bằng thép này?

- Đúng...Đi...Anh hiểu lời ta một cách tuyệt diệu!

Khi chàng nghĩ rằng Spadacappe đã đi đến vị trí chỉ định, chàng liền từ vòm cây đi ra, bước vào lối đi chật hẹp, đến trước cửa sổ, nhẹ nhàng bước ngang qua, nhẩy vào trong căn phòng và bằng giọng mỉa mai nhất của mình, chàng nói:

- Chào các ngài...Hân hạnh được gặp gỡ!....

XL

CUỘC HÔN LỄ CỦA HOA ANH THẢO

Chúng ta bắt buộc phải bỏ Ragastens lại trong tình trạng mà chúng tôi vừa phác họa...

Những biến cố đang xảy ra ở Monteforte có một tầm hết sức quan trọng đối với đoạn tiếp theo của câu chuyện này cho chúng tôi khó có thể để im không nói ra.

Chúng ta đi vào Monteforte trong một buổi chiều mùa hạ đẹp đẽ. Một sự náo nhiệt bất thường đang diễn ra trong thành phố. Dân chúng, quân lính đang quần tụ trên một quảng trường lớn. Ở cuối quảng trường nổi bật lên tòa dinh thự theo kiểu kiến trúc tao nhã Florentine (1)

(1) Kiến trúc nổi danh của tỉnh thành Florence (Ý). Những đài kỷ niệm, những dinh thự, những thư viện được tặng biệt danh là “Athènes của nước Ý”

Mặt tiền của tòa dinh thự chói lòa những ánh sáng. Và gian phòng khánh tiết lớn chứa đựng một số đông các nhà quý tộc mặc chiến phục. Trong số họ có những nhân vật thoáng thấy ở trong các hầm mộ ở kinh thành Rome.

Người ta chờ đợi bá tước Alma và Béatrix đến.

Một nhóm thanh niên trẻ tuổi bao quanh một ông già tóc bạc trắng: ngài thân vương Manfredi. Mặc dù ngài đã bảy mươi hai tuổi ngài vẫn là một trong số những người chạy đến trước tiên, đáp lại lời kêu gọi của bá tước Alma..

Dù muốn hay không, bá tước Alma trở thành linh hồn của một cuộc mưu đồ rộng lớn quy tụ xung quanh ngài tất cả những ai đã bị César cướp bóc, chiếm đoạt... Người ta sẽ quyết định những biện pháp để thực hiện trong cuộc họp này.

Một thám tử vừa về lúc trưa báo tin rằng César vừa rời khỏi kinh thành Rome cầm đầu gần mười lăm ngàn quân, gồm có bộ binh lẫn kỵ mã. Ngoài ra ông ta lại có mười khẩu đại bác dã chiến, và tám khẩu máy bắn đá lớn của pháo binh.

Tuy nhiên, trong gian phòng khánh tiết, đã đến giờ mà bá tước phải đến ngồi ở chiếc ngai của ngài, nhiều tiếng thì thầm vang lên. Trong nhóm người đang bao quanh thân vương Manfredi, một kẻ nào đó nói lớn tiếng:

- Bá tước là thủ lĩnh tối cao của chúng ta, nhưng cái danh dự dường như quá đáng đối với ngài...Có lẽ một trung đoàn trong quân đội của César thích hợp với ngài hơn...

Những lời nói đó mang lại một sự im lặng giá lạnh. Và lúc đó, cánh cửa ở gần bên ngai mở ra. Béatrix đi vào một mình!...

Trong đám đông có một phút ngạc nhiên bâng khuâng. Vậy chớ bá tước Alma đang làm gì?...Sự ngạc nhiên đổi thành sự hiếu kỳ khi người ta thấy Béatrix đi thẳng bước lên ngai trên ngai...Một sự im lặng trống trải kéo dài.

Đứng sững, mảnh dẻ trong chiếc áo dài nhung màu xám, Béatrix đưa đôi mắt dạn dĩ nhìn khắp cả hội nghị.

- Tôi có một tin tức đau đớn để thông báo với quý ngài, nàng nói, ngài bá tước Alma đã biến mất khỏi Monteforte.

Nghe những lời nói đó, trong gian phòng xảy ra một cuộc huyên náo ồn ào.

- Phản bội! nhiều vị thủ lĩnh kêu lớn.

Béatrix giương bàn tay ra, đem lại sự im lặng.

- Những kẻ nào sợ hãi có thể tự rút lui. Về phía những vị khác, họ sẽ ở lại, và dù còn lại ít người, tôi vẫn còn hy vọng tốt đẹp là bảo vệ thêm một lần nữa thành phố của tôi chống lại Borgia...

Không một ai đi ra... Béatrix nhìn khắp hội nghị với đôi mắt dịu dàng và hiên ngang chiếu ngời một ánh lửa vui mừng.

- Giờ đây, nàng kêu lớn, Monteforte sẽ được cứu thoát và nước Ý sẽ chấm dứt được khỏi ách chuyên chế...Cảm ơn, quý vị lãnh chúa thân mến!...Tất cả quý vị là những người hiệp liệt thật sự.

Tất cả những người đàn ông đó lắng nghe lời nói dịu dàng đầy sức quyến rũ gây cho họ những ý nghĩ tận tụy tuyệt đối. Một sự hoan hô kéo dài.

Thế là xong, Béatrix hiểu rằng nàng hiển nhiên là người trọng tài của những quyết định sắp được đưa ra. Nàng ngồi lên chiếc ngai bá tước cũng như nàng là người chỉ huy, trong lúc vắng mặt bá tước. Vào lúc đó, một thanh niên có dáng điệu kiêu hãnh nói lớn:

- Tôi, Jean Malalesta, con trai của Guide Malalesta, bị chết trong xứ Rimini trong lúc bảo vệ những đặc quyền và sự tự do của mình. Tôi tuyên bố rằng nước Ý đau khổ vì một sự lệ thuộc nhục nhã và chúng ta phải đoạt lại của những người Borgia những gì mà họ đã đánh cắp của chúng ta. Sau khi bảo toàn Monteforte, chúng ta nên đánh chiếm lại Rimini, Urbin, Pesaro, Faenza, Comerino. Quý ngài có đồng ý rằng liên minh thành lập ngày hôm nay, sẽ tiếp tục cái mục đích vĩ đại đó Không?

Hàng loạt tiếng kêu phẫn khởi khắp nghị trường.

- Cho nên, Jean Malaleste nói tiếp, chúng ta đã có một vị thủ lĩnh tối cao: bá tước Alma. Nhưng bá tước Alma biến mất. Ngài đã trở thành ra sao?...Và hiện ngài đã thành ra sao, tôi tin rằng tôi đã biết được việc đó!...

Hoa Anh Thảo có một cử động lo lắng.

- Hai người đàn ông, hai kẻ hành hương, đi vào Monteforte cách đây vài ngày. Không một ai để ý đến họ. Nhiều lượt, tôi thấy bá tước trò chuyện cùng họ ở cuối vườn hoa trong dinh thự bá tước... Và ngày hôm qua, tôi tìm cách đến khá gần để có thể trông thấy gương mặt của một trong hai người, mặc dù ông ta cẩn thận cho giấu gương mặt dưới cái mũ trùm. Tôi thấy người đàn ông và nhận ra ông ta. Quý ngài có biết người hành hương đó là ai? Quý ngài có biết ngài bá tước Alma có những cuộc họp bí mật với ai không? Về vấn đề đó tôi tự đề nghị sẽ yêu cầu ngài bá tước những lời giải thích công khai vào tối hôm nay?...Thế thì, đó là oan hồn của César Borgia, một gã tu sĩ được gọi ở kinh thành Rome là Dom Garconio...

- Dom Garconio! Hoa Anh Thảo lẩm bẩm lặp lại vừa tái xanh.

Một trận phong ba nổi lên trong hội nghị và những tiếng la “phản bội” lại vang lên thêm lần nữa. Malalesta giương bàn tay ra. Im lặng được vãn hồi.

- Thật quá dễ dàng để nắm lấy sự thật, bây giờ chàng thanh niên nói tiếp. Hai người hành hương đó, thám tử của giáo hoàng và của César, đến để thương thuyết với bá tước về việc quy phục của ngài...Nếu như bá tước không còn ở Monteforte nữa, là vì ngài đã chấp nhận những đề nghị của Alexandre VI...Bá tước Alma đã biến mất...Nếu như chúng ta không làm một cái gương, thì còn phải lo ngại tất cả về tài ngoại giao của giáo hoàng.

- Đó chính là sự thật! nhiều giọng nói kêu lên.

- Cần phải trừng trị bá tước!

- Cần phải nêu một cái gương vang dội để tỏ rõ ý chí chiến đấu của dân chúng Monteforte!

- Quý ngài lãnh chúa, Jean Malaleste nói tiếp, tôi đề nghị rằng bá tước Alma, phản bội và phản nghịch, cần phải tuyên bố như thế ở nơi công cộng, ngài phải bị truất phế chức tước và tài sản, và truyền lệnh cho được quyền đánh, bắt, nếu người ta gặp ngài...

- Phải! phải!...

- Quý vị lãnh chúa!...Hoa Anh Thảo mặt mày trắng bệch, tuyệt vọng kêu lớn.

Nhưng giọng nói của nàng bị át mất bởi tiếng ầm ầm như sấm sét của những giọng nói đang say sưa gầm thét, tiếng những võ khí đang va chạm nhau...Nàng

ngã quy xuống chiếc ghế bành, bất lực.

Vừa lúc đó, thân vương Manfredi đứng lên.

Ngài thụ hưởng một uy tín hiển nhiên trên tất cả các vị tư lệnh chiến trường mà ngài đã chỉ huy trong nhiều trận chiến, họ đã được ngài hướng dẫn với sự khôn ngoan thâm thúy của ngài. Khi ngài đứng lên, im lặng được vãn hồi.

- Thưa quý ngài, cuối cùng ngài nói, tôi cũng vậy, tôi trông thấy cảnh tàn sát ở nơi mà xưa kia hòa bình đã làm cho những mùa màng trở hoa. Tôi đã già, nhưng mà do liên quan đến sự cứu tinh của nước Ý, đôi vai của tôi vẫn còn khá mạnh mẽ để mang áo giáp. Thưa quý ngài, tôi là một trong những kẻ đầu tiên gia nhập vào công cuộc giải phóng. Quý ngài đã trông thấy tôi bắt tay vào việc...Tôi thiết tưởng rằng tôi được phép nói thẳng với quý ngài tư tưởng của tôi...

- Nói đi! Hãy nói đi! Từ mọi phía người ta kêu lớn.

- Vậy thì! Tôi chắc rằng lòng nhiệt tình của tuổi thanh xuân đã đưa ngài Jean Malalesta can đảm đi quá xa...Về việc đó có liên quan đến bá tước Alma, chúng ta không nên lấy những quyết định vội vàng...Các ngài quên rằng ái nữ của bá tước, nàng Béatrix yêu kiều của chúng ta, đang ngồi trên chiếc ngai này...Hãy nhìn xem đứa trẻ yếu đuối đã cho tất cả chúng ta cái gương dưng cảm... Hãy nhìn xem gương mặt tái xanh của nàng.

Tất cả mọi ánh mắt đều hướng về phía Hoa Anh Thảo. Một sự xúc động và thương xót chạy dài trong hội nghị...Người mẹ của nàng mới vừa bị ám sát... Người cha của nàng mất tích! Tiếng hoan hô đồng loạt khi thân vương chấm dứt:

- Thưa quý vị lãnh chúa, tôi đề nghị nên triển kỳ hạn lại mọi quyết định chống lại thân phụ của Béatrix.

Jean Malalesta cũng vậy, chàng cũng nhìn Hoa Anh Thảo, rồi chàng trở nên tái xanh khi thấy sắc mặt của nàng quá tái xanh. Và thế là với một giọng biến đổi bởi cơn xúc động, chàng nói tiếp:

- Thưa quý vị lãnh chúa, đề nghị của ngài Manfredi đáng kính được tôi thừa nhận. Xin triển kỳ hạn lại...Được! Nhưng chừng bao nhiêu ngày?...

Mọi người nhìn nhau ngạc nhiên, do dự.

- Thưa quý vị lãnh chúa, bây giờ Jean Malalesta vội vàng nói tiếp, cũng như ngài thân vương Manfredi cũng như tất cả quý vị, tôi bị cảm động về tình trạng của nàng bá tước trẻ tuổi...Và tôi nói thêm rằng lời đề nghị của tôi lúc này liên kết chặt chẽ với đề nghị thứ hai mà tôi muốn đưa ra.

Vừa thốt ra những lời nói đó, Jean Malalesta tỏ ra rất xúc động. Chàng quay sang về phía Hoa Anh Thảo.

- Béatrix thân mến, chàng sôi nổi nói, nữ bá tước thân mến và yêu dấu, nàng thật sự là vị thủ lĩnh của chúng tôi, nàng là linh hồn, của tất cả những linh hồn của chúng tôi. Chính là lòng can đảm trẻ trung của nàng đã đốt cháy chúng ta, đó là những lời nói của nàng đã đánh thức lòng hy vọng của chúng ta... Và cầu mong cho cái lưỡi của tôi bị quăng cho chó ăn nếu như tôi đã thốt ra những lời làm thương tổn đến nàng...

- Ngài không gây thương tổn cho tôi, thưa ngài Jean Malalesta.

- Cho nên, chàng thiếu niên nhấn mạnh thêm, tất cả chúng tôi ở đây đều nhất quyết cho nàng, nếu xét ra cần thiết... Bá tước Alma đã bỏ rơi chúng tôi... Nhưng ngài cũng bỏ rơi nàng, Béatrix ạ... Trong lúc đề nghị truất phế tất cả chức tước của nàng, tôi đã ghép cả vào cái chức tước đẹp đẽ nhất... chức tước của người cha!... Muốn cho quyết định đó được triển hạn lại, tôi đồng ý... Nhưng ở nơi chiến trận, bá tước Alma cần phải được thay thế...

Chàng thanh niên ngừng một giây đồng hồ, có lẽ bị quá xúc động. Rồi trong sự im lặng trang trọng, chàng nói:

- Tôi đề nghị chờ đợi ba ngày. Nếu như trong vòng ba ngày, bá tước không tái xuất hiện, ngài sẽ bị truất phế. Các ngài có chấp nhận không?...

- Tôi chấp nhận! thân vương Manfredi nói.

- Chúng tôi chấp nhận! Những vị thủ lĩnh đồng thanh nói.

Hoa Anh Thảo làm một dấu hiệu chứng tỏ nàng cam chịu.

- Nên trong vòng ba ngày, Jean Malalesta nói tiếp, chúng ta sẽ không có vị thủ lĩnh. Và Béatrix sẽ có một mình... trong một thành phố sắp bị vây hãm... Cần phải có một vị thủ lĩnh cho công cuộc của chúng ta... Cần phải có một người bảo trợ cho Béatrix... Người thủ lĩnh đó, người bảo trợ đó, chính nữ bá tước Béatrix sẽ chỉ định ngay từ bây giờ... Trong ba ngày nếu như bá tước Alma chưa trở lại ở giữa chúng ta, người đàn ông sắp được chỉ định sẽ trở thành người Thủ lĩnh của công cuộc của chúng ta và người chồng của Béatrix...

Một tiếng ào ào hỗn loạn cất lên. Nhiều người trong số những người đàn ông đó thầm yêu mến nàng thiếu nữ. Hơn một ánh mắt lo lắng nhìn sững lên Malalesta dường như chàng được hoàn toàn chỉ định để trở thành người thủ lĩnh công cuộc và người chồng của Béatrix...

Bị rối loạn bởi hàng ngàn cảm tưởng, nàng thiếu nữ lộ vẻ cuống cuồng... Nàng đứng lên và với một giọng nói yếu ớt:

- Đề nghị của ngài Jean Malalesta làm tôi ngạc nhiên...

- Tuy nhiên, nó rất hợp lý! Nhiều giọng nói thốt lên.

Hoa Anh Thảo thấy rõ ràng rằng nếu như nàng không chịu nhượng bộ, thì công cuộc mà nàng đã dẫn thân vào sẽ tiêu tan... Một ảo ảnh thoáng qua trước mắt nàng. Nàng thấy mình trong một khu rừng cây Olivơ, gần bên một dòng suối có một thanh niên kỵ sĩ nhảy ngang qua để đến hôn bàn tay nàng...

Bỗng nhiên, nàng tỏ ra tươi tỉnh lại...

- Thế thì, nàng nói, tôi xin chấp nhận!

Có một sự rung động, rồi một sự im lặng lớn.

- Thưa quý vị lãnh chúa thân mến, người được tôi chọn làm người thủ lãnh của chúng tôi và người chồng của tôi, là người đã gây cho tất cả quý vị sự tín nhiệm, lòng quý chuộng và tình thương yêu... đó là ngài thân vương Manfredi.

Một tiếng hoan hô vang dội như tiếng sấm đón tiếp những lời nói đó. Sự nhất trí của những người dự hội nhìn nhận nơi ngài thân vương Manfredi xứng đáng được tuân theo những lời khuyên bảo cũng như được tuân theo ở trên chiến trường.

Riêng, chỉ có hai, ba người tái mặt vì tủi hờn, tuy nhiên họ không đưa ra lời phản đối. Trong số những người đó có Jean Malalesta.

Thân vương Manfredi không giấu diếm sự vui thích do sự chọn lựa của Hoa Anh Thảo gây ra. Đi đến trước mặt nữ bá tước Béatrix, ngài nghiêng vóc mình cao lớn của ngài, cầm lấy bàn tay của người được xem như là vị hôn thê đưa lên hôn. Nụ hôn làm cho Hoa Anh Thảo giật mình. Một nỗi khủng khiếp xâm chiếm quả tim nàng vào lúc ông lão nghiêng mình nói nhỏ bên tai:

- Xin cảm tạ nàng, Béatrix, đã dành một sự vui mừng như thế cho tuổi già của ta... Trước kia ta xem nàng như là con gái của ta... nàng lại muốn cho ta phải là người chồng của nàng... Đó là một vinh dự đối với ta và nếu như ta có mái tóc bạc thì giờ đây không một ai sẽ nhận thấy nữa vì nàng đã bao bọc một vòng hào quang bằng tình yêu!...

Ông lão đứng lên. Quay sang hội nghị, đôi mắt sáng ngời, ngài hiện ra tràn trề sinh lực khi ngài nói lớn:

- Ta chấp nhận hai cái danh dự được giao phó cho ta. Thưa quý ngài, ta chỉ định Valentin Ricardo là tư lệnh kỵ binh của chúng ta, và Trivulee ở Plombino,

chỉ huy bộ binh của chúng ta. Ta chỉ định Roderigo ở Imola, Jean Malalesta và Giulio d'Orsini tham dự hội đồng cố vấn...

Nhóm những người thủ lĩnh đứng lên chuẩn y sự lựa chọn bằng những lời hoan hô và chào kính Hoa Anh Thảo bằng những lời tung hô của họ.

Ba ngày trôi qua. Thân vương Manfredi đã phái những người kỵ sĩ đi khắp mọi ngả, nhưng những sự tìm kiếm tỏ ra vô hiệu. Sự phản bội của bá tước trở thành hiển nhiên.

Ngày thứ tư, những cái chuông đổ lên vang dậy, những ban quân nhạc trỗi vang lừng trước tòa dinh thự, một đám đông ồn ào đồn đống trên quảng trường và trên các con đường lân cận.

Đến mười hai giờ trưa, nữ bá tước Béatrix Alma xuất hiện bên trên thang lầu đồ sộ, có những nàng thị nữ bao quanh. Nàng vịn vào cánh tay của thân vương Manfredi. Thân vương dìu Béatrix đi xuống những bậc thang được phủ một tấm thảm dầy tiền, ngài mặt mày tươi tỉnh, còn nàng, tái xanh trong chiếc áo dài lộng lẫy bằng gấm trắng, một chiếc vương miện bằng vàng trên mái tóc màu vàng hoe, giống như một nữ hoàng sắp khai mạc một cuộc lễ nào đó...Cuộc lễ đó chính là hôn lễ của nàng.

Hết Chương XL

XLI

CUỘC GẶP GỠ

Jean Malales quả đã không lầm: hai người khách hành hương bị bắt gặp trò chuyện cùng bá tước Alma là hai tên thám tử của Alexandre VI: nam tước Astorre và Dom Garconio.

Lúc đó, nam tước Alma là một người đàn ông vào khoảng năm mươi tuổi, thường trầm mặc, sức khỏe kém. Đó là một người có tình tình do dự, lánh né, đa nghi, sử dụng những mưu chước trong tất cả những lần ngài phải quyết định một cuộc tranh đấu. Ngài ưa thích say mê sự nghỉ ngơi.

Béatrix ưa thích thú đi săn và những sự luyện tập mạnh mẽ. Béatrix giận đến xanh mặt mỗi lần cha nàng tiếp rước làm danh dự cho một phái viên được giáo hoàng cử đến.

César muốn chiếm đoạt Montefrote. Bảy giờ Béatrix liền đi rảo khắp đồng quê thuyết phục cho chiến tranh tự vệ và đã gây ra những sự phẫn khích đến nỗi

người chiến thắng miền La Romagna buộc phải lùi bước...Nhưng bá tước Alma biết trước rằng sớm hay muộn, họ cũng bì đê bẹp.

Khi ngài được biết rằng Béatrix tổ chức một cuộc liên minh lớn gồm có tất cả những vị lãnh chúa đã bị dòng họ Borgia tước đoạt, ngài tỏ ra kinh hãi. Ngài giả bộ chấp nhận quyền chỉ huy tối cao, hay đúng hơn là Béatrix nhân danh ngài chấp nhận.

Nhưng bị Alexandre VI thăm dò một cách khéo léo, bá tước đã quyết định ngay từ lúc đó...Đến lúc nam tước Astorre và Dom Garconio, giả trang làm người hành hương, mang đến cho ngài những đề nghị của giáo hoàng, bá tước Alma chỉ chống cự qua loa lấy lệ. Và ngày hôm trước cái ngày đã diễn ra cuộc hội nghị cho tất cả các thủ lãnh, ngài đi ra khỏi thành phố đến gặp nam tước và gã tu sĩ đang chờ đợi ngài. Ngay lúc đó, ngài cảm thấy nhục nhã.

- Thưa quý ngài, ngài nói, ta chỉ đi theo quý ngài, tại vì ta muốn gặp mặt Đức Thánh-Cha, điều cốt yếu duy nhất là để ngăn cản một cuộc chiến tranh...nhưng ta muốn quay trở về ngay.

-Ồ! Ngài không cần phải đi đến kinh thành Rome, Garconio nói. Đức Thánh-Cha hiện giờ chắc đang ở Tivoli.

Ba người đàn ông cưỡi ngựa chạy đi, bá tước ở giữa Garconio và Astorre, dường như ngài là người tù binh của họ.

- Còn về những đề nghị của các ông đưa ra, ngài nói tiếp, ta cũng không muốn bàn cãi đến...

- Tuy nhiên nó rất đẹp đẽ, Astorre nói. Một tòa dinh thự và một niên kim hai mươi ngàn đồng duy-ca vàng.

- Chức vụ Đại phán quan (1) ở kinh thành với những lợi tức vĩ đại do nó sinh ra, Garconio nói tiếp.

(1) Nguyên nhân: Grand Gonfalonier, chức vụ quân sự bảo vệ một địa phận giám mục, một tu viện. Hoặc là phán quan ở đô thị trong các nước Cộng hòa Ý vào thời trung cổ, đặc biệt là ở Florence và ở Sienne (LND)

- Quyền duy trì một đội vệ binh hai mươi người....

- Quyền chỉ huy những vệ binh quý tộc....

- Chức tước quý tộc cố vấn của Hội đồng tư vấn...

- Cuối cùng, Garconio kết luận, vị trí huy hoàng nhất ở kinh thành Rome...sau Đức Thánh-Cha và đức ông César!

- Thôi chúng ta đừng nói đến nữa! bá tước Alma nói, nhưng tự trong lòng ngài đã ghi nhận kỹ lưỡng những sự lợi lộc khác nhau đó.

Toán người nhỏ chỉ dừng lại khi đêm tối mịt. Chiều hôm sau, toán người trú ở trong một ngôi quán, trên con đường đi từ Monteforte đến Tivoli. Cũng chính ở ngôi quán đó mà chúng ta thấy Ragastens dừng lại nghỉ ngơi, chàng đã đi từ Tivoli đến Monteforte.

Ba người đàn ông ngồi ăn ngon lành trong căn phòng mát mẻ nhất. Đến cuối bữa, những người khách đến cái phút mà những câu chuyện được cởi mở, chuyện trò huyền thiên.

- Khi tôi nghĩ đến, Astorre kêu lên, gương mặt vào lúc này của những người Malalesta, Manfredi, Orsini.

Bá tước có một nụ cười ngượng nghịu và lăm bẫm:

- Tôi yêu cầu chúng ta nên nói đến chuyện khác...

- Phải, chúng ta nên nói đến những chuyện khác, Garconino nói, này nam tước, ngài có biết tôi đang nghĩ đến gì không?...

- Nói đi, ông bạn Garconio thân mến...

- Tôi đang nghĩ đến gương mặt của một người mà chúng ta quen biết, khi ông ta bị người ta vất xuống cái giếng nuôi rắn...

- Chà! Chà!...Tôi nhớ lại rồi...

- Và khi đến tên đao thủ chặt cổ ông ta! Tôi hối tiếc đã không tham dự được một cuộc lễ như thế!...

- Rủi ro thay, những việc đó không được tái diễn. Ngài De Ragastens đã chết, chết thật và được đem chôn!

Vào lúc đó, một bóng người đứng dừng ở cửa sổ: bóng người nhảy vào phòng, và một giọng nói mạnh mẽ vang lên:

- Chào quý ngài! Hân hạnh được gặp gỡ!

Astorre nhảy dựng. Garconio sững sờ chết đứng.

- Ragastens! Gã ú ớ.

Bá tước ngạc nhiên, tham dự cảnh tượng mà không nói ra một lời nào cả.

- Này, nam tước, Ragastens nói tiếp, những người chết được ngài đem đi chôn, dường như có vẻ khá khỏe mạnh.

- Hiệp sĩ De Ragastens! Astorre kinh hoàng nhắc lại.

- Coi kìa! Đúng rồi, hiệp sĩ De Ragastens bằng xương và bằng thịt...Đúng thật, không phải là do lỗi của vị tu sĩ đáng kính này nếu như ngài gặp lại tôi, ông bạn thân mến. Hãy tỉnh trí lại đi, tôi van ngài...Dường như là tôi đang quấy rầy những sự thổ lộ tâm tình trong gia đình? Nếu như tôi là thừa, xin hãy nói!

Và quay sang phía bá tước Alma:

- Thừa ngài bá tước, xin cho phép tôi tự giới thiệu: tôi là hiệp sĩ De Ragastens và tôi đang tìm ngài, vì có nhiều chuyện hấp dẫn để nói với ngài.

- Mà hãy đến nói ở địa ngục là nơi này đã thoát ra! Garconio gầm vang.

Cùng lúc, gã tu sĩ nhảy xô tới, giơ cao lưỡi dao găm lên trên mình Ragastens. Nhưng người này, lẹ như ánh chớp, nhảy ngược ra sau và rút gươm ra. Lưỡi dao găm của gã tu sĩ đâm hụp vào khoảng không.

- Astorre!...và ngài, bá tước...hãy đánh, bắt người đàn ông này!

Nam tước, hết sừng sốt, đã tuốt gươm ra.

- Nó sẽ tẩu thoát ở cửa sổ, Garconio nói tiếp. Bắt nó!

- Đừng có lo ngại, gã cảnh binh dễ thương! Ragastens đáp lại, vừa lanh lẹ đấu gươm với nam tước.

- Tiếp viện! tiếp viện!...Garconio hét lớn.

Và gã tu sĩ nhảy tới cánh cửa.

Trong suốt những giai đoạn khác nhau đó, bá tước Alma không cử động. Ngài không hiểu người mới đến là ai. Và ngài không muốn liêu rui ro trong một cuộc xung đột mà ngài thấy như là một cuộc gây gỗ giữa viên tu sĩ và Ragastens.

Gã tu sĩ mở cánh cửa ra.

- Ôi địa ngục! gã gầm hét trước mũi dao găm của Spadacappe.

- Đâm đi! Ragastens kêu lên.

Spadacappe làm một cử động chớp nhoáng. Gã tu sĩ vừa ngã vừa nói:

- Ôi đọa đày! Ta bị chết!...

Cùng một lúc thanh gươm của Ragastens đâm xuyên suốt bả vai của nam tước Astorre khiến ông ta ngã quy xuống.

- Đây là vết thương thứ bảy, nếu như ta nhớ lầm? Ragastens nói.

- Hãy nên yên lòng, nam tước gầm hét, ta sẽ hoàn trả tất cả cho mi chỉ một lần thôi.

- Tôi chưa bao giờ dám nghi ngờ, nam tước ạ. Trong lúc chờ đợi, ngài có muốn tôi băng bó cho không?...

- Cám ơn...Ta không cần đến gì cả...nếu không phải là tiếp tục đi đường thật mau lẹ với ngài đây...

- Chà! Chà!...việc đó thật là phật ý...Tôi có ý định đề nghị với ngài bá tước một cuộc đi dạo ngắn...

Gã tu sĩ đang nằm dưới đất, nặng nhọc nhòm dậy và rên rỉ:

- Tẩu thoát đi, bá tước! mau tẩu thoát đi!...

- Bá tước không có một lý do nào để tẩu thoát cả! Ragastens nói.

- Ông muốn gì tôi, thưa ông? Bá tước hỏi.

Ragastens nói nhỏ vào tai bá tước:

- Tôi từ kinh thành Rome đến, tại đó tôi đã vượt ngục hôm trước ngày mà người ta định đem xử tử tôi vì tôi đã từ chối không chịu đến Monteforte bắt cóc ngài!...

- Đừng nghe lời nó nói láo, bá tước!...Người đàn ông này nói láo!...

Garconio vừa nói như thế, vừa lết trên đầu gối để cố với tới Ragastens, Spadacappe nắm vai gã xô lui lại phía sau. Còn về phía nam tước, ông ta vừa bất tỉnh...

Mấy lời nói của Ragastens làm cho bá tước Alma giật nảy mình. Ngài không một lúc nào nghi ngờ rằng lời phát biểu đó không phải là sự thật.

Ragastens nói tiếp:

- Tôi đã từ chối với giáo hoàng làm cái trò đê tiện nhỏ đó...Còn nam tước Astore đã chấp nhận nó!...

- Rồi sao, thưa ông! Bá tước thận trọng hỏi.

- Cái ngày tôi bị bắt giam, tôi nghe đức ông César ra lệnh sửa soạn cho ngài một cái hầm tối dưới đất ở lâu đài Saint Ange...

Bá tước Alma suy nghĩ miên man.

Ngài nhớ lại cái gương của những vị lãnh chúa, cũng như ngài, đã bị lôi cuốn về kinh thành Rome bởi những lời hứa hẹn cám dỗ, và tất cả đều trở thành nạn nhân trong những vụ tai nạn.

- Thưa ngài, Ragastens nói, cái đầu của tôi được treo giải thưởng, những tên thích khách lần theo dấu tôi, tôi có thể được hoàn toàn an ninh. Nếu như tôi đã đổi đường đi đến Monteforte, là vì tôi muốn cứu thoát một vị quý tộc đáng kính bị lừa gạt bởi sự gian hiểm của tên tu sĩ này, đây tứ xứng đáng nhất của tên xảo quyệt tên là Borgia...Bây giờ, lương tâm tôi đã thanh thản. Nếu như ngài muốn đi đến kinh thành Rome, ngài được tự do đi...Theo ta, Spadacappe.

Và Ragastens phác một cử động để đi ra. Nhưng những lời nói cuối cùng của chàng, giọng nói nghiêm trang và cảm động, sự thật hiển nhiên của lòng thành thật của chàng, tất cả việc đó hoàn toàn thuyết phục bá tước Alma.

- Ngài hãy chờ một chút... Bá tước nói.

Ragastens chờ đợi, trong lòng chàng quyết định dùng võ lực đưa bá tước trở về, nếu chàng không thành công thuyết phục được ngài...

Ông này ném một cái nhìn lên nam tước Astorre vẫn còn nằm bất tỉnh, rồi đến gã tu sĩ mà vết thương ngăn cản không cho cử động, nhưng gã đang ném cho ngài những cái nhìn đầy vẻ giận dữ. Và chính là cái nhìn đó đã làm cho ngài dứt khoát.

- Thưa ngài, ngài bảo Ragastens, ta đi theo ngài một lúc bởi vì ta cần nói chuyện với ngài và ta không muốn làm chậm trễ việc chạy trốn của ngài, nhưng mà, bá tước nói thêm vừa ngó Garconio, ta sẽ trở lại nơi đây... Ta muốn đi đến kinh thành Rome... cần phải làm như vậy!...

- Spadacappe, những con ngựa! Ragastens nói.

Vài phút sau, bá tước Alma và Ragastens chạy song song trên đường đi Monteforte.

- Có cần phải giết chết gã tu sĩ không? Spadacappe hỏi.

- Ô hay! Để làm gì? Ragastens trả lời, gã sẽ chết một ngày nào đó bởi nuốt phải một sự đê tiện.

Trong suốt mười lăm phút, bá tước Alma lặng lẽ chạy ngựa trên con đường Monteforte.

Ngài không nhất quyết chút nào quay trở về mặc dù sau khi đã nghe Ragastens nói, ngài vẫn còn ý định đi đến Rome. Nhưng ngài suy nghĩ rằng nếu như ngài quay trở về Monteforte và chiến tranh bắt đầu, ngài sẽ tùy tiện chuẩn bị hai lối thoát: nếu như liên minh những vị nam tước thắng thế, ngài vẫn là người làm chủ tình hình, bởi vì dù đó là không phải thực tế, nhưng ngài vẫn mang danh nghĩa là đã chỉ huy chiến dịch. Còn trái lại, nếu như quân đội của César chiến thắng, thì ngài có thể luôn luôn nói rằng ngài đã bị dùng võ lực bắt đem trở về Monteforte.

Ragastens liếc mắt dò xét thái độ của bá tước.

- Thế đây là người cha của Hoa Anh Thảo! chàng nghĩ. Làm thế nào con người bần cùng này không có can đảm trong hành vi phản bội của mình, lại có thể sinh ra đời đứa con gái kỳ diệu như Béatrix?... Làm thế nào con người khiếm nhược lại có thể cho ra đời cái sắc đẹp lành mạnh kia?...

Về phần của ngài, thỉnh thoảng bá tước Alma nhìn lên chàng hiệp sĩ mà ngài ngắm ngẫm chiêm ngưỡng dáng dấp thon thon mảnh mẽ của người con trai và nhất là dáng điệu cương quyết.

- Thưa ngài, bỗng nhiên bá tước Alma hỏi, ngài có chắc chắn đến những ý đồ của César Borgia đối với ta hay không?...Chúng ta có một mình và ngài không có gì phải e ngại tên nam tước thô lỗ đó, cũng như gã tu sĩ hay oán hận...

- Thưa ngài bá tước, ngài đảo lộn những vai trò.

- Tại sao như thế, hỡi chàng trai?

- Chính gã tu sĩ và gã nam tước mới không còn e ngại tôi nữa, bởi vì tôi đã dung tha cho cái mạng mỏng manh còn sót lại của họ..

- Thế ngài không lo ngại là họ sẽ xúi giục những cuộc trả thù của César và người cha của ông ta đối với ngài sao?

- Thưa ngài bá tước, những cuộc trả thù của giáo hoàng và gia đình của ngài rất ít liên quan với tôi, tôi xin thề với ngài. Người ta đã khen ngợi sức mạnh của tất cả những người Borgia đó một cách thật sự là quá đáng. Ngay sau khi họ muốn ra khỏi lĩnh vực sử dụng những ve cổ cong và các nôi chưng, ngay sau khi họ toan tính muốn giết người khác hơn là một việc mời ăn, họ trở thành những tên tướng cướp tầm thường.

- Ngài nói đến họ rất là tự nhiên! Bá tước kêu lớn.

- Là vì tôi đã thấy họ ở rất gần...César Borgia cho quăng tôi vào một trong những hầm ngục tối ở lâu đài Saint Ange, và tôi đã xiềng César Borgia thế vào chỗ của tôi. Lucrece muốn giết tôi bằng một nhát dao găm và tẩm thuốc độc, và nàng còn giữ tính mạng sống sót chỉ vì tôi ghê tởm không muốn giết một người đàn bà. Còn về phần của giáo hoàng, một hôm tôi nắm ngài ở trong bàn tay, tôi có thể hoặc là giết chết ngài, hoặc là bắt ngài đi theo tôi, nếu như tôi thấy đó có một sự lợi ích. Những người Borgia đó có tài nhất là tài đóng trò hài kịch.

Bá tước nhìn với một vẻ ngạc nhiên càng tăng con người đã dùng giọng nói khinh bạc đó đối với những vị chúa tể ở nước Ý.

- Ta trở lại câu hỏi đầu tiên của ta, ngài nói sau vài phút suy nghĩ. Ngài có chắc chắn về những ý định của dòng họ Borgia không?...

- Tôi nghe César ra lệnh dành cho ngài một căn ngục tối.

Bá tước gục đầu. Sự phản bội vô ích của ngài đã đè nặng tâm trí ngài hơn chính cả sự phản bội.

Dù cho tâm hồn ngài có yếu đuối thế nào đi nữa, không phải là không xảy ra đấu tranh nội tâm khi ngài nhất quyết ruồng bỏ con gái mình, những người bạn hữu, những người đồng minh của mình...tất cả...để bảo đảm một nền hòa bình nhục nhã. Nền hòa bình giờ đây đã thoát khỏi tay ngài! Đi đến kinh thành Rome, là tự đưa mình vào những ngục tối của những người Borgia. Vậy thì, biết làm sao đây?....

Trở lại Monteforte?...Có ai biết được ngài có thể bị bắt và giam cầm ở ngay thủ đô của chính nơi lãnh địa bá tước của ngài?...Có phải chắc chắn rằng cái nguyên nhân thật sự về sự vắng mặt của ngài có thể lộ ra một cách rõ ràng?...Ngài quay về phía nào, thì ngài chỉ thấy toàn là nhục nhã, cảnh hoang tàn, cảnh khốn khổ.

Một lúc, ý nghĩ tử tự thoáng qua trong trí ngài. Nhưng việc tử tự đòi hỏi một sức mạnh quyết định và một sự can đảm về thể chất mà ngài bá tước Alma không có. Ngài lẩm bẩm:

- Ta bị tuyệt vọng!...

Rồi ngài nổi lại câu chuyện với Ragastens:

- Ngài bảo rằng chiếc thủ cấp của ngài được treo giải thưởng?

- Hỡi ôi! Đúng như thế! Ngài thấy tôi hoàn toàn bị sỉ nhục.

- Và ngài sắp sửa rời khỏi nước Ý?...

- Tôi chưa chắc lắm, thưa ngài bá tước.

- Ngài đang chạy trốn, ngài không thể dừng lại, cũng như ngài không thể làm xáo trộn quá lâu con đường đi của ngài.

- Ngài đừng e ngại gì cho tôi cả, Ragastens vội vàng trả lời. Tốt hơn là chúng ta nên nói về ngài, thưa ngài bá tước...

- Về ta! Bá tước nói. Ta sẽ xin tá túc cùng một vị lãnh chúa nào đó nếu như vị đó vui lòng chịu tiếp nhận sự khốn khổ của ta...

- Nhưng tại sao ngài không quay trở về Monteforte?...

Bá tước trở mắt nhìn Ragastens. Chàng thấy thương hại cho ngài.

- Đây này, chàng nói. Ngài có muốn chúng ta cố gắng gỡ rối cho tình trạng của ngài, với một ít can đảm?

- Tình trạng của ta! Bá tước nói. Chính ta là người phán quan duy nhất, thưa ngài.

- Điều sai lầm! Tôi cũng cùng là người phán quan!

- Ngài! Và tại sao như thế? Ta không biết ngài là ai...

- Bởi vì tôi vừa cứu thoát hơn cả mạng sống của ngài, tôi vừa cướp ngài ra khỏi sự phản bội...

- Thưa ngài!

- Tiếng nói không ghê gớm hơn là sự việc! Tôi chỉ vừa mới biết ngài... Nhưng mà tôi được nghe về ngài chút ít đã làm cho tôi tiên đoán việc gì đang xảy ra... Câu chuyện trò của Astorre và Garconio đã cho tôi biết việc còn lại: ngài đã bỏ rơi thành phố của ngài và lãnh địa bá tước của ngài vào lúc mà César sắp tấn công... Việc đó đáng được gọi là phản bội, theo tôi nghĩ?...

- Rồi sao nữa, thưa ngài? Bá tước hỏi vừa tái mặt.

- Tôi gặp ngài, tôi nói cho ngài biết rõ ràng về những tên Borgia, tàn nhẫn và theo thói quen của họ, phản bội lại lời hứa, đang chuẩn bị cho ngài một ngục tối tốt lành. Bấy giờ ngài kinh hãi về con đường ngài đã đi qua. Ngài thấy dường như một vực thẳm khó thể vượt qua được đào sâu giữa ngài và các bạn hữu, các quân lính, và gia đình của ngài.

Ragastens nói với một sự xúc động trong cơn thổ lộ tâm tình. Lòng chân thành của chàng tỏa sáng trong đôi mắt. Bá tước Alma giật nảy mình khi thình lình nghe Ragastens nói thêm:

- Vậy thì cái vực thẳm đó, nếu như tôi giúp cho ngài vượt qua nó?...

- Không thể được!...

Bá tước Alma đã chấp nhận một cuộc thảo luận.

- Không thể được! hiệp sĩ kêu lên. Ô hay! Ai muốn đều làm được.

- Nhưng mà rốt lại, thưa ngài, tại sao ngài lại quan tâm như thế đến những gì ta sắp làm hoặc là đến những gì ta có thể trở thành?

Ragastens không có dự liệu câu hỏi đó. Thật vậy chàng không thể trả lời cho bá tước rằng:

- Nếu như tôi muốn đưa ngài trở về, nếu như tôi muốn ngăn cản không cho ngài phản bội, là vì tôi thương yêu con gái của ngài!

Tuy nhiên chàng trấn tĩnh mau lẹ và trả lời:

- Tôi quan tâm đến ngài cũng như tôi quan tâm đến những ai đã bị những người Borgia làm hại... Tôi đau khổ vì họ và mối cảm tình của tôi luôn hướng về những kẻ bị họ gây cho đau khổ...

- Và ngài nghĩ rằng có lẽ có một phương tiện vinh dự đối với ta để ra thoát khỏi cái tình trạng đó?

- Tôi tin chắc chắn như vậy. Các phương tiện chỉ còn tùy thuộc ở nơi ngài.

- Xin ngài giải thích rõ, thưa ngài. Và ta xin thề rằng nếu như ngài giúp đỡ ta trong cơn hoạn nạn, lòng tri ân của ta sẽ không thiếu sót với ngài.

- Chà! Thưa ngài bá tước, đây là một lời nói mà tôi rất có khả năng nhắc lại ngài một ngày kia!...

- Và lúc bấy giờ ngài sẽ được trọng đãi. Ngài nên nói đi.

- Nếu như ngài cho phép tôi được nói với một sự thành thật phũ phàng, tôi sẽ nói rằng vị trí hiện thời của ngài là một trong những vị trí khó thể lý hội được. Theo tôi chỉ có cái chết là lối thoát duy nhất...

- Thế là ngài đề nghị cho ta phải chết?...

- Không!...Tôi chỉ muốn tỏ rằng cái chết cũng không thể làm cho ngài ghê sợ trong những trường hợp tương tự, và nó phải hiện ra trước mắt ngài như là một sự giải thoát.

- Này, thưa ngài, cái chết không làm cho ta ghê sợ hơn là một cái khác...Ta chỉ ghê tởm những sự phiền phức mà thôi...

- Nếu cái chết không làm cho ngài ghê sợ, ngài không cần phải kinh sợ để cầm đầu những người can đảm đang trông chờ vào ngài, đang tin tưởng ở ngài. Hoặc là ngài sẽ bị giết chết trên chiến trường, và ngài sẽ chết một cách có ích bởi vì ngài chết trong lúc bảo vệ tài sản và những đặc quyền của ngài. Hoặc là ngài sẽ không bị chết, thì sẽ giữ được tất cả những lợi thế của ngài.

- Tất cả những việc đó thật đúng. Nhưng mà vấn đề thật sự chưa được giải quyết. Ta đã bỏ rơi Monteforte. Ta đã làm việc đó vì những lý do mà ta ngỡ rằng tốt đẹp. Giờ đây, sự ra đi của ta có lẽ đã bị đem ra xét đoán...

Ragastens nghiêm khắc ngắt lời:

- Nhưng ngài không có thể muốn thọc một mũi dùi về phía kinh thành Rome được sao?

- Có thể người ta đã trông thấy hai tên thám tử của giáo hoàng?...

- Thế mới là đúng! Họ đã lôi cuốn ngài vào một cạm bẫy. Họ đã dùng võ lực bắt ngài đi theo. May mắn thay tôi gặp ngài, đã giúp ngài thoát khỏi và ngài trở vào Monteforte, sung sướng còn được mang về danh nghĩa và lòng tận tụy để phục vụ cho những ai có lẽ giờ đây đã xem ngài như là bị mất mát cho lợi ích của họ!

- Thưa ngài, ngài đang an ủi ta!...

- Và nếu như, tình cờ, có một ai đem lòng nghi ngờ, tôi sẽ có mặt ở đó để xác nhận từng điểm một câu chuyện của ngài.

- Ngài đi theo ta đến Monteforte?

- Không những tôi đi theo ngài, mà tôi không có một việc gì tốt hơn là yêu cầu được ở lại trong số các ngài và giúp cho các ngài một phần nào đánh lại César/

- Chà! Hiệp sĩ, ta có thể nói rằng ngài đã cứu ta cùng một lúc đời sống và danh dự... Xin hân hạnh được bắt tay ngài!

Ragastens đưa tay cho bá tước siết chặt một cách chan chứa mà chàng không vui thích lắm. Nhưng mà chàng nhất quyết đi vào Monteforte cho bằng được. Hoàn cảnh quá thuận lợi, chàng không bỏ lỡ cơ hội.

Họ thỏa thuận rằng họ sẽ cố đi thật mau về Monteforte. Họ qua đêm trong một ngôi lữ quán. Rồi họ lên đường và cười ngựa đi suốt ngày. Đến tối, bá tước báo rằng học chỉ còn cách Monteforte có vài giờ đường.

- Nếu thúc đẩy ngựa, chúng ta sẽ đi đến vào khoảng một giờ sáng, ngài nói tiếp.

Ragastens đoán ra thâm ý của bá tước.

- Ngài muốn đi về đến ban đêm?

- Việc đó sẽ giúp cho ta trở về dinh một cách kín đáo...

- Vậy thì, tôi nghĩ rằng tốt hơn nên về đến giữa ban ngày, như là một vị nam tước đi trở về nhà, phủ đầy bụi bặm đi đường, vì thực hiện công cuộc cho lợi ích chung... Việc đi trở về của chúng ta dưới ánh nắng mặt trời sẽ gây ra tác dụng.

- Ngài có lý, hiệp sĩ ạ,....

Họ để cho ngựa nghỉ suốt đêm. Sáng hôm sau, họ lên đường vào lúc tám giờ.

Con đường đi lên cao giữa hai bờ dốc đứng hiểm trở bằng đá hoa cương, tại đây con đường bị hãm xuống sâu. Bỗng thành linh nó trở ra một bình nguyên. Bá tước Alma, giương cánh tay chỉ về hướng một đám nhà màu trắng trông thấy cách xa độ một dặm đường ngài thốt ra:

- Monteforte!...

XLII

QUẬN CHÚA MANFREDI

Trông thấy Monteforte, Ragastens tái mặt. Một phút trước đây chàng không hề nghĩ đến nó. Thành linh đứng trước sự hiện diện của Monteforte, chắc chắn chẳng bao lâu nữa chàng sẽ gặp lại Hoa Anh Thảo, Ragastens mới hiểu rõ cái vị trí lớn

lao mà nàng thiếu nữ đã chiếm ở trong trí tưởng tượng của chàng vào phút này. Chàng run rẩy và thấy mình đứng trước mặt nàng.

- Cuộc đời của ta sẽ quyết định từ ngày hôm nay! Hiệp sĩ mơ mộng. Ánh mắt đầu tiên của nàng sẽ là rạng đông hy vọng mà ta không dám quan niệm hoặc sẽ là một sự kết án còn ghê gớm hơn cả sự kết án của những người Borgia đã đánh vào ta.

Tuy nhiên, sự rối loạn của chàng dịu xuống và khi bá tước đưa mắt hỏi, chàng trả lời một cách tự nhiên:

- Chà! Đây là thủ đô của ngài...Thành phố thật đẹp!

- Ngài nói sao về những sự bố phòng?

- Tôi nói rằng với những thành lũy như thế, người ta có thể chống lại hai mươi ngàn người trong vòng một năm.

- Tuy nhiên có một điểm yếu...

- Tôi trông thấy: cái đèo mà chúng ta đang đi theo cho phép địch đến gần và toan tính một cuộc tập kích...

- Phải! Và chính César đã tính tấn công ở nơi đó.

- Ông ta đã bị đẩy lui?...

- Hết sức vất vả! bá tước trả lời...Thôi đi, chạy mau một lúc và chúng ta sẽ vào Monteforte...

- Tại đây ngài sẽ được hoan hô, tôi xin bảo đảm.

Bá tước Alma lắc đầu và giục ngựa chạy mau. Ragastens chạy theo sau, vừa ghi nhận trong đầu những lối đi khó khăn nhất của cái đèo có những tấm vách đá to lớn nằm gié ra ở bên trái và bên mặt...

Giờ đây, họ nghe tiếng ồn ào từ thành phố dâng lên, tiếng chuông đổ liên hồi, tiếng kèn thổi...

- Việc đó có nghĩa là gì? Bá tước lăm bẫm.

- Chúng ta sắp thấy rõ...Can đảm lên! Ngài tỏ ra là một tư lệnh quân đội vừa đi hành quân trở về.

Bản tính nhu nhược của bá tước tiếp nhận những lời nói mạnh mẽ và thô bạo đó tựa như là một ngọn roi quất vào cân não...

- Bởi thượng đế, ngài gầm lớn, ngài có lý!

Một phút sau, bá tước đến trình diện ở cửa thành Monteforte. Những người lính canh nhìn ngài với vẻ sùng sốt. Chính viên sĩ quan trưởng đồn cũng tỏ ra choáng váng. Ragastens đi thẳng đến trước mặt viên sĩ quan.

- Thế nào, thưa ông, chàng nói, ông mất trí rồi sao? Vị chúa tể của ông đi trở về sau một cuộc thám thính trong đó ngài suýt phải mất mạng. Ông còn chờ đợi gì nữa mà không chào kính danh dự cho ngài?...

Những lời nói đó giải thích sự vắng mặt của bá tước có một tác dụng như Ragastens dự liệu.

Ban đầu viên sĩ quan chẳng hiểu gì cả về sự trở về bất ngờ của bá tước. Lời giải thích do Ragastens cung cấp một cách khéo léo đã kịp thời làm nảy sinh trong tâm trí của ông ta một sự thay đổi ngay tức khắc.

- Xin thứ lỗi, ông ta ấp úng... Nỗi vui mừng... người ta quá lo ngại!...

Và ông ta vội vã tập hợp người của mình thành hàng ngũ chiến đấu.

- Ngài hãy nói với họ một tiếng! Ragastens bảo nhỏ bá tước.

- Này ông, bá tước bảo viên sĩ quan, ta tha thứ cho lỗi sơ xuất của ông, vì nguyên nhân những tin tức tốt lành được ta mang về. Này binh sĩ, ta đã tìm hiểu lực lượng của địch quân. Hãy can đảm và nên tin tưởng! Chúng ta sẽ chiến thắng!

- Hoan hô ngài bá tước! tất cả bọn lính đồng thanh reo hò một lượt.

Thế là xong, Bá tước Alma lấy lại hy vọng trước những sự việc được thực hành một cách dễ dãi, ngài ra hiệu cho Ragastens.

- Này ông, Chàng bảo viên sĩ quan, ông vui lòng cho hộ tống Điện hạ cho đến dinh của ngài.

Và, vì viên sĩ quan còn sững sốt nhìn với vẻ ngạc nhiên người ngoại quốc đó đang ra những huấn luyện cho mình, bá tước nói thêm:

- Ông nên tuân lệnh của ngài chỉ huy doanh trại của ta.

Viên sĩ quan chào.

- Này ông bạn, Ragastens nói vừa nghiêng gần gần ông ta, hãy thi hành đúng lệnh của tôi, tôi sẽ bảo đảm cho vận may của ông...

Viên sĩ quan lệ làng tiên đoán rằng đang xảy ra một việc bất thường nào đó và do một sự phục tùng mù quáng, quả thật ông ta có thể bảo đảm cho vận mệnh của mình, ông ta đã quyết định. Ông giơ cao thanh gươm, ra lệnh binh lính của mình bước đi vừa hô to:

- Hoan hô ngài Điện hạ! Vinh dự cho ngài bá tước Alma!...

Đội quân nhỏ tiến thẳng đến dinh thự được những quân sĩ và dân chúng mặc quần áo lễ đi theo hộ tống, tất cả mọi người hô lớn: “Hoan hô ngài bá tước” mà không biết tại sao.

Mặc dù những giai đoạn đó diễn tiến rất mau lẹ, tiếng loa truyền về sự trở về của bá tước đã lan đi với một sự lẹ làng chớp nhoáng. Người ta chuyển từ miệng này sang miệng khác những lời nói của ngài đã thốt ra. Ngài bá tước vừa đi thám thính địch tình. Ngài bá tước vừa rủi ro liều mạng sống của ngài: Trọn cả Monteforte đổ xô ra hết ngoài đường hoan hô bá tước, mà mới vào buổi sáng, người ta đòi treo cổ ngài.

- Tôi đã nói trước với ngài như thế nào? Ragastens lẩm bẫm.

- Ngài nói đúng, thưa hiệp sĩ...Nhưng mà những tiếng quân nhạc xa xa, và những quần áo lễ phục đó có nghĩa gì?....

Vào lúc đó, đám rước thành lập xung quanh bá tước Alma trở ra quảng trường lớn trước dinh...Cùng một lúc do một con đường khác cũng trở ra một đám rước khác lộng lẫy hơn, ồn ào hơn và trong khi người ta hô lớn “Vinh dự cho ngài lãnh chúa bá tước!” trong đám thứ nhất, một lời hoan hô kéo dài dâng lên từ đám rước thứ nhì:

- Hoan hô thủ lãnh của chúng ta ngài thân vương Manfredi! Vinh dự cho lệnh bà quận chúa trẻ tuổi Manfredi!

Ragastens đứng dựng lên trên bàn đạp. Ở phía bên kia đám đông xao động, cách xa chàng chừng năm mươi bước, một gương mặt trắng bệch xuất hiện trước mắt chàng trong một chiếc xe song mã. Đó là Hoa Anh Thảo...

Chàng nhìn thấy nàng rõ ràng...Bên cạnh nàng, chàng nhìn thấy thân vương Manfredi, sung sướng, tươi cười, đang giơ tay chào...Chàng vỡ lẽ!...

Nàng quận chúa Manfredi đó, mà đám đông đang chào mừng bằng những tiếng tung hô, đó là ái nữ của bá tước Alma!...

Ragastens cảm thấy một đám mây bay qua trước mắt chàng...Tất cả sụp đổ. Tất cả những gì chàng đã làm trở thành vô ích.

Cho đến lúc này, chàng có cảm giác mỗi ngày chàng lên cao một bậc. Bỗng nhiên, chỉ một cái, chàng ngã xuống tới đất. Chàng thấy mình yếu đuối, và một cơn lạnh lẽo xâm nhập vào quả tim chàng.

Tuy nhiên, việc không thể tính khỏi đã xảy đến. Hai đám rước gặp nhau ở chân cầu thang của dinh thự. Thân vương Manfredi trông thấy sự ngạc nhiên, sự nghi ngờ in lên trên tất cả các gương mặt của các vị lãnh chúa đang bao quanh ngài. Và, vào lúc mà bá tước đặt chân xuống đất, ngài cũng nhảy xuống xe và kêu lớn:

- Biến cố quá trầm trọng để được thảo luận ở nơi công chúng. Xin Hội đồng nhóm họp ngay tức khắc!

Rồi ngài đi thẳng đến bá tước Alma:

- Thưa bá tước, ngài nói, tôi đã cho họp Hội đồng.

- Ta đi theo ngài đến đó! Bá tước trả lời với giọng cao ngạo.

Giờ đây, Hội đồng đã tụ họp trong gian phòng nghị luận. Ở bên ngoài, đám đông chờ đợi, lặng lẽ.

Trong thời gian nghị luận, ngồi xung quanh một chiếc bàn rộng rãi: thân vương Manfredi, mặc trang phục đại lễ, bá tước Alma, dính đầy bụi bặm đi đường, Valentin Ricardo, Trivule ở Plombino, Jean Malalesta, Giolio Orsini và Roderigo ở Imola.

Ngay lúc bá tước Alma đi vào trong phòng, Ragastens làm một cử động để rút lui. Nhưng bá tước ra hiệu giữ chàng ở lại.

- Lúc này ngài không nghe ta gọi ngài là Chỉ huy doanh trại của ta sao? Ngài bảo chàng.

- Tôi có nghe! Ragastens trả lời với một vẻ buồn rầu lãnh đạm

Vậy thì thưa ngài, những Chỉ huy doanh trại được quyền tham dự Hội đồng. Xin ngài hãy đi theo ta.

Ragastens đi vào. Vào lúc đó, chàng dừng lại ở ngưỡng cửa, chóa mắt. Hoa Anh Thảo tiến đến trước mặt cha nàng, mặt mày tái xanh.

- Thưa cha, nàng thốt ra với một giọng nghẹn ngào, cha thấy con hạnh phúc, hơn cả những gì con có thể nói được...

- Béatrix, bá tước nói với một vẻ vui tươi, cha nghe dân chúng đồn đãi tin hôn lễ của con... Đây thật là bất thường đối với một người cha, con hãy thú nhận đi, con trẻ của ta!

- Thưa cha... khi mà cha được hiểu tất cả...

- Cuộc hôn nhân vô cùng vinh dự cho gia đình ta. Và quả thật, nó đúng theo lòng mong ước quý nhất trong lòng ta... Ngài thân vương, xin bắt tay ngài!...

Mưu mô của bá tước thật giản dị và cũng rất khôn ngoan. Thân vương thấy được chấp thuận như thế cái điều dường như là căn bản của cuộc tranh luận, ngài cảm thấy sự lãnh đạm của mình tiêu tan.

Hoa Anh Thảo đã ném lên Ragastens một cái nhìn dài quyến luyến. Nàng đứng trước mặt chàng, có lẽ chờ đợi chàng ngỏ lời với nàng... Và ánh mắt của nàng dường như muốn nói.

- Tôi biết rằng chàng sẽ trở lại! Tôi biết rằng vận mệnh của hai chúng ta sẽ va chạm nhau lần nữa... Từ cuộc giao hội đó sẽ thoát ra việc nào? Một lời nói của

chàng sẽ định chắc cho tôi...

Nhưng Ragastens đã nghiêng mình chào thật sâu. Chàng không trông thấy ánh mắt của Hoa Anh Thảo. Chàng không nghe tiếng thở dài nhẹ thoát ra. Và, lãnh đạm, chàng bỏ đi qua.

Jean Malalesta chạy vội tới đưa tay cho nàng quận chúa trẻ tuổi vịn vào và đưa nàng đến chiếc ghế rộng của nàng. Và chàng, chàng đã trông thấy và ghi nhận ánh mắt của Hoa Anh Thảo dành cho Ragastens.

- Thưa quý ngài, bá tước Alma nói, giờ đây chúng ta có thể nói chuyện với tất cả lòng thành thật, ta chờ đợi quý ngài giải thích về những việc đang xảy ra trong thủ đô của ta... Dù rất vinh hạnh đối với cuộc hôn nhân giữa ái nữ của ta cùng với ngài thân vương Manfredi, ta chờ đợi quý ngài nói lên, làm thế nào một biện pháp nghiêm trọng như thế đã được lý hội và chấp hành trong khi ta vắng mặt...

Chiến thuật của những người nhu nhược. Có một việc để tự trách mình, ngài bắt đầu bởi những lời trách móc người khác.

Jean Malalesta đứng lên để trả lời:

- Ngài bá tước Alma, chàng nói, chưa biết hết tất cả. Cuộc hôn nhân này chỉ là một trong hai việc bất ngờ nghiêm trọng đã đánh dấu sự khiếm diện của ngài. Đại hội những vị thủ lãnh đã quyết định việc đó, nhưng đại hội cũng có quyết định việc khác.

- Và quyết định khác là thế nào? Bá tước hỏi.

- Quyết định... Phán quyết đã được thi hành hôm qua.

- Phán quyết... ngài quên rằng đang nói chuyện với ai?

- Phán quyết là lời nói duy nhất thích hợp: ngài bá tước Alma ngày hôm qua đã bị truất phế chức tước, quyền hạn và những đặc quyền của ngài, và ái nữ của ngài được tuyên bố người thừa kế trực tiếp đặt dưới quyền giám hộ của Hội đồng. Cho nên ngài bá tước Alma không có quyền đặt câu hỏi với Hội đồng. Ngài chỉ còn trả lời mà thôi...

Cuộc tấn công mãnh liệt và hung bạo gây ra cho những thành viên của Hội đồng một sự bất bình khó chịu. Bá tước đứng lên, nhưng ngài ngã ngối xuống, bị đè bẹp bởi sự kinh hoàng... Về phía của Hoa Anh Thảo, nàng bước tới trước.

- Thưa quý vị lãnh chúa, nàng nói, trong khi cha tôi vắng mặt và rằng những vẻ ghê gớm bên ngoài buộc tội ngài, tôi đã kiểm chế gương mặt tôi không cho lộ ra một tình cảm khốn khổ nào đang bóp nát con tim tôi. Thái độ khước từ đó ngày

hôm nay cho tôi có quyền đòi hỏi một sự công lý khiếm khuyết trong những lời nói của ngài Jean Malalesta...

- Quận chúa muốn nói gì? Malalesta kêu lên.

Và chàng trở nên tái mét. Vì, trong giọng nói của Béatrix, chàng đọc thấy mình bị kết án! Không bao giờ, Béatrix sẽ chịu yêu chàng.

Gần như tự nhiên, đôi mắt của Malalesta đặt lên chàng hiệp sĩ Ragastens. Bất động, lạnh lùng, người này chờ đợi đoạn kết của cảnh tượng đó. Từ Ragastens, đôi mắt của Malalesta trở lại trên Hoa Anh Thảo.

- Việc mà tôi muốn nói! Nàng kêu lớn. Sự thật chói lọi trước mắt mọi người... là vì sự trở về của bá tước ở giữa chúng ta, là một bằng chứng hùng hồn rằng những sự nghi ngờ bất công đã được đưa ra và rằng một sự sai lầm ghê gớm đã bị phạm phải!...

- Thật vậy! thân vương Manfredi kêu lên, và chắc chắn rằng nếu như ngài bá tước giải thích cho chúng ta nghe một cách trung thực những nguyên nhân về sự vắng mặt của ngài, chúng ta phải tự hạ mình trước mặt ngài.

- Thưa quý ngài, bá tước liền nói, sự thật rất giản dị: ta đã bị lôi cuốn vào một cuộc mai phục. Nếu như các ngài thấy lại ta, là nhờ ở ngài hiệp sĩ De Ragastens đã cứu mạng cho ta.

Tất cả các cặp mắt quay sang phía chàng hiệp sĩ.

- Ta đã phạm lỗi, bá tước nói tiếp. Ta đã bằng lòng chịu bí mật tiếp hai tên thám tử của Alexandre VI và của César. Hai người đàn ông đó đến đề nghị với ta sự phản bội Monteforte. Nếu như ta đã dẫn lòng tức giận, là vì ta hy vọng rằng giả bộ dẫn mình, ta sẽ nhận được những tin tức quý báu... Những tên khốn nạn đó đoán ra tư tưởng và chiến thuật của ta. Bây giờ chúng có quyết định bắt cóc ta... Chúng nó hẹn với ta ở bên ngoài thành phố. Ta nghĩ rằng ta chẳng có gì phải lo ngại và quả thật vô ích để báo động bằng cách cho người đi theo ta...Hỡi ôi! Thưa quý ngài...ta đã không nghĩ đến sức mạnh phi thường của một trong hai kẻ phái viên...nam tước Astorre. Ta bị bắt, lôi kéo, cột trên mình ngựa của ta. Cuối cùng, những tên ngục tốt của ta cho rằng bọn họ ở khá xa Monteforte để có thể ngừng lại nghỉ ngơi tại một ngôi quán. Một sự tình cờ may mắn đã khiến cho ngài hiệp sĩ De Ragastens có mặt ở nơi đó. Ngài đã hiểu và đã tấn công nam tước Astorre và đánh bị thương ông ta cũng như là người cuồng tín của ông ta, một gã tu sĩ tên Garconio. Sau khi giải thoát cho ta, ngài hiệp sĩ vui lòng hộ tống ta cho đến Monteforte. Thưa quý ngài, đó là việc gì đã xảy ra.

Được nói ra với một giọng thật bình tĩnh, câu chuyện dường như phát biểu sự thật. Cảm tưởng chung được diễn tả bởi thân vương Manfredi. Ngài nghiêng mình trước mặt bá tước và nói:

- Thưa Điện hạ, chúng tôi có tội...

- Này! Không phải, bá tước kêu lên, những vẻ ngoài chống lại ta. Thưa quý ngài, nếu như quý ngài muốn làm cho ta thú vị, chúng ta đừng nói đến cuộc phiêu lưu ghê tởm đó nữa.

- Tuy nhiên, thưa bá tước, những quyết định đã được công nhận trong những lúc ngài vắng mặt...những vị thủ lĩnh chỉ định...

- Xin mọi người nên giữ những sự chỉ định đã được giao phó cho mình, bá tước vui vẻ nói.

- Cho nên chỉ còn có việc, thân vương Manfredi nói, là cho những truyền lệnh sứ bố cáo việc lấy lại quyền hành của ngài. Điện hạ bá tước Alma, bị nghi ngờ một cách bất công.

Giọng nói của Malalesta lại cất lên một lần nữa.

- Tôi xem là đúng những gì ngài Điện hạ đã thuật lại với chúng ta. Tất cả những trường hợp đều phù hợp để xác định sự thật câu chuyện kể của ngài. Tuy nhiên có một điểm trên đó tôi muốn kêu gọi sự chú ý của quý ngài. Ngài bá tước đã được đưa về đây bởi ngài De Ragastens.

Malalesta nhấn mạnh trên chữ “đưa”. Ở đây có một dụng ý quá rõ rệt khiến cho bá tước run rẩy và khiến cho Ragastens nhìn sững người vừa mới nói.

Bỗng thành linh Malalesta nói tiếp, và, việc lạ lùng, chính trên Hoa Anh Thảo mà chàng nhìn chăm chú và kết thúc:

- Thưa quý ngài, đây là lần thứ nhì mà chúng ta gặp gỡ ngài hiệp sĩ De Ragastens...Lần thứ nhất, là ở trong các hầm mộ trong kinh thành Rome...và ngài hiệp sĩ tuyên bố rằng ngài thuộc về César Borgia!...Có phải lạ lùng không là ngài bá tước Alma, ra khỏi Monteforte để đi tìm hai tên gián điệp của những người Borgia, lại trở vào với một tên gián điệp khác cũng của những người Borgia đó?

Nghe những lời ấy, Hoa Anh Thảo trở nên cực kỳ tái xanh. Bá tước, vội sẵn sàng bỏ rơi Ragastens, lẩm bẩm:

- Thưa quý ngài, ta thề rằng ta không biết...

Dưới lời sỉ nhục rất gay gắt, Ragastens thu hình lại như để chực nhảy vào mình kẻ sỉ nhục mình. Đột nhiên, chàng dường như thay đổi ý kiến. Một nụ cười khinh

bỉ uốn cong trên môi chàng. Và thế là với một giọng cay chua được chàng đáp lại:

- Ngài lãnh chúa Jean Malalesta chắc hẳn muốn lãnh ba ngàn đồng đuy-ca vàng mang chân dung của Alexandre Borgia.

Malalesta đưa tay nắm con dao găm của mình.

- Ngài hãy giải thích, chàng ta găm thét với một giọng khan vì cơn giận dữ tột độ. Ngài hãy giải thích bằng không ngài sẽ chết!

- Ngài có lỗi để nói lời quyết đoán vội vàng, Ragastens nói. Còn về phần tôi phải giải thích, tôi giải thích bởi vì tôi muốn như vậy, chớ không phải bởi vì ngài quá mong muốn. Thưa quý ngài, Alexandre VI thỏa thuận với đứa con trai xứng đáng của ông ta là César, đã treo giải thưởng chiếc đầu của tôi, tại vì tôi đã từ chối không chịu thuận giúp cho một vài việc phối hợp, chống lại thành phố Monteforte. Thủ cấp của tôi được đánh giá ba ngàn đuy-ca, thưa quý ngài. Nên, thưa quý ngài, bằng cách đi theo ngài bá tước Alma về Monteforte, thành phố tự do mà tôi không muốn góp phần bắt lệ thuộc, tôi hy vọng thoát khỏi những tên thích khách được thả theo dấu của tôi. Ngài lãnh chúa Jean Malalesta, bằng cách sỉ nhục tôi, bắt buộc tôi đi ra khỏi Monteforte. Ngài từ chối sự tá túc đối với tôi mà bất cứ ngài quý tộc người Ý nào cũng xem như là một nghĩa vụ thừa nhận cho kẻ bị khai trừ là tôi đây. Cho nên tôi nói rõ là ngài lãnh chúa Malalesta giao nộp tôi cho Borgia và ngài có quyền lãnh thưởng ba ngàn đuy-ca. Ngài sẽ rất xứng đáng nhận lãnh.

Bài diễn văn ngắn của Ragastens là một sự tinh xảo phi thường. Trước hết, chàng chỉ dẫn cho Hoa Anh Thảo. Kế đó, chàng tranh thủ cảm tình với những thính giả của mình. Cuối cùng, chàng đáp lại lời sỉ nhục của Malalesta bằng một lời sỉ nhục tàn nhẫn hơn.

Một ánh lửa tự hào thoáng qua nhuộm đỏ sẫm gương mặt của Hoa Anh Thảo. Ragastens không trông thấy. Nhưng Malalesta, chàng, trông thấy! Chàng tiến đến trước mặt hiệp sĩ, bàn tay giơ lên.

Nhưng trước khi bàn tay đó kịp hạ xuống, Ragastens đã chụp lấy cườm tay của Malalesta. Chàng vặn vẹo, bóp chặt. Và, lần này tỏ ra ghê gớm, chàng cúi xuống chàng thanh niên đang cố gắng vô ích thoát khỏi cái siết chặt dữ dội.

- Chừng nào ngài muốn cho tôi giết chết ngài? Ragastens hỏi với một giọng giận dữ cực độ, nghe thật rùng rợn.

- Tốt hơn mày nên nói rằng mày sợ chết? Malalesta gầm vang. Nếu không, mày đã hiểu rằng ta đang khát máu của mày!

Ragastens buông cườm tay ra.

- Thưa ngài, chàng nói, ngài muốn tôi chờ đợi ngài ở đâu?

- Trên quảng trường lớn.

- Lúc nào?

- Tối nay.

Tái mét vì giận dữ, Malalesta lao đảo đi ra. Không một người thủ lĩnh nào có mặt kịp can thiệp. Khi Malalesta đi ra rồi, Ragastens quay sang phía họ.

- Thưa quý ngài, chàng nói với vẻ đường hoàng, giờ đây không còn một sự nghi ngờ được đưa ra chống lại tôi, tôi muốn cho các ngài những lời giải thích... Tôi nhận ra ở quý ngài những vị lãnh chúa mà tôi được trông thấy ở trong các hầm mộ. Các ngài nghe tôi từ chối không chịu tham gia mọi hành động chống lại những người Borgia. Cho nên tôi cần phải nói cho các ngài rõ làm thế nào và tại sao tôi đang ở đây...

- Thưa ngài, Giulio Orsini ngắt lời, bây giờ tôi cần phải tuyên bố rằng sự nghi ngờ của Jean Malalesta thật hết sức bất công. Thật vậy, tôi có thể chứng minh rằng những người Borgia xem ngài như là một trong những kẻ tử thù ghê gớm nhất. Tôi bí mật có mặt ở kinh thành Rome, vào ngày mà ngài vượt ngục. Tôi có đọc những tấm thẻ nhỏ treo giải chiếc đầu của ngài. Và tôi có thể phán đoán sự khủng khiếp mà ngài đã gây cho những người Borgia. Ngay vào lúc đó, tôi mong muốn được quen biết ngài và tôi lấy làm sung sướng rằng những hoàn cảnh cho phép tôi đưa cho ngài một bàn tay bạn hữu...

Ragastens vui mừng nắm lấy bàn tay của Orsini.

Bấy giờ, chàng hiệp sĩ thuật lại câu chuyện của chàng, từ lúc đi vào nước Ý. Không còn gì đáng phục hơn là việc chàng thân nhiên thuật lại làm thế nào chàng đã xiềng César thế vào chỗ của chàng và làm thế nào chàng đã bắt giữ giáo hoàng trong tay của mình

Mọi người tưởng chừng như nghe một cuộc phiêu lưu kỳ thú huyền diệu nào đó. Về phần của Hoa Anh Thảo, nàng lắng nghe hết sức chăm chú và say mê cho đến lúc chàng hiệp sĩ ngừng nói, nàng mới thình lình sức tỉnh lại.

Tất cả các biện pháp đề xuất trong khi bá tước đi vắng đều được ngài chuẩn y. Ngài còn yêu cầu thân vương Manfredi giữ quyền tổng chỉ huy.

Bá tước Alma muốn xác nhận với Ragastens chức tước Chỉ huy doanh trại, nhưng Ragastens nhất quyết từ chối.

- Tôi thích hành động như là người tình nguyện tự do, chàng nói.

- Thế ra ngài nghĩ đến việc rời khỏi chúng tôi sao?

- Thưa ngài bá tước, cho đến đây, tôi sống một phần theo sở thích của cuộc phiêu lưu. Cuộc sống bấp bênh cũng có sự thú vị của nó. Và tôi thú nhận rằng tôi sẽ khó từ bỏ nó. Cho nên tôi khó có thể nói rằng ngày mai tôi sẽ ở đâu...Hơn nữa, kết cuộc trận đấu gươm của tôi với ngài lãnh chúa Malalesta...

- Cuộc đấu gươm đó sẽ không xảy ra! Bá tước hăng hái nói.

- Đừng nên để cho hai nhà quý tộc dững cảm đổ máu của họ vô ích! Thân vương Manfredi nói thêm. Người ta nên cho mời Jean Malalesta đến.

Jiulio Orsini chạy vụt đi và chẳng bao lâu trở lại với Malalesta.

- Ngài Jean thân mến, thân vương nói, ngài đã tỏ ra bất công với ngài hiệp sĩ De Ragastens. Chúng tôi có bằng cứ rằng những sự nghi ngờ của ngài không chính đáng...Ngài bá tước yêu mến của chúng ta, trở lại giữa chúng ta lấy lại những chức tước của ngài, ngài rất muốn nhường lại cho chúng ta những quyền chỉ huy đã được đại hội chỉ định.

- Tôi rất sung sướng trên tất cả mọi sự diễn tả rằng ngài bá tước rất xứng đáng với sự phục tòng của chúng ta, Malalesta nói.

- Về phần của ngài hiệp sĩ De Ragastens, ngài có một tấm long quá cao quý để không thừa nhận trước hiệp sĩ rằng ngài đã có tội.

- Trước khi trả lời cho ngài, thân vương, tôi muốn nói đôi lời riêng với ngài hiệp sĩ.

- Được! Thân vương Manfredi ngạc nhiên nói.

Jean Malalesta rút lui vào một khung cửa sổ, tại đây Ragastens liền đi theo lập tức. Hoa Anh Thảo tự nhiên lui lại về phía một khung cửa sổ.

- Thưa ngài, Jean Malalesta nói, ngay sau lúc mà tôi trông thấy ngài ở trong các hầm mộ trong kinh thành Rome, tôi đã hết lòng ngưỡng mộ thái độ và lòng can đảm của ngài...Tư tưởng đó không thay đổi từ lúc ngài đưa ngài bá tước Alma về...tôi tin chắc rằng ngài bá tước chịu ơn sự danh dự của ngài...

- Thưa ngài, tôi xin bảo đảm với ngài...

- Tôi muốn nói với ngài rằng lời sỉ nhục ở trên cửa miệng của tôi lúc này ở xa khỏi tâm trí của tôi. Vào ngay cả lúc mà tôi tìm kiếm một lời nói độc địa nào để chống lại ngài, tôi thán phục ngài và, than ôi! Tôi ganh ghét ngài!

Ragastens choáng váng. Việc gì đã xảy ra trong tâm trí của chàng thanh niên quý tộc, hiển nhiên là can đảm?

- Thừa hiệp sĩ, bỗng nhiên Malalesta nói tiếp, trước mặt các ngài đó tôi sẽ đưa ra lời xin lỗi ngài. Bởi vì tôi đã sỉ nhục ngài một cách hèn hạ, vì biết rằng ngài không đáng bị sỉ nhục.

- Và tôi, Ragastens nói, tôi sẽ chẳng để cho một vị quý tộc xứng đáng như ngài phải chịu hạ mình. Những gì ngài vừa nói xóa bỏ lời sỉ nhục. Tôi không dám đòi hỏi quá đáng.

- Cám ơn, ngài hiệp sĩ, Malalesta nói. Nhưng để cho tôi nói hết, tôi sẽ xin lỗi ngài và cuộc đấu gươm của chúng ta vào tối nay sẽ không xảy ra. Nhưng dù sao chúng ta cũng sẽ đánh nhau...

- Tôi không hiểu gì...

- Tôi nói với ngài rằng chúng ta cần phải đánh nhau! Cần phải có một trong hai người chúng ta chết!...

- Được! Tôi bằng lòng chịu cắt đứt họng với ngài, mặc dù tôi thấy thái độ của ngài dường như là....

- Xứng đáng với một người điên!...Ngài có thể nói như thế!...

- Ngài muốn khi nào chúng ta sẽ đánh nhau?

- Ngày mai, lúc trời chạng vạng...

- Tốt. Nơi nào?

- Ở cái Đầu người.

- Ngài nói cái Đầu người ở đâu?...

- Bên ngoài tường thành, ở giữa cái đèo do nơi ấy ngài đi đến, theo người ta nói lại với tôi...Ở đây có hai tảng đá to lớn?...Một tảng, tảng bên trái, giống như một cái đầu người. Nên người ta gọi nơi đó là: cái Đầu...

- Tốt. Ngày mai, lúc trời tối, ở tảng đá Đầu người.

- Cám ơn, ngài hiệp sĩ...Malalesta nói với vẻ khích động.

- Tuy nhiên, một câu hỏi! Một người lương thiện như tôi không liều sinh mạng để rủi ro bị giết chết bởi một nhà quý tộc xứng đáng như là ngài, mà không biết tại sao?...

- Ngài muốn biết tại sao tôi đã khiêu khích ngài? Ngài muốn biết tại sao, bằng cách vừa hối tiếc một lời nói không xứng đáng, mà tôi vẫn còn muốn giết ngài hoặc là muốn bị ngài giết chết?

- Chúa ơi! Rõ thật là tôi muốn được biết điều đó!...

- Thế này!...là vì tôi yêu thương Béatrix!...Ngài nên hiểu tôi...Tôi thương nàng đến mất cả lý trí, đến nỗi thà là chết hơn là biết đích xác rằng mình không được yêu thương!...

Ragastens trở nên tái xanh.

- Nhưng mỗi tình đó có gì...chàng ấp úng.

Malalesta nắm cánh tay và ngắt lời chàng.

- Tôi yêu nàng, chàng lắm bầm...Cho nên, cần phải có một trong hai người chúng ta chết, bởi vì nàng yêu ngài!...

Ragastens không nói nên lời. Chàng muốn làm một cử động để giữ Malalesta lại. Nhưng người này đã đi thẳng đến giữa phòng hội. Chàng đi lướt qua Hoa Anh Thảo, chàng trông thấy nàng. Và chàng nghe nàng lắm bầm:

- Ta thật là bạc phước!

- Thưa quý ngài, Jean Malalesta nói lớn tiếng, lãnh chúa, phiên hầu của tôi, đứng trước các ngài đã nghe tôi thốt ra lời si nhục, tôi xin đưa ra lời xin lỗi ngài hiệp sĩ De Ragastens.

Tất cả các bàn tay đưa về phía Jean Malalesta. Người này trò chuyện và tươi cười như không có việc gì xảy ra, đi ra khỏi gian phòng cùng với các nhà quý tộc khác.

Ragastens sắp sửa đi theo họ. Vào lúc đó, một bàn tay đặt lên cánh tay chàng. Đó là bàn tay của Hoa Anh Thảo.

- Tối nay, nàng lắm bầm, trong vườn hoa của dinh thự, tôi muốn nói chuyện với ông.

Ragastens nghiêng mình thật thấp, ngực tức thở, đôi chân lão đảo. Đến lúc chàng ngược lên, chàng thấy quận chúa Manfredi đang đi ra, vịn vào tay ngài bá tước Alma.

- Malalesta nói rằng nàng yêu thương ta! Ragastens nghĩ, chàng vẫn còn sững sờ. Dù sao nàng vẫn là người hôn phối của thân vương Manfredi...mãi mãi mất mát đối với ta!...Malalesta đã lắm lần...Nàng không thương yêu ta...Ảo tưởng! Điên cuồng!...Jean Malalesta có nói rằng một trong hai người chúng ta cần phải chết...Ta biết rõ kẻ nào sẽ chết!....

XLIII

NỮ QUẬN CÔNG DE BISAGLIA

Đi lùi lại mười lăm ngày, chúng ta vào Cung điện Tươi Cười, một buổi chiều tối đẹp trời.

Nằm dài trên những tấm thảm trong gian phòng trưng bày các pho tượng, đầu tựa lên những chiếc gối dựa. Lucrece Borgia mơ mộng, đôi mắt lim dim, lơ đãng nghe một bản hòa tấu gồm có đàn măng cầm và những ống sáo. Một nàng hầu trẻ dùng một cây quạt to lớn duy trì xung quanh mình Lucrece một sự mát mẻ mà vòi nước từ một bồn nước đá vôi ban phun ra còn làm cho thích thú hơn.

...Lucrece mơ mộng. Lucrece phiền muộn. Tội ác nào sắp sửa được thi hành?

Những tham vọng ngấm ngấm, xa xôi nổi bật lên một cách mơ hồ, rồi lần lần rõ ràng hơn trên màn ảnh của trí tưởng tượng sôi nổi của nàng. Nàng là gì ở trong kinh thành Rome? Không là ai cả!...

Những cuộc lễ! Luôn luôn những cuộc lễ!...Để cho ai?...Những cuộc lễ cho những vị lãnh chúa tràn ngập cung điện của nàng, những sự khám phá mới lạ lỗi lạc trong nghệ thuật giải trí, hầu thuyết phục cho giới quý tộc ở kinh thành Rome thấy sự xa hoa của dòng họ Borgia...Những cuộc lễ! Đó là đời sống của nàng.

Và đổi lại sự nô lệ vàng son đó, đổi lại sự rã rời đó của ý chí của nàng, tất cả tâm hồn nàng nổi loạn. Sao! Nàng mãi mãi chỉ sẽ là một lợi khí ở trong tay của Alexandre VI và của César!...Ôi! Truyền lệnh! Thống trị! Phải là Hoàng hậu trong một vương quốc do nàng tạo nên!...

Nhưng, để thực hiện cái mộng dị thường, cần phải có một người đàn ông!...Một người mạnh mẽ, mà lòng táo bạo và mưu chước phải hùng mạnh hơn cả sự uy quyền của những người Borgia!

Chà! Nàng biết con người đó, người đàn ông đó! Ông ta hiện hữu! Suýt chút nữa nàng nắm được ông ta! Ông ta đã thoát khỏi tay nàng. Nhưng nàng không xem là mình bị thua cuộc. Nàng sẽ tìm ra ông ta, sẽ bao phủ ông ta bằng những sự âu yếm của nàng, rồi khi ông ta thuộc về nàng, nàng sẽ buông thả ông ta lên trên nước Ý vừa nói rằng:

- Ta làm cho ngươi thành hoàng đế! Ngươi hãy làm cho ta thành hoàng hậu!

Và người đàn ông đó, nàng chiêm ngưỡng, nàng thương yêu, nàng thấy ông ta là chúa tể của vận mệnh mình. Bị ông ta phi bang, khinh bỉ, nàng càng thần phục ông ta mãnh liệt hơn nữa.

Và, ngay bước đầu tiên mà nàng toan tính hướng về sự thực hiện giấc mơ, nàng vấp phải một chướng ngại! Chướng ngại vật lồ bịch, khả ố: một cái tên!

Một mạng người! Lucrece không được tự do! Lucrece được gọi là quận công phu nhân De Bisaglia.

Vì ở một nơi nào đó trong kinh thành Rome, có một người đàn ông mà nàng đang mang tên họ, nàng sẽ dừng lại, nàng sẽ lùi lại? Hãy bước tới! Lucrece Borgia sá kể gì đến một mạng người, dù cho người đó có phải là người chồng của mình.

Và vào ngày hôm sau chính ở trước Cung điện Tươi Cười, quận công De Risaglia bị giết chết bởi một nhát dao găm giữa hai chỗ vai bởi chính César Borgia bị Lucrece thuyết phục rằng chồng của nàng đã phổ biến nhiều câu chuyện vu khống có hại cho ông ta (1)

(1) Lịch sử

Lucrece phô trương việc tang chế. Người ta làm cho quận công De Bisaglia những cuộc tang lễ huy hoàng. Những người dân La Mã chưa từng thấy việc gì đẹp đẽ hơn kể từ lúc những cuộc tang lễ của quận công De Gandie.

Lucrece, trở thành góa bụa, bấy giờ chứng kiến một hiện tượng lạ lùng: phần nhiều những vị lãnh chúa chưa có vợ, cho đến nay, đến ve vãn nàng, bỗng xa lánh ngôi nhà nàng và chỉ đến có mặt để khỏi phải chuốc lấy mối oán thù của những người Borgia.

Lucrece không nhận thấy sự trống trải đang diễn ra ở xung quanh nàng. Và lại, sự cô đơn đó làm nàng thích thú.

Sau khi đã tống khứ xong người chồng nàng tuyên bố với César rằng nàng muốn đi theo ông đến Monteforte.

- Tuy nhiên, César biện bác, đã thỏa thuận rằng em ở lại để giám sát kinh thành Rome, trong lúc anh vắng mặt...

- Phải, nhưng em muốn thấy chiến tranh ở gần bên. Hơn nữa, ở đây mọi việc đều yên tĩnh.

César hoàn toàn biết trước rằng một khi Lucrece đã quyết định thì nàng sẽ thi hành bất chấp tất cả mọi chướng ngại vật. Cho nên ông không nhấn mạnh. Và đến lúc đạo quân di chuyển, Lucrece cùng đi một lượt với người anh trai.

Một chiếc xe ngựa lên đường mang cả hai người đến Tivoli, Lucrece kể lại cho giáo hoàng nghe cái chết của chồng mình.

- Đừng khóc nữa, con gái của cha, giáo hoàng trả lời. Và lại người đàn ông đáng thương đó đã bị sạt nghiệp!

Rồi người cha và hai đứa con vội vã nói đến những chuyện quan trọng hơn.

Việc đầu tiên mà họ được biết tự nhiên là việc Ragastens bắt cóc Rosita. Ông già Borgia, với nhiều lời giễu cợt, thuật lại làm sao ngài đã bị rơi vào bẫy, làm sao ngài đã tin rằng Rosita đã chết và làm sao mà người ta tìm thấy quan tài trống rỗng...

- Thế là gã đàn ông đó đã đánh bại chúng ta, kẻ trước người sau! César kết luận.

- Phải! Và thật là một điều bất hạnh khiến cho một người đàn ông như vậy không thuộc về chúng ta!

- Quả đúng thật, thưa cha, nhưng ông ta đã gạt gẫm chúng ta và phỉ báng chúng ta. Người đàn ông đó sẽ chết bởi chính tay con.

Lucrece có một nụ cười nhẹ...Giáo hoàng nói tiếp:

- Nó sẽ chết...nếu như con tìm gặp nó? Có ai biết hiện giờ nó ở đâu?

Vào lúc đó một thị đồng đi vào

- Có việc gì? César hỏi.

- Ngài nam tước Astorre và ngài Dom Garconio vừa về đến. Hai ngài xin được vào yết kiến Đức Thánh-Cha.

- Ngay lập tức! Giáo hoàng kêu lên.

Nam tước và gã tu sĩ hối hả đi vào.

- Không có bá tước Alma! Ông già Borgia kêu lớn, ngài tái xanh vì tức giận.

- Và bị thương! César nói thêm.

Nam tước mang cánh tay băng bó và gã tu sĩ mang băng ở gần trên vai. Gã tu sĩ quỳ gối.

- Thưa Đức Thánh-Cha! Gã nói lớn. Chúa chứng giám cho rằng chúng con đã làm tận lực để đem bá tước Alma...

- Ông ta đã từ chối!...Cần phải dùng võ lực đưa ông ta về!...Thế nam tước, ông dùng để làm gì, với thân hình lực sĩ! Còn mày dùng để làm gì, Garconio, ranh mãnh như một con quỳ! Cả hai đều chịu thất bại...Các người sẽ phải trả cho ta một giá đắt!...

- Thưa Đức Thánh-Cha! Gã tu sĩ ấp úng, gã bị khủng khiếp tột bậc, bá tước Alma không từ chối, ngài đi theo chúng con...

- Rồi sao! Hãy nói đi!...

- Chúng tôi đã đi xa Monteforte, và tất cả theo như lòng mong ước, bỗng chúng con rủi ro bị rơi vào lưới rập của quỷ Satan bằng xương bằng thịt! Quỷ Satan đã nhảy xổ lên chúng con! Quỷ Satan đã mang đi bá tước Alma và chắc chắn đưa ông ta trở về Monteforte!..

- Nào! Tu sĩ, mà trở thành điên hay sao?...Con quỷ Satan nào?....

Lucrece bật cười lớn.

- Ragastens! Luôn luôn là Ragastens! Nàng kêu lên.

- Làm thế nào lệnh bà biết được? Gã tu sĩ hỏi.

- Ta đoán ra. Nhưng là chính gã, phải không?

- Hỡi ôi! Quả đúng là sự thật!...

Và Dom Garconio kể đúng lại cảnh tượng ở trong ngôi quán, sự can thiệp thành linh của Ragastens, nhát dao găm mà gã, Garconio, nhận lãnh trong lúc tấn công người nhân chứng, cuộc chiến đấu giữa Ragastens và nam tước Astorre và cuối cùng sự ra đi của bá tước Alma bị Ragastens lôi kéo.

Giáo hoàng trắng bệch vì giận đến tột độ. Về phần César, ông ta bắt đầu một trong những cơn cuồng bạo mà ông thấy toàn là máu.

- Đồ ngu ngốc! Ông ta găm lớn khi câu chuyện kể chấm dứt.

Ông sắp sửa nhảy số lên gã tu sĩ để kết liễu việc mà Spadacappe mới bắt đầu, nhưng ông già Borgia giữ ông lại.

- Con không thấy sao, ngài nói nhỏ với César, sự oán thù đang khích động cả hai chống lại Ragastens đó. Hãy tin ra rằng họ sẽ trả thù cho chúng ta có lẽ còn hơn cả chính chúng ta.

Sự suy lý đó đã tác động César.

- Đi đi, giáo hoàng nói tiếp. Hãy đi nghỉ ngơi, Bá tước và con, Garconio, nên tin ở sự biết ơn của ta. Các người không thành công, nhưng mọi sự chưa kết thúc.

XLIV

SỰ VINH QUANG CỦA DÒNG HỌ BORGIA

Trong suốt quang cảnh đó, Lucrece không nói gì cả. Nàng mỉm cười mơ hồ. Về phần ông già Borgia, sau cơn giận dữ, ngài trở nên buồn rầu và thối chí. Kế hoạch của ngài thất bại. Chắc chắn rằng bá tước Alma, đã trở về Monteforte, giờ đây thoát khỏi mọi sự cám dỗ.

- Không việc gì của ta còn được thành công, từ mấy lúc sau này! Ngài nói lắm bầm với vẻ chán nản. Chà! Các con, ta cảm thấy đây là hồi chung cuộc. Tất cả tan nát, ra đi và tiêu tan.

- Chúng con có ở đây để tiếp tục sự nghiệp của cha...

- César! Hỡi César! Giáo hoàng nói tiếp với vẻ cuồng nhiệt, con nên gấp rút! Trước khi ta chết!...Nếu như con chưa được làm vua trong năm nay, thế là rồi đời dòng họ Borgia! Và sự nghiệp chóng tàn của ta sẽ cùng chết theo ta! Con nên gấp rút!

César và Lucrece tái mét. Đó là lần đầu tiên mà người cha của họ nói rõ ràng đến những dự định của ngài.

Thế là ngài mơ ước thiết lập một triều đại của dòng họ Borgia. Thế là ngài đã xây dựng một giấc mơ đặt nước Ý dưới cây vương trượng của đứa con trai ngài, trước khi ngài nhắm mắt!...

Tấm thảm kịch diễn ra ở điện Vatican từ nhiều năm qua hiện rõ ra trước mắt họ trong tất cả mọi vẻ ghê gớm và vẻ đẹp khủng khiếp. Họ hiểu rõ tất cả những gì mà đến nay họ vẫn chưa nắm được, những góc tối của cuộc đời của giáo hoàng bỗng chói sáng mãnh liệt.

Với một cái nhìn tưởng tượng nhanh, César nghiên cứu những gì sót lại còn đứng vững ở nước Ý...Và ông ta thấy một mình mình, vượt cao hơn tất cả những người khác, ông ta hoàn toàn được giao phó cho cái vương miện...hoặc cho cuộc mưu sát! Ông đã hiểu!...

Cha của ông đã dẹp trống trải ở xung quanh ông! Cha ông đã thủ tiêu Francois để ông còn lại một mình, để ông có thể trở thành vua! Lucrece cũng đã hiểu. Và gương mặt khép kín, nàng mơ màng lắm bầm:

- Chúng ta sẽ thấy ai sẽ làm vua!...

Bởi vì nàng cũng muốn nắm lấy quyền hành. Và nàng muốn quyền hành cho riêng một mình nàng! Nàng muốn sáng lập ra một vương quốc, kéo một người đàn ông từ khoảng trống không nghèo khổ thành một ông vua, để cho nàng trở thành hoàng hậu – và để sau đó trở thành vị mẫu nghi duy nhất ở nước Ý sau khi giết chết kẻ mà nàng đã đưa lên ngôi vương vị!...

Về phần César, một ngọn lửa kiêu căng nhuộm đỏ sẫm gương mặt của ông.

- Cần phải làm sao, thưa cha? Ông kêu lên, bị kích thích, bị say sưa bởi uy quyền tuyệt đối. Cha hãy nói đi! Cha hãy ra lệnh!

Việc con phải làm! Borgia nói. Trước hết phải là người thắng trận.

- Con sẽ là người thắng trận!
- Chiếm đoạt thành trì Monteforte.
- Con sẽ chiếm cứ nó!

- San bằng cái pháo đài xưa, tàn phá lãnh địa bá tước của dòng họ Alma, đốt cháy làng mạc của họ, phá hoại đồng áng, đóng đinh chiếc thủ cấp của Alma vào cây thánh giá mà con sẽ dựng lên trên cảnh hoang tàn của thủ đô của ông ta, gây nỗi khủng khiếp kinh hoàng trên khắp cả nước Ý, làm một cái gương thế nào mà đến lúc ta làm lễ tôn vương cho con lên ngôi ở nước Ý, những dân tộc quỳ lạy dưới chân cũng không dám ngược mắt nhìn lên hành vi sẽ được thi hành: sự chiếm đoạt quyền binh bởi một người Borgia, sẽ chuyển giao quyền binh đó cho con cái của mình với sứ mạng là làm lớn rộng thêm cái di sản của tổ tiên mà ta sẽ di truyền lại cho chúng nó, cho đến ngày mà cả thế giới bị gồm thâu thành một vương quốc của dòng họ Borgia!...

Kinh hoàng bởi những ảo ảnh vĩ đại đó, César kêu lên:

- Cái gương đó, con sẽ làm!...Con muốn gieo giống lúa mì vào mùa thu sắp tới trên địa điểm của Monteforte...Từ tất cả những kẻ đã kết hợp lại chiến đấu chống chúng ta, con muốn rằng không một kẻ nào thoát khỏi. Không phải là một cây thánh giá mà con sẽ dựng lên để đóng chặt chiếc thủ cấp của kẻ phản bội. Và là một trăm cây, một ngàn cây thánh giá! Xin cha hãy an lòng, sẽ rất là ghê gớm!...

Vào lúc đó, Lucrece mĩa mai, ngắt lời:

- Và nàng Béatrix dịu dàng, anh sẽ làm gì?

Một vẻ thù hận làm co rúm gương mặt của César.

- Ô! Nàng con gái đó! Ông già lớn. Chính nàng đã quy tụ cả nước Ý chống lại chúng ta!...Bất hạnh cho nàng!...

- Anh không còn yêu nàng nữa sao?...

- Ta yêu nàng hơn bao giờ hết. Vì nàng, mà ta có những đêm mất ngủ, và tâm trí của ta không còn sự sáng suốt giúp cho ta trù hoạch mưu kế đánh úp kẻ địch... Nhưng tình yêu và lòng hận thù của ta đi song song. Sự báo thù của ta sẽ bảo đảm cho việc thỏa mãn mỗi dục tình dữ dội mà ta không thể chế ngự nổi...Đến lúc ta giết hết những người bảo vệ của nàng, đóng thập tự cha nàng, cướp phá và gây đẫm máu thành phố của nàng, bấy giờ ta sẽ chiếm đoạt nàng!

- Hoan nghênh anh trai của em! Lucrece nói, nhưng hãy chú ý, thủ đô của người Alma sẽ được triệt để bảo vệ...

- Dù cho họ có binh sĩ đông hơn gấp mười lần, dù cho thành lũy của họ bỗng nhiên cao hơn một trăm tầm dài nữa cánh tay (1), dù cho cửa thành của họ toàn là bằng sắt...ta sẽ tiêu diệt hết giống nòi người Alma!

(1) *Nguyên văn: Coudée, đơn vị đo lường ngày xưa độ 0m50*

César thốt ra những lời nói đó với một âm điệu cuồng loạn khiến cho ông hiện ra trước mắt ông lão Borgia như là vị thần phá hoại được ngài xúi giục để áp đảo nước Ý.

Nhưng Lucrece đã nói tiếp:

- Những người Alma còn có tốt hơn tất cả những việc đó, anh của em!
- Thế ai ở bên cạnh họ mà ta không thể đánh bại được!...Máu huyết của Chúa...ta thấy người mà em định nói!....
- Phải! Em định nói rằng kẻ đã lần lượt đánh bại tất cả ba người chúng ta hết người này đến người kia! Em muốn nói đến Ragastens!...
- Người đàn ông đó đã thừa dịp đánh bại chúng ta trong lúc bất ngờ và do ở mưu chước. Trong cuộc chiến đấu sắp sửa mở màn, ông ta sẽ thuộc về ta. Chính do ông ta mà ta sẽ khởi đầu sự nghiệp phá hoại. Trước hết bởi vì ông ta cần phải trả giá việc tổn thương đã gây cho ta, kể đó “nàng”, nàng cần phải chịu đau khổ!...
- Này César! Lúc bấy giờ ông già mới lên tiếng, ta xin con người đàn ông đó... César nhìn cha và hiểu rằng cuộc báo thù giao phó cho ông già sẽ vượt quá những gì ông có thể tưởng tượng.
- Tốt lắm, ông nói! Chính con sẽ mang ông ta đến cho cha!
- Chừng nào con đi?...
- Ngay ngày mai!

VIX

ĐÊM TÂN HÔN

Dinh thự dòng họ Alma được tăng thêm vẻ đẹp bởi những vườn hoa rộng lớn. Trong khi thang lâu vĩ đại ở mặt tiền dẫn đến quảng trường lớn được phủ bóng mát của những cây phong cổ thụ, một cầu thang khác được dùng cho hai cuộc

vận hàng từ một sân thượng tráng lệ tiếp giáp lưng vào phía hậu của tòa dinh thự dẫn xuống hoa viên.

Đêm hôm đó, Hoa Anh Thảo chậm bước đi xuống thang lầu bằng cẩm thạch, ra lệnh cho những thị tỳ để một mình nàng yên ổn. Trầm ngâm, nàng đi sâu vào trong hoa viên, rồi nàng đi đến ngồi trên một chiếc ghế dài bằng đá hoa cương bóng láng dưới một nhóm tượng cẩm thạch tại đây một Hercule lực lưỡng quỳ dưới chân một nàng Omphale (1) có hình dáng mảnh khảnh đứng dưới tàn một cây liễu to lớn.

(1) Omphale, hoàng hậu truyền kỳ xứ Lydie. Nàng kết hôn Hercule sau khi buộc người anh hùng ngồi kéo sợi dưới chân nàng như là một người Phụ nữ, trường hợp được người ta nhắc nhở để đánh dấu ảnh hưởng của người đàn bà gây ra cho người đàn ông (LND)

Hoa Anh Thảo ưa thích cảnh trí xinh xắn mà nàng không ngờ rằng hợp thành một khung cảnh tuyệt diệu, tô điểm thêm cho nhan sắc của nàng.

Thuở trẻ, nàng thường chơi giỡn trên chiếc ghế đó, bên cạnh mẹ nàng. Khi trở thành thiếu nữ, nàng đã mơ mộng ở đó, trong những buổi tối trời nóng nực, nơi mà vẻ huy hoàng của những chân trời phủ lên màu đỏ tía và màu vàng rực rỡ. Tại nơi đó, nàng đã mơ ước đến một vị hoàng tử duyên dáng một ngày kia sẽ đến, táo bạo, sáng ngời lòng can đảm và trí tuệ...

Giờ đây, người mà nàng chờ đợi có thể đến. Nàng không có quyền quyết định về mình nữa! Nàng không còn có thể bảo chàng nữa rằng:

- Tôi đang chờ đợi chàng...tôi là của chàng!....

Và trong lúc nàng nuối tiếc đến tuổi thanh xuân đáng tôn sùng của nàng bị định mệnh của cuộc đời quăng vào đôi cánh tay của một ông già, kia là một bóng người đứng sừng sững trước mặt nàng, và một giọng nói cất lên làm cho nàng rùng mình:

- Tôi đã đến đây, theo lệnh phu nhân đã truyền.

Hoa Anh Thảo không cần phải nhìn lên để nhận ra Ragastens, đứng cách chiếc ghế dài hai bước.

Trong thái độ của chàng, không có vẻ trách móc cả sự lạnh lùng tính toán, nhưng một vẻ kính trọng vô biên che đậy nỗi buồn phiền mà chàng ngỡ là chôn vùi tận đáy lòng của mình.

Nhưng sự đau đớn âm thầm đó, Hoa Anh Thảo thấy, biết và nàng cảm thấy một sự bối rối lớn. Nàng hơi đỏ mặt. Nhưng quá tự hào để cho nghi ngờ, những ý nghĩ đang làm nàng bồn chồn, nàng ngược nhìn Ragastens với đôi mắt tinh anh.

- Thưa ông, nàng nói, tôi muốn tỏ lời cảm ơn ông... Trước những người chứng kiến, tất tôi sẽ không thể làm được trọn vẹn... vì thế nên tôi yêu cầu ông đến nơi đây...

Ragastens lặng lẽ nghiêng mình.

- Cảm ơn ông, nàng nói tiếp. Bởi vì riêng một mình tôi ở đây, tôi hiểu rõ sự hy sinh mà ông phải ứng chịu...

- Một sự hy sinh, thưa phu nhân? Hiệp sĩ hỏi.

- Ông tưởng rằng, tôi không hiểu rõ tất cả trong cái đêm mà do ý thích của tôi, ông đi đến những hầm mộ trong kinh thành Rome, và ở tại đó tôi biết được những gì tôi chưa được biết: rằng ông nghèo nàn và rằng đứa con trai của giáo hoàng dành cho ông nhiều ân huệ của ông ta. Chỉ còn tùy thuộc ở ông để chấp nhận những đề nghị sáng lạn đó. Và tôi biết, có hơn một vị quý tộc La Mã, tôi nói là những người có danh tiếng nhấ, sẽ xem như là một vận may không ngờ để được ở trong tình trạng mà ông đã chiếm được ngay lần đầu... Hiệp sĩ, ông đã từ bỏ cuộc giàu sang và những danh dự, ông đã lôi kéo sự thù oán ghê gớm của những người Borgia, ông đã mua chuộc lấy một bản án ghê tởm và tất cả những việc đó để không phải là người thù của tôi... Tôi hoài công tìm kiếm những lời nói để có thể bày tỏ với ông lòng tri ân của tôi...

- Thưa phu nhân, Ragastens nói, nếu như tôi đã hành động như tôi đã xem là danh dự, tôi đã hoàn thành một nhiệm vụ cao cả, thì những lời của phu nhân vừa mới nói đã đền bù quá đủ cho sự hy sinh đó.

- Cuối cùng, Hoa Anh Thảo nói tiếp, ông đã cứu thoát cha tôi. Ngài bá tước Alma đã phản bội những người của mình... ông đã tránh cho cái tên của tôi đang mang một vết nhơ khó gột rửa...

- Cái tên mà bà đang mang, thưa phu nhân? Ragastens ngắt lời với một vẻ xúc động âm thầm.

Hoa Anh Thảo hiểu cái nghĩa ngầm của câu hỏi.

- Cái tên mà tôi mang trước kia! Nàng lẩm bẩm vừa tái mặt.

Lòng tự hào của nàng thẳng thế và nàng đường hoàng nói tiếp:

- Và lại, thưa ông, luôn luôn cũng là chung một cái tên... Những người Manfredi và những người Alma đều thuộc chung một gia tộc. Hai chi nhánh có

thể cùng bị đánh dấu bằng một vết đứt sâu do...việc ra đi vĩnh viễn của ngài bá tước Alma...Ông còn liều thêm mạng sống lần nữa để tránh cho chúng tôi một sự nhục nhã và một nỗi đau đớn.

Nàng im lặng một lúc dường như quá nhiều cảm xúc làm cho nàng nghẹn thở.

- Thừa phu nhân, Ragastens liền nói, bằng cách rời bỏ chức vụ ở chỗ những người Borgia, bằng cách đưa ngài Điện Hạ bá tước Alma trở về thủ đô của ngài, tôi chỉ làm cái việc là giữ đúng lời hứa...

- Xin ông giải thích, thưa ông.

- Phu nhân có nhớ lại cái ngày mà tôi hân hạnh được gặp phu nhân trong một khu rừng cây Olivơ, bên cạnh một dòng suối?...Nhưng phu nhân đã quên đi việc bất ngờ nhỏ mọn...

- Tôi không quên việc đó, Béatrix nói vừa nhắm đôi mắt.

- Trong trường hợp đó, có lẽ phu nhân nhớ lại những gì tôi nói với phu nhân lúc đó...Tôi nói với phu nhân rằng tôi đặt mạng sống của tôi để phụng sự cho phu nhân. Ngay vào lúc đó tôi không còn có quyền hành động khác hơn là tôi đã hành động như lời hứa của mình.

Vừa nói như thế Ragastens đứng thẳng lên. Lời nói ầm áp của chàng, được che đậy dưới một sự u hoài ít thấy ở chàng, làm rung động con tim của Hoa Anh Thảo.

Nàng cảm thấy lòng mình bị kích động và đôi mắt nàng rưng rưng lệ, nhưng nàng vẫn chưa phân biệt được nguyên nhân của sự xúc động đó. Cho nên có một phút im lặng trôi qua đối với nàng tràn đầy nỗi kinh hãi bí mật, đối với chàng, tràn đầy cay đắng.

- Ôi! Chàng mơ màng tuyệt vọng, nếu như nàng yêu ta như là Jean Malalesta đã nói, nàng đâu có nói chuyện quá lạnh lùng với ta như vậy?. Nàng chấp nhận sự hy sinh của đời ta và chắc là nàng ngỡ đã làm rất nhiều cho ta bằng cách tỏ lời cảm ơn...

Tuy nhiên, Hoa Anh Thảo đã trấn tĩnh mau lẹ.

- Tôi không chỉ muốn cảm ơn ông thôi, thưa ông, nàng nói tiếp. Tôi cũng muốn hỏi thăm về những ý muốn của ông hiện giờ...Cha tôi cử ông làm Chỉ huy doanh trại của ngài...Ông đã từ chối chức vụ đó?...

- Phải, thưa phu nhân.

- Chắc chắn là ông thấy chức vụ còn dưới khả năng của ông.

- Không phải là việc đó. Chức vụ rất vinh dự. Đúng ra nó còn cao hơn những gì mà tôi có thể mong đợi...

- Vậy tại sao không chấp nhận nó? Hoa Anh Thảo nói. Ôi! Tôi xin van ông, thưa ông, ông đừng nên nghĩ rằng tôi bội bạc đến nỗi cho rằng tôi xem cái chức vụ đó như là một bằng chứng đầy đủ cho lòng tri ân của tôi... Nhưng trong sự chấp nhận đó, trái lại tôi sẽ thấy bằng chứng... ông rất muốn ở gần bên chúng tôi... rằng chúng ta luôn luôn là... bạn hữu...

Hoa Anh Thảo thốt ra những lời nói cuối cùng với một giọng quá thấp và quá run rẩy khiến cho Ragastens đoán ra hơn là chàng nghe những lời nói đó. Một sự chóng mặt thành linh xâm nhập chàng. Nhưng một sự suy nghĩ... đau đớn, tàn bạo... xuyên qua tâm trí chàng.

- Xin phu nhân an lòng, chàng nói, thanh gươm của tôi vẫn phụng sự cho bà. Chúng tôi luôn luôn là... bạn hữu, theo như lời nói của phu nhân cho tôi vinh dự vừa dùng đến...

Hoa Anh Thảo không nêu ra vẻ nghi ngờ ích kỷ chứa đựng trong câu trả lời của hiệp sĩ.

- Bởi vì đã như thế, nàng kêu lên, tại sao ông lại từ chối lời đề nghị của bá tước Alma?

- Thưa phu nhân, Ragastens lạnh lùng nói, tôi là một chiến sĩ giang hồ, và tình trạng sáng chói của người Chỉ huy doanh trại dung nạp nhiều sự ràng buộc làm cho tôi sợ hãi, tôi xin thú nhận. Tôi luôn luôn sống ngày qua ngày, chỉ chấp nhận sở hữu của tôi làm chủ tể, còn lại tùy theo cảm hứng của tôi... Cho nên xin tha lỗi cho tôi đã không tuân theo những lời khẩn khoản vinh dự của phu nhân...

- Nhưng cuối cùng, ông sẽ ở lại Monteforte chứ?

- Tôi chưa biết rõ, thưa phu nhân. Dù sao, nếu như thấy rằng những tài năng của tôi có thể giúp ích cho phu nhân được chút nào, tôi sẽ nán lại cho đến ngày rất gần đây mà tôi hy vọng rằng César bại trận, buộc phải rút quân... Lúc bấy giờ, không còn gì có thể giữ tôi ở lại trên đất Ý nữa.

- Không còn gì! Hoa Anh Thảo than thở.

- Không còn gì! Ragastens nhắc lại.

- Ông sẽ làm tùy theo ý chí của mình, thưa ông.

Ragastens nghiêng mình và bước đi một bước để rút lui, lòng tràn đầy tình yêu và hờn giận. Hoa Anh Thảo giữ chàng lại.

- Xin miễn chấp cho tôi, nàng nói với một giọng yếu ớt. Tôi cũng muốn nói với ông...về một việc...xảy ra ngày hôm nay.

- Xin phu nhân nói ra.

- Đó là cuộc tranh luận với ngài lãnh chúa Malalesta...

Ragastens bị chấn động bởi một cái rùng mình kéo dài.

- Đây mới chính là sự thật, chàng nghĩ vừa cắn môi đến rướm máu để không phải phát tiết cơn thịnh nộ của mình. Té ra Malalesta được nàng yêu thương... Nàng cho mời ta đến đây để yêu cầu ta đừng đánh nhau với ông ta! Nàng lo sợ cho ông ta!

Và chàng im lặng chờ đợi cho Hoa Anh Thảo giải thích. Thế là với một giọng nói bề ngoài không có xúc động, nàng hỏi”

- Ông muốn đánh nhau với Jean Malalesta?...

- Ngài lãnh chúa Malalesta đã xin lỗi...Cuộc đấu gươm được ngài đề nghị với tôi không còn lý do tồn tại nữa.

- Tôi biết. Nhưng ông sẽ đánh nhau...Tại sao ông giấu diếm sự thật với tôi... Tôi nghe được những gì Jean Malalesta nói với ông ở khung cửa sổ...

Một tia sáng hy vọng lóe lên trong tâm trí của Ragastens.

- Phu nhân đã nghe...tất cả?

Một màu đỏ thình lình nhuộm sẫm gương mặt của Hoa Anh Thảo. Nhưng trời đang tối. Và Ragastens không trông thấy màu đỏ đó. Chàng có một cử động thất vọng khi nghe nàng quận chúa trẻ tuổi trả lời:

- Tôi chỉ nghe Jean Malalesta cho ông nơi hò hẹn vào tối mai ở tầng đá Đầu người. Tôi không muốn nghe hơn nữa, vì tôi đã hiểu.

- Thật đúng: ngài Malalesta thách tôi đấu vào ngày mai...

Hoa Anh Thảo đè nén những nhịp đập của con tim.

- Và nếu như tôi xin ông...nàng lẩm bẫm.

- Bà muốn yêu cầu tôi điều gì, thưa phu nhân, Ragastens lạnh lùng nói.

- Là ông đừng đánh nhau! Nàng trả lời trong một hơi thở. Tôi biết rõ Malalesta...Tánh tình của ngài sôi nổi, nhưng đó là một tâm hồn hào hiệp...Nếu như ông cho ngài hiểu rằng cả ông lẫn ngài đều không có quyền đổ máu vào lúc này...tôi chắc chắn...rằng ngài sẽ từ bỏ...

- Chà! Thưa phu nhân, Ragastens nổ lớn, bà để những tình cảm lồi cuồn bà! Bà xin tôi nhường bước, chịu hạ mình!...Việc đó sẽ không thể có!...Nhưng bà nên

yên tâm, thừa phư nhân, bỗng nhiên chàng nói thêm với một tiếng thở dài, trong trận đấu gươm này, không phải là Malalesta sẽ chết...Giã từ, phu nhân!...

Và chàng bỏ chạy, mê loạn điên cuồng vì đau đớn, ghen tuông. Hoa Anh Thảo đứng lặng một giây khủng khiếp, cuối cùng hiểu rõ ý nghĩ của hiệp sĩ. Bấy giờ, không cần biết rõ nàng đang làm gì, nàng đứng thẳng lên, giương thẳng cánh tay và gọi:

- Ragastens!...

Nhưng chàng hiệp sĩ đã đi xa. Chàng không nghe. Hoa Anh Thảo ngã ngồi trên chiếc ghế dài và khóc nức nở.

Bỗng nhiên, những ánh sáng xuất hiện ở trong hoa viên. Nhiều tiếng kêu lớn. Người ta gọi nàng...Một lúc sau, thân vương Manfredi hiện ra trước mặt nàng.

- Cuối cùng, chính là phu nhân, ông lão kêu lớn. Ta đang ở trong một cơn lo sợ ghê gớm...Ta sẽ đưa phu nhân về.

- Một lúc nữa, thân vương! Béatrix đáp lại. Tôi còn muốn thở khí trời mát mẻ của cái đêm tốt đẹp này...

Thân vương quay sang những người cầm đuốc cho họ về. Ngài ngồi xuống bên cạnh người vợ trẻ.

- Phu nhân nói đúng, ngài nói, đó là những giây phút êm đềm, những giây phút mà người ta trải qua trong sự cô đơn của những điều mộng tưởng, xa những kẻ quấy rầy...Đêm đẹp để làm sao!...Dường như chúng ta xa vắng cả thế giới!...Phu nhân hãy nhận thức niềm hạnh phúc của ta, Béatrix?...

Ngài cầm lấy bàn tay nàng. Nàng để yên. Tuy nhiên, nàng hơi lui nhẹ mình nên ông lão không nhận ra.

- Hạnh phúc bất ngờ, không mong đợi! Thân vương Manfredi nói tiếp. Có ai có thể thiết tưởng rằng, giữa bao nhiêu vị lãnh chúa trẻ tuổi say mê nhan sắc của nàng, mà phu nhân chẳng ưu đãi một người nào, và chính ta trở thành người được nàng tuyển lựa!...

- Thân vương!...

- Không, Béatrix yêu dấu...Hãy để cho ta nói cho nàng nghe niềm vinh dự vô biên đến với ta từ sự lựa chọn đó...

Và ngài thân vương Manfredi cúi xuống đặt đôi môi nồng nhiệt lên bàn tay của Béatrix. Đó không còn là một nụ hôn lễ độ. Đó là một nụ hôn tình yêu! Hoa Anh Thảo thốt lên một tiếng kêu nho nhỏ và rút nhanh bàn tay về.

- Nàng có gì thế, Béatrix, ông lão hỏi.

Nàng đã có gì?...

Khi bị kinh hoàng bởi lời đề nghị của Malalesta, nàng thành linh có một quyết định bất ngờ chọn lựa ông lão Manfredi làm chồng, nàng không nghĩ rằng ông lão sẽ trẻ trung lại bởi sự vui mừng, muốn làm người chồng thật sự của nàng hơn là chỉ một cái tên!

Lúc đó, như con hươu cái bị cùng đường, nàng chỉ nghĩ đến việc tránh khỏi sự nguy hiểm cấp thời. Vì sự nguy hiểm đó là trở thành ngay vợ của Malalesta hoặc là của một trong những vị lãnh chúa trẻ tuổi mà nàng đoán ra lòng say mê của họ đối với nàng. Nàng nương tựa trong cánh tay của ông lão mà nàng xem như một người cha. Và kia là ngài thân vương Manfredi tự tiết lộ ra là người tình nhân, vội vàng đòi hỏi quyền hạn của mình.

- Chà! Ngay phút đầu tiên, nàng hiểu ngay sự sai lầm ghê gớm của mình. Và bây giờ nàng tự thán oán là sao không từ chối mãnh liệt chuyển nhượng sự tự do của mình.

Ông lão Manfredi giữ im lặng. Rồi ngài nói.

- Theo ta, Béatrix yêu dấu...chúng ta đi vào.

Và, thêm một lần nữa, ngài muốn cầm tay nàng. Nhưng, lần này, Hoa Anh Thảo bước lùi với một vẻ sợ hãi quá rõ rệt, khiến cho thân vương xanh mặt vì hờn giận. Và ngài lặp lại câu hỏi của mình.

- Phu nhân có việc gì thế, Béatrix?...

- Không có gì, nàng trả lời yếu ớt.

- Tuy nhiên, nàng dường như kinh sợ ta và muốn tránh xa ta...Chà! Béatrix, ta không muốn trách móc phu nhân vì đã ẩn náu trong góc hoa viên này, vào giờ mà ta đi tìm nàng...buổi tối hôn lễ của chúng ta...Ta không muốn thấy cái việc kỳ lạ trong thái độ của phu nhân...Chúng ta đi vào!...

Nàng lắc đầu tỏ vẻ không, lòng quá hồi hộp để thốt nên ra lời.

- Phu nhân chưa muốn đi vào?

- Thưa lãnh chúa, ngài có vui lòng để tôi ở lại thêm một lúc không?

Thân vương Manfredi đứng lên.

- Béatrix, ngài hạ giọng nói, một tư tưởng thâm kín nào đó đang làm cho phu nhân khổ sở. Nàng có vui lòng tỏ cho ta biết chăng?...

- Phải, đúng như vậy! Hoa Anh Thảo kêu lên. Ngài là mẫu mực của những đức tính trung thành cao cả...Tôi không muốn giấu diếm ngài gì cả!

- May lắm! Phu nhân nên nói đừng e ngại...

- Thế thì, ngài lãnh chúa thân mến, tôi muốn...Chà! Tôi không biết là ngài có hiểu cho các tư tưởng đang cổ xúy tôi...

- Béatrix! Có những sự úp mở đó ích lợi gì. Ta thấy, ta hiểu rằng phu nhân không có một tình yêu nào đó đối với ta. Nhưng, tuổi già, ta không thể trông mong được tình yêu, thì ít nữa ta cũng có thể mong mỏi được một ít tình cảm chân thành...

- Chà! Tình cảm của tôi đối với ngài sâu xa và chân thật...

- Và sự phục tòng của người vợ! thân vương nói nốt. Nên, ta ngờ vực một sự hiểu lầm nào đó...hoặc có thể là một mưu mô mà ta sẽ bị lừa gạt. Bởi các vì sao đang chiếu rọi chúng ta, ta thề rằng sẽ không thể như thế được! Ta đã bảy mươi hai tuổi. Không một ai trong đời bao giờ dám hỗn láo với một người Manfredi mà không bị trừng phạt...Hãy nói đi, Béatrix!

Hoa Anh Thảo chấp hai tay với vẻ hồi hộp.

- Nàng nín thinh, Béatrix, thân vương nói tiếp mà cơn giận đang nổi dậy. Những ý nghĩ ghê gớm đang xuyên qua tâm trí của ta có lẽ đúng sao? Có lẽ nàng nhạo báng ta sao?...Tại sao lại tuyển chọn ta, ta, ưu tiên hơn mọi người khác, để giờ đây hành hạ ta và hạ nhục ta!...

Hoa Anh Thảo kêu lên một tiếng phản đối.

- Ngài thân vương, hãy nghe tôi nói! Nàng nói với một giọng run rẩy. Tôi sắp nói với ngài việc gì đang ở trong lòng tôi. Và sau đó, ngài sẽ làm gì theo như lòng cao thượng của ngài gợi hứng cho ngài...

Manfredi, bị xúc động vì lòng thương xót, cảm thấy cơn giận lắng dịu xuống.

- Nàng hãy trấn tĩnh, ngài nói. Nàng hãy giải thích với tấm lòng thành thật đã làm cho nàng trở thành tinh hoa trung nghĩa được chúng tôi thán phục, và đừng lo ngại gì cả đến thân vương Manfredi.

- Đây là sự thật, Hoa Anh Thảo liền nói...Vào lúc Jean Malalesat đưa ra cho một hội nghị mà ngài biết, tôi hiểu rõ rằng một số người trong bọn chúng ta, kinh hãi vì cuộc chiến đấu đang bắt đầu, chỉ chờ một cơ nghiêm trọng để rút lui...

- Khốn nạn thay, việc đó thật đúng! Thân vương nói.

- Cái cơ đã sẵn có nếu như tôi không chịu thuận theo! Tôi hiểu rằng tất cả sự thành công của công cuộc của chúng ta tùy thuộc ở lời mà tôi sắp tuyên bố... Không những tôi phải chỉ định một chiến sĩ, mà tôi còn phải tuyển chọn một người chồng...Tôi quyết định hy sinh thân mình...

- Lời nói thật khắc nghiệt đối với ta, thưa phu nhân!

- Tình thế còn khắc nghiệt đối với tôi hơn nữa...Jean Malalesta yêu thương tôi...và tôi không yêu thương ông ta. Tôi không thể nghĩ đến tư tưởng sẽ trở thành vợ của ông ta...Tôi cũng sẽ nói như thế đối với những vị lãnh chúa đã để cho tôi đoán ra những tình cảm mà không được tôi chia sẻ chút nào...

- Như thế, thân vương nói, trong số những người tham dự hội nghị, không có một người nào được nàng thương yêu?...

- Không có một ai!...Tôi xin thề với ngài. Có lý nào tôi đã không tuyển chọn làm chồng cái người theo lòng tôi mong muốn, nếu như có một người ở giữa những vị lãnh chúa trẻ tuổi gọi cho tôi một mối cảm tình nào khác hơn là sự quý chuộng và lòng yêu mến?.

- Thật đúng. Xin tha lỗi cho ta, Béatrix. Nhưng sự tuyển chọn của nàng nhằm về ta làm cho ta xúc động đến điểm mà ta suy nghĩ như là một thanh niên trẻ tuổi đang lo ngại cho hạnh phúc của mình. Tại sao lại không được như vậy?...Nhưng nàng hãy nói tiếp đi...

- Như vậy! bỗng nhiên tôi tưởng nhớ đến ngài, đã gọi tôi là con gái của ngài! Tôi thấy dường như dưới sự bảo trợ của tên tuổi ngài, tôi sẽ được an toàn như là ở trong vòng bàn tay của một người cha...

Thân vương Manfredi dẫn một tiếng thở dài.

- Ta hiểu, ngài nói gay gắt, nàng đã kết hôn với cái tên...về phía người đàn ông, hàm râu bạc.

- Thân vương, Hoa Anh Thảo ngắt lời, ngài đã lầm...Vào giây phút đầu tiên, tôi rất sung sướng trở thành vợ của ngài...Nhưng mà sự kích thích của nỗi nguy hiểm lắng xuống. Và bây giờ tôi thấy mình đứng trước việc đã rồi, ngoài ý muốn của tôi. Ngài hãy quan niệm xem nỗi kinh hãi chính đáng của một người thiếu nữ trẻ tuổi chưa bao giờ nghĩ đến việc hôn lễ và thấy mình đã kết hôn, mà vẫn chưa có được đính hôn?...

Ông lão Manfredi phác ra một cử động.

- Ôi! Xin để cho tôi đi cho đến cuối, nàng nói. Tôi không thể lấy lại một cuộc nói chuyện như vậy...Quả tim của tôi tan nát với ý nghĩ của nỗi buồn phiền bất công gây cho ngài...Tôi thỉnh cầu ngài, thân vương xin xem tôi như là người hôn thê...để cho tôi lần lần quen thuộc với tư tưởng rằng tôi không còn là một thiếu nữ nữa...Ba tháng, ngài thân vương, tôi xin ngài ba tháng...Lời thỉnh cầu của tôi không có gì là xúc phạm, bởi vì tôi xin thề với ngài là ở trong lòng tôi không có

một ý nghĩ nào ác cảm đối với ngài...Và rồi, có phải đó cũng là một sự bồi đắp chính đáng cần phải thừa nhận với cha tôi không?

- Phải, thân vương nói, ngài bị cảm động vì lý lẽ đó.

- Cha tôi đã chuẩn y cuộc hôn nhân của chúng ta. Nhưng có phải thật sự là khi hành động như thế, ngài buộc phải chấp nhận một biến cố đã xảy ra khi không có mặt ngài...

- Hãy ngừng lại, Béatrix! Ông lão Manfredi kêu lên. Đừng nên nói dài dòng nữa: việc ấy sẽ làm thương tổn đến ta như là phán đoán ta không muốn hiểu nàng. Không một lời nói thêm nào trên vấn đề đó, Béatrix...Giờ đây, hãy nắm lấy bàn tay ta, con trẻ...người hôn thê yêu quý của ta...ta sẽ đưa nàng về đến phòng của nàng...

- Không, thân vương...Biết bao nhiêu chuyện xảy ra khiến cho tôi muốn còn ở lại đây, cùng với những tư tưởng của tôi...

- Tuy nhiên...

- Tôi có gì phải lo ngại?...Nhiều lần, tôi đã ở lại đây trong suốt nhiều giờ trong đêm tối.

- Xin được như ý của nàng! Thân vương nói.

Rồi ngài chậm chạp bước đi.

Khi ngài biến mất, Hoa Anh Thảo ngồi trở lại trên chiếc ghế dài bằng đá hoa cương. Bấy giờ dường như nàng thấy mình như tái sinh trở lại đời sống.

XLVI

CHUYỆN TRUYỀN KỶ VỀ CÁI ĐÈO VÀ VỀ TÀNG ĐÁ ĐẦU NGƯỜI

Đêm hôm đó thật là ghê gớm đối với Ragastens. Suốt đêm chàng đi lang vãng xung quanh dinh thự, hỏi những ánh sáng, tìm đoán ra ánh sáng nào chiếu rọi gian phòng hoa chúc. Rạng đông bắt gặp chàng, tái xanh và bơ phờ.

Cuối cùng chàng cương quyết cưỡng ép mình dứt khỏi sự dầy vò và bước đi vừa lảo đảo:

- Thôi đi! Tất cả đã chấm dứt đối với ta!

Giulio Orsini, thương mến chàng như người bạn, đề nghị để chàng trú ngụ ở dinh của chàng, được Ragastens vui vẻ nhận lời. Cho nên chàng đi thẳng đến dinh Orsini.

Chàng đánh thức Spadacappe dậy, anh đang ngủ, giấc ngủ ngon lành của người đức hạnh. Chàng ra lệnh cho anh thẳng cương con Capitan.

- Tôi cần phải theo ông không? Người thích khách năm xưa hỏi.

- Không, anh sẽ chờ đợi ta...Ta sẽ trở về khá muộn.

Khi Capitan được thẳng cương xong, Ragastens đột nhiên nói thêm.

- Có thể là ta sẽ vắng mặt nhiều ngày, hoặc có thể là ta sẽ không trở về nữa.

- Thánh mẫu Marie ơi! Ông hiệp sĩ bỏ rơi tôi!...

Ragastens dùng mũi dao găm nạy những viên đá quý trang hoàng cán gươm của chàng...thanh gươm của César Borgia. Và chàng nói:

- Đây này! Đây là để an ủi anh về cuộc chia tay của chúng ta.

Nhưng mà Spadacappe bước lùi lại một bước và lắc đầu.

- Thế nào! Ragastens nói, anh bị việc gì thế?

- Thưa ông, Spadacappe nói, đây là một gia tài được ông đưa cho tôi. Nhưng nếu như ông bỏ rơi tôi, thì tôi không cần gì cả. Tôi rất muốn trở lại nghề cũ của tôi.

Ragastens cảm động vì những lời nói giản dị và lòng tận tụy thật thà của con người trung tín đó.

- Thế là anh không muốn xa lìa ta phải không?

- Nghĩa là, Spadacappe xác nhận, chỉ nội cái ý nghĩ phải xa lìa ông đủ làm cho tôi đổ mồ hôi hột.

- Thôi được! vậy anh theo ta...Tuy nhiên, ta báo trước với anh là có thể ta sẽ rời khỏi nước Ý.

- Nào có hề gì đến tôi!

- Sao! Anh từ bỏ xứ sở tốt đẹp của anh à!

- Thưa ông, có phải tất cả mọi thứ đều không đẹp đẽ sao, miễn là ở nơi đó con người được sống với một ít tự do.

Ragastens ra hiệu cho Spadacappe đi theo, sau khi ép anh nhận lãnh những hạt kim cương của chàng.

- Người ta không biết được việc gì sẽ xảy ra, chàng nói.

Spadacappe vui vẻ nhảy lên yên và kêu lớn:

- Hỡi Đức bà Thánh mẫu, ông gây cho tôi một mẻ sợ hết hồn.

Ragastens không trả lời. Mười lăm phút sau, chàng đi ra khỏi thành phố. Sự thật, là chàng cũng chưa biết đúng là chàng sẽ ra sao. Chàng tự xác nhận chắc chắn với mình rằng chàng sẽ không bảo vệ tính mạng của chàng chống lại

Malalesta. Nhưng, tận đáy lòng, vẫn còn sót lại cho chàng một tia sáng hy vọng mơ hồ.

Điều cốt yếu vào lúc này là phải trải qua buổi ban ngày xa lánh Monteforte. Chàng không cảm thấy có đủ sức ở trước mặt Hoa Anh Thảo hoặc ở trước mặt thân vương Manfredi. Cho nên chàng đi thơ thẩn suốt ngày ở xung quanh thành phố, ghi chép cẩn thận những điểm khác nhau để tấn công hoặc để phòng thủ.

Đến bốn giờ chiều, chàng có mặt trên bình nguyên nằm chế ngự cái đèo nơi đó chàng đã đến cùng bá tước Alma. Vào lúc đó, Spadacappe đến cạnh và giơ tay chỉ về phía một ngôi nhà lụp xụp:

- Một quán trọ: anh nói giản dị
- Chà! Chà! Dường như anh đang đói?
- Và khát nước! Spadacappe nói.

Từ sáng đến giờ, họ chưa ăn uống gì cả.

- Anh làm ta nhớ đến. Thật ra, ta cũng cảm thấy đói.

Và chàng chạy thẳng đến quán trọ nói trên.

Vừa cưỡi ngựa đi, Ragastens vừa xem xét những tảng đá được ngôi quán dựa vào. Chàng nhận thấy quả thật một trong những tảng đá có đúng hình dáng một cái đầu người vĩ đại.

Ragastens và Spadacappe đặt chân xuống đất trước quán trọ, mang tên là “Quán trọ Đầu người”. Nhân sự trong quán, nghĩa là ông chủ, bà vợ, hai đứa con trai của ông và một đứa tớ gái, đang bận chất lên một chiếc xe ngựa, bàn, ghế, tất cả của cải nghèo nàn của họ.

- Ta lo ngại rằng chúng ta sẽ phải nhịn đói.

- Tôi sẽ làm bếp, xin ông đừng lo, Spadacappe vội vã trả lời. Chắc ở đây phải có một chuồng gà, những quả trứng và vài con gà ở trong chuồng. Tôi chỉ xin ông hai mươi phút để dọn cho ông một món thịt băm trộn nước lèo và một đĩa trứng chiên.

- Có thể ăn tối được không? Ragastens kêu và hỏi ông chủ quán.

- Tại sao không, thưa ngài lãnh chúa kỵ sĩ?...

- Nhưng mà ông đang dọn nhà...

- Việc đó đâu có cản trở việc ăn uống...Xin hãy ngồi vào chiếc bàn này ở trong vườn và người ta sẽ phục vụ cho các ngài.

Quả thật có một vuông vườn trồng rau cải, và hai, ba cái bàn để dài theo tảng đá.

- Chúng ta sẽ có nơi tuyệt diệu để đánh nhau tại đây, Ragastens nghĩ thầm.

Trong lúc cô tớ gái dọn bàn, Ragastens mệt mỏi ngồi dưới bóng mát, nhất định làm vinh dự cho bữa ăn. Cho nên với một sự hăng hái đáng ngợi khen của một người đàn ông nhất quyết đi tìm cái chết, chàng xé thịt gà do chính tay Spadacappe rán.

Ông chủ quán, một người đàn ông vào khoảng bốn mươi tuổi, khá ba hoa, không muốn để cho một người nào chăm sóc phục vụ cho người khách từ trên trời rơi xuống. Và vừa rót vào ly một loại rượu chất màu xám khá ngon, ông ta tìm cách bắt chuyện.

- Thưa ngài lãnh chúa kỵ sĩ, theo trang phục của ngài, tôi thấy rằng ngài là người chiến chinh...

- Phải, ông bạn dễ thương...

- Chà! Chiến tranh! Ông chủ quán đáng kính thờ dài. Tôi được yên ổn ở đây. Giờ tôi bắt buộc phải lánh xa. Tôi sắp đến nương náu ở trong Monteforte và tôi hy vọng sẽ tiếp tục việc buôn bán ở đó bằng cách bán rượu cho quý ngài pháo thủ.

- Ý kiến tuyệt diệu. Hơn nữa những việc làm ăn có vẻ như không được sinh lợi lắm ở đây. Có quý quái nào lại đến ăn uống ở nơi vắng vẻ, trên cái bình nguyên khốn khổ này?...

- Hờ!...Những việc làm ăn của tôi không đến nỗi quá tệ, thưa ngài. Ngài thấy tôi như thế này, chớ không có một người ngoại quốc nào đi du lịch trong xứ mà không đến gặp tôi...

- À ra thế! Ông là một danh nhân ở đây sao?

- Phải, thưa ngài lãnh chúa! Ông chủ quán khiêm nhượng trả lời.
- Và từ đâu đưa đến cho ông nhiều danh tiếng như thế?
- Là vì ở trong xứ này chỉ có một mình tôi duy nhất có thể thuật lại sự tích của tảng đá Đầu người. Sự tích đã được cha tôi kể lại cho tôi cũng như cha tôi, được ông tôi truyền lại.
- Sự tích quả thật hấp dẫn lắm sao?
- Sự tích ghê gớm, thưa ngài! Và đúng sự thật!
- Ta rất muốn được biết câu chuyện....
- Rất dễ, thưa ngài. Tôi kể chuyện với một đồng êcuy nhỏ khốn khổ. Đó là những mối lợi của tôi...

Ragastens ném một đồng duy-ca, được ông chủ quán chụp lấy vừa kêu lớn.

- Chà! Thưa đức ông!
- Nào hãy xem câu chuyện ra sao! Ragastens nói.
- Ngài sẽ biết tất cả! ông chủ quán kêu lên. Và tôi còn chỉ cho ngài...ở dưới đáy hầm rượu của tôi...một cái lỗ, là bằng cứ hiển nhiên không chối cãi được của tất cả câu chuyện...

Vào lúc đó, mặt trời lặn ở dưới chân trời.

- Trời sắp tối rồi, chủ quán nói, tôi cần phải vội vã bởi vì dù cho đổi lại tất cả ở trên đời, tôi cũng không muốn nói đến những chuyện đó vào lúc trời tối đen!

Và ông chủ quán làm một dấu thánh giá.

- Tại sao như thế? Ragastens hỏi.
- Bởi vì nói ra tên con quỷ Nalin khi trời tối là gọi hồn nó lên!...Và bấy giờ, từ lúc kết quả luôn luôn là có một việc rủi ro xảy ra...một người chết chẳng hạn...

Ragastens giật mình. Rồi uống một hơi cạn ly rượu của chàng.

- Cũng cứ kể đi, chàng nói.
- Đây này, chủ quán bắt đầu kể, những sự việc đi ngược lại một thời kỳ xa xôi đã xảy ra dưới triều vua Philippe III, bá tước đời thứ ba trong triều đại dòng họ Alma.

Đó là, theo niên sử được truyền cho đến chúng ta, một người đàn ông chừng ba mươi đến ba mươi lăm tuổi, đầy sinh lực, được yêu thương, do lòng tốt của ông và được thán phục bởi sự can đảm của ông.

Trong thời gian đó, những đoàn cướp ghê gớm tàn phá miền thôn quê. Không có một vị lãnh chúa nào, dù là võ trang rất đầy đủ, mà không phải trả một số tiền cống lễ cho những tên khốn nạn đó.

“Bá tước Philippe quyết định tiêu diệt những đoàn cướp đó và ngài thành công. Chỉ một nhóm thoát khỏi tay ngài. Đó là toán cướp của Jacques Le Rouge. Người đàn ông được gọi như thế không những bởi vì ông ta có râu và tóc màu đỏ hoe, mà còn bởi vì ông giết người quá nhiều, đến nỗi người ta nói rằng những bàn tay của ông ta luôn luôn dính đầy máu đỏ. Tất cả những toan tính của ngài bá tước Philippe dũng mãnh chống lại đám cướp đều thất bại đến nỗi sự táo bạo của Jacques Le Rouge càng ngày càng gia tăng.

“Trong lúc đó bá tước cưới vợ. Ngài cưới nàng Béatrix, con gái của một nam tước danh tiếng. Nàng nổi danh vì sắc đẹp.

“Tất cả dân chúng ở Monteforte được mời đến dự một bữa ăn được dọn ở ngoài trời. Đến cuối bữa ăn, nàng bá tước trẻ tuổi đi quanh các bàn tiệc và ngài thử nghĩ xem nàng được hoan nghênh đến thế nào. Đến bàn cuối, một người đàn ông mà không một ai biết, đã tham dự bữa ăn, thành linh đứng lên trước mặt nàng.

“- Ông muốn gì vậy? nàng bá tước trẻ tuổi hỏi.

“- Ta muốn, người đàn ông nói, tuyên bố với nàng rằng ta si mê sắc đẹp của nàng và nếu như nàng không thuận lấy ta, thì chẳng bao lâu nữa ta sẽ tàn phá thành phố Monteforte!

“Nàng bá tước Béatrix thốt lên một tiếng kêu sợ hãi. Người chồng của nàng và những vị lãnh chúa đang bao quanh nàng muốn xông vào mình tên xác láo, nhưng khoảng năm mươi tên dân sơn cước từ các bàn bên cạnh đột ngột hiện ra bao quanh người đàn ông, bảo vệ cho ông ta tẩu thoát rồi họ bỏ chạy vừa la lớn:

“- Hoan hô Jacques Le Rouge!...

“Cái biến cố đó làm cho nàng bá tước trẻ tuổi hết sức bối rối... Thế mà nàng vẫn chưa được hoàn hồn thì bỗng ở nơi xa, người ta nghe tiếng tù và thổi. Đó là một truyền lệnh sứ được những vị nam tước lân cận vội vã phái đến. Người ta hạ kếu điếu. Truyền lệnh sứ đi vào. Và ông ta báo cho bá tước Philippe hay rằng những tên rợ hung nô giống như những người Wisigoths xưa (1) đã xâm chiếm miền thượng nước Ý và rằng mỗi vị nam tước, mỗi vị bá tước tập hợp tất cả những tay giáo mà ông ta có thể sử dụng.

(1) Wisigoths, tên những người: Goths miền Tây. Năm 1412, họ xâm chiếm xứ Gaule dưới sự hướng dẫn của Ataulf. Năm 418, Honorius nhượng cho vua của họ là Wallia miền Aquitaine cùng với Toulouse làm kinh đô.

+ *Goths, dân xứ Germanie (nước Đức xưa). Ban đầu đóng ở vòm sông Vistule, về sau họ chiếm cứ miền Đông-Nam Âu Châu.*

a. *Những người Goths miền Đông gọi là Ostrogoths vào thế kỷ III ở Pannovie và ở Mesie.*

b. *Những người Goths miền Tây gọi là Wisigoths xâm chiếm Đế quốc La Mã vào năm 410 (LND)*

“- Tốt lắm, bá tước Philippe trả lời, đến nói với những người sai mi rằng, rạng đông sáng mai, ta sẽ lên đường với năm mươi tay giáo.

“Sáng hôm sau, bá tước lên đường, cầm đầu đạo binh của ngài gồm có, năm mươi tay giáo, một trăm tay gươm, độ một ngàn chiến binh, dũng sĩ và những người tùy tùng.

“Một năm trôi qua, trong lúc đó bá tước Philippe đánh giặc trên bờ sông Pô và Adige. Cuối cùng, những tên rợ hung nô bị đẩy lui qua bên kia các ngọn núi. Bá tước trở về với một đạo binh bị tàn sát nhưng chiến thắng. Trong một năm vắng mặt, ngài thường tưởng nhớ đến người vợ trẻ và lời hăm dọa của Jacques Le Rouge. Nhưng ngài không quá lo ngại. Vào thời kỳ đó, Monteforte là bất khả xâm phạm. Thành phố được bao quanh khắp nơi bởi những tảng đá không thể vượt qua và cái khe chưa có...

“Một sự thất vọng đau đớn chờ đợi bá tước lúc ngài trở về. Bọn cướp của Jacques Le Rouge đã chiếm cứ Monteforte từ ba tháng trước. Nàng bá tước tự nhốt mình vào trong một vọng lâu chống đỡ một cuộc bao vây sẽ chấm dứt một cách bất hạnh bằng cái chết của những người bị vây hoặc là cuộc đầu hàng vô điều kiện nếu không có một viện binh mau lẹ.

“Nỗi tuyệt vọng của bá tước thật là lớn lao. Những công sự phòng thủ thiên nhiên của Monteforte quay chống trở lại ngài! Để đi đến thành phố chỉ có hai hoặc ba con đường mòn khó có thể đi qua hơn bốn người một lúc.

“Ở tại đây, ngài bá tước bất hạnh bị lâm vào cảnh bất lực, ngài cho dựng chiếc lều của ngài ngay chỗ hiện nay có ngôi quán, và ngay ngày hôm sau, ngài thử một cuộc xung phong: nhưng chẳng bao lâu, ngài phải nhận rằng những chiến binh của ngài sẽ ngã gục hết lượt người này đến lượt người khác, mà họ không thể đi ngang qua thành lũy khó thể vượt qua.

“Những hiệp sĩ của bá tước trình bày với ngài rằng mọi cuộc xung phong sẽ vô ích và họ thông báo trong vòng ba ngày, họ sẽ ra đi để tạo lập một tổ quốc khác.

Bá tước Philippe tôn sùng Béatrix. Ngài quyết định tìm cái chết.

Chủ quán ngừng lại.

- Này, Ragastens nói, ông kể rất hay.

- Cho nên, bá tước Philippe đã quyết định thà chết hơn là bỏ rơi người vợ mình...Đêm đến, một đêm lạnh giá. Một tên gia nhân đốt một bếp lửa ở trong lều của bá tước.

“Đêm đã khuya. Bỗng nhiên, bá tước thấy một người đàn ông ngồi bên cạnh mình. Người đàn ông đó lạ mặt với ngài. Mặc dù trời lạnh, ông ta mặc quần áo mỏng bằng lụa. Ông nhìn bá tước Philippe với một nụ cười lạ lùng.

“- Mi là ai? Bá tước hỏi.

“Người đàn ông trả lời bằng một tiếng cười chế nhạo và đặt hai bàn chân vào giữa ngọn lửa trong bếp. Những bàn chân của người lạ không bị hề hấn gì trong lúc lửa đang cháy nổ lách tách xung quanh, và bá tước nhận thấy rằng những cái chân đó có hai móng chẻ hai. Lúc bấy giờ ngài hiểu rằng đang có chuyện với ai và làm một dấu thánh giá lớn.

“- Mi đã nhận ra ta, con quỷ Malin nói vừa rùng mình, nhưng ta báo trước cho mi biết rằng nếu mi lập lại cử động đó nữa, ta bắt buộc phải bỏ đi và người đẹp Béatrix ngay lúc đó sẽ trở thành món mồi của Jacques Le Rouge.

“- Mi im đi! Bá tước vừa nói vừa nghiêng răng.

“Quý Satan mỉm cười.

“- Mi muốn đi trở vào Monteforte? Mi muốn tàn sát Jacques Le Rouge? Mi muốn gặp lại Béatrix?

“- Nói đi! Bấy giờ bá tước thở hỗn hển nói. Mi muốn gì?

“- Không gì cả, hoặc là gần như không gì cả! ta có thể cho mi phương tiện để trở một cái đèo xuyên qua những tảng đá, khá rộng để cho mi có thể đi ngang quá với đạo binh và trở vào Monteforte, tại đây mi sẽ giải thoát cho Béatrix...

“- Nói đi! Cần phải làm gì?

“- Mi sẽ ký tên chứng thư này. Và ta, ta sẽ cho mi chiếc nhẫn vàng này, mi sẽ đeo vào ngón tay...Nhờ chiếc nhẫn đó, mi sẽ đánh một phát một, phá xuyên qua những tảng đá một lỗ hổng cần thiết. Trong vòng mười năm, mi sẽ trở lại đây đem chiếc nhẫn cho ta...Nếu như mi không chịu đem trả, thì linh hồn của người vợ mi Béatrix, sẽ thuộc về ta.

“- Và nếu như ta mang trả chiếc nhẫn cho mi?

“- Bây giờ ta sẽ lấy lại chiếc nhẫn. Và, ngay từ lúc đó, chính linh hồn của mi sẽ thuộc về ta. Mi chấp nhận không?

“- Ta chấp nhận! bá tước nói, ký văn kiện của mi!

“Quý Satan xem lại chữ ký, xếp văn kiện làm cho biến mất và đưa một chiếc nhẫn vàng cho bá tước.

“- Trong vòng mười năm, đêm qua đêm, con quỷ nói. Nếu không, thì linh hồn của nàng Béatrix của mi thuộc về ta!

“Nói xong, quỷ Malin đi sâu vào trong lòng đất.

“Không để mất một phút, bá tước Philippe cho thôi tù và tập hợp các chiến binh của mình. Bây giờ ngài thông báo rằng chúng ta sắp xung phong. Bá tước quay về hướng những tảng đá, giường thẳng bàn tay, chiếc nhẫn đeo ở ngón tay. Tức thì, một tiếng ầm ầm kinh khủng nổ vang.

“Bây giờ, cả đạo quân thán phục thấy ngọn núi mở ra, và một con đường đẹp để chạy dài cho đến dưới những tường thành Monteforte. Do đó, con đường có bờ dốc đứng được mệnh danh là cái Đèo Địa ngục. Chính ở nơi đó, quân đội của César Borgia đã tấn công một lần. Và ở nơi đó, họ buộc phải đi qua lần nữa...

- Phải!...Chính ở nơi đó, Ragastens mơ màng nói.

- Vô ích để nói với ngài, chủ quán nói tiếp, rằng bá tước Philippe cướp được thành phố. Những tên thuộc hạ của Jacques Le Rouge bị tàn sát cho đến tên cuối cùng. Tôi để cho ngài nghĩ đến nỗi vui mừng của hai vợ chồng. Mấy năm trôi qua trong cảnh tràn đầy hạnh phúc. Tuy nhiên cái ngày oan nghiệt sắp đến. Cuối cùng, trước ngày mà mười năm xưa đã hẹn đến. Bá tước Philippe tìm giám mục ở Monteforte và trò chuyện rất lâu với ngài chủ giáo đáng kính. Tối hôm sau, bá tước đi một mình đến vị trí mà chúng ta đang ở. Mười hai giờ khuya điểm. Quý Satan lập tức hiện ra.

“- Tốt lắm, ông ta nói. Mi có chiếc nhẫn của ta không?...

“- Này, cầm lấy. Bá tước Philippe nói.

“Quý Satan tham lam đưa bàn tay ra. Nhưng ông ta rút lại ngay vừa thốt lên một tiếng thét lớn. Bá tước Philippe đã mang trả lại chiếc nhẫn. Nhưng ngài đã để chiếc nhẫn vào đáy một bình nước thánh!...

“Theo những điều khoản trong bản kế ước, quỷ Satan chỉ có năm phút để chiếm lại chiếc nhẫn vàng.

“- Thế nào!...Cầm đi!... bá tước Philippe nhắc lại.

“Hơn hai mươi lượt, quỷ Satan thử nhúng bàn tay vào trong bình nước do bá tước đưa cho. Và mỗi lần ông ta thốt lên một tiếng kêu đau đớn khủng khiếp. Nước thánh đốt ông ta cũng như khi chúng ta nhúng tay trong nước chì sôi. Cuối cùng, đuối sức, bàn tay rách nát, tuyệt vọng, ông ta kêu lên:

“- Ta chịu thua!...Nhưng mà, ta sẽ phục thù!

“Ông ta liền dùng cái chân chẻ hai của mình đập xuống đất. Một trong những tảng đá đang bao quanh bá tước nát vụn ra từng chỗ. Và lúc bấy giờ tảng đá lộ ra, gọt đẽo như là do một nhà điêu khắc...Tảng đá từ lúc đó hình dung ra một cái đầu người. Và chiếc đầu đó, đúng là giống tạc chân dung của bá tước Philippe.

“- Mi thấy tảng đá đó? Quỷ Satan kêu lên. Giờ đây là một pho tượng mà vận mệnh của dòng họ những người Alma sẽ bị ràng buộc vào. Đến lúc tảng đá này ngã xuống, thì dòng họ những người Alma sẽ bị tiêu diệt, dòng dõi mi sẽ bị tàn lụi!

“Vừa nói xong những lời đó, Quỷ Satan biến mất vào lòng đất.

Chủ quán nói xong, lắc đầu nặng nề.

- Tôi chỉ còn lại việc, ông nói, chỉ cho ngài xem cái lỗ của quỷ Satan làm ra khi ông ta đập xuống đất tại nơi ấy...

- Thật ra, vì hiếu kỳ ta muốn xem! Ragastens nói.

Là chàng đi theo chủ quán. Người này đốt một đèn lồng và bắt đầu đi xuống một thang lầu đẽo trong đá hoa cương.

- Nhưng đó là hầm rượu của ông? Ragastens kêu lên.

- Thật vậy, cái góc này được tôi dùng làm hầm rượu. Ngài theo tôi...

Chủ quán tiếp tục đi xuống và cuối cùng đến đáy một cái giếng. Ở giữa giếng, một cái lỗ chật hẹp, bị dòng nước ngầm khơi sâu, vào trong lòng đá. Quả thật cái lỗ có đường kính của một cán thuổng hoặc cán chổi.

- Ngài hãy trông! Chủ quán nói với vẻ chiêm ngưỡng. Đó là bằng chứng tuyệt đối là quỷ Satan đã đập xuống đất tại nơi đây.

- Thật vậy! Ragastens nói, chàng xem xét cái lỗ.

Rồi, với một sự quan sát tỉ mỉ, chàng xem xét phần giếng còn lại và trở nên, càng lúc càng mơ mộng.

- Thật là kỳ diệu! cuối cùng chàng nói.

- Có phải không! Chủ quán nói, lấy làm vui mừng.

Xong, cả hai đi trở lên. Vào lúc đó, Ragastens thấy bốn người kỵ sĩ cưỡi ngựa chạy đến, chàng nhận ra Malalesta đi đầu. Vài phút sau, những người kỵ sĩ đặt

chân xuống đất. Jean Malalesta chào Ragastens.

- Tôi ngại để cho ngài phải chờ đợi lâu! Chàng nói.

- Không chút nào. Tôi không mất thời giờ, tôi được nghe sự tích của cái đèo Địa ngục và tảng đá Đầu người...

- Các ngài đây, Malalesta nói tiếp vừa chỉ những người kỹ sĩ theo chàng, sẽ chứng kiến cho chúng ta.

- Họ rất được hoan nghênh, Ragastens nói.

- Nơi này thích hợp với ngài chăng?

- Tuyệt diệu.

- Chúng ta chỉ còn có việc so gươm

Ragastens không trả lời, rút gươm thủ thế.

XLVII

DOANH TRẠI CỦA CÉSAR

Ngay lập tức sau cuộc hội kiến ở Tivoli. César Borgia giúp trụ đầy mình, bao quanh bởi đoàn vệ binh Thụy Sĩ, được độ hai mươi vị lãnh chúa hợp thành bộ tham mưu của ông hộ tống, ra lệnh khởi hành.

Đạo binh đi xuyên qua những đèo ải trong các ngọn núi, làm thành một con rãnh khổng lồ lượn khúc, tua tủa sắt thép. Hai trung đoàn người Piémontais (1) dẫn đầu, đó là những người nhỏ thó, râu xồm, vạm vỡ, với những đôi mắt dữ dội.

Rồi đến những súng đại bác và những máy bắn đá do những con lừa kéo không ngớt bị những người Calabrais (2) nhanh nhẹn quất roi vào mông. Những lính pháo thủ người Đức vóc dáng to lớn đi dọc theo hai bên những khẩu trọng pháo.

Liên sau đó, đến những người lính cầm kích, những loại người Titans (3) khổng lồ được César tuyển dụng ở miền Flandre (4). Những người đó đi nghiêm trang, vô tư lự, không cần biết đi đâu đánh ai. Họ theo sau những người lính bắn súng hỏa mai người La Mã, những quân sĩ nặng nề.

(1) Người dân miền Piémont (*Au pied des monts: Dưới chân những ngọn núi*), miền Bắc nước Ý ở giữa những dãy núi Alpes Le Tessin và Apennin. 3.600.000 dân (LND)

(2) Dân miền Calabre, miền nam nước Ý gần cách với đảo Sicile bởi eo biển Messine. 1.600.000 dân. Vùng rừng, núi thường hay bị động đất. Trận động đất năm 1783 làm chết 40.000 người. Thường bị cướp bóc (LND)

(3) Những người khổng lồ Titans (có giải thích ở Tập 1) dấy loạn chống lại các vị thần. Sau bị thiên vương Jupiter dùng sét đánh chết (LND)

(4) Flandre, tên xưa kia đặt cho xứ giàu có miền hạ Escaut, biển Bắc, Artois Le Hainaut và Le Brebant, vùng suy yếu và đầm lầy mà phần dọc theo bờ biển Bắc đã được làm khô cạn từ từ để làm nông nghiệp....

Hiện chia ra:

- Miền Flandre của người Pháp, thủ đô Lille.
- Miền Flandre miền Tây, một tỉnh của nước Bỉ - 902.000 dân.
- Miền Flandre miền Đông, một tỉnh của nước Bỉ - 1.150.000 dân (LND)

Bấy giờ đến trung đoàn những người lính Thụy sĩ, chậm chạp và lãnh đạm, hát một bài ca thôn dã với một giọng buồn tẻ. César cười ngửa đi giữa bọn họ. Rồi đến những trung đoàn lính ngoại quốc, cuối cùng, đoàn kỵ binh chói ngời ánh thép.

Những thùng xe, những chiếc xe chở đầy lều và thức ăn dự trữ đi sau rốt, được hộ tống bởi những đội kỵ binh nhẹ - những người La Mã cưỡi những con ngựa nhỏ, chỉ mang một thanh gươm hai lưỡi và một tấm khiên.

Một ngọn lửa chói ngời trong đôi mắt của César. Ông ta đang ở trong trạng thái của mình.

Nhưng, mặc dù đáng diệu khoan khoái được đi ra chiến trường, mặc dù sự tin tưởng chắc chắn không thể lay chuyển trong tâm trí của ông về một sự thắng trận sắp đưa ông lên ngôi vua, César vẫn buồn ủ rũ.

Hai cái tên không ngớt trở lại trong tâm trí của ông. Và ông lẩm bẩm với vẻ thù hằn: Ragastens và Hoa Anh Thảo.

Phía sau ông, những bọn cận thần thường lệ chuyện trò vui vẻ về chiến dịch đang mở ra, César nghe những câu chuyện của họ. Luôn luôn cuộc đàm luận trở lại sự cướp bóc, giờ đây đã được bàn bạc trước có phương pháp.

Một lời nói của César làm dịu các cuộc cãi cọ và những sự tranh giành, ông chủ trì việc phân phối của cải. Tất cả mọi người thốt lên những tiếng cười ồn ào với ý nghĩ những cuộc tranh giành tốt đẹp được hứa hẹn cho mình.

Cùng lúc đó, vị tướng lãnh chỉ huy gặp Lucrece Borgia. Nàng nằm thoải mái trong chiếc xe ngựa, có mùi được một toán vệ binh bao quanh, đọc sách giết thời giờ hoặc mơ mộng.

Gã tu sĩ Garconio còn xanh mét vì vết thương, cưỡi ngựa đi bên cạnh chiếc xe, và Lucrece trò chuyện nhỏ nhỏ với gã không cho một ai nghe.

Đạo quân tiến tới từng chặng đường đi đều đặn. Một buổi tối, qua nhiều ngày di chuyển chậm chạp, đạo quân ngừng lại trong một cánh đồng rộng lớn và dựng lên lều trại có quy củ. Ở cuối cánh đồng, gần những tảng đá, là những cái đèo dẫn đến Monteforte, César chỉ cho những người lính Thụy sĩ của mình xem trong một tiếng hoan hô vang dậy.

Tối hôm sau, César muốn đến gặp người em gái. Nhưng Lucrece không có ở trong lều. Ngày hôm sau, César nhận đích thực rằng: Lucrece đã biến mất.

- Chắc nó đã sợ hãi và muốn đi trở về, ông nghĩ thầm.

Và ông cho đòi Dom Garconio đến để hỏi. Người ta tìm kiếm vô ích gã tu sĩ. Gã cũng biến mất.

XLVIII

TRẬN ĐẤU GƯƠM

Khi đến nơi hẹn ước với Malalesta, Ragastens thật sự tuyệt vọng, chàng sẵn sàng để cho bị giết chết. Chàng quyết định chấm dứt một lần với đời sống mà chàng thấy dường như là vô nghĩa từ lúc Hoa Anh Thảo tuột khỏi tay chàng. Nhưng Ragastens không tính đến bản năng giữ gìn sự sống tốt và mạnh, cuối cùng đến tính khí đặc biệt của chàng.

Cho nên, vào lúc đứng thủ thế, có thể nói là chàng đưa bộ ngực của mình hiến dâng cho địch thủ. Nhưng ngay sau đó một nhát đánh hiểm nghèo tấn công, chàng đỡ ngay.

Thế là không phải do bản năng ham sống, mà do lòng lưu tâm hiếu kỳ của người quen sử dụng gươm. Malalesta là một địch thủ xứng đáng với chàng. Chàng chơi một ván ghê gớm, và Ragastens có thể để tự cho mình bị giết chết bởi một tay gươm vụng về, cảm thấy tất cả sự hăng hái ngay sau khi chàng thấy mình rùi ro gần cái chết, cả trong lúc tự vệ.

Chàng bắt đầu chú ý đến trận đấu gươm đó vì say mê tài kiếm thuật của địch thủ của mình. Việc đó cứu thoát chàng. Sau lúc đó, chàng bắt đầu đấu với sự bình tĩnh, và tất cả sự mềm mại sở trường đã làm cho chàng thành một tay kiếm quá ghê gớm.

Malalesta đánh chàng hết đường gươm này đến đường gươm khác. Và, cùng lúc, Ragastens quyết định không đả thương chàng thanh niên, nhưng tự bảo vệ không để cho bị trúng thương.

Cho nên có một hiệp đấu giao đấu như thế khiến cho những người làm chứng thốt lên những tiếng kêu thán phục. Chẳng bao lâu những người này biết rõ chiến thuật của Ragastens, và cảm tình của họ do đó càng tăng thêm. Hai hay ba lần hiệp sĩ có thể gây tử thương cho địch thủ, nhưng mỗi lần, chàng chỉ bằng lòng đỡ mà không trả đòn. Ba hiệp tiếp theo nhau.

Đến hiệp thứ tư, do một loạt nhị bội, Ragastens buộc chặt thanh gươm của Malalesta và đánh văng ra khỏi tay chàng.

Vào thời kỳ đó, người ta được cho phép giết chết địch thủ bị tước khí giới. Và lại lúc đó, cuộc đấu gươm thật sự là một trận chiến sống chết...

Malalesta bị tước khí giới, khoanh tay lại với vẻ tuyệt vọng.

- Ngài thẳng trên tất cả mọi phạm vi, thưa ngài, chàng nói với một sự cay đắng xót xa. Hãy giết tôi đi!...

Những người chứng kiến xem Malalesta như là một người chết. Nhưng Ragastens đã chạy đến thanh gươm của Malalesta, lượm lên, rồi trở lại gần chàng thanh niên, chàng cầm mũi gươm trao cán gươm cho Malalesta.

Cách cư xử đó thật là đẹp đẽ cao thượng khiến cho những người kỳ sĩ có mặt không thể ngăn cản vỗ tay tận thưởng.

Về phần của Malalesta, một sự xúc động chân thành xảy ra trong lòng chàng. Trong suốt vài giây đồng hồ, chàng đứng yên, lưỡng lự. Rồi thình lình, chàng mở rộng đôi cánh tay, lòng cao thượng của Ragastens đã đánh bại chàng!...Ragastens bước tới ôm chàng.

- Hãy yêu thương nàng! Malalesta nói. Ngài xứng đáng với nàng....

- Chúa ơi: Ragastens trả lời, tôi sẽ từ bỏ cái phần của tôi ở trên đời nếu như buộc phải làm thương tổn cho một vị quý tộc quá hoàn toàn. Nhưng mà, chàng buồn rầu nói tiếp, ngài đã lầm lẫn. Có thể nàng không yêu ngài, tôi cũng không được hạnh phúc hơn ngài!

Những lời nói đó được trao đổi nho nhỏ. Malalesta lắc đầu, rồi nắm lấy bàn tay của Ragastens:

- Thưa quý ngài, chàng nói, đây là người anh em của tôi...

Lời nói ở nơi người bại trận, hào hiệp cũng bằng như cử chỉ cao thượng của Ragastens. Và trong phút giây đó, rất khó phân biệt người nào ở trong số hai người ai là đáng phục hơn cả. Giulio Orsini kết luận của cảm tưởng chung, chàng nói:

- Ngài hiệp sĩ trở thành người anh em của tất cả, bởi vì ngày sắp sửa chiến đấu ở giữa chúng ta, với chúng ta, cho chúng ta.

Và thế là lời nói giản dị đó đã quyết định cho vận mệnh của Ragastens. Một lúc trước đây, chàng tự nhủ rằng, Hoa Anh Thảo có chồng, trận đấu gươm chấm dứt, chàng chỉ còn có việc bỏ đi. Ngay sau khi Orsini nói ra, chàng thấy mình còn bị ràng buộc.

Bỏ đi, tức là lùi bước, tức là trốn chạy. Nên, Ragastens chấp nhận tất cả, ngoại trừ việc người ta có thể nói rằng chàng đã tránh xa. Cho nên không chút do dự, chàng trả lời:

- Thưa quý ngài, quý ngài thấy tôi lấy làm vẻ vang được vinh dự chiến thắng hoặc là chết cùng với những người bạn cao thượng.

XLIX

CÂY LỆ LIỄU

Cuộc giải hòa của Ragastens và Jean Malalesta được củng cố vào buổi tối hôm sau trong một bữa ăn tối diễn ra ở nhà của Orsini. Buổi sáng Ragastens cùng đi với những người bạn mới đến trình diện ngài bá tước Alma, và bày tỏ với ngài về quyết định của chàng phục vụ cho những người liên minh.

Bá tước đã đưa ra với chàng những lời đề nghị vẻ vang nhất. Nhưng Ragastens đã nhấn mạnh để chiến đấu như người tự do. Vị bá tước tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Vậy thì, cuối cùng Ragastens nói, tại vì ngài Điện hạ muốn làm vinh dự cho tôi với một chức tước và một chức vụ, ở Monteforte có vài khẩu trọng pháo. Tôi yêu cầu được đặc biệt bố dụng vào chỗ sử dụng thuốc súng.

Thành ra Ragastens đã trải qua suốt ngày cùng những người bạn hữu. Sau đó cùng đi viếng những công sự bố phòng và thỏa thuận một kế hoạch phòng vệ

trong trường hợp bị bao vây sẽ đệ trình lên cho thân vương Manfredi. Rồi một bữa tiệc đêm tụ họp họ ở dinh thự Orsini. Sau bữa ăn tối, Ragastens đi về gian phòng được Orsini đặt thuộc quyền chàng sử dụng và thấy Spadacappe đang đợi chàng ở đây.

- Thưa ông, anh nói, chúng ta không rời khỏi nước Ý nữa?

- Không...ít ra, cũng không vào lúc này.

- Và ông không còn giữ ý định để bị giết nữa?

- Do đâu mà anh cho rằng ta có sự ước ao lơ lửng như vậy?

- Tôi đã ngờ...Cuối cùng, bởi vì ông còn sống và rằng ông không còn bỏ rơi tôi nữa...Những hạt kim cương...

- Thế nào...những hạt kim cương?

- Vẫn còn ở đây...trên lò sưởi.

- Chà! Chà! Chính anh muốn đi đến việc đó! Anh trở thành quá lương thiện, hãy coi chừng, việc đó sẽ chơi cho anh một ván.

Và Ragastens, càng cảm động hơn là chàng không muốn tỏ ra, chàng thân thiện vỗ lên vai của Spadacappe. Rồi khi anh sắp sửa lui ra, Ragastens giữ lại. Có một cuộc trò chuyện kết thúc bằng những lời nói của Spadacappe:

- Tốt lắm, thưa ông. Tôi bắt đầu đêm nay.

Vài ngày trôi qua, trong lúc đó Ragastens mỗi ngày đi đến dinh thự cùng với một nhóm người thủ lĩnh. Khi xảy ra việc gặp gỡ với quận chúa Manfredi, chàng nghiêng mình chào, nhưng không có một lời nói nào được trao đổi giữa họ với nhau.

Vào mỗi buổi tối, hiệp sĩ dẫn thân làm một công việc lạ thường. Spadacappe điều khiển một chiếc xe ngựa phủ kín một tấm bố ra khỏi Monteforte. Và chính Ragastens hộ tống chiếc xe ngựa đó. Không một ai để ý đến cuộc ra đi đều đặn của chàng hiệp sĩ.

Đạo quân liên minh tập trung trên một cánh đồng lớn nằm đằng trước đèo Địa ngục. Cánh đồng tên gọi Pianosa. Chính ở đây César cũng tập trung những đạo quân của ông. Thành thử ra hai doanh trại đối diện nhau, chỉ ngăn cách một dặm đất vuông.

Một buổi tối, trong lúc trở vào Monteforte, sau một cuộc đi dạo xa bí mật của chàng, Ragastens trông thấy bóng dáng một người đàn bà mà chàng ngỡ là quen biết. Chàng thúc con ngựa của mình, nhưng khi đi đến góc đường mà chàng đã

trông thấy bóng dáng người đang đi, chàng bị cản bởi một đám đông người, đến lúc chàng cười ngửa đi qua khỏi, đến phía trước, bóng người đó đã biến mất.

Ragastens đi rảo khắp con đường, thăm viếng những con đường hẻm: những sự tìm kiếm của chàng thành vô hiệu. Chàng đành từ bỏ vừa lẩm bẩm:

- Đúng là một sự tưởng tượng! Không thể nào như thế được!...

Hai ba ngày nữa trôi qua.

Một buổi tối, thân vương Manfredi và bá tước Alma thông báo rằng ngày hôm sau người ta sẽ tấn công quân đội của César. Và hẹn ước được ban cho tất cả các vị lãnh chúa: Sáng sớm, bá tước Alma và thân vương Manfredi sẽ có mặt trên chiến trường. Ragastens tham dự vào hội đồng đang diễn ra và lúc này có cả Béatrix.

Sau buổi họp, Ragastens xem lại tình trạng yên cương và khí giới của mình. Chàng ăn cơm ngon rồi muốn đi ngủ, nhưng chàng cảm thấy giấc ngủ không đến.

Ý nghĩ về Hoa Anh Thảo ám ảnh chàng.

Bởi vì có thể chàng sẽ chết, chàng mong mỗi ít ra gặp lại nàng một lần cuối, và chắc chắn, chàng sẽ nói với nàng những gì chàng đã đau khổ do bởi nàng! Chàng không chịu đựng nổi và đi ra. Tự nhiên chàng đi thẳng về phía dinh thự bá tước.

Cửa đã đóng chặt. Chàng đi dọc theo hàng rào sắt của hoa viên.

Chàng ngừng lại, cố nhìn xuyên qua bóng tối bị những tàn cây che phủ. Nhưng chàng không trông thấy gì cả. Tất cả yên tĩnh và êm đềm trong khu hoa viên lặng lẽ.

Bỗng thình lình, Ragastens bắt đầu leo qua hàng rào sắt.

Chàng đi đâu? Chàng cũng không biết rõ. Chàng đi tới trước mặt mà không tự hỏi chàng sẽ đi đến đâu. Đột nhiên chàng đứng trước chiếc ghế dài bằng đá hoa cương nơi mà chàng đã trông thấy quận chúa Manfredi. Nàng đang ở đó.

Lúc ấy Ragastens đang được bóng tối của tàn cây che phủ. Trước mặt chàng, một bãi cỏ xanh trải dài được ánh trăng chiếu sáng. Và ở phía bên kia dải sáng ngời đó dưới những cành cây là đà của một cây lệ liễu, chàng thoáng thấy hình dáng của quận chúa. Nàng đang ngồi một mình.

Ragastens không nghĩ đến gì cả, nếu không là nàng đang ở đó, và chàng đi thẳng đến trước mặt nàng. Hoa Anh Thảo nhận ra chàng ngay.

- Thừa phụ nhân, chàng nói, xin vui lòng tha thứ cho tôi đường đột đến trước mặt phụ nhân vào lúc này!...

- Tôi sẵn sàng tha thứ cho ông, nàng đáp lại nhưng mà ông làm thế nào để đi vào?

- Tôi leo hàng rào sắt của hoa viên, Ragastens trả lời giản dị

Và, vì nàng phác ra một cử động:

- Ôi! Chàng nói tiếp, xin đừng làm cho việc vận động của tôi là một việc giải thích bất nhã. Tôi có tấm lòng đầy sự kính trọng...

- Sự kính trọng, nàng nói với một nụ cười, đã đi đến việc thúc đẩy ông làm một hành vi liều lĩnh...

- Nếu như phu nhân ra lệnh, tôi sẽ rút lui...

- Không...ông nên ở lại. Cái hành vi đó, tôi không trách móc ông đâu...Chắc hẳn ông có những việc hệ trọng để nói với tôi?

- Thưa phu nhân, tôi chỉ muốn nói với phu nhân điều này: rằng người ta sẽ đánh nhau ngày mai và rằng, tôi sẽ luôn ở hàng đầu trong cuộc hỗn chiến, và có nhiều khả năng táo bạo nên tôi để cho phu nhân trông thấy tôi một lần chót vào đêm nay. Nếu như tôi chết, tôi thấy rằng kết cuộc quá bất công để không thể tỏ bày với phu nhân rằng tôi chết rất sung sướng được tặng mạng sống của tôi cho phu nhân, chỉ vì phu nhân, vì một mình phu nhân mà tôi liều mình, và cái ý nghĩ cuối cùng của tôi sẽ dành cho phu nhân, cũng như tất cả những tư tưởng của tôi đã hướng về phu nhân kể từ giờ hạnh phúc mà tôi được gặp phu nhân, và cuối cùng, thưa phu nhân, tôi yêu phu nhân...

Nàng không làm một cử động phản đối. Chàng chấm dứt, với một giọng nói thấp hơn, hơi nghẹn ngào:

- Đó là tất cả những gì tôi muốn nói với phu nhân. Xin thứ lỗi cho lòng thành thật gay gắt của tôi đã không biết cách tô vẽ, theo như lòng kính trọng mà tôi cần phải có với quận chúa Manfredi, những tình cảm đang làm tôi ngọt ngào. Quá là độc ác để cho tôi còn phải bị từ chối niềm hạnh phúc đắng cay để nói với phu nhân nỗi bất hạnh của tôi...

- Nỗi bất hạnh của ông! Nàng nói thâm trầm.

- Còn là một nỗi bất hạnh lớn lao! Chàng nói tiếp với một giọng run rẩy nhẹ. Nghèo nàn, tôi có thể yêu thương một thiếu nữ đẹp dễ nghèo nàn như tôi...Tôi có thể chỉ yêu thương sự tự chủ của tôi...Không! Ai xui cho tôi gặp gỡ phu nhân! Và ngay từ lúc đó mọi việc đã chấm dứt đối với tôi...Làm thế nào tôi có thể hy vọng rằng một ngày kia sẽ lấp bằng được cái hố ngăn cách giữa chúng ta?...Và tôi

có biết bao nhiêu lý do để tuyệt vọng, bởi vì chính phu nhân đã cho tôi cái bằng cố về sự điên cuồng của tôi, bằng cách kết hôn với ngài thân vương Manfredi...

Nàng giơ bàn tay ra như để ngăn chằng lại. Một cuộc chiến đấu dường như xảy ra ở trong lòng nàng. Rồi đôi mắt của nàng nhìn thẳng vào đôi mắt của Ragastens. Và nghiêm nghị, nàng thốt lên:

- Ngài thân vương Manfredi không phải là chồng tôi!

Một cơn choáng váng xâm chiếm lấy chằng. Chằng sợ rằng mình chưa hiểu rõ.

- Phu nhân muốn nói gì, thưa phu nhân? Chằng ấp úng.

- Thưa hiệp sĩ, tôi nhắc lại với ông rằng ngài thân vương Manfredi, độ lượng, cao cả, đã bằng lòng chỉ xem tôi như là vị hôn thê của ngài...

Ragastens tưởng thấy bầu trời mở rộng thêm.

- Tôi kết hôn với ngài thân vương, nàng nói tiếp, bởi vì tôi không muốn kết hôn với vị lãnh chúa nào đã để lộ cho tôi biết những cảm tình của họ... Trong vòng ba tháng, tôi là vị hôn thê của Manfredi.. Và nếu trong vòng ba tháng, người chồng thẳng thế nơi lòng ngài hơn người cha mà ngài luôn luôn đối với tôi...

Nàng ngừng lại, xúc động bởi lời thú nhận đang ở trên môi nàng...

- Ôi! Ragastens lấm bầm, say sưa vì vui mừng, xin hãy nói hết!...

- Vậy thì, lúc bấy giờ, thưa hiệp sĩ, cái chết sẽ kết hợp cho những kẻ mà đời sống sẽ bị ngăn cách!...

Ragastens kêu lên một tiếng yếu ớt và quỳ xuống, phủ đầy nước mắt và những nụ hôn lên bàn tay đưa cho chằng...

- Và bây giờ, nàng nói tiếp, hãy đi đi, thưa hiệp sĩ... Nếu như chằng bị chết ngày mai, hoặc là trong một trận chiến nào khác, chằng nên tự nhủ rằng tư tưởng của chằng và của em chỉ là một...

Ragastens đứng lên.

- Tôi đi, chằng nói với một giọng nhiệt thành, nhưng giờ đây, để chinh phục được nàng, tôi sẽ đảo lộn cả một thế giới!....

Cùng lúc, đôi cánh tay chằng ôm chặt vóc mình mềm mại và đôi môi của chằng đặt lên, nóng bỏng, trên đôi môi của Hoa Anh Thảo. Nàng té ngồi xuống chiếc ghế dài, gần như bất tỉnh trong cảm giác của nụ hôn tình yêu đầu tiên, trong lúc đó Ragastens, cuồng loạn, điên dại, chạy trốn ngang qua khu hoa viên.

Một giờ sau, Hoa Anh Thảo đi về phòng mình. Chúng tôi có nói rằng chiếc băng dài bằng đá hoa cương dựa lưng vào một nhóm tượng bằng đá cẩm thạch. Ở bên trái cái bệ đá, ở phía sau chiếc ghế dài, mọc lên một cây lệ liễu già cỗi mà

cành lá mềm buông rủ xuống bốn phía, phủ bóng lên trên chiếc ghế dài và nhóm pho tượng. Cây lệ liễu già nên thân cây bị khuyết hết phân nửa.

Vài phút sau khi Hoa Anh Thảo đi rồi, thân cây dường như hóa thành đôi, hay đúng hơn là một bóng đen lặng lẽ tách rời khỏi thân cây...Đó là một người đàn bà...

Bóng đen đưa đôi mắt theo dõi bóng hình của Hoa Anh Thảo mất hút trong đêm tối. Bấy giờ bóng đen cười khẩy:

- Mỗi tình thơ ngây đang nảy nở...Những kẻ điên rồ chưa đoán ra tấn bi kịch ám muội đang rình rập họ!...

Bấy giờ, người đàn bà đó đi thẳng mau lẹ đến cuối khu hoa viên. Tại đây, có một cánh cửa. Gần bên cánh cửa đó, một người đàn ông, một trong những tên đầy tớ trong dinh, đang chờ đợi. Người đàn bà đưa cho anh ta một túi tiền được tên gia nhân chụp lấy.

- Ngày mai tôi có cần phải chờ đợi lệnh bà không? Anh ta vừa hỏi vừa mở hé cửa.

- Phải! ngày mai, tất cả các đêm, cũng như hôm qua, cũng như đêm nay!...

Rồi người đàn bà mất hút trong các con đường phố tối đen.

L SAU TRẬN CHIẾN

Trên cánh đồng Pianosa, sáng ngày hôm sau, cuộc đụng độ xảy ra giữa đạo quân của Borgia và những đội quân liên minh...

Những kết quả trận chiến còn mơ hồ.

Việc quan trọng đối với César, là đi vào trong đèo dẫn đến những cửa ngõ của Monteforte, con đường duy nhất có thể đi lại được cho một đạo quân. Cho nên tất cả nỗ lực của những người liên minh là bảo vệ những vùng phụ cận của Đèo Địa ngục.

Và trong cuộc đụng độ đó, nếu như César chưa thể chiếm cứ được những vị trí khiến cho ông ta làm chủ được cái đèo đó, thì hiển nhiên chẳng bao lâu ông ta sẽ đạt được kết quả đó. Đối với hai mươi ngàn quân sĩ, những người liên minh chỉ đưa ra chống lại có mười hai ngàn người. Lại nữa, César đang trông chờ thêm viện binh.

Trời tờ mờ sáng, vào lúc thân vương Manfredi ra hiệu lệnh tấn công, người ta thấy xuất hiện một người đàn bà mặc trang phục màu trắng, cưỡi trên một con ngựa hung hăng, phi ngựa chạy rào khắp mặt trận. Đó là Hoa Anh Thảo.

Nàng dùng roi ngựa chỉ đạo quân của César đang dàn ra thành những hàng dài lượn khúc. Gần như lập tức, những hàng ngũ khít khao liền chuyển động.

Và chẳng bao lâu, trên cánh đồng rộng lớn, đó là tiếng chân vang dậy của những trung đoàn đang tiến quân, tiếng kêu la do những vị chỉ huy lập lại hàng ngàn lần, rồi sự xô xát xảy ra.

Ban đầu người ta đánh nhau có trật tự. Và vào khoảng bốn giờ, đạo binh của César không tiến tới mà cũng không thụt lùi. Lần lần, trật tự đầu tiên bị phá tan: trận chiến rẽ ra thành mười, hai mươi trận chiến nhỏ biệt lập.

Vào khoảng bốn giờ, César, từ ban sáng, đi rào khắp chiến trường trên một con ngựa ô nhuộm đầy màu đỏ cho đến ức, César mang một thanh gươm hai lưỡi đỏ cho đến cán, quyết định kết thúc cho xong. Ông tập trung đoàn lính Thụy sĩ và hai trung đoàn lính Piémontais của ông. Ông phái một nhóm đông kỵ sĩ quét sạch trước mặt ông. Bảy giờ ông mới tiến thẳng đến cái đèo.

Thân vương Manfredi cùng với hai hay ba trung đoàn, phân nửa đã xơ xác, tiến đến đón đầu César.

Với một cử động của César cuộc hỗn chiến diễn ra ghê gớm. Những nhát đánh, chát chúa tiếp theo những hơi thở hắt ra. Những lời chửi mắng. Những tiếng hét giận dữ. Bỗng nhiên một tiếng ồn ào lớn hơn nổi lên. Những đội quân của Manfredi thối lui.

Thân vương, mình che phủ đầy giáp sắt, đầu trần vì chiếc mũ sắt của ngài đã rớt xuống đất, thốt lên một tiếng kêu tuyệt vọng. Nếu như César đi lọt qua, thì kể như Monteforte thất thủ.

Vào lúc đó Borgia nghe như có một tiếng sấm sét ầm ầm. Khoảng một trăm kỵ sĩ phóng như bay xông vào các trung đoàn của ông. Và dẫn đầu, chạy trước họ vài mình ngựa, một người đàn ông cưỡi ngựa nhảy vọt như điên cuồng. Người đó chỉ mặc một chiến giáp bằng da và chỉ mang có một thanh gươm. Đó là Ragastens.

Vừa xông vào bọn lính Thụy sĩ có César đang ở giữa, Ragastens bắt đầu thúc mạnh vào hông con Capitan bằng đỉnh thúc ngựa. Đó là cách vận dụng quen thuộc riêng của chàng.

Con Capitan, điên cuồng và giận dữ, nhảy vọt, nhảy lồng lộn, đưa ra những cú đá hậu ghê gớm. Một con đường rộng trống trải hiện ra trước mắt của hiệp sĩ. Và, tự nhiên chàng đã xông thẳng đến mình César.

Bọn lính Thụy sĩ chống trả khó nhọc lại đội kỵ binh của Ragastens đưa đến. Ragastens hiểu rằng số phận của trận chiến tùy thuộc vào lúc này. Không ngừng lại, chàng xông tới và cuối cùng chàng bắt kịp César.

- Giữ mình, thưa đức ông! Chàng hét lên.

- Phản bội! César đáp lại. Mi sẽ chết!

Ông giơ cao thanh kiếm hai lưỡi. Cử động đó bày chiếc vai trống trải giáp sắt, lưỡi gươm của Ragastens đâm sâu vào vai của César khiến cho ông buông rời dây cương và ngã xuống...

Đám đông lính Thụy sĩ lui lại ở khắp nơi.

Ragastens thốt lên một tiếng kêu đặc trưng.

Vào lúc đó, một kỵ sĩ, một người khổng lồ sử dụng một cây dáo nặng, sai ngựa xông vào mình chàng. Liếc mắt nhìn, Ragastens thấy bọn lính Thụy sĩ đang bỏ chạy, mang theo Borgia và bị những người kỵ sĩ của chàng đuổi theo. Chàng liền quay lại chống người khổng lồ. Chỉ riêng mình họ ở trong một khoảng trống rộng rãi đầm máu, bị vướng víu những người hấp hối và những người chết làm trở ngại.

Nhẹ nhàng không có giáp trụ, Ragastens tránh né cái đụng chạm của người kỵ sĩ đang xông tới. Người khổng lồ bị trốn chạy, vượt qua khỏi mặt chàng. Chính vào lúc đó Ragastens mới rượt theo. Trong vài cái nhảy, chàng bắt kịp ông ta và vừa khi người khổng lồ toan quay lại, ông ta thốt lên một tiếng hét ghê gớm: lưỡi gươm của Ragastens vừa đâm sâu vào cổ họng của ông ta.

Người đàn ông lăn xuống đất và con ngựa của ông ta cuời bỏ chạy. Chiếc nón sắt của người kỵ sĩ lật tung ra, chiếc đầu xuất hiện.

- Này! Đó là ngài Astorre đáng thương! Ragastens nói:

- Phải! Astorre tuyệt vọng trả lời. Nhưng ngài thấy đó, ta đến tìm nhát gươm thứ tám của ta...

- Thưa nam tước, tôi thấy phật ý, Ragastens cảm động nói.

- Ô hay!...Đó sẽ là...nhát cuối cùng!...

Nam tước Astorre trân mình, đập đất, rồi mắt ông lộn tròn, và ông nằm im mãi mãi.

- Con người đáng thương! Ragastens lâm bầm.

Và hoàn toàn suy tư, chàng đi trở lại mặt trận những đạo quân liên minh. Một tiếng hoan hô đón tiếp chàng.

Hết sức ngạc nhiên, chàng nhìn xung quanh mình. Và bây giờ, chàng mới nhận thấy chính chàng được người ta hoan hô. Khi chàng đặt chân xuống đất, thân vương Manfredi bước tới, giang rộng hai cánh tay.

- Ngài đã cứu thoát chúng tôi! Ngài vừa nói vừa ôm chặt chàng.

Rồi, đến lượt của bá tước Alma, của Giulio Orsini, của Malalesta bị thương, của hai mươi người khác...Đứng trên một gò cao, cách đó không xa, Hoa Anh Thảo nhìn quang cảnh đó.

Xa hơn nữa, rất xa, từ trên một tảng đá cao, một người đàn bà khác tham dự tất cả các giai đoạn của trận chiến. Khi nàng thấy mọi việc đã xong xuôi, người đàn bà đó đi trở lại con đường Monteforte: đó cũng là người đàn bà ẩn núp trong cái bóng cây lê liễu cổ thụ, đã lắng nghe cuộc trò chuyện giữa Hoa Anh Thảo và Ragastens.

Đạo quân của những người liên minh đã chịu thiệt hại ác liệt. Nhưng mà nỗi nguy hiểm được tạm thời tiêu tan. Người ta được biết qua những người lính đào ngũ rằng vết thương của César khá trầm trọng và ông ta không thể toan tính việc nào trước nhiều ngày.

Bá tước Alma, thân vương Manfredi và vài vị lãnh chúa đi trở vào Monteforte để lo đến cuộc bao vây mà họ sẽ phải chống đỡ. Thật vậy, người ta không giấu diếm rằng rốt cuộc César sẽ vượt qua khỏi Đèo Địa ngục. Trong số những người chỉ định quay trở về Monteforte có Ragastens.

Đêm đã xuống, Ragastens, ăn tối xong với Giulia Orsini ngồi nghỉ ngơi bỗng Spadacappe đi vào phòng chàng.

- Thưa ông, có một vị phu nhân muốn nói chuyện với ông.

- Một phu nhân! Ragastens kêu lên.

- Phải, Bà bịt mặt.

- Đưa bà vào đây.

Vị phu nhân do Spadacappe đi vào và ngay lập tức, với một sự hoàn toàn điềm tĩnh, gỡ chiếc mặt nạ của mình.

- Lệnh bà Lucrece Borgia! Ragastens choáng váng kêu lên.

- Đây! Phải...việc đó làm ông ngạc nhiên? Ông còn giữ mối hiềm thù đối với ta về việc gây nhau giữa chúng ta ở cung điện Tươi Cười không?

- Nữ quận công De Bisaglia: Ragastens nhắc lại.

- Chà! Không, ông bạn thân mến...ông đã lầm, Lucrece nói vừa mỉm cười. Ta không còn phải là nữ quận công De Bisaglia nữa...Ngài quận công đáng thương đó đã gặp một tai nạn...Và giờ đây ta đang góa bụa!

- Thừa lệnh bà, Ragastens liền nói, xin tha lỗi cho sự ngạc nhiên của tôi... Nhưng một sự táo bạo như thế!...Lệnh bà, ở Monteforte!

- Phải! Lucrece nói. Sự việc không tầm thường, ta thừa nhận việc ấy. Trong khi người anh vây hãm Monteforte, người em gái đi vào và đến viếng kẻ đắc thắng César...

- Nhưng mà, thưa lệnh bà, Ragastens kêu lớn, ngấm ngấm nổi giận, lệnh bà có nghĩ rằng nếu như người ta bắt gặp lệnh bà!...

- Ta có nghĩ đến rất nhiều, thưa hiệp sĩ. Và ta cũng nghĩ rằng ông chỉ cần kêu lên một tiếng: ta sẽ bị bắt ngay tức khắc...Nào, hiệp sĩ, hãy kêu lên! Nó sẽ kết thúc tốt đẹp!

- Ở đây, thưa lệnh bà, bà cũng được an ninh như là ở ngay Cung điện Tươi Cười. Ragastens dường hoàng trả lời. Nhưng tôi không thiết tưởng rằng lệnh bà tới đây chỉ duy nhất sĩ nhục tôi?...Nên tôi chờ đợi lệnh bà giải thích mục đích cuộc thăm viếng kỳ lạ này?

- Ta không phải đến đây để sĩ nhục ông, hiệp sĩ. Ta hiểu rằng phải trả giá thế nào. Lucrece nói thêm với một nụ cười. Ta cũng vậy, ta muốn ngợi khen ông. Có phải là tự nhiên không?....

- Thưa lệnh bà, tôi van xin lệnh bà hãy ngưng việc đùa giỡn đó...

- Chà! Lucrece kêu lớn với một giọng buồn rầu, ông ngỡ là ta đùa giỡn!...Việc đó đối với ông vì đã đả thương anh trai của ta! Ông nên hiểu nguyện vọng Lucrece: những lời khen ngợi của ta còn mãnh liệt hơn nữa nếu như ông đã giết chết anh ta!...

- Lệnh bà...

- Những gì ta đến để làm ở đây!...Nhắc lại với ông những gì ta đã nói ở Cung điện Tươi Cười...Nhắc lại với ông lần cuối cùng...ông thấy ta có khả năng làm được những gì...Ragastens, ta nhận ra ở ông người đàn ông có thể là người chủ tể của ta, trong khi mà ta, ta có thể và ta muốn là vị chủ mẫu của nước Ý...Ta đến để nói với ông như sau: Lucrece Borgia có một giấc mơ cao cả. Lucrece Borgia đã chuẩn bị tất cả. Lucrece sẽ là hoàng hậu. Ông có muốn làm vị quốc vương không?...ông có muốn ngự trị vừa trên Lucrece và vừa trên nước Ý không?...Ta đến để tự mình dâng hiến cho ông...Và ta mang đến cho ông tình yêu của một

người đàn bà đã khinh bỉ những vị quốc vương...Ông có muốn tình yêu đó không?...Ít nữa ông đừng nên nghĩ rằng đây là một cơn mê sảng, một sự tưởng tượng của đàn bà. Những vị chỉ huy quan trọng trong đạo quân của César đều là của ta. Hãy nói một lời, và việc mà ông khởi đầu sẽ hoàn tất. César chết, ông nắm lấy quyền chỉ huy quân đội. Ông lật đổ cái lều khốn khổ Monteforte đó. Bây giờ, chúng ta sẽ tiến về Rome. Đức Giáo hoàng phong vương cho ông. Ta biết cách làm cho ông ta phải nghe theo...Những thân vương nhỏ, những bá tước và những hầu tước đang chia xẻ nước Ý sẽ phải đầu hàng. Bây giờ nước Ý thuộc về ta. Bây giờ Rome trở thành thủ đô của một vương quốc mà ông là vị quốc vương và ta là hoàng hậu. Bây giờ, chúng ta làm sống lại cái thành phố đang chết. Và cả hai chúng ta, Ragastens, chúng ta là sự vĩ đại, là quyền lực, và là vẻ đẹp...Đó là tất cả những gì ta đến để dâng hiến ch Ông...ông có chấp nhận không?

- Không! Ragastens nói rõ ràng. Tôi tưởng rằng, thưa phu nhân, chúng ta sẽ chẳng bao giờ thông cảm với nhau. Xin tin rằng tôi thán phục cũng như là tôi thừa nhận sức mạnh tinh thần của bà và những giấc mơ cao cả do lòng tham vọng của bà...

- Ai ngăn cản ông! Lucrece nói, giận đỏ mặt, với ý nghĩ rằng Ragastens sắp đưa Hoa Anh Thảo chống lại nàng.

Nhưng mà chàng hiệp sĩ rất kiêu hãnh để kích thích quá độ người đàn bà sát nhân đang ở trước mặt chàng. Chàng hy vọng an ủi đưa trả nàng về...Nhưng chàng đã không biết rõ Lucrece!

- Việc ngăn tôi lại, chàng nói cũng với giọng dịu dàng, là vì tôi cảm thấy mình bất lực, đúng ra, đối với những đời sống cao cả đó. Thưa lệnh bà, nên tin tôi rằng, nếu! có một kẻ nào đó ở trên đời có thể giúp cho lệnh bà thực hiện những giấc mơ đó, thì kẻ đó không có ở đây!

- Hiệp sĩ, ông quên không đề cập tới hai chướng ngại vật quan trọng cho việc tham gia của ông...

- Những chướng ngại vật nào? Ragastens hỏi, chàng thấy cơn phong ba sắp đến.

- Cái thứ nhất, là vì ông không yêu thương tôi! Là vì tôi làm cho ông ghê sợ! ông chỉ thấy ở tôi một con ma cà rồng hút máu, như ông đã nói.

- Làm thế nào lệnh bà có thể nhớ lại những lời nói của tôi thốt ra trong một cơn giận dữ!

- Chúng ta hãy cho qua! Lucrece lạnh lùng nói. Cái thứ hai, chương ngại vật quan trọng nhất, quả thật chân xác duy nhất, đó là ông yêu thương ái nữ của bá tước Alma! Ta đặt cho ông câu hỏi một lần chót: ông có theo ta không?

- Lệnh bà thấy tôi đang đau lòng vì phải lẩn tránh...

- Tốt lắm...Chúng ta đừng nên nói đến nữa...Tuy nhiên, ta cần báo tin cho ông biết rằng ông xúc phạm ta trầm trọng...và ai xúc phạm đến ta chẳng chóng thời chầy rồi sẽ hối hận.

Ragastens không trả lời. Lucrece nhìn chàng. Nàng tái mét. Môi nàng run run. Cuối cùng, nàng nói thêm:

- Và sự trả thù của ta, lần này, sẽ rất đầy đủ bởi vì các người sẽ là hai để đáp lại cho ta.

Ragastens nhảy một cái đến bên cạnh nàng.

- Hãy nghe đây, chàng nói với một giọng thấp, gần như không rõ ràng. Đối với tôi, bà có thể toan tính bất cứ những gì bà muốn, thuốc độc, dao găm, bà hãy trở thành kẻ giết người thêm một lần nữa...việc đó sẽ tốt! Nhưng đối với nàng! Chà! Đến lượt tôi báo cho bà rõ: nếu như một việc bất hạnh xảy đến cho nàng, bà sẽ là một người đàn bà chết...Giờ đây, nên đi đi...chúng ta không còn gì để nói nữa...

- Ta đi! Lucrece nói với một nụ cười lạ lùng. Ta rời khỏi Monteforte này mà ta đã đi vào với hy vọng trong lòng...Chính ông là người mà ta muốn gây tổn hại, và việc đó sẽ chẳng lâu đâu, còn nàng, nàng không có tội!

Lucrece Borgia đeo mặt nạ lên. Còn lại một mình, Ragastens ngỡ là mình chiêm bao nếu không có Spadacappe xuất hiện, xác nhận với chàng sự thật của cuộc viếng thăm đó.

- Thưa ông, anh nói với chàng, vị phu nhân vừa ở đây đi ra...

- Thế nào?...

- Bà rất rộng rãi!...ông xem đây.

Và anh Spadacappe xứng đáng xòe bàn tay đầy đồng đuyca.

LI

SỰ TRẢ THÙ CỦA LUCRÈCE

Buổi sáng hôm sau, Ragastens được mời đến gặp thân vương Manfredi ở dinh thự Alma. Bá tước Alma đang có mặt với Manfredi.

- Ngài đến đây, thưa ngài, ông này nói, để người ta ngợi khen ngài nhiều hơn vì ngày hôm qua không thể làm được.

- Ngài đã cứu thoát chúng tôi, bá tước Alma nói tiếp.

- Tôi chỉ chiến đấu như là người lính, Ragastens nói.

- Không đâu, Manfredi vội vàng nói. Ngài đã chiến đấu như là một vị chỉ huy có kinh nghiệm. Chỉ một mình ngài trông thấy các điểm yếu. Không có ngài, đạo quân của César đã đến ngay cửa thành phố...

Ragastens nghiêng mình.

- Chúng tôi nghĩ đến việc trao cho ngài một tặng thưởng xứng đáng với chiến công rực rỡ của ngài.

Ragastens nhắm đôi mắt một lúc và nghĩ rằng phần thưởng tối thượng, là đã được Hoa Anh Thảo trông thấy.

- Thưa đức ông, chàng nói, những lời khen ngợi vừa rồi đã là một tặng thưởng xứng đáng...

Nhưng thân vương phác ra một cử chỉ. Một tên gia nhân mở hai cánh cửa lớn. Độ ba mươi vị lãnh chúa, chỉ huy đạo quân liên minh liền đi vào. Họ xếp hàng phía sau bá tước Alma và thân vương Manfredi.

Ragastens nhìn những việc chuẩn bị với vẻ ngạc nhiên. Thành linh, thân vương bước tới hai bước về phía chàng. Và ngài cởi một chiếc vòng cổ ngài đang đeo ở mình.

Chiếc vòng gồm có những miếng mè đay bằng vàng kết dính với nhau bởi những sợi dây xích nhỏ cần kim cương, chấm dứt bởi một miếng hồng ngọc hình hoa thị. Đó là phù hiệu của Huân vị những người Anh hùng hiệp liệt, sự biệt đãi tối ưu thành lập từ nhiều thế kỷ do những người Alma đầu tiên.

Con số những người hiệp sĩ thuộc Huân vị những người Anh hùng hiệp liệt không bao giờ được vượt quá sáu mươi. Ở trong lãnh địa bá tước, riêng có thân vương Manfredi, bá tước Alma và vài người có đặc ân mới có huy chương đó.

Thân vương Manfredi trình bày chiếc vòng cổ cho Ragastens.

- Quỳ xuống, ngài trang trọng bảo chàng.

- Thân vương, Ragastens nói, một sự biệt đãi như thế...

- Quỳ xuống! Manfredi dịu dàng nhắc lại.

Bấy giờ Ragastens gập đầu gối. Thân vương Manfredi cúi xuống và choàng chiếc vòng vào cổ chàng. Rồi rút thanh gươm ra, ngài dùng bề bản lưỡi gươm đập lên vai chàng và nói.

- Nên dừng cảm...Nên trung tín...Nên trong sạch...

Những tiếng vỗ tay vang dậy, Ragastens đón nhận một cái ôm choàng cổ của thân vương Manfredi và của bá tước Alma là những người duy nhất trong cuộc họp có đeo huân chương đó.

Kế đó, chàng nhận những lời chúc mừng của tất cả những vị lãnh chúa đang hiện diện và chàng có thể nhận thấy rằng trong tất cả những cặp mắt hướng về mình, không có một ánh mắt ganh tị nào phá tan hòa khí của lòng thân ái đang bao quanh chàng. Trầm ngâm, chàng tự nhắc lại những danh từ long trọng:

- Nên dừng cảm...Nên trung tín...Nên trong sạch...

Buổi tối của ngày đó, đêm đến, thân vương Manfredi đi dạo trong hoa viên, hộ tống quận chúa Manfredi. Trung thành với lời giao ước của ngài, thân vương Manfredi không nói một lời nào khả dĩ nhắc lại Béatrix ngài là người chồng. Rồi, vì không khí bắt đầu lạnh:

- Nàng không đi vào sao, hờ con trẻ? Ngài hỏi.

- Vẫn chưa, thưa thân vương, nàng trả lời. Ngài biết đó, ở đây là nơi tôi có một thị hiếu cố tật của tôi để mơ mộng một mình, buổi tối trong hoa viên...Việc đó là do từ người mẹ đáng thương của tôi.

- Đó là một người phụ nữ cao quý, thân vương nói. Trong sạch và trung tín... Một người phụ nữ của những thời oanh liệt. Những thế hệ của chúng ta hiện ít có những tấm gương hiền đức và đức hạnh như bá tước phu nhân Honorata đã phô diễn...

Hoa Anh Thảo rùng mình. Nàng nghĩ đến việc thú tội ghê tởm của mẹ nàng khi bà sắp chết...Rồi tư tưởng của nàng hồi tưởng về người em gái mà nữ bá tước Honorata đã ra lệnh cho nàng tìm kiếm, và thương yêu...

- Đứa trẻ đáng thương! Thân vương trầm giọng nói. Có lẽ những kỷ niệm đau đớn đến với nàng...Nhưng nên nghĩ rằng chúng ta sẽ làm tất cả để báo thù cho cái chết của mẹ nàng!

- Phải, những tư tưởng của tôi đêm nay quay về người mẹ không còn nữa... Nhiều linh cảm ghê gớm làm cho tôi lo lắng...

- Hãy nên rời bỏ những tư tưởng bi ai đó, Manfredi hoảng hốt kêu lớn. Phu nhân cần sự tỉnh dưỡng...

- Không, thân vương. Tôi cảm thấy một sự khuây khỏa để đi dạo trong những nơi mà mẹ tôi đã yêu thương, để cố tìm lại bà...Tôi thấy dường như sắp gặp lại bà ở nơi đó...

Đúng vào lúc ấy, ở khúc quanh của một lối đi mà Hoa Anh Thảo vừa chỉ, một bóng người lộ ra rồi biến mất. Cả Hoa Anh Thảo lẫn thân vương không ai thấy bóng người đó.

- Nhưng còn ngài! Nàng quận chúa trẻ tuổi vội vàng nói tiếp, nhất là ngài đang cần đến sự nghỉ ngơi...

Thân vương hiểu rằng Hoa Anh Thảo tìm kiếm sự cô đơn.

- Nên ta để nàng ở lại, ngài nói. Nhưng nên nghe theo lời ta, hãy xua đuổi sự buồn rầu đang quấy rầy nàng... Thôi, chào con trẻ...

Hoa Anh Thảo đưa trán ra, cũng như thường lệ nàng làm mọi đêm. Ông lão đặt lên một nụ hôn của người cha, rồi ngài bỏ đi với một tiếng thở dài.

Thân vương đi thẳng về phía dinh, qua những lối mà ngài vừa đi với Béatrix. Bỗng thành linh, một giọng nói thì thầm bên tai ngài:

- Chào, ngài thân vương Manfredi!

Và ngài thấy một người đàn bà bịt mắt nhắc lại:

- Chào, ông lão hiền hậu!...

- Người là ai? Thân vương hỏi. Người làm gì ở đây?

- Tôi đi tìm ngài, thân vương...

- Bà là ai, thưa bà?...

- Kia! Ngài không cần biết tôi là ai! Tôi là một người đàn bà bịt mắt. Ngài không thấy gương mặt tôi, nhưng ngài sẽ biết được tư tưởng của tôi. Tôi là ai?... Một bóng hình... là sự thật đi qua vừa tầm của ngài, ông lão kiên nhẫn và tự tin!...

Bóng người cười vang. Thân vương đã xanh mặt. Ngài thấy dường như giọng nói châm biếm của người đàn bà bịt mắt che giấu những lời cảnh báo ghê gớm. Người nặng nề nắm lấy cánh tay của người đàn bà và ra lệnh:

- Nói ra hay là ta gỡ chiếc mặt nạ của bà!

- Thân vương, thành linh người đàn bà nói với một vẻ trầm trọng, ngài sẽ không biết được tên tôi, bởi vì vô ích đối với ngài. Ngài sẽ không thấy gương mặt của tôi bởi vì một người Manfredi không thể nào hành hung một người đàn bà. Bây giờ nếu như ngài muốn rằng sự nhớ nhuốc làm mất vẻ thánh tân cái tên của ngài, thì ngài nên từ chối nghe tôi nói.

- Sự nhớ nhuốc! thân vương lẩm bẩm, kinh hoàng.

- Ngài có muốn tránh khỏi không? Ngài có muốn không bị nhạo báng không?... Vẫn còn có thời giờ...

- Hỡi trời, hãy nói đi!...Bà muốn nói với ta việc gì?

- Tôi không có gì để nói với ngài cả, bóng người thân nhiên nói...Ngài sẽ không tin tôi...Nhưng tôi còn có việc để làm tốt hơn là lời nói...Ngài lại đây...và ngài sẽ chính mắt trông thấy sự phản bội! Ngài sẽ nghe tên phản nghịch! Lại đây, ngài đi theo tôi...

Thân vương đưa tay lên trán ướt rượt mồ hôi.

Ngài đi theo người đàn bà đi sâu vào trong những khúc đường quanh co trong hai viên. Thành linh người đàn bà dừng lại. Họ đang ở dưới một tàn cây rậm rạp. Trước mặt họ, một người đàn bà đang ngồi trên một chiếc ghế dài. Và một người đàn ông quỳ gối trước mặt người đàn bà, hôn hít bàn tay nàng. Manfredi nhận ra họ ngay. Đó là Hoa Anh Thảo, quận chúa Manfredi. Đó là hiệp sĩ De Ragastens.

Người đàn bà bịt mặt giơ tay về phía họ để cho ngài thấy, rồi dường như không còn việc gì để làm, bà ta nhẹ nhàng lui lại và biến mất không gây tiếng động, để Manfredi đứng lại, lơ lảo, bị xúc động bởi một sự kinh ngạc lớn lao, tuyệt vọng.

Chúng ta hãy đi theo Lucrece Borgia, mà độc giả chắc cũng nhận ra nàng. Tên gia nhân được nàng đem vàng mua chuộc, đứng tại vị trí của gã. Và vì gã hỏi có phải chờ đợi nàng tối hôm sau không, lần này nàng trả lời:

- Không...Bây giờ, đã xong...

Do những con đường tối đen, nàng đi đến một ngôi nhà vẻ bên ngoài nghèo nàn ở không xa cánh cổng lớn ở nơi đó bá tước Alma và Ragastens đã đi vào trong thành. Nàng đi lên lầu một và đi vào một gian phòng chỉ có một cây đuốc rọi sáng. Một người đàn ông ăn mặc theo kỵ sĩ ở đó đang chờ đợi.

- Này Garconio, Lucrece bảo gã, ta sẽ trở về trại.

- Còn tôi, thưa lệnh bà?

- Mi, mi ở lại để canh chừng ông ta. Ông ta bước đi đâu một bước mi cũng cần phải biết.

- Tốt, thưa lệnh bà. Bà có thể tin tưởng ở tôi.

- Ta biết điều đó, Garconio, Lucrece nói. Mi là một tên đầy tớ chắc chắn, bởi vì mi làm việc cho chính mi. Tuy nhiên, phải chú ý!...Nhất là sau việc vừa xảy ra.

Sáng hôm sau, vào lúc cửa thành mở ra, Lucrece leo lên ngựa và gương mặt che kín một nửa bởi một chiếc khăn choàng mỏng, đến trình diện đi ra cửa. Viên sĩ quan trực trông thấy có một mình người đàn bà, để cho đi ra mà không có một nhận xét nào.

Ba giờ đồng hồ sau, nàng trở ra đèo Địa ngục và đánh một vòng tránh xa doanh trại của liên minh, đến mười hai giờ trưa, nàng đặt chân xuống đất trước lều của César.

César, nằm dài trên một cái giường nhỏ bằng da, trò chuyện với hai, ba người phó tướng quan trọng của mình. Vết thương của ông, mặc dù ít nguy hiểm, làm cho ông đau đớn ghê gớm.

- Thế nào! Lucrece kêu lên lúc đi vào. Bị thương?

- Em gái của ta! César kêu lớn.

Ông cho giải tỏa những cố vấn bao quanh mình.

- Phải, bị thương! Ông liền nói. Bị thương do tên Ragastens đáng nguyên rủa làm cho tất cả sụp đổ ở xung quanh chúng ta, kể từ lúc chúng ta rui ro gặp gỡ ông ta... Nhưng còn em, từ đâu em đến đây?...

- Từ Monteforte, Lucrece thân nhiên trả lời.

- Từ Monteforte! César kêu lớn.

Sự bình tĩnh táo bạo của Lucrece làm César sửng sốt.

- Thật là vĩ đại, những gì em làm đó! Ông ta kêu lớn.

- Hơn nữa việc đó sắp xếp cho phép anh trả thù. Nếu như anh muốn, gã Ragastens thuộc về chúng ta!

César có một tiếng kêu vui vẻ điên cuồng.

- Em nên giải thích, ông nói. Nếu như những lời em nói đúng sự thật, Lucrece, em có thể tin ở lòng tri ân của anh. Hãy hỏi ta tất cả những gì em muốn...

- Chúng ta sẽ xem đến việc đó sau này, Lucrece nói với một nụ cười. Tạm thời, hãy trả lời các câu hỏi của em. Anh có nhất quyết chiếm đoạt Monteforte không?

- Phải, ta nhất quyết chiếm đoạt nó!...Ừ! em điên rồi sao?...

- Anh sẽ từ chối từ bỏ ý định tiến đánh thành phố?

- Thật vậy! Bởi địa ngục, ta sẽ san bằng cái nhà lụp xụp đó, cũng như ta đã nói, và ta sẽ gieo lúa mì lên trên vị trí của các thành lũy của nó! Cần phải làm gương thật là ghê gớm!

- Phải! Ta hiểu em muốn nói gì... Thế thì, thật đúng, ta muốn rằng đứa con gái của dòng họ Alma phải thuộc về ta!...

- Vậy anh nên gấp rút đi. Anh gặp rui ro đến hơi trễ.

- Sừng của quỷ sứ! Em nên giải thích rõ!...

- Em muốn nói rằng Ragastens đang ở trong vị trí và Béatrix không nhìn ông ta với một con mắt xấu, còn trái lại là khác...

César trở nên tái mét. Rồi, sau một phút suy nghĩ:

- Và em nói rằng, muốn có được Ragastens ở trong tay ta, thì ta cần phải từ bỏ việc tàn phá Monteforte.

- Hay là giả bộ từ bỏ!

- Chà!...Chà!...Ta chắc rằng chúng ta sẽ thông cảm nhau.

Lucrece cúi xuống gần người anh trai và nói dài dòng với một giọng nho nhỏ. César chăm chú lắng tai nghe. Thình thoảng ông ta thét lên một tiếng giận dữ hoặc là vui mừng.

Cuối cùng, câu chuyện chấm dứt. Bấy giờ César gọi viên sĩ quan đứng thường trực ở trước cửa lều.

- Này ông, ông bảo ông ta, gọi viên chỉ huy doanh trại và những truyền lệnh sứ đến ngay cho ta...

- Rõ, thưa đức ông...

Nửa giờ sau, tiếng đồn lan rộng khắp trại, rằng César sắp gọi đến Monteforte những sứ giả được ủy thác đưa ra những đề nghị có lợi cho Monteforte. Một vài người tán thành cuộc vận động. Những người khác phê bình là nhục nhã và cần nhắc rằng César hạ mình...không một ai nghi ngờ sự thật.

LII:

Nên dừng cảm, nên trung tín, nên trong sạch.

Buổi tối vào cái ngày mà chàng được tấn phong tước Hiệp sĩ anh hùng hiệp liệt, Ragastens đi thẳng về phía dinh thự bá tước Alma..

Chàng đã suy nghĩ về việc sảy ra ban sáng: việc đưa đến vinh quang, nhưng đặt chàng trong một sự lung túng ghê gớm.

- Nên dừng cảm, nên trung tín, nên trong sạch! Chàng tự nhắc lại.

Vừa tự hỏi mình, chàng cảm thấy dâng lên trong lòng những lời chê trách mơ hồ. Người đàn ông đó, ông lão đó đã đòi hỏi cho chàng một huân chương cao quý nhất, đã muốn tấn phong cho chàng tước Anh hùng hiệp liệt, đó là người chồng của Hoa Anh Thảo...

Một sự phiền muộn đến với chàng, không phải là từ mối tình yêu, mà từ sự vận động của chàng sắp toan tính. SUốt cả ngày, chàng tự nói:

-Ta không đi?

Nhưng khi đêm đến, chàng nóng nảy dậm chân ở trong phòng. Chẳng bao lâu, chàng ra đi và đi thẳng đến nơi hàng rào sắt mà chàng đã leo qua.

Tại đây, chàng đợi cho tất cả im lặng trong dinh và cho đến giờ mà chàng cho rằng Hoa Anh Thảo sẽ có mặt ở nơi thường lệ của nàng. Cuối cùng, chàng leo qua hàng rào và mong ập lại Béatrix vẫn ở chỗ ấy

Chàng liền đi thẳng đến gặp nàng. Quả nhiên, nàng đang chờ đợi chàng.

Những gì hai người tình nhân trò chuyện với nhau, chúng tôi để quy nam nữ đọc giả bốn phận tưởng tượng lấy! Có nhiều quang cảnh thách đố việc miêu tả.

Cả hai người đều đẹp đẽ, trong ánh phát quang của mối tình của họ, dịu dàng hơn, sáng chói hơn cả ánh phát quang của những ngôi sao dịu dàng đó! Họ cách biệt khỏi vũ trụ!...

Tuy nhiên, đến lúc cần phải chia tay. Sau một lời từ giã cuối cùng, Hoa Anh Thảo chậm chạp đi về phía dinh thự, Ragasten ở lại, sững sờ về niềm hạnh phúc vô biên của mình và, nàng đã biến mất từ lâu, chàng cũng bước đi.

Chàng nghe dường như có người đi lại phía sau chàng. Chàng lẹ làng quay đầu lại. Thật vậy, một người nào đó đi đến phía sau chàng.

Người đó không nghĩ đến việc lẫn trốn. Ragasten thấy một bóng người cao phấp phới trong đêm tối. Chàng nhảy vào sau một thân cây và chờ cho người đi qua.

Nhưng người đàn ông không đi qua!...Ông ta ngừng lại tập trước thân cây, và đi vòng quanh, ngừng lại gần Ragastens.

- Ngài than vương Manfredi ! chàng lâm bầm.

Ông lão khoanh tay, đôi mắt sáng rực, nhìn chàng mãnh liệt. Ragaatens hiểu rằng ngài đã biết !...

Cuống cuống vì kinh hãi---không phải cho chàng mà cho Béatrix!---chàng làm một cố gắng tập trung tinh thần cho mình.

-Ngài than vương...chàng bắt đầu.

---Không một lời! ông lão nói với giọng biến đổi đến nỗi Ragastens khó khăn mới nhận ra. Ta đã thấy tất cả, ta đã nghe tất cả. Trong sự bất hạnh ghê gớm đang làm ta xúc động, hãy nên tạ ân trời đã cho ta giữ được lòng bình tĩnh và ta đã không giết chết người ở đây ! Ngày mai...ở nhà ta...ta chờ ngài...

-Tôi sẽ có mặt, thưa than vương ! Rasgatens nói, chàng bình tĩnh trở lại.

-Ta tin ở ngài—nếu như ngài còn sót một chút ít danh dự !

-Tôi sẽ có mặt ! Ragastens nhắc lại với vẻ kiêu hãnh. Và chàng chào than vương với một cử động lớn. Chàng đi thẳng đến hàng rào leo ngang qua. Chẳng bao lâu, chàng về đến phòng của mình.

Bấy giờ, ở trong cảnh im lặng và cô đơn, sự ghê gớm của tình trạng xuất hiện rõ ràng trước mắt chàng. Với tình trạng đó, chàng thấy không có lối thoát. Đấu gươm với than vương Manfredi chẳng !...Chàng có thể làm được như vậy chẳng ! Manfredi đã bảy mươi hai tuổi. Và rồi, đó là từ bỏ mãi mãi Béatrix.

Làm sao?... Chỉ có một giải pháp và chàng thoáng thấy, ghê gớm : thân vương có quyền giết chàng, và sẽ giết chàng !...Và giờ đây Ragastens muốn sống !

Đêm tối rất ghê rợn đối với chàng Chàng trải qua suốt đêm để trù hoạch những sự hòa giải rồi lần lượt trước sau đều sụp đổ. Ban ngày đến mà chàng chưa quyết định được gì cho vừa lòng. Tuy nhiên, chàng nhất quyết báo tin cho quận chúa Béatrix hay.

Nhưng, khi chàng đến dinh thự Alma, chàng bỏ công đi rảo khắp những hành lang và những phòng mà bình thường chàng gặp mặt Hoa Anh Thảo, nhưng chàng không trông thấy nàng. Hao mòn bởi lòng lo lắng, chàng cho báo với than vương Manfredi là chàng đang ở trong dinh thự, thuộc quyền xử dụng của ngài. Nhưng than vương Manfredi đang họp hội đồng kín. Ragastens đành phải chờ đợi.

Đến mười hai giờ trưa, người ta được biết là sẽ không có một cuộc tiếp kiến nào, và tiếng đồn rằng than vương đau nặng. Một trong những tên gia nhân của than vương đến gặp Ragastens.

-Chủ nhân tôi, hãy nói, yêu cầu ngài trở lại gặp ngài vào buổi tối.

-Tốt lắm, Ragastens nói.

Ragastens rời khỏi dinh thự, lòng còn lo lắng hơn nữa.

-Việc gì đã xảy ra? Cái việc mập mờ này thật là ghê gớm, chàng nghĩ. Tại sao không thấy Béatrix? Tại sao than vương lại nói với ta rằng ngài chưa thể tiếp ta?

Ragastens chờ đợi với một sự lo lắng càng lớn thêm cái lúc trình diện lần nữa nơi nhà của thân vương Manfredi.

Ông này không có tham dự kín hội đồng, như là ngài đã nói ra. Trong buổi sáng, ngài chỉ bằng lòng yêu cầu bá tước Alma giữ ái nữ của ngài bên cạnh ngài, suốt cả ngày dưới những cái có nào đó.

Ngài đã trải qua một đêm tuyệt vọng ác liệt. Rồi, lần lần, nỗi tuyệt vọng được cơn giận dữ thay thế.

Ngài, đã chịu đã chịu nhát đầu tiên của tai biến với một thứ trầm tĩnh kiên nhẫn và dữ tợn, giờ đây cảm thấy cơn giận dâng trào trong lòng, và trầm trọng cho đến những mức độ cuối cùng cơn cuồng loạn trong đó, người đàn ông trở nên bất lực để suy lý và rơi vào trong hành vi giết người. Chính vào lúc đó người ta thông báo Ragastens đến.

Ông lão thấy mình cầm dao găm ở tay, rình chàng thanh niên đi vào, đâm chàng chết dưới chân mình. Một nỗi tức giận, không thể kiềm chế được nảy sinh ở ngoài ý định giết người bởi đầu óc nóng nảy như lửa của ngài. Đó là một giờ đồng hồ bi thảm.

Cuối cùng, than vương quyết định lùi lại cái lúc ghê gớm của cuộc hội kiến. Thê là được lợi nửa ngày.

Đến năm giờ, khi người ta đến báo cáo với ngài rằng hiệp sĩ đang ở trước cửa; ngài ngỡ rằng ngài đã khắc phục lại và ra lệnh đưa Ragastens vào. Lúc sau, hai người đàn ông đứng đối diện, cách nhau một bước.

Ragastens rất bình tĩnh, lạnh lùng, chờ đợi. Vào lúc đó, Manfredi cảm thấy với nỗi lo sợ, cơn giận dữ sôi sục trong lòng, có thể làm cho ngài sắp thành một kẻ giết người !...Bởi vì ngài thấy hiệp sĩ nhất quyết không tự vệ.

Mười phút đó thật đáng rung rợn. Ragastens dường như bi thối miên bởi đôi mắt mờ đục của ông lão cao lớn trong đó chàng ngỡ như đọc được số phận mình. Chàng đã chờ đợi lời trách móc, hoặc một cuộc tranh đấu: cái vẻ mặt tái mét mà bên dưới chàng đoán ra một trận phong ba bão tố, làm chàng bối rối.

Ragastens đã không run sợ trước một lưỡi dao găm, Ragastens giờ đây sợ hãi. Còn thân vương, ngài đang tìm một lời nói nào lưu huyết, một lời sỉ nhục phi phàm...

Cơn giận dữ mà ngài đã chế ngự lúc này hoàn toàn xâm chiếm ngài. Bàn tay ngài run rẩy tìm chiếc dao găm. Ragastens thấy cử chỉ đó và không làm một cử động nào để tự vệ hay là để rút lui.

Vào lúc đó, cánh cửa lớn mở hoặc hết hai cánh, và một người tiến dần lớn tiếng trịnh trọng thông báo:

- Quy vị truyền lệnh và sĩ quan sứ thương thuyết của quys ông César Borgia, quận công De Valentiniois, quận công De Gandie, đến trình diện để trình lên đức

ông, ngài than vương Manfredi những đề nghị hòa bình của ngài Chúa tể cao quý của họ!

Ragastens không có một cử động. Chàng thấy bàn tay than vương buông thong xuống.

Chàng thấy một ánh mắt trong đó chứa đựng sự điên cuồng. Và chàng nhận thấy hai cánh cửa mở lớn.

Hành lang lớn đầy những sĩ quan mang vũ khí và những vị lãnh chúa. Gần nơi cửa, ba người truyền lệnh sứ thối một bản quân nhạc, rồi ba vị sĩ quan quân đội của César đi vào phòng khách...

Tất cả quang cảnh đó, Ragastens trông thấy như ở trong giấc mộng. Những truyền lệnh sứ đã xếp hàng gần nơi ở cửa. Những vị sĩ quan sứ giả thương thuyết để tỳ tùng của họ ở lại trong hành lang, tiến đến gần than vương và nghiêng mình chào thật sâu.

- Các ngài muốn gì đến ta? Than vương hỏi, trong lúc con mắt ngài không rời Ragastens.

- Thưa đức ông, vị sứ giả thương thuyết liền nói, chúng tôi, sĩ quan quân đội của đức quận công De Valentino và ^De Gandie, Cha tể của chúng tôi, chúng tôi đến thay mặt ngài, và với thiện ý, đệ trình lên ngài một đề nghị hòa bình...

Ngài than vương Manfredi tái mét, gật đầu ra hiệu.

Đây là lời đề nghị mà ngài sẽ xét đoán tùy theo trí tuệ cao siêu công bình mà toàn thể nước Ý đều ưa thích công nhận ở nơi ngài...đức ông César Bogia tưởng rằng quá nhiều máu đã đổ và đã đến giờ để cho những cuộc tranh chấp đang xâu xé nước Ý cần được xoa dịu. Ngài hoàn toàn từ bỏ mọi yêu sách trên lãnh địa bá tước Monteforte. Ngài cam kết sẽ rút quân của ngài về trên phần đất ở Rome. Ngoài ra, ngài cam kết rằng không bao giờ dung chiến tranh chống lại Monteforte, rằng sẽ khôi phục lại một vài hầu quốc đã tiêu diệt, nhất là hầu quốc của ngài ,thưa đức ông, với tất cả quyền hạn, đặc ân, đặc quyền, xưa kia đã được ràng buộc.

Manfredi nghe nói, vẻ sững sốt.

- Đổi lại những lợi thế đó, viên sĩ quan tiếp tục, đức ông quận công chỉ yêu cầu rằng quân đội của ngài được giải trừ...để tỏ thiện chí của mình, đức ông quận công sẽ cung cấp mười hai con tin chọn trong số những vị lãnh chúa than cận của mình. Để tỏ lòng thiện ý của liên minh, ngài yêu cầu, như là sự công bình, người

ta giao cho ngài một con tin, và ngài bằng lòng chỉ với một con tin. Chúng tôi được ủy thác chỉ định con tin cho ngài...

- Hãy chỉ định con tin ! thân vương nói với giọng ngấn ngùi.

- Để cho sự chùng mực toàn vẹn của những y định hòa giải của mình, ngài chúa tể của chúng tôi không muốn chọn một vị lãnh chúa nào được ngài yêu mến. Ngài chỉ chọn một trong những vị sĩ quan của ngài còn không phải là người ở trong xứ này. Đó là người được gọi là hiệp sĩ ^De Ragastens. Tôi đã bày tỏ.

Thân vương bị kích thích bởi một cái rùng mình, ngài nhìn Ragastens.

Người này khoanh tay lại. đôi mắt sáng ngời của chàng đi từ thân vương Manfredi đến những sĩ quan sứ giả.

Một nỗi vui mừng ghê gớm kích động ông lão Manfredi, Ngài nắm được sự báo thù. Ngài biết rằng giao Ragastens làm con tin cho César Bogia, đó là kết án tử hình chàng.

- Chúng tôi chờ đợi, thưa ngài thân vương ! viên sĩ quan của Bogia nhắc tiếp.

Ragastens bước tới một bước về phía Manfredi. Và hai tay vẫn còn khoanh, mắt nhìn thẳng vào mắt với một giọng nói nhỏ nhỏ, đầy một vẻ khinh bỉ cao ngạo, chàng lẩm bẩm:

- Ngài còn chờ gì nữa mà chưa giao nộp tôi ?.

Thân vương đứng yên một lúc như bị bêu nhục. Gương mặt của ngài còn tái mét hơn nữa. Ngài có một cơn run rẩy co quắp.

Ngài cảm thấy hơi thở của Ragastens trúng mình. Và hơi thở đó mang ngài vào trong một cơn giông tố đầy khinh bỉ. Cuối cùng, ngài giương thẳng cánh tay. Ragastens đã đi thẳng đến những sứ giả thương thuyết, cũng như chàng đã là tù binh của họ.

- Thưa quý ngài, thân vương nói, đây là câu trả lời của ta.

Giọng nói của ông lão thật bình tĩnh lạ lùng. Một vẻ nghiêm nghị oai vệ lan rộng trên gương mặt của ngài.

- Câu trả lời của ta, ngài tiếp tục, là câu trả lời của một người trọng danh dự sẽ đáp lại quý ngài. Giao nộp ngài hiệp sĩ ^De Ragastens cho quý ngài, đó không những là một sự hèn nhát...

Những sứ giả thương thuyết làm một cử động.

- Hãy chờ đợi, thân vương nói tiếp. Không một ai ở trong số các ngài lại không biết rõ mối thù oán cá nhân của ngài César Borgia đối với ngài De

Ragastens. Đến đề nghị với ta là Hiệp sĩ của Huân vị những Anh hùng hiệp liệt, để giao nạp một kẻ địch cho kẻ địch của mình, là si nhục ta. Và ta cho rằng khi chấp nhận những sứ mạng quá thấp hèn như thế, quý ngài đã trở thành không xứng đáng người mang gươm...

- Ngài thân vương! Viên sĩ quan ngắt lời với vẻ kiêu hãnh.

- Ta chưa nói hết, Manfredi nói với vẻ uy nghiêm. Cái duyên cớ ta vừa đưa ra, chắc chắn rằng các ngài không hiểu. Các ngài và Chúa tể của các ngài, đã không có khả năng hiểu rõ sự chân thành. Ta sẽ cho các ngài một trường hợp giản dị về lương tri.

Những sĩ quan sứ giả thương thuyết trắng bệch vì cơn thịnh nộ.

- đây này, Manfredi chấm dứt. Ngài hiệp sĩ De Ragastens là người duy nhất mà ta không thể giao nạp được, bởi vì ta chỉ định ngài cầm quyền chỉ huy quân đội của chúng ta, trong trường hợp mà ta sẽ bị chết.

- Ngài thân vương ! ...Ragastens kêu lớn, bối rối, xúc động.

Nhưng Manfredi đưa tay ra lệnh cho chàng im lặng. Rồi ngài ngỏ lời với những phái viên của César.

- Hãy đi đi, quý ngài. Chúng ta không còn gì để nói với nhau nữa.

Ba vị sĩ quan chào. Cửa lớn được mở rộng. Những truyền lệnh sứ thối một bài quân nhạc ngắn. Rồi những sứ giả thương thuyết đi ngang qua hành lang, dắt theo đoàn tùy tùng. Đám đông những vị lãnh chúa liên minh chào khi họ đi ngang qua.

Trong lúc đó, thân vương và Ragastens vẫn đứng lại một mình. Chàng hiệp sĩ, bị thu phục bởi lòng đại độ của địch thủ của mình, ngắm nhìn ông lão với một vẻ tôn kính. Nhưng vì chàng làm một cử động mơ hồ về phía ngài, thân vương ngược đầu nặng nề những ý nghĩ lên và nói với chàng:

- Thưa ngài, ngài không cần tri ân ta. Đó chính vì bản thân ta mà ta đã hành động... Ta muốn tuân theo phương châm của Huân vị do ta đan thuộc : dũng cảm, trung tín, trong sạch !

- Cái phương châm đó có thể buộc ngài không cho giao nộp tôi, chứ không phải tạo cho tôi làm người nối chí ngài.

Bấy giờ, thân vương bước một bước về phía Ragastens.

- Nay chàng trai trẻ, ngài chưa hiểu ta... Nên ta sẽ giải thích rõ ràng những gì ta đang chờ đợi ở ngài.

- Xin ngài nói ra. Tôi ký nhận trước cho những ước muốn của ngài.

- Phải !... Ta biết rằng người ta có thể tin tưởng lời nói của ngài. Ngài hãy thề đi, rằng ngài sẽ tôn trọng ý chí của ta !

- Tôi xin lấy tên họ thề với ngài, Ragastens long trọng nói. Tôi xin thề trên tấm biểu chương danh dự và tính cách hiệp sĩ được ngài đeo vào cổ tôi.

- Tốt ! ông lão nói với một sự hài lòng ủ rũ. Trước hết ta yêu cầu ngài đừng bao giờ tiết lộ cho “nàng” những gì xảy ra giữa chúng ta.

Ragastens có một giây do dự.

- Tôi xin thề với ngài, cuối cùng chàng nói. Ngài đã chiếm đoạt trên con đường tôi những quyền hạn được ngài sử dụng một cách độc ác, thưa ngài !

- Ta đối xử với ngài với lòng khoan dung , ông lão đáp lại. Trong tình thế khả ố mà ngài đả gây ra cho ta, ta không thể nghĩ đến một trận đấu gươm mà ngài sẽ không chấp nhận. Tuổi thanh xuân , sức khỏe và tài khéo léo của ngài ngăn cấm ngài không đọ sức với bảy mươi hai tuổi của ta. Bảy già ta nghĩ đến giết chết ngài... Sự nhục nhã của một vụ giết người được tránh cho ta. Ta có thể dẫn lòng kịp thời và ta sẽ không nói cho ngài rõ do bởi sự kì diệu và ý chí như thế nào... Tuy nhiên mạng sống của ngài thuộc về ta.

- Nó đã thuộc về ngài. Hồi nãy, tôi trông thấy ngài xoay trở cán dao găm và tôi đã không là một cử động...

- Ta biết điều đó !

Bảy giờ hai người đàn ông cùng nhìn nhau với sự thán phục. Nhưng không một lời nói nào, không một dấu hiệu nào bên ngoài tiết lộ ý nghĩ của họ trên nét mặt.

- Nếu như mạng sống của ngài thuộc về ta, thân vương nói tiếp với vẻ lạnh lùng băng giá, như thế ta có quyền sử dụng tùy theo ý muốn ?...

- Phải, thưa ngài.

- Vậy thì, đây là những gì ta quyết định: ngài sẽ để bị giết chết, vào cuộc đụng độ lần sau của chúng ta với César Bogia...

Ragastens có một nỗi công phẫn tự nhiên. Nhưng chàng thấy nụ cười chua chát nở trên môi Manfredi. CHàng hiểu rằng mình sắp sửa suy vi. Với giọng chậm, chàng trả lời:

- Tôi sẽ tự để cho giết chếts !

- Ta có lời hứa của ngài; thân vương nói.

Ragastens gật đầu.

- đi đi, thân vương nói vừa giương thẳng cánh tay. Đi đi...Ngài thật xứng đáng với ta, thưa ngài. Và bây giờ, ta không còn nói với ngài nữa : Nên dừng cảm, nên trung tín , nên trong sạch !... Bây giờ ta nói với ngài : Mi dừng cảm, mi trung tín , mi trong sạch !

Ragastens chào ông lão và chậm chạp đi ra.

LIII :

Đảo Caprera

(Hòn đảo nhỏ trên bờ biển đông bắc đảo Sardaigne, ở về phía nam đảo Corse. Được nổi tiếng bởi sự cư trú của Garibaldi (1807-1882), nhà ái quốc người Ý sinh ở Nice. Ông tranh đấu cho sự thống nhất nước Ý, ban đầu chống lại nước Áo rồi đến vương quốc Naples và sự cai trị của giáo hoàng. Và năm 1870-1871 đem thanh gươm phục vụ cho nước Pháp)

Cơn thịnh nộ của César thật lớn khi những phái viên mang về câu trả lời của thân vương Manfredi.

- đó là những người đàn ông cứng rắn như sắt ! cuối cùng nàng nói. Đáng lẽ ra em phải nghi ngờ đến việc gì sẽ xảy đến. Đúng là em đã phạm một lỗi nặng. Nhưng có lẽ tất cả cũng chưa thất bại.

- Em muốn nói gì?

- Hãy để em làm...Em trở lại Monteforte.

- Cuối cùng em cũng làm cho bị bắt !

- Hãy cho em bốn người chắc chắn và mạnh mẽ, nàng nói

- César gọi một viên sĩ quan và chỉ định cho ông ta bốn người vệ binh thân tín của mình và ra lệnh cho họ phải tuân theo lệnh của Lucrece.

- Em sắp đánh ván bài cuối cùng, bấy giờ nàng mới nói. Trong trường hợp chiến thắng, sẽ có lợi cho anh và cả cho em.

- Em hãy nói rõ ?

- Anh sẽ thấy....CHừng nào anh ra lệnh tấn công ?

- Trong vòng ba hoặc bốn ngày : ngay sau khi vết thương của ta cho phép cười ngửa được.

- Tốt ! bấy nhiêu ngày đủ cho em.

Và Lucrece từ chối giải thích hơn nữa

.....

Ở Monteforte từ lúc quang cảnh giữa chàng với thân vương, Ragastens ở kín trong phòng của chàng. Chàng chỉ tìm được cách thức đó để không gặp lại Béatrix.

Một buổi tối, Spadacappe thông báo với chàng rằng người ta sắp sửa đánh nhau vào sáng ngày hôm sau, những sự chuyển quân đã được trông thấy trong quân đội của César và cuộc tấn công đã được dự định...

- Cuối cùng ! chàng thanh niên đau đớn thở dài.-

--Ông có gì thể, thưa hiệp sĩ ? Spadacappe hỏi. Ông không ăn nữa. Ông không ngủ nữa. Ông gầy ốm, người ta đã trù ếm ông sao.

- Anh tưởng như vậy ?...

- Làm thế nào để giải thích một sự thay đổi lớn lao như thế ?...

- Có lẽ anh có lý. Hãy đi lau chùi khí giới của ta.

- Ông cũng đi đánh sao?...Ồ! Bất chấp bị trù ếm?...

- Bằng cách gì anh muốn rằng việc đó ngăn cản ta đi đánh giặc?...

- Là vì...Nếu như người ta trù ếm ông, ông sẽ chết chắc chắn vào một trận đầu tiên !

Ragastens giật mình...Rồi với một nụ cười lạ lùng...

- Thế thì thêm một lý do nữa !...

Spadacappe không hiểu và đứng sững sốt.

.....

.....

Trong thời gian đó Béatrix đã trở thành ra sao? Nàng quận chúa trẻ tuổi bị dày xé bởi một sự lo lắng ghê gớm. Ngày hôm sau lần hội kiến với Ragastens, nàng đi đến chiếc ghế dài ưa thích, cũng như thường lệ.

Cũng như thường lệ, thân vương Manfraedi đến bầu bạn với nàng trong một giờ đồng hồ, và không có gì trong lời nói hoặc trong thái độ của ôn lão, có thể tiết lộ những sự lo nghĩ thầm kín của ngài. Trái lại, ngài còn tỏ ra thân ái hơn, tình thương cha con hơn bao giờ hết. Về phía Hoa Anh Thảo, nàng tự trách mỗi tình với Ragastens, mỗi tình trong sạch nhưng đã đánh cắp của thân vương !

Rồi, Manfredi rút lui... hoặc là giả bộ rút lui. Từ xa, ngài nhìn rập Béatrix, Ragastens không đến.

- Người đàn ông này thật xứng đáng với nàng ! ngài nghĩ.

Hoa Anh Thảo tự đặt cho mình một ngàn lần câu hỏi hành hạ nàng :

- Tại sao chàng không đến ?...

đêm hôm sau và những ngày tiếp theo, cũng những quang cảnh như nhau tái diễn. Nỗi lo lắng của nàng quận chúa trẻ tuổi càng lớn thêm. Nàng không dám hỏi một người nào cả.

Một buổi tối, nàng đang ở một mình trong hoa viên, thân vương Manfredi và bá tước Alma hiện ra trước mặt nàng.

- Chúng ta đi ! thân vương nói với một giọng cảm động.

Và bá tước Alma nói thêm :

- Những đạo vệ binh tiên phong của chúng ta vừa mang về tin tức của những sự chuyển quân đang diễn ra trong doanh trại César. Chắc chắn sáng mai sẽ có cuộc tấn công mới. Chúng ta cần phải có mặt đêm nay ở doanh trại... César cũng sẽ bị đẩy lui nữa...Giã từ, con trẻ...

Bá tước ôm chặt con gái trong tay. Hoa Anh Thảo trở nên tái xanh. Một câu hỏi đốt cháy đôi môi nàng, và cổ họng phiến não của nàng không để lọt ra một lời nào. Cuối cùng nàng lấy quyết định để biết, để làm chấm dứt sự mập mờ đáng ghê sợ...

- Tôi thiết tưởng, nàng nói với một giọng nghẹn ngào, rằng tất cả những chiến sĩ của ta đều ở vị trí của họ ?

- Tất cả ! Manfredi trả lời, Ricardo, Trivulce, Malalesta, Orsini... tất cả !...

- Và ngài De Ragastens !...

Nàng vừa thốt ra cái tên đó thì gương mặt nàng đỏ sẫm rồi đổi thành màu chì do cơn sốt gây ra.

- Ngài hiệp sĩ ^De Ragastens ? bá tước hỏi.

Nhưng Manfredi lệ làng siết chặt bàn tay ngài trong bóng tối. Và với một giọng bề ngoài thật bình tĩnh, ngài trả lời :

- Ngài hiệp sĩ đi sứ mạng từ vài ngày qua...

- Sứ mạng có thể nguy hiểm không ? nàng hỏi.

- Phải ! thân vương nói – và lần này một cách tàn nhẫn – công tác nguy hiểm mà chắc chắn, ngài sẽ bỏ mạng.

Và ngài đột ngột bỏ đi, theo sau là bá tước Alma...Ngài ngạt thở. Những ngọn lửa ghen tuông dày vò ngài.

Hoa Anh Thảo bước lui lại vừa lảo đảo và ngã trên một chiếc băng dài, xúc động, khóc nức nở. Rồi những giác quan của nàng rối loạn và nàng ngã ngửa ra sau bất tỉnh.

Đến khi nàng tỉnh lại, Hoa Anh Thảo thấy một gương mặt lạ cúi xuống nàng. Một người đàn bà ở đó mặc đang đứng trước mặt nàng. Người đàn bà đó mặc quần áo dân quê khá giả ở vùng lân cận Monteforte.

- Chà ! người đàn bà kêu lớn, cuối cùng, bà đã tỉnh lại !...

-bà là ai ? Hoa Anh Thảo hỏi.

- Một người dân quê ở trong miền lân cận, thưa bà.

- Nàng muốn gì ?

- Tôi tìm lệnh bà Béatrix. Ở dinh, tất cả mọi người đều cuống cuống bởi việc khởi hành. Người ta bảo đảm với tôi rằng bà quận chúa trẻ tuổi ở trong hoa viên... Bà có gặp lệnh bà không ?... Tôi có một sứ mạng rất gấp để trao lại cho bà...

- Chính là ta, Béatrix, nói...hãy nói đi !

- Chính bà là lệnh bà Béatrix !...Ồ ! tôi thật là sung sướng !... khắp trong xứ, người ta nói rằng việc đó đem lại hạnh phúc cho những người hôn thê như là tôi sờ vào chiếc áo dài của lệnh bà !...

Và trước khi Béatrix kịp làm một cử động, người đàn bà quê mùa đã cầm lấy một vạt áo của nàng lên hôn.

- Giờ đây tôi chắc chắn là được sung sướng trong việc nội trợ, người đàn bà nói với vẻ ngây thơ.

Hoa Anh Thảo không ngăn được nụ cười.

- Nàng nói có một sứ mạng cho ta ?

- Phải, thưa lệnh bà, chỉ riêng một mình lệnh bà, và người ta căn dặn tôi nói chuyện riêng với bà đừng để cho một ai nghe được...

- Ở đây chúng ta tránh xa mọi sự thóc mách, Hoa Anh Thảo nói, bị kích động bởi một linh cảm. Ai phái nàng đến đây ?

- Một thanh niên đẹp trai, hiên ngang và dũng cảm... nhưng có một cái tên lạ lùng... tôi không còn nhớ nữa...

- Hiệp sĩ ^De Ragastens ! Hoa Anh Thảo kêu lên.

- đúng là tên đó, người đàn bà quê nói.

- Hãy nói đi ! ôi ! hãy nói mau đi ! ... ông ở đâu? Tại sao ông phải nàng đến đây ? ... Ít nữa, ông không bị thương phải không ?...

- Nghĩa là.... người đàn bà quê buồn bã nói.

- Ông bị thương ! Hoa Anh Thảo nói trong một tiếng kêu tuyệt vọng.

- Than ôi !... đó là sự thật ...

Hoa Anh Thảo như bị choáng váng.

- Hãy nói tất cả cho ta nghe ! nàng nói với một vẻ cương quyết bình tĩnh.

- Như vậy, thưa lệnh bà : bà không biết trang trại của tôi ?... Nó cách Monteforte khoảng hai giờ đường ... Trong lúc đầu hôm, mặt trời vừa lặn, tôi giúp bà mẹ già sắp đặt việc nội trợ. Các người anh của tôi vẫn còn ở ngoài đồng xa. Bỗng thành linh, tôi thấy đi vào trong sân một người kỵ sĩ... Tôi đi tới. Tôi liền thấy ông bước đi vài bước vừa lảo đảo và té ngang cửa của chúng tôi ...

- Việc bất hạnh đã giáng xuống đầu ta ! Hoa Anh Thảo lầm bầm.

- Mẹ và tôi, người dân quê nói tiếp, chúng tôi khiêng ông để lên một cái giường và bấy giờ chúng tôi thấy ông bị một vết thương sâu ở ngực trái ... CHÚNG tôi vạch ra, lấy nước rửa sạch vết thương và băng bó... và cuối cùng, người thanh niên mở mắt ra !...

Hoa Anh Thảo nắm lấy bàn tay của người đàn bà quê.

- Nàng tên là gì ? nàng hỏi.

- Tôi tên là Bianca, người dân quê ngạc nhiên nói.

- Vậy thì Bianca thân mến, nàng đã hứa hôn, phải không ?... đừng có lo sợ đến của hồi môn của nàng ! Ta sẽ cấp cho nàng nhiều đến nỗi người ta sẽ ganh tị ở trong vòng mười dặm...

- CHà ! Thưa lệnh bà !... Người ta đã nói chắc với tôi rằng việc đến gần bà đem lại hạnh phúc !

- Nhưng nói tiếp đi... nàng nói mau đi... Béatrix nói tiếp.

- Lúc bấy giờ, người thanh niên đó ra dấu muốn nói chuyện... tôi đến sát bên ông. Với một giọng yếu ớt, ông hỏi tôi có một người đàn ông trong trại không ... Tôi trả lời là không có nhưng nếu cần, tôi khá mạnh mẽ để thay thế một người đàn ông... Ông liền bảo tôi: “Vậy thì... nếu như nàng không muốn cho ta chết

trong nỗi tuyệt vọng, thì nên đi đến Monteforte, đi vào dinh thự, tìm quận chúa Béatrix, nói chuyện với bà nhất là đừng có cho ai nghe, và bảo với bà rằng vào lúc sắp chết, hiệp sĩ ^De Ragastens sẽ cảm tạ bà nếu như bà chịu vui lòng mang đến cho ta một sự an ủi cuối cùng...” Thừa lệnh bà, đúng là những lời nói của ông. Sau khi nói xong, ông ngã ra bất tỉnh, và tôi, tôi bắt kể chiếc xe ngựa trần của chúng tôi, tôi lên đường không để mất một giây...

Hoa Anh Thảo đứng lên và với một giọng sốt sắng nói :

- Chúng ta đi. Hãy hướng dẫn cho ta !...

Người đàn bà quê có một cơn vui mừng run run, kêu lên:

- Chà ! thừa lệnh bà, người bất hạnh đó sẽ rất sung sướng !... Nhưng mà lệnh bà có thể thu xếp để người ta không trông thấy lệnh bà đi ra khỏi dinh thự không ? Tôi sẽ đảm nhận việc đưa lệnh bà trở về trước khi trời sáng... Như thế, mọi việc sẽ ổn cả...

- Phải ! nàg có lý !..., Nàg nói tiếp với một giọng cay đắng, quận chúa Manfredi phải cần không bị người ta nghi ngờ. Lại đây... Có cánh cửa ở cuối hoa viên, sẽ không một ai trông thấy ta đi ra.

Nàng vội vàng bước đi, ngực thở dồn dập, cổ họng nghẹn ngào. Người đàn bà quê đi theo sau nàng hai bước.

Béatrix không nhận thấy khi đi đến một khúc quanh của lối đi, người đàn bà quê làm một dấu hiệu lạ lùng. Một bóng người, núp trong một bụi cây, tiếp nhận dấu hiệu đó.

Đi đến cửa ở cuối vườn, Béatrix cũng không ngạc nhiên thấy cửa hé mở sẵn. Ra khỏi cửa, người đàn bà quê đi theo sát nàng.

- Chiếc xe trần của nàg đâu ? Béatrix hỏi.

- Tôi để nó ở bên ngoài thành, vì có quá nhiều cuộc vận chuyển ở trong Montefote. Tôi cột con ngựa vào một hàng rào cây.

- Thôi đi ! Béatrix nói.

Mười lăm phút sau, nàng đi đến chiếc cổng thành lớn. Cổng đóng chặt.

- Người ta không được đi qua nữa ! người lính canh nói.

Béatrix do dự một giây. Bỗng thành linh, nàng quyết định. Nàng đi vào đồn cho vị sĩ quan thấy mặt.

- Ông hãy cho mở cửa ! nàg ra lệnh.

Viên sĩ quan kêu lên một lệnh. Người đàn bà quê ở lại bên ngoài, che dấu gương mặt trong một chiếc khăn choàng. Một phút sau, cả hai ra khỏi thành.

- Lại đây, lệnh bà thân mến, người đàn bà què nói vừa chụp lấy bàn tay Hoa Anh Thảo.

Đụng phải tiếp xúc đó, nàng có một cái giật nảy mình kích thích. Nàng cảm thấy dường như cái nắm tay đó có một cái gì đe dọa. Nhưng cảm giác đó biến mất.

- Lại đây, Bianca nhắc lại, chiếc xe trần ở cách đây hai trăm bước... Người thanh niên đó sẽ rất là sung sướng !

Hoa Anh Thảo chạy đi. Chẳng bao lâu nàng nhận thấy một chiếc xe ngựa có ghế ngồi mà con ngựa được cột vào hàng rào cây của con đường chạy vòng quanh những thành lũy. Không do dự, nàng nhảy lên xe. Người đàn bà què ngồi yên với một bàn tay mạnh bạo, nàng quất con ngựa không ngừng tay.

Chiếc xe chạy lạng lẽ trong đêm tối suốt hai giờ đồng hồ. Hoa Anh Thảo trầm ngâm. Nhưng sự tuyệt vọng không tràn ngập tâm hồn vững vàng đó.

- Ta sẽ cứu sống chàng ! nàng tự nhủ thầm.

Cuối cùng Bianca chỉ một khối đen trong đêm tối.

- Trang trại của chúng tôi ! nàng nói.

Có một sự rung động lạ thường trong giọng nói của nàng. Nhưng Hoa Anh Thảo không để ý đến. Nàng nhìn chăm chú ngôi nhà thôn dã mà nàng đang đến gần. Một ánh sáng lung linh ở một cửa sổ tầng trệt.

- Ông đang ở nơi đó, phải không? Nàng hỏi

- Phải, người đàn bà què trả lời, ông đang ở nơi đó.

Một phút sau chiếc xe đi vào trong sân của trang trại và ngừng lại. Bianca nhảy xuống đất và đưa tay cho Béatrix. Nàng nhảy xuống và bị người đàn bà dẫn đường lôi đi. Tim nàng đập muốn vỡ lồng ngực.

Bỗng nhiên, nàng đứng ở trong một gian phòng giống như một gian phòng chung ở trang trại. Nàng nhìn xung quanh mình.

- Người thanh niên đâu ? nàng hỏi nhỏ.

Người đàn bà què bật cười ha hả. Một linh cảm ghê gớm làm nàng rùng mình từ đầu đến chân.

- Thế nào ? nàng nói vừa nhú mày, nàng không nghe câu hỏi của ta sao, Bianca?

- Tôi không phải là Bianca !... người đàn bà què nói.

- Người hiệp sĩ ở đâu ?... Nói đi, kẻ khốn nạn !...

- Ngài De Ragastens đang ở Monteforte...

Hoa Anh Thảo thốt lên một tiếng kêu sợ hãi và chạy ra cửa. Nàng nghe tiếng kêu trong ổ khóa.

- Ôi ! nàng lắm bẫm. Thật đáng ghê tởm.... Nàng không phải là Bianca ! Vậy chứ nàng là ai ?...

- Ta tên là Lucrece Borgia ! người đàn bà quê trả lời với một sự bình tĩnh ghê gớm.

Hoa Anh Thảo bước lui... Nàng đứng thẳng trong một tự tin, đầu ngược lên, bĩu môi khinh bỉ, nàng thốt ra.

- Lucrece Borgia đang ở đây ! ... Thế người sắp sửa giết ai ?...

- Bà nên yên lòng thưa lệnh bà ! Lucrece nói.

- Ta yên lòng à ! Ta không biết sợ chết.

- Ta không muốn giết nàng ... chưa bây giờ.

- Thế nàng muốn gì ta ?

- Ta chỉ muốn tách nàng ra khỏi Ragastens.

- Lý do ?

- Lý do hoàn toàn đàn bà, thưa bà. Bà yêu thương ngài hiệp sĩ... Vậy thì, ta, ta cũng yêu chàng !...

Sau những lời nói của Lucrece, một phút im lặng.

Hoa Anh Thảo, bị trúng ngay tim, lấy lại sức lực dành cho cuộc so gươm, với đứa con gái của giáo hoàng quyết giết nàng bằng những nhát đánh độc ác, trước khi giết chết nàng bằng những nhát dao găm.

- Hãy coi chừng, Lucrece Borgia ! cuối cùng nàng nói. Ngài hiệp sĩ De Ragastens không bao giờ tha thứ cho một lời sỉ nhục. Và mối tình của nàng đối với chàng sẽ là lời sỉ nhục đẫm máu nhất...

Lucrece trở nên tái mét. Nàng cảm thấy bị đánh dấu bằng một miếng sắt nung đỏ. Nàng mất cả sự lạnh trí của mình.

- Phải, nàng nghĩ rằng, ta biết ! Ragastens không đếm xỉa gì đến những lời đề nghị của ta... Nhưng dù sao, không quan hệ với ta lắm ! Ta thi hành những gì ta muốn. Ta bứt rời cả hai người. Không bao giờ nàng còn gặp chàng. Không bao giờ, nàng nghe rõ không ?

Nàng ngừng lại một giây, thở hỗn hển, dưới nụ cười nhục mạ của Hoa Anh Thảo. Và nàng đi thẳng đến trước mặt.

- Không bao giờ, mi nghe cho rõ !... Mi sẽ chết trước tiên... và khi mi chết rồi, ta sẽ đi tìm chàng ! Và ta sẽ nói cho chàng biết rằng trước khi giết mi chết, ta

đã bắt mi làm gái mãi dâm !...

- Khốn nạn ! Béatrix kêu lớn...

- Bởi vì, Lucrece nói tiếp, cuồng loạn và giận dữ , có một người muốn chiếm đoạt mi, muốn làm nhơ nhuốc mi bởi những sự ân ái... Và người đó, mi thù ghét, đó là anh của ta, César! Ta sẽ giao nạp mi cho anh !...

- Nàng sẽ không đem được ta đi đâu, Hoa Anh Thảo kêu lớn, đầu óc mê sảng, bởi vì nàng sắp chết, khốn nạn !

Cùng lúc, nàng lấy trong lồng ngực một cây dao găm ngắn bén ngọt không bao giờ rời khỏi nàng. Nhưng Lucrece đã nhảy ngược ra sau... và trước khi Hoa Anh Thảo kịp xông tới trước, một tiếng tu hít thổi xé gió. Cánh cửa mở ra và bốn người đàn ông ủa vào và trong nháy mắt nàng nằm im không còn cựa cựa được nữa.

- Hãy mang đi ! Lucrece ra lệnh với một giọng khàn.

Hoa Anh Thảo thấy mình bị bốn người đàn ông nắm lấy một cách thô bạo, và một phút sau, nàng thấy mình ở trong một chiếc xe bí bùng.

Lucrece đã kẹ làng cởi bỏ bộ quần áo dân quê và mặc vào một bộ trang phục kỳ sĩ. Bấy giờ nàng nhảy lên mình ngựa và bắt kịp chiếc xe đang chạy vùn vụt trên đường.

Suốt cả đêm, chiếc xe chạy mau đến chóng mặt trên những triền núi dốc đứng. Đến tảng sáng, chiếc xe đi quá xa khỏi doanh trại liên minh, ra đến đồng bằng chạy trên một con đường đưa thẳng đến biển.

Việc đó kéo dài đến ba ngày. Trong suốt ba ngày, nàng không có một giao tiếp nào với người nữ tù nhân. Duy chỉ sáng và chiều, một trong những người đàn ông mở hé một cánh cửa, đưa vào một giỏ thức ăn rồi vội vàng khóa cửa lại.

Hoa Anh Thảo đã lấy lại bình tĩnh. Cử động đầu tiên của chàng là để kiểm tra cây dao găm nhỏ có rời khỏi nàng chẳng. Yên tâm về điểm này, nàng tính toán những vận may mà nàng có thể thoát khỏi sự nhục nhã ghê tởm mà Lucrece đã đe dọa nàng

Nàng nghĩ rằng nàng có thể luôn luôn thoát khỏi trong cái chết : bàn tay mịn màng của nàng vuốt ve chiếc cán dao găm bằng vàng của nàng. Bấy giờ, tư tưởng của nàng quay về Monteforte, ngừng lại trên cha nàng, trên thân vương và thường hơn trên Ragastens. Nhưng, với tư tưởng rằng những gì hiệp sĩ sẽ đau khổ, nàng thấy mình sắp ngất xỉu.

Đến cuối ngày thứ ba, vào giữa đêm, chiếc xe ngừng lại bên bờ Địa Trung Hải. Một chiếc thuyền nhỏ hai buồm đang bỏ neo, đậu cách bờ mấy tầm.

Lucrece đốt lên một ngọn đèn lồng làm hiệu. Một ánh sáng từ chiếc thuyền đáp lại giống nhau. Bấy giờ, Lucrece lấy bút chì viết hai tờ giấy ngắn. Nàng đưa tờ thứ nhất cho một người kỵ sĩ và bảo rằng :

- Về Tivoli !...

Và tờ thứ hai đưa cho một người kỵ sĩ khác.

- Cho ngài thân vương César Borgia !...

Hai người đàn ông liền biến mất trong đêm tối

Vài phút sau trôi qua... Chẳng bao lâu một chiếc xà lúp vào gác mũi lên bãi cát. Bấy giờ Lucrece quay sang hai người kỵ sĩ còn lại :

- Các người sẽ đem chiếc xe về kinh thành Rome, nàng nói.

Trong lúc đó, ba bốn người thủy thủ, trong đó có viên thuyền trưởng, đã nhảy xuống đất và chào Lucrece. Nàng mở cửa xe vừa nói :

- Nàng hãy bước xuống. Nên hiểu rằng mọi sự chống cự đều vô ích.

Béatrix bước xuống và liếc nhìn mau lẹ xung quanh mình. Ánh mắt đó thuyết phục nàng rằng mọi sự chống cự hoặc mưu toan tẩu thoát, quả thật, là vô ích.

- Thừa lệnh bà, viên thuyền trưởng đến gần nàng, tay cầm chiếc mũ nôi, lễ phép nói, xin bà vui lòng xuống thuyền...

Và ông ta đưa năm tay để Hoa Anh Thảo vịn lên. Nhưng không đếm xỉa đến sự giúp đỡ được mời, nàng bước lên chiếc xà lúp và ngồi xuống, dường như không thiết gì đến tất cả. Đến lượt Lucrece lên xuống. Chiếc xà lúp chạy đi, và mười phút sau, cập sát chiếc thuyền buồm.

Trên boong tàu, Hoa Anh Thảo cảm thấy một làn sóng tuyệt vọng dâng lên đầu óc nàng. Mối thù hận của Lucrece Borgia sẽ lôi cuốn nàng đi đến đâu ?... Nàng muốn được biết việc đó...

- Bà muốn đưa ta đến đâu ? nàng hỏi

- Trong lâu đài Caprera của ta ! Lucrece trả lời.

Hoa Anh Thảo run rẩy vì khủng khiếp...

- Ragastens ôi ! nàng lẩm bẩm. Hiện giờ chàng ở đâu ?..

LIV :

Sự sụp đổ của dòng họ Alma.

Người ta thấy rằng hiệp sĩ De Ragastens đã giữ đúng phần thứ nhất của lời thề mà chàng đã làm với ông lão Manfredi. Không những chàng không tìm cách gặp lại nàng quận chúa trẻ tuổi, mà còn, để chống lại sự cám dỗ, chàng đã nhốt mình ở trong phòng. Chàng còn lại để thực hiện phần thứ nhì của lời thề ghê gớm.

Thật vậy, chàng đã thề để cho bị giết chết vào cuộc đụng độ sắp tới với quân đội của César. Giờ đã đến lúc.

Chàng do dự trong vòng mười phút. Bỗng thành linh chàng quyết định, chạy xuống thang lầu, và lúc sau, chàng đã ở ngoài đường... Vào lúc đó nhiều ngọn đuốc xuất hiện, một nhóm kỵ sĩ hiện ra... Bá tước Alma... và thân vương Manfredi đi dẫn đầu !...

Ragastens sững sờ, thấy họ đi đến mà không làm được một cử động nào. Họ dừng lại gần bên chàng. Thân vương đã trông thấy chàng.

- Ngài De Ragastens, chúng tôi đem ngài theo... Ngài điện hạ bá tước muốn được thấy ngài trong hội nghị sẽ mở ra ở nơi doanh trại.

Ragastens lao đảo như bị đánh như tử. Nhưng bản tính bất khuất của chàng thẳng thắn. Chàng lăm bắm với một nụ cười.

- Giã từ, Hoa Anh Thảo, giã từ, mùa xuân, đời sống tình yêu !

Rồi với một tiếng hét vang :

- Ngựa của ta !... Khí giới của ta !...

Spadacappe đã có mặt bên cạnh chàng, cầm dây cương con Capitan. Ragastens nói nhỏ vài lời vào tai của Spadacappe. Người này trả lời bằng một cái gật đầu. Rồi chàng nhảy lên yên và nhóm người đi từng bước trong các đường phố ở Montefote, được dân chúng hoan hô lúc đi ngang qua. Vào lúc đó khoảng mười hai giờ đêm.

Vào lúc nhóm người đi theo bá tước Alma và thân vương Manfredi vượt qua chánh cổng thành Monteforte, một người kỵ sĩ bỗng nhập vào nhóm người đó. Người kỵ sĩ đi ở cuối nhóm người.

Lần lần, người đó để cho bị bỏ xa mà không người nào nhận thấy, và ở lại một mình ở phía sau. Bấy giờ, người đàn ông đặt chân xuống đất, rồi bắt đầu lần mò leo lên những tảng đá... Sau hai giờ leo trèo, ông ta ở trên bình nguyên đang gie ra trùm lên cái đèo Địa Ngục.

Bấy giờ, người đàn ông dựa vào tảng đá. Chẳng bao lâu ông ta ngủ say. Người đàn ông đó, là gã tu sĩ Dom Giarconio.

.....
...

Như người ta thấy, Ragastens kể tai nói nhỏ với Spadacappe. Người này không đi theo hiệp sĩ.

Nhưng anh đi ra khỏi Monteforte bằng cách để cho đồn canh nhận mặt là dũng sĩ tùy tùng của ngài De Ragastens, và cưỡi ngựa đi theo con đường mà Ragastens và anh đã đi theo vào cái ngày mà hiệp sĩ đi đến tảng đá Đầu Người để đấu gươm với Malalesta.

Đến bình nguyên, Spadacappe bắt đầu cho ngựa phi về hướng ngôi quán ở dưới chân tảng đá Đầu Người. Ngôi quán giờ đây đã bỏ hoang và vắng vẻ. Anh đeo ở hông ngựa một bọc khá lớn giống như một bọc dây thừng cuộn lại. Chắc chắn, người ta chưa quên rằng từ lúc đến Monteforte, Ragastens và Spadacappe đã dẫn mình làm một công việc lạ thường trong suốt nhiều đêm liên tiếp. Spadacappe đã điều khiển một chiếc xe nhỏ đi ra khỏi thành phố có Ragastens hộ tống.

Nên, đêm đó, Spadacappe đi đến ngôi quán ở Tảng đá Đầu người giờ đây bỏ trống vì cả gia đình của chủ quán đã đi ẩn náu ở Monteforte.

Người thích khách năm xưa đi xuống những hầm rượu được đào ngay bên dưới tảng đá. Thang lầu đi sâu xuống độ hai tầng lầu ở trong lòng đá hoa cương. Spadacappe đi đến tầng lầu bên dưới. Tại đây có ba gian, gian thứ nhất được đóng bởi một cánh cửa thường, gian thứ hai, thứ ba bằng một cửa lưới sắt rất chắc chắn. Chính trong hầm chót mới có cái lỗ lạ lùng mà theo truyền thuyết của chủ quán, đã do chiếc chân chẻ hai của con quỷ Satan đào nên.

Spadacappe đi đến cái hầm chót, quỳ xuống bên cái lỗ mà chủ quán đã chỉ cho Ragastens xem. Anh đem xuống cùng anh cái bọc lạ lùng giống như một bọc dây thừng, Tù sợi dây đó, anh cắt lấy một đoạn độ hai sải tay và đút một đầu dây vào trong lỗ...

Làm xong công việc, Spadacappe đi trở lên với phần còn lại của bọc dây. Bấy giờ, anh đi trở lại hướng Monteforte, vừa đi dọc theo hàng đá đang gie ra trùm lên đèo Địa Ngục. Cách ngôi quán một trăm bước, anh ngừng lại mười phút

trước một trong những tảng đá đó, rồi anh cũng làm như vậy ở phía xa, rồi ở phía xa hơn nữa.

Đến khi Spadacappe trở lại về phía ngôi quán, anh đã dùng hết bọc dây mà anh đem đến từ Monteforte vào công việc bí mật của anh,

.....

Thân vương Manfredi và bá tước Alma đi đến doanh trại vào lúc hai giờ rưỡi sáng, sau khi đi nước kiệu hoặc phi nước đại trong lúc đi ngang qua đèo. Hội đồng chiến tranh liền mời họp ngay ở trong lều của bá tước Alma.

Đạo quân của César chấm dứt xong cuộc chuyển quân, đã sắp hàng ở trước doanh trại và tập trung thành một khối đông đặc. Chắc chắn rằng một cuộc tấn công mãnh liệt sẽ xảy ra vào lúc rạng sáng.

Trong chiếc lều của bá tước Alma, mỗi người đưa ra ý kiến của mình. Ragastens, ban đầu bị choáng váng bởi cuộc gặp gỡ bất ngờ với thân vương Manfredi, đã lấy lại sự bình tĩnh.

Hội nghị họp xong vào lúc bốn giờ sáng, vào lúc đó mặt trời mọc lên. Theo lệnh của Manfredi, kèn nhạc được thổi lên, những đội binh bắt đầu tiến về phía doanh trại của César, dàn rộng ra từ từ trong lúc tiến tới. Bá tước, thân vương và Ragastens ở gần trung tâm cái hình quạt đang trải rộng ra từ từ.

Bỗng nhiên quân liên minh xông tới, và trận chiến giao tranh ác liệt cùng một lúc trên tất cả trận tuyến.

César để cho bị bao vây. Và bảy giờ diễn ra đúng theo những lời tiên đoán của Ragastens. Không cần đếm xỉa gì đến những đội quân đang đánh thốc vào hông của mình, César cho quân đội chuyển động, giống như một cái nêm sắt lớn, đóng sâu và trung tâm của trận tuyến liên minh.

Quân đội liên minh giữ vững trong suốt một giờ đồng hồ. Ragastens cùng một nhóm kỵ sĩ mở hết cuộc xung phong này đến cuộc xung phong khác thẳng tới trước mặt, đi tìm cái chết. Thần chết không muốn bắt chàng !...

Từ một cuộc xung phong trở về đã làm tê liệt đà tiến quân của César, chàng bỗng thấy bá tước Alma và thân vương Manfredi bị một toán lính Thụy Sĩ bao vây. Ragastens chạy vụt tới, dẫn theo độ hai chục người kỵ sĩ. Và lúc đó, bá tước Alma ngã xuống, cổ họng bị chém đứt bởi một nhát dao. Ngài ngã xuống, chết, hai cánh tay giương ngang hình thập tự.

Khi Ragastens thấy rằng ngài thân vương Manfredi còn đứng vững một mình, bị bao vây mọi phía cùng với độ năm mươi người chiến sĩ ở xung quanh ngài, chàng như bị choáng mắt.

- Đã đến lúc phải chết !... chàng nghĩ.

Và lúc ấy, chàng liền xung phong.

Chỉ trong giây lát, chàng đã đến gần nhóm người đang bao quanh thân vương. Ông lão mình mẩy đẫm máu, mỉm cười với chàng. Ragastens trông thấy nụ cười đó, chàng la lớn :

- Tôi giữ lời hứa !...

Cuộc tấn công chưa dừng sự phi thường và sự điên cuồng. Chàng quăng bỏ gươm, nhảy xuống, thúc ngựa xông vào những cây dáo... Và sau vài phút chạy quanh và quay cuồng chớp nhoáng, chàng thấy mình còn sống ở trong một vòng rộng rãi trống trải, trước những người đang hoảng hốt chạy toán loạn/

Vào lúc đó, một phát súng hỏa mai nổ ở cách mười bước trước mặt chàng, Ragastens nghe tiếng đạn réo ngang tai mình. Rồi, ở phía sau lưng chàng, có một tiếng kêu vang.

Chàng quay lại... Và chàng thấy thân vương đang lăn từ trên mình ngựa và té xuống không xa nơi thi thê của bá tước Alma.

Ragastens nhảy xuống ngựa chạy đến bên mình thân vương. Ông lão đã hứng viên đạn chì giữa đầu. Tuy nhiên ngài vẫn chưa chết. Khi Ragastens nghiêng xuống mình ngài, ngài ngời yên...

- Thưa ngài, Ragastens nói, ngài thấy rõ rằng tôi đã làm mọi cách để giữ đúng lời hứa...

- Phải ! thân vương dùng đầu ra hiệu

- Tôi chưa thành công... nhưng trận chiến chưa kết thúc... Xin ngài hãy an lòng chết... Tôi cũng sẽ theo ngài...

- Không ! ông lão phát âm mệt nhọc.

- Thế nào, không ?

- Ta... không... muốn !...

- Ngài không muốn cho tôi chết ? Ragastens hét lớn.

- Đúng... như thế !...

- Tại sao ?... Ồ! ...Tại sao?...

- Hãy sống... vì nàng !...

Ragastens quỳ xuống và những giọt nước mắt chảy dài trên má chàng. Manfredi muốn nói nữa. Nhưng đầu ngài nặng nề rớt xuống. Ngài hắt ra một tiếng thở dài nhẹ. Rồi, thế là hết... Ngài thân vương Manfredi đã chết...

Bấy giờ, Ragastens cúi xuống, đỡ chiếc đầu bạc trắng lên và đặt một nụ hôn lên chỗ mà viên đạn đã trúng ngài. Khi chàng đứng lên, chàng tái mét, với một cái miệng dính đầy máu đỏ khiến cho khuôn mặt chàng thành một cái mặt nạ khủng khiếp.

CHàng liếc mắt nhìn xung quanh mình và thấy con Capitan đi theo chàng. Bấy giờ, chàng lượm lấy thanh gươm to bản của thân vương, nhảy lên yên và lòng xúc động, chàng xem xét tình hình.

Những vị chỉ huy liên minh còn sống sót đã tập hợp xung quanh chàng. Cuộc thất trận sắp trở thành một thảm họa. Những đoàn quân liên minh đang tẩu thoát, đang chạy nháo nhào về phía đèo.

- Chúng ta bị bại ! César sắp sửa tiến đến Monteforte ! một giọng nói ở bên cạnh Ragastens, chàng quay lại thấy Giulio Orsini.

- Cứ để ông ta tiến lên ! Ragastens nói.

Rồi chàng nói nhỏ với Orsini :

- Ông bạn thân mến, nên tập hợp xung quanh ngài tất cả những gì ngài có thể làm được và rút lui vào trong đèo... Hãy để cho César đuổi theo ngài cho đến Monteforte.

- Tôi không hiểu...

- Ngài có tín nhiệm tôi không ?

- Tín nhiệm vô giới hạn...

- Vậy nên làm theo lời tôi nói... Còn tôi... tôi sẽ chuẩn bị cho đức ông Borgia một sự ngạc nhiên nhỏ theo cách thức của tôi...

- Thôi đi.... Chúng tôi chỉ còn trông cậy ở ngài...

Trong lúc Giulio Orsini ra lệnh thổi kèn rút lui và đi sâu vào trong đèo Địa Ngục với tất cả những gì còn lại trong các đạo quân còn lành mạnh, Ragastens chạy vụt đi hết tốc độ.

Nửa giờ sau, chàng bắt đầu chạy lên sườn đồi cheo leo. Chẳng bao lâu chàng buộc phải xuống ngựa. Con Capitan đi theo chàng... Đến cuối một giờ đồng hồ, Ragastens có mặt trên bình nguyên. Và lúc đó chàng thấy đội hậu tập của César đi sâu vào những cái khe núi dẫn đến Monteforte.

Nhìn xa mút tầm mắt, cái bình nguyên đã trở nên vắng vẻ. Bấy giờ, chàng leo lên yên và giục ngựa chạy như giông về hướng Tảng đá Đầu người.

.....
....

Và Garconio đưa năm tay lên trời, thốt ra tiếng kêu nguyên rủa, gã vừa nhận ra Ragastens...

Ragastens chạy nhảy vừa đi đến gần ngôi quán. Thêm một lần nữa, chàng cúi xuống, một ngọn lửa lóng lánh..., thêm một lần nữa, tiếng nổ vang dội !...

Ragastens làm vụn nát một ngọn núi để đè nát một đạo quân !... Chàng nhảy tới nữa, và một tiếng nổ thứ năm làm sụp đổ những tấm vách đá to lớn...

Gã tu sĩ sững sờ, nhìn chàng làm như trong một giấc mộng, gạc thấy cuối cùng chàng chạy vội về ngôi quán. Bấy giờ gã cũng vậy, gã chạy thẳng đến ngôi quán và nhảy vào bên trong cánh cửa nơi mà gã thấy Ragastens đi vào, gã thấy mình đứng trước một thang lầu ăn sâu xuống lòng đất.

- Ôi ! tên quỷ sứ ! tên quỷ sứ đáng ghê sợ ! gã nghiến răng nói.

Và tái mét, gã xông vào thang lầu, đi xuống, đi xuống nữa. Gã đi qua hai, ba cái hầm rượu và bỗng thành linh trông thấy Ragastens đang châm lửa vào một cái ngòi thuốc súng dài...

Cái ngòi bắt đầu cháy lóng lánh. Bấy giờ Ragastens đứng lên, đi ra khỏi cái hầm chót và tại đây, chàng kéo cái cửa sắt phía sau chàng. Chàng đi đến cửa lưới sắt thứ nhì :

Bỗng nhiên chàng nghe một tràng cười nhức óc. Cánh cửa lưới sắt mà chàng sắp đi tới vừa đóng lại dữ dội ! Ragastens bị nhốt trong gian hầm thứ hai, giữa hai cánh cửa lưới sắt !...

Ở sau lưng chàng, trong căn hầm cuối cùng đang cháy lóng lánh cái ngòi sắp sửa đốt cháy một đồng thuốc súng to lớn ! Và chàng không thể tắt nó được !... Trước mặt chàng, trong hầm rượu đầu tiên bên kia, bên kia cửa lưới sắt vừa đóng chặt lại, chàng thấy một hình dáng đen. Đó là Garconio đang cười !

- Thế nào ! gã gã lớn. Kia là mà đã mắc vào bẫy của mà !...

Ragastens nhún vai quay lưng.

- Hãy chết đi ! gã tu sĩ hét lớn. Hãy chết đi trong tuyệt vọng !

Và Garconio vội chạy ra bên ngoài. Ragastens đã thử vô ích mở cánh cửa lưới sắt đang ngăn chàng với cái ngòi thuốc đang cháy. Cánh cửa sắt mà chàng vừa kéo về phía mình bị khóa bởi một cái móc sắt cắm sâu vào trong đá và giờ đây, cần phải có một chìa khóa để mở !

Cái ngòi cháy từ từ...

Bỗng thành linh, trong thang lầu có một tiếng chân chạy xuống âm âm. Một người đàn ông xuất hiện tay cầm một cái búa.

- Spadacappe ! Ragastens hét vang nhảy dựng.

Spadacappe không trả lời, anh đập những nhát mạnh lên ổ khóa cánh cửa sắt. Đến nhát thứ ba ổ khóa bật tung. Ragastens nhảy vào thang lầu.

Bấy giờ Spadacappe dùng hai tay nắm lấy một hình dáng màu đen đang nằm trên mặt đất. Hình dáng đó, chính là gã tu sĩ Garconio. Hai tay và hai chân gã bị trói chặt.

Spadacappe lôi gã vào trong hầm gần bên cánh cửa lưới sắt mà ở phía sau cái ngòi thuốc đang cháy. Bấy giờ anh mới nhảy vào trong thang lầu. Chỉ vài cái nhảy, anh theo kịp hiệp sĩ và cả hai vội vàng chạy thật mau ra xa.

Họ chưa chạy được năm mươi bước thì có một tiếng nổ ghê gớm hơn những tiếng nổ khác vang dội. Nguyên cả khối đá rung rinh. Rồi có một sự sụp đổ dị thường, những tảng đá khổng lồ nổ bắn lên không, trong số đó Ragastens trông thấy một mảnh bụi bặm của thân người, rồi tất cả rớt trở xuống đèo với một tiếng huyên náo dữ dội.

Đến khi khói và bụi tan hết, ngôi quán đã biến mất. Tảng đá Đâu người đã sụp đổ. Và người ta chỉ còn thấy ở nơi đó hiện ra một cái hang sâu hoác, từ nơi đó chạy ra hàng ngàn con rắn, kinh hoàng, tán loạn.

Trong khi những mảnh vụn của tàn quân của César bỏ chạy, cuống cuồng và sợ hãi. Ragastens đứng trên cao một tảng đá cúi nhìn xuống đèo. Trong số những người chạy trốn ở xa, chàng nhận thấy César nhờ ở con ngựa ông ta cười và chòm lông trên mũ ông ta. Chàng không cảm được tiếng cười vang dội, kích thích.

Vào lúc đó, mặc dù những tiếng ồn ào huyên náo, dường như nghe được tiếng cười, César ngẩng đầu lên. Ông thấy Ragastens. Nắm tay ông đưa thẳng về phía chàng, trong một cử động hăm dọa tuyệt vọng.

- Hẹn tái ngộ, đức ông ! Ragastens gắng sức la thật lớn.

Nhưng César bị làn sóng bỏ chạy lôi cuốn biến mất ở một khúc quanh. Ragastens quay về phía Spadacappe.

- Cám ơn ! chàng nói vừa đưa bàn tay cho anh.

- Chà, thưa ông, tên tu sĩ đó thật giống như một con vật đáng ghê tởm !

- Phải... Không có anh, chính ta bị nổ thế vào chỗ của gã ! Nhưng mà anh trông thấy gã sao ?...

- Hoàn toàn do sự tình cờ, vì ông bảo rằng ông muốn một mình châm lửa những ổ mìn của chúng ta để chuẩn bị, tôi đứng riêng ra một nơi, cách xa nơi quán để xét đoán coi ảnh hưởng đến thế nào... Bỗng thành linh, tôi thấy tôi thấy một vật màu đen lúc nhúc. Những tiếng nổ bắt đầu... Tôi dõi mắt trông theo... Bỗng nhiên gã xông vào ngôi quán... Tôi chạy theo và đến kịp lúc mà gã đang bật cười ha hả... Tôi lượm một cây búa ở trong nhà bếp, tôi chạy bổ xuống thang lầu... ông biết đoạn cuối...

- Cám ơn , anh trung hậu... ANh cứu mạng ta hai lần...

- Tốt ! tôi còn thiếu ông việc khác !

- À này con Capitan đâu ?...

- Tôi cột nó ở đằng kia nơi những cây phong mà ông thấy đó.

- Tốt. Anh sẽ dắt nó về Monteforte.

- Còn ông, thưa ông ?

- Ta, ta đi về do cái đèo.

Ragastens đi thẳng đến bờ của bình nguyên, trước ổ mìn đầu tiên và bắt đầu leo xuống.

Bên dưới, đạo quân liên minh đã ngừng lại.

Khi cuối cùng hiệp sĩ xuống bên dưới, hàng ngàn cánh tay giương về phía chàng, chàng được chụp lấy, ôm choàng cổ hôn, gần như muốn ngạt thở.

Đến lúc sự bông bột bụi về hơi lắng xuống, người ta lên đường về Monteforte. Ragastens nhảy lên một con ngựa, đi dẫn đầu như là một người chỉ huy đạo quân thẳng trận, về thẳng dinh thự của bá tước Alma.

Vào lúc đó, chàng thấy mình đứng ở dưới chân cầu thang vĩ đại của dinh thự. Chàng ngước mắt lên, chờ đợi thấy Hoa ANh Thảo xuất hiện. Nhưng nàng có ở đó...

- Chắc nàng đã hay tin cái chết của thân vương Manfredi, chàng nghĩ.

Chàng đặt chân xuống đất. Những vị chỉ huy bao quanh chàng.

- Lại đây, ngài hiệp sĩ. Giulio Orsini bảo chàng... Ngài được dành cho vinh dự để kể lại trận chiến cho lên bà Beesatrix, kể từ nay là vị Chúa tể duy nhất của lãnh địa bá tước.

Ragastens đi lên cầu thang lớn, xung quanh mình có những chiến sĩ và những lãnh chúa, trong lúc đám đông dân chúng xâm nhập quảng trường lớn. Tim chàng đập mạnh. Giây phút quyết định cho cuộc đời của chàng sắp diễn. Mọi người đi vào trong hành lang lớn.

Một người đàn bà lớn tuổi, tổng quản thị tỳ của quận chúa, đi đến trước Ragastens và những vị chỉ huy đi theo chàng, nói :

- Thưa quý ngài lãnh chúa, tôi có một tin ghê gớm để thông báo với quý ngài...

- Lệnh bà quận chúa ! Ragastens trở nên tái mét, kêu lớn lên.

- Lệnh bà quận chúa đã mất tích, thưa quý ngài lãnh chúa ! ...

Chương LV:

Người con trai của giáo hoàng

Vài ngày trôi qua, kể từ lúc những biến cố mà chúng tôi vừa kể. Sau khi gửi đến Tivoli một người đem tin để thuật lại cho cha ông nghe tai biến ở đèo Địa Ngục, César đã đưa những tàn binh về cách Monteforte độ hơn hai ngày đường.

Con số những người tử trận lên đến gần một ngàn. Nhưng mà số bị thương nhiều hơn quá ba lần. Việc đó không đáng kể gì nếu không có mối họa khủng khiếp xảy ra trong quân đội. Nhiều trung đoàn tán loạn và đào ngũ.

Khi César ngừng lại trong lúc lui binh, ông nghiệm thấy mình chỉ còn độ ba ngàn người.

Đó là một cuộc bại trận vôn phương cứu chữa! Việc đó chấm dứt sự nghiệp kiêu căng của một tướng lãnh vô địch. Thế là tất cả những giấc mộng của ông bị tan vỡ ! Để có nhận xét đầy đủ, sau tám ngày còn mơ hồ và do dự, ông được tin rằng giáo hoàng, tiên đoán một cuộc nổi loạn toàn thể, đã chạy trốn đến đảo Caprera, bên cạnh Lucrece.

Hai ngày trước, ông trông thấy đi đến lều của ông một trong những người được ông phái đi theo Lucrece. Người đàn ông này trao cho ông một mảnh giấy

chứa những lời này :

“ Ngay sau khi chiếm cứ xong Monteforte, anh hãy đến gặp em ở đảo Caprera. Ở đó em sẽ dành cho anh một sự ngạc nhiên thú vị “

- Ngay sau khi ta chiếm cứ xong Monteforte, César gầm lớn. Con diên này không ngờ việc gì đã xảy ra. Nó còn nghi ngờ ít hơn nữa đến những sự bất hạnh đang chờ đợi chúng ta !...

Thật vậy, những tin tức mà ông vừa nhận được từ kinh thành Rome rất ít vũng lòng. Dân chúng đang biến động.

Một buổi tối, một sĩ quan trực trước lều của ông báo tin hầu tước De Rocasanta đến. Hầu tước là sĩ quan chỉ huy cao cấp cảnh sát ở Rome.

Đó là một nịnh thần. Ông cảm thấy trước những tai biến và những gia tài đang được chuẩn bị, ông biết trước rằng việc đi đến của hầu tước ko phải điều tốt lành. Ông cho lệnh đưa ngài vào.

- Trước nhất, Rocasanta nói, xin cho phép tôi được chúc mừng đức ông, vì ngài đã lành mạnh... Chúng tôi được tin ngài bị thương và chúng tôi hết sức lo sợ, ở kinh thành Rome...

- Vết thương đó không có gì đáng kể, César càu nhàu. Bởi tất cả lũ sù y sù, da của ta cứng nhắc. Nhưng ta thiết tưởng rằng ngài không làm cuộc hành trình, chỉ duy nhất hỏi thăm sức khỏe của ta, dù cho nó có thật là quý báu ?

- Thật vậy, thưa đức ông, Rocasanta nói. Tôi mang đến cho ngài nhiều tin tức hệ trọng. Ô! Vẫn chưa có gì bị mất mát cả. Dân chúng ở kinh thành Rome đang sôi nổi phản loạn. Miền quê nổi dậy. Nhiều nhóm người được thành lập ở khắp nơi.

César đập mạnh nắm tay lên bàn. Hầu tước thản nhiên.

- Những tên khốn nạn đó, ngài nói tiếp, không dám tiến đánh điện Vatican hoặc là lâu đài Saint-Ange bởi vì họ chưa có thủ lĩnh. Nhưng trong vòng tám ngày hoặc chậm nhất mười ngày, cuộc phản loạn sẽ làm của lâu đài Saint-Ange.

- Nhưng ai đã xúi giục bọn ngu ngốc đó ?...

- Ai, thưa đức ông ?... Không ai cả ! tôi đã nói với ngài, họ chưa có thủ lĩnh, vì việc đó chưa gây mất mát gì cũng như tôi đang hân hạnh nói với ngài, Tôi đã có áp dụng biện pháp cai trị duy nhất mà chúng ta đang có : những cuộc bắt bớ hàng loạt người, vài việc xử tử sơ sài, may rủi. Tha ôi ! Lần này, không làm gì được ! Để cho đầy đủ, Đức Thánh Cha đã xét đúng lúc thích đáng để ngài làm một cuộc du hành ngắn ở Caprera... Xin trời chứng chiếu cho tôi không dám phán

đoán những hành vi của Đức Thánh Cha, cầu mong Chúa phù hộ cho ngài !
Nhưng cuối cùng...

- Nhưng cuối cùng, cha ta đã sợ hãi, phải không ?

- Vậy thì; đây là ý kiến dứt khoát của tôi : Chỉ còn có một quyền lực có thể bắt buộc bọn phản loạn phải thừa nhận : đó là quyền lực của tôn giáo. Riêng, chỉ có vẻ oai nghiêm của giáo chủ mới còn khiến những cái đầu chịu cúi xuống. Cần phải có, thừa đức ông, cần phải có một vị giáo hoàng trở về Rome trong một cuộc đại lễ, được bao quanh bởi hàng ngàn vị giáo sĩ, những đức hồng y và những vị giám mục... Và không phải là một ông già, nhưng là một vị giáo hoàng trẻ tuổi, mạnh mẽ, tàn bạo và dưới chiếc áo thụng, giấu sẵn một con dao găm sẵn sàng giết đối với bất kỳ một tiếng bất mãn đầu tiên nào thốt ra...

Rocasanta nhìn sững César. Ông này trở thành tái xanh.

- Phải ý kiến đó vĩ đại và táo bạo...

- Và nếu giáo hoàng trẻ tuổi mà tôi vừa nói, cùng một lúc, là một tướng lãnh vẻ vang mà danh tiếng vừa hơi bị thương tổn bởi một sự thất bại khó hiểu, và nếu ở phía sau long đình của giáo hoàng có một đạo binh kỷ cương... ngài nên hiểu rằng cuộc phản loạn tự nó sẽ tan biến và rằng quyền lực của giáo hoàng có thể sẽ được vững chãi lâu dài, ít nhất cũng trong thời gian cần thiết cho sự đè bẹp vĩnh viễn cuộc nổi loạn !...

- Đủ rồi, Rocasanta, đủ rồi !... César nói với vẻ khích động.

Ông nhìn thẳng vào đôi mắt của hầu tước.

- Ngài muốn rằng ta đội lấy chiếc mũ miện giáo hoàng ?

- Phải, thưa đức ông , Rocasanta nói dứt khoát. Đó là phương thức duy nhất để cứu vãn tình hình.

- Nhưng mà, César nói, để cho ta được bầu làm giáo hoàng, thì cha ta cần phải bị truất phế... không

bao giờ hội nghị bầu giáo hoàng...

- Hoặc là Đức Ngài phải chết ! Rocasanta ngắt lời một cách cương quyết. Chúa chứng giám cho tôi rằng tôi sẽ cho cả mạng sống của tôi để kéo dài đời sống cho Đức Thánh Cha... Nhưng cuối cùng... ngài đã già... biển rất xấu ở vùng Sardaigne, về phía của đảo Caprera... một tai nạn có thể xảy ra.

César không nghe lời ngài nói nữa. Ông ta đắm chiêu trong một sự suy tư u ám. Đã bao nhiêu lần rồi, cái ý nghĩ ám sát cha ông đến với ông khi mà, trong

những lúc mất ngủ vì lòng tham vọng, ông mơ mình bỗng nhiên trở thành ngang hàng với các vị quốc vương... chính mình cũng là vị quốc vương !...

Rocasanra, giờ đây, giữ im lặng và chờ đợi. Cuối cùng César ngược đầu lên lẩm bẩm :

- Cần phải có một người đàn ông tin cần để đi đến đảo Caprera.

Hầu tước đã hiểu. Alexandre VI đã bị kết án.

- Thừa đức ông, ngài nói với một giọng thản nhiên, nếu như đức ông có một việc ủy thác... quan trọng để làm ở Caprera, tôi có thể tiến cử cho ngài một người đàn ông...

- Là ai thế ?

- Một thanh niên mà chức vụ của tôi cho phép nhận xét, nghiên cứu và đánh giá : người đọc sách của Đức Thánh Cha.

- Tu viện trưởng Angelo ! César khinh bỉ kêu lớn.

- Chính ông ta, thừa đức ông ! Ngài đừng nên chê bai ông ta, ông ta có một đức tính quý báu ! ông ta rất tham lam ! Nên, thừa đức ông, con người tham lam, là một lợi khí hoàn toàn.

LVI:

Tu viện trưởng Angelo

César Borgia, giao phó quyền chỉ huy quân đội của mình cho một vị lão tướng thiện chiến thân cận, rồi đi đến Tivoli với một nhóm ít người tùy tùng. Vì đi gấp rút nên tối hôm sau ông đã đến Tivoli.

César cho mời tu viện trưởng đến văn phòng mà trước đây cha ông ở, ông xem xét ông này với vẻ hiếu kỳ.

Tu viện trưởng Angelo lúc đó mới vào khoảng hai mươi bốn hay hai mươi lăm tuổi. Nhưng ông dường như vào khoảng mới hai mươi. Đó là, ít nhất theo vẻ bề ngoài, là mẫu người hoàn hảo của tu viện trưởng ở triều đình : phong nhã, ân cần, trang điểm theo thời trang sau cùng. Ông có một vẻ ngây thơ dễ gây lòng tín nhiệm. Nhưng con mắt màu xám của ông đôi lúc có cái xéo đáng lo ngại.

- Nào, hãy xem, César nói, ông nghĩ thế nào về tình thế ?

Tu viện trưởng Angelo giật mình. Chưa bao giờ César nói với ông những chuyện quan trọng. Nhiều lần, ông có tham dự vào những hội nghị gia đình, nhưng không ai để ý đến ông.

- Thừa đức ông, ông nói, trừ ra một biến cố lớn lao và bất ngờ, tôi nghĩ rằng tình thế thật là tuyệt vọng. Việc hệ trọng, trong tình trạng của chúng ta hiện nay, đó không phải là về quân đội của ngài đã chịu một cuộc thất bại oan uổng, mà do nơi Đức Thánh Cha ở trong một tình trạng tinh thần đến nỗi ngài nghĩ rằng cần phải để một cái biến ngấn cách giữa ngài và kinh thành Rome...

- Ông có biết rằng ông rất thông minh không, ông tu viện trưởng ?... Tất cả những gì ông vừa nói với ta rất đúng. Một người như ông không thể ở trong một vị trí thấp kém ... Tất cả những giám mục của chúng ta đều già yếu. Chúng ta cần những người như là ông, Angelo... Chiếc mũ chủ giáo rất hợp ở trên chiếc đầu thông minh của ông...

Angelo hơi tái mặt...

César giữ im lặng một lúc. Rồi ông nói tiếp :

- Ông đã nói rằng chỉ có một biến cố lớn lao mới có thể biến đổi được cục diện của tình thế. Theo ông, thì tính cách biến đổi đó phải như thế nào ?

Tu viện trưởng giơ ngón tay chỉ lên trời dường như để chỉ tỏ rằng cái biến cố x a lạ đó vẫn còn là điều bí mật của Chúa. César đứng lên và tiến đến gần tu viện trưởng :

- Ông nghĩ thế nào về cha ta ? ông hỏi

- Đức giáo hoàng rất già yếu... đó là tất cả những gì tôi nghĩ !...

- Ông nên giải thích ... Hãy nói đừng ngại ngần gì cả...

- Những gì tôi vừa nói, thừa đức ông, bao hàm tất cả ý nghĩ của tôi... Đức giáo hoàng quá già yếu... Ngài mệt mỏi... Triều đại của ngài đã rất vinh quang... nhưng triều đại đó đã làm cho ngài kiệt lực..

- Và ông tin rằng cần phải có một vị giáo hoàng trẻ trung hơn?..

- Tôi tin rằng với lực lượng của bon phản loạn, cần phải đối đầu bằng một lực lượng không thể chống cự nổi...

- Ông sẽ làm thế nào cho kẻ tấn phong ông chức giám mục ?...

Tu viện trưởng nghiêng mình thật sâu và bày tỏ :

- Tôi xin chờ lệnh của ngài, thưa Đức Thánh Cha !...

- Tốt lắm, ta thấy rằng người ta không dối gạt ta.

César bắt đầu viết. Khi xong ông đưa bức thư mà ông vừa ký tên.

- Ông hãy đọc đi, ông nói. Giờ đây, giữa chúng ta không còn có gì là bí mật.

Và hơn nữa, nội dung bức thư sẽ chỉ bảo cho ông biết việc mà ta đang chờ đợi ở ông.

Tu viện trưởng bắt đầu chăm chú đọc :

“ Em gái thân yêu,

Tu viện trưởng Angelo, là người sẽ trao cho em lời này và được ta tin hoàn toàn tin cẩn, sẽ nói cho em biết là tại sao ta không thể đi theo em đến Caprera. Tuy nhiên ta hy vọng sẽ đi đến nơi đó trong vài ngày nữa. Ta nghĩ rằng cha chúng ta đang thụ hưởng một sức khỏe tốt, nhưng ta không dám quá tin vào hy vọng đó. Lần cuối cùng gặp cha, ta thấy dường như sức khỏe của ngài quá xấu và ta lo sợ một chung cuộc khó tránh khỏi. Nếu như biến cố đó xảy ra, tu viện trưởng Angelo sẽ đến báo cho ta biết. Tu viện trưởng Angelo sẽ giúp em cho cha chúng ta những sự săn sóc mà tình trạng của ông cần đến, nhưng ta lo ngại rằng những thuốc men của ông mang đến sẽ bất lực để ngăn cản bệnh. Ta sắp tiến quân đến kinh thành Rome, tại đây ta sẽ chờ đợi những tin tức với “một sự nóng lòng mà em cần phải hiểu”.

Anh của em. :

César, quận công De Valentinois “

Đến lúc tu viện trưởng đọc xong, César Bogia nhìn ông.

- Nào hãy xem, ông nói với vẻ trầm tĩnh, nào hãy xem, tu viện trưởng, ông có đồng ý với ta về những gì liên quan đến sức khỏe của cha ta không ?...Ông đừng nên giấu diếm sự thật với ta, dù có buồn thảm đến đâu.

- Tôi có ở thật gần bên cạnh Đức Thánh Cha, Angelo nói, và tôi hoàn toàn đồng ý với ngài, than ôi !...

- Ông cho ngài còn sống được bao nhiêu ngày nữa !...

Tu viện trưởng tính toán trong một phút. Rồi không do dự :

- Không quá tám ngày.

Câu hỏi ghê gớm của người con trai giáo hoàng và câu trả lời quái gở của tu viện trưởng được chao đổi nho nhỏ.

LVII :

Cuộc gặp gỡ trong đêm tối.

Giờ đây chúng tôi thấy cần thiết phải lui trở lại, để cho chúng tôi theo dõi mau lẹ và những hành động và cử chỉ của một nhân vật mà chúng tôi buộc phải để trong bóng tối. Chúng tôi muốn nói đến Rosa Vanozzo.

Nên nhớ rằng bà đã rời khỏi Raphael Sanzio và Rosita vào lúc những người này đi theo con đường Florence. Rosa trở lại Tivonli trong hang động ở vực thẳm Anio.

Mấy ngày trôi qua. Người mẹ của César và Lucrece sống như thế nào trong suốt thời kỳ đó ? Bà dấn thân vào những công cuộc chuẩn bị nào, và những ý nghĩ của bà ra sao?...

Có điều chắc chắn rằng bà trải qua thời gian đó để tìm cách mật thông với bên trong biệt thự. Người ta thấy rằng bà Maga, lúc tránh xa kinh thành Roma, đã mang theo khá nhiều đá quý và những đồng tiền vàng đủ tạo thành một gia tài. Bà dùng những của cải đó để mua chuộc một hoặc nhiều tên đầy tớ và sắp đặt phương tiện đi vào trong biệt thự.

Gần như giáo hoàng đi trở về phía biệt thự, trời tối đen. Angelo đi theo vị chủ nhân, và một lúc, ông ta ở lại phía sau đoàn tùy tùng : tu viện trưởng là người sưu tập, ông ngừng lại để lượm trong cỏ một con đom đóm nào đó. Khi ông trông thấy một bóng người sau một tảng đá...

Mắt ông phân biệt được bóng người : đó là một người đàn bà...

Đến lúc ông già Bogia đã biến mất, Angelo thấy bóng người đưa một bàn tay lên trán. Bóng người thốt lên một tiếng thở dài. Và bấy giờ, rất rõ ràng tu viện trưởng nghe người đàn bà nói gần như lớn tiếng :

- Đi, đi , Rodrigue... hãy đi, yên lòng và yên tĩnh, trong khi mà ta đau khổ... sắp đến giờ đền tội ác của mi...

Angelo nín hơi thở cho đến lúc người đàn bà đi xa. Bấy giờ, ông đi theo ngang qua những tảng đá. Người đàn bà không có một sự đề phòng nào cả.

Tu viện trưởng thấy người đàn bà đi vào hang động ở Anio. Ông ta theo rình rập nhiều ngày... Và có lẽ ông biết rõ bà đang chờ đợi việc gì !...

Một đêm – ít lâu sau việc xảy ra được ông giữ im lặng – tu viện trưởng Angelo chưa ngủ. Có ai ở gần ông sẽ nghe ông lẩm bẩm :

- Ta chắc chắn là đêm nay !... Bà sẽ đến... Chà ! thói quen để tự nói với mình !... Ta biết rõ hết ý nghĩ của bà già Rosa !

Thình lình ông giật mình. Ở cuối hành lang bên kia, ông nhận thấy một vật màu đen đang kéo lê.

Tu viện trưởng Angelo đứng im, trước cánh cửa hé mở của ông. Trong phòng của ông không có ánh sáng. “Vật” đó đến gần chẳng bao lâu đến trước mặt ông.

Bỗng nhiên, Angelo thò cánh tay : bàn tay ông chụp một bàn tay, ông kéo về phía mình và đi vào trong phòng rồi đóng cửa lại. Việc đó được làm trong cảnh im lặng hoàn toàn. Tu viện trưởng nói nhỏ :

- Im lặng ! Hay tôi kêu lên và tôi tố cáo bà !...

Bấy giờ, ông thắp lên một ngọn đuốc. Và bà Maga hiện ra trong ánh sáng. Bà nhìn kẻ vừa mới xen vào giữa bà và giáo hoàng. Angelo chưa buông bàn tay của bà.

- Bà hãy ngồi, ông nói nhỏ... Tôi biết rằng bà đến để giết chết Đức Thánh Cha... Chỉ một lời nói của tôi có thể khiến cho bà bị bắt. Lời đó, tôi không nói ra...

- Vậy thì, Roza Vanozzo nói với vẻ bình tĩnh lạ lùng, vì chính ông cũng muốn giết chết Rodrigue Borgia !

- Không ! Tôi không mong ước cái chết của ngài nếu như cái chết của ngài không mang lại lợi ích cho tôi, cũng như là vào ngay lúc này. Nhưng có một điều chắc chắn là cái chết của giáo hoàng sẽ giúp ích cho tôi một ngày kia...

- Thế thì ông muốn gì ?

- Rằng bà nên chờ đợi.

- Và nếu như ta không muốn hoặc nếu như ta không thể chờ đợi ?

- Lúc bấy giờ tôi sẽ tri hô lên, bà bị bắt, bà sẽ chết mà chưa thực hiện được việc báo thù của bà !

- Phải, ta hiểu ! Rosa nói. Ông đã sống trong bầu không khí đầu độc của những người Borgia và thuốc độc đã ngấm vào tận tâm hồn của ông. Ông là một sức mạnh và sức mạnh của ông bằng với sức mạnh của ta.

- Vậy thì bà nhất định chờ đợi ?

- Ta đã kiên nhẫn nhiều năm, ta có thể kiên nhẫn nhiều ngày. Nhưng chừng nào cơ hội sẽ đến ?...

- Tôi sẽ báo trước cho bà !

Rosa Vanozzo dường như suy nghĩ miên man.

- Được ! Cuối cùng bà nói. Ông biết tìm ta ở đâu.

Tiếp theo cuộc gặp gỡ đó, tu viện trưởng có với bà nhiều cuộc trò chuyện khác ở trong hang động ở vực thẳm. Và ngày mà ông già Bogia vội vã ra đi, ông đi đến tìm bà :

- Giáo hoàng không còn ở Tivoli nữa, ông nói.

- Ta biết việc đó, Rosa Vanozzo thản nhiên nói.

- Giáo hoàng ẩn náu ở Caprera bên cạnh con gái ngài là Lucrece. Quân đội của César vừa chịu một cuộc thất trận... Có những cuộc hỗn loạn ở kinh thành Rome gần như ở khắp nơi,

Bà già lắng nghe với vẻ bình tĩnh. Bà lầm bầm :

- Đó là hình phạt đang đến !... Việc tình cờ đã ngăn cản ta giết chết ông ta đêm nọ. Xin tạ ơn sự tình cờ đó, bởi vì Rodrigue có thể tham dự cuộc sụp đổ uy quyền của ông ta ! Nhưng xin bây giờ, hỡi chàng trai trẻ, nên vội vàng đi...

Bà nói nhỏ như để nói với bà, bà nói thêm vừa rùng mình :

- Caprera !... Tốt !...

LVIII :

Người cha và đứa con gái

Một giờ sau cuộc khởi hành của César, người ta nên nhớ lại, ông quay trở về doanh trại, tu viện trưởng đi đến hang động ở vực thẳm Anio. Nhìn thấy thái độ nóng nảy hơn của ông, với đôi mắt rạng rỡ, bà Rosa đoán ra sự thật.

- Giờ đã đến phải không ? bà lạnh lùng hỏi.

- Phải ! ...tôi đi...

- Ông muốn nói rằng chúng ta đi ?

Angelo giữ một phút im lặng.

- Thế nào ? bà hỏi.

- Bà nghe đây, cuối cùng tu viện trưởng nói. Quả thật, giờ đã đến. Trước tám ngày giáo hoàng sẽ chết,

tôi xin thề với bà... Như thế bà muốn đến Caprera để làm gì?... Sự hiện diện của bà có thể làm liên lụy tất cả. Một mình, tôi sẽ chắc chắn thành công. Sau cùng, bà muốn gì?... Muốn cho ông ta chết... Vậy thì, ông ta sẽ chết... Bà hãy trao cho tôi thứ nước ghê gớm mà bà biết cách bào chế... Và tôi đi !...

Bà Maga nhún hai vai.

- Ông đúng là đứa trẻ, bà nói. Và ông không biết thế nào là sự báo thù. Ta không muốn rằng giáo hoàng chết : ta muốn giết chết ông ta. Ta đã cứu sống ông ta một ngày kia khi ông ta bị bệnh. Ta đã cho ông ta những phương tiện để sát hại những kẻ thù muốn cái chết của ông ta. Ta đã làm tất cả những việc đó, con trẻ, để giữ ông ta lại cho ta. Ta muốn có mặt ở đó... Cần phải cho ông ta thấy ta và nói chuyện với ông ta vào phút chót của đời ông. Bởi vì ta có nhiều việc để nói... Ông nên nghĩ rằng ta đã chờ đợi suốt một cuộc đời cái giây phút thuận tiện để rồi vì, ngu ngốc, giao phó cho ông việc trả mối thù của ta?... Chính ta, ông nghe rõ không, chính ta sẽ rót thuốc độc cho ông ta... Ta, chứ không phải ai khác...

Tu viện trưởng nín thình, nhìn với vẻ khủng khiếp, người đàn bà, vào lúc đó, hiện thân cho sự báo thù.

- Tôi sẽ làm theo những gì bà muốn, cuối cùng ông ta áp ứng.

- Ông sẽ vâng lời ta cho đến cuối ?...

- Tôi sẽ vâng lời...

Hai giờ sau, một chiếc xe bát bưng rời khỏi Tivoli và đi về hướng Ostie, hải cảng nhỏ nằm không xa kinh thành Rome, ở vàm sông Tibere.

Ông già Bogia đi ẩn náu ở Caprera

Tin tức về tai biến ở đèo Địa ngục đã đánh cho Alexandre VI một nhát đòn thật ghê gớm cũng như là bất ngờ. Ông già đó, không còn sợ hãi cái gì nữa ở trên đời, kín đáo run sợ trước mặt con trai mình là César. Ngài biết rằng ông ta có khả năng phạm một tội giết cha và, bằng cách đưa ông ta vào trong những trận chiến tranh mới, ngài tìm cách hay nhất là tự đề phòng.

Cuộc bại trận đã làm sụp đổ giấc mơ của César. Vì thế, Alexandre VI run sợ cho mạng sống của mình.

Cho nên ngài tiếp mời phái viên của Lucrece thông báo cho ngài nàng đi đến Caprera, ngài quyết định ngay. Ngay ngày hôm sau, ngài lên đường, gần như

là bí mật, chỉ thông báo với những người thân thích rằng ngài đi theo con gái trong vài ngày. Ngài đổ bộ ở Caprera.

Lucrece tiếp rước ngài, tỏ lộ lòng vui mừng hiếu thảo mạnh mẽ nhất. Nhưng cha nàng đến gây cho nàng một sự lo ngại mơ hồ cùng một sự kích thích ngấm ngầm. Tất cả, trong cử chỉ của giáo hoàng, thông báo cho nàng những tai biến. Ngài tỏ ra đa nghi, và ngay sau khi đến, ngài muốn đi thăm viếng tòa lâu đài của Lucrece.

Lâu đài nằm ở cạnh mé biển, trên bờ biển nhìn qua nước Ý. Ở phía đó tòa lâu đài không thể đến gần. Bờ biển lởm chởm những tảng đá nhọn.

Về phía mặt đất, một cái hào rộng đầy nước tinh thiết lập một con sông khác cũng khó có thể vượt qua.

- Nay con, ngài hài lòng nói, con là một kiến trúc sư quân sự tài giỏi. Tòa lâu đài này bất khả xâm phạm.

Từ nhiều năm trước, Lucrece đã nhận của cha nàng quyền sở hữu hòn đảo nhỏ Caprera mà một con kênh chia cách với hòn đảo Sardaigne. Nàng có một chiếc thuyền nhỏ hai buồm riêng của mình, luôn luôn sẵn sàng. Chiếc tàu buồm đó, với mười người thủy thủ luôn luôn nàng thường trực ở cảng Ostie, cách kinh thành Rome vài dặm. Một chiếc thuyền buồm khác nhỏ hơn, cũng chạy mau như vậy, bỏ neo trên bờ biển tây của đảo Caprera, đối diện với đảo Sardaigne. Lucrece đã bảo đảm như thế việc đào thoát của nàng trong trường hợp bất lợi.

Chính tòa lâu đài gồm có một nhóm nhà ở mà nhà chính là một ngôi nhà vuông lớn, tại đây có khoảng bốn mươi tên đầy tớ, chưa kể những thị tì của Lucrece. Và những tên đầy tớ đó, sẵn sàng trở thành những người lính, là những người tận tụy sẵn sàng hy sinh cho chủ mẫu của họ.

Cuộc thăm viếng lâu đài xong, giáo hoàng đến ở trong một ngôi nhà lộng lẫy gồm một chục gian phòng, được Lucrece trang bị với tất cả những gì xa hoa tinh nhã mà nàng thích được vây quanh ở kinh thành Rome. Borgia xem xét kỹ lưỡng cửa nẻo, khóa cửa.

Ngài ở riêng cùng với Lucrece, nàng càng lúc càng trở nên lo lắng. Nàng nghĩ rằng giáo hoàng sắp giải thích cho nàng hiểu cuộc viếng thăm của ngài ở Caprera. Nhưng nàng vẫn chưa được hiểu toàn bộ. Thật vậy, thay vì giải thích, ông già Borgia thành tình hỏi nàng :

- Nay con, con đi đến đây để làm gì ?

- Nhưng, cha cũng biết rằng thỉnh thoảng con đi đến đây...

- Thế là con không có một lý do nào đặc biệt để nấu mình ở Caprera ?
- Không, thưa cha, nàng đáp lại với vẻ thật tự nhiên.
- Cho nên con không biết việc gì đang xảy ra !
- Vậy ra đang xảy ra một việc nào đó sao ! Lucrece kêu lên.
- César bị thất trận. Kinh thành Rome đang nổi loạn và vào giờ này, có lẽ hội đồng các vị hồng y đang nhóm họp để phế truất phế cha !

Lucrece đứng ngạc nhiên và kinh hãi.

- Thành thử ra, nàng nói, cái việc đã đưa cha đến Caprera...
- Là mối sợ hãi, con ạ ! ông lão ngắt lời.
- Nỗi sợ hãi!... Chà, thưa cha, chưa bao giờ cha dùng danh từ này... dù cho những cảnh ngộ như thế nào... Những sự việc đã quá tuyệt vọng sao ?...

Giáo hoàng gật đầu. Rồi, ngài nói tiếp :

- Có một ngày ta làm một cử động khiến cho ta khóc những giọt lệ máu... Con quý nào đã nhắc thầm cho ta ý nghĩ bất thường, nguyên nhân đầu tiên của những sự bất hạnh của chúng ta !...

- Con không hiểu cha muốn gì, thưa cha.

- Một ngày kia, ở điện Vatican, một người đàn ông đã từ chối những đề nghị của ta hiến dâng cho ông ta... César xông tới để đâm ông ta; ta đã giữ César lại ! Người đàn ông vượt ngục... ông ta đến Monteforte... Chính ông ta vừa tàn sát đạo quân của César.

- Ragastens ! Lucrece kêu lên, đè nén một cơn giận điên cuồng.

- Một ngày đã đủ, ông già Bogia tiếp tục. Đám dân chúng đã run sợ trước mặt ta đã dám ngược đầu lên khi họ nghe được tin của vụ tai biến... Rome đã thoát khỏi tay ta... Chính ở tại Tivoli, ta bắt gặp xung quanh mình ta những cái nhìn độc ác ... Và ta sợ hãi, ta bảo con !...

“ Ôi Lucrece ! ôi Lucrece ! Ta chỉ còn tin tưởng ở con. Con biết rằng cha luôn luôn thương yêu con và yêu thích con hơn những người anh trai của con, hơn cả chính César ! con am hiểu ý nghĩ của cha... Lucrece, con sẽ bảo vệ cho người cha già của con, có phải không ?... “

- Chà ! thưa cha, Lucrece kêu lớn, cha có thể nghi ngờ sao ?... Tại đây, cha được hoàn toàn an ninh. Cha đừng nên lo ngại gì cả... Nhưng, thưa cha, những sự hoảng hốt của cha quá đáng. César bị bại trận sẽ khôi phục lại một đạo binh khác... Một việc thất bại duy nhất không để đủ để xóa bỏ biết bao nhiêu chiến

thắng. Về phần của tên khốn nạn Ragastens, con có sẵn cho cha cuộc báo thù đến nỗi, vì đó hẳn sẽ chết trong cơn tuyệt vọng hãi hùng.

- Con nói sao?... Ôi ! nếu là sự thật !...

- Xin cha chớ hoài nghi, thưa cha ! con sẽ phái ngay tức khắc một người đến gặp César, anh cần phải đến đây...

Giáo hoàng nhồm dậy.

- César ! ngài nói với một sự giận dữ lẫn lộn sự kinh hãi, César ! Chà ! Con nên hiểu hết ý nghĩ của ta, tất cả sự thật !... Trong số biết bao nhiêu vị hồng y đang rình rập chiếc mũ giáo hoàng và âm mưu cái chết của ta, người mong muốn hăng hái nhất đến cái chết của cha, đó là César, anh trai của con, con trai của cha !... Con đừng nên phản đối... Cha gặp trong đôi mắt của nó nhiều cái nhìn lạ lùng trong đó ý nghĩ giết cha chiếu sáng nhanh như chớp... César muốn làm giáo hoàng thế cho cha... Nếu như César đến đây, đó là sẽ để giết cha...

- Thưa cha, cha lầm rồi... Con xin thề với cha điều ấy... Con cũng vậy, con đã dò xét tâm tình của César.

- Lucrece ! Lucrece ! ông già kêu lớn với một vẻ khủng khiếp hiển nhiên, con hãy thề với ta rằng con sẽ không gọi César đến đây !...

- Bởi vì việc đó làm cho cha yên tâm, con xin thề với cha.

- Tốt, con gái ta !... Ta biết trước rằng con sẽ bảo vệ co cha của con... Hãy bước lại cho cha ôm hôn con.

Lucrece chìa trán cho nụ hôn của ông già Bogia.

- Đi đi, ông nói tiếp. Ta cần được nghỉ ngơi... Ngày mai, con sẽ nói cho ta nghe về cuộc báo thù của con đang trả thù tính...

Lucrece đi ra. Ngay sau khi nàng về đến phòng mình, gương mặt nàng mất đi cái vẻ hiếu thảo mà nàng đã che đậy trước mặt cha nàng.

Một giờ sau, người được đi thư được phái về nước Ý, được giao phó trao lại cho César câu giản dị này :

“ Thật cần thiết cho anh phải đến Caprera, mọi việc gác lại. Em chờ anh. “

LIX :

Đi phiêu lưu

Trong thời gian đó, Ragastens chờ đợi chán chê, trong nỗi buồn phiền sâu xa về sự mất tích của Béatrix. Nhưng vì đó là một tâm hồn hoạt động, nên chàng hành động.

Ngay sau khi tỉnh trí, Ragastens hội riêng bà thị tỳ già đã thông báo việc bất hạnh đến và chất vấn bà. Nhưng bà già hiền lành chỉ có thể xác định hoàn toàn câu chuyện kể của bà. Chàng chất vấn tất cả những tôi tớ trong dinh, nhưng không thể rút ra một lời chỉ dẫn nào. Cuối cùng, viên sĩ quan trực vào lúc Béatrix đi ra cũng không thể mang lại một lời giải thích nào.

Tan nát bởi những mệt mỏi trong ngày, tuyệt vọng, Ragastens trở về phòng và cuối cùng chàng ngủ say. Sáng hôm sau, chàng thấy Giulio Orsini đi vào phòng chàng.

- Ông bạn thân mến, chàng này nói, hội đồng các vị chỉ huy đang nhóm họp ở dinh. Giờ đây cần phải suy tính đến những phương thức lợi dụng đến cuộc thắng trận. César đang hoàn toàn bị thất bại. Quân đội của ông ta tán loạn... Chúng ta sẽ tiến quân đến Rimini, rồi đến Bologne. Thế là nước Ý được giải phóng... Chúng tôi nghĩ rằng ngài cần phải cầm quyền chỉ huy quân đội liên minh. Nhất là để giải phong chức tước cho ngài mà hội đồng nhóm họp sáng nay.

- Tôi sẽ không đi đến hội đồng, Ragastens trả lời.

- Ngài nói sao ? Orsini ngạc nhiên kêu lớn.

- Tôi nói rằng tôi từ chối cái chức tước vinh quang mà ngài và bạn hữu của ngài muốn dành cho tôi. Tôi sắp rời khỏi Monteforte ngay sáng nay. Nàng quận chúa trẻ tuổi đã bị mất tích khỏi Monteforte, tôi sẽ tìm ra nàng hoặc là tôi sẽ chết trong nhiệm vụ.

Orsini hết sức cảm động, đưa tay cho Ragastens :

- Xin tha lỗi cho tôi, ông bạn... Trong nỗi vui mừng ích kỷ của chúng tôi, tôi đã quên, tất cả chúng tôi đã quên lãng mối tình của ngài, và nỗi buồn phiền của ngài. Tôi sẽ không có đủ can đảm để thử can gián ngài... Và chúng tôi sẵn sàng từ bỏ tất cả để giúp ngài trong việc đó...

Ragastens lắc đầu.

- Tôi thích một mình hơn, chàng nói. Nếu như về sau này, nếu tôi cần đến ngài, ông bạn thân mến...

- Ngài sẽ tùy ý sử dụng mạng sống của tôi, mạng sống của tất cả chúng tôi !

- Tôi sẽ nhớ đến lời nói ấy... Nhưng vào lúc này không phải là tôi đi đến chiến trường, đó là những sự tìm kiếm cần phải làm... Đối với công việc này, tôi

nhắc lại, tôi cần phải có một mình...

- Dù sao, ngài cũng đừng quên việc này : chúng tôi để ở lại Monteforte một đồn binh ba ngàn quân. Đạo binh nhỏ đó thuộc quyền sử dụng của ngài, khi có một hiệu lệnh đầu tiên. Về phần tiền bạc mà ngài có thể cần đến, những tù sắt của tôi mở rộng và viên quản gia của tôi sẽ đến chờ lệnh của ngài. Ngài không đến nói lời giã từ cùng các bạn hữu của chúng ta sao ?...

- Tôi trông cậy nơi ngài về việc đó.

- Hãy đi ! chúc cho ngài thành công !

Orsini lui ra vừa lắc đầu. Lòng tình tưởng của chàng, cũng như là các vị chỉ huy, là nàng quận chúa trẻ tuổi đã bị giết chết, nạn nhân của tính liều lĩnh của nàng. Nhưng ở Ragastens, lòng tin của chàng vẫn không lay chuyển. Hoa Anh Thảo mất tích, phải !... Còn chết, thì không ! những sự nghi ngờ của chàng cuối cùng cũng tập trung ở xung quanh Lucrece Bogia !

Lucrece đã đến Monteforte. Lucrece, khi thấy rằng tất cả những đề nghị của nàng bị cự tuyệt, đã đe dọa chàng một cuộc báo thù. Nhưng nàng định dùng Hoa Anh Thảo để làm gì ?...

Chàng gọi Spadacappe và ra lệnh cho anh sửa soạn một cuộc hành trình dài. Vào lúc đó viên quản gia của Giulio Orsini đến trình diện cho chàng sai khiến. Ragastens cho dựng đầy đồng đũa-ca những túi yên ngựa của Spadacappe. Chàng không muốn làm tổn hại đến tình bạn hữu của Orsini nếu không rút tiền ở trong tủ, theo như lời yêu cầu của Orsini.\

Rồi chàng lên đường, dẫn theo Spadacappe. Nhưng vào lúc chàng đi ngang qua cửa lớn của dinh thự. Orsini nơi chàng đang ở, chàng thấy một hàng rào lính danh dự.

Thế là Ragastens đi tới, giữa những tiếng hoan hô của quân sĩ và của dân chúng.

Gần bên cửa, chàng thấy những vị chỉ huy đang tập trung chờ đợi, và chào chàng bằng những tiếng hoan hô, Ragastens cảm động không muốn ngừng lại. Chàng chỉ kêu lớn :

- Hẹn tái ngộ !

Rồi chàng giục ngựa chạy mau, tránh xa.

- Chúng ta đi đâu ? bấy giờ Spadacappe mới hỏi

- Đi phiêu lưu ! Ragastens trả lời.

Lời nói gần như là đúng. Ragastens chỉ có một lời chỉ dẫn duy nhất. Viên sĩ quan trông thấy Hoa Anh Thảo đi ra đã được chất vất. Và khi hiệp sĩ hỏi ông rằng nàng quận chúa trẻ tuổi đã đi ngả nào, ông chỉ một con đường vòng quanh những thành lũy Monteforte dài một phần tư dặm trước khi đi sâu vào đồng quê. Thật là mênh mong. Nhưng Ragastens vẫn xông vào con đường đã được chỉ dẫn.

Cuối một giờ sai ngựa, Ragastens thấy trước mặt mình một trang trại hẻo lánh. Cho đến đây chàng không gặp một cái nhà nào khác. Chàng xuống ngựa và đi vào gian phòng lớn trong trang trại :

Một bà già đang ngồi quay sợi. Bên cạnh, một đứa trẻ độ mười hai tuổi đang đương mây.

- Chúc bình yên, bà lão hiền lành. Ragastens nói.

- Bình yên và sức khỏe ! bà già trả lời. Andréa, đi lấy một hũ rượu đãi khách...

- Cám ơn bà lão hiền lành. Ta không cần dùng gì cả... gì cả hơn là vài tin tức.

Andréa, đứa trẻ đã đứng lên để thi hành mệnh lệnh của bà nó, bắt đầu trở lại công việc đương mây của nó vừa mở to đôi mắt hiếu kỳ.

- Nói đi, thưa ngài, người đàn bà quê nói, nếu việc đó ở trong sự hiểu biết của tôi, tôi sẽ làm hài lòng ngài.

- Vào khoảng mười hai giờ đêm rồi, bà có thấy một vị phu nhân trẻ tuổi cưỡi ngựa đi qua đây không ?

Người đàn bà rùng mình một cái.

- Tôi không thấy gì cả ! bà nói vừa làm một dấu thánh giá.

Ragastens đã ghi nhận cái rùng mình. Hơn nữa chàng còn ghi nhận dấu thánh giá, đôi khi kèm theo lời nói láo do đó người ta cầu xin Chúa tha thứ.

Ragastens rất am tường những cử chỉ đó theo lương tâm của những người dân quê, nên tin chắc rằng bà già có thấy một việc gì đó. Chàng nói tiếp với một giọng nghiêm khắc hơn :

- Vậy là chắc chắn bà không trông thấy người nào đi ngang qua trên đường hồi đêm rồi, hoặc là vào sáng nay ? và không người nào đi vào trang trại của bà ?...

- Thật chắc chắn, không một người nào, thưa ngài !

Và bà già làm thêm một dấu thánh giá còn nhiệt thành hơn lần đầu.

- Bà ơi ! lúc đó đứa trẻ kêu lớn, bà phu nhân đẹp đã đi đến bà quên rồi sao ?...

- Nín đi, Andréa !... đứa trẻ không biết nó nói gì !

Ragastens quay về phía bà già :

- Mặc dù tất cả lòng kính trọng của ta đối với tuổi tác lớn của bà, ta buộc phải dùng võ lực nếu như bà không nói ra sự thật. Nên biết rằng đã có xảy ra một tội ác trọng đại. Tất cả giả thiết cho rằng kẻ sát nhân là một người đàn bà --- vì đó là một người đàn bà--- đã đi ngang qua đây... Bà tùy thuộc quyền tài phán của Monteforte. Nếu như bà không nói cho ta nghe tất cả sự thật, chắc chắn rằng ngay chiều nay bà sẽ bị bắt giam cũng như là tất cả những người dân ở trong trang trại.

- Chúa Jesus ơi, xin hãy thương xót chúng tôi !... Bà đã dọa giết chúng tôi, nếu như lúc nào đó có một người trong chúng tôi thốt ra một lời nào...

- Tôi xin thề với bà rằng chẳng có gì hại xảy ra đến cho bà nếu như bà nói sự thật. Nếu như ngài bá tước Alma khá uy quyền để bảo vệ cho bà, cơn giận của ngài có thể bắt bà phải trả giá đắt...

- Vậy thì, phải ! một vị phu nhân đến cách đây vài ngày...

- Vị phu nhân đó là ai ?

- Tất cả chúng tôi không quen biết bà !... Bà hỏi cho một chiếc xe và bốn người lính, bằng cách trả tiền trọng hậu cho chúng tôi... Chúng tôi nhận lời. Bà cũng có yêu cầu chúng tôi... giao cho bà trong vòng một đêm, gian phòng lớn ở trong trang trại chúng tôi, và bắt chúng tôi thề rằng chúng tôi sẽ không tìm cách để biết việc xảy ra ở trong đó... Và với việc đó bà cũng cho chúng tôi tiền.

- Bà đi đến đây đêm hôm kia, phải không ?...

- Phải, bà chủ trang trại trả lời, khùng khiếp.

- Một mình ?...

- Không... với một vị phu nhân khác !...

Ragastens dập tắt một tiếng kêu. Chàng thoáng thấy sự thật.

- Bà hãy nói hết ! chàng vừa nói vừa tái xanh... việc gì đã xảy ra ?...

- Chúng tôi nghe như có tiếng cãi vã ... rồi những người lính chụp bắt bà phu nhân trẻ tuổi...

-Ồ ! lũ khốn nạn...

- Họ để bà lên xe... và tất cả ra đi...

- Về hướng nào ? Ragastens hỏi.

- Về phía dưới núi...

Ragastens chạy vội ra bên ngoài nhảy lên mình ngựa.

- Chính là con quý sứ Lucrece ! Chàng găm lớn vừa giục ngựa phi nước đại về hướng chỉ dẫn... Ta đã tha thứ cho mi hai lần !... Nhưng giờ đây, bất hạnh cho mi.

LX

Giacomo

Ragastens có thể đi theo dễ dàng dấu vết của Lucrece cho đến chân núi. Chỉ có một con đường cho xe ngựa và chàng đi theo con đường đó. Cách xa xa, có một ngôi quán, một trang trại. Chàng đi vào hỏi thăm tin tức, rồi tiếp tục đi.

Nhưng ra đến đồng bằng, mọi sự chỉ dẫn biến mất. Tại đây, nhiều con đường giao nhau. Đi theo đường nào ?... Chán nản, Ragastens ngừng lại và ngồi dưới bóng mát.

Hoa Anh Thảo đã bị lôi cuốn về phía sào huyệt nào ?

Cần bày tỏ nỗi bất hạnh của mình, chàng cho Spadacappe biết rõ về cuộc phiêu lưu độc ác. Spadacappe nghe với một thiện cảm được anh bày tỏ bằng những lời cảm thán dữ dội.

- Nhưng mà người đàn bà đó đã bị điên dại sao ! anh kêu lớn khi hiệp sĩ đã nói hết. Bộ bà ta bị quỷ nhập à !...

- Anh không có giả thiết nào sao ?... Anh không thoáng thấy một dấu vết nào sao ?...

- Không, thưa ông hiệp sĩ. Nhưng nếu chúng ta muốn biết được tin tức , thì chỉ có thể là ở kinh thành Rome.\

- Ở kinh thành Rome ! Ragastens trầm giọng nói.

- Chà ! Tôi biết rằng thật nguy hiểm. Không phải cho tôi... Ở tại kinh thành Rome có một ngài hầu tước tên là Rocasanta mà tôi thường có đụng chạm về những việc vặt. Tôi có thể đảm bảo với ông rằng đó là một người cảnh sát tài giỏi nhất.

- Chúng ta sẽ tới kinh thành Rome ! Ragastens kêu lớn. Lời khuyên rất hay.

- Suy nghĩ một chút, thưa ông. Cái đầu của ông bị treo giải... Hãy để cho tôi đưa ông đến một ngôi nhà an toàn. Tôi sẽ đi vào thành phố và tôi lãnh nhiệm vụ tìm hiểu những gì cần thiết.

Ragastens bắt đầu cho ngựa chạy mau về hướng Thành phố Bất Diệt. Spadacappe buồn bã đi theo chàng. Anh chỉ thấy chủ nhân của mình ở trong một tình trạng thật sự tuyệt vọng...

Cả hai đến cửa thành phố Rome ngay buổi chiều ngày thứ tư. Ragastens nhận thấy một sự chuyển động bất thường. Miền đồng quê ở Rome bình thường quanh quẽ giờ náo nhiệt những người qua lại và là những người hiếu chiến. Cuối cùng chàng đi vào kinh thành Rome...

Chàng đi ngang qua cung điện Tươi Cười, lặng lẽ và âm u... Và một cảnh tượng phi thường đập vào mắt chàng, những pho tượng ở hàng hiên bị lật đổ... Cung điện dường như đã bị cướp phá. Ngoài ra nguyên cả thành phố đưa ra một quang cảnh lạ lùng.

Những nhóm thị dân đi rảo khắp đường phố, trạng bị dáo, gươm, một vài người vung vẩy súng hỏa mai.

Ragastens đi ngang qua những nhóm người mỗi lúc càng trở nên đông đảo vào lúc chàng đi sâu vào trung tâm.

- Anh bảo sao về tất cả việc đó ? chàng hỏi Spadacappe.

- Thưa ông hiệp sĩ, người dân La Mã trung hậu có vẻ như đã quá chán chê sự nô lệ của họ.

Ragastens không trả lời, chàng lại nghĩ đến Hoa Anh Thảo còn đang ở trong tay Lucrece Bogia. Cần phải khám phá ra bằng bất cứ giá nào nơi ẩn núp của Lucrece.

Ragastens đánh một vòng lớn đi đến ngôi lữ quán cửa của chàng—lữ quán “Ông Janus đẹp trai”. Bartholoméo, ông chủ quán xứng đáng trông thấy một kỵ sĩ đi vào, vội chạy ra đón đầu. Nhưng ông ta ngừng lại mở hoác mồm sửng sốt :

- Ngài hiệp sĩ De Ragastens ! ông lầm bầm.

- Chính là ta, ông Bartholoméo thân mến... Vì sao sự hiện diện của ta làm cho ông ngạc nhiên ?...

- Không có gì cả, thưa ngài... nghĩa là, có việc !... Khi tôi nghĩ đến những tên lưu manh Bogia đó dám cả gan kết án ngài ! ... Nhưng mà thực ra,... ngài là một trong những kẻ thù kịch liệt nhất của họ... ^Danh dự biết bao cho lữ quán của tôi !... Hoan hô ngài De Ragastens, kẻ thù của César Bogia !...

Ông chủ quán sẽ tiếp tục biểu lộ sự ồn ào lòng hâm mộ của ông nếu như Ragastens không nắm lỗ tai ông ta.

- Thầy Bartholoméo, chàng nói, nếu như ông tiếp tục la mãi tên ta, ta sẽ cắt cái tai mà ta đang nắm.

Ông chủ quán lật tức nín ngay.

- Hơn nữa, nếu như ông tiết lộ với bất cứ một ai về sự có mặt của ta, thì ta sẽ cắt hết hai tai.

- Tôi sẽ không nói gì cả, Bartholoméo xác nhận.

- Trong trường hợp đó, chúng ta còn là bạn tốt với nhau. Hãy dẫn ta đến cái phòng nhỏ trông ra sông Tibre...

- Đâu được ! Tôi muốn cho ngài hiệp sĩ căn phòng đẹp nhất trong lữ quán, cái phòng của những vị thân vương.

Nhưng Ragastens nhất định muốn lấy lại căn phòng tầm thường mà chàng đã ở khi đi đến kinh thành Rome... Căn phòng đó đầy những kỉ niệm gây cho chàng sự hứng thú của nỗi buồn xa xăm mà người đàn ông cảm thấy khi sống trở lại thời dĩ vãng của mình. Và lại, con sông Tibre đã từng một lần là con đường tự do của chàng, chàng tính dùng trở lại cùng con đường đó trong trường hợp có nguy cơ quá cấp bách.

Ngày buổi chiều hôm đó, Ragastens được Spadacappe hướng dẫn, bắt đầu sự tìm kiếm. Nhưng tất cả đều tỏ ra vô ích. Đến cuối ngày thứ tám chàng vẫn chưa tìm ra được dấu vết của Lucrece.

Ragastens cảm thấy thối chí.

Tám ngày đó, chàng sống trong một cơn sốt vì một sự lo âu ngày càng lớn mãi. Trong thời gian đó, cuộc bạo động đang trôi theo dòng của nó, dân chúng vây hãm tòa lâu đài Saint—Ange.

Ngày thứ chín, Ragastens đi ngang qua cảnh hoang tàn của Cung điện Tươi Cười. Khi đi đến trên quảng trường, chàng thấy một người đàn ông nhỏ thó mặc quần áo đen cũng vừa kịp nhận ra chàng.

- Ngài De Ragastens ! ông ta kêu lớn.

Ragastens vội vịn thúc ngựa đến trước mặt người lạ.

- Ông là ai ! chàng hỏi ...

- Ngài không nhận ra tôi sao ?... Tôi sẽ nói cho ngài biết tôi là ai, nhưng không phải ở nơi đây, người đàn ông nói vừa nhìn xung quanh mình với vẻ lo sợ.

Tôi cần phải nói chuyện với ngài ! Tôi ở lại Rome cũng chỉ vì việc đó... Tôi vừa từ Monteforte đến.

- Từ Monteforte ! Ragastens kêu lớn với một hy vọng mơ hồ bắt đầu ... Lại đây, lại đây mau !...

Chàng đi trở về lữ quán “Ông Janus đẹp trai” mà người lạ giấu kín gương mặt khi đi ngang qua cửa. Đến lúc họ ngồi yên trong gian phòng nhỏ bên cạnh sông Tibre, người đàn ông nhỏ thó nói nhỏ vào tai chàng :

- Chính tôi đã mang đến đây cho ngài một túi tiền. Tôi là Giacomo...

- Người quản gia của Lucrece Bogia ! Ragastens kêu lớn.

- Phải, thưa ngài ! Giacomo nói với một vẻ hoan hỷ và một vẻ hài lòng lạ lùng. Và tôi rất sung sướng được gặp ngài...

Nhưng Ragastens đã chụp cánh tay ông...

- Vị chủ mẫu của ông đâu ? chàng hỏi. Hãy nói đi !... hoặc là, bởi tất cả lũ quỷ sứ, ông sẽ không sống mà đi ra khỏi đây !

Giacomo có một nụ cười.

- Tôi là một người bạn và tôi chạy theo ngài để báo cho ngài biết những gì mà ngài đã mất công đi tìm.

- Ông ! Ragastens kêu lớn, chàng tự hỏi xem người ta có giăng một cái bẫy cho chàng không. Ông, một người tôi tớ của Lucrece !

- Quả thật, tôi là người tôi tớ của bà ta ! Hay nói cách khác đúng hơn trước kia tôi là... Nhưng đối với tôi những nguyên nhân mà sẽ quá dài để trình bày với ngài vào lúc này, tôi căm thù người đàn bà đó. Tôi sống gần bên bà ta, căm thù bà ta cũng như là tôi căm thù người anh trai của bà ta...

Gương mặt của ông già biến đổi khi thốt ra những lời nói đó. Nó trở thành vẻ thù hằn sôi nổi. Ragastens hiểu rằng người đàn ông đó nói thật.

- Ông hãy nói đi, chàng nói. Chúng ta có thỏa thuận với nhau, bởi vì chúng ta có cùng mối thù.

- Thưa ngài, tôi đã đi đến Monteforte để tìm ngài. Tại đây, tôi được biết rằng ngài đã đi và tôi giả thiết rằng ngài đến kinh thành Rome...

- Nhưng mà ông từ đâu đến đây ? Tại sao ông đi tìm ta ?

- Tôi từ doanh trại César đến, tại đây tôi đã theo dõi lệnh bà Lucrece. Và tôi đã tìm ngài để báo trước cho ngài biết rằng bà đang suy tính một cuộc báo thù ghê gớm đối với ngài. Tôi bắt gặp giữa bà với người anh trai vài câu chuyện..

- Cuộc báo thù đã được thực hiện ! Ragastens nói.

- Như thế nào ? Giacomo ngạc nhiên hỏi.

Ragastens giữ một sự im lặng đau buồn.

- Ta xin cảm ơn ông, cuối cùng chàng nói, nhưng ông báo cho ta hơi trễ... Hơn nữa, ta biết trước rằng Lucrece Bogia chuẩn bị báo thù. Nhưng mà ông có thể giúp cho ta sửa chữa lại điều ước mà bà ta đã làm... nếu như vẫn còn kịp.

- Tôi hoàn toàn thuộc quyền của ngài.

- Thế này ! Ragastens nói vừa do dự, ông có thể nói cho ta biết lúc này Lucrece đang ở đâu ?

Và chàng vừa run rẩy chờ đợi câu trả lời của Giacomo.

- Rất dễ, người này nói, lệnh bà ở tại đảo Caprera.

- Ông có chắc chắn không ?

- Tuyệt đối, bởi vì tôi phải đi đến nơi đó để theo lệnh bà.

- Chúng ta sẽ cùng đi !

- Ngài muốn đi đến Caprera !... Giacomo kêu lớn.

- Nghĩa là ngay chiều nay ta lên đường !

- Chà, thưa ngài, ngài chưa biết thế nào là Caprera !... Ngài không biết rằng Lucrece lôi cuốn đến nơi đó tất cả những ai mà bà muốn đánh bại một cách bí mật.

Ragastens run rẩy khi nghĩ đến Hoa Anh Thảo.

- Ông không biết rằng, chàng nức nở kêu lớn, Lucrece bắt mất người đàn bà yêu thương của ta sao !... Và vào lúc này, có lẽ công cuộc báo thù...

Ragastens không nói thêm được nữa. Phản ứng bắt đầu, ghê sợ, ở một người đàn ông biết chịu đựng mà không than vãn những sự đau đớn tột hại nhất. Chàng nhào lên giường, úp mặt vào chiếc gối và bắt đầu khóc nức nở như một đứa trẻ. Spadacappe kéo Giacomo ra khỏi phòng.

- Chúng ta hãy để cho ông khóc, anh nói, ngài hiệp sĩ đang cần...

Rồi Spadacappe bắt đầu hỏi ông quản gia về những phương tiện mau nhất để đi đến đảo Caprera và chuẩn bị tất cả cho việc khởi hành, tiên liệu rằng hiệp sĩ sẽ muốn lên đường ngay tức khắc. Thật vậy, nửa giờ chưa trôi qua thì Ragastens đã biểu anh sửa soạn cho cuộc khởi hành.

- Tất cả đã sẵn sàng, thưa ông, Spadacappe trả lời.

- Trong trường hợp đó, lên ngựa ! và lên đường đến Caprera !

LXI : Hải cảng Ostie

Vào lúc Ragastens lên ngựa, Giacomo đưa lời từ giả.

- Tất cả những gì tôi có thể nói để ngăn cản ngài làm cuộc hành trình này sẽ là vô ích. Về phía của tôi, tôi sẽ đến Caprera để tiếp tục hầu hạ bên cạnh Lucrece, bởi vì công việc của tôi chưa xong với bà ta.

- Tại sao chúng ta không cùng đi chung ?

- Lệnh bà chắc chắn sẽ hay biết và việc đó có lẽ sẽ đủ làm cho ngài thất bại trong dự định của ngài. Ngài hãy đi về phía của ngài, tôi đi về phía của tôi. Bên phải trái tòa lâu đài vừa đi dọc theo bờ biển, cách độ một phần tư dặm, có vài cái chòi đánh cá. Ngài hãy đi vào cái chòi thứ ba, nói rằng ngài đến từ phía Giacomo, và ngài sẽ được tiếp nhận tử tế. Ngài sẽ bị tố cáo ở bất cứ nơi nào khác trên đảo.

Ragastens ra đi. Từ Rome cho đến cảng Ostie, khoảng đường chỉ có chừng vài dặm. Ragastens đi qua mau lẹ đoạn đường và đến cảng vào chừng nửa đêm.

Cần phải qua đêm ở Ostie. Ragastens đưa mắt tìm một ngôi quán. Nhưng tất cả các ánh đèn đều tắt hết, tất cả các cánh cửa đóng kín.

- Chúng ta sẽ trải qua đêm ở ngoài trời sao ? Chàng nói. Và lại đây không phải là lần thứ nhất...

- Thưa ông, Spadacappe liền nói, nếu như ông vui lòng đi theo tôi, tôi sẽ lo tìm cho ông một nơi trú ẩn.

- Anh biết rõ cảng Ostie sao ?

- Đây ! thưa ông, trong nghề cũ của tôi, cần phải dự liệu một phần tất cả những gì có thể xảy đến bất ngờ. Và trong việc đó, khả năng một cuộc chạy trốn trên biển tự nhiên phải có vị trí của nó. Chúng tôi ăn chịu với một số thủy thủ ở trên bờ biển, và tôi tin rằng chúng ta sẽ tìm ra ở giữa bọn họ phương tiện đi đến đảo Caprera.

Vài phút sau, Spadacappe ngừng lại trước một ngôi nhà thấp, vẻ bên ngoài trông ghê rợn.

Spadacappe và Ragastens xuống ngựa ở trước cửa. Anh huýt gió một cách đặc biệt và gần như ngay tức khắc, cánh cửa mở hé, một người đàn ông bước ra. Ông ta có một lúc ngờ ngàng và nghi ngờ khi trông thấy hai kỵ sĩ mang về những

người chiến trận. Nhưng Spadacappe nói nhỏ vài lời có lẽ là những mật hiệu, nên ông ta an lòng và gọi tên đây đó.

- Dẫn những con ngựa vào chuồng, ông ta nói. Nếu như quý ngài chịu khó đi vào...

Và ông tránh ra để cho cả hai đi vào một gian phòng thấp, trang bị bàn và ghế dài. Trên bàn có những bầu rượu và ly uống rượu. Những thủy thủ và những cô gái ngồi trên ghế dài.

Khi Ragastens và Spadacappe bước vào, một lúc im lặng đầy vẻ nghi kỵ, nhưng ông chủ quán dừng bàn tay phác vài dấu hiệu bí mật và những người khách lại tiếp tục những câu chuyện của họ.

Spadacappe và Ragastens đến ngồi ở một cái bàn. Ông chủ mang lại một bầu rượu và hai cái ly.

- Anh nói với ta rằng ở đây ta rằng ở đây chúng ta sẽ tìm ra những người thủy thủ để đưa chúng ta đến Caprera, Ragastens nói.

- Ông nên chờ đợi... Trước hết, không một ông chủ nào muốn cho ông xuống thuyền khi ông nói là ông muốn đi đến Caprera.

- Tại sao vậy ?

- Lệnh bà Lucrece ghét những người tò mò, đó là một người đàn bà thận trọng và tất cả những thủy thủ biết rằng họ sẽ phải trả giá đắt nếu chờ những người lạ đến gần lâu đài của bà...

- Như vậy làm thế nào bây giờ ?

- Ông nên nhớ rằng ông chủ chịu tiếp nhận chúng ta là vì chúng ta đang chạy trốn, chúng ta đi đến Sardaigne, đó là ít ra tôi để ông ta tin khi tôi trò chuyện với ông ta lúc này. Trong vòng vài phút, tất cả những thủy thủ ở đây sẽ biết việc đó. Và bây giờ, chúng ta sẽ mặc sức lựa chọn.

- Trong trường hợp đó, chúng ta nên chờ đợi.

Sau vài phút, một ông thủy thủ già râu xám đến gần hai người, và không cần được mời, ngồi xuống bên Ragastens, tự rót đầy một ly rượu chát và uống cạn một hơi, rồi ông nheo mắt và nói :

- Tôi là chủ chiếc Stella, và nó lướt như một con chim én biển, tôi tên Giuseppe.

Ragastens trang trọng gật đầu.

- Và như vậy, người thủy thủ nói tiếp, dường như đất ở trên lục địa cháy nóng dưới chân của ngài ?...

- Đúng như lời ông nói, ông chủ Giuseppe.
 - Và ngài sẽ không hờn giận để đi đến đảo Sardaige ?
 - Thật đúng.
 - Nếu như ngài muốn, tôi sẽ đưa ngài xuống thuyền và chúng ta kéo neo vào bốn giờ. Đó là hai đồng đuy-ca cho mỗi người các ngài. Một vào lúc khởi hành một vào lúc lên bờ...
 - Giờ đó thích hợp với ta, Ragastens nói.
 - Tốt ! Giuseppe nói. Xin đừng quên : vào bốn giờ.
 - Chúng ta sẽ chú ý !
- Ông chủ chiếc Stella đi ra khỏi quán, dẫn theo những người thủy thủ, chắc chắn là thủy thủ đoàn của ông.

LXII :

Chiếc thuyền buồm nhỏ Stella

Hai giờ đồng hồ sau, Ragastens và Spadacappe đi đến cảng. Spadacappe dắt theo hai con ngựa. Chẳng bao lâu họ tìm ra chiếc Stella cập bến ở một cầu tàu.

Những con ngựa được đưa xuống thuyền. Đến bốn giờ sáng, theo như lời ông nói, ông chủ Giuseppe kéo neo.

Tuy nhiên, ông ta nói với vẻ lúng túng và dường như có điều gì muốn nói. Bỗng nhiên ông ta quyết định :

- Nhân dịp, đêm hôm tôi quên báo cáo cho các ngài... Chúng ta đi đến Sardaigne, nhưng tôi nghĩ rằng đó chắc chắn sẽ không làm phiền các ngài nếu như tôi ngừng lại ở dọc đường...

- Ông ngừng lại !... Ở đâu ?...

- Ồ ! thời gian chỉ để ghé lại sát hòn đảo Caprera, rồi chúng ta đi ngay !

- Ông ghé lại Caprera ! Ragastens kêu lớn.

- Tôi đảm bảo tất cả, ông chủ nói nhỏ. Và lại, tôi chỉ ngừng lại để đưa xuống hai người hành khách.

Ragastens hơi tái mặt. Giuseppe nhận thấy nét xanh xao đó và nháy một mắt,

ông nói thêm :

- Đừng lo ngại gì cả ! hai hành khách thật hiền lành... Một thanh niên và một bà già.

- VÀ họ đi đến Caprera ?

- Phải ! Họ đã qua đêm ở dưới thuyền. Có lẽ họ có lý do hơn cả các ngài để ẩn núp.

- Họ ở đâu ?

- Trong cabin được tôi sắp đặt cho họ ở đằng mũi... Việc đó có làm phiền các ngài không để cho tôi đến gần Caprera ?

- Không... còn ngược lại.

Giuseppe nhìn Ragastens với một vẻ nhọc nhằn. Ông không hiểu. Ragastens bàng hoàng.

- Cabin của ta ở đâu ? chàng hỏi.

- Ở đó... Ngài đi xuống do cửa hầm này... Ngài sẽ tìm thấy hai cái võng tốt, nếu như ngài muốn nghỉ ngơi.

- Ta rất cần nghỉ ngơi... Nhân tiện thật vô ích cho những người khách biết đến sự có mặt của ta trên thuyền.

- Hiểu ! người thủy thủ nói vừa nheo mắt

Ragastens ra hiệu cho Spadacappe đi theo và dùng một chiếc thang nhỏ đi xuống lòng tàu, tin rằng chắc rằng ông chủ chiếc Stella sẽ giữ kín điều bí mật.

- Spadacappe, Ragastens nói, có hai người hành khách.

- Tôi biết việc đó, thưa ông, tôi có nghe.

- Hai người hành khách đó đổ bộ ở Caprera !...

- Spadacappe, cần phải biết thật rõ hai người hành khách đó là ai và họ đến Caprera để làm gì.

- Đó cũng là điều tôi đang nghĩ, thưa ông.

Vừa nói chuyện, Spadacappe lục lọi trong khoảng chật hẹp được ông chủ chiếc Stella khoa trương gọi là một cabin và chỉ là một nơi thu hẹp dành để chứa đồ vất bỏ.

Spadacappe cuối cùng cũng tìm ra được trong một góc một chiếc mũ của người phygien cũ và và một chiếc áo sơ mi với một dây nịt đỏ -- Đó là công việc của ta ! anh lẩm bẩm.

Trong vài phút, anh đã chân trần, ngực hở hang, chiếc mũ đội lên đầu, không khác biệt gì với những thủy thủ ở trên tàu Stella.

- Thưa ông hiệp sĩ, anh nói, ông đừng nên động đây khỏi chỗ này. Trước một tiếng đồng hồ, tôi sẽ mang đến cho ông những tin tức chính xác.

Nói xong, Spadacappe chạy đến cầu thang nhỏ leo lên boong tại đây ông chủ Giuseppe đang đi tới đi lui. Anh lại gần ông chủ Stella.

- Hai người hành khách ở đâu ? anh hỏi ông

- Ở trước mũi. Họ làm các ngài lo sợ ?.. Tuy nhiên tôi đã bảo đảm !

- Một việc đề phòng không bao giờ là vô ích.

Spadacappe đi thẳng đến mũi tàu, ở đây cũng có một cửa hầm tàu như ở sau lái. Gần bên hầm có một đồng dây thừng khoanh tròn. Spadacappe nắm dài gần đồng dây dường như để ngủ một giấc ngon. Và anh để chiếc đầu nằm sát bên cạnh nắp hầm.

Ban đầu, anh không thấy gì cả. Rồi đôi mắt anh quen thuộc với bóng tối, cuối cùng Spadacappe nhận thấy một bà già mà anh chưa bao giờ trông thấy. Gần bên bà, một thanh niên được anh nhận ra ngay vì đã trông thấy ở xa trong các đám rước giáo hoàng. Đó là tu viện trưởng Angelo.

Cái tên không giúp Ragastens biết được gì.

- Còn về người đàn bà, Spadacappe nói, tôi không biết bà là ai, nhưng tôi đoán là một người đầy tớ nào đó của lệnh bà Lucrece. Điều hiển nhiên là cả hai người đi đến lâu đài Caprera.

- Và họ không nói với nhau điều gì ?

- Không.

Đến sáu giờ chiều, chiếc thuyền nhìn thấy đảo Caprera. Ragastens lên trên boong tàu và ẩn mình. Chàng muốn liếc nhìn lên tu viện trưởng và bà già đi theo ông ta.

Caprera trông thấy rõ với những tảng đá nhọn lởm chởm ở dưới chân tòa lâu đài. Ragastens ngắm nhìn biệt thự rộng lớn được những bức tường thành dày bảo vệ. Một sự xúc động bóp nghẹt con tim chàng

Ragastens bị cắt đứt dòng tư tưởng bởi chiếc thuyền chuyển động mạnh sau một lệnh chỉ huy của ông chủ ném ra. Thành linh chiếc thuyền quanh trở lại. Ragastens ngạc nhiên, gọi ông Giuseppe.

- Ông không cập bến sao ?...

- Chưa đến lúc, tôi chạy vát để không rời xa đảo

- Chừng nào ông mới cập bến ?

- Đến đêm tối.

- Đến đêm tối ! Ragastens nghĩ. Hai người hành khách cũng không muốn lộ diện ?... Nếu như họ đi đến tòa lâu đài, tại sao họ lại lo ngại cập bến giữa ban ngày ?

Trong lúc đó mặt trời đã lặn. Trong suốt hai giờ đồng hồ nữa, chiếc thuyền buồm thao diễn trước mặt Caprera. Đêm đã xuống, một đêm tối mịt. Chiếc thuyền bắt đầu lướt đến những tảng đá, gần một giờ sau đó mới hạ buồm, nhưng không bỏ neo. Chiếc thuyền nhỏ dòng theo lái tàu được đưa lên cặp song song với mạn thuyền, cạnh một thang dây.

Bấy giờ Ragastens thấy hiện ra hai người hành khách bí mật sắp đổ bộ lên Caprera. Nhưng chàng không đủ thời giờ quan sát họ. Họ đã ngồi vào chiếc thuyền nhỏ do hai người thủy thủ chèo đi xa.

- Ngài thấy rằng việc đó đâu có lâu. Giuseppe nói với Ragastens. Trong nửa giờ, chiếc thuyền nhỏ sẽ trở lại và chúng ta đi thẳng đến Sardaigne.

- Lâu đài nằm ở đâu ? Ragastens hỏi.

- Chúng ta để nó lại phía sau cách một dặm ở bên tay mặt.

Đến cuối nửa giờ, có tiếng chèo khua nước.

Giuseppe thở ra một hơi dài. Bởi vì ông chỉ an tâm một nửa chừng nào ông còn ở trong hải phận của Caprera.

- Chúng ta có thể sắp đi, ông nói. Ngài muốn cho tôi đưa ngài đổ bộ ở điểm nào trên đảo Sardaigne ?

- Ta không đi đến đảo Sardaigne ! Ragastens nói...

- Ái chà !... Và ở đâu, nà.

- Ông sẽ cho ta đổ bộ ở đây. Chiếc thuyền nhỏ sẽ dùng cho ta

Ông chủ chiếc Stella chắc chắn rất ngạc nhiên về sự thay đổi đột ngột đó, nhưng ông không tỏ lộ gì cả.

- Tùy theo ý thích của ngài, ông nói giản dị. Đây là chiếc thuyền nhỏ đang neo sát mạn thuyền, ngài chỉ còn có việc bước xuống.

- Phải, nhưng trước khi rời khỏi, ta muốn nói với ông vài lời mà không muốn có một ai nghe.

- Ngài theo tôi ! Giuseppe nói cũng với vẻ thản nhiên.

Giuseppe và Ragastens đi đến căn phòng của ông chủ thuyền.

- Ông có muốn kiếm được một gia tài nho nhỏ ngay một lần không ? hiệp sĩ hỏi.

- Đức ông chỉ việc nói ra... Cần phải làm sao ?

- Ta đi xuống Caprera, ta sẽ ở lại đây vài ngày, ta chưa biết rõ sẽ bao lâu... Ta cần một chiếc tàu cho lúc trở về... Ông có muốn đi lại tuần phòng ngoài khơi đừng

mất hút bờ biển cho đến lúc ta ra hiệu cho ông đưa chiếc thuyền vào ?...

- Được ! Giuseppe nói : đó sẽ là mười đuy-ca mỗi ngày.

- Mười đuy-ca, bằng lòng ! Thêm một số tiền là năm mươi đồng đuy-ca vào ngày mà ta về nước Ý.

Ông chủ chiếc Stella run run.

- Tôi là người của ngài ! ông nói. Khi nào ngài cần dùng chiếc xuồng, nếu là ban ngày, ngài sẽ bắn ba phát súng hỏa mai từ trên cao tảng đá mà ngài sắp cập bến ở trước mặt nó, nếu như là ban đêm, ngài đốt ba đống lửa ở trên tảng đá...

Ragastens trở lên boong tàu.

- Và những con ngựa của ngài, bây giờ Giuseppe hỏi.

- Để chúng nó lại trên thuyền, đem chúng nó theo vô ích.

Rồi, cùng với Spadacappe, Ragastens đi xuống chiếc thuyền nhỏ và chẳng bao lâu đựng đầy cát trong một cái bãi nhỏ.

Ragastens leo lên vách đá, chàng thấy ở bên trên một con đường dọc theo mé biển. Cả hai bắt đầu đi mau. Chẳng bao lâu họ đi đến một xóm chài lưới gồm độ mười hai cái chòi.

Ragastens tìm ra cái chòi do Giacomo chỉ. Chàng nhận thấy nó còn thắp đèn sáng, trong khi cả xóm đèn đuốc tối om. Chàng gõ cửa.

Một người thuyền chài hiện ra, tau cầm một cái đèn lồng.

- Ông hỏi thăm việc gì ? ông ta hỏi với một giọng gay gắt.

- Chúng tôi đến từ phía Giacomo, Ragastens nói.

- Mời đi vào ! người đàn ông nói. Ngài sẽ gặp người kia mới vừa mới đến cũng như ngài.

Ragastens không nghe rõ hoặc là chàng không hiểu. Chàng đi vào, theo sau là Spadacappe, và thấy mình ở trong một căn phòng chật hẹp.

Gần bên một lò sưởi, mặc dù không có lửa, một người đàn bà ngồi đưa hai bàn tay về phía lò sưởi. Spadacappe nắm cánh tay của Ragastens và chỉ cho chàng người đàn bà:

- Bà già lúc này trên tàu Stella ! anh lắm bẫm.

Ragastens liếc nhìn và đến lượt chàng, giật mình.

- Bà Maga ! chàng kêu lên.

LXIII :

Cái cánh của tử thần

Alexandra Borgia sống trong tòa lâu đài của người con gái cuộc đời của một người bị kết án. Trong lòng ông già xảy ra một cuộc khủng hoảng tinh thần. Sự bại trận của César trước Monteforte đã giáng cho ngài một đòn ghê gớm. Tất cả các buổi tối, ngài tự khóa cửa chắc chắn. Ít khi nào ngài ngủ hai đêm liền trong một căn phòng.

Tuy nhiên, lần lần giáo hoàng được an tâm. Và lại, Lucrece tìm cách để chứng tỏ cho ngài thấy rằng, ở lại trong tòa lâu đài được gìn giữ rất cẩn mật, ngài không có gì phải lo ngại.

Sau vài ngày, ông già dần dần đến mức ngài đi xuống ngôi vườn một mình. Cũng như ở Tivoli, ngài thích đi dạo một mình.

Một buổi tối, giáo hoàng đi xuống khu vườn nơi mà ngài thích ngồi suy tư. Không khí trong sạch thơm tho, buổi tối trời trong sáng, sự yên tĩnh tôn nghiêm của thiên nhiên, tất cả góp phần làm êm dịu những cơn bão tố kinh hoàng đang gầm thét trong tâm hồn của ông già. Ngài đi chậm chạp theo các lối đi. Đêm xuống.

Alexandra Borgia ngồi trên một chiếc ghế dài dưới một chùm cây con và hít đầy phổi ngọn gió đêm mát mẻ. Ngài cảm thấy một sự thư thái lớn lao đi vào tâm trí.

Bỗng nhiên, ngài thấy ở trong trạng thái lơ lảo, như bị đóng đinh tại chỗ.

Một bóng ma màu trắng đi tới... Đó là bóng ma của một bóng người đàn bà. Chiếc áo dài trắng kéo lê lết không gây tiếng động trên đá sỏi. Một chiếc khăn choàng màu trắng che chiếc trán của bóng ma... Nhưng ánh trăng rơi thẳng vào mặt nó.

- Honarata ! ông lão thâm trầm lắm lắm.

Sững sờ, ngài không còn sức để làm một cử động.

Chậm chạp, lặng lẽ, bóng ma đi tới.

- Ôi ! ngài nghĩ thầm vừa run lập cập, chính là nàng ! Đúng là nàng !... Ta nhận ra nàng !... Chính là nàng !... nhưng trẻ lại biết bao nhiêu !... Nàng ! trong tất cả vẻ sáng chói của sắc đẹp trẻ trung !...

Ngài muốn kêu lớn. Tiếng kêu tắt nghẹn trong cổ họng.

Bóng ma đi đến gần nữa... Nó đi ngang qua trước mắt Bogia, thật sát bên ngài. Chiếc áo dài phớt qua trúng mình ông già...

Đôi mắt của ngài không rời khỏi bóng ma... Người đàn bà đi xa và cuối cùng biến mất... Bấy giờ, giáo hoàng thốt lên một tiếng kêu và ngã ngửa lên chiếc ghế dài, ngài bất tỉnh.

Khi ngài tỉnh lại, con gái của ngài, bọn đầy tớ đang bao quanh mình.

- Cha có gì thế, thưa cha ? Lucrece hỏi lớn.

Ngài vội vã đi lên phòng mình, do hai tên đầy tớ đỡ. Còn lại một mình với Lucrece, ngài quyết định nói :

- Đã hết rồi, con ạ ! ngài ấp úng.

-- Nhưng mà nhân danh thượng đế, thưa cha, việc gì đã xảy ra đến cho cha ? ... Cha hãy lấy lại can đảm !

- Không còn gì nữa !... Đã hết rồi , cha bảo con !... Bởi vì cánh cửa Thần chết đêm nay đã chạm vào mình cha !...\

.....
.....

Bóng ma trắng đã phớt chiếc áo dài trúng ông già Bogia làm cho ngài kinh hãi, đi sâu vào trong các lối đi của hoa viên. Bóng ma đi qua một chiếc cửa ở bên cánh mặt của lâu đài và đi lên một tầng lầu, vào một gian phòng rộng rãi nhưng trang hoàng giản dị. Bóng ma đó, người đàn bà đó, bấy giờ buông rơi chiếc khăn choàng xuống và tựa vào cửa sổ, mém một cái nhìn sâu xuống mặt biển đang tắm ánh trăng.

Người nào đã từng quen biết bá tước phu nhân Honorata, chết vì bị giáo hoàng đầu độc, tất cả sẽ ngỡ là thấy lại bà trong người thiếu phụ trẻ tuổi này.

Bóng ma đó, hay đúng hơn là người đàn bà đó, là người con gái của bà nữ bá tước bất hạnh : đó là Beatrix, đó là Hoa ANh Thảo.

Kể từ lúc nàng bị giam giữ ở trong lâu đài Caprera, có thể nói là nàng bị sống cách ly với cả thế giới.

Tám ngày đầu tiên trôi qua đối với nàng tù nhân ở trong một cảnh khổ sở và khủng hoảng tinh thần một cách ghê gớm.

Tất cả những tu tưởng của nàng, tất cả những câu hỏi của nàng mà nàng tự đặt cho mình diễn biến xung quanh một cái tên duy nhất : Ragastens. Nàng gợi

nhớ lại gương mặt tinh anh và hiên ngang đó, và nàng nương tựa và chàng như là một con người duy nhất mà nàng cảm thấy bị ràng buộc bởi những sợi dây liên lạc mạnh mẽ.

Một hôm, đũa tở gái không đến : chính Lucrèce đi vào phòng nàng. Hoa Anh Thảo bảo đảm rằng con dao găm nhỏ của nàng còn nằm đúng vị trí của nó. Nàng chờ đợi César đi vào sau lưng Lucrèce. Nhưng không phải.

An lòng trên diễm này, kể từ lúc đó, Hoa Anh Thảo không thềm ngược mắt nhìn người khách đến viếng. Người này nói chậm chậm, với một giọng mỉa mai, ngấm ngấm và trấn áp :

- Nàng giống bá tước mẹ nàng một cách lạ lùng... Người ta sẽ ngộ nhận nàng là bà ... nếu như bà bá tước không có những nét mặt mệt mỏi ... và những sợi tóc gần bạc trắng.

Mỗi một lời nói đó là một nhát dao găm.

Tuy nhiên Hoa Anh Thảo không rùng mình, nàng tự chế ngự chính mình để tỏ ra điềm nhiên.

Lucrèce tiếp tục sau một lúc im lặng dài :

- Ta đến đây để vấn an nàng xem nàng có cần gì hay không ? ... Nàng nên đem lại công bình cho ta là ta không đối xử bạc đãi với nàng ... Ta thù ghét nàng. Và ta thù ghét người đàn ông được nàng thương yêu... Việc mà ta sẽ làm cho nàng đau khổ phải làm tổn thương đến tâm can của cả hai người... Chắc ông ta đang tìm kiếm nàng... Khi nào đến lúc, ta sẽ báo cho ông ta biết nàng đang ở đâu ... Nhân tiện, ta thông báo với nàng cuộc viếng thăm sắp tới của anh trai César của ta.

Một cái rùng mình của Hoa Anh Thảo cho Lucrèce đang chăm chú theo dõi rằng lần này, nhát đòn đã thật mãnh liệt.

- Có phải cuộc viếng thăm đó làm phật ý nàng không ? Lucrèce hỏi với giọng nói tỏ ra lo lắng thái quá. Thật là đáng tiếc. Anh César thân mến đó quá yêu mến nàng !///

Nhưng Hoa Anh Thảo đã trấn tĩnh lại và đứng yên.

Lucrèce lui ra. Hoa Anh Thảo thốt lên một tiếng thở dài đau đớn. Nàng đã đuối sức ! ... Nàng khóc nức nở và cắn chặt chiếc khăn choàng để người ta không nghe được nàng than khóc...

Lucrèce đi về đến phòng, nàng vừa suy nghĩ :

- Phải ! ... Nàng giống mẹ nàng một cách thật là như tạc ... Ai biết rằng việc đó sẽ không thể được ta sử dụng... Ôi !... kiếm chế giáo hoàng bởi một sự mê tín... và bởi vì ông ta thấy những bóng ma ban đêm... chứng tỏ ông thấy một bóng ma !... Và lúc bấy giờ là vị Chủ tế tuyệt đối của ông già đang bị mọi sự khủng bố chi phối, ai biết rằng ta sẽ không thể toan tính một miếng đòn quan trọng lên kinh thành Rome !...

Nhiều ngày trôi qua nữa, ghê gớm đối với Hoa Anh Thảo, trong gian phòng được nàng khóa kín cửa. Sự an ủi duy nhất của nàng là đứng ở cửa sổ. Bấy giờ, nàng quan sát chân trời màu xanh dương trong suốt nhiều giờ đồng hồ.

Nàng có ý nghĩ tha thiết mong ước có thể được trò chuyện với một người nào, bất cứ ai, hoặc nữa là có thể được, dù chỉ là trong vài phút, đi dạo trong các lối đi trong ngôi vườn đẹp đẽ ở bên dưới mắt nàng.

Một buổi sáng, lúc nàng thức dậy, nàng không tìm thấy quần áo của nàng nữa. Thay vào đó, một chiếc áo dài trắng, một khăn choàng trắng... Nàng thấy dường như trong sự đánh tráo lạ lùng quần áo đó có ẩn giấu một cái bẫy ghê tởm. Nhưng nàng vẫn mặc chiếc áo dài trắng vào, và lại nó thích hợp với nàng lạ lùng.

Một giờ sau, nàng thấy Lucrece đi vào, dường như vẻ mặt của nàng dịu bớt.

- Ta sẽ không quấy rầy nàng. Lucrece nói. Ta muốn nói với nàng là kể từ hôm nay, tất cả các buổi tối, nàng sẽ tự do đi xuống dạo ở trong vườn...

Một sự ngờ vực lớn nổi dậy trong tâm trí của Hoa Anh Thảo đối với sự êm đềm đó. Buổi tối, khi nàng nghe người ta mở cửa cho nàng, nàng ở lại trong phòng. Ngày hôm sau và hôm sau nữa, nàng vẫn còn cưỡng lại. Cuối cùng, nàng sa ngã...

Sợ sệt, tay nắm chặt cây dao găm, nàng đi xuống, bạo dạn hơn, chặm chạp đi qua những lối đi, sung sướng đến rơi nước mắt vì được rờ rẫm những bông hoa mà nàng hết sức ưa thích...

LXIV :

Kho tàng của Lucrece

Lucrece Borgia, ẩn núp sau một bụi cây, đã tham dự sự dàn cảnh do nàng phối hợp. Nàng có nghe ông lão xúc động bởi sự khủng khiếp, tỏ những lời nói

ấp úng với bóng ma của nữ bá tước Alma. Rồi, đến lúc giáo hoàng bất tỉnh, nàng chạy về phía của ngài vừa kêu cứu. Bây giờ, nàng cố gắng, ở ngoài mặt, trấn tĩnh sự kinh hãi của cha nàng, được đưa về phòng của ngài.

- Nhưng mà cuối cùng, nàng kêu lớn, cha trông thấy cái gì, thưa cha ? ... Có lẽ nào cha lại tự buông mình cho những sự khủng khiếp vô cố... Cha là người không bao giờ biểu lộ sự sợ sệt đối với những kẻ thù thật sự ghê gớm !

- Phải... con nói đúng, con gái của ta !... Ông già Borgia trả lời, ngài lần lần yên tâm, những sự khủng khiếp đó không xứng đáng với ta... Nhưng hãy nói cho ta nghe, con Lucrece tốt của ta, con có tin rằng những người chết có thể đứng dậy từ những ngôi mộ của họ ! Nói cho cha nghe đi, Lucrece !... ôi !... hãy đốt những cây đuốc lên... ở đó !... những khối đen đang cử động... con thấy không !...

Ông già bị kích thích. Sự điên cuồng mê tín lại xâm chiếm ngài. Lucrece thắp những cây đuốc.

Cho mãi đến thật khuya trong đêm, Lucrece, thức canh cho cha nàng. Cuối cùng, ông già ngủ với giấc ngủ rối loạn. Đứa con gái ngắm nhìn ngài với một nụ cười lạ lùng.

Lần lần, nụ cười biến mất trên môi nàng. Nàng chậm chạp bước lùi,, đôi mắt nhìn sững người cha đang ngủ. Nếu như ông già Borgia thức giấc, cái nhìn đó còn làm cho ngài kinh hoàng hơn cả những bóng ma được tạo ra do lòng sợ hãi !...

.....
.....

Vừa ra khỏi những gian phòng của cha nàng, Lucrece đi xuống một cầu thang dẫn đến những khu hoa viên nơi mà giáo hoàng đã có cái ảo ảnh làm cho ngài quá xúc động. Giờ đây sự im lặng hoàn toàn ngự trị trong lâu đài.

Chỉ có một cửa sổ còn ánh đèn : đó là cửa sổ của Hoa Anh Thảo, nàng luôn đề phòng, để một ngọn nến cháy cho đến sáng. Lucrece ngược đầu lên.

- Phải ! nàng lẩm bẩm, mi nghi ngờ... nhưng tất cả những sự đề phòng của mi sẽ chẳng ích lợi gì cả !...

Bấy giờ, nàng đi thẳng đến cuối ngôi vườn.

Cái mà nàng đang sắp đặt trong tư tưởng thâm thúy của nàng, là cái chết của nàng thiếu nữ trong sạch đang nằm ngủ trên kia, cái chết với một sự sâu sắc

của sự ô nhục, cái chết với sự cực hình của một sự cưỡng hiếp. Và nếu như cái tư tưởng đó được chuyển từ nàng thiếu nữ qua cho cha nàng ! đó còn là cái chết mà nàng mộng tưởng, đứng trước sức cám dỗ của biển Địa Trung Hải, dưới vô vàn ánh mắt của các vì tinh tú.

Lucrece tiếp tục đi tới cuối ngôi vườn. Tại đó, một căn nhà nhỏ rách nát.

Người ta đi vào ngôi nhà nhỏ do một cánh cửa đóng rêu. Dường như người ta đi vào chỉ do cánh cửa đó. Lucrece đút một chìa khóa vào ổ khóa : cánh cửa mở ra. Nhưng, lúc bấy giờ mới lộ ra một cánh cửa thật sự bằng sắt, được Lucrece mở dễ dàng hơn là cánh cửa đầu tiên.

Nàng đi vào một căn phòng chật hẹp không có cửa sổ. Một chiếc tủ to phủ đầy bụi ẩm ướt được dựng sát vách tường. Chiếc tủ có vẻ nặng nề cần phải có ba hay bốn người đàn ông lực lưỡng mới đủ sức di chuyển nổi.

Lucrece cúi xuống, kéo một cái nêm sắt dùng để giữ vững không cho cái tủ lung lay. Bấy giờ nàng đẩy nhẹ cái tủ khiến nó chạy lặng lẽ qua một bên, bày ra một cánh cửa khác được Lucrece dùng chiếc chìa khóa nhỏ mở ra.

Một cầu thang bắt đầu từ đó. Lucrece đi xuống, độ năm chục bậc thang và đi vào một hành lang dài.

Bỗng thành linh hành lang bị tắc nghẽn bởi những tảng đá dường như bị sụp đổ xuống từ nhiều thế kỷ.

Nhưng ở trong góc trái của hành lang, một tảng đá lồi ra. Nàng gỡ đất dính ở xung quanh tảng đá, rồi nhẹ nhàng kéo tảng đá về phía nàng : hóa ra không phải là một tảng đá, đó chỉ là một miếng cây trét sơn được khéo léo gắn vào những mảnh đá vụn xem như thật.

Ảo tưởng thật đáng phục.

Bấy giờ Lucrece đang ở trong một cái hang lớn mênh mông, một cái động thiên nhiên được đào dưới những tảng đá cao bên bờ biển... Gió lọt vào ào ào. Nền phủ đầy cát mịn.

Lucrece đi thẳng đến một góc hang, thắp một ngọn đuốc, rồi nàng sờ soạng trong số những góc nhọn của tảng đá. Nàng ấn mạnh lên một một trong những góc nhọn đó : liền có một tiếng tách khô khan, bức tường dường như nứt đôi ra, nguyên cả một bức tường xoay đi và một chiếc tủ cao, rộng khá sâu xuất hiện...

Nhiều cái rương được lấp vào trong chiếc tủ đó. Lucrece mở nắp rương. Và thế là một cảnh tượng làm chói mắt hiện ra...

Chiếc rương thứ nhất chứa đựng những hạt kim cương, những viên hồng ngọc, những miếng bảo thạch lóng lánh. Lucrece thọc sâu hai bàn tay vào và kể đó để cho chảy xuống như là một dòng suối nhỏ quyến rũ sáng ngời dưới ánh sáng ngọn đuốc, chiếu ra hàng ngàn tia lửa lạ lùng...

Lucrece thọc năm tay khuấy trộn những món châu báu đó. Rồi nàng nhìn xuống những chiếc rương khác...

Trong những chiếc rương đó, chất đồng những đồng đuyca, những đồng tiền vàng của tất cả các vương quốc bán đảo, những gia tài thu về do những mảnh lưới bủa khắp lên trên đất Ý - tất cả một của cải huyền hoặc được chất đồng trong cái góc đá đó ! Đó là những kho tàng của Lucrece Borgia.

Nàng mang những tài sản đó đến lần hồi, chia phần của nàng trong những sự chiếm đoạt của tất cả những người bị sát hại bởi tính biến lộn vô độ của cha nàng và bởi sự hoang phí vô độ của anh trai nàng.

Suốt trong hai giờ đồng hồ, Lucrece ngồi chồm hổm, chống tay lên cằm, ngăm nhìn không chán những kho tàng đó...

- Đây mới là uy quyền thật sự. Thôi đi, ta sẽ là hoàng hậu !

Một tiếng động nhẹ bỗng nhiên kéo nàng ra khỏi sự thưởng ngoạn của nàng. Nàng nhảy dựng, và tay cầm cây đuốc, nàng lẹ làng đi vòng quanh hang. Lucrece không trông thấy gì cả !...

- Một con rắn mối lớn nào đó đã làm đổ một ít đất.

Nhưng một sự lo sợ ngằm ngằm còn sót lại ở trong lòng nàng. Nàng vội vã đóng lại các nắp rương và chiếc tủ bằng đá : bức tường trở lại hình thức ban đầu. Và trong lúc nàng vội vã như thế, nàng cảm thấy dường như có một người nào đó hiện diện ở trong hang...

Nàng nhìn lại cái đường hầm chật hẹp, ở nơi đó nàng đã đi vào, lấp kín miệng hang, trở lại ngôi nhà nhỏ, nàng khóa chặt hai lớp cánh cửa rồi quan sát kỹ lưỡng những vùng lân cận. Khi nàng trở về đến phòng nàng, tên gia nhân canh giữ thường trực ở gian tiền sảnh nói rằng :

- Một người đàn ông từ nước Ý đến đang chờ lệnh bà.

Lucrece giật mình dữ dội. Không kể nàng, dường như có một sự tương quan bí mật hiện hữu giữa sự đi đến của người đàn ông đó và tiếng động mà nàng nghe ở trong hang.

- Người ấy đến từ lúc nào ? nàng hỏi.

- Độ chừng nửa giờ đồng hồ.

- Và từ ở nước Ý sang ?
- Về phía của đức ông César.

Lucrece có một tiếng thét vui vẻ và ra hiệu. Một lúc sau, người đàn ông đó đứng trước mặt nàng.

- Tu viện trưởng Angelo ! nàng thốt lên.
- Tu viênh trưởng nghiêng mình với tất cả duyên dáng mà ông ta ưa thích. Không , thật vậy !... Nếu như có một kẻ nào, do một phép lạ thực sự, có thể rình rập Lucrece Borgia, tất không thể nào là con người bất cần này.

Tuy nhiên, mặc dù mọi sự ngờ vực đã tan biến khỏi tâm trí của nàng, nàng vẫn hỏi ông ta :

- Ông cập bến lúc nào, ông tu viện trưởng thân mến.
- Cách đây chưa tới một giờ đồng hồ, thưa lệnh bà.
Angelo rút ra một bức thư đưa trình cho Lucrece.

- Đức ông quận công De Valentiniois, ông nói, ủy thác cho tôi mang đến cho lệnh bà bức thư này mà ngài chỉ muốn giao phó cho một người tin tìn cần.

Lucrece đọc bức thư mà những đoccj giả của chúng ta đã biết. Nàng ném lên tu viện trưởng một cái nhìn suy tư rất lâu. Rồi nàng ngồi xuống, đọc lại tỉ mỉ bức thư. Cho đến lúc nàng tin rằng hiểu thấu ý nghĩa nàng xem xét vị tu viện trưởng trẻ tuổi, nàng nghĩ thầm :

- Làm thế nào Cesar có thể tin tưởng ở gã ngu đần này ?

Và nàng nói lớn :

- Ông biết rõ nội dung của bức thư này ?
- Phải, thưa lệnh bà : nội dung... và ý nghĩa.

Giọng nói của tu viện trưởng biến đổi và trở thành cứng cõi, Lucrece nhìn ông với vẻ ngạc nhiên. Tu viện trưởng nói tiếp :

- Trong trường hợp mà nội dung này không thích hợp với lệnh bà, tôi phải đi trở về ngay ngày mai để thông báo cho Đức Ông. Nhưng nếu như lệnh bà thỏa thuận với chúng tôi những sự chăm sóc Đức Thánh Cha, thì cần phải khẩn cấp có những biện pháp cần thiết... Bởi vì tôi gấp quay trở về nước Ý để đặt lên đầu tôi chiếc mũ chủ giáo mà ông anh danh tiếng của lệnh bà đã làm cho tôi hy vọng...

Những lời nói của tu viện trưởng chứa đựng tất cả một sự giải thích cho Lucrece hiểu rõ. Nàng thận trọng trả lời :

- Tôi chưa được biết rõ ông. Chúng ta sẽ trò chuyện. Chắc chắn là ông xứng đáng hơn là một cái mũ chủ giáo !

- Đó là ý kiến của tôi, thưa lệnh bà, Angelo lạnh lùng nói.

- Trong lúc chờ đợi, chúng ta nên giải quyết vấn đề đặc biệt đã đưa ông đến Capera. Hãy ngồi xuống chiếc ghế này... đây, gần bên cạnh ta.

Cuộc trò chuyện nho nhỏ kéo dài rất lâu,

Đến mười hai giờ, Lucrece đi vào phòng cha nàng. Đó là giờ mà nàng thường đến thăm ngài để làm cho linh hoạt bữa ăn của ông già Borgia.

Ngày hôm đó, giáo hoàng dường như còn u ám hơn bình thường. Lucrece hỏi thăm sức khỏe của ngài, tránh không nhắc đến những nỗi khủng khiếp mà cha nàng đã tỏ lộ trong đêm rồi.

- Thưa cha, nàng nói, con đã dành cho cha một sự ngạc nhiên.

- Việc gì ? giáo hoàng hỏi với sự lo lắng.

- Cha không có người nào để đọc sách.

- Chắc con đã tìm cho ta một người đọc sách phải không ? Sao ta lại không nghĩ đến việc đem theo gã Angelo ưu tú đó ?... Ta đang cần nó...

- Con còn làm tốt hơn... Con có gửi tin cho tu viện trưởng Angelo để bảo ông đến gặp cha ở đây...

- Hoan nghênh!... Và chừng nào gã Angelo trung hậu sẽ đến ?

- Ông đã đến rồi, thưa chúa !

Cùng lúc, Lucrece gõ lên một cái chuông. Tu viện trưởng Angelo hiện ra và đi đến quỳ trước mặt ông già.

.....

Như người ta thấy, ông chủ chiếc Stella, đã cho Rosa và Angelo đổ bộ cách tòa lâu đài Lucrece một dặm. Cả hai người đi về hướng tòa lâu đài bằng con đường chạy dọc theo bờ biển. Họ đi đến những cái chòi của những người chài lưới.

Rosa Vanozzo ngừng lại trước một cái chòi.

- Chình ở đây là nơi ông sẽ tìm đến ta khi đến lúc, bà nói... ông đi tiếp. Còn ta, ta ở lại đây.

Tu viện trưởng ghi nhận kỹ lưỡng cái chòi là cái thứ ba từ lâu đài đi lại, rồi đi sâu vào trong đêm tối... Nhưng thay vì đi tiếp do theo đường lộ, ông đi xuống bãi cát mịn và bắt đầu bước đi chậm chạp.

Tu viện trưởng còn trẻ. Người mà ông đi đến để giết chết luôn luôn đối xử với lòng yêu thương ông. Ông đã nhận lời giết chết để trở thành giám mục !

Giờ đây, một cách mơ hồ, con người của ông phần uất với ý nghĩ là ông sắp sửa trừ khử một sinh mạng.

Ông ngồi xuống một tảng đá và bàn tay của ông lơ đãng nhổ những bụi thạch thảo.

Vào một lúc, đôi mắt của ông chợt vô tình nhìn xuống thấy một ánh sáng dường như thoát ra từ những lỗ hở nơi ông vừa nhổ trồng những bụi cây thạch thảo. Ông nhìn ánh sáng đó với vẻ hiếu kỳ.

- Ánh sáng đến từ nơi nào ? ông tự hỏi,

Lo ngại, tu viện trưởng Angelo vạch đất ra, nhổ những đám cỏ khác. Cái lỗ rộng ra. Tu viện trưởng áp sát gương mặt vào cái lỗ. Những gì trông thấy làm ông kinh ngạc.

Một cái hang thiên nhiên rộng lớn xuất hiện trước mắt ông, được một ánh sáng mờ mờ chiếu rọi. Rồi, lần lần, ông thấy roc những góc cạnh của cái phòng có những hình dạng không đều đặn, một góc được rọi sáng rực : bấy giờ ông mới trông thấy cây đuốc, bên cạnh cây đuốc, một người đàn bà, trước mặt người đàn bà, những chiếc rương ở đáy một cái tủ lớn và trong các rương đó, những vật mà những món này chiếu sáng và những món khác có một vẻ mờ đục...

Đôi mắt của tu viện trưởng Angelo mở lớn ra. Không còn gì nghi ngờ nữa. Những chiếc rương đó chứa đựng những của cải lớn lao mà ông chưa thể ước lượng được, nhưng chắc chắn, vượt quá những giấc mơ điên rồ nhất của ông.

Một cử động, có thể là một sự chấn động vì mừng rỡ hoặc vì lo sợ, thoát ra ở tu viện trưởng Angelo : vài viên đá nhỏ lăn xuống... người đàn bà đứng thẳng dậy... ông nhận ra nàng : đó là Lucrece Borgia !... tu viện trưởng lật đật lùi lại...

Rồi ông nhún đôi vai mỉm cười vì mối lo ngại vô lý mà ông đã có khi sợ bị phát giác, ông tiếp tục cuộc quan sát của mình : Lucrece đã thối tắt ngọn đuốc. Tất cả chìm vào trong bóng tối.

Tu viện trưởng nằm im năm phút tại chỗ, dường như là bị đè bẹp bởi sự vui mừng mãnh liệt mà ông cảm thấy, ông tự hỏi xem mình có trở nên điên loạn không. Rồi bỗng nhiên tu viện trưởng Angelo rùng mình.

Đi đến để ám sát giáo hoàng, kia là ý nghĩ một vụ giết người khác cuối cùng đi vào trong tâm hồn của ông !... Ông sẽ giết chết giáo hoàng. Ông sẽ giết Lucrece ! Và ông sẽ chiếm đoạt kho báu !...

Lệ làng, hăng hái, ông bắt đầu lấp cái lỗ mà ông đã moi, lấy những cục đá đè lên, đánh dấu những mục tiêu để không thể làm lạc, nguyệt ch ngoạc bằng bút chì vài dấu hiệu trên một mảnh da và cuối cùng, bỏ đi.

Đến lúc ông đến trình diện ở cổng lớn tòa lâu đài, ông đã hoàn toàn yên tĩnh và gương mặt không biểu lộ tình cảm nào khác hơn là vẻ bồn chồn được trình diện lời chào kính đến Alexandre Borgia, và người con gái tài danh của ngài.

LXV :

Người Đàn Bà Đọc Những Tư Tưởng.

Trong cái chòi của người thuyền chài do Giacomo chỉ dẫn, Spadacappe nhận ra bà già mà anh đã trông thấy trên boong chiếc Stella và ở bà già đó, Ragastens nhận ra bà bảo trợ lạ lùng của Rosita...

Khi Ragastens và Spadacappe đi vào trong chiếc chòi nghèo khổ, bà Maga không hề giật mình. Tuy nhiên vừa liếc mắt qua, bà đã nhận ra Ragastens. Nhưng người đàn bà khốn khổ đó, sau khi đã sống quá lâu cho tình yêu, giờ đây sống với lòng thù hận của mình.

Mối thù hận mà bà đã thề nguyện đối với ông lão Borgia đã từ từ đưa bà đến một loại thuyết định mệnh Rosa Vanozzo tin tưởng thành thật rằng không có gì hiện hữu ngoài mối thù hận của bà. Bà chỉ còn sống để giết Rodrigue.

Dù cho có vài việc xảy ra có thể gây sự xúc động cho bà, bà cũng tỏ ra thản nhiên. Cho đến khi thấy Ragastens đi vào, bà không biểu lộ một sự ngạc nhiên nào.

Người thuyền chài đã đưa hai người đàn ông vào trong chòi, xem xét Ragastens một lúc.

- Tại vì ngài đến do phần của Giacomo, ông nói, là vì ngài cần cho người ta đừng đừng trông thấy ngài ở trên đảo ?

- Chính là việc đó... Ragastens nói nhưng không ngớt nhìn bà Rosa Vanozzo, như để kêu gọi sự chú ý của bà.

- Vậy thì, ông thuyên chải nói, ở đây, ngài sẽ được an toàn. Không một ai sẽ đến để làm rộn ngài. Tôi sẽ chỉ cho ngài gian phòng được giấu kín khá kỹ lưỡng để cho người ta không thể tìm ra ngài trong trường hợp mà người ta đi tìm ngài... Tôi xin ngài làm chứng với ông Giacomo rằng tôi đã làm theo những ý muốn của ông.

- Tôi sẽ không quên đâu, ông bạn trung hậu ! Ragastens nói. Và việc đó không chậm trễ chút nào bởi vì lúc vào lúc tôi lên đường, Giacomo rời khỏi kinh thành Rome để giông buồm đến Capperia.

Nghe những lời đó, Rosa Vanozzo ngược đầu lên :

- Giacomi đến đây ? bà hỏi.

- Phải, thưa bà...

- Tốt !

- Bà có nhận ra tôi không, thưa bà, Ragastens hỏi.

- Ta nhận ra ông.

Bà nói lời đó với một giọng ít chát chúa hơn là giọng nói bình thường của bà. Ragastens là người đã cứu sống Rosita !... Bà xem xét chàng một phút và bà nói thêm :

- Ông cũng vậy, ông đang đau khổ...

- Do đâu mà bà trông thấy điều đó, thưa bà ?

- Ta trông thấy ngay việc đó ở đằng kia, trong hang động ở sông Anio... Lúc đó, ta có cầu chúc cho ông được sung sướng... ta thấy rằng lời chúc của ta chưa được thực hiện.

Ragastens đứng im lặng một lúc.

- Lúc bấy giờ tôi đau khổ, chàng nói nho nhỏ, nhưng không phải là cùng mỗi đau khổ như ngày hôm nay.

- Phải, lúc bấy giờ ông yêu và ông cho rằng ông không được yêu lại, ngày nay ông biết rằng mình được yêu, nhưng mà người mà ông tôn sùng và cho ông lòng tin đã bị cướp đoạt mất từ tay ông.

- Làm thế nào mà bà biết được tất cả những việc đó, thưa bà ?

- Chính ông đã nói với ta.

- Tôi ?...

- Là ông ! nếu không phải do lời nói, thì cũng do thái độ của ông, những hành động và cử chỉ của ông... Ông yêu thương ái nữ của bá tước Alma, người thiếu nữ được người ta gọi là Béatrix. Trong hang động ở sông Anio, ta thấy ông

đau khổ, tìm cách giấu diếm nỗi đau đớn của mình... Dường như là ái tình, con trè có thể giấu diếm được ! Và ta thấy rằng ông yêu ! ... Sau cùng, ta còn biết rõ hơn khi ông nhìn thấy ở người bạn Raphael của ông ánh rạng đông của hạnh phúc... với sự kỹ lưỡng mà ông dò hỏi những cuộc tiến binh của César, ta hiểu rằng ông chú ý đến Monteforte... Tiếp theo đó, ta được biết do Giacomo gửi cho ta mỗi ngày một người mang thư, ta được biết thái độ của ông ở Monteforte ra sao... Chính ông đã ngăn cản cố gắng của César... và ông đã làm việc đó sau khi César đã đề nghị dâng cho ông một vị trí thật đẹp để ở bên cạnh ông ta. Đối với ta, sự thật về ông đã rõ. Ông yêu, thương nàng bá tước trẻ tuổi.

Con mắt của bà già Maga chiếu ngời một mối cảm tình thương mến, Ragastens nín lặng và ngạc nhiên lắng nghe những lời suy đoán của Rosa Vanozzo.

- Thưa bà, cuối cùng chàng nói, giấu diếm sự thật mà bà đã đọc trong lòng tôi có ích lợi gì... Phải, tôi yêu nàng bá tước Béatrix... và chính là tôi đau khổ về sự mất tích của nàng.

- Thế ông đến đây để tìm nàng phải không ?...

- Phải, thưa bà, nếu như tôi đi đến Capera, là hy vọng để tìm gặp lại nàng... Hy vọng đó nếu trở thành thất vọng, thì sự sống đối với tôi sẽ trở thành vô nghĩa...

- Ông lo ngại rằng Lucrece sẽ giết chết người ông yêu thương chăng ?

- Phải, Ragastens nói với một cái rùng mình, tôi lo sợ...CÓ lẽ, tôi đến quá trễ !...

- Ông hãy yên tâm về điểm đó.

- Bà muốn nói đến cái gì ?... Có lẽ bà biết một việc gì đó chăng ? Chà ! Thưa bà, tôi cầu xin bà hãy nói đi...

- Ta không biết gì cả, ta phỏng đoán, thế thôi !... Nhưng, nói cho ta nghe, có bao giờ ông có giao thiệp với Lucrece không ?

- Than ôi ! có... đó là sự bất hạnh của tôi.

- Lucrece đã cho ám sát người chồng của nó, quận công bất hạnh De Bisaglia, con người hiền lành không làm trở ngại những tham vọng của nó cũng như những sự thái quá của nó. Chỉ riêng một sự đam mê mới có thể thúc đẩy Lucrece đến việc ám sát đó... Lucrece yêu ông !

- Việc đó có thể, thưa bà... Ragastens nói.

- Giờ đây, ta tin chắc việc đó. Với trí tưởng tượng nồng nhiệt của nó, Lucrece chắc đã xây đắp những kế hoạch mà theo đó nó thấy mình bị cự tuyệt. Từ đó phát xuất việc báo thù của nó.

- Tất cả những gì bà nói đều chính là sự thật !...

- Tại vì ta biết rất rõ Lucrece !

- Nhưng bà đã nói gì với tôi, thưa bà ? Rằng Lucrece không xúc phạm đến đời sống của Béatrix!...

- Ta bảo ông rằng ta biết rõ Lucrece. Nó đã tìm cách đánh vào tâm can của ông... Nó muốn làm cho ông đau khổ, và nó đã tìm một khổ hình sâu sắc cho người tình địch của nó...

- Bà làm tôi kinh hãi, Ragastens tái mét, thở hổn hển.

- Cái chết, bà già nói tiếp, không phải là một khổ hình trước mắt của Lucrece. Nó đã thôi không xem cái chết như là một hình phạt. Nó chỉ giết là đủ thủ tiêu một chướng ngại vật. Nhưng ngay khi liên quan đến một sự báo thù, Lucrece lo ngại rằng cái chết sẽ cướp đoạt nạn nhân của nó. Nó sẽ giết chết nạn nhân một cách từ từ, nó sẽ làm tan nát con tim, nó sẽ phủ sự nhục nhã lên nạn nhân, nó sẽ quăng nạn nhân ra trước sự hiện diện của ông trong khi mà kẻ bất hạnh ưa thích cái chết hơn là một cái nhìn của ông, và lúc bấy giờ nó sẽ thỏa thích với mỗi tuyệt vọng của cả hai người...

- Ôi !... Thật là tàn khốc ! Ragastens kinh hoàng kêu lên trong một hơi thở dài. Nhưng người đàn bà này thật sự là một con quỷ !...

Và chàng chụp lấy tay bà Maga :

- Nhưng do đâu mà bà biết nàng rõ như vậy ?... LÀM thế nào mà bà đoán nàng đến mức đó ?... Thế là vì nàng mà bà cũng đến đây ?... Vậy ra nàng là kẻ thù kịch liệt, dữ tợn, tàn nhẫn của bà sao ?...

Câu trả lời giản dị của bà Maga làm cho chàng thanh niên rùng mình kinh hãi.

- Đó là con gái của ta !...

- Con gái của bà ? Ragaastens khủng khiếp, ngạc nhiên kêu lên...

- Phải, con gái của ta !... Việc đó đối với ông dường như là một sự quái lạ khi nghe người mẹ nói về người con gái của mình như ta vừa nói đến Lucrece ! Thật vậy, ta phải là một người mẹ ghê tởm mới có thể sinh ra đời hai cái tai ách mang tên là Lucrece và César Borgia !...

Bà Maga úp mặt vào hai bàn tay và một tiếng nức nở nặng nề xé nát cổ họng của bà. Ragastens, xúc động bởi lòng thương xót, quên đi một lúc chính sự đau khổ của mình.

- Ông rất tốt, bà Maga bảo chàng sau khi bà tỉnh trí lại, ông ái ngại cho ta... Ta đã xét đoán ông thật đúng. Ông đừng lo sợ cái chết của vị hôn thê của ông, bởi vì cuộc báo thù như thế còn chưa đủ cho Lucrece.

- Vậy thì tôi phải lo cho việc gì ? chàng trầm giọng.

- Lucrece đã viết thư cho César... và vào giờ này, César có lẽ đang trên đường đi đến Capera...

Bà Maga bước đi, để lại Ragastens sửng sốt và áp úng với nỗi lo lắng và giận dữ cái tên mà bà Maga vừa ném ra cho chàng như một lời cảnh cáo ghê gớm :

- César !...

LXVI :

BORGIA AN TÂM

Vài ngày trôi qua từ lúc tu viện trưởng Angelo đến hòn đảo Capera. Và Lucrece nóng nảy sốt ruột chờ đợi César đi đến. Nàng vừa mới gửi thêm một người mang thư đến cho Cesar. Trong tâm trí của nàng, cũng như trong tâm trí của anh trai nàng, Borgia đã bị kết án.

Angelo đã trình bày với nàng kế hoạch của ông. Cần phải đưa bà già phù thủy vào trong lâu đài. Người đàn bà đó sẽ hành động.

Lucrece đã chất vấn tu viện trưởng nhiều về người đàn bà đó. Nhưng Angelo trả lời một ít câu hỏi của nàng.

Nàng quyết định để cho tu viện trưởng hành động.

Việc cần thận đầu tiên của ông này là gây ra cho ông già một lòng tin nhiệm vô biên và ông thành công trong việc đó. Những nỗi khủng khiếp của ngài tan biến dần dần nhờ ở những nỗ lực của tu viện trưởng Angelo, khiến cho ngài bạo dạn đi ra khỏi lâu đài. Thỉnh thoảng buổi tối ngài còn mạo hiểm đi ra bãi cát ở bờ

biển để suy nghĩ về thư tín ngài vừa nhận được, soạn những bức thư mà ngài sắp gửi cho Cesar, cho hầu tước De Rocasanta... Hơn nữa, những tin tức mà ngài nhận được từ Thành phố Bất diệt trở nên tốt đẹp. Cuộc nổi loạn phát sinh ra trong dân chúng dường như tự nó bị dập tắt đi.

Bây giờ, giáo hoàng bắt đầu tính toán đến cái lúc mà ngài có thể đi trở vào kinh thành Rome. Đó là việc được ngài giải thích cho người tâm phúc, tu viện trưởng Angelo, một buổi tối trong lúc cả hai đi dạo trên bãi cát, dưới sự bảo vệ của những vệ binh ở đằng xa. Vài ngày sau tu viện trưởng đến lâu đài.

- Bởi bà Thánh mẫu De Piedigrotta hiền lành, ngài nói, ta không phật ý vì đã thay đổi nơi nghỉ mát. Cuối cùng Tivoli làm cho ta buồn bực. Ở đây, có biển, bồi bổ vô tận cho sức khoẻ tinh thần và vật chất. Con thấy ta ra sao?

- Con chưa bao giờ thấy Đức Thánh-cha có vẻ tốt tươi như vậy...

- Phải, Angelo, ta cảm thấy khoẻ mạnh thêm kể từ vài ngày nay... Ta nhờ phần lớn ở nơi con gái ta... Con nhỏ hiền lành. Lucrece đó có bản chất lạ thường làm sao! Nó không sa ngã một lúc nào! Nó đã khuyến khích ta... Những ý tưởng giận dữ, ta không cảm thấy đủ sức để trù tính việc trừng phạt bọn phiến loạn... Ta muốn rằng sự khoan thứ phải đều khắp!... Sự khoan thứ có những sự nhân từ vô biên... Nếu như con biết được gần như việc đó an ủi một tâm hồn khổ sở!...

Và thâm trầm hơn, tựa hồ như để cho chính mình, ngài nói thêm :

- Nếu như ta tha thứ, có lẽ người ta sẽ tha thứ cho ta, cho chính ta!...

Vào lúc đó, một bóng đen hiện ra rõ ràng trên bờ biển. Ông già nắm tay của Angelo.

- Con thấy chằng !... ngài nói với một giọng lo sợ.

- Phải, con thấy... Xin Đức Thánh-Cha đừng lo ngại gì cả...

Bóng người đến gần. Đó là một người đàn bà mặc trang phục đen. Angelo nhận ra bà. Đó là bà Maga!...

LXVII :

Mạng Đôi Mạng

Tu viện trưởng mở miệng sắp thốt ra lời kêu gọi cứu những người vệ binh. Nhưng ông kịp ngậm lại, vì ngay lúc đó ông có ý niệm thật rõ rệt là giờ chót của giáo hoàng đã đến.

- Vô ích để kêu gọi, ông nói nhỏ vào tai của ông già, đó là một mụ ăn mày hiền lành ở bờ biển.

Ông bước lùi lại hai bước, trong trí tưởng tượng trước tấn thảm kịch sắp xảy ra trên bờ biển hoang vắng...

Rosa Vanozzo chậm chạp đi tới và ngừng lại trước mặt giáo hoàng. Ông này chỉ thấy một chiếc khăn choàng đen trùm lên đầu che giấu hết phân nửa gương mặt của bà.

- Mụ muốn gì? Giáo hoàng xẵng giọng hỏi.

- Nói chuyện riêng với Rodrigue Borgia, mụ ăn mày trả lời, chỉ đủ cho giáo hoàng nghe. Một tội ác đang ở trong không khí. Mạng sống của ngài bị đe dọa. Nếu như ngài nghe tôi, ngài được cứu thoát. Nếu như ngài không nghe lời tôi, ngài bị mất mạng. Ngài hãy lựa chọn.

Giọng nói đó làm cho giáo hoàng rùng mình. Ngài đã nghe giọng nói đó ở đâu? Ôi! Người đàn bà này nói sự thật! Đời sống của ngài bị hăm dọa!... Thế thì những linh cảm của ngài không lừa dối ngài!...

- Mụ nói rằng mụ có thể cứu sống ta! ngài ấp úng.

- Phải! Và chỉ mình tôi có thể làm được việc đó!... Xin hãy trả người đàn ông này về.

Bây giờ Borgia có một chút lưỡng lự... Nếu như người đàn bà này nói dối!... Nếu như đó là một cạm bẫy được người ta giương cho ngài!... Nhưng nếu như bà ta nói thật!... Nếu như bà ta có thể cứu thoát ngài!...

- Angelo! Thành linh ngài nói. Con hãy lùi ra, con trẻ.

- Chỉ cần ông ta ở khá xa để không thể nghe, bà nói tiếp... Con chỉ bước xa ra một ít, nhưng đừng rời khỏi bờ biển.

Tu viện trưởng vâng lời và bước tránh ra độ hai mươi bước.

- Nói đi, mụ đàn bà hiền lành ! Giáo hoàng liền bảo.

Rosa Vanozzo buông rớt chiếc khăn choàng đen che một phần gương mặt của bà.

- Ngài có nhận ra tôi không, thưa Chủ nhân? Bà hỏi

- Mụ Maga ! Giáo hoàng kêu lớn. Làm thế nào mi theo dõi ta đến đây, mụ già phù thủy!... Làm thế nào mi dám đến trình diện trước mặt ta sau những việc

đã xảy ra ở Tivoli !... Không phải đời sống của ta đang gặp nguy hiểm vào lúc này, chính là mạng sống của mi!...

- Ngài có thể cho bắt tôi, nếu như ngài muốn... Rosa nói, tôi xin báo trước rằng ngài sẽ bị hại, nếu như không có tôi ở đó để cứu ngài. Và không ai ngoài tôi ra có thể cứu...

Thêm lần nữa, mối khủng khiếp xâm chiếm ông già Borgia.

- Vậy mi hãy nói đi! Ngài nói với vẻ lo sợ.

- Trước hết ngài cần phải hoàn toàn tin nhiệm tôi. Thuở xưa, ngài đã bị đau bệnh nặng. Chính tôi đã cướp ngài thoát khỏi thần tay thần chết. Có đúng không?

- Thật đúng... mi đã cứu sống ta...

- Ngài bị những kẻ thù bao quanh, ngài đến tìm tôi, ngài nói: "Hãy cho ta phương tiện để tự bảo vệ chống lại những kẻ thù của ta." Và tôi điều chế cho ngài một thứ thuốc độc, được ngài sử dụng để cho không một ai dám dòm ngó đến chiếc mũ niệm giáo hoàng của ngài... Có đúng không ?

- Thật đúng. Chính mi đã dẹp bỏ những kẻ thù của ta... Nhưng tại sao mi đã lừa phỉnh ta ở Tivoli?...

- Tôi muốn tránh cho ngài một hành vi có thể sẽ đè nặng lên cuộc đời của ngài... Tôi biết trước rằng Rosita là con gái của ngài!...

- Phải! Có lẽ ngày hôm đó, mi đã giúp cho ta nhiều hơn là trong dĩ vãng... Mi đã cứu ta thoát khỏi chính ta... Mi đã tránh cho ta tội ác...tội ác, thật ra, là vô ý thức...

Một ánh chớp chói sáng trong con mắt Rosa.

- Cho nên tôi có lý để nói rằng ngài phải hoàn toàn tin nhiệm ở tôi? Bà nói tiếp.

- Nhưng, Borgia tiếp, tại sao ta lại gặp mi như thế ở trên đường của ta, vào mỗi một trong những chặng ghé gớm nhất trong đời ta? Ta muốn biết mỗi thiện cảm lạ lùng nào ta đã gây ra cho mi! Tại sao mi đã cứu ta khỏi cái chết, cứu ta khỏi tội ác loạn luân? Tại sao mi còn đến để cứu chữa ta nữa?... Mi là ai?...

Trong lúc ông già nói, Rosa Vanozzo bị lay động... Một sự hy sinh to lớn thành tựu ở trong lòng bà. . Rosa Vanozzo dập tắt lòng thù hận và hy sinh sự báo thù của mình, lẽ sống của mình!... Bởi vì từ ba mươi năm qua bà chỉ sống cho sự báo thù.

Bà làm một cố gắng phi thường để lấy lại sự bình tĩnh của mình và, với một giọng hơi run, bà đáp lại:

- Ngài đặt ở đây nhiều câu hỏi mà tôi không thể trả lời. Ngài chỉ cần biết rằng định mệnh đã kết hợp hai đời sống của chúng ra... Đừng nên hỏi tôi nếu như ngài muốn cho tôi còn giữ khá đủ sức để cứu ngài lần này nữa.

Những lời cuối cùng này đưa giáo hoàng trở về thực tế.

- Được, ngài nói, mi có một điều bí mật . Ta sẽ chẳng tìm hiểu thấu để làm gì... Ta chờ đợi mi nói là kẻ nào muốn sát hại ta ở đây, tại sao và làm thế nào ta bị đe dọa giết chết!...

- Việc đó nữa, bà Maga đã lấy lại tất cả sự bình tĩnh nói, tôi cũng không thể tỏ với ngài...

- Thế thì mi muốn gì ta? giáo hoàng gầm lớn.

- Đề nghị với ngài một cuộc trao đổi... Hai đời sống bị đe dọa... Đời sống của ngài và của một người thiếu nữ khốn khổ mà tôi sắp nói với ngài : nếu ngài cứu người đó, tôi sẽ cứu ngài.

- Người thiếu nữ khốn khổ mà mi nói... là ai thế?...

- Nữ bá tước Béatrix, ái nữ bá tước Alma.

- Ngài nghe đây, bà Maga nói tiếp... Ngài đã giết chết người mẹ... Ngài cần cứu đứa con gái... Béatrix đã bị bắt cóc ở Monteforte... Ngài biết bởi ai không? ... Bởi Lucrece!

- Bởi Lucrece!... Đây là sự thật rất lạ lùng...

- Béatrix bị bắt cóc đã bị loo cuốn cho đến toà lâu đài này, tại đây nàng bị giam giữ, tại đây nàng không bao giờ thoát ra... Hãy áp đặt ý chí của ngài lên con gái của ngài, và Béatrix sẽ được tự do.

- Và nếu như ta từ chối việc đó?...

- Tôi đã nói với ngài, tôi đề nghị với ngài một cuộc trao đổi, đời sống của ngài đổi lấy đời sống của Béatrix.. Mạng đổi mạng!... Nếu như Béatrix được tự do, mạng của ngài được cứu thoát... Nếu không, vào giờ này, không gì có thể cướp ngài thoát khỏi cái chết.

- Ta sẽ cứu sống Béatrix!

- Ngài sẽ thế?...

- Trên Thánh kinh và trên cây thánh giá...

- Vậy thì, bà Maga từ từ nói, ngài được cứu sống... Nếu như ngài tin ở Chúa, ngài nên tạ ân Trên...

Giáo hoàng muốn hỏi thêm bà già lạ lùng. Nhưng bà đã biến mất trình đêm tối. Giáo hoàng gọi tu viện trưởng. Ông này vội vã chạy đến.

- Con nói đúng, ngài lạnh lùng nói. Đó là một mụ ăn mày hiền lành đến cầu xin ta một ân huệ.

- Và Đức Thánh Cha đã ưng thuận cho bà ta!...

- Ta đã có nói với con : đó là một nỗi vui mừng lớn để ban cho ân huệ. Nhưng ngài bỗng nhiên nói thêm dường như một mối nghi ngờ thoáng qua trong tâm trí, con không biết người đàn bà đó sao?...

- Con?... Tuyệt không!...

- Đó là một sự ước đoán của con, thưa Đức Thánh Cha.

- Chúng ta đi về! Borgia nói. Có thể ta sẽ bị chứng sốt rét ngã nước.

Và ngài vội vàng đi thẳng về toà lâu đài, trong lúc tu viện trưởng Angelo lo sợ tự hỏi thầm :

- Không biết bà đã nói gì với ngài?... Bà có tố cáo ta chăng?... Trong trường hợp đó, ta là một người bị hại!...

Ông nhìn dáo dác xung quanh mình. Cả hai đi đến trước cửa toà lâu đài. Lucrece đi ra cùng một toán vệ binh.

Vừa trông thấy cha nàng, nàng có một cái nhú mày mau lẹ. Có lẽ nàng tính không gặp lại ngài chăng?...

- Chà! Thưa cha, nàng kêu lớn... Con lo sợ!...

- Lucrece hiền lành! Lại đây con, chúng ta sẽ trò chuyện về những chuyện quan trọng.

Giáo hoàng đi thẳng về phòng. Lucrece đi theo sau. Tu viện trưởng Angelo lướt nhẹ phía sau họ...

LXVIII :

Tuyệt Vọng

Rosa Vanozzo, khi thông báo với Ragstens việc César Borgia sắp đi đến đảo, đã giáng cho chàng một nhát đòn ghê gớm. Chàng hiệp sĩ đáng thương giờ

đây đoán ra sự thật ác liệt và cách trả thù của Lucrece đã dành cho Hoa Anh Thảo.

Chàng bị kéo ra khỏi những sự suy tư bởi ông thuyền chài đến yêu cầu chàng đi theo. Ragastens nghe theo một cách máy móc.

Cái chòi gồm có hai căn duy nhất.

Căn thứ nhất - mà Ragastens và Spadacappe đi vào - vừa dùng làm bếp vừa dùng làm phòng ăn và phòng ngủ. Căn thứ hai dùng để chứa đồ vụn vặt và ngổn ngang những bó củi, những tấm lưới cũ treo ở rường nhà.

Ông thuyền chài gạt những bó củi chất đống ra, để lộ một nắp hầm được những lá buồm rách phủ lên trên. Ông mở nắp hầm, đi xuống một cầu thang và bây giờ ông ở trong một cái hầm không rộng rãi lắm, được trang bị với một sự tiện nghi tương đối. Ở đó có ba cái giường bằng sắt, một cái bàn, vài chiếc ghế đẩu, một tủ đựng đựng thức ăn. Ragastens cảm ơn ông chủ nhà. Ông này rất ít nói, chỉ bằng lòng bảo chàng rằng :

- Ở đây ngài được an tâm... Chỉ đi ra vào ban đêm.

Ragastens mặc nguyên quần áo nhảy lên một trong ba cái giường trong lúc Spadacappe vừa ý chiếc giường bên cạnh.

Hiệp sĩ tự cường ép mình tìm tòi một giải pháp cho tình thế. Một giờ đầu tranh chống lại sự đau buồn cho phép chàng nhận ra mình nếu chưa phải được an ủi, ít ra cũng nên dùng cảm và sẵn sàng hành động.

Chàng nhảy xuống giường và muốn gọi Spadacappe. Nhưng chàng dừng sĩ tuyền tuyền ngủ mê man. Anh, anh không phải là người si tình !

Ragastens không đánh thức anh dậy, đi trở lên chòi, tìm gặp ông thuyền chài.

- Bà già trò chuyện cùng ta lúc này ở đâu? Chàng hỏi.

- Trong một căn phòng tương tự như của ngài.

- Ông có biết bà ở đây trong mấy ngày không?

- Thế là ngài không phải đến cùng một vụ sao?

- Có lẽ... Ta có chắc sáng mai gặp lại bà ta không?

- Ngày mai và chắc chắn là những ngày kế tiếp...

Ragastens bước ra, đi thẳng về phía toà lâu đài. Đêm tối mịt. Chàng không biết rõ xứ sở. Và tuy nhiên, chàng đi không do dự, hướng dẫn bởi bản năng. Chẳng bao lâu, một khối đen in trên nền trời. Đó là toà lâu đài.

Ragastens trèo lên những tảng đá. Và háo hức quan sát nơi trú ẩn của Lucrece và Hoa Anh Thảo. Một cái hào rộng đầy nước chạy quanh toà lâu đài. Chàng đi theo cái hào đó...

Một giờ sau, chàng gặp trở lại điểm cũ. Chàng đã giấp vòng bức tường và đi ngang qua cổng lớn. Ở tất cả mọi phía, khó có thể vượt qua toà lâu đài.

Ragastens ngồi lên một tảng đá. Miệng chàng buông ra một tiếng nức nở, hai cánh tay chàng giương thẳng một cách mơ hồ và chàng lẩm bẩm tên của Hoa Anh Thảo...

Lần lần, trời bớt tối hơn, một màu trắng đục lộ ra trên nền trời, toà lâu đài nhô lên từ một cái biển tối đen.

Bấy giờ, Ragastens có thể đo lường kẻ địch ghê gớm mà chàng định tấn công, chàng có thể nhận thấy cái chướng ngại vật dữ dội đứng sừng sững trước mặt chàng. Gào thét nổi tuyệt vọng, chàng chạy trốn về phía cái chòi, tại đây chàng về đến, kiệt lực... Ngày đó thật kinh khủng. Ragastens sống với cảm giác thật rõ ràng về sự bất lực của mình.

Suốt trong ngày đó, bà Maga biệt tăm. Đến mười giờ đêm, Ragastens đi trở lại con đường dẫn đến toà lâu đài, lần này chàng dẫn theo Spadacappe. Cả hai lảng vảng suốt đêm ở xung quanh lâu đài.

Đến khi họ trở về chòi, lúc mặt trời vừa lên, Ragastens đã bình tĩnh. Chàng đã chọn một quyết định.

Spadacappe rất chán nản, đi bên cạnh hiệp sĩ và anh lén xem xét sắc diện chàng. Nét mặt của Ragastens làm anh kinh sợ .

- Thưa ông, anh bắt đầu, tất cả chưa kết thúc. Ông nên tin tôi, sự tuyệt vọng không giúp ích gì cho ông cả...

- Do đâu mà anh cho rằng ta tuyệt vọng?...

- Tôi thấy rõ ở gương mặt của ông, thưa ông.

- Anh lầm rồi, ta suy nghĩ đến một kế hoạch tấn công, và ta vừa tìm ra một kế hoạch. Ta sẽ trình bày cho anh... Đây là việc mà ta quyết định : tối nay, chúng ta sẽ đến trình diện ở cổng toà lâu đài như là những kỵ sĩ được César phái đến từ kinh thành Rome. Chúng ta có một ủy thác rất quan trọng để trao lại cho Lucreé.... chúng ta đi vào...

- Nếu như người ta để cho chúng ta đi vào!...

Ragasten nhú mày

- Anh im đi! Chàng nói. Chúng ta đi vào, ta bảo anh!...

- Tốt! Và một khi ở trong?...

- Có một trong hai việc : hoặc người ta dẫn chúng ta đến gặp Lucrece và bây giờ, phần còn lại liên quan đến ta. Hoặc là người ta không muốn dẫn chúng ta đến gặp nàng và lúc bấy giờ anh sẽ xông vào những kẻ nào đang vây quanh chúng ta, anh cầm giữ họ lại, anh để cho bị giết chết tại chỗ, năm phút đủ cho ta, năm phút, anh nghe rõ không?...

Hiệp sĩ bị kích thích, Spadacappe buồn bã nhìn chàng.

- Thưa ông, anh nói giản dị, nếu chỉ cần làm cho tôi bị giết chết, ông có thể tin rằng ông sẽ thành công. Người ta chỉ chết có một lần!...

Và, trong lòng, gã thích khách năm xưa tự nói thầm với một tiếng thở dài:

- Thế là hết! Tất cả hai người chúng ta đều bị hại.

Về phần Ragastens, sự hy sinh quá giản dị và quá tuyệt đối của tên đầy tớ làm chàng rơi nước mắt. Chàng choàng hai cánh tay ôm hôn Spadacappe xứng đáng.

Ngày thứ hai đó cũng buồn thảm như ngày đầu. Ragastens ở trên giường, tư hỏi xem tốt hơn chàng có nên kết thúc ngay lập tức.

Ragastens không nhắc đến dự định của chàng nữa, chàng tự cho mình thêm một ngày nữa để tìm ra một kế hoạch để thi hành hơn.

Ngày hôm sau, Ragastens đang còn ngủ, bỗng chàng bị đánh thức bởi một tiếng trò chuyện.

Chàng nhận ra một trong hai giọng nói đó : đó là giọng nói của bà Maga. Chẳng bao lâu chàng nhận ra giọng nói kia: đó là Giacomo.

- Mi sẽ đi vào lâu đài, bà Maga nói. Mi sẽ sắp đặt để cho ta có thể tự mình đi vào.

- Lệnh bà đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Không một lời, Giacomo!... Không một quyền lực nào giờ đây có thể cứu thoát Rodrigue... Nhưng, mà này, mi nói César sắp xuống thuyền?

- Sáng mai... Ông sẽ đến đây trong buổi tối ngày mai hoặc là vào lúc nửa đêm.

Ragastens nhảy xuống giường. Lúc sau, lơ lảo, trông ghê gớm, chàng đi dừ dội vào trong phòng của bà Maga và chụp lấy cánh tay của Giacomo:

- Ông nói sao? Rằng César Borgia đang đi đến đây?

- Ngài De Ragastens!... Giacomo kêu lên.

- Hãy trả lời đi! Hiệp sĩ gầm lớn.

- César đang đi đến đây! Bà Maga nói. Giacomo gặp ông chủ chiếc thuyền hai bùom sẽ chở nó đến.

Ragastens tự gieo mình lên một chiếc ghế đầu, đuối sức. Giacomo nhìn chàng với vẻ thương hại...

- Ôi! Kẻ khốn nạn, lấm bầm, và không thể làm gì.

Bỗng nhiên, chàng đứng lên.

- Ông đi đâu? Bà Maga hỏi, tự ngạc nhiên cho chính mình về thiện cảm của bà đối với hiệp sĩ.

- Đi đến lâu đài! Ragastens trả lời với giọng bình tĩnh mà người ta có trong những lúc bị cơn khủng hoảng mãnh liệt... Và tôi giết tất cả những ai đến trước mặt tôi, cho đến lúc tôi bị giết chết!...

Bà Maga rùng mình. Sự tuyệt vọng đó làm cho bà xúc động.

- Ông nên chờ đợi! Bà kêu lớn mà không cần suy nghĩ.

Ragastens đứng lại, bị lay động bởi một hy vọng.

Rosa thấy Ragastens nhìn bà với cặp mắt điên cuồng. Bà có tri giác minh bạch về tấn thảm kịch ghê rợn đang diễn ra trong lòng của chàng thanh niên đó. Và một mối thương hại thấm thiết hơn, mạnh mẽ hơn xâm chiếm lấy bà.

- Hãy để cho ta, Giacomo, bà nói. Cũng để cho ta, hiệp sĩ. Trong vòng một giờ, ông sẽ trở lại tìm ta. Ta sẽ nói cho ông biết xem ông có cần phải đi chịu chết hay không.

Bà Maga, khi còn lại một mình, ngồi chồm hồm dưới đất.

- Ông đã cứu sống Rosita, như thế có phải là một duyên cớ đủ chưa?...

Những lời đó, bà kêu lên trong lòng bà, lương tâm của bà thét lên những lời đó. Tâm trí của bà tràn đầy một sự hỗn loạn lạ lùng... Những ý tưởng của bà chớp loáng, quay cuồng, và thỉnh thoảng xác định bằng những câu hỏi thăm lặng, bằng những lời cảm thán.

- Ông ta đã cứu sống Rosita!... Nếu như ông ta không có mặt ở đó, Rosita tất sẽ chết!... Một ít vui vẻ thỉnh thoảng soi sáng cái địa ngục ở trong tâm hồn ta sẽ bay đi mãi mãi. Việc đó thật là đúng!... Phải! Nhưng từ bỏ sát hại Rodrigue!... Sao! Ta chỉ sống vì việc đó! Ta đã tự nuôi sống trong vòng ba mươi năm trời với chậm trễ việc tự tử! Và, một giây sẽ xoá bỏ cả ba mươi năm bị dày vò? Ta sẽ tha thứ cho Rodrigue!... Ôi!... Có thể như thế, được sao!... Dù cho chàng thanh niên này có chết, việc đó có thể làm gì đối với ta, cho ta?...

Đến câu hỏi cuối cùng mà Rosa Vanozzo tự đặt ra, bà đứng lên và đưa hai tay ôm lấy mặt.

- Rosita! Hỡi Rosita!... Tại sao ta thương con nhiều như thế?... Tại sao giờ đây con tim ta phải rướm máu với ý nghĩ rằng kẻ sắp chết là người mà nhờ đó con được sống?...

Đến lúc bà gọi Ragastens, người này lấy làm kinh hãi khi thấy nét mặt tái nhợt bao phủ gương mặt của bà Rosa.

- Nên ở lại bình yên, bà nói. Ta sẽ vì ông thử gắng sức. Nếu như có việc nào ở trên đời có thể cứu được Béatrix, đó là cuộc vận động mà ta sắp làm tối nay.. Đừng có hỏi ta.. Tối nay, ông sẽ biết xem ông có còn hy vọng không...

Buổi tối, Rosa lên đường đi đến toà lâu đài. Bà dự định đi vào nhờ sự giúp đỡ của tu viện trưởng Angelo, sẽ đưa bà đến gặp mặt với Rodrigue. Người ta thấy rằng sự ngẫu nhiên đã khéo phục vụ bà và cuộc trò chuyện diễn ra trên bãi biển.

Bà vội vã đi trở lại chòi. Hai trăm bước xa hơn, bà gặp Giacomo đang chờ bà ở đó.

- Hãy đi vào lâu đài, bà bảo ông, để cho Rodrigue biết là con trai ngài sắp đến Caprera.

- Ngài sẽ biết việc đó trong vòng một giờ, thưa lệnh bà... Như thế đủ chưa?...

- Đã đủ trong lúc này.

LXIX

BÀN CẢI TRONG GIA ĐÌNH

Chúng tôi cho Rosa mang về cho Ragastens sự bảo đảm rằng Béatrix sẽ được cứu thoát và chúng ta theo dõi Borgia trong gian phòng của ngài vừa đi vào với Lucrece. Về phần của Angelo, ông ta lên vào một gian phòng bên cạnh, nhất quyết không để mất một lời về việc sắp được nói ra.

Giáo hoàng ném lên con gái của ngài một cái nhìn thâm độc và không cần chuẩn bị ngài nói với một giọng thản nhiên:

- Con không nói với cha rằng đứa con gái của bá tước Alma là tù nhân của con?

Lucrece không hề ngạc nhiên. Đã quen lấy một vẻ mặt hoàn toàn thản nhiên tất cả những lần mà nàng ở trước mặt cha nàng, nàng chỉ bằng lòng trả lời:

- Con không nói cho cha về đứa con gái đó, thưa cha, bởi vì trước hết cha đã có khá nhiều việc để lo lắng, và kể đó, thưa cha, bởi vì là một vấn đề cá nhân của con giải quyết với nàng. Và lại con trù tính nói với cha về những ý định của con khi đến lúc.

- Và cái lúc đó đến chưa?...

- Không, thưa cha: chưa đến.

Giáo hoàng nhắm mắt lại. Nghe giọng nói của Lucrece, ngài hiểu rằng những ý định chắc sẽ ghê gớm lắm.

Vào lúc đó, người ta khẽ gõ vào cửa. Lucrece vội vàng đứng lên mở cửa, bất chấp ông già Borgia đang kêu lớn:

- Người ta nên để yên cho chúng ta!...

Ở cửa, Lucrece thấy một tên đầy tớ đến thông báo với nàng rằng viên quản gia Giacomo của nàng vừa đến và xin gặp mặt nàng không chậm trễ.

- Mời ông ta đến! Lucrece nói nhỏ, và cùng lúc nàng kéo cánh cửa để cho cha nàng không thấy việc gì xảy ra. Giacomo xuất hiện.

- Theo lệnh của lệnh bà, ông nói, tôi đi qua Cung điện Tươi Cười để lấy những gì tôi cần phải mang đến cho lệnh bà ở Caprera, tòa Cung điện Tươi Cười không còn nữa, đám dân đen đã đốt cháy.

- Chà! Lucrece chỉ nói bấy nhiêu.

Một vẻ tái nhợt nhẹ chứng tỏ cơn thịnh nộ của nàng.

- Còn những tin khác? Nàng hỏi.

- Đức ông quận công đang lên đường đến Caprera.

Đến đây, Lucrece không ngăn được một tiếng kêu vui mừng nho nhỏ.

- Ông có chắc không?

- Chắc chắn, thưa lệnh bà!

- Nghe đây, Giacomo! Đối với tin mừng về việc đi đến của César, ông có quyền được mời đồng đũa. Hãy đến lãnh tiên, ông bạn ạ...ông anh trai thân mến đó! Ta thật vui mừng!...

Nghe nói mời đồng đũa, Giacomo đứng thẳng dậy với một nụ cười hân hoan. Lucrece thấy nụ cười, ghi nhận và đi trở vào bên cạnh cha nàng. Về phần Giacomo, ông đi ra. Nụ cười đã biến mất.

- Rắn độc! ông lắm bẫm. Giờ sắp đến gần để chúng ta sẽ bẻ hết răng của mi!...

Ông già Borgia thấy Lucrece đi vào và mắt sáng ngời.

- Con có nhận được một tin tốt lành nào sao? Ngài hỏi.

- Có lẽ, thưa cha...Nhưng con xin cha hãy nối tiếp câu chuyện của chúng ta đến điểm mà chúng ta đã bỏ...Cha không thể biết rằng việc đó làm cho con thích thú biết bao nhiêu và làm giải trí cho con hơn là bận bịu về con nhỏ Béatrix...

- Nó đã làm gì đến con? Ông già ngạc nhiên thấy vẻ thù hận xuyên qua trong âm điệu những lời nói đó.

- Nàng?...không có gì cả!...Nhưng lúc này con nói với cha rằng vẫn chưa đến lúc thông báo cho cha biết những ý định của con về đưa con gái của bà bá tước Alma...Con đã làm: trái lại, cái lúc đã đến...Nhưng làm thế nào cha biết được nàng đang ở đây?

- Con sẽ biết rõ...Ta chờ con giải thích.

- Cha biết rằng, Lucrece bình tĩnh nói, con luôn luôn thán phục về tài chính trị của cha. Con luôn luôn cố gắng lợi dụng những bài học của cha. Cha đã nêu gương cho con thấy: bá tước phu nhân Honorata làm trở ngại cho cha. Cha đã trừ khử bà. Đứa con làm trở ngại cho con: con sẽ trừ khử nàng.

- Và nếu như ta xin con tha thứ cho nó, con sẽ nói sao?

- Con sẽ từ chối việc đó với cha, Lucrece trả lời.

- Nếu như không những ta xin con tha thứ cho nó, mà ta yêu cầu ngày mai con để cho nó được tự do để trở về nước Ý?...

- Cha bõn cọt, thưa cha!...

- Nếu như ta nói với con rằng mạng sống của ta tùy thuộc vào sự tự do của nó?....

- Làm thế nào như vậy? Lucrece ngạc nhiên hỏi.

- Nghe đây...Con có nghe nói đến ở kinh thành Rome có một mục phù thủy già rất nổi danh. Người ta gọi là mục Maga.

- Quả thật, con có nghe nói đến người đàn bà đó.

- Vậy thì! Mục phù thủy mà ta chỉ ngờ là được thiên phú cho một trí thông minh phi thường, mục Maga đó – ta không hiểu tại sao – lại quyến luyến ta. Mục đã cứu sống ta. Mục đã giúp ta giám sát kẻ thù của ta. Cuối cùng, từ tất cả thái độ của mục,

kết luận là ta phải có ở nơi mù một sự tín nhiệm vô bờ bến...Mụ Maga đang ở đây...mụ có nói chuyện với ta...

- Bà ta có nói chuyện với cha!...

- Lúc nãy trên bãi biển, mụ đến gần ta. Những tên vệ binh trên đảo nhận nhiệm vụ của họ quá tệ. Kể từ hôm nay, ta sẽ chẳng ra khỏi lâu đài nữa...Nên, mụ Maga có nói chuyện với ta. Mụ thông báo rằng đời sống của ta bị đe dọa.

- Chuyện hảo huyền! Lucrece tái mặt nói lớn.

- Ta nhắc lại với con rằng ta có ở người đàn bà đó một sự tín nhiệm được chứng minh...Mạng sống của ta bị đe dọa, ta tin chắc như thế...Con có biết mụ ta nói thêm gì không? Rằng ta sẽ được cứu thoát nếu như Béatrix được trả lại tự do...

Lucrece chăm chỉ nghe cha nàng, tìm cái động cơ bí mật có thể đã thúc đẩy bà Maga.

Cuối cùng, nàng tự hỏi rằng bà già phù thủy không có mục đích nào khác hơn là gây nên sự tín nhiệm lớn với giáo hoàng. Cần phải duy trì sự tín nhiệm đó.

- Thưa cha, nàng nói, có thể người đàn bà có cảm tình đối với cha theo lời cha nói. Nhưng, con thấy trong mỗi tình cảm đó cái bằng chứng là bà có thể làm lỗi. Cha nên duy trì với bà lòng tín nhiệm của cha, nhưng cha nên an tâm...Không một sự nguy hiểm nào đe dọa cha.

Nhưng ông già Borgia lắc đầu.

- Ta xin con, ngài nói tiếp, nên thả nàng Beatrix được tự do. Ta nói với con rằng việc đó có liên quan đến mạng sống của cha. Và con do dự!...

Lucrece đứng lên.

- Không bao giờ, nàng nói, con sẽ không hy sinh những quyền lợi của con cho những sự mơ mộng của một cụ già điên, dù là tình cảm hiển nhiên của bà ta đối với cha. Con xin thề với cha rằng mạng sống của cha không gặp nguy hiểm. Dù cho có một âm mưu chống lại cha, thì cái âm mưu đó sẽ đến tan vỡ dưới chân những bức tường thành của tòa lâu đài này. Nguyên cả hòn đảo bị những tên do thám của con đi rải khắp. Các bờ biển được canh chừng. Chúng ta có thể chịu đựng một cuộc bao vây trong một năm. Ở đây có một đồn canh mà mỗi người lính sẵn sàng nhảy xuống từ trên các tầng đá với một hiệu lệnh của con. Chúng ta có khí giới, lương thực. Tất cả được dự liệu.

Những lời nói đó có hiệu quả. Lucrece nhận thấy sự biến đổi gây ra trong tâm trí của cha nàng.

- Đây này, thưa cha, cha không thừa nhận khả dĩ có những con ma sao!...Cha!...Cha đã ngỡ thấy hồn ma của bá tước phu nhân Honorata, trong khi mà cha trông thấy con gái của bà đi dạo trong hoa viên...

- Thật đúng! Giáo hoàng lắm bẫm.

- Không có tai họa vật chất, cũng như tai họa siêu phàm nào...Sự thật, là cha cần phải trở về kinh thành Rome quyền lực hơn bao giờ hết. Cha có tưởng rằng chỉ cần một người cương quyết để làm cho sụp đổ cả một đế quốc? Người đàn ông đó hiện hữu! Chính bởi ông ta mà những nỗi bất hạnh của chúng ta đã bắt đầu...

- Ragastens! Giáo hoàng ngắt lời. Chà! Ta thù ghét một mối hận thù đến nỗi mà ta liều bỏ cả sinh mạng và quyền hành để làm tổn hại cho gã!...

Lucrece giật mình vì vui mừng. Nàng nắm được cha nàng.

- Sự mong ước đó được thực hiện, thưa cha! Nàng nói với một giọng mạnh mẽ.

- Con nói sao?...Ragastens đang làm chủ ở Monteforte!...

- Những gì mà cha không thể làm được với tài ngoại giao của cha, cũng như César với những khí giới của anh, con đã làm, nhưng với tài ngoại giao và những võ khí của đàn bà. Con gây tổn thương cho Ragastens ngay trong lòng, hoặc là đúng hơn con sắp gây tổn thương cho ông ta.

- Nếu như, con đã làm được như thế, con gái, giáo hoàng kêu lớn, con có thể hãnh diện là vị thiên thần trong gia đình chúng ta.

- Con đã làm, Lucrece nói với một vẻ kiêu hãnh sa sầm. Và cha sẽ hiểu tất cả trong một lời. Ragastens si mê một người đàn bà. Ông ta yêu với tất cả tâm hồn. Ông ta yêu cho đến nỗi ông ta sẽ chết trong nước mắt, trong lo lắng và trong tuyệt vọng nếu như ông ta bị tổn thương trong mối tình này. Người được ông ta yêu thương là Béatrix, nữ bá tước Alma.

- Chà! Mỹ lệ! huy hoàng! Tuyệt diệu!

- Trong lúc César chạy trốn, trong lúc cha sửa soạn để vội vã rời khỏi Tivoli, con suy nghĩ! Con tự nói rằng gia đình chúng ta đã tìm thấy ở gã Ragastens đó hạt cát làm thay đổi thế quân bình, cần phải nghiền nát nó bằng mọi giá. Bấy giờ, con đã gây chiến tranh theo cách của con: con đã tóm được Béatrix. Con đem nàng đến đây. Cha hiểu chưa, thưa cha? Cha còn hỏi con có tha cho nàng được tự do nữa hay không?

- Không! Dù cho có cả một sự nguy hiểm thật sự đe dọa cha! Ta cũng báo thù Ragastens! Chà! Ta sẽ không đổi lấy niềm vui đó với một tỉnh thành đẹp đẽ nhất ở nước Ý! Nhưng mà, con tính làm gì với con nhỏ đó? Người đàn ông đó sẽ đến tìm nàng...không chừng sẽ tìm gặp được nàng?

- Ông ta sẽ không tìm kiếm nàng lâu, Lucrece nói với một nụ cười đắc chí. Bởi vì con tính gởi trả nàng lại cho ông ta...

- Ta không hiểu...

- Trả nàng lại cho ông ta khi nàng đã bị ô nhục...

Ông già Borgia có một cái rùng mình khủng khiếp. Lucrece nói tiếp:

- César sẽ có mặt ở đây ngày mai...Chà! Thưa cha, con biết rằng cha có đối anh con không hiểu những thành kiến nào. César có khả năng làm tất cả tội ác, nhưng mà César suy lý, César không phải không hiểu, cha chết đi, quyền lực của anh sụp đổ. Cha không phải lo ngại gì về anh cả. Nhất là vào lúc này, mà riêng chỉ có quyền lực giáo hoàng mới làm cho những người La Mã trở vào trong sự phục tùng.

- Thật đúng!...

- César đến ngày mai, Lucrece nói tiếp. Ngày mai, đứa con gái của bá tước Alma sẽ trở thành tình nhân của César. Anh có một sự si mê đối với nàng...Rằng Ragastens đến đòi chúng ta người hôn thê của ông ta, chúng ta sẽ giao trả một mảnh người tả tơi!...Cha hãy mô tả thử, thưa cha, một cuộc hội kiến sắp tới của đôi tình nhân đó? Cha hãy thử tưởng tượng sự nhục nhã khốc liệt của một người và sự tuyệt vọng của người kia!...

- Đủ rồi, con gái của ta, đủ rồi!...Con thật xứng đáng với cha!...

Lucrece lui ra. Nhưng nàng không đi ngang qua gian phòng mà nàng đã gặp Giacomo. Nàng đánh một vòng qua một cái buồng nhỏ mở ra một hành lang do cánh cửa phía bên kia. Nàng lanh lẹ đi ngang qua cái buồng nhỏ dường như là nàng nghi ngờ có một kẻ nào ở đó. Không có một người nào ở đây.

Nàng lẹ làng mở cánh cửa đối diện, và nàng có một ánh mắt hài lòng. Ở cuối hành lang, nàng vừa nhận thấy một bóng người đang đi xa. Trong bóng người đó, nàng nhận ra tu viện trưởng Angelo.

Đi đến phòng khách nhỏ mà nàng thường đến, Lucrece cho mời tu viện trưởng. Ông này đến ngay.

- Thế nào! Lucrece thình lình hỏi, ta thấy dường như bà già phù thủy hành động muộn quá!...

- Tôi chờ đợi lệnh của lệnh bà...

- Thi hành đi...ông có chắc là bà ta sẽ quyết định hành động!...

- Thừa lệnh bà, chắc!...

- Tốt! Tuy nhiên, nếu như bà ta tỏ ra ý định chờ đợi một hoặc hai ngày, ông chỉ cần nhắc lại cho bà ta nghe câu chuyện vừa rồi của ta và cha ta...

- Câu chuyện nào, thưa lệnh bà?

- Câu chuyện mà ông đã nghe trộm ở trong căn buồng nhỏ. Thôi đi, đừng làm ra vẻ trẻ con nữa, ông Angelo thân mến. Đi, đi!

(Hết Chương LXIX)

LXX

NHỮNG QUYẾT ĐỊNH CUỐI CÙNG

Không phải một mình Angelo đã bất chợt nghe trộm câu chuyện bàn cãi thú vị trong gia đình mà chúng ta vừa tham dự, Giacomo cũng nghe câu chuyện đó. Người quản gia của Lucrece biết rõ tất cả các góc xó ở trong ngôi nhà rộng rãi. Vì ông ta có sứ mạng canh chừng Lucrece nên ông không thể để cho mất hút tăm dạng của nàng.

Nhờ một trong những lỗ nhỏ được người con gái của Borgia cho thiết lập ở khắp nơi, Giacomo có thể nghe lỏm được những gì vừa nói ra giữa giáo hoàng và Lucrece.

Lúc đó vào khoảng mười hai giờ đêm, tu viện trưởng đi đến cái chòi của ông thuyền chài. Chẳng bao lâu, ông đứng trước mặt bà Rosa Vanozzo. Bà không tỏ vẻ ngạc nhiên vào khi thấy ông vào giờ này. Bà cho rằng ông đến tìm bà để tìm cách biết rõ những gì bà đã nói với ông già Borgia ở bờ biển.

Nhưng tu viện trưởng Angelo cũng có riêng sự khôn khéo của ông.

- Đã đến giờ hành động, ông đột ngột nói.

- Phải chờ đợi hai ngày, bà Maga trả lời. Ta chưa sẵn sàng.

- Bà muốn chờ xem ông già Borgia sẽ cho thả nàng bá tước trẻ tuổi Alma, như ông ta đã thề thốt với bà.

- Làm thế nào ông biết việc đó? Bà Maga hỏi.

- Ông già đã lừa phỉnh bà, tu viện trưởng nói tiếp mà không trả lời. Lệnh bà Béatrix sẽ không được phóng thích tự do. Bà ta sẽ phải chịu đựng sự khổ hình mà bà ta đã bị kết án.

Bây giờ thì bà Maga tái mặt. Tu viện trưởng đã nói với giọng quả quyết. Hiển nhiên là ông ta biết và ông ta nói sự thật...Béatrix đã bị nguy nan...Bà nhắc lại:

- Làm thế nào ông biết việc đó?...

Tu viện trưởng Angelo liền thuật lại từng điểm cảnh tượng mà ông đã tham dự kín đáo.

Khi tu viện trưởng đã kể xong, bà có một phút im lặng. Angelo chờ đợi với một sự lo sợ nóng nảy.

- Việc đó sẽ là tối mai! Thành linh bà Maga nói.

- Chừng nào bà muốn đi vào trong lâu đài?

- Ngay đêm nay. Ông có thể giấu kín ta suốt trọn ngày mai không?

- Dễ dàng. Bà đi theo tôi.

- Không. Ta sẽ có mặt ở cổng lâu đài sau hai giờ đồng hồ. Ta có những việc cần chuẩn bị, phải làm xong.

- Tôi sẽ có mặt ở đó để đưa bà vào.

- Tốt. Bây giờ đi đi. Để lại một mình ta.

Tu viện trưởng Angelo đi ra.

Rosa ở lại hoàn toàn choáng váng. Thì ra, Rodrigue đã dành cho bà một sự phản bội cuối cùng...Bà đã tha thứ cho ông ta. Bà đã từ bỏ sự báo thù. Đối lại bà sẽ nhận được mạng sống của một người đàn bà vô tội...Và Borgia kết án kẻ vô tội để sát hại Ragastens.

Chà! Ông ta thật đáng nguyên rủa! Béatrix sẽ chết. Nhưng ông ta, kẻ bị nguyên rủa, ông ta sẽ bị giết đầu tiên!

Bà đi qua cửa hầm nơi Ragastens đang ở. Spadacappe chỉ cho bà thấy hiệp sĩ đang ngủ. Một sự phản ứng vừa nảy sinh trong tâm trí của Ragastnes. Bà Maga đã bảo với chàng:

- Béatrix được thoát nạn...Ta bảo đảm việc đó.

Và bây giờ sự xác tín đã đi vào lòng chàng.

Một việc bất cằng thẳng xảy ra. Và chịu khuất phục trước sự mệt mỏi ghé gớm, Ragastens đã ngủ yên trong vài phút.

Bà Maga làm một cử động như định rời bụng Ragastens. Nhưng, vào lúc mà bà sắp đánh thức chàng hiệp sĩ, có người đi vào phòng. Đó là Giacomo vừa đến, đi tìm bà Rosa.

- Nhiều việc hệ trọng cho chàng thanh niên này! Ông thì thăm. Lão già Borgia hy sinh nữ bá tước Béatrix.

- Ta biết! bà Maga nói. Tu viện trưởng đã đến nói hết cho ta nghe.

- Cần phải báo cho ngài hiệp sĩ...

- Than ôi!...Ta có đủ sức không?

Tuy nhiên, Spadacappe đã nghe những lời nói đó! Anh ra hiệu cho cả hai đi theo anh.

- Việc gì đã xảy ra? Người dũng sĩ tùy tùng xứng đáng hỏi khi họ đã ở trong phòng của bà Maga.

Bà thuật lại cho anh rõ. Spadacappe, cũng vậy, anh đồng ý là cần phải báo cho hiệp sĩ biết. Và anh đi đến đụng vào cánh tay chàng thanh niên đang ngủ.

- Thưa ông, anh nói, bà già...muốn nói chuyện với ông.

- Một việc bất hạnh đã xảy ra! Ragastens kêu lên.

- Việc bất hạnh chưa xảy đến, bà Maga nói, bà đi vào dẫn Giacomo theo. Có thể vẫn chưa có việc gì bị thất bại cả...

- Những lời nói vô ích! Ragastens nói. Hãy cho tôi nghe sự thật...

- Đây là: lão già Borgia đã thề với ta là sẽ nhận được ở người con gái của ông ta, rằng vị hôn thê của ông sẽ được thả tự do, ông ta thay đổi, ông ta phản bội. Hình phạt ông ta đã cận...Nhưng còn ông, ông bạn đáng thương, ông vẫn không tránh khỏi bị thương tổn...

Ragastens thốt ra một lời nguyện rửa dữ dội. Hai nắm tay đưa thẳng lên trời. Thật là quá đổi.

Trong một tia sáng cuối cùng, chàng hiểu rằng nếu chàng tự buông thả, lý trí của chàng sẽ chìm đắm trong một cơn khủng hoảng tuyệt vọng hoặc là điên cuồng nào đó. Chàng tìm cách làm cho bất động.

- Xin nói tất cả cho tôi nghe, chàng hỏi với một giọng êm dịu.

Bà Maga tóm tắt ngắn gọn cuộc nói chuyện của bà với Borgia, rồi những tin tức do tu viện trưởng mang đến, được Giacomo xác nhận...

- Ta đã làm để cứu ông, ông và người mà ông yêu thương, những gì mà chắc chắn ta sẽ không chịu làm để cứu vãn chính mạng sống của ta... Những nạn nhân đáng thương!... Các người ở trong bàn tay của định mệnh... Borgia nghiền nát các người...

Ragastens cúi đầu xuống khóc. Thật là khủng khiếp khi thấy những dòng lệ chảy dài trên gương mặt chàng thanh niên dường như được tạo ra cho sự vui vẻ và niềm hạnh phúc...

- Ông sẽ được báo thù, bà già Maga chấm dứt, bối rối và xúc động... Tất cả hai người sẽ được báo thù. Việc đó ta xin thề với ông!... Nhưng than ôi!... Việc đó có hoàn trả hạnh phúc lại cho ông chăng!...

Ragastens ngược đầu lên.

- Cám ơn bà, chàng nói, cám ơn lòng thương xót mà tôi đoán ra trong những lời nói của bà... Thật êm đềm cho tôi được cảm thấy mỗi thiện cảm đó vào giờ mà tôi sắp chết...

- Ông vẫn nhất quyết đi vào cõi chết!... Ông có thể chờ đợi thêm đến ngày mai được không?

- Tôi cố gắng, nếu như việc đó có ích lợi cho bà, thưa bà. Tôi không thể từ chối gì cả với bà vào lúc này. Nhưng đó là tất cả những gì mà sức lực tôi cho phép.

- Ta cảm ơn ông, bà Maga nói. Sự can thiệp của ông vào ngày mai có thể làm hỏng dự định của ta. Trong khi vào tối mai tất cả sẽ xong.

Bà do dự một lúc...rồi hỏi.

- Ông có vui lòng ôm hôn ta không, con trẻ? Ta yêu cầu ông việc đó, bởi vì ta cũng vậy, ta sắp đi đến cõi chết.

Không một lời nói, Ragastens buông rơi mình cho hai cánh tay của bà già. Bà, không ngoảnh lại, đi lên thang lầu, đi sâu vào trong đêm tối, về hướng tòa lâu đài bị nguyên rủa.

Bấy giờ, Ragastens quay sang Giacomo

- Ngày mai, chàng nói, ta sẽ thử vượt qua cổng tòa lâu đài. Giờ nào sẽ thuận lợi nhất?....

- Ngài hãy nghe tôi nói, ông già nhỏ thó trả lời, mà gương mặt giống quỷ tiết lộ vẻ bồn chồn lạ lùng, ngài muốn đến trình diện ở cổng tòa lâu đài?...Ngài sẽ bị giết chết trước khi vượt qua được...không làm việc đó được...

- Ông có cách nào khác đề nghị với ta chăng?...

- Có lẽ!...Tôi sẽ xem...Chúng ta nên thỏa thuận một giờ...

- Tất cả sẽ phụ thuộc vào giờ đến của César. Ta cần phải đi vào trước ông ta, thế là hết!

- César sẽ đến khoảng mười hai giờ đêm...ông có muốn chọn mười giờ đêm không?...

- Mười giờ, được!

- Vậy thì, vào giờ đó, thay vì ngài đến trước cổng tòa lâu đài, thì ngài nên đến trên những tảng đá ở bờ biển, tại nơi mà cái hào bị gián đoạn là nơi mà bức tường gie thẳng lên trên khối đá lớn...Nếu như ngài không thấy gì cả...có nghĩa là tôi sẽ không làm được gì cả và lúc bấy giờ, ngài cứ hành động theo quyết định bất ngờ của ngài...Hẹn ngày mai...mười giờ!

Giacomo biến mất. Còn lại một mình, Ragastens nhận thấy Spadacappe đang hăng hái lau chùi những thanh gươm và dao găm. Bấy giờ chàng mới nghĩ đến việc trả anh đầy tớ xứng đáng về. Thật vậy, chàng không có quyền lôi cuốn anh vào cuộc tranh đấu mà thật ra chỉ là một việc tự tử trá hình! Không! Không!...

- Anh làm gì đó? Chàng hỏi.

- Thưa ông, ông thấy tôi chùi vũ khí của chúng ta cho ngày mai...không phải ngày mai là ngày chiến đấu sao?

- Anh làm cho mình cực khổ như thế có ích lợi gì?...

- Thưa ông, Spadacappe trả lời, bởi vì ngày mai chúng ta sẽ chết một cách trong sạch.

(Hết Chương LXX)

LXXI

NHÌN THẤY CHIẾC TÀU

Ngày hôm sau đó đối với Ragastens là một thế kỷ lo sợ. Chàng không thể nhắm mắt suốt đêm và không ở lại được trong phòng. Từ lúc Giacomo ra đi chàng hiệp sĩ đến ngồi trên một tảng đá ở bãi biển, để đợi trời sáng. Rạng đông xuất hiện trong một bầu trời quang đãng.

Ragastens miên man trong việc duyệt lại lần cuối cùng cuộc đời của chàng, cũng như những người đàn ông đi đến những giờ phút cuối cùng trong cuộc sinh

tồn của họ.

Những kỷ niệm của chàng trước sau lần lượt trôi dạt.

Và tất cả những kỷ niệm đó dẫn đến ảo ảnh một thiếu nữ trẻ tuổi mặc trang phục màu trắng, đi đến cạnh chàng kêu lớn:

- Thưa ông, xin mau cứu giúp tôi!..

Những giờ nặng nề trôi qua...Buổi tối đến, Ragastens vẫn ngồi nguyên tại chỗ. Thành linh, một giọng nói đập vào tai chàng, cuốn hút chàng mãnh liệt ra khỏi cơn mơ mộng cuối cùng.

- Ngài nhìn cánh buồm đang xuất hiện ở chân trời?...

Ragastens nhảy dựng đứng lên. Chàng nhìn người vừa đặt cho chàng câu hỏi thần nhiên đó. Chàng nhận ra ông thuyền chài chủ nhà.

- Ông nói gì? Chàng gầm lớn. Một cánh buồm đang đến! Chính ông ta, phải không! Chính ông ta!...

Ông thuyền chài ngạc nhiên lùi lại, kinh hãi vì vẻ mặt giận dữ khó tả đang làm xúc động chàng hiệp sĩ. Ragastens nhận thấy sự kinh hãi mà chàng đã gây ra.

- Xin tha lỗi cho ta, ông bạn trung hậu, chàng nói với vẻ buồn rầu. Ta không biết là ta đang làm gì. Ta thật là đau khổ!...

- Không có gì...không có gì! Ông thuyền chài lắp bắp.

Ragastens bắt đầu đi lại trên bãi biển với vẻ kích thích. Ai chứng tỏ được rằng chiếc tàu đó chở César Borgia?...

Có thể đó chỉ là một chiếc tàu đi ngang ngoài khơi...

- Chiếc tàu đó đi thẳng đến Caprera, ông thuyền chài kêu lên. Chiếc tàu đi từ Ostie đến...Ngài phải trông thấy nó.

Ragastens quay đầu. Cần gì chàng phải thấy hoặc là chàng không thấy. Chiếc tàu đó đến từ Ostie! Nó ghim mũi thẳng đến Caprera!...Đó là César!...

César, trong vài giờ nữa, sẽ có mặt ở lâu đài. Trong vài giờ nữa, sự hy sinh ghê tởm sẽ được thành tựu!...Chàng đi trở lại về phía ông thuyền chài, bị lôi cuốn bởi một lực vô hình và thấy rõ ràng chiếc tàu.

- Chiếc thuyền hai buồm có tốc độ mau! Ông thuyền chài nói.

- Ông nghĩ rằng nó sẽ đến trong chừng bao lâu nữa?

- Tôi không biết tại sao những người đó không giương hết buồm của họ...Có lẽ họ có lý do nào đó để cập bến trễ...Nếu họ tiếp tục như vậy, họ sẽ không đến Caprera trước nửa đêm.

- Nửa đêm!...

-Ồ! Chắc chắn...ông hãy xem! Kia là họ cuốn lá buồm la-tin (1)...Họ không gấp rút! Nhưng, thưa ngài, ngài có quan hệ gì đến chiếc tàu đó sao?...

[1] *Nguyên văn: Voile latine, cánh buồm hình tam giác có tay buồm (cây ngang đỡ cột buồm và quay được). LND*

- Phải...ta chờ đợi một người bạn.

Ông thuyền chài chào rồi rút lui. Ragastens ở lại, đôi mắt nhìn sững lên chiếc tàu. Nhưng chẳng màn đêm phủ xuống và Ragastens không còn thấy gì nữa...

- Thưa ông, đã chín giờ đêm! Thành linh Spadacappe lăm bắm bên cạnh chàng.

Ragastens dường như tỉnh dậy sau một giấc mộng dài.

- Thôi đi! Chàng nói giản dị.

Phải, đó là César Borgia!...ông ta chạy vội vã đến Caprera, bị thúc đẩy bởi tình dục. Nàng Béatrix đó! Ông đã không mong ước nàng mãnh liệt sao?...Ông đã đau khổ!...ông!...Cuối cùng ông có cảm giác việc gì đó như là những nhịp đập của con tim! Và ông đã cảm thấy một cơn giận dữ điên rồ! Để chinh phục nàng, ông đã quyết định một cuộc chiến tranh! Và ông đã bị thảm bại!...

Trong những ngày tiếp theo cuộc thảm bại ở Đèo Địa ngục, César Borgia cảm thấy tình dục của mình tăng gấp mười lần. Hình ảnh của Hoa Anh Thảo chi phối tất cả những tư tưởng của ông. Ông không thể nghĩ đến việc nào khác ngoài mối tình đó.

Một buổi tối, những người lính canh trước chiếc lều của ông nghe ông thốt lên một tiếng hét thật sự lớn. Một người mang thư vừa đi đến. Năm phút sau, César nhảy lên ngựa và đi về hướng cảng Ostie...

Trên chiếc thuyền buồm thuê, César đọc lại hàng trăm lần bức thư của nàng em gái Lucrece. Nó chứa đựng vồn vẹn những chữ này:

“Anh còn chờ đợi, để đi đến Caprera, cho đến lúc người đẹp Béatrix đang bị em giam giữ ở đây, vượt ngục khỏi lâu đài của em sao?...”

Mối tình của ông càng gia tăng gấp bội thêm do sự tính đích xác của sự chiếm hữu. Bởi vì mối tình yêu đó hòa lẫn với một cơn giận dữ điên cuồng, từ kết quả của tất cả những việc bất hạnh. Sự ân ái của ông sẽ là một việc báo thù, nụ hôn của ông sẽ là một vết cắn!

Đến lúc chiếc thuyền trông thấy Caprera, César ra lệnh cho bớt tốc độ chiếc tàu. Ông chỉ muốn đổ bộ vào ban đêm.

Đến mười giờ, César Borgia nhảy lên bờ và trả về chiếc xuồng đã đưa ông vào bờ. Ông chỉ có một mình. Ông bắt đầu chạy đến cổng lớn tòa lâu đài vừa đi

quanh theo các bức tường. Mười lăm phút sau, ông đã ở trước mặt Lucrece.

- Cuối cùng! Anh mới đến!...nàng kêu lớn.

César chăm chú quan sát nàng. Nàng tái xanh...gần như là tái mét. Ông ném xung quanh mình những cái nhìn hung dữ và với một giọng ngắn ngủi, khàn, ông hỏi:

- Nàng ở đó?

- Anh sắp gặp mặt nàng.

Giữa người anh trai và người em gái đó, không có một lời hỏi han. Họ có mặt ở đó chỉ vì tội ác. Ngoài tội ác ra, không có gì hiện hữu cả.

- Anh sắp gặp nàng, Lucrece nói, đi theo em!

- Tại sao em run?

- Liên quan gì đến anh! Đi theo em!...

Chàng nắm lấy cườm tay của nàng, nhất quyết sẽ giết nàng, nếu như ngữ vựng của ông được xác nhận.

- Nàng ở đâu? Ông hỏi.

Lucrece nắm bàn tay César và lôi ông đi. Trước một cánh cửa, nàng ngừng lại, thở hổn hển và nói:

- Nàng ở đó. Nếu nàng chống cự lại anh, thì hãy giết nàng đi. Nếu anh, không giết nàng, em sẽ giết nàng!...Đi đi!...

(Hết Chương LXXI)

LXXII

LY RƯỢU BẰNG VÀNG VÀ LY RƯỢU BẰNG BẠC

Đêm trước, Rosa Vanozzo đã đi đến gần tòa lâu đài, vào khoảng ba giờ sáng. Nên nhớ rằng tu viện trưởng sẽ chờ bà ở nơi đó.

Khi bà đi đến trước cổng tòa lâu đài, một bóng người từ một bụi cây đi ra và tiến đến cạnh bà. Đó là tu viện trưởng Angelo. Ông phủ lên mình bà một chiếc áo choàng rộng và bảo:

- Bà theo tôi. Lệnh bà Lucrece muốn nói chuyện với bà...

Rosa đi theo tu viện trưởng. Ông này đưa Rosa vào một căn phòng có ánh sáng lờ mờ, để bà ở đó. Vài phút sau, Lucrece xuất hiện.

Ánh mắt của người mẹ sâu thẳm, quyết định. Vào giây phút đó, bà tự chẩn đoán mình và nghe thấy trái tim của mình ở trong một sự lạnh lùng băng giá... Chà! Mọi tình cảm quả đã chết hẳn trong lòng bà!...Ý định giết người đã chín mùi trong lòng bà. Lucrece quan sát người đàn bà xa lạ, với một vẻ hiếu kỳ say mê.

- Bà đã sẵn sàng? Nàng hỏi.

- Tôi sẵn sàng...

- Bà muốn hành động chừng nào?

- Trước hết tôi phải gặp ông ta...phải nói chuyện với ông ta...Xin đừng lo ngại gì cả: Tôi biết cách để làm cho được tiếp đón.

- Bà chỉ có thể gặp ông vào ngày mai.

- Tôi cần phải vào phòng của ông, mà đừng để cho ông biết.

- Mỗi buổi sáng, ông đi xuống hoa viên. Bà sẽ thừa dịp vào lúc đó.

- Thôi, hẹn sáng mai. Từ đây đến đó, xin để mặc tôi.

- Được, ta sẽ đến tìm bà vào giờ thuận tiện.

- Lucrece bước đi vài bước. Thành linh, nàng trở lại bà Rosa và với một giọng trầm, cả thân mình kích thích bởi những cái rùng mình:

- Với nguyên nhân nào mà bà muốn giết chết giáo hoàng?...

Rosa Vanozzo ngược đầu lên và đáp lại:

- Còn lệnh bà?

Lucrece giật nảy mình và bỏ đi không dám trả lời.

- Ta điên cuồng, nàng lắm bẫm, ta trở nên quá nóng nảy... Nhưng mà ta nghe giọng nói của bà già đó ở đâu?

Nàng đã nghe giọng nói của bà già đó ở đâu? Nàng thấy dường như từng lúc giọng nói đó gợi nhớ trong lòng nàng những ký ức mơ hồ như một ngôi vườn đẹp đẽ trồng cam, ở nơi đó có nhiều tiếng trẻ em cười đùa và ở tại nơi đó, một người đàn bà có một sắc đẹp tuyệt diệu ngồi ở dưới bóng mát những cây to...

- Ta đã nghe giọng nói đó ở đâu?

Nàng mơ mộng lâu đến việc đó. Rồi, bị quấy rầy, nàng từ bỏ việc tìm kiếm. Đêm đó nàng không ngủ và nóng lòng chờ đợi trời sáng. Rạng ngày... trời đã sáng lâu, nhưng giáo hoàng không đi xuống vườn.

Sáng hôm đó, ông già Borgia sửa soạn chuyến khởi hành của ngài. Vào khoảng bốn giờ, ngài ra lệnh để ngài có thể xuống thuyền ngay sau khi ngài muốn. Đến

tám giờ, ngài bảo Angelo:

- Ta muốn đi dạo một lần chót ở giữa những bông hoa mà ta thích.

Ngài đi xuống vườn, dùng ngón tay ve vuốt những cây hoa được ngài đặc biệt yêu mến. Cùng lúc, tâm hồn của ông già Borgia gợi nhớ lại cảnh tượng ghê rợn đang chuẩn bị: việc cưỡng dâm và việc giết chết một người thiếu nữ vô tội.

Nghĩ đến những gì mà Ragastens sắp phải chịu đau khổ, nụ cười của ngài hơi hờ, và ngài bảo tu viện trưởng Angelo:

- Những bông hoa đó thật thơm tho...Chà! Đời đáng sống thật!...

Rosa lặng lẽ và kiên nhẫn trải qua ngày đó trong căn phòng được Lucrece để bà ở lại. Buổi tối, trước tám giờ, Lucrece thành tình mở cửa và ra hiệu cho bà. Rosa đi theo nàng. Một lúc sau, cả hai ở trong phòng của giáo hoàng.

- Bà nhất định nói chuyện với ông? Lucrece hỏi.

- Việc đó là cần thiết!

- Bà bảo đảm tất cả.

- Cứ yên lòng: Cha của lệnh bà sắp chết.

Lucrece rùng mình và trở nên xanh mét....

- Ông chắc có thói quen uống trước khi ngủ? Rosa hỏi.

- Phải!...Một loại rượu bổ...cất ở đó...

Lucrece dùng ngón tay chỉ một tủ nhỏ. Chỉ riêng mình ngài có chìa khóa. Hoặc là ít ra ngài tưởng thế.

- Lệnh bà có thể mở, phải không? Rosa nói.

Lucrece lấy ở trong mình ra một chìa khóa nhỏ và mở.

- Mau lên! Nàng gằm thét.

Rosa xem xét bên trong tủ. Ngoài những thức ăn, có độ mười hai chai đựng một loại rượu đặc biệt được ông già uống mỗi đêm độ một lóng tay, trước khi đi ngủ. Trên một cái kệ, hai cái ly, một cái bằng vàng, cái kia bằng bạc. Giáo hoàng dùng không phân biệt cái này hoặc cái kia. Rosa lấy cái ly bằng bạc.

- Bà mau lẹ đi! Lucrece nói tiếp.

Bà già nhún vai. Rồi bà lục trong lồng ngực và lấy ra một miếng da vuông nhỏ hơi đỏ.

- Đây là thuốc độc, bà nói. Dùng miếng da này chà vào cạnh ly, nó sẽ để lên chất bạc một thứ bụi mịn...dính khăng vào chất kim khí..., và sẽ không rớt ra, dù cho người ta chùi thật sạch...người nào đặt môi lên chiếc ly này, người đó sẽ là một người chết...

Rosa đưa trả cho Lucrece cái ly bạc và mảnh da vuông màu đỏ, Lucrece khùng khiếp bước lui ra sau...

- Bà muốn rằng phải là ta? Nàng ấp úng.

- Việc đó sẽ là công lý! Bà Rosa đáp lại. Thật công bình để cho ông ta bị con mình sát hại! Thôi nào! Bộ lệnh bà sợ sao, Lucrece?...

- Im lặng, người đàn bà khốn khổ!....

- Nên cầm lấy chiếc ly bằng bạc này, nếu như bà không muốn cho người ta nghe thấy chúng ta! Tốt!... Bây giờ, chất thuốc độc!..Tốt!...Bây giờ, hãy chà đi!...Chà đi!...Tốt, con gái của ta!...Tốt lắm!...Nửa!...Cần phải như thế...Cần phải

sau này, trong các giấc mộng của bà, bà có thể thấy lại mình...đầu độc chiếc ly bằng bạc trên đó cha của lệnh bà sắp sửa đặt môi lên!...

Rosa Vanozzo từ từ nói, Lucrèce vâng theo lời...Nàng có ý thức mơ hồ rằng bà Phù thủy vừa gọi nàng bằng “Con gái của ta”.

Bỗng nhiên, Rosa lấy lại chiếc ly bằng bạc.

- Đủ rồi, bà nói. Lệnh bà hãy đi đi!...việc còn lại liên quan đến tôi.

Lucrèce, tái xanh, chân run rẩy, đi thụt lùi ra ngoài.

Rosa Vanozzo ở lại một mình, đặt chiếc ly bằng bạc vào đúng chỗ bà đã lấy. Rồi bà nhích một chút chiếc ly bằng vàng. Rồi bà đẩy cánh cửa chiếc tủ nhỏ nhưng không khép kín. Làm xong, bà đi thẳng đến một căn buồng nhỏ nằm sát bên gian phòng, ngồi xuống chờ đợi..Bỗng nhiên, bà đứng thẳng lên: người ta nói chuyện, trong gian phòng của Rodrigue. Bà lắng nghe.

(Hết Chương LXXII)

LXXIII

VỊ THẦN HỘ MỆNH CỦA ALEXANDRE VI

Đó là giáo hoàng. Cuộc đi dạo xong, ngài vừa trở lên phòng. Ông già rất vui vẻ. Những nỗi khủng khiếp của ngài đã hoàn toàn tiêu tan. Tất cả tư tưởng của ngài hướng thẳng đến giờ gần kề trong chuyến đi trở về kinh thành Rome. Dứt bỏ được Ragastens, ngài sẽ tiếp tục tiến hành bình thường những công cuộc chinh phục của ngài.

Ngài nghĩ đến những việc đó trong lúc đang chuẩn bị lên giường ngủ. Ông già trò chuyện thêm vài phút nữa với Angelo, rồi cho ông ta lui ra. Còn lại một mình, ngài khóa hai vòng cửa và kiểm soát lại ổ khóa cửa. Đến lúc ngài quay lại, ngài thấy Rosa Vanozzo đứng sững ở giữa phòng.

Mối cảm kích của ông già quá mạnh và đột ngột đến nỗi ngài không đủ sức để kêu lên một tiếng. Bà Maga nhìn ngài với một vẻ hết sức thản nhiên khiến cho ngài an tâm và bắt đầu ấp úng.

- Mi đến đây làm gì?

- Để cứu ngài! Thưa chủ nhân! Rosa đáp lại.

- Cứu ta! Giáo hoàng kêu lớn, ngài đã lấy lại bình tĩnh của mình. Nhưng trước hết, làm thế nào mi vào đây được?....

- Tôi đi vào lâu đài với lý do một vụ chọn lựa bán nữ trang. Lúc ấy ngài ở trong vườn. Tôi đã thừa dịp len vào căn buồng nhỏ này và ở đó chờ đợi.

Giáo hoàng run run. Một tên sát nhân có thể cũng làm như là bà Maga vừa mới thực hành.

- Tại sao mi không xin gặp ta ở nơi hoa viên?

- Tại vì, làm như thế là cảnh cáo cho tên sát nhân.

- Cho tên sát nhân... vậy là nó ở trong tòa lâu đài này sao? Giáo hoàng hỏi.

- Tôi có mặt ở đây làm chi, nếu như sự nguy hiểm không ở gần kề!

Bà thốt ra với một giọng kỳ quái cái câu tối nghĩa đó. Nhưng ông già hoảng hốt nên không để ý đến.

- Ta sẽ tri hô lên! Ngài nói. Ta sẽ cho lục soát khắp mọi nơi.

Ngài đi thẳng về phía cửa. Bà Maga ngăn ngài bằng một cử động.

- Ngài đừng kêu gọi, bà thốt ra với một sự nghiêm nghị khiến cho Borgia rùng mình, có thể đó là cái chết sẽ đến?

- Mi muốn nói gì?...Nào hãy xem, hãy xem!...Mi bảo rằng tên sát nhân đang ở trong lâu đài...Vậy là người ta muốn giết ta?...Ngồi xuống đi, Maga tốt bụng của ta...Mi muốn cứu sống ta, cũng như mi đã từng làm...Maga tốt!...Hãy nói hết cho ta nghe.

Bà Maga thấy ngài ở trong tình trạng tinh thần mà bà mong muốn, nghĩa là kinh hãi cuống cuống, không còn thể suy lý được.

- Tôi cứu thoát ngài thêm lần này, bà nói, bởi vì tôi muốn triệt để cứu thoát đứa con gái của bá tước Alma...Ngài đã thề với tôi là sẽ giao trả tự do cho nàng.

- Chính mi nói, không có ta, Béatrix sẽ bị hại...Ta sẽ cứu thoát nó. Lời thề của là sự ta thiêng liêng...Nào hãy xem, nói đi...

Bà Maga nắm tay ông già Borgia dặt lại trước cái tủ nhỏ chứa đựng hai cái ly.

- Bị mở! giáo hoàng thét lên. Ai đã mở?

- Tu viện trưởng Angelo.

- Nó!... Nó đã đầu độc rượu của ta, có phải không?....

Bà Maga lắc đầu.

- Ngài hãy nhìn những cái ly, thưa chủ nhân.

- Người ta đã đầu độc cái ly bằng vàng! Borgia kêu lớn. Ta luôn luôn nhận ra chỗ chính xác nơi ta để hai cái ly đó...cái ly bằng bạc không bị đụng đến...cái ly bằng vàng đã bị rời khỏi...Chà! Ta hiểu tại sao nó quá xanh...Nó đã rời chỗ ta... Rồi nó trở lại...Nó tái mét...

- Ông ta đã đầu độc cái ly bằng vàng với hy vọng ngài sẽ dùng đến tối nay hoặc là ngày mai...

Giáo hoàng run lập cập. Hàm răng ngài đánh nghe lộp cộp.

Thình lình, ngài nắm lấy cánh tay bà già.

- Mi có chắc chắn lắm không! Ngài nghiến răng. Mi có thật chắc rằng nó không đầu độc rượu hoặc là cả hai cái ly?....

Bà Maga mỉm cười. Bà lấy cái ly bằng bạc, bà lấy một trong những chai rượu, bà rót đầy hai phần ba ly và cầm lên uống từ từ cho đến giọt cuối cùng.

- Ngài thấy, bà Maga nói: rượu không bị đầu độc, tu sĩ Angelo đã đầu độc cái ly bằng vàng.

Ông già nóng nảy chụp lấy chai rượu đã khai đặt lên một cái bàn. Ngài đặt hai cái ly cạnh chai rượu. Ngài cười với một giọng cười dữ tợn.

- Mi sẽ thấy! ngài gầm lớn...Hãy ẩn núp trong căn buồng nhỏ. Mi sẽ thấy vở tuồng khôi hài mà ta sẽ diễn với gã Angelo tốt đó...

Rosa Vanozzo đi thẳng về phía căn buồng nhỏ với một bước chân vững chãi. Trong thời gian đó, giáo hoàng gõ liên hồi lên chiếc chuông. Rồi ngài mở cánh cửa.

- Người đọc sách của ta! Ngài ra lệnh cho tên gia nhân chạy đến.

Một lúc sau, Angelo hiện ra.

- Này Angelo, con trẻ, ta gọi con để cho con uống một chút rượu này với ta.

- Thưa Đức-Thánh-Cha!....tu viện trưởng bị choáng váng ấp úng.

- Thế nào, con có gì thế! Giáo hoàng cười kháy. Này, ta muốn làm vinh dự cho con. Phần con cái ly bằng vàng!...

- Ôi! Thật là kinh khủng! chàng thanh niên lấm bầm.

Ngay sau khi mới đi vào, tu viện trưởng Angelo đã run sợ.

- Ta đã bị phản bội. Ta sắp chết.

Cái ý nghĩ đó khắc sâu vào trong đầu óc ông ta với một sự lẹ làng như chớp nhoáng. Thái độ của giáo hoàng xác nhận việc đó. Ông già Borgia rót rượu vào trong hai cái ly. Ngài đẩy về phía Angelo cái ly bằng vàng và ngài cầm lấy cái ly bằng bạc.

- Uống đi! Borgia nói.

- Xin dung thứ! Vị giáo sĩ thờ đốc vừa té quy xuống.

- Chà! Con trở thành điên sao?...

- Con còn quá trẻ để chết...

- Có phải người ta chết vì uống một chút rượu không? Nhìn xem!

Ông già Borgia giơ thật cao cái ly bằng bạc. Rồi từ từ, dường như ngài muốn thưởng thức hương vị rượu ngon chứa đựng trong ly, ngài uống cạn.

- Bây giờ, uống đi! Ngài nói, uống đi, ta bảo con!

Angelo cầm cái ly bằng vàng và nhắm mắt lại, uống cạn...Giáo hoàng cười vang lên và nắm lấy bàn tay của tu viện trưởng.

- Thế nào, Angelo! Ngài gầm lớn. Mi có thành công tốt đẹp tội ác của mi không!...Hãy chết đi, tên khốn nạn!...Chết đi, và mong cho mi chịu đựng những

sự đao đón mà mi đã dành cho ta!...

- Người thanh niên này sẽ không chết đâu!

Giọng nói thình lình thốt ra những lời đó làm cho giáo hoàng ngoảnh lại... Ngài thấy Rosa Vanozzo, nhợt nhạt, giống như ma quái, đứng nhìn mình. Rồi, với một tiếng gầm thét, ngài nhảy đến bên bà.

- Mi nói gì, mù phù thủy ở địa ngục?...

- Ta nói, Rosa trả lời với một giọng tràn đầy một sự vui mừng ma quái, ta nói rằng vị giáo sĩ này sẽ không chết đâu! Ta nói rằng chính mày, Rodrigue, mày sắp chết!...Ta nói rằng cái ly bằng vàng vô hại và rằng mày, Boriga, mày đã uống trong cái ly bằng bạc, trong cái ly bị đầu độc!...

Hai tiếng thét vang lên, ghê gớm, rùng rợn. Tiếng thét vui mừng đến cuồng loạn của người tu viện trưởng đang lao đảo bỏ chạy, tiếng hét kinh hãi thoát ra từ cổ họng của giáo hoàng Alexandre VI.

Vào lúc đó, những tiếng gãy răng rắc, những tiếng nổ lốp cốp, nghe rõ ràng... Những tiếng kêu la ở đằng xa nổi dậy?...Một mùi khói hăng hắc tràn ngập gian phòng những ngọn lửa đỏ rực, ném vào trong đêm tối những tia sáng âm đạm. Tòa lâu đài của Lucrece bốc cháy.

(Hết Chương LXXIII)

LXXIV

PHO TƯỢNG SỐNG TRÊN PHO TƯỢNG BẰNG ĐỒNG

Vừa hơn chín giờ đêm, Spadacappe đã giật Ragastens ra khỏi cơn mơ mộng đau khổ, Hiệp sĩ chậm rãi bước đi trên con đường dẫn đến lâu đài.

Đến bên trên tảng đá được Giacomo dặn chàng có mặt ở chân bức tường cao, chàng lắc đầu.

- Không có gì cả! chàng nói. Ông lão đó đã không làm gì được...Và rồi, hơn nữa, ông có thể toan tính được gì?...Nào...Spadacappe...anh bạn...vẫn còn thời giờ để cho anh rút lui...

Lúc đó, một tiếng soạt vang lên sau lưng họ. Spadacappe quay lại...

Anh thốt lên một tiếng kêu vui mừng, anh chỉ một vật gì đang treo lơ lửng từ trên cao bức tường.

- Một sợi dây! Chàng hiệp sĩ găm lên nho nhỏ...

Spadacappe nhảy đến bên sợi dây, đầu dây được cột vào một cục đá lớn vừa chạm vào tảng đá phát ra tiếng kêu vừa rồi. Ragastens bước đến gần và bắt đầu dùng sức mạnh cườm tay leo lên...Vài phút sau, chàng đã ở trên đầu tường. Chàng đưa mắt thềm khát phóng nhìn vào bên trong. Đây là phần cuối ngôi vườn trong tòa lâu đài...Ở phía xa, khối đen bóng hình tòa lâu đài in sừng sững trên nền trời, với vài cái cửa sổ còn le lói ánh đèn. Ragastens thoáng nhìn thấy dưới chân một bóng đen...Chàng rút dao găm ra khỏi vỏ cắt chặt giữa hai hàm răng, quyết định nhảy xuống giết chết người lạ...Nhưng bóng người đi vài bước về phía có hơi sáng hơn phần còn lại.

- Lẹ lên! Ngài mau đi!

Những lời nói đó lọt vào tai Ragastens, chàng nhần ra giọng nói của Giacomo. Vào lúc đó, Spadacappe xuất hiện ở trên đầu tường.

- Ông xuống đi, tôi giữ sợi dây.

Ragastens bấu vào sợi dây và tuột xuống trong vài giây, trong lúc Spadacappe đeo tòn ten trong khoảng không ở phía trên kia tường, làm đối lực!...Spadacappe đứng thẳng lên trên đầu tường và nhảy xuống.

- Mau đi! Giacomo nóng nảy nhắc lại. Đã đến lúc!...

Ông chạy vụt đi, không theo những lối đi, mà hàng ngang theo lẫn thẳng trên những luống hoa. Họ không trao đổi với nhau một lời.

Họ chạy suốt năm phút. Thành linh, Giacomo ngừng lại. Họ đang đứng ở dưới chân tòa lâu đài, sát bệ một pho tượng bằng hoàng đồng.

Giacomo ngược mắt lên...Một ánh đèn, chiếu sáng ở một cửa sổ. Ông lão giơ cánh tay lên về phía ánh đèn.

- Ở đó! Ông nói.

Ragastens nhìn lên cửa sổ...Hoa Anh Thảo đang ở đó!...

- Làm thế nào đến được?

- Hãy nghe cho rõ! Bây giờ Giacomo mới nói...César Borgia vừa đi đến. Ông ta đang ở với em gái...Vô ích để thử đi lên trên đó bằng những thang lâu của lâu đài...Sẽ bị giết chết ở dọc đường...Đây là cửa sổ...Cần phải đi vào bằng nơi đó! Rất cần!...Khi ngài đi ra khỏi phòng, ở trên kia...đi theo hành lang bên trái...đi xuống thang lâu gặp đầu tiên...ngài ra đến sân danh dự...Về phần những tên canh ở cửa...sẽ bận rộn...cánh cửa lớn sẽ trống...Đi đi...Ngài mau lên...trong vòng mười phút, ngài không thể đi xuống được nữa...Giã từ?...

Giacomo chạy vụt đi và biến mất trong hành lang mà ông vừa mới báo cho biết...ông mở một cánh cửa thông qua một gian phòng thấp, chất đầy những bó củi khô...

- Lucrece và Borgia bị nhốt kín ở trên kia! Bây giờ ông lăm bằm. Người cha ghê tởm của những con quái vật đó cũng bị nhốt kín!...Giờ ghê gớm đã diễn!...Câu mong cho lửa tiêu diệt nguyên cả gia đình. Đó là ngọn lửa được người ta dành cho những người bị dày nới địa ngục.

Ông đốt lên một ngọn đuốc..., và gương mặt giống quỷ của ông lão nhỏ thó hiện ra, chói sáng một cái nhếch mép bí ẩn...

Ngay sau khi Giacomo ngưng nói, Ragastens đã xét đoán tình hình với một cái nhìn lạnh lùng.

Cái cánh cửa này của tòa lâu đài Lucrece được trang trí bằng những cây cột ngắn kiểu Corintheen [1] kẹp dính vào tường. Ở mỗi cây cột, có đưng sát vào một pho tượng bằng hoàng đồng đặt trên bệ bằng cẩm thạch. Giacomo đã dẫn Ragastens đến dưới chân một pho tượng tiêu biểu, vị Hoàng đế Auguste khổng lồ.

Cửa sổ được chỉ dẫn ở trên lầu một, có một bệ cao gần hai mươi lăm tấc cùi tay [2]. Ragastens nắm lấy bàn tay của Spadacappe.

- Khi ta đã lên đến trên kia, ở trong phòng, chàng nói, anh chạy đến đứng canh chừng gần bên cánh cửa lớn...Sau khi anh thấy ta xuất hiện, hãy xông đến cánh cửa, giết, đâm, đập ngã tất cả. Cánh cửa cần phải được mở ra.

[1]: Corinthe, một trong những tòa đô thị thịnh vượng thời cổ Hy Lạp, đối thủ của Athènes và Sparte. Thành lập nhiều xứ thuộc địa ở trong xứ Đại Hy Lạp và bị tàn phá năm 146 trước TG giáng sinh bởi những người La Mã. Ngày nay hải cảng trên vịnh Corinthe, gồm con sông Corinthe chảy ngang qua eo đất mang cùng tên, tại nơi đó dính liền lục địa Hy Lạp với La Moré (10.000 dân) LND.

[2] Coudée: đơn vị dài xưa độ 0,50 phân tay (độ 12,m50) LND.

- Nó sẽ được mở!...Nó sẽ được mở!...

Bấy giờ Ragastens chỉ pho tượng cho Spadacappe.

- Leo lên! Chàng nói.

Spadacappe nhảy lên cái bệ và bắt đầu leo lên pho tượng, bằng cách đạp lên những chỗ lồi lõm của chiếc áo dài bằng hoàng đồng. Ragastens theo sát anh...

- Tôi đến cánh tay! Spadacappe nói.

- Cao hơn! Ragastens trả lời.

- Tôi đang ở trên vai!...

- Anh đứng thẳng lên trên đầu!...

Spadacappe vâng lời. Hai bàn chân của anh dường như được gắn chặt trên đầu của pho tượng khổng lồ. Anh đứng thẳng đờ, hai cánh tay ép sát vào thân mình... Chỉ cần anh làm một cử động, chỉ cần anh bị choáng váng thì anh sẽ bị té vỡ sọ trên chiếc bệ... Thành linh, Ragastens đứng thẳng lên vai của pho tượng...

- Anh giữ vững! chàng nói trong một hơi thở nhẹ.

- Tôi giữ vững!...

Bấy giờ bắt đầu một cuộc leo lên kỳ quái...Ragastens hành động như trong một giấc mơ...

- Bàn tay của anh, chàng nói.

Spadacappe gập cùi tay lại, vừa giữ cánh tay sát thân mình. Ragastens đặt chân lên trên bàn tay anh, với một nỗ lực chậm, ngừng, không lay động, chàng rút mình lên...Lúc sau, Ragastens đạp hai chân lên...Những đầu ngón tay của chàng đung mép cửa sổ...

Bất động, cứng đờ, cũng như bị một cơn phát chứng tê bại, Spadacappe cảm thấy trên đầu một bước chân...tất cả sức nặng của thân mình của Ragastens, rồi, bỗng thình lình, không còn gì cả!...Bấy giờ anh leo xuống từ vị trí làm chóng mặt của mình, xuống đến bên dưới, và chạy đến cánh cửa được Giacomo báo trước..Khi đã xuống đến mặt đất, ngược mắt nhìn lên về phía cửa sổ, anh thấy Ragastens bám chặt vào mép cửa sổ, những móng tay của chàng gắn chặt vào đá, chàng rút mình lên, với một nỗ lực phi thường!...

(Hết Chương LXXIV)

LXXV

SPERAZA (1)

Kể từ buổi tối mà nàng được đi xuống trong một giờ đồng hồ ở hoa viên của tòa lâu đài, Hoa Anh Thảo không còn tiếp nhận cuộc thăm viếng của Lucrece nữa. Phòng của nàng đóng kín. Giờ đây, Hoa Anh Thảo cam phận chờ cái chết, khi César xuất hiện, nàng sẽ tự đâm mình chết...Cái chết không làm cho nàng kinh sợ. Tuy nhiên, thỉnh thoảng, tấm lòng của nàng rất đổi cương quyết đã trở thành nhu nhược khi nàng nghĩ đến Ragastens.

- Dường như chàng sẽ đau khổ biết bao khi biết được ta chết!

[1] Speranza: tiếng Ý – Hy vọng.

Tiếng Pháp viết là Espérance (LND)

Một buổi tối, tựa vào cửa sổ, Hoa Anh Thảo đang suy tư.

Vào lúc đó, dường như có một bóng đen đang lay động dưới cửa sổ của nàng, ở chân pho tượng khổng lồ mà nàng đagn đứng cao hơn chiếc đầu bằng hoàng đồng. Trong cái bóng đen dường như muốn lôi cuốn sự chú ý của nàng, nàng nhận ra một người đàn ông...Cái tiếng đó, ném ra với một giọng nhỏ, dâng lên, vừa hơi đủ nghe.

- Speranza!...

Nghe tiếng kêu đó, Hoa Anh Thảo đáp lại bằng một tiếng kêu yếu ớt. Nàng ngồi lên một chiếc ghế bành và đè nén hai bên thái dương.

- Hy vọng! nàng lẩm bẩm. Tiếng đó còn có đối với ta nữa sao!...Ôi!...Nếu thật sự, ta được phép hy vọng!...

Gần như nàng vừa thốt lên một lần chót lời nói đó, những bước chân vang dội trong hành lang...Hoa Anh Thảo đứng thẳng dậy, kinh hoàng bởi hy vọng một phép lạ. Hai cánh tay nàng hướng thẳng về cánh cửa..Nàng lắp bắp:

- Speranza! Speranza!...

Cánh cửa vụt mở ra dữ dội. César Borgia hiện ra...

Tư tưởng của Hoa Anh Thảo vừa bị lôi cuốn đi quá xa khỏi César, sự xuất hiện đó ở ngoài ý muốn nàng hy vọng, nên một nụ cười đau đớn và điên loạn hiện ra trên đôi môi tái mét của người thiếu nữ bất hạnh. Nàng chụp cây dao găm của mình và giơ cao...

Cây dao găm không cắm xuống ngực nàng trinh nữ. César đã nhảy đến sát mình nàng và nắm lấy hai cườm tay nàng vận mạnh. Những ngón tay của Hoa Anh Thảo rơi ra, món vũ khí rơi xuống. Nàng thấy mình sắp bị nguy cơ!...

Gương mặt đỏ bừng của César Borgia ở sát gương mặt của Hoa Anh Thảo chừng hai ngón tay.

- Con gái dòng họ Alma, ta yêu mi! ông cười khẩy...

- Quái vật đê tiện, ta ghê tởm mi!...

Ông đưa mặt tới trước, đôi môi hướng về nụ hôn. Hoa Anh Thảo đột ngột lui mạnh bản thân của mình ra phía sau và César đột nhiên thốt lên một tiếng gầm thét điên cuồng vừa buông hai cườm tay ra. Hoa Anh Thảo vừa nhổ vào mặt ông ta!...

César gầm thét. Nhưng ông ta có cảm giác rằng nàng sắp thoát khỏi tay ông: nàng nhảy vọt về phía cửa sổ...Bấy giờ ông xông vào mình nàng.

- Mi thuộc về ta! Ông gầm lên.

Hoa Anh Thảo, thở hỗn hển, thử toan một lần cuối cùng và đẩy lùi con ác thú. Ông đắc chí, nhắc lại:

- Mi thuộc về ta!...

- Cứu tôi! Cứu tôi! Ragastens! Hoa Anh Thảo kêu la sắp chết.

- Tôi đây! Một giọng ghê gớm hét lớn từ bên ngoài.

Cùng lúc, dưới một cái đẩy mạnh phi thường, những tấm kính cửa sổ bay thành từng mảnh, cánh cửa sổ bật ra dữ dội, một vật gì đó giống như là một sinh vật lờm chờm, dị hình cuộn tròn như quả cầu, đi ngang qua, lăn tròn, rơi trên mình César Borgia.

- Gã quỷ sứ Ragastens! César gào thét vừa nhảy lui ra sau, trong lúc Hoa Anh Thảo ngã xuống không cựa quậy, bất tỉnh...

César rút ra một cây dao găm ngắn to bản ở mặt lưng đứng thủ thế. Ragastens đi thẳng đến trước mặt ông.

- Mi sẽ chết! chàng gầm lên.

Giờ đây hai người đàn ông đứng cách nhau một bước. César uốn cong mình lại. Ragastens nghiêng mình tới trước, tay lăm lăm cây dao găm – cả hai trông

thật khủng khiếp. Họ không nói gì cả. Nhưng những đôi mắt sáng rực. Sự im lặng trở thành ghê gớm. Chỉ có, ở phía nơi xa, từ cuối những hành lang đưa lên một thứ tiếng kêu rồ rồ...Xa hơn nữa, những tiếng la hét nổi dậy....Những tiếng động đó, cả hai người đều không nghe thấy.

Thình lình, Ragastens bước tới một bước tới một bước...Cánh tay của César nói ra...ánh thép cây dao găm của ông ném ra một luồng chớp...lưỡi dao xuyên qua lớp vải mà không gây thương tích cho hiệp sĩ. Giây lát sau, hai thân mình ôm ghì nhau đã man...Rồi một cái dậm chân lẹ lạng, tiếng “bịch” vang lên của một thân mình ngã, tiếng cọ xát của hai thân người lăn lộn, rồi một cử động chớp nhoáng của một cánh tay...một tiếng ối! nghẹn ngào của người hấp hối, một luồng máu phụt ra...và Ragastens, đỏ lòm, gớm ghiếc và ngạo nghễ đứng lên, mình mẩy đầm đìa máu của người kia...cúi xuống mình Hoa Anh Thảo đang bất tỉnh. Với một sự êm ái vô cùng, chàng xiết chặt Hoa Anh Thảo bất tỉnh vào ngực, kéo lại những nếp gấp áo dài tung ra với một sự cẩn thận kỹ lưỡng, những bàn tay của chàng không run rẩy!

Chàng đi thẳng đến thang lầu. Và giữa những ngọn lửa, giữa những luồng khói quay cuồng, chàng bắt đầu đi xuống...Từng cái nhảy một, chàng xuống đến bên dưới, thở hổn hển, chân mảy và tóc cháy xém, hai bàn tay bị phỏng, mặt như cuồng loạn...

Một cái nhảy cuối cùng!...Một lò lửa cuối cùng đã được vượt qua!...Và Ragastens xuất hiện trong sân lâu đài...

- Giết chết nó!...Đánh chết nó!...Đâm chết nó!...

Một cánh cửa sổ mở ra, và một người đàn bà tóc tai bù xù, gào thét, kêu la. Đó là Lucrece Borgia!...

Vài người đàn ông còn ở trong sân nghe tiếng kêu...Họ thấy người đàn ông đó đang chạy, quần áo cháy hết phân nửa, gương mặt ghê gớm...ẵm một người đàn bà trên tay...Họ xông đến để bao vây...

- Tránh ra! Tránh ra! Ragastens hét vang.

- Giết chết! Giết chết! Lucrece hét lớn.

Ba cây dao găm ném ra những luồng chớp. Ragastens nhảy xổ tới trước. Một lưỡi dao găm đâm trúng vai mặt của chàng tét rộng cho đến thịt...Chàng quay lại và người đàn ông thốt lên một tiếng kêu đau đớn điên cuồng. Ragastens vừa cắn một cái gài đứt lìa cườm tay của người đàn ông...

- Tránh ra!...đột nhiên một giọng hét lớn.

Một thanh gươm hai lưỡi quay tít trong một cái vung tròn ghê gớm chóng mặt của Spadacappe. Cánh cửa được vượt qua!...

Spadacappe đi qua, đập ngã người theo đuổi cuối cùng. Giacomo đi qua...và ông kéo cánh cửa về mình.

- Dấu hiệu cho chiếc Stella! Ragastens thờ dốc nói.

Spadacappe xông tới trước và Ragastens tiếp tục chạy về phía bờ biển, lơ lảo, và chàng siết chặt trong hai cánh tay nòng yêu dấu mà chiếc đầu tựa vào trên chiếc vai đầm máu đã bị lưỡi dao găm của tên vệ binh xé rách!...

Đằng kia! Trên một tảng đá cao, ba ngọn lửa bùng cháy lên đó là hiệu lệnh của Spadacappe cho ông chủ chiếc thuyền buồm La Stella, ẩn nấp trong một vũng nhỏ!...

- Tiến lên! Ragastens lão đảo lăm bằm, chàng chỉ còn gượng vững do một nỗ lực phi thường...

Bấy giờ chàng nghe tiếng sóng biển vỗ vào những đá ngầm dưới nước. Chàng thấy tảng đá nơi ba ngọn lửa đang cháy sáng...

- Tiến lên! Chàng vẫn còn thờ dốc...

Bây giờ chàng nghe tiếng mái chèo của chiếc xuồng đang đến gần...Thình lình, ở phía sau lưng chàng, những tiếng la hét...

- Người ta rượt theo chúng ta! Một giọng nói cất lên, đó là giọng nói của Giacomo.

- Xuống thuyền! Xuống thuyền! một giọng nói từ chiếc xuồng cất lên.

Ragastens thấy mình đứng trên bờ biển...Chàng trông thấy Spadacappe và Giacomo ở trong chiếc xuồng, những thủy thủ giơ cao tay chèo...Những ánh đuốc bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau chàng.

Ragastens nhấc Hoa Anh Thảo lên trên hai cánh tay, với một nỗ lực cuối cùng chàng bước qua be xuồng. Chiếc xuồng bắt đầu bay trên mặt nước, trong lúc ở trên bờ biển vang dội những lời nguyện rửa của những người chạy theo truy đuổi.

(Hết Chương LXXV)

LXXVI

NHỮNG LỜI CUỐI CÙNG CỦA ROSA VANOZZO

Tu viện trưởng Angelo bỏ chạy trốn, cuồn loạn vì vui mừng, vào lúc bà Maga kêu lớn lên, ngỏ lời với giáo hoàng:

- Vị giáo sĩ này sẽ không chết đâu! Chính mày, Rodrigue, mày sắp chết! Bởi vì mày đã uống trong cái ly bị đầu độc!...

Angelo chỉ có một ý nghĩa: chạy trốn!

Bỗng nhiên ông đụng vào một cánh cửa đóng. Bây giờ ông ngừng lại, thở hổn hển, và thấy mình bị những luồng khói đen bao bọc...

- Lửa đang cháy ở lâu đài! Ông lấm bầm.

Và ông cố mở cánh cửa. Ông nhận ra với sự khủng khiếp rằng cánh cửa bị khóa từ bên ngoài..ông chạy trở lại con đường mới vừa đi qua. Cần phải tuyệt đối đi qua những hành lang nơi có những gian phòng của giáo hoàng...ông ta thấy một gian phòng mở cửa, ông xông đại vào...

Một người đàn bà đứng kê sát gương mặt vào một lỗ hồng đục trong tường, nhìn một cảnh tượng có lẽ đang thôi miên bà ta...bởi vì bà ta không nghe tiếng bước chân của Angelo...bà cũng không nghe những tiếng rống rờ rộ của đám cháy...Người đàn bà đó, là Lucrece.

Tu viện trưởng ngăm nhìn nàng một lúc với ánh mắt u ám...cơ hội rất tốt đẹp...ông tìm món khí giới mà ông luôn luôn đeo dưới bộ quần áo và bước tới một bước. Và lúc đó, Lucrece bắt đầu đi thụt lùi, đôi mắt luôn luôn dán chặt lên lỗ trống..Tu viện trưởng nghe nàng lấp bắp với một giọng khủng khiếp:

- Đó là mẹ ta!...Ta đã giúp mẹ ta đầu độc cha ta!...

Tu viện trưởng đang đứng yên bất động, tiến đến về phía nàng. Nhát đánh của ông đã hụt, giờ đây ông chỉ còn nghĩ đến đám cháy.

- Thừa lệnh bà, ông nói, lâu đài đang cháy...phải chạy trốn ngay!...

- Lâu đài đang cháy! Lucrece nói dừng như nàng vừa bừng tỉnh dậy từ một giấc chiêm bao. Đây là những ngọn lửa!...Chà!...Sắp có một cây đuốc huy hoàng cho hôn lễ của Béatrix!....

Nàng bật cười lớn và chạy vụt đi, theo sau là tu viện trưởng Angelo. Nàng đi vào một gian phòng thông ra cái sân của tòa lâu đài. Nàng mở cửa sổ để xem việc gì đã xảy ra...Thình lình nàng trông thấy Ragastens bồng Hoa Anh Thảo trên tay, nàng thốt lên một tiếng hét giận dữ và điên cuồng...Những tiếng kêu la dữ dội của nàng chấn động cả không gian...

Ragastens biến mất dưới cổng lớn của lâu đài.

Bấy giờ, giận đến sùi bọt mép, nàng chạy xông đến gian phòng của Béatrix...

Nàng trông thấy César nằm dài, bất động trong một vũng máu...Nàng chạy vụt ra bên ngoài...Thình lình, cánh cửa đóng lại!...tiếng chìa khóa kêu ken két trong ổ khóa!...và Lucrece nghe giọng nói của tu viện trưởng kêu bảo nàng:

- Giã từ lệnh bà!...Về phần bà những ngọn lửa địa ngục...về phần ta kho tàng ở trong hang!

Lucrece bắt đầu đi vòng trong gian phòng như một con cọp cái. Một cử động của César làm nàng dừng lại.

- Anh ta còn sống! nàng lầm bầm. Nhưng sẽ phải chết trong ngọn lửa!....

Đột nhiên, nàng buông ra một tràng cười chói tai.

- Cái hầm! nàng hét lớn. Ôi! Mọi việc chưa kết thúc.

Nàng nắm lấy chân của César, kéo ông vào trong một góc phòng. Bấy giờ nàng dùng tay rờ rẫm vách tường...

Tiếng tách khô khan của lò xo vang lên...nền nhà sụp xuống...nguyên một góc phòng nơi Lucrece đã lôi người anh trai đến bắt đầu hạ thấp xuống, cả hai người biến mất.

Chỉ trong vài giây cái nắp hầm bên trên Lucrece vừa đứng vào xuống đến những cái hầm bên dưới. Nàng bỏ người anh trai nằm tại đó và chạy vụt đi...Hai phút sau, cùng với những tên vệ binh, nàng chạy theo truy đuổi Ragastens! Người ta thấy rằng nàng đến quá muộn!...

Với một tiếng động dữ tợn, Lucrece bọn vệ binh về. Còn nàng, nàng ngồi xuống một tảng đá, nàng nhìn thấy chiếc xuống cập vào chiếc Stella, rồi chiếc

thuyền hai buồm lấy đà bay trên mặt biển như một con chim hải âu...Bấy giờ, một tiếng nước nổ thoát ra từ cổ họng nàng...tiếng nước nổ vì cơn giận dữ bất lực.

Nàng đi trở về tòa lâu đài đang cháy sáng rực. Bỗng nhiên nàng chợt nhận thấy một người đàn ông đang quỳ trên một tảng đá, gương mặt ép sát đất...Đó là tu viện trưởng Angelo.

Tin chắc rằng Lucrece đã bị chết cùng cha nàng và César, tu viện trưởng Angelo đi thẳng đến tảng đá làm thành cái trần của cái hang chứa châu báu. Ông cúi xuống để thử xem...để bảo đảm rằng ở đúng nơi đã đánh dấu...

Lucrece nhận ra ông ngay. Một nụ cười tái mét thoáng qua trên gương mặt tàn phá bởi cơn giận điên cuồng...Nàng từ từ đi đến gần...Thình lình, nàng nhảy tới, cánh tay giơ lên và hạ xuống hai lần với một sức mạnh ghê gớm...Tu viện trưởng không kịp thốt lên một tiếng kêu...Cây dao găm của Lucrece đã giết ông ta chết tốt....

Lucrece ném xung quanh mình một cái nhìn điên loạn.

- Còn ai đến nữa? nàng gầm lớn.

Người đi đến, đó là một bóng người đi thẳng ra biển...Đột nhiên chiếc bóng hiện ra giữa ánh sáng và Lucrece nhận ra bóng người đó:

- Mẹ ta! Lucrece ấp úng! Mẹ ta!....

Cũng như ở trên kia, Rosa Vanozzo đi qua không trông thấy nàng.

- Mẹ ta! Lucrece nhắc lại trong một cơn run rẩy.

Rosa Vanozzo đi xuống nữa. Bà đung cát ở bờ biển và bà tiếp tục đi ra biển hai cánh tay giương thẳng tới trước mặt....

Vào lúc bà Rosa Vanozzo rời khỏi căn phòng nhỏ bà đang ẩn nấp, đi vào trong phòng của giáo hoàng Alexandre Borgia VI và lúc tu viện trưởng Angelo bỏ chạy trốn, cuống cuồng vì nỗi vui mừng biết rằng mình không bị đầu độc...thì ông già Borgia thốt lên một tiếng thét tuyệt vọng. Ngài đi thẳng đến trước mặt bà Maga, nắm hai tay bà...

- Mi nói dối phải không? Ngài lắp bắp, run rẩy vì khủng khiếp. Những cái ly không bị đầu độc...

- Hết rồi, Rodrigue...Cơ bắp hồi của mi sắp bắt đầu...Bà Maga nói với một giọng chậm rãi ôn hòa và buồn rầu.

- Khốn nạn!...Điên rồ!...Nhưng mà mi cũng vậy, mi đã uống trong cái ly bằng bạc...Mi thấy rõ rằng mi nói dối!...

- Việc đó có nghĩa giản dị là ta cũng sắp chết...Ta đã không bảo với mi rằng cả hai vận mệnh của chúng ta đều không thể chia rẽ sao?...

- Mi nói dối! giáo hoàng nói tiếp...Nếu như ta đã bị đầu độc, ắt ta đã cảm thấy đau đớn. Chà! Con phù thủy khốn nạn.

Ông già Borgia đang giơ hai nắm tay lên trên bà Maga, thỉnh thoảng ngã xuống một chiếc ghế bành...Gương mặt của ngài ửng những vết đỏ...đôi mắt của ngài lồi ra...

- Ôi! Ngài ập úng, nó đã không nói dối! Đôi chân của ta không còn nâng đỡ ta nữa! một hơi lạnh ghê gớm làm cho nó tê liệt...Ôi!...cái lạnh giá băng!...đang lên..xin dung thứ!...hãy để cho ta sống thêm...Xin thương hại!...Lucrece!...César!...Cứu ta!...

- Điên rồ! bà Maga hét lớn. Mi kêu gọi César và Lucrece...Mi có biết ai đã phái đến đây tên giáo sĩ được ủy thác để đầu độc mi không?...César!...Ai đã đầu độc cái ly?... Lucrece...

- Những đứa con của ta! Giáo hoàng thất vọng lắm lắm.

- Đức con trai của mi! Đứa con gái của mi!

- Bị giết bởi những đứa con của mình...Ôi! Việc đó thật là tàn khốc... Nhưng mi là ai, mi là kẻ đồng lõa của sự trọng tội?...Ta đã làm gì mi, con phù thủy khốn nạn?...Ta đoán ra rồi! Mi là mẹ của một trong những kẻ đã bị ta giết chết!....

- Không phải, mi nên tìm xa hơn nữa trong những kỷ niệm của mi.

- Mi là người vợ hoặc là người chị của một trong những kẻ đã bị ta giết chết, thử ta còn chưa phải là giáo sĩ...khi ta đi chinh chiến!

- Xa hơn nữa, Rodrigue!...Xa hơn nữa...Hãy đi cho đến thuở thanh xuân của mi! Hãy đi cho đến Tây Ban Nha...Hãy đi cho đến Jativa....

Giáo hoàng thốt lên một tiếng kêu thống thiết....

- Ôi! Ngài kêu lên với một giọng nghẹn ngào, Tây Ban Nha!...Javita!...Ta đoán ra mi!...Ta nhận ra mi!...Mi là Rosa....

Ngài chống hai tay, tự để mình tuột xuống khỏi chiếc ghế và té nằm úp mặt lên trên sàn nhà.

- Mi là Rosa!...ngài rên rỉ, mi là người đàn bà đã bị ta ruồng bỏ! Mi là mẹ của những đứa con ta! Ôi!..Ta hiểu rõ!...

- Người mẹ của Lucrece và của César. Người vợ của Rodrigue Boriga!...Lần này, mi đã nói sự thật...

- Xin dung tha!...Mi đã hết sức yêu thương ta...Mi vẫn còn yêu thương ta!...

- Mi xin ta dung tha!...Điên rồ! Mi có biết rằng chỉ vì mi, ta đã chịu bao đau khổ!...Con gái của ta đã cho đuổi ta ra khỏi cung điện của nó như là một mụ ăn mày! Con trai của ta hăm dọa rùng roi đánh đập ta...! Phải, ta đã yêu thương mi!...Ta đã tôn sùng mi!...

- Nhân danh mối tình yêu đó, xin dung tha! Xin thương xót.....!

- Ai nói đến lòng thương xót! Rosa gầm vang...Ai đã có lòng thương xót ta?...

- Xin dung tha! Xin thương xót! Rodrigue lặp lại.

Giọng nói suy yếu. Cái lạnh ghê gớm đã lan đến bàn tay, đến cánh tay. Chỉ còn một khúc mình vẫn còn sống đang phập phồng trong những cơn khủng khiếp của cái chết.

- Xin dung tha! Xin thương xót! Rosa Vanozzo gầm thét. Ông ta dám thốt ra những lời đó! Vì ông ta, cha mẹ ta đã chết trong sự nhục nhã!...Vì ông ta dâng trọn quả tim người tình nhân của ta đã chảy từng giọt máu...Vì ông ta, ta đã chịu đựng nỗi đau khổ tột hại nhất, đã làm tổn hại đến tình mẫu tử, của người mẹ!...Cho nên Rodrigue của ta ơi, mi hãy chết đi!...Mi hãy chết, bị đày đoạt!...Với cái ý nghĩ là mi đã bị những đứa con của mi giết chết!

Borgia cố ngược đầu lên.

- Bị nguyên rủa!...Mi...bị nguyên rủa!

- Hãy chết đi, kẻ bị đày đoạt! Rosa Vanozzo đáp lại với vẻ bi ai.

Ông già Borgia trôn mình trong một cái co giật. Thành linh ngài ném ra một tiếng la khàn, rồi ngài nằm im miệng há hoác...Alexandre VI đã thốt lên tiếng thờ dài cuối cùng!....

Rosa Vanozzo nhìn sững ngài trong suốt mấy giây đồng hồ. Bà lẩm bẩm những lời nói mơ hồ. Bà ném ra xung quanh mình một cái nhìn cuồng tri...Bà đứng lên.

- Ai bảo rằng Rodrigue đã chết! Bà trầm giọng lẩm bẩm, Rodrigue! Người yêu dấu của ta...Chàng còn sống!...Chàng yêu thương em!...Rodrigue!...Rodrigue!...Anh hãy chờ em!...Em đến đây!....

Bà đi ngang qua một gian phòng, đi dọc theo một hành lang mịt mù khói và bắt đầu đi xuống một thang lầu bị đốt cháy hết phân nửa. Bà đi ra sân, đi đến những tảng đá bờ biển, bà đi xuống mé biển. Bà có nhận thấy mình đi vào nước không?....

Rosa Vanozzo đi thẳng tới. Chẳng bao lâu nước biển lên đến ngang vai bà..., bà vẫn đi tới...Chỉ còn cái đầu của bà còn cao hơn mặt nước...Đôi mắt của bà, trong một cái nhìn cuối cùng, gắn chặt lên một chiếc thuyền hai buồm đang nhẹ nhàng và duyên dáng, chạy trốn theo ngọn gió xuôi...ở sau lái thuyền, hai bóng người ôm chặt nhau...Ragastens và Hoa Anh Thảo, say sưa và vui mừng vì tình yêu!...Một ngọn sóng chụp lấy bà, xô bà ngã, cuốn bà trôi đi...Bà kêu lớn:

- Hãy đợi chờ em...hỡi Rodrigue!...Em đến đây...Em thương yêu chàng!....

Và bà biến mất mãi mãi trong làn sóng biển!...

(Hết Chương LXXVI)

ĐOẠN KẾT

NHỮNG VƯỜN HOA Ở MONTEFORTE

Ba năm trôi qua. Chúng ta đang ở trong những vườn hoa rộng lớn ở dinh thự dòng họ Alma tại Monteforte.

Đó là một buổi chiều ấm áp mùa hạ. Mặt trời vừa lặn xuống sau những ngọn núi cao. Một nhóm người nhộn nhịp bên cạnh một chiếc ghế dài, dưới tàn một cây liễu rậm rạp.

Những vị chủ nhân của dinh thự đang tụ họp tại đây, trong lúc vị tổng quản, ông Giacomo trông chừng những tên đầy tớ đang mang đến những thức uống giải khát, và trong lúc viên đại úy đội vệ binh, ngài Spadacappe chống tay lên thanh gươm nặng nề, đang ngước nhìn khung cảnh ở trước mắt ngài.

Hoa Anh Thảo và Rosita ngồi trên chiếc ghế dài. Cách chiếc ghế độ mười thước Raphael Sanzio đang tiếp tục vẽ một tấm tranh vừa mới bắt đầu.

Dưới chân của Hoa Anh Thảo, một đứa trẻ độ chừng một tuổi đang lăn lộn chơi: nó tên là Manfred, để kỷ niệm người mà Hoa Anh Thảo đã mang tên, đó là con trai của Ragastens và Béatrix. Hai người đàn ông, ngồi riêng ở gần bên, đang trò chuyện với nhau. Hai người đàn ông đó là hiệp sĩ De Ragastens, bá tước Alma, lãnh chúa Monteforte và hai người bạn của chàng là Machiavel.

- Ông có biết rằng, Machiavel nói, chấm dứt một câu chuyện đã bắt đầu, ông là một sức mạnh của thiên nhiên không?...

- Tôi không nghi ngờ chút nào cả, Ragastens đáp lại vừa mỉm cười.

- Ông đã đánh vào chức quyền giáo hoàng một ngọn đòn ghê gớm. Và lại, tất cả đều nứt rạn và hư hỏng trong thế giới xưa. Những người Borgia đã hết thời. Lucrece ẩn nấu ở Ferrare, tìm xa cách để làm cho ngài quận công khốn khổ đó phải cưới nàng và sự dụng trong sự điên cuồng thường nhật của nàng để làm tiêu tán hết những triệu đồng mà nàng đã cướp giật thuở xưa trong tay người La mã... César đánh giặc cực khổ và chết lần mòn vì vết thương xưa bị vỡ miệng mỗi khi ông cử động mạnh... Những môn nghệ thuật, môn khoa học bắt đầu sống lại. Thế giới đang tái sinh... Phải, thật sự đó là một sự phục hưng...

Ragastens mỉm cười với Hoa Anh Thảo và theo dõi những cố gắng của đứa con trai chàng đang bò lết lại về phía chàng...

- Phải, Machiavel nói, đây là một kỷ nguyên của sự hồi sinh...

Vừa lúc đó, đứa trẻ Manfred cuối cùng bò đến bầu vào chân của cha nó với một tiếng kêu đặc thảng. Ragastens bỗng đứa trẻ đưa thẳng tay lên cao và lăm bắm:

- Phục hưng!...

Dường như tiếng nói đó tóm tắt cả tư tưởng rộng rãi và uyên thâm của ông, Machiavel mỉm cười trước khung cảnh dễ thương ở trước mắt, cảnh Rosita và Hoa Anh Thảo ôm chặt nhau, cảnh Raphael Sanizo nghiêng mình lên trên giá vẽ của chàng, cảnh Ragastens giơ cao đứa con trai lên không, và ông nhắc lại như trong một sự vinh quang:

- PHỤC HƯNG!...

-Hết -